ORAȘUL OGLINZILOR

JUSTIN CRONIN

Lumea pe care o știam nu mai este.

Al treilea
volum din seria
TRANSFORMAREA

NEMIRA

Justin Cronin

TRANSFORMAREA
3

Orașul oglinzilor

CUPRINS

Justin Cronin s-a născut în New England, în 1968. A studiat la Harvard. A ținut cursuri de scriere creativă la La Salle University din Philadelphia până în 2003 și a predat literatură engleză la Rice University. Primul său roman, Mary and O'Neil (2001), a câștigat PEN/Hemingway Award și Stephen Crane Prize. Romanul The Passage, 2010 (Transformarea – Nemira, 2017) s-a bucurat de un real succes în rândul cititorilor și a devenit repede bestseller New York Times. Seria omonimă a continuat cu The Twelve, 2012 (Cei Doisprezece – Nemira, 2019) și The City of Mirrors, 2016 (Orașul oglinzilor – Nemira, 2020).

Coperta: Adnan VASILE, Alexandru CSUKOR
Redactor: Oana IONAŞCU
Tehnoredactor: Magda BITAy
Lector: Cătălina MIHAI
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
cronin, justin
Orașul oglinzilor / Justin Cronin ; trad. din lb. engleză: Andreea Florescu.– București: Nemira Publishing House, 2020
ISBN print 978-606-43-0679-1
ISBN epub 978-606-43-0866-5
ISBN mobi 978-606-43-0867-2
I. Florescu, Andreea (trad.)
821.111
Justin Cronin
The city of mirrors

Pentru familia mea

„Și cum să mă confrunt cu sorții
Omului și ai torturii lui Dumnezeu?
Eu, un străin înfricoșat,
Într-o lume pe care nu am înțeles-o.“

A.E. Housman, Ultimele poeme

PROLOG

Din **Însemnările primului observator („Cartea Celor Doisprezece“)**

Prezentate la cea de-a Treia Conferință Globală despre Perioada de Carantină din America de Nord

Centrul pentru Studiul Culturilor și Conflictelor Umane

Universitatea din New South Wales, Republica Indo-Australiană

16–21 aprilie, 1003 D.V.

[Începutul fragmentului 2]

CAPITOLUL CINCI

1. Şi astfel Amy şi tovarăşii ei s-au întors în Kerrville, în locul numit Texas.

2. Iar acolo aveau să afle că trei dintre ai lor pieriseră. Aceştia erau Theo şi Mausami, soția lui, şi Sara, cunoscută sub numele de Vindecătoarea, soția lui Hollis.

3. Căci, pe acel loc numit Roswell, unde se adăpostiseră cei trei, o mare armată de virali pusese stăpânire, ucigând pe oricine le ieşea în cale. Iar numai doi dintre tovarăşii lor au supraviețuit. Aceştia erau Hollis Puternicul, soțul Sarei, şi Caleb, fiul lui Theo şi al lui Mausami.

4. De o mare mâhnire au fost încercați pentru prietenii pe care îi pierduseră.

5. În Kerrville, Amy s-a dus ca să trăiască printre Surori, femei care se închinau lui DUMNEZEU. La fel şi Caleb, de care Amy se îngrijea.

6. Cam în acelaşi timp, Alicia, numită Alicia Tăişurilor, şi Peter, Bărbatul Zilelor, s-au alăturat Forțelor Expediționare, formate din soldați ai Texasului, ca să dea de urma Celor Doisprezece. Căci aflaseră că, dacă îi omorau pe Cei Doisprezece, aveau să-i omoare şi pe Cei Mulți, trimițându-le sufletele la DOMNUL.

7. Multe au fost bătăliile purtate; şi tot multe viețile pierdute. Dar nici pe Cei Doisprezece să-i ucidă n-au putut, nici să găsească locul în care sălăşluiau. Căci nu asta era atunci voia lui DUMNEZEU.

8. Şi astfel au trecut anii, cinci la număr.

9. După această perioadă, Amy a primit un semn; acest semn era un vis. Iar în acel vis i s-a arătat Wolgast, sub chip de bărbat. Şi Wolgast astfel a grăit:

10. „Stăpânul meu aşteaptă; iar locul în care aşteaptă este o navă uriaşă, în care şi sălăşluieşte. Căci se pregăteşte o schimbare. Cât de curând, va veni după tine, să-ți arate calea."

11. Iar bărbatul numit Carter, Al Doisprezecelea dintre Cei Doisprezece, avea să fie cunoscut şi drept Carter Cel Trist; un bărbat cinstit printre cei din generația lui şi iubit de DUMNEZEU.

12. Astfel, Amy a aşteptat întoarcerea lui Wolgast.

CAPITOLUL ȘASE

1. Dar, tot în acea perioadă, se mai afla un oraş populat de oameni: Iowa. Acesta era cunoscut sub numele de Patria.

2. Acolo trăia o specie de oameni care băuseră sânge de viral, aşa încât să aibă viață lungă şi să conducă de-a lungul mai multor generații. Aceştia erau Ochii-Roşii. Iar mai-marele peste aceştia era Directorul Guilder, un bărbat din Vremea Dinainte.

3. Viralul din care se hrăneau era Grey, numit Sursa. Căci în sângele lui se găsea sămânța lui Zero, părintele Celor Doisprezece. Iar Grey zăcea în lanțuri, unde suferea cumplit.

4. Tot acolo trăiau şi prizonierii care-i serveau pe Ochii-Roşii şi care le împlineau toate dorințele. Unul dintre aceşti prizonieri era Sara Vindecătoarea, capturată în Roswell, ai cărei prieteni nu ştiau că mai era în viață.

5. Şi Sara avea o fiică, pe nume Kate; însă copilul îi fusese luat. Ochii-Roşii îi spuseseră Sarei că fiica ei nu supravieţuise, pricinuindu-i mare durere sufletească.

6. Dar s-a aflat că unei femei de-ale Ochilor-Roşii îi fusese dată copila. Aceasta era Lila, soţia lui Guilder.

7. Căci fiica Lilei murise în Vremea Dinainte şi, deşi mulţi ani trecuseră de-atunci, rana era încă proaspătă în mintea ei. Aşa că-şi găsea alinarea în Kate, închipuindu-şi că era fiica pe care o pierduse.

8. S-a întâmplat că unii locuitori ai Patriei s-au răsculat împotriva asupritorilor lor; aceştia se numeau Insurgenţi. Sara li s-a alăturat. A fost trimisă la Lila, pe care s-o slujească în Dom, acolo unde trăiau Ochii-Roşii, aşa încât să le înveţe obiceiurile. Şi astfel a aflat că fiica ei trăia.

9. Tot atunci, Alicia şi Peter au dat peste bârlogul lui Martínez, Al Zecelea dintre Cei Doisprezece, în locul numit Carlsbad; acolo au purtat bătălia cu Cei Mulţi ai lui. Însă nu l-au găsit pe Martínez, care părăsise acel loc.

10. Căci Zero poruncise Directorului Guilder să construiască o fortăreaţă grandioasă, unde să aibă sălaş Cei Doisprezece, care să se hrănească din sângele animalelor deopotrivă cu cel al locuitorilor Patriei. Fiindcă Cei Mulţi devorau aproape orice fiinţă care trăia pe pământ, transformându-l în pustiu, unde nici om, nici viral, nici vreun soi de animal nu putea trăi.

11. Potrivit acestui plan, Cei Doisprezece le-au spus Celor Mulţi să-şi părăsească locurile întunecate, astfel murind cu toţii. Aceasta este cunoscută drept Marea Alungare.

12. Cei Doisprezece şi-au început călătoria spre Patrie, la o depărtare de multe mile, pentru a lua în stăpânire pământul.

CAPITOLUL ŞAPTE

1. Unul însă nu a dat ascultare celor spuse de Zero; acesta era Carter cel Trist, al Doisprezecelea dintre Cei Doisprezece. El l-a învățat pe Wolgast cum s-o ghideze pe Amy înspre locul unde își ducea veacul, cei doi să i se alăture astfel împotriva tovarășilor săi.

2. Amy a dat ascultare poruncii și a plecat din Kerrville spre Houston. În tovărășia ei se afla Lucius cel Credincios, care să-i dea o mână de ajutor, un om drept înaintea lui DUMNEZEU.

3. În Houston, Amy a găsit nava, anume Chevron Mariner, în pântecele căreia sălășluia Carter. Multe și-au spus cei doi. Când a ieșit de acolo, Amy nu și-a mai simțit trupul de copil, ci de femeie; alături de Lucius, a pornit spre Patrie, ca să se lupte cu Cei Doisprezece.

4. Tot atunci, Peter, Bărbatul Zilelor, și Michael, căruia i se spunea Michael Istețul, și Hollis, soțul Sarei, au pornit și ei spre Patrie, ca să vadă ce aveau să găsească acolo. Căci auziseră că Sara era ținută prizonieră și, împreună cu ea, mulți alții.

5. Lor li s-au alăturat doi tovarăși: Lore, căreia i se mai spunea și Lore Călăuza, cel de-al doilea fiind un criminal, numit Tifty Mafiotul.

6. În același timp, Alicia își croia și ea drum spre Iowa, pe urmele lui Martínez, al Zecelea dintre Cei Doisprezece, pe care jurase să-l ucidă. Căci Martínez era cel mai rău dintre acești demoni, ucigaș a nenumărate femei, o lepădătură pe fața pământului.

7. Însă Alicia a căzut prizonieră în Patrie, unde a îndurat multe cazne din partea Ochilor-Roșii și a acoliților lor, numiți colabi. Iar cel mai rău dintre colabi era Sod. Alicia a fost însă puternică și nu a cedat.

8. Iar când, într-o noapte, Sod a venit în celula ei, așa încât să-și facă încă o dată mendrele cu ea, Alicia i-a spus: „Slăbește-mi legăturile, ca să-ți satisfaci poftele mai ușor." Astfel, i-a petrecut lanțul în jurul gâtului, omorându-l. Și a scăpat de-acolo, omorând mulți alții în calea ei.

9. În pustiul de dincolo de Patrie, s-a întâlnit cu Amy; Alicia a văzut atunci că aceasta era acum femeie atât la minte, cât şi la trup. Amy a alinat-o, căci amândouă erau surori prin sânge.

10. Alicia însă avea o taină, şi anume foamea de sânge. Căci sămânța Celor Doisprezece creştea viguros în ea, transformând-o în viral. Aceasta era marea ei durere, căci îşi iubea nespus tovarăşii şi nu voia de ei să se despartă.

11. Tot atunci, Sara a fost din nou aflată de Ochii-Roşii; a fost luată prizonieră, îndurând multe suferințe. Căci Directorul Guilder îşi dorea ca toți cei care se răsculaseră împotriva lui să-i cunoască mânia neabătută.

12. Însă ceasul răfuielii venise; Amy şi Alicia se alăturară Insurgenților, împotriva Ochilor-Roşii. Planul lor era să-i elibereze pe locuitorii Patriei, să-i distrugă pe Cei Doisprezece şi s-o salveze pe Sara.

CAPITOLUL OPT

1. Astfel, Peter şi tovarăşii lui au ajuns în Iowa, fiind toți în aşteptare, alcătuind o forță de luat în seamă. Iar cea mai puternică dintre toate era însăşi Amy.

2. Căci ea se predase Ochilor-Roşii, spunând: „Eu sunt conducătorul Insurgenților, faceți cu mine după cum veți vrea.“ Planul ei era ca Guilder, în mânia lui, să-i asmută pe Cei Doisprezece asupra ei, ca s-o omoare.

3. Totul s-a petrecut după cum a prevăzut Amy; ora execuției fusese stabilită. Aceasta urma să aibă loc pe stadion, un mare amfiteatru din Vremea Dinainte, aşa încât toți locuitorii Patriei să fie martori.

4. Alicia şi ceilalți din acel loc s-au ascuns, astfel că, atunci când Cei Doisprezece aveau să se arate, ei să-şi folosească armele asupra lor şi asupra Ochilor-Roşii deopotrivă.

5. Amy a fost adusă înaintea mulțimii, legată în lanțuri şi pusă să atârne într-o armătură din metal. Guilder se

desfăta nespus văzând-o că suferă şi îndemna mulțimea să-i urmeze exemplul.

6. Însă Amy a refuzat să-i facă pe plac. Drept urmare, Guilder a ordonat Celor Doisprezece s-o devoreze, astfel ca toți cei de față să-i cunoască puterea şi să se plece în fața lui.

7. Doar că Amy nu era singură, căci printre Cei Doisprezece era şi Wolgast, care îi luase locul lui Carter, cu scopul de a o proteja. Astfel că Amy s-a adresat lor:

8. „Frații mei, bine v-am găsit! Sunt eu, Amy, sora voastră." Acestea fură singurele ei cuvinte.

9. Căci începuse să tremure, trupul ei devenind strălucitor ca o rază de lumină care sfâşie întunericul; şi cu un răcnet plin de furie, Amy a devenit una de-a lor, căpătând înfățișarea unui viral, prea grozav pentru a putea fi privit. Aceasta a fost Renunțarea. Martori la ea au fost Peter, Alicia şi Lucius, dar şi ceilalți deopotrivă.

10. Iar lanțurile au fost sfărâmate, o mare bătălie astfel se dezlănțui, urmată de o mare victorie. Multe vieți s-au pierdut. Printre ele s-a numărat şi a lui Wolgast, care s-a sacrificat ca s-o salveze pe Amy; căci dragostea lui pentru Amy era ca a unui tată pentru copilul său.

11. Astfel, Cei Doisprezece au pierit de pe fața pământului, eliberându-i pe toți cei captivi lor.

12. Despre ce i se întâmplase lui Amy, nimeni nu ştia nimic, căci ea nu era de găsit.

I. FIICA

98–101 D.V.

„Există o altă lume, dar se află în cea de aici."
Paul Éluard

1.

CENTRUL PENNSYLVANIEI

August, 98 D.V.
La opt luni după eliberarea Patriei

Solul ceda cu uşurinţă sub lama ei, emanând un miros greu, de pământ reavăn. Aerul era fierbinte şi umed; păsările cântau prin copaci. Stând în patru labe, împungea pământul, desţelenindu-l. Îl scobea, scoţând pe rând câte un pumn de ţărână. Senzaţia de slăbiciune se mai estompase, însă nu de tot. Îşi simţea organismul slăbit, avea o stare de sfârşeală. Şi durere, o amintire a durerii. Trecuseră trei zile. Sau să fi fost patru? Transpiraţia i se adunase broboane pe frunte; îşi trecu limba peste buze şi dădu de gustul sărat. Săpa şi tot săpa. Sudoarea i se scurgea şiroaie, fiind absorbită de pământ.

Acolo unde sfârşesc toate, se gândi Alicia. Toate sfârşesc în pământ.

Grămada din dreptul ei creştea. Cât de mult trebuia să sape? La o adâncime de aproape un metru, solul începu să fie diferit. Devenise mai rece, emanând miros de lut. Părea un indiciu bun. Se sprijini în călcâie şi bău îndelung din ploscă. Mâinile îi erau zdrelite; carnea de la baza degetului mare i se jupuise într-o pieliţă groasă. Îşi duse mâna la gură şi, cu dinţii, rupse fâşia de piele moartă şi o scuipă.

Soldat o aştepta la marginea luminişului, mâncând zgmotos dintr-un mănunchi de iarbă înaltă. Graţia crupei, coama bogată, splendoarea copitelor şi a dinţilor, ochii ca două mărgele negre îi dădeau o aură de măreţie. Era stăpânit, atunci când voia, de un calm desăvârşit, pentru ca în secunda următoare să dea dovadă de cele mai uimitoare isprăvi. Auzind-o venind, îşi ridică faţa lui înţeleaptă: *Înţeleg. Suntem gata.* Se întoarse lent şi, cu capul plecat, o urmă printre copaci, până la locul unde ea îşi instalase prelata. Pe pământ, lângă sacul de dormit însângerat al Aliciei, se afla o mică legătură înfăşurată într-o pătură

murdară. Fiica ei trăise mai puțin de un ceas, şi totuşi, în acel ceas, Alicia fusese mamă.

Soldat o urmărea cu privirea. Chipul bebeluşului era acoperit; Alicia îndepărtă cârpa. Soldat îşi apropie fața de cea a copilului, cu nările fremătânde, adulmecându-i pielea. Un nas mic, ochi şi o gură abia înmugurită, uimitoare în umanitatea ei; căpşorul îi era acoperit cu un perişor roşcat şi moale. Însă trupul era lipsit de viață, de suflare. Alicia se întrebase dacă ar fi putut să-l iubească pe acest copil conceput în groază şi durere, având drept tată un monstru. Un bărbat care o bătuse, o violase şi o blestemase. Cât de naivă fusese!

Se întoarse în luminiş. Soarele era tocmai deasupra lor; insectele bâzâiau în iarbă, o pulsație ritmică. Soldat îi rămase alături, în timp ce ea îşi aşeză fiica în mormânt. Când intrase în travaliu, Alicia începuse să se roage. *Dă, Doamne, să fie bine!* Pe măsură ce orele de agonie se pierdeau una într-alta, simțise cum prezența rece a morții se strecoară înăuntrul ei. Durerea o şfichiuia ca un vânt tăios, ca o lamă de cuțit; răsuna pe dinăuntrul celulelor ei asemenea unui tunet. Ceva nu era în regulă. *Te rog, Doamne, ai grijă de ea, ai grijă de noi!* Însă rugăciunile ei fuseseră zadarnice.

Primul pumn de pământ fusese cel mai greu. Cum reuşeau alții? Alicia îngropase mulți oameni. Pe unii îi cunoscuse, pe alții, nu; pe unul singur îl iubise. Pe acel puşti, Baschețel. Era atât de amuzant, atât de plin de viață, pentru ca apoi să moară. Lăsă pământul să-i alunece printre degete. Acesta căzu pe cârpă cu un ropot, întocmai ca primele picături de ploaie asupra frunzelor. Puțin câte puțin, fiica ei dispăru sub el. *Adio,* îşi spuse în sinea ei, *adio, draga mea, scumpa mea!*

Se întoarse în cort. Îşi simțea inima zdrobită, un milion de cioburi împrăştiate. Propriile oase îi păreau tuburi de oțel. Avea nevoie de apă, de hrană; era sleită de puteri. Însă

vânătoarea ieşea din discuție, iar pârâul, care se afla la cinci minute de mers în josul dealului, părea acum la kilometri depărtare. Nevoile unui trup: ce însemnătate aveau ele? Nimic nu avea vreo însemnătate. Se întinse pe sacul de dormit, închise ochii şi, cât de curând, adormi.

Visă un râu. Un râu lat, întunecos, deasupra căruia strălucea luna. Lumina ei se răsfrângea pe suprafața apei alcătuind o cărare aurie. Alicia nu ştia ce o aşteaptă la capătul lui. Nu ştia decât că trebuie să traverseze râul. Cu grijă, puse piciorul pe oglinda lui strălucitoare. Mintea îi era parcă împărțită în două: pe jumătate se minuna de acest mod neobişnuit de deplasare, cealaltă jumătate considera acest lucru drept firesc. Când razele lunii atinseră celălalt mal, ea îşi dădu seama că fusese păcălită. Cărarea lucitoare se destrăma. O luă la goană, disperată să ajungă pe malul opus înainte ca râul s-o înghită. Însă distanța era mult prea mare; cu fiecare pas pe care-l făcea, orizontul părea că se îndepărtează şi mai mult. Apa îi cuprindea gleznele, genunchii, talia. Nu avea forța să se opună strânsorii ei. *Vino la mine, Alicia! Vino la mine, vino la mine, vino la mine!* Se scufunda, râul o acapara, iar ea se adâncea în întuneric...

Se trezi scăldată într-o lumină slabă, portocalie; ziua era pe sfârşite. Rămase nemişcată, adunându-şi gândurile. Se obişnuise cu aceste coşmaruri; piesele se schimbau, dar nu şi senzația pe care i-o lăsau – aceea de zădărnicie, de frică. Şi totuşi, de data asta fusese diferit. O parte din visul ei prinsese viață; tricoul îi era ud leoarcă. Privi în jos la petele care se măreau. Îi curgea laptele.

Să rămână pe loc nu era o decizie conştientă; pur şi simplu, impulsul de a merge mai departe lipsea cu desăvârşire. Îşi recăpătase puterile. Mai întâi, se apropiaseră cu paşi mici; apoi, întocmai ca un oaspete îndelung aşteptat, sosiră toate deodată. Îşi ridicase un adăpost dintr-o cornişă şi nişte plante agățătoare, folosind o

foaie de cort pe post de acoperiş. Pădurile musteau de viață: veverițe şi iepuri, prepelițe şi porumbei, căprioare. Unele erau prea rapide pentru ea, însă nu toate. Punea capcane şi aştepta să-şi înhațe prada ori le dobora cu arbaleta: o singură săgeată, o moarte curată, apoi cina, crudă şi caldă. La sfârşitul fiecărei zile, în lumina înserării, făcea baie în pârâu. Apa era limpede şi extrem de rece. Cu o astfel de ocazie văzuse ea urşii. Un foşnet la zece metri în amonte, ceva greu mişcându-se prin desiş; pentru ca apoi să-şi facă apariția pe malul pârâului o ursoaică și doi pui. Alicia nu mai văzuse pe viu asemenea animale, ci doar citise despre ele în cărți. Căutau împreună de mâncare, în apa puțin adâncă, scurmând noroiul cu boturile. Era ceva dezlânat şi incomplet în anatomia lor, ca şi cum muşchii nu fuseseră ferm lipiți de pielea acoperită de blana grea, încâlcită şi plină de rămurele. Însă urşii nu păreau să fie conştienți de acest lucru sau, dacă erau, nu îl considerau important.

Vara trecuse. Dintr-o lume de frunze verzi şi crude, umbroasă, pădurea se transformase acum într-o mare de culori. Dimineața, întinderea pădurii scrâşnea sub stratul de brumă depus peste noapte. Apoi răcoarea iernii coborî cu o senzație de puritate. Zăpada se aşternuse grea pe pământ. Linia neagră a copacilor, urmele mici ale păsărilor, cerul spălăcit, lipsit de orice culoare: totul părea golit de esență. Ce lună era? Ce zi? Pe măsură ce timpul trecea, mâncarea devenea o problemă. Uneori, rămânea nemişcată ore, poate chiar zile la rând, conservându-şi energia. Nu vorbise cu nimeni de aproape un an întreg. Treptat, îşi dădu seama că nu mai gândea în cuvinte, ca şi cum devenise o creatură a pădurii. Se întrebă dacă nu cumva îşi pierduse mințile. Începu să-i vorbească lui Soldat, de parcă acesta ar fi fost o persoană. *Soldat,* obişnuia ea să spună, *ce vrei să mâncăm la cină? Soldat, crezi că e timpul să aduc lemne pentru foc? Soldat, nu arată cerul ca zăpada?*

Într-o noapte, se trezi în adăpost şi îşi dădu seama că trecuse ceva vreme de când nu mai auzise un tunet. Un vânt umed de primăvară sufla în rafale fără direcție, vuind printre vârfurile copacilor. Cu o senzație de detaşare, Alicia ascultă apropierea furtunii care, nu peste mult timp, se dezlănțui. Un fulger brăzdă cerul, încremenind totul pentru o clipă, urmat de o bubuitură asurzitoare. Îl lăsă pe Soldat să intre când baierele cerului se desfăcură, împroşcând cu picături de ploaie grele precum gloanțele. Calul tremura de groază. Alicia fu nevoită să-l calmeze; o singură mişcare speriată în locul acela strâmt, şi trupul lui masiv ar fi culcat la pământ tot adăpostul. Tu eşti băiatul meu bun, murmura ea, mângâindu-i crupa. Cu mâna liberă, îi petrecu o funie pe după gât. *Băiatul meu bun, bun de tot. Ce spui? Îmi ții de urât în noaptea asta ploioasă?* Trupul îi era încordat de frică, un perete de muşchi tensionați, şi totuşi, când îl trase uşor în jos, o lăsă. Deasupra adăpostului lor, fulgerele luminau, iar cerul răsuna puternic. El se lăsă în genunchi cu un oftat prelung, se întoarse pe partea liberă a sacului ei de dormit şi astfel adormiră amândoi, în timp ce ploaia se revărsă întreaga noapte, luând iarna cu ea.

Rămase acolo vreme de doi ani. Nu îi fu uşor să plece; pădurea devenise o consolare. Îi deprinsese pulsul. Însă când intră în cea de-a treia vară, în Alicia se trezi un nou sentiment: era timpul să o ia din loc. Să termine ce începuse.

Îşi petrecu restul verii pregătindu-se. Asta însemna construirea unei arme. Porni la picior de-a lungul râului care ducea în oraş şi se întoarse peste trei zile, ducând în spate o raniță în care zăngănea ceva. Ştia ce are de făcut, fusese de multe ori martoră la acest proces; detaliile avea să le descopere pe parcurs, prin încercări şi eşuări. Un bolovan plat de lângă pârâu avea să-i servească drept nicovală. Pe malul apei, făcu un foc şi urmări cu privirea cum arde până când nu mai rămăseseră decât tăciuni aprinşi. Secretul era

să ajungă la temperatura potrivită. Când crezu de cuviință că o obținuse, scoase din sac prima piesă: o bară de oțel O1, lată de cinci centimetri, lungă de un metru şi groasă de aproape un centimetru. Tot din sac, mai scoase un ciocan, cleşti de fier şi mănuşi groase din piele. Puse bara de oțel în foc şi aşteptă să i se schimbe culoarea, pe măsură ce metalul se încingea. Apoi se apucă de treabă.

Mai fu nevoie să facă încă trei drumuri în josul râului pentru materiale, rezultatele lăsând însă de dorit, până când, în cele din urmă, fu mulțumită. Mânerul îl înfăşură cu vițe trainice, elastice, oferindu-i astfel o strângere zdravănă metalului de altfel neted. Îi făcea plăcere să-i simtă greutatea în mână. Vârful lustruit strălucea în soare. Însă prima tăietură avea să fie adevăratul test. În ultima ei călătorie în josul râului dăduse peste un câmp de pepeni galbeni, de mărimea unui cap de om. Creşteau îngrămădiți, printre vrejuri şi frunze ca nişte mâini acaparatoare. Alesese unul şi îl băgase în sac. Îl puse acum pe un buştean, îl luă la țintă şi lovi cu sabia. Cele două jumătăți se legănară leneșe, îndepărtându-se una de cealaltă, și căzură amândouă la pământ.

Nu mai era nimic care s-o țină aici. În noaptea dinaintea plecării, Alicia vizită mormântul fiicei ei. Nu voia să facă asta pe ultima sută de metri; plecarea ei avea să fie una curată. În doi ani, locul se făcuse una cu împrejurimile. Nu părea să mai aibă vreo însemnătate. Însă era greşit să-l lase nemarcat. Din ultima bucată de oțel, făcu o cruce. Cu ajutorul ciocanului, o înfipse în pământ, unde îngenunche. Probabil că din trup nu mai rămăsese mare lucru. Poate doar câteva oase sau urme de oase. Fiica ei devenise una cu solul, cu copacii, cu pietrele, poate chiar cu cerul şi cu animalele. Se dusese într-un loc neştiut. Glasul ei neauzit era acum în cântecul păsărilor, şuvițele ei de păr roşu, în frunzele arzânde de toamnă. Alicia se gândea la toate acestea, în timp ce cu o mână atingea pământul moale.

Rugăciunile însă îi secaseră. Inima, odată frântă, rămânea frântă.

Îmi pare rău, spuse ea.

Zorii veniră pe nesimțite – fără vânt, cenușii, aerul încărcat de ceață. Sabia se afla înăuntrul tecii din piele de căprioară, așezată pieziș la spatele ei; lamele erau vârâte în banduliere petrecute peste piept în forma literei „X“. Ochelarii mari și fumurii, cu protecții din piele la tâmple, îi ascundeau privirea. Fixă șaua și se urcă în spinarea lui Soldat. Zile întregi rătăcise de unul singur, presimțind iminenta lor plecare. *Facem ce cred eu că facem? Începuse să-mi placă aici, să știi.* Planul ei era să meargă de-a lungul râului spre est, urmându-i cursul printre munți. Cu puțin noroc, avea să ajungă la New York înainte de căderea primelor frunze.

Închise ochii și își goli mintea. Doar când reușea acest lucru putea să audă vocea. Venea din același loc de unde veneau și visele, întocmai ca vântul dintr-o peșteră, șoptindu-i la ureche.

Alicia, nu ești singură. Îți cunosc suferința, pentru că e și a mea. Te aștept, Lish. Vino la mine! Vino acasă!

Îi dădu pinteni lui Soldat.

2

Ziua era pe sfârșite când Peter se întoarse acasă. Deasupra lui, nesfârșitul cer din Utah se răsfrângea cu degete prelungi de culoare pe fundalul albastrului din ce în ce mai închis. O seară de început de toamnă: nopțile erau reci, dar zilele erau încă plăcute. Își croi drum spre casă de-a lungul râului șopotitor, cu sabia pe umăr, câinele țopăind jucăuș pe lângă el. În geantă avea doi păstrăvi grași, înfășurați în frunze aurii.

Pe când se apropia de fermă, auzi muzica venind dinspre casă. Își scoase cizmele murdare de noroi pe prispă, își puse

geanta jos şi intră. Amy stătea la vechiul pian, cu spatele la uşă. Se apropie în tăcere de ea. Era atât de concentrată, încât nu-l auzi intrând. El o ascultă nemișcat, abia respirând. Amy îşi legăna uşor trupul în ritmul muzicii. Degetele ei se mişcau în susul şi în josul clapelor, nu atât apăsându-le, cât chemându-le la înaintare. Cântecul era întruparea unei emoții pure. O durere sfâşietoare răzbătea din frazele sale muzicale, însă era un sentiment exprimat cu atâta tandrețe, încât nu părea trist. Îl ducea cu gândul la timp, la felul cum se scurgea necontenit, devenind amintire.

— Ai ajuns acasă.

Cântecul se sfârşise fără ca el să-şi fi dat seama. Îşi puse mâinile pe umerii ei, iar ea se întoarse şi îşi ridică fața.

— Vino aici! îi spuse ea.

El se aplecă să-i primească sărutul. Frumusețea ei era uimitoare, o descoperea de fiecare dată când o privea. Făcu un semn din cap spre clape:

— Eu tot n-am reuşit să învăț, a zise el.

— Îți place? a întrebat zâmbind. Am exersat toată ziua.

El i-a răspuns că da, îi plăcea foarte mult. Îl ducea cu gândul la atât de multe lucruri. Era greu de descris în cuvinte.

— Cum era râul? Ai lipsit ceva timp!

— Serios?

Ziua, la fel ca multe altele, trecuse într-o stare de mulțumire.

— E atât de frumos în perioada asta a anului, că pur şi simplu am pierdut noțiunea timpului.

O sărută pe creştet. Părul ei era proaspăt spălat şi mirosea a ierburile pe care le folosea ca să îmblânzească mirosul de leşie dură.

— Tu cântă în continuare. Mă duc să pregătesc cina.

A traversat bucătăria şi a ieşit în curte prin uşa din spate. Grădina pierea; curând, avea să doarmă sub zăpadă, ultimele ei roade fiind puse la păstrare pentru iarnă. Câinele plecase de capul lui. Chiar dacă se îndepărta, Peter nu îşi

făcea griji niciodată; mereu îşi găsea drumul înapoi, spre casă, înainte de lăsarea întunericului. Ajuns la pompă, Peter umplu ligheanul, îşi scoase cămaşa, se stropi cu apă pe față şi pe piept, apoi se şterse. Ultimele raze ale soarelui, ricoşând dinspre dealuri, răsfrângeau umbre lungi pe pământ. Era partea lui preferată din zi, senzația că lucrurile se întrepătrund, că totul rămâne încremenit. Pe măsură ce întunericul devenea din ce în ce mai adânc, urmărea cum stelele îşi făceau apariția, mai întâi una, apoi încă una, şi încă una. Sentimentul pe care i-l dădea acest ceas al zilei era acelaşi lăsat de cântecul lui Amy: amintire şi dorință, fericire şi tristețe, un început şi un sfârşit îngemănat.

Făcu focul, îşi curăță prada şi aşeză carnea albă şi moale în tigaie, laolaltă cu o bucățică de slănină. Amy ieşi şi se aşeză lângă el, urmărind împreună cum se cocea mâncarea. Luară masa în bucătărie, la lumina lumânărilor: păstrăv, roşii feliate, un cartof copt pe cărbuni. La sfârşit, împărțiră un măr. În sufragerie, făcură focul şi se cuibăriră pe canapea sub o pătură, câinele ocupându-şi locul lui obişnuit, la picioarele lor. Priviră flăcările în tăcere; nu era nevoie de cuvinte, tot ce era de spus fusese spus, ştiau sau îşi împărtăşiseră totul. După o vreme, Amy se ridică şi îi întinse mâna.

— Vino în pat, cu mine.

Luând lumânările cu ei, urcară scările. În micul dormitor de sub streşini, se dezbrăcară şi se îmbrățişară pe sub pături, cu trupurile lipite ca să-şi țină de cald unul altuia. La piciorul patului, câinele scoase un oftat prelung şi se întinse pe podea. Era un câine bătrân şi bun, loial ca un leu: avea să rămână acolo până dimineață, veghind asupra lor. Apropierea şi căldura trupurilor lor: Peter nu simțea fericire, ci altceva mai adânc, mai bogat. Toată viața tânjise să fie dorit de o singură persoană. Asta înseamnă dragoste, îşi spuse el. Dragostea înseamnă să fii dorit.

— Peter? La ce te gândeşti?

Trecu ceva vreme. Mintea lui, plutind în spațiul infinit dintre somn şi starea de trezie, îl purtase printre amintiri vechi.

— La Theo şi la Maus. La noaptea aceea din hambar, când au fost atacați de viral. Îl străbătu un gând, pe care nu reuşi să-l oprească. Fratele meu n-a aflat niciodată ce l-a omorât.

Preț de o clipă, Amy rămase tăcută.

— Ei bine, tu ai fost acela, Peter. Tu eşti cel care i-a salvat. Ți-am zis doar. Nu-ți aminteşti?

Aşa să fi fost? Şi ce voia să-i spună cu asta? În momentul atacului, el era în Colorado, la mulți kilometri şi la multe zile depărtare. Cum ar fi putut să fi fost el acela?

— Ți-am explicat cum funcționează asta. Ferma este un loc special. Trecutul, prezentul şi viitorul sunt totuna. Ai fost în hambar pentru că acolo era nevoie de tine.

— Dar nu-mi amintesc s-o fi făcut.

— Asta, pentru că nu s-a întâmplat încă. Nu pentru tine. Dar va veni şi timpul acela. Vei fi acolo ca să-i salvezi. Să-l salvezi pe Caleb.

Caleb, băiatul lor. Brusc, fu încercat de o tristețe copleşitoare, de o dragoste intensă şi arzătoare. Simți un nod în gât. Atâția ani. Atâția ani care se scurseseră.

— Dar suntem aici acum, a spus el. Tu şi cu mine, în pat. Asta e adevărat.

— Nu-i nimic mai adevărat pe lumea asta, a spus, strângându-se şi mai mult în el. Hai să nu ne facem griji acum! Eşti obosit. Îmi dau seama de asta.

Era. Foarte, foarte obosit. Resimțea trecerea anilor în oase. O amintire îi răsări în minte: el, privindu-şi chipul în oglinda râului. Când fusese asta? Azi? Ieri? Acum o săptămână, o lună, un an? Soarele era sus pe cer, făcând să scânteieze suprafața apei. Reflexia lui tremura din pricina curentului. Ridurile adânci şi bărbia lăsată, pungile de sub ochii lui obosiți de trecerea timpului, părul lui, sau puținul

care îi mai rămăsese, albit, precum o tichie de zăpadă. Era chipul unui bătrân.

— Eram… mort?

Amy nu îi răspunse. Peter înțelese atunci ce încerca ea să-i spună. Nu doar că va muri, aşa cum se întâmplă cu fiecare, ci că moartea nu era sfârşitul. Avea să rămână în locul acesta, un spirit protector, dincolo de zidurile timpului. Asta era cheia tuturor lucrurilor; cea care deschidea uşa dincolo de care se găseau răspunsurile la toate misterele vieții. Se gândi la ziua când venise la fermă, acum foarte mult timp Totul arăta incredibil de asemănător, cămara era plină, perdelele atârnau la ferestre şi farfuriile erau puse pe masă, de parcă ar fi fost aşteptați. Locul ăsta era singurul în care se simțea acasă.

Întins în întuneric, îşi simți pieptul plin de mulțumire. Fuseseră lucruri pe care le pierduse, oameni care muriseră. Toate treceau. Până şi pământul însuşi, cerul, râul şi stelele pe care le iubea aveau, într-o bună zi, să-şi înceteze existența. Dar nu era ceva de speriat; aceasta era frumusețea dulce-amăruie a vieții. Îşi imagină clipa propriei morți. Atât de puternică era această viziune, încât părea nu că-şi închipuie, ci că-şi aminteşte. Avea să-l găsească întins chiar în acest pat, într-o după-amiază de vară, cu Amy ținându-l de mână. Ea avea să arate ca acum, puternică, frumoasă şi plină de viață. Patul avea să fie îndreptat spre fereastră, ale cărei perdele aveau să strălucească de o lumină difuză. Nu avea să simtă nicio durere, ci doar o senzație de disipare. *E în regulă, Peter,* îi spunea Amy. *E în regulă, o să se termine curând.* Lumina avea să crească şi să tot crească în intensitate, umplându-i mai întâi vederea, apoi conştiința, şi astfel avea să părăsească această lume: pe aripi de lumină.

— Te iubesc mult, îi spuse el.

— Şi eu te iubesc.

— A fost o zi minunată, nu-i aşa?

O simți cum încuviințează din cap, lipită de el.

— Şi o să mai avem multe ca ea. Un ocean de zile.

El o trase mai aproape. Afară, noaptea era rece şi liniştită.

— Era un cântec frumos, spuse el. Mă bucur că am găsit pianul ăla.

Şi, acestea fiind spuse, cuibăriți în patul lor mare şi moale de sub streaşină, adormiră.

Mă bucur că am găsit pianul ăla.

Pianul ăla.

Pianul ăla.

Pianul ăla...

Peter se trezi gol puşcă, înfăşurat în cearşafuri îmbibate de sudoare. Preț de o clipă, rămase nemişcat. Nu fusese...? Şi nu era..? În gură avea gust de nisip, vezica îi era tare ca piatra. În spatele ochilor, primul junghi al mahmurelii îşi făcea simțită îndelungata prezență.

— La mulți ani, locotenente!

Lore stătea lângă el. Nu atât *stătea,* cât era încolăcită în jurul lui, cu trupurile lipicioase de transpirație acolo unde se atingeau. Coliba, care avea doar două camere și o toaletă în spate, era cea pe care o folosiseră înainte, cu toate că nu-i era clar cui aparținea. Dincolo de piciorul patului, mica fereastră era un pătrat cenuşiu de la lumina zorilor de vară abia iviți.

— Cred că m-ai confundat.

— O, crede-mă, spuse ea, împungându-l cu degetul în piept, n-am cum să te confund. Deci, cum te simți la treizeci de ani?

— Ca la douăzeci şi nouă, dar cu o durere de cap.

Ea zâmbi seducător.

— Ei bine, sper că ți-a plăcut cadoul. Scuze c-am uitat de felicitare.

Se desprinse de el, întorcându-se spre marginea patului şi înhățându-şi cămaşa de pe podea. Părul îi crescuse suficient de mult încât să îl poată prinde la spate; umerii îi erau lați şi puternici. Îşi trase pe ea o pereche de pantaloni

murdari, îşi încălţă bocancii şi se răsuci din nou cu faţa spre el.

— Scuze că trebuie să plec, mi amigo, dar am nişte tancuri petroliere de mutat. Ţi-aş pregăti micul dejun, dar mă îndoiesc serios că aş găsi ceva pe-aici. Se apleacă să-i lase un sărut scurt pe gură. Transmite-i salutările mele lui Caleb, bine?

Băiatul rămăsese peste noapte la Sara şi la Hollis. Niciunul nu-l întrebase pe Peter unde se ducea, cu toate că mai mult ca sigur ghiciseră despre ce era vorba.

— Aşa o să fac.

— Ne vedem data viitoare când sunt în oraş? Cum Peter nu răspunse, ea îşi lăsă capul într-o parte şi-l privi lung. Sau... poate nu.

El nu prea avea un răspuns. Ce era între ei nu se putea numi dragoste – subiectul nu fusese atins niciodată –, dar era ceva mai mult decât doar atracţie fizică. Se încadra în spaţiul cenuşiu dintre cele două, nefiind nici una, nici alta, iar în asta şi consta problema. Când era cu Lore, îşi amintea de ce nu putea avea.

Ei îi căzu faţa.

— Ei, rahat! Şi eu care începusem să te îndrăgesc, locotenente.

— Nu ştiu ce să zic.

Ea oftă şi îşi mută privirea.

— Presupun că n-avea cum să dureze. Doar că-mi doresc să-ţi fi dat eu papucii prima.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să las lucrurile să meargă atât de departe.

— Crede-mă, o să-mi treacă. Îşi ridică faţa spre tavan şi trase în piept o gură prelungă de aer, după care îşi şterse o lacrimă. La naiba, Peter! Uite ce mi-ai făcut!

El se simţea îngrozitor. Nu plănuise asta; până acum un minut, se aşteptase ca ei doi să se lase pur şi simplu purtaţi de valul situaţiei lor, oricare ar fi fost natura ei, până când

aveau să-şi piardă interesul sau ar fi apărut în peisaj persoane noi.

— Asta n-are legătură cu Michael, nu? a întrebat Lore. Pentru că ți-am spus că s-a terminat.

— Nu ştiu, a răspuns el, ridicând din umeri. Bine, poate puțin. O să afle dacă o ținem tot aşa.

— Şi dacă află, ce?

— E prietenul meu.

Ea şi-a şters ochii şi a râs uşor, amar.

— Loialitatea ta este admirabilă, dar, crede-mă, eu sunt ultimul lucru la care se gândeşte Michael. Probabil ți-ar mulțumi că m-ai luat de pe capul lui.

— Nu-i adevărat.

— Spui asta doar ca să fii drăguț, a zis ea, ridicând din umeri. Şi poate din cauza asta te şi plac atât de mult. Dar nu trebuie să minți – ştim amândoi ce facem aici. Îmi tot spun că o să mi-l scot din minte, dar fireşte că n-o fac niciodată. Dar ştii ce mă ucide? Că nici nu-mi spune adevărul. Roşcata aia afurisită. Care-i treaba cu ea?

Preț de o clipă, Peter se simți pierdut.

— Vorbeşti despre Lish?

Lore îi aruncă o privire tăioasă.

— Peter, eşti greu de cap? Ce crezi că face pe barca aia stupidă a lui? De trei ani a dispărut, iar el tot nu şi-o poate scoate din cap. Poate că, dacă ar mai fi fost prin preajmă, aş mai fi avut o şansă. Dar nu pot concura cu o fantomă.

Lui Peter îi mai trebui o clipă ca să proceseze toate aceste informații. Acum un minut, nici n-ar fi zis că Michael o *plăcea* măcar pe Alicia; cei doi se aveau precum câinele şi pisica. Dar, dincolo de asta, Peter ştia că nu se deosebeau atât de mult – aveau aceeaşi forță, aceeaşi îndârjire, aceeaşi încăpățânare de a merge până la capăt atunci când îşi puneau ceva în minte. Şi, fireşte, era o întreagă poveste. Asta să fi fost barca lui Michael? Modul lui de a-i deplânge pierderea? Fiecare o făcuse în felul său. O vreme, Peter fusese supărat pe ea. Îi părăsise fără nicio explicație, nici

măcar nu-şi luase rămas-bun. Dar se schimbaseră multe; lumea însăşi se schimbase. De cele mai multe ori, nu simțea decât durerea pură a singurătății, un loc rece, gol în inima lui, acolo unde până atunci fusese Alicia.

— Cât despre tine, îi zise Lore, frecându-şi ochii cu dosul palmei, nu ştiu cine e, dar e o fată norocoasă.

Nu avea rost să nege.

— Chiar îmi pare rău.

— Deci, recunoşti. Cu un zâmbet chinuit, Lore se bătu cu palmele peste genunchi. Ei bine, eu am petrolul meu. Nicio fată n-ar putea cere mai mult. Fă-mi o favoare şi simte-te prost, bine? Nu trebuie să o lungeşti prea mult. O săptămână sau două sunt suficiente.

— Mă simt prost acum.

— Bun. Se aplecă şi îi cuprinse gura într-un sărut prelung, care avea gust de lacrimi, după care se desprinse brusc. Unul pentru drum. Ne mai vedem, locotenente.

Soarele abia răsărise când Peter urcă scările care duceau în vârful barajului. Mahmureala se instalase deja şi nu s-ar fi simțit nicidecum mai bine dacă şi-ar fi petrecut ziua cu un ciocan în mână pe un acoperiş înfierbântat. I-ar fi prins bine o oră în plus de somn, dar, după discuția avută cu Lore, voia să-şi limpezească mintea înainte să se prezinte la lucru.

Zorii îl întâmpinară când ajunse în vârf, acompaniați de un strat de nori care avea să se risipească într-o oră. Încă de când se retrăsese din Forțele Expediționare, barajul devenise un loc de-o importanță totemică pentru el. În zilele care urmară fatidicei plecări din Patrie, îşi adusese nepotul aici. Nu se întâmplase nimic demn de menționat. Admirară priveliştea şi vorbiră despre călătoriile lui Peter împreună cu Forțele Expediționare şi despre părinții lui Caleb, Theo şi Maus, apoi se duseră la diguri să înoate, ceva ce Caleb nu mai făcuse niciodată. O ieşire obişnuită, şi totuşi, până la sfârşitul zilei, ceva se schimbase. În inima lui Peter se deschisese o uşă. Nu înțelesese acest lucru atunci, însă, de

cealaltă parte a uşii, se afla o ființă nouă, una care avea să preia responsabilitatea de a-i fi tată băiatului.

Asta era o viață, cea pe care o ştiau oamenii. Peter Jaxon, ofițer retras al Forțelor Expediționare, acum tâmplar şi tată, cetățean al oraşului Kerrville din Texas. Era o viață ca a orişicui, cu satisfacții şi greutăți, cu suişuri şi coborâşuri, cu zile bune şi cu zile rele, şi era bucuros s-o trăiască aşa. Caleb tocmai făcuse zece ani. Spre deosebire de Peter, care la vârsta aceea servea deja ca alergător pentru Pază, băiatul îşi trăia copilăria. Mergea la şcoală, se juca cu prietenii lui, îşi îndeplinea obligațiile fără prea mult elan şi plângându-se doar ocazional, iar în fiecare noapte după ce Peter îl învelea, aluneca în lumea viselor cu aceeaşi certitudine confortabilă că ziua următoare avea să fie întocmai precum cea de dinaintea ei. Era înalt pentru vârsta lui, ca un Jaxon; moliciunea de băiețel începuse să i se ducă de pe chip. Cu fiecare zi care trecea, semăna din ce în ce mai mult cu tatăl lui, Theo, deşi subiectul părinților săi nu mai fu abordat. Nu că Peter l-ar fi ocolit, ci pur şi simplu băiatul nu mai întrebă nimic. Într-o seară, la vreo şase luni de când începuseră să locuiască împreună, cei doi jucau şah, când băiatul, aşteptând să facă următoarea mişcare, îl întrebă, cu aceeaşi lejeritate cu care ar fi întrebat despre vreme. *E în regulă dacă îți spun tată?* Peter fu uimit; nu anticipase întrebarea. *Asta îți doreşti?* vru să ştie Peter, iar băiatul încuviință din cap. *Da,* răspunse. *Cred că ar fi bine.*

Cât despre cealaltă viață a lui, Peter nu putea s-o descrie, ştia doar că există şi că se petrece noaptea. Visele lui despre fermă cuprindeau o serie de zile şi de evenimente, însă toate îi lăsau aceeaşi senzație: una de apartenență, de cămin. Atât de aievea erau aceste vise, încât se trezea cu sentimentul că într-adevăr călătorise într-un alt timp şi spațiu, ca şi cum orele de somn şi cele de trezie erau două fețe ale aceleiaşi monede, amândouă la fel de reale.

Ce erau aceste vise? De unde veneau? Erau oare un produs al minții lui sau era posibil să provină dintr-o sursă

externă – poate chiar de la Amy însăşi? Peter nu spusese nimănui despre prima noapte a evacuării din Iowa când Amy venise la el. Avea multe motive, însă cele mai multe se bazau pe faptul că nu era sigur dacă toate astea se întâmplaseră într-adevăr sau nu. Pătrunsese acolo atunci când adormise ținând-o în brațe pe fiica Sarei şi a lui Hollis, cei doi strânşi unul în altul din cauza frigului din Iowa, sub un cer atât de îmbătat de stele, încât simțea că pluteşte printre ele, iar acolo o şi văzu. Nu îşi vorbiseră, însă nici nu era nevoie. Atingerea mâinilor lor fusese suficientă. Momentul durase o veşnicie şi se sfârşise într-o clipită; în secunda următoare, Peter îşi dădu seama că Amy nu mai era.

Să fi fost tot un vis? Dovezile asta indicau. Toată lumea credea că Amy murise pe stadion, ucisă în explozia care îi distrusese şi pe Cei Doisprezece. Nu se mai găsise nici urmă de ea. Şi totuşi, momentul acela se simțise atât de aievea. Câteodată, era convins că Amy era încă pe acolo, pe undeva; după care, i se strecura îndoiala. În cele din urmă, păstră toate aceste întrebări pentru el.

Rămase acolo o vreme, urmărind soarele cum îşi răsfrânge lumina deasupra dealurilor din Texas. Dedesubtul lui, suprafața digului era la fel de încremenită şi de limpede precum o oglindă. Lui Peter i-ar fi plăcut să facă o baie ca să-şi alunge mahmureala, însă trebuia să-l ia pe Caleb şi să-l ducă la şcoală înainte să se întoarcă la datorie. Nu era el un tâmplar foarte priceput – nu ştia să facă decât un singur lucru cum trebuie, şi anume să fie soldat – însă primea regulat comenzi şi îl ținea aproape de casă, iar cu câte se construiau, Autoritatea Comunală avea nevoie de toată mâna de lucru pe care o putea găsi.

Kerrville dădea pe-afară: cincizeci de mii de suflete plecaseră din Iowa, populația dublându-şi numărul şi mai bine în doar doi ani. Nu fusese uşor să fie absorbiți atâția oameni, iar situația era încă dificilă. Kerrville fusese construit aşa încât să nu-şi permită o creştere a populației;

cuplurilor nu li se permitea să aibă mai mult de doi copii fără să plătească o amendă grasă. Dacă unul dintre copii nu ajungea la vârsta maturității, îl puteau avea pe al treilea, dar numai dacă acel copil murea înainte să împlinească zece ani.

Odată cu venirea locuitorilor din Iowa, întregul concept fusese abandonat. Mâncarea, combustibilul şi medicamentele fuseseră deficitare, avuseseră probleme sanitare – cei bolnavi trăiau laolaltă cu cei sănătoşi, într-un spațiu mult prea mic, cu mult prea multe resentimente de ambele părți ca să mai poată continua aşa. Un cort ridicat în grabă în centrul oraşului îi înghițise iute pe primii veniți, dar, pe măsură ce au continuat să vină, această tabără temporară se transformase repede într-o mizerie. În vreme ce mulți din Iowa, după o viață de muncă silită, se căzniseră să se adapteze la o viață în care nu toate deciziile erau luate pentru binele lor – circula vorba „leneş ca un locuitor al Patriei“ –, alții o luaseră pe un drum cu totul diferit: încălcau ora de stingere, umpleau bordelurile din Dunk şi sălile de jocuri de noroc, beau şi furau, se băteau şi stârneau o debandadă generală. Singurul segment de populație care părea fericit era al celor din comerț, care făceau o grămadă de bani, vânzând pe piața neagră orice, de la mâncare la bandaje şi la ciocane.

Oamenii începuseră să vorbească liber despre mutatul în afara zidurilor oraşului. Peter presupunea că asta nu era decât o chestiune de timp; cum nu văzuseră nici picior de viral în trei ani, nici măcar de drac ori de moleşit, creştea presiunea asupra Autorității Comunale de a deschide poarta. În rândul populației, evenimentele de pe stadion căpătaseră o mie de versiuni diferite, de nu găseai două la fel, însă până şi cei mai îndărătnici începeau să accepte ideea că amenințarea luase într-adevăr sfârşit. Iar Peter, dintre toți, ar fi trebuit să fie cel dintâi care să fie de acord.

Cuprinse oraşul dintr-o singură privire. Aproape o sută de mii de suflete: fusese o perioadă când un asemenea

număr l-ar fi copleşit. Crescuse într-un oraş – o lume – cu nu mai mult de o sută de oameni. La poartă, transporturile se adunaseră ca să-i ducă pe muncitori la complexul agricol, pufnindu-şi fumurile diesel în aerul dimineţii; de pretutindeni răzbăteau larmă şi miros de viaţă, de oraş care se trezea din somn şi îşi întindea mâinile şi picioarele. Problemele erau adevărate, totuşi mici în comparaţie cu ce promitea scena. Epoca viralilor se încheiase; omenirea era în sfârşit pe val. Un continent aştepta să fie ocupat, iar Kerrville era locul potrivit de unde să înceapă această nouă eră. Atunci, de ce-i părea atât de neîncăpător, atât de fragil? De ce, stând acolo, pe baraj, într-o dimineaţă de vară de altfel optimistă, era încercat de fiorul lăuntric al îndoielii.

Ei bine, îşi spuse Peter în sinea lui, fie ce-o fi. Dacă învăţai ceva din meseria de părinte era că îţi puteai face o mie de griji, şi tot fără vreun rost. Avea un pacheţel de făcut şi încurajări de urat, apoi îl aştepta o zi de muncă simplă şi cinstită, ca peste douăzeci şi patru de ore s-o ia de la capăt. *Treizeci,* se gândi el. *Astăzi fac treizeci de ani.* Dacă i-ar fi spus cineva acum zece ani c-avea s-apuce ziua asta, ca să nu mai spunem să aibă şi un fiu de crescut, l-ar fi considerat nebun. Deci poate că asta era chiar tot ce conta. Poate că doar să fii în viaţă şi să ai pe cineva care să te iubească la rândul lui era suficient.

Îi spusese Sarei că nu voia să sărbătorească, dar normal că femeia se pregătise. *La urma urmei, treizeci de ani nu-s de colo. Treci pe aici după lucru. N-o să fim decât noi cinci. Îţi promit că n-o să fie mare lucru.* Îl luă pe Caleb de la şcoală şi se duse acasă să se spele. Puţin după ora 18, ajunseră la apartamentul Sarei şi al lui Hollis, ca să intre pe uşă şi să găsească petrecerea pe care o refuzase. Veniseră zeci de oameni, înghesuiţi cu toţii în două încăperi micuţe, lipsite de aer – vecini, colegi de muncă, părinţi de-ai prietenilor lui Caleb, bărbaţi alături de care servise în Armată, ba chiar şi Sora Peg, care, în rochia ei cenuşie şi austeră, pălăvrăgea şi râdea cot la cot cu ceilalţi. Sara îl îmbrăţişă din prag şi îi

ură la mulți ani, în vreme ce Hollis îi puse un pahar în mână şi îl bătu pe spate. Caleb şi Kate abia se puteau abține să nu chicotească. „Ai ştiut de asta?“ îl întrebă Peter pe Caleb. „Şi tu, Kate?“ „Normal c-am ştiut!“ exclamă băiatul. „Ar fi trebuit să vezi ce față ai făcut, tată!“ „Ei bine, ai dat de belele, amice “, spuse Peter pe tonul autoritar de tată, cu toate că râdea şi el.

Erau acolo mâncare, băutură, ba chiar şi câteva cadouri, nişte lucruşoare de care oamenii se putuseră lipsi, unele dintre ele aduse în glumă: şosete, săpun, un briceag, un pachet de cărți de joc, o pălărie uriaşă din paie, pe care Peter şi-o puse pe cap ca să facă pe toată lumea să râdă. De la Sara şi de la Hollis, o busolă de buzunar, o amintire a călătoriilor pe care le făcuseră împreună, cu toate că Hollis îi strecură şi o ploscă mică din oțel. „Ultima furie în Dunk, ceva special“, îi spuse el cu un semn din ochi. „Şi nu mă întreba cum am făcut rost de ea. Încă mai am prieteni în locuri rău famate.“

După ce fură deschise şi ultimele cadouri, Sora Peg îi dădu o bucată mare de hârtie, strâns rulată, pe care scria „La mulți ani, eroul nostru!“, împreună cu semnăturile – unele lizibile, altele nu – tuturor copiilor din orfelinat. Cu un nod în gât, Peter îşi petrecu brațele pe după gâtul bătrânei, luându-i pe amândoi prin surprindere.

— Vă mulțumesc tuturor, spuse el. Vă mulțumesc fiecăruia în parte şi tuturor.

Era aproape miezul nopții când se sparse petrecerea. Caleb şi Kate adormiseră pe patul Sarei şi al lui Hollis, adunați unul într-altul ca doi cățeluşi. Peter şi Sara se aşezară la masă, în vreme ce Hollis se apucase să strângă.

— Vreo veste de la Michael?

— Nici un cuvânt.

— Eşti îngrijorată?

Ea se încruntă brusc, apoi ridică din umeri.

— Michael e Michael. Nu pricep faza asta cu barca, dar oricum face numai ce vrea el. Am crezut că Lore ar putea

să-l liniştească, dar bănuiesc că s-a terminat şi cu asta.

Peter simți cum vina îi dă ghes; acum douăsprezece ore, se culcase cu femeia aceea.

— Cum merg lucrurile la spital? întrebă el, sperând să schimbe subiectul.

— Ca la nebuni. M-au pus să moşesc. Sunt o grămadă de copii. Jenny e asistenta mea.

Sara vorbea de sora lui Gunnar Apgar, pe care o găsiseră în Patrie. Fiind însărcinată, Jenny se întorsese la Kerrville cu primul lot de evacuați şi ajunsese tocmai la timp ca să nască. Se căsătorise acum un an tot cu un bărbat din Iowa, cu toate că Peter nu ştia sigur dacă acesta era tatăl copilului. De multe ori, astfel de lucruri se ajustau din mers.

— Îi pare rău că n-a putut ajunge, continuă Sara. Însemni mult pentru ea.

— Aşa să fie?

— Pentru mulți, de altfel. Nu-ți zic câți oameni m-au întrebat dacă te cunosc.

— Glumeşti.

— Scuză-mă, dar n-ai citit posterul ăla?

Ridică din umeri, stânjenit, deşi, pe de altă parte, era încântat.

— Sunt doar un tâmplar. Şi nici măcar unul bun, dacă vrei să ştii adevărul.

Sara râse.

— Cum spui tu.

Trecuse de mult ora stingerii, dar Peter ştia cum să evite patrulele. Caleb abia dacă îşi ținea ochii deschişi când îl puse în spate şi porni spre casă. Doar ce-l băgase în pat pe băiat, când auzi o bătaie în uşă.

— Peter Jaxon?

Bărbatul din prag era ofițer militar, cu epoleții Forțelor Expediționare pe umeri.

— E târziu. Băiatul meu doarme. Cu ce vă pot fi de folos, căpitane?

Acesta îi întinse o bucată de hârtie.

— S-aveți o noapte bună, domnule Jaxon.

Peter închise încet uşa, tăie sigiliul cu briceagul şi citi mesajul:

Domnule Jaxon,

Ați putea să-mi faceți o vizită în biroul meu miercuri la ora 8? S-a aranjat cu superiorul dumneavoastră ca să vă scuze întârzierea la locul de muncă.

Cu stimă,

Victoria Sanchez,

Preşedinte, Republica Texas

— Tată, de ce era un soldat la uşă?

Caleb intrase în cameră, frecându-se la ochi cu pumnii. Peter citi încă o dată mesajul. Oare ce voia Sanchez de la el?

— Nu-i nimic, răspunse.

— Eşti din nou în Armată?

Îl privi pe băiat. Zece ani. Creştea atât de repede.

— Fireşte că nu, spuse el, punând biletul de-o parte. Hai înapoi, în pat!

3

ZONA ROȘIE

La 16 km vest de Kerrville, Texas

Iulie 101 D.V.

Lucius Greer, Bărbatul Credinței, îşi ocupă poziția pe platformă cu o oră înainte de răsărit. Arma lui: o puşcă de calibru 308, meticulos restaurată, cu un mâner din lemn lustruit şi cu cătare optică, cu ochiul geamului tulbure din pricina timpului, dar încă funcțional. Îi mai rămăseseră patru gloanțe; trebuia să se ducă la Kerrville cât de curând, să cumpere altele. Dar, în această dimineață a celei de-a

cincizeci şi opta zile, nu asta îi era grija. Un singur glonte era tot ce avea nevoie.

O ceață blândă se aşternuse peste noapte în luminiş. Capcana lui – o găleată cu mere zdrobite – era la vreo sută de metri împotriva vântului, cuibărită în iarbă. Nemişcat, cu picioarele încrucişate sub el şi cu puşca odihnindu-i-se în poală, Lucius stătea la pândă. Nu avea nicio îndoială că prada lui acea să-şi facă apariția; mirosul merelor proaspete era irezistibil.

Ca să-i treacă timpul mai uşor, înălță o rugăciune simplă:

Doamne Dumnezeul Meu, Stăpânitorul Universului, fi-mi călăuză şi sprijin, dă-mi putere şi înțelepciune ca să fac după voia Ta în zilele care-mi vor urma, ca să-mi dau seama ce se cere de la mine şi să fiu demn de misiunea pe care mi-ai încredințat-o. Amin.

Căci ceva era pe punctul de a se petrece; Lucius simțea acest lucru. Era sigur de asta la fel cum era de inima care-i bătea în piept, de răsuflarea care-i umfla plămânii, de oasele care-i susțineau trupul. Prelungul arc de cerc al omenirii se apropia de ceasul testului final. Nu se ştia când, dar cu siguranță avea să vină, iar atunci va fi vremea războinicilor. Vremea bărbaților ca Lucius Greer.

Trei ani trecuseră de la eliberarea Patriei. Amintirea celor petrecute în acea noapte era încă vie înăuntrul lui, crâmpeie de neşters întipărite în conştiința lui. Nebunia de pe stadion, viralii făcându-şi intrarea în scenă; insurgenții asmuțindu-şi armele asupra Ochilor-Roşii, Alicia şi Peter avansând înspre scenă, puşti ațintite, împuşcături şi iar împuşcături; Amy în lanțuri, o siluetă firavă, şi urletul care se ridicase din gâtlejul ei când îşi dezlănțuise puterea ce zăcuse înăuntrul ei; transformarea ei, lepădându-şi forma umană, şi zăngănitul lanțurilor când se eliberă, apoi saltul, iute ca fulgerul, cu care se năpustise asupra acelor duşmani

monstruoşi; haosul şi confuzia provocate de încleştare, Amy prinsă sub Martínez, Al Zecelea dintre Cei Doisprezece; străfulgerarea orbitoare a distrugerii şi liniştea mormântală de după aceea, lumea întreagă oprită în loc.

Când Lucius se întorsese în Kerrville, în primăvara următoare, ştiu că nu mai putea să trăiască printre oameni. Însemnătatea acelei nopți era limpede: fusese destinat unei existențe solitare. Îşi construise coliba modestă de pe malul râului de unul singur, ca să simtă mai bine atracția acelui ceva mai profund, care-l chema în sălbăticie. *Arată-te, Lucius. Aşterne-ți aşezământul; lasă în urmă toate plăcerile lumeşti, dacă vrei să mă afli.* Doar cu un cuțit şi cu hainele de pe el, se aventurase înspre dealurile uscate şi dincolo de ele, fără vreo destinație anume în afară de aceea a găsirii celei mai profunde singurătăți, cu ajutorul căreia viața lui să-şi afle adevărata formă. Zile fără mâncare, picioare zdrelite şi însângerate, limba umflată în gură de sete; pe măsură ce treceau săptămânile, şerpii-cu-clopoței, cactuşii şi soarele arzător fiind singurii care-i țineau tovărăşie, începuse să halucineze. Un desiş de saguaro deveni un şir de soldați în poziție de drepți; dinaintea ochilor îi apăreau ochiuri de apă acolo unde nu erau; un lanț de munți lua forma unui oraş fortificat din depărtare. Aceste viziuni i se arătară în toată nevinovăția lor, neştiutoare de falsa lor natură; şi erau adevărate pentru că el le credea a fi adevărate. Tot astfel, trecutul şi prezentul deveniră un tot în mintea lui. Uneori era Lucius Greer, maior în Forțele Expediționare; alteori era prizonier în închisoare; iar alteori era un tânăr recrut ori chiar băiețandrul de altădată.

Săptămâni bune rătăci astfel, o ființă de lumi multiple. Apoi, într-o zi, se trezi zăcând într-un şanț, sub soarele arzător al după-amiezii. Trupul îi era grotesc de atrofiat, plin de zgârieturi şi de răni, degetele îi erau însângerate, câteva unghii îi fuseseră smulse. Ce se întâmplase? El îşi făcuse asta? Nu-şi amintea nimic, când, deodată, fu copleşit de amintirea imaginii care-i apăruse pe timpul nopții.

Lucius avusese o viziune.

Nu ştia unde se află, ci doar că trebuie să se îndrepte spre nord. Şase ore mai târziu, se trezi pe drumul înspre Kerrville. Înnebunit de sete şi de foame, continuă să meargă până aproape de miezul nopții, când dădu peste marcajul cu X-ul roşu. Cutia era plină de provizii: mâncare, apă, haine, benzină, arme şi muniție, ba chiar şi un generator. Însă priveliştea cea mai îmbucurătoare era Humvee-ul. Îşi spălă şi își curăță rănile, petrecându-şi noaptea pe un pat moale, iar de dimineață alimentă vehiculul, încărcă bateria şi îi umflă cauciucurile, după care o porni spre est, ajungând în Kerrville în dimineața celei de-a doua zile.

La marginea Zonei Portocalii, abandonă Humvee-ul şi îşi croi drum prin oraş la picior. Acolo, în încăperea întunecată din Oraşul H, printre bărbații pe care nu-i cunoştea şi care nici nu i se prezentaseră, vându trei dintre carabinele găsite în cutie şi cumpără un cal şi alte provizii. Când ajunse înapoi la coliba lui, începea să se întunece. Noaptea se răsfrângea timidă peste culturile de bumbac şi peste stejarii de pe malul râului, o singură încăpere cu o podea plină de noroi, şi totuşi, la vederea ei, inima i se umplu de căldura reîntoarcerii. Cât timp fusese plecat? Păreau ani, zeci de ani, şi cu toate astea nu trecuseră decât câteva luni. Timpul îşi încheiase ciclul; Lucius sosise acasă.

Descălecă, îşi priponi calul şi intră în colibă. Cuibul din pene şi rămurele de pe patul lui indica faptul că acolo, în absența lui, vreo vietate îşi făcuse cămin, însă, altfel, interiorul golaş era neatins. Aprinse lampa şi se aşeză la masă. La picioarele lui, era geanta plină de provizii: pistolul, o cutie cu gloanțe, şosete curate, săpun, o lamă dreaptă de ras, chibrituri, o oglinjoară de mână, şase pene de scris, trei sticluțe cu cerneală de culoarea murei şi coli groase de hârtie fibroasă. Umplu ligheanul la râu, după care se întoarse acasă. Imaginea din oglindă nu era nici mai mult, nici mai puțin şocantă decât se aşteptase: obraji supți, ochi

afundaţi în orbite, piele arsă de soare şi băşicată, o claie de păr ca a unui nebun. Partea inferioară a feţei îi era îngropată sub o barbă în care o familie de şoareci şi-ar fi găsit fericiţi culcuş. Doar ce împlinise cincizeci şi doi de ani; bărbatul din oglindă avea pe puţin şaizeci şi cinci.

Ei bine, îşi spuse în sinea lui, dacă voia să fie soldat, chiar şi unul bătrân şi rablagit, trebuia să arate ca unul! Lucius îşi tăie bună parte din păr şi din barbă, apoi se folosi de lamă şi de săpun ca să se radă de tot. Aruncă apa plină de săpun la uşă, apoi se întoarse la masă, unde îşi înşiră hârtia şi penele de scris.

Lucius închise ochii. Imaginea mentală care îi apăruse în noaptea aceea din șanț nu era ca acele halucinații care-l urmăriseră în timpul călătoriei lui prin deşert. Semăna mai degrabă cu o amintire de mult uitată. Se concentră asupra detaliilor, încercând să cuprindă cu ochiul minții măreția ei vizibilă. Dar cum spera el să surprindă ceva atât de neasemuit de frumos cu mâna lui de amator? Avea totuşi să facă o încercare.

Lucius se puse pe desenat.

Un foşnet în tufişuri: Lucius îşi ridică luneta în dreptul ochiului. Erau patru, scurmând prin noroi, adulmecând şi scurmând: trei scroafe şi un vier, maroniu-roşcaţi, cu nişte colţi mari şi ascuţiţi ca un tăiş. Un porc sălbatic de şaptezeci de kilograme, numai bun de prins.

Trase.

În vreme ce scroafele se împrăştiară, vierul se împletici înainte, se cutremură de un fior puternic şi se prăbuşi pe picioarele din faţă. Lucius continuă să-l privească prin lunetă. Încă un spasm, mai puternic decât primul, şi animalul căzu într-o parte.

Lucius coborî scara şi se duse până la locul în care animalul zăcea în iarbă. Rostogoli vierul pe foaia de cort, îl trase până în dreptul şirului de copaci, îi legă picioarele din spate, aşeză cârligul şi începu să-l ridice. Când capul

vierului ajunse la înălțimea pieptului lui Lucius, legă frânghia, aşeză ligheanul sub porcul sălbatic, îşi scoase cuțitul şi tăie gâtul animalului.

Un jet de sânge fierbinte țâşni în lighean. Se adunară aproape patru litri. Odată stors tot sângele din vier, Lucius îl vărsă într-un bidon de plastic. Dacă ar fi avut mai mult timp, ar fi tranşat animalul şi i-ar fi afumat carnea ca s-o vândă. Însă era cea de-a cincizeci şi opta zi, iar Lucius trebuia să pornească la drum.

Coborî stârvul la pământ – măcar coioții să profite de pe urma lui – şi se întoarse în colibă. Trebuia să recunoască: locul arăta ca şi cum ar fi fost căminul unui nebun. Se făceau aproape doi ani de când Lucius pusese pentru prima oară pana de scris pe hârtie, însă acum pereții erau plini de roadele muncii lui. Trecuse de la cerneală la cărbune, la creion din grafit şi chiar la vopsea, ceea ce-l costase o groază. Unele erau mai bune decât altele – dacă le priveai în ordine cronologică, puteai observa autoeducarea lentă, uneori chinuitoare, a artistului din el. Însă cele care surprindeau cel mai bine imaginea care îi umplea toată ziua mintea lui Lucius erau întocmai ca notele unui cântec de care nu putea scăpa decât fredonându-l.

Michael era singurul care îi văzuse desenele. Lucius le ținuse ascunse de toată lumea, însă Michael îi dăduse de urmă prin intermediul unui prieten de-al lui Lore care făcea comerț. Într-o seară, în urmă cu un an, pe când Lucius se întorcea de la pusul capcanelor, se trezise cu o camionetă veche parcată în curtea sa şi cu Michael sprijinit de hayonul deschis. Greer îl cunoştea de mulți ani şi-l urmărise transformându-se dintr-un băiețaş timid într-un bărbat bine făcut, în floarea vârstei: dur şi arătos, cu trăsături puternice şi cu o oarecare asprime în priviri. Genul de tovarăş pe care puteai să contezi într-o bătaie stârnită la bar care începea cu un pumn în nas şi se sfârşea cu o goană nebună.

— La naiba, Greer! spuse el. Arăți oribil. Ce trebuie să faci pe aici ca să ți se arate puțină ospitalitate?

Lucius aduse o sticlă. Nu fusese limpede de la început scopul pentru care venise Michael. Lui Lucius îi părea schimbat, puțin cam preocupat, uşor abătut. Un lucru era sigur: Michael nu fusese niciodată tipul tăcut. Omul era un şuvoi de idei, de teorii şi de propuneri, oricât de îndrăznețe şi de absurde. Intensitatea aceea era încă acolo – mai că-ți puteai încălzi mâinile la craniul lui – însă căpătase o latură întunecată, o senzație de captivitate, ca şi cum Michael rumega la ceva care nu putea fi exprimat în cuvinte.

Lucius auzise că Michael plecase de la rafinărie, se despărțise de Lore şi îşi construise o barcă, pe care îşi petrecea mare parte din timp, aventurându-se de unul singur înspre Golf. Ce căuta în mijlocul unui ocean nu îi spusese niciodată şi nici Lucius nu-l întrebase; el cum ar fi putut să-i explice traiul său de pustnic? Însă, pe parcursul serii petrecute împreună, bând din ce în ce mai mult din sticla care conținea rețeta specială a lui Dunk numărul 3 – Lucius se dezobişnuise de băut în ultima vreme, însă lichidul îi servea pe post de dizolvant – ajunse să creadă că motivul lui Michael de a-i bate la uşă nu era altul decât simpla nevoie umană de a fi în preajma unei alte persoane. La urma urmei, amândoi îşi duceau traiul în sălbăticie şi poate că Michael, după ce dădeai la o parte aberațiile de suprafață, voia doar câteva ore în compania cuiva care să înțeleagă prin ce trece – această dorință intensă de a fi singur tocmai când ar fi trebuit să sară în sus de bucurie şi să aibă copii, sărbătorind cu toții o lume unde moartea nu mai cobora din copaci ca să te înhațe după bunul plac.

O vreme, s-au pus la curent cu veşti despre ceilalți: slujba Sarei de la spital şi mult aşteptata mutare a ei şi a lui Hollis din tabăra de refugiați într-o locuință permanentă; promovarea lui Lore ca şef de echipă în cadrul rafinăriei; retragerea lui Peter din Forțele Expediționare, ca să stea acasă cu Caleb; decizia lui Eustace, care nu surprinsese pe

nimeni, de a se retrage din Forțele Expediționare şi a se muta împreună cu Nina în Iowa. Conversația se purta pe un ton optimist şi vesel, însă nu era decât de suprafață, iar Lucius nu se lăsă păcălit; căci, pe fund, zăceau numele pe care nu le pronunța.

Lucius nu vorbise nimănui despre Amy – numai el ştia adevărul. Cât despre ce se întâmplase cu Alicia, Lucius nu ştia nimic. Şi, aparent, nici ceilalți; femeia dispăruse în marea pustietate a Iowei. La momentul acela, Lucius nu se îngrijorase – Alicia era ca o cometă: înclinată spre absențe lungi, neanunțate şi spre întoarceri subite, neaşteptate – dar, pe măsură ce treceau zilele fără vreun semn de la ea, cu Michael țintuit la pat, cu piciorul în ghips, Lucius urmări certitudinea dispariției ei arzând în ochii prietenului său precum un fitil lung fără bombă. *Nu pricepi*, îi spusese el lui Lucius, practic levitând în pat de frustrare, *acum nu e ca alte dăți*. Lucius nu se obosise să-l contrazică – femeia nu avea nevoie de absolut nimeni – şi nici nu încercase să-l oprească pe Michael atunci când, la douăsprezece ore după ce ghipsul îi fu dat jos, se urcase în şa şi pornise val-vârtej în căutarea ei – o măsură extrem de îndoielnică, având în vedere cât timp trecuse şi faptul că abia putea umbla. Dar Michael era Michael: nu-i puteai spune nu, plus că era ceva ciudat de personal la această chestiune, ca şi cum plecarea Aliciei era un mesaj doar pentru el. Se întoarse cinci zile mai târziu, pe jumătate înghețat, după ce străbătuse un perimetru de o sută şaizeci de kilometri, şi nu mai vorbi despre ea nici atunci, nici în zilele care urmară; de fapt, nici numele nu i-l mai pomenea.

Cu toții o iubiseră, însă Lucius ştia că este o persoană al cărei suflet nu putea fi descifrat, care era menită să stea deoparte. Alicia pătrunsese în eter, iar după ce se scurseră trei ani, Lucius ajunsese să se întrebe nu ce se întâmplase cu ea, ci dacă într-adevăr fusese acolo.

Era trecut bine de miezul nopții, după ce ultimele pahare fuseseră umplute şi golite, când Michael abordă în sfârşit

subiectul care, privind în urmă, îl frământase toată noaptea.

— Chiar crezi că au dispărut? La draci mă refer.

— De ce întrebi asta?

Michael ridică o sprânceană:

— Ei bine, crezi?

Lucius îşi formulă cu grijă răspunsul.

— Ai fost acolo – ai văzut ce s-a întâmplat. Ucide-i pe Cei Doisprezece şi îi ucizi şi pe ceilalți. Dacă nu mă înşel, asta a fost chiar ideea ta. E puțin cam târziu să te răzgândeşti.

Michael îşi întoarse privirea şi nu mai spuse nimeni. Oare îl mulțumise răspunsul?

— Ar trebui să vii odată cu mine pe barcă, zise în cele din urmă, uşor însuflețit. Chiar ți-ar plăcea. E o lume nesfârşită, cum n-ai mai văzut niciodată.

Lucius zâmbi. Indiferent de ce-l frământa pe bărbatul din fața lui, nu era ceva despre care să fie pregătit să vorbească.

— O să mă gândesc.

— Consider-o o invitație deschisă. Michael se ridică în picioare, ținându-se cu o mână de masă ca să-şi mențină echilibrul. Ei bine, eu unul m-am făcut praf. Dacă nu te superi, mă duc să vomit şi să cad lemn în camioneta mea.

Lucius îi făcu semn spre patul lui îngust.

— E al tău, dacă vrei.

El se împletici spre uşă, de unde îşi întoarse privirea, cuprinzând cu ea încăperea micuță.

— Eşti un adevărat artist, maiorule. Ai nişte desene foarte interesante. Va trebui să-mi spui cândva care e povestea lor.

Şi asta fu tot. Când Lucius se trezi de dimineață, Michael nu mai era. Se gândi că avea să-l mai vadă, însă nu mai urmară alte vizite; presupuse că Michael găsise ceea ce căuta ori că hotărâse că acel ceva nu-i putea fi dat de către Lucius. Chiar crezi că au dispărut...? Ce-ar fi spus prietenul său dacă Lucius îi răspundea într-adevăr la întrebare?

Lucius alungă aceste gânduri supărătoare. Lăsă cana plină de sângele vierului la umbra colibei şi porni în josul

dealului, spre râul Guadalupe. Apa era întotdeauna rece, însă astăzi era şi mai rece decât de obicei; la întorsura râului se afla o gaură adâncă – şase metri până dădeai de fund – umplută de un izvor natural. Bancuri înalte de calcar îi înconjurau marginile. Lucius îşi dădu jos cizmele şi pantalonii, apucă frânghia pe care o lăsase acolo, trase aer adânc în piept şi se aruncă în apă cu un salt precis. Temperatura scădea cu fiecare metru adâncime. Geanta, făcută din pânză groasă, era prinsă bine sub o proeminență, protejată astfel de curenți. Lucius legă frânghia de mânerul genții, o trase de sub proeminență, eliberă aerul din plămâni şi începu să urce.

Ieşi pe malul opus, merse în aval, unde era apa mai mică, traversă din nou râul şi urmări poteca ce ducea spre peretele de calcar. Acolo, se aşeză pe mal, luă frânghia în mâini şi scoase geanta afară.

Se îmbrăcă şi cără geanta înapoi la colibă. Acolo, pe masă, o goli de conținut: opt pungi de sânge, treizeci de litri în total – aceeaşi cantitate de sânge, mai mult sau mai puțin, care curgea prin sistemul circulator a şase persoane adulte.

Odată scoasă din râu, comoara lui avea să se strice repede. Adună pungile laolaltă şi îşi strânse proviziile de mâncare şi de apă pentru trei zile, puşca şi muniția, un cuțit, o lanternă, o bucată de frânghie zdravănă şi le duse la padoc. Nu era nici măcar şapte, însă soarele deja ardea. Înşeuă calul, prinse puşca într-un suport, la brâu, şi restul, de greabănul calului. Nu se mai obosi să-şi ia şi un sac de dormit; avea să meargă şi noaptea, ajungând în Huston în dimineața celei de-a şasea zile.

Dădu pinteni calului şi porni.

4

GOLFUL MEXICULUI

Douăzeci și două de mile marine până în sud-estul insulei Galveston

4:30: Michael Fisher se trezi cu ploaia picurându-i pe față.

Se ridică în capul oaselor, sprijinu-se de etambou. Nu erau stele, dar, înspre est, o dâră transversală de lumină abia mijită zăbovea între linia orizontului şi cea a norilor. Aerul era încremenit, cu toate că asta nu avea să dureze; Michael ştia că era rost de furtună.

Îşi dădu jos pantalonii scurți, se poziționă cu bazinul peste pupă şi eliberă un jet de urină de un volum şi de o durată satisfăcătoare în apele Golfului. Nu-i era neapărat foame, foamea fiind ceva ce corpul lui învățase să nu ia în seamă, însă îşi făcu timp să meargă sub punte şi să-şi facă un amestec de proteine pudră, pe care-l dădu pe gât din şase înghițituri mari. Dacă nu se înşela, şi nu o făcea aproape niciodată, dimineața avea să-i aducă o bucurie; mai bine s-o întâmpine cu stomacul plin.

Se întoarse pe punte tocmai când sulița primului fulger străpunse orizontul. Cincisprezece secunde mai târziu, tunetul îşi făcu simțită prezența cu un bubuit hohotitor şi prelung, ca şi cum un zeu morocănos şi-ar fi dres glasul. Aerul devenise şi el mai încărcat, în maniera haotică din preajma unei furtuni. Michael dezlegă cârma şi apucă strâns echea, tocmai când începu să plouă mai vârtos: o ploaie fierbinte, tropicală, înțepătoare ca o mie de ace, care-l udă leoarcă într-o secundă. Când venea vorba de vreme, Michael nu avea o părere prea fermă. Ca orice altceva, vremea era vreme, iar dacă furtuna asta avea să-l scufunde în cele din urmă, ei bine, nu era ca şi cum n-ar fi căutat-o cu lumânarea.

Serios? Singur? În chestia aia? Eşti nebun? Uneori, astfel de întrebări ascundeau intenții bune, erau expresia unei îngrijorări sincere; până şi străinii încercaseră să-i alunge gândul. Însă, de cele mai multe ori, vorbitorul îl descuraja

din start. Dacă nu-l omora marea, bariera avea s-o facă sigur – se zvonea că blocada de explozibili plutitori înconjura continentul. Cine, în deplinătatea facultăților mintale, şi-ar risca astfel viața? Şi mai ales acum, când nu se mai văzuse nici urmă de viral de, cât, aproape treizeci şi şase de luni? Unui suflet neîmpăcat nu-i ajungea un continent întreg în care să hoinărească?

De acord, dar nu orice alegere se face în baza unui raționament; multe se bazau pe instinct. Iar instinctul lui Michael îi spunea că bariera aceea nu există, că nu existase niciodată. Îi arătă degetul din mijloc istoriei, cei o sută de ani de umanitate spunându-i: Nu eu, nici gând, du-te fără mine. Lucru care, având în vedere trecutul familiei lui, nu ieşea neapărat din discuție.

Sinuciderea părinților lui nu era ceva la care să se gândească cu plăcere, dar, fireşte, o făcea. Într-un colțişor din creierul lui, întâmplările din acea dimineață se derulau la nesfârşit. Chipurile lor cenuşii, goale, tensiunea frânghiilor strânse în jurul gâtului lor. Scârțâitul uşor pe care-l scoteau. Siluetele alungite ale trupurilor, fragilitatea lor absolută, eliberată. Vârfurile picioarelor negre, umflate de sângele adunat. Prima reacție a lui Michael fu una de buimăceală deplină: se holbase la cadavre preț de mai bine de treizeci de secunde, încercând să pună informația cap la cap, informație care-i venea sub forma unui şir de cuvinte ce pluteau răzlețe, fără să le poată aduna (Mamă, tată, spânzurat, frânghie, hambar, moarte), asta înainte ca o groază albă şi fierbinte să izbucnească în creierul său de copil de unsprezece ani, făcându-l să țâşnească înspre ei şi să le cuprindă trupurile în brațe, în încercarea de a-i ridica, în vreme ce țipa cu disperare după Sara, ca să vină să-l ajute. Însă erau morți de multe ore, iar eforturile lui erau zadarnice. Şi totuşi, simțise că trebuie să încerce. Mare parte din viață, după cum avea să afle Michael, se reducea la încercarea de a repara lucruri care nu puteau fi reparate.

La fel şi marea şi peregrinările lui solitare în largul ei. Îi devenise un fel de cămin. Îşi numise barca *Nautilus.* Michael luase denumirea dintr-o carte pe care o citise cu ani în urmă, pe când era doar un Micuț în Sanctuar: *Douăzeci de mii de leghe sub mări*, o copertă cartonată şi îngălbenită, pagini care se desprindeau, şi, pe copertă, imaginea unei ambarcațiuni ciudate, cu înveliş blindat, o încrucişare între o barcă şi un tanc subacvatic, prinsă între tentaculele acaparatoare ale unui monstru marin cu un singur ochi. Imaginea îi rămase în minte cu mult după ce uită detaliile poveştii, întipărită parcă pe retină; când veni momentul să-şi boteze ambarcațiunea, după doi ani de planuri şi de îndoieli, Nautilus păruse alegerea firească. Era ca şi cum înmagazinase în creier numele, ca să-l poată folosi mai târziu.

Unsprezece metri de la pupa la bompres, cu un pescaj de un metru optzeci, o velă principală şi o trincă, amândouă prinse de vârful catargului, şi o cabină micuță (cu toate că, de cele mai multe ori, dormea pe punte). O găsise într-un cimitir de bărci de lângă trecătoarea San Luis, ascunsă într-un depozit, încă pe cavalet. Carena, făcută din răşină poliesterică, era solidă, însă restul bărcii era un dezastru – puntea era putredă, velele se dezintegrau, iar părțile metalice, ruginite şi nefuncționale. Cu alte cuvinte, era perfectă pentru Michael Fisher, prim-inginer de Lumină şi Curent şi petrolist de primă clasă. Într-o lună, îşi dădu demisia de la rafinărie şi încasă cinci ani de cecuri nefolosite, cu ajutorul cărora îşi cumpără unelte şi angajă o echipă care să le ducă la San Luis. *Serios? Singur? În chestia aia?* Da, le răspunsese Michael, desfăcându-şi planul pe masă. Serios.

Cât de ironic era faptul că, după atâția ani de suflat în tăciunii vechii lumi, în încercarea de a reaprinde flacăra civilizației cu maşinăriile ei demodate, tocmai cea mai străveche formă de propulsie inventată de om să fie cea care să-l cucerească. Vântul sufla, întorcând marginile velei,

creând un gol pe care barca încerca la nesfârşit să-l umple. Cu fiecare călătorie pe care o făcea, mergea şi mai mult, şi mai departe, aventurându-se şi mai în larg. La început, rămăsese pe lângă coastă, familiarizându-se cu mediul înconjurător. La nord şi la est de coastă, până la New Orleansul îmbibat de petrol şi de putoarea lui chimică, adusă de apele încleiate. La sud, spre Padre Island, cu întinderile lui de nisip alb ca pudra de talc. Pe măsură ce deveni mai încrezător, îşi extinse şi direcțiile. Din când în când, dădea peste vreun semn anacronic de civilizație – grămezi de fiare ruginite, adunate de-a lungul bancurilor, atoli artificiali din pungi plutitoare, platforme petroliere eşuate pe dâmburi uriaşe de reziduuri revărsate – curând însă le lăsă pe toate în urmă, cârmindu-şi barca şi mai adânc în inima pustiului oceanic. Culoarea apei se întunecă; era incredibil de adâncă. Ochi soarele cu sextantul, plănuindu-şi cursul cu un ciot de creion. Într-o zi, îşi dădu seama că, dedesubtul lui, se găsea un kilometru și jumătate de apă.

În dimineața furtunii, Michael se afla pe mare de patruzeci şi două de zile. Planul lui era să ajungă la Freeport până la prânz, să-şi refacă stocul de provizii, să se odihnească pentru o săptămână sau două – chiar avea nevoie să pună pe el câteva kilograme – după care să pornească din nou la drum. Desigur, trebuia să mai discute şi cu Lore, o treabă neplăcută de fiecare dată. Avea măcar să-i vorbească? Sau s-ar fi mulțumit să-l privească din depărtare? L-ar fi apucat de curea şi l-ar fi tras înăuntrul barăcii pentru o oră de sex nebun pe care, în ciuda rațiunii lui, nu se putea convinge să-l refuze? Michael n-avea să ştie niciodată, ceea ce îl făcea să se simtă şi mai prost; rămânea fie ticălosul care-i frângea inima, fie ipocritul din patul ei. Şi asta, pentru că, un lucru pe care nu-l putea explica în cuvinte, ea nu avea nicio treabă cu nimic din toate astea: nici cu Nautilus, nici cu nevoia lui de a fi singur, nici cu

faptul că, deşi Lore o merita pe deplin, nu putea să-i întoarcă aceeaşi dragoste.

Gândurile-i fugiră, aşa cum se întâmpla deseori, la ultima oară când o văzuse pe Alicia – ultima oară când o văzuseră şi alții pe Alicia, din câte ştia el. De ce-l alesese pe el? Îl vizitase la spital, în dimineața dinainte ca Sara şi restul să plece în Patrie ca să se întoarcă în Kerrville. Michael nu ştia sigur ce oră era; dormea şi se trezi cu ea stând pe marginea patului lui. Avea o... privire ciudată. Îşi dădu seama că stătuse/stătea acolo de ceva vreme, privindu-l cum doarme.

— Lish?

Ea zâmbi.

— Hei, Michael!

Şi asta fu tot, cel puțin pentru următoarele treizeci de secunde. Nu tu Cum te simți? Sau Arăți caraghios cu ghipsul ăla, Circuit, nici măcar vreuna dintre miile de remarci răutăcioase pe care şi le adresaseră unul altuia încă de când erau copii.

— Poți să faci ceva pentru mine? O favoare.

— Bine.

Însă gândul rămase neterminat. Alicia îşi întoarse privirea, după care îl privi din nou.

— Suntem prieteni de mult timp, nu-i aşa?

— Normal, răspunse el. Suntem, cum să nu fim!

— Ştii, mereu ai fost al naibii de deştept. Îți aminteşti... Hm, când a fost asta? Nu mai ştiu, eram copii. Cred că era şi Peter pe acolo. Și Sara. Ne-am furişat cu toții până la Zid, într-o noapte, iar tu ne-ai ținut un discurs, unul adevărat, mă jur, despre cum funcționau luminile, turbinele, generatoarele şi toate cele. Ştii, până atunci, crezusem că mergeau de la sine. Doamne, m-am simțit atât de proastă.

El ridică din umeri, stânjenit.

— Bănuiesc că mă dădeam şi eu mare.

— O, nu-ți cere scuze. Mi-am zis atunci: *Puştiul ăsta are ceva special. Într-o zi, când o să avem nevoie de el, o să ne salveze fundurile noastre demne de milă.*

Michael nu ştia ce să răspundă. Nu văzuse pe nimeni care să arate atât de pierdut, atât de împovărat de viață.

— Ce voiai să-mi ceri, Lish?

— Să-ți cer?

— Ai spus că ai nevoie de o favoare.

Ea se încruntă, de parcă întrebarea nu avea nicio noimă pentru ea.

— Presupun că aşa am făcut, nu?

— Lish, eşti bine?

Ea se ridică din scaun. Michael dădu să mai spună ceva, nu ştia sigur ce, când ea se aplecă înainte, îi dădu părul la o parte şi, luându-l pur şi simplu prin surprindere, îl sărută pe frunte.

— Ai grijă de tine, Michael. Faci asta pentru mine? O să aibă nevoie de tine pe aici.

— De ce? Pleci undeva?

— Doar promite-mi.

Iată: momentul în care o dezamăgise. Trei ani mai târziu, încă îl retrăia, ca un sughiț al timpului. Momentul când îi spusese că pleacă pentru totdeauna şi singurul lucru pe care ar fi putut să i-l spună ca s-o facă să stea era: *Cineva te iubeşte, Lish. Eu te iubesc. Eu, Michael, te iubesc, am făcut-o dintotdeauna şi n-am să mă opresc niciodată.* Însă cuvintele i se blocară undeva între gură şi creier, iar momentul trecu.

— Bine.

— Bine, spuse ea. Şi plecă.

Dar nu şi furtuna din dimineața celei de-a patruzeci şi doua zile a lui pe mare: pierdut printre gânduri, Michael îşi lăsă mintea să rătăcească – observă, însă nu reuşise să proceseze în totalitate, faptul că marea devenea din ce în ce mai ostilă, cerul, din ce în ce mai negru şi vântul, din ce în ce mai furios. Sosi mult prea repede, cu o bubuitură

asurzitoare de tunet şi cu o rafală saturată de ploaie, care-i plesni barca precum o mână uriaşă, zdruncinând-o puternic. Uau, îşi spuse Michael în sinea lui, ținându-se de etambou. Ce naiba! Nu mai avea cum să strângă velele; singurul lucru care-i rămăsese de făcut era să înfrunte furtuna cu prova. Apucă strâns scota velei principale şi îndreptă barca în direcția vântului. Turna cu găleata – marea înspumată se revărsa peste prova, căzând din ceruri în torente. Aerul era încărcat de curent. Prinse parâma între dinți, strânse pe cât de tare putu şi o legă de macara.

În regulă, îşi spuse el. *Măcar lasă-mă să-mi golesc vezica mai întâi. Şi după aceea vedem de ce eşti în stare, afurisito.*

Şi se avântă în furtună.

Şase ore mai târziu, ieşi din ea, cu inima îmbătată de victorie. Vijelia trecuse, lăsând în urma ei o spărtură de cer albastru. Habar n-avea unde se află; fusese mult abătut de la curs. Singurul lucru pe care îl avea acum de făcut era să se îndrepte spre vest şi să vadă unde putea să acosteze.

Două ore mai târziu, o dâră lungă şi cenuşie de nisip îşi făcu apariția la orizont. O ajunse la flux. Insula Galveston: îşi dădea seama de acest lucru după ruinele vechiului zid. Soarele era sus pe cer şi vântul sufla uşor. Oare era mai bine să meargă la sud, spre Freeport – o casă, masă caldă, un pat adevărat şi tot tacâmul – sau în altă parte? Însă evenimentele din acea dimineață făceau această perspectivă să pară deprimant de insipidă, o concluzie deloc suficientă a zilei.

Hotărî să exploreze canalul maritim Houston. Putea să ancoreze acolo peste noapte, apoi să pornească spre Freeport a doua zi. Îşi consultă harta. O fâşie îngustă de apă separa capătul de nord al insulei de peninsula Bolivar; în celălalt capăt se afla golful Galveston, un bazin aproape circular, lat de treizeci şi doi de kilometri, partea nord-estică dând într-un estuar adânc, mărginit de epave şi de plante chimice.

Înaintând cu vântul în spate, îşi croi drum în interiorul golfului. Spre deosebire de valurile maronii de-a lungul coastei, aici apa era limpede, aproape translucidă, cu o tentă verzuie. Michael putea să vadă până şi peştii, siluete întunecate care înotau aproape de suprafață. Pe alocuri, coasta era împânzită cu grămezi uriaşe de resturi, însă în alte părți părea destul de curată.

Când ajunse la gura estuarului, începuse să se lase seara. O siluetă mare şi întunecată se profila la intrarea în canal. Pe măsură ce se apropia, imaginea deveni mai limpede: era un vas uriaş, lung de peste o sută de metri. Ajunsese să stea între doi stâlpi de susținere ai unui pod suspendat, care traversa canalul. Îşi îndreptă barca mai aproape. Vasul era uşor înclinat la babord, cu prova în jos, doar partea de sus a elicelor lui uriaşe fiind vizibilă de pe linia apei. Atingea oare uscatul? Cum ajunsese acolo? Probabil la fel ca el, târât de curenți prin trecătoarea Bolivar. La pupa, cu litere mâncate de rugină, erau scrise numele vasului şi pavilionul:

BERGENSFJORD
OSLO, NORVEGIA

O trase pe *Nautilus* cât mai aproape de primul stâlp. Da, era o scară. Legă barca, lăsă pânzele în jos, se duse apoi sub punte să ia o rangă, o lanternă, un set de scule şi două bucăți de frânghie groasă, de câte o sută de metri lungime. Le puse pe toate într-un ruscac, urcă înapoi pe punte, trase aer adânc în piept şi începu să se cațere.

Lui Michael îi era frică de înălțimi. Nu i se întâmpla prea des să se teamă de ceva, exceptând asta. La rafinărie, circumstanțele îl plasau deseori în locuri cu mult deasupra pământului – atârnând într-un ham de vreun turn, curățând rugina – iar de-a lungul timpului, învățase să o înfrunte cu mai mult curaj sau cel puțin asta ar fi spus cei din echipa lui. Însă cam aici se terminau efectele curative

ale expunerii. Scara, cu barele ei de oțel încastrate în cimentul stâlpului, nu era, la o privire mai atentă, nici pe departe la fel de zdravănă pe cât părea de dedesubt. Unele dintre bare abia se mai țineau. Când ajunse în vârf, își simți inima pe fundul gâtlejului. Se întinse pe spate pe drumul de pod, trăgându-şi răsuflarea, după care se uită în jos. Ar fi spus că erau cam cincizeci de metri până la puntea vasului, poate mai mult. Iisuse.

Legă frânghia de balustradă şi o aruncă în gol, urmărind-o cu privirea. Şmecheria era să îşi folosească picioarele ca să-şi controleze coborârea. Luă frânghia în mâini, se întoarse cu spatele, aplecându-se peste margine, şi păşi în afară.

Preț de o jumătate de secundă, crezu că făcuse cea mai mare greşeală din viața lui. Ce idee stupidă! Avea să se prăbuşească pe punte ca un bolovan. Însă picioarele lui găsiră apoi frânghia şi o prinseră într-o strânsoare de moarte. Îşi croi drum în jos punând o mână după cealaltă.

Michael bănuia că nava fusese un fel de cargobot. Se duse la pupa, unde era o trapă deschisă şi nişte scări de metal care duceau la cabina de comandă. La capătul scărilor, dădu peste o uşă grea, cu un mâner care era de neclintit. Îl desprinse cu ranga şi înfipse vârful şurubelniței în mecanism. Cu puțin scuturat, încuietoarea scoase un clic şi, o clipă mai târziu, cu o a doua mişcare din rangă, uşa se deschise larg.

O duhoare de amoniac care-ți făcea ochii să lăcrimeze umplu aerul – aer pe care nimeni nu-l respirase de un secol. Sub parbrizul lat, care dădea spre canal, era panoul de control al navei: şiruri de întrerupătoare şi de butoane, de ecrane plate, de taste de computer. Într-unul dintre cele trei scaune cu spătar înalt îndreptate spre panou, era un cadavru. Timpul îl transformase în ceva puțin mai mult decât o pată maronie zbârcită printre zdrențele mucegăite ale îmbrăcămintei lui. Un ofițer, se gândi Michael, poate însuşi căpitanul. Cauza morții era evidentă: o gaură în

craniu, nu mai mare decât vârful degetului mic al lui Michael, marca locul pe unde intrase glonțul. Pe podea, sub mâna dreaptă căzută a bărbatului, se afla un revolver.

Michael găsi sub punte şi mai multe cadavre. Aproape toate se găseau în paturile lor. Nu zăbovi mai mult decât îi luă să le numere: patruzeci şi două de cadavre în total. Se sinuciseseră? După poziția ordonată a corpului, aşa ai fi zis, şi totuşi, metoda nu era evidentă. Michael mai văzuse astfel de cazuri înainte, dar niciodată atât de multe într-un singur loc.

Coborând la următorul nivel, ajunse într-o încăpere diferită de celelalte, nu cu un pat sau două, ci cu mai multe – suprapuse, înguste, câte două pe partiție, spațiul dintre ele despărțit de un coridor strâmt. Cabina echipajului? Multe dintre paturi erau goale; numără opt cadavre, inclusiv două dezbrăcate, cu membrele lor împletite unele printre altele în spațiul neîncăpător al patului de jos.

Locul ăsta era mai mic decât altele. Articole de îmbrăcăminte putrezite şi tot felul de obiecte erau împrăştiate pe mare parte din suprafața podelei. Mulți dintre pereții despărțitori ai paturilor erau decorați: fotografii decolorate, imagini religioase, cărți poştale. Desprinse uşor una dintre fotografii şi o ținu în lumina lanternei. Înfățişa o femeie brunetă, zâmbind la cameră, cu un bebeluş în brațe.

Ceva îi atrase atenția.

O bucată mare de hârtie, fină ca un şervețel, lipită de tavanul despărțitor: în partea de sus, litere înflorate alcătuiau cuvintele INTERNAȚIONAL HERALD TRIBUNE. Michael dezlipi scotch-ul şi puse bucata de hârtie pe pat.

OMENIREA, ÎN PERICOL

Criza se adânceşte pe măsură ce numărul morților creşte alarmant în întreaga lume

Atingerea mortală a virusului ajunge pe toate continentele

Milioane de oameni trec porturile şi granițele,

Fugind din calea infecției.

Marile oraşe cuprinse de haos, în timp ce pene uriaşe de curent cufundă Europa în beznă.

ROMA (AP), 13 mai – Marți seara, lumea se găseşte în pragul haosului, pe când boala cunoscută drept Virusul Paştelui îşi continuă marşul mortal de-a lungul globului.

Cu toate că răspândirea rapidă a bolii face dificilă estimarea numărului de morți, reprezentanții departamentului de sănătate a U.N. spun că cifrele se apropie de sute de milioane.

Virusul, varianta transmisă pe calea aerului a celui care a decimat America de Nord cu doi ani în urmă, a apărut în regiunea Caucazului din Asia Centrală acum cincizeci şi nouă de zile. Oficialitățile nu au reuşit să identifice sursa virusului şi nici să găsească un tratament eficient.

„În momentul de față, putem afirma faptul că acest agent patogen este neobişnuit de rezistent şi extrem de letal “, a declarat Madeline Duplessis, preşedintele Consiliului Executiv al Organizației de Sănătate Mondială, aflată la sediul acestuia din Geneva. „Rata mortalității se apropie cu repeziciune de 100%.“

Spre deosebire de tulpina originară din America de Nord, Virusul Paştelui nu are nevoie de contact fizic pentru a fi transmis de la o persoană la alta şi poate parcurge distanțe mari lipindu-se de fire de praf sau de o picătură de salivă, făcându-i astfel pe mulți dintre reprezentanții Departamentului de Sănătate să o compare cu epidemia de gripă spaniolă din 1918, care a omorât aproape 50 de milioane de oameni la nivel global. Interdicțiile de călătorie nu au ajutat la încetinirea răspândirii lui şi nici încercările oficialităților din marile oraşe de a-i preveni pe oameni a nu se aduna în locuri publice.

„Mă tem că suntem pe punctul de a scăpa situația de sub control “, a spus ministrul sănătății italian Vincenzo Monti într-un amplu comunicat de presă, pe durata căruia s-au putut auzi mai mulți oameni tuşind. „Nu pot să subliniez suficient de mult cât este de important ca oamenii să

rămână în casă. Copii, adulți, vârstnici – nicio categorie de vârstă nu a fost scutită de efectele acestei crude epidemii. Singura cale de a supraviețui acestei boli este să nu o contractezi.“

Absorbit prin plămâni, Virusul Paştelui acționează rapid asupra sistemului imunitar al corpului, atacând sistemul respirator şi tractul digestiv. Printre simptomele inițiale se număra dezorientare, febră, dureri de cap, tuse şi vărsături aproape fără niciun avertisment. Pe măsură ce agentul patogen se instalează în organismul victimelor, acestea trec prin hemoragii interne masive, care duc de obicei la deces în decurs de 36 de ore, deşi s-au înregistrat cazuri când organismul unor adulți sănătoşi a cedat în mai puțin de două ore. În foarte puține cazuri, victimele acestei boli au suferit transformările întâlnite la tulpina nord-americană, inclusiv o agresivitate sporită, însă nu se ştie dacă aceşti indivizi au depăşit sau nu pragul de 36 de ore.

„Aparent, acest lucru se întâmplă într-un număr redus de cazuri “, le-a declarat Duplessis reporterilor. „În momentul de față, pur şi simplu nu ştim motivul pentru care aceşti indivizi se comportă diferit față de ceilalți.“

Oficialitățile OMS tind să creadă că boala a ajuns din America de Nord pe calea aerului, în ciuda carantinei internaționale impuse de Națiunile Unite în urmă cu doi ani, în luna iulie. Alte teorii care vizează originea acestui agent patogen susțin că ar fi vorba de o sursă aviară, care să aibă legătură cu numărul mare de decese înregistrate în rândul mai multor specii de păsări migratoare din sudul Munților Urali, la puțin timp înainte de apariția bolii.

„Verificăm absolut tot “, a spus Duplessis. „Nu lăsăm nicio piatră neîntoarsă.“

Conform unei a treia teorii, teroriştii ar fi în spatele acestei epidemii. Dând curs necontenitelor speculații din presă, secretarul general al Interpolului, Javier Cabrera, fost secretar de stat al Securității Naționale şi membru al guvernului Statelor Unite, aflat în exil la Londra, a declarat

reporterilor: „În momentul de faţă, potrivit informaţiilor de care dispunem, nicio grupare sau individ nu şi-a asumat răspunderea pentru aceasta, cu toate că investigaţiile noastre nu se vor opri aici.“ Cabrera a mai afirmat că Organizaţia Internaţională de Combatere a Criminalităţii, din care fac parte 190 de state, nu deţine dovezi cum că vreo grupare teroristă sau vreo ţară care susţine terorismul să aibă posibilitatea de a crea un astfel de virus.

„În ciuda numeroaselor provocări, vom încerca în continuare să ne unim eforturile cu organizaţiile poliţieneşti şi cu birourile de informaţii din întreaga lume “, a mai spus Cabrera. „Ne confruntăm cu o criză globală care are nevoie de un răspuns la nivel global. Dacă vom da peste vreo dovadă credibilă cum că epidemia a fost provocată de om, să fiţi siguri că îi vom aduce pe vinovaţi în faţa justiţiei.“

Cum majoritatea ţărilor sunt acum sub o formă sau alta de lege marţială, sute de oraşe au fost cuprinse de revolte, lupte ample de stradă înregistrându-se în Rio de Janeiro, Istanbul, Atena, Copenhaga, Praga, Johannesburg, Bangkok şi multe altele. Venind în întâmpinarea valului crescând de violenţe, Naţiunile Unite, întrunindu-se într-o sesiune de urgenţă la cartierul general din Haga, a făcut apel la naţiunile lumii să nu mai recurgă la forţa letală.

„Acum este momentul ca omenirea să fie unită “, a afirmat secretarul general al Naţiunilor Unite, Ahn Yoon-dae, într-o declaraţie scrisă. „Umanitatea noastră trebuie să fie farul călăuzitor în bezna acestor zile.“

În Europa, penele de curent continuau să încetinească eforturile de ajutorare şi să amplifice starea de panică. Marţi noapte, bezna s-a extins din nordul Danemarcei până în sudul Franţei şi în nordul Italiei. Căderi asemănătoare de curent s-au înregistrat şi în subcontinentul asiatic, în Japonia şi în vestul Australiei.

Liniile telefonice şi reţelele mobile au fost şi ele sever afectate, lăsând mai multe oraşe mici şi mari izolate de restul lumii. În Moscova, criza apei şi vânturile puternice

sunt considerate vinovate pentru incendiile care au pârjolit mare parte din oraş şi au provocat decesul a mii de oameni.

„Nu a mai rămas nimic “, spune un martor. „Moscova nu mai există.“

De asemenea, creşte şi numărul sinuciderilor în masă şi al aşa-numitelor „culte ale morții“. Luni dimineață, în Zurich, ofițerii de poliție, răspunzând unui apel care anunță un miros suspect, au descoperit într-un depozit mai mult de 2500 de cadavre, inclusiv copii şi sugari. Potrivit polițiştilor, grupul a folosit Seconal, un derivat barbituric puternic, dizolvat într-o băutură din praf de fructe pentru a obține un cocktail letal. Deşi majoritatea victimelor păreau să fi luat medicamentul de bunăvoie, unele dintre cadavre au fost găsite cu mâinile şi cu picioarele legate.

Vorbind cu jurnaliştii, şeful poliției din Zurich, Franz Schantz, a descris scena ca fiind una de o „groază de nedescris “.

„Nu-mi pot închipui disperarea care i-a împins pe aceşti oameni să-şi pună capăt nu numai propriei vieți, ci şi a propriilor copii “, a spus Schatz.

De jur împrejurul lumii, mulțimi uriaşe de oameni s-au strâns în biserici şi în alte locuri de importanță religioasă pentru a-şi găsi alinare spirituală pe durata acestei crize fără precedent. La Mecca, oraşul cel mai sfânt al islamului, milioane de oameni continuă să se adune, în ciuda rezervelor scăzute de hrană şi de apă, lucru care se adaugă suferințelor. La Roma, papa Cornelius al II-lea, despre care martorii oculari au susținut că ar fi bolnav, s-a adresat credincioşilor marți seară, de la balconul reşedinței papale, îndemnându-i să „îşi lase viețile în mâna lui Dumnezeu cel Atotputernic şi Milostiv.“

În timp ce clopotele răsunau în oraş, pontiful a spus: „Dacă este voia Domnului ca omenirea să-şi trăiască ultimele zile, atunci haideți să-L întâmpinăm cu sufletele împăcate. Nu vă lăsați pradă deznădejdii, căci Dumnezeul

nostru este adevărat şi iubitor, în ale cărui mâini milostive copiii Lui se odihnesc încă de la începutul lumii şi unde vor rămâne până la sfârşitul zilelor.“

Pe măsură ce numărul morților creşte, oficialitățile organizației de sănătate se tem că rămăşițele neîngropate ale decedaților ar putea să grăbească răspândirea infecției. În încercarea de a ține pasul, autoritățile din multe regiuni europene au început să deschidă gropi comune. Alții au recurs la aruncarea cadavrelor în mare, transportându-le pe coastă cu ajutorul camioanelor de marfă.

Totuşi, în ciuda riscurilor, mulți dintre îndoliați iau situația în propriile mâini şi folosesc orice parcelă liberă de pământ ca să-i îngroape pe cei dragi. Un peisaj des întâlnit în mai toate oraşele din lume, faimosul Bois de Boulogne din Paris, unul dintre marile parcuri urbane, adăposteşte acum mii de morminte.

„Este ultimul lucru pe care îl mai pot face pentru familia mea“, declară Gerard Bonnaire, 36 de ani, stând lângă mormântul proaspăt săpat al soției lui şi al fiului lor, care au murit la diferență de şase ore unul de celălalt. După încercări zadarnice de a anunța oficialitățile, Bonnaire, care s-a prezentat drept director la Banca Mondială, le-a cerut vecinilor să-l ajute să ducă cadavrele şi să le sape un mormânt, pe care l-a marcat cu o fotografie a familiei şi cu papagalul de pluş al fiului său, jucăria lui preferată.

„Nu pot decât să sper că mă voi alătura lor cât de curând “, a mai spus Bonnaire. „Ce mi-a mai rămas acum? Ce mai avem altceva de făcut decât să murim?“

Lui Michael îi luă o clipă să-şi dea seama că ajunsese la capăt. Îşi simțea trupul amorțit, aproape imponderabil. Îşi ridică privirea din hârtie şi se uită prin încăpere, ca şi cum ar fi căutat pe cineva care să-i spună că se înşela, că totul nu era decât o minciună. Dar nu era nimeni, nimic în afară de cadavre şi de apăsarea grea, scârțâitoare a vaporului.

Doamne Dumnezeule, îşi spuse el.

Suntem singuri.

5

Femeia din patul 16 făcea tărăboi. Cu fiecare contracție, elibera un şuvoi de înjurături adresate soțului, care l-ar fi făcut şi pe un petrolist să roşească. Mai rău decât atât, cervixul abia dacă i se dilatase cu doi centimetri.

— Încearcă să-ți păstrezi calmul, Marie, îi spuse Sara. Nu te ajută cu nimic să țipi şi să strigi.

— Naiba să te ia! mârâi Marie la soțul ei. Tu mi-ai făcut asta, nenorocitule!

— Poți s-o ajuți cumva? întrebă soțul.

Sara nu era sigură dacă voia să-i aline suferința soției lui sau s-o facă să tacă din gură. Judecând după privirea speriată de pe fața lui, presupuse că abuzul verbal nu era ceva nou. Bărbatul lucra pe câmp; Sara îşi dădu seama de asta după stratul de pământ de sub unghiile lui.

— Spune-i să respire.

— Dar tu cum numeşti *asta?* Femeia îşi umflă obrajii şi pufăi sarcastic de două ori.

Aş putea s-o lovesc cu un ciocan, îşi spuse Sara. *Poate aşa o să se rezolve.*

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune-i femeii ăleia să-şi țină fleanca! se auzi o voce din patul alăturat, ocupat de un bătrân bolnav de pneumonie. Acesta îşi încheie pledoaria cu o criză de tuse umedă.

— Marie, am nevoie să cooperezi, bine? spuse Sara. Deranjezi ceilalți pacienți. Şi chiar nu am ce-ți face în momentul de față. Trebuie să lăsăm natura să-şi urmeze cursul.

— Sara? o auzi pe Jenny din spatele ei. Părul ei castaniu era răvăşit, lipit de fruntea plină de broboane de sudoare. Te aşteaptă o femeie. A venit de departe.

— O clipă numai. Sara îi aruncă lui Marie o privire hotărâtă: *Gata cu prostiile*. Ne-am înțeles?

— Bine, pufni femeia. Cum vrei tu.

Sara o urmă pe Jenny la intrare, unde o femeie zăcea întinsă pe o targă, cu soțul lângă ea, ținând-o de mână. Era mai bătrână decât pacientele pe care Sara le vedea de obicei, având poate vreo patruzeci de ani, cu un chip tras, hotărât, şi cu dinți înghesuiți unii într-alții. Prin părul lung şi umed i se zăreau şuvițe cărunte. Sara îi citi numaidecât fişa.

— Doamna Jiménez, eu sunt doctorița Wilson. Sunteți însărcinată în treizeci şi şase de săptămâni, aşa e?

— Nu ştiu sigur. Cam aşa.

— De când sângerați?

— De câteva zile. La început, doar m-am pătat, dar de dimineață e mai rău şi mă şi doare.

— I-am spus că trebuia să vină mai repede, dădu să lămurească soțul. Era un bărbat solid, într-o salopetă albastru-închis, cu mâini mari ca nişte labe de urs. Eu eram la lucru.

Sara verifică tensiunea femeii şi presiunea arterială, după care îi ridică halatul şi o apasă uşor pe burtă. Femeia scânci de durere. Sara îşi mută mâinile mai jos, palpând zona în încercarea de a găsi de unde se desprinsese placenta. Abia atunci îi observă pe cei doi băieți puberi, care se țineau deoparte. Schimbă o privire cu bărbatul, însă nu spuse nimic.

— Avem certificat de drept de naştere, spuse bărbatul cuprins de nervozitate.

— Să nu ne facem griji pentru asta acum. Din buzunarul halatului, Sara scoase fetoscopul şi apăsă discul argintiu de abdomenul femeii, ridicând mâna ca să se facă linişte. Un clic puternic, şfichiuitor îi umplu urechile. Notă în fişă ritmul cardiac al fetusului, 118 bpm – puțin cam scăzut, dar nimic îngrijorător deocamdată.

— În regulă, Jenny, hai s-o ducem în sala de operații. Se întoarse apoi spre soțul femeii. Domnule Jiménez…

— Carlos. Ăsta e numele mic.

— Carlos. Totul o să fie bine. Dar va trebui să le spui copiilor să aştepte aici.

Placenta se desprinsese de peretele colului uterin; de acolo venea sângele. Ruptura ar fi putut să se vindece singură, însă fetusul era poziționat invers, ceea ce îngreuna o naştere naturală, iar la treizeci şi şase de săptămâni, Sara nu mai avea niciun motiv să aştepte. În holul din fața sălii de operație, îi explică bărbatului ce avea de gând să facă.

— Am putea să mai amânăm, îi spuse ea soțului, dar nu cred că ar fi înțelept. Posibil ca bebeluşul să nu primească suficient oxigen.

— Pot să stau cu ea?

— Nu şi de data asta. Îl luă pe bărbat de braț şi îl privi în ochi. O să am grijă de ea. Crede-mă, o să ai o grămadă de făcut mai târziu.

Sara ceru un anestezic şi un termofor, în vreme ce ea şi Jenny se dezinfectară şi îşi puseră halatele. Jenny curăță burta femeii şi zona pubiană cu tinctură de iod şi o legă de masă. Sara ajustă lumina, îşi puse mănuşile şi turnă anestezic într-un vas mic. Cu ajutorul unui forceps, înmuie un burete în lichidul maroniu, după care îl puse în lăcaşul măştii de oxigen.

— În regulă, doamna Jiménez, îi zise, trebuie să vă pun asta pe față. O să miroasă puțin ciudat.

Femeia o privi cu o groază deznădăjduită.

— O să doară?

Sara zâmbi ca s-o liniştească.

— Nici n-o să mai conteze, crede-mă. Şi după ce te trezeşti, bebeluşul o să fie aici. Aşeză masca de oxigen pe gura femeii. Acum respiră uşor şi egal.

Femeia adormi într-o clipită. Sara aduse tava cu instrumente, calde încă de la boiler, şi îşi puse masca. Cu un bisturiu, făcu o incizie transversală deasupra osului pubian al femeii, apoi încă una, ca să deschidă uterul. Bebeluşul îşi făcu apariția, încolăcit cu capul în jos în sacul amniotic, cu cordonul ombilical roz de la sânge. Sara sparse cu grijă sacul şi introduse forcepsul.

— Fii pregătită.

Jenny veni lângă ea cu un prosop şi cu un lighean. Sara scoase bebeluşul prin incizie, strecurându-i mâna sub cap pe măsură ce-l trăgea afară, prinzându-l de umeri între degetul mare şi cel mic. Prinzând-o, căci era fată. Încă o mişcare uşoară şi avea să o scoată de tot. Înfăşurând-o într-un prosop, Jenny îi curăță năsucul şi gurița, o întoarse pe burtă şi o frecă pe spate; cu un sughiț umed, copilul începu să respire. Sara prinse cordonul ombilical, îl tăie cu o pereche de foarfece, îndepărtă placenta şi o aruncă în lighean. În timp ce Jenny puse bebeluşul în termofor şi îi verifică semnele vitale, Sara cusu incizia femeii. Presiunea sângelui bună, fără complicații, un bebeluş sănătos: nu era rău pentru o treabă de zece minute.

Sara dădu jos masca de pe fața femeii.

— Gata, îi şopti ea la ureche. Totul e bine. Ai o fetiță sănătoasă.

Soțul şi fiii aşteptau afară. Sara le oferi un moment împreună. Carlos îşi sărută nevasta, care începuse să-şi revină, după care luă bebeluşul din termofor şi îl ținu în brațe. Băieții aruncară pe rând o privire.

— Aveți un nume pentru ea? Întrebă Sara.

Bărbatul încuviință din cap, cu ochii în lacrimi. Sara îl plăcu pentru asta; nu toți tații deveneau sentimentali. Unora nici nu părea să le pese.

— Grace, răspunse el.

Mama şi fiica fură conduse afară în scaunul cu rotile. Bărbatul le spuse băieților să plece, după care îşi vârî mâna în buzunarul salopetei şi întinse tremurător Sarei bucata de hârtie pe care o aştepta. Cuplurilor li se îngăduia să cumpere dreptul de a avea un al treilea copil de la cele care aveau mai puțini decât limita legală. Sarei nu-i plăcea regula asta; i se părea imorală, să cumperi şi să vinzi dreptul de a concepe o nouă persoană, iar jumătate dintre certificate erau contrafăcute şi vândute apoi pe piața neagră.

Examină documentul lui Carlos. Hârtia era din lotul eliberat de guvern, însă culoarea cernelii nu se apropia nici pe departe de cea originală, iar sigiliul fusese pus pe partea greşită.

— Nu ştiu de la cine ai cumpărat asta, dar ar trebui să-ți ceri banii înapoi.

Carlos rămase descumpănit.

— Te rog, sunt un simplu muncitor la hidrocentrală. Nu am suficienți bani ca să plătesc taxa. E numai vina mea. Ea mi-a spus că nu e ziua potrivită.

— Mă bucur că recunoşti, dar mi-e teamă că nu asta e problema.

— Te implor, doctore Wilson. Nu ne obliga s-o dăm pe mâna surorilor. Fiii mei sunt băieți buni, poți vedea asta.

Sara nu avea de gând s-o trimită pe Grace la orfelinat. Pe de altă parte, certificatul bărbatului era atât de evident de fals, încât oricine din consiliu i l-ar fi respins.

— Fă-ne amândurora o favoare şi scapă de ăsta. O să înregistrez naşterea, iar dacă hârtiile o să se întoarcă înapoi, o să invetez ceva – o să le spun că l-am pierdut sau ceva de genul ăsta. Cu puțin noroc, o să se amestece printre celelalte.

Carlos nu făcu niciun gest să accepte certificatul; părea să nu priceapă ce-i spunea Sara. Ea nu se îndoia că el îşi repetase de mii de ori în gând acest moment. Nici măcar o dată nu-şi închipuise că cineva avea să-i rezolve pur şi simplu problema.

— Haide, ia-l.

— Chiar ai face asta? Nu o să ai necazuri?

Ea îi întinse hârtia.

— Rupe-l, arde-l, aruncă-l la gunoi undeva. Doar uită că am vorbit despre asta.

Bărbatul puse certificatul înapoi în buzunar. Preț de o clipă, păru să vrea s-o îmbrățişeze, însă se abținu.

— O să te pomenim în rugăciunile noastre, doctore Wilson. O să-i oferim o viață bună, îți jur.

— Mă bazez pe asta. Fă-mi numai o favoare.

— Orice.

— Data viitoare, când soția îți spune că nu e o zi bună, te rog s-o crezi, bine?

La punctul de control, Sara prezentă legitimația şi îşi croi drum de-a lungul străzilor cufundate în beznă. În afară de spital şi de alte clădiri importante, lumina se stingea la ora 22:00. Ceea ce nu însemna că oraşul se ducea la culcare din momentul în care se lua curentul; la adăpostul întunericului, începea o viață cu totul diferită. Saloane, bordeluri, săli de jocuri de noroc – Hollis îi spusese o groază de poveşti, iar după doi ani petrecuți în tabăra de refugiați, Sara văzuse ea însăşi destule.

Intră în apartament. Kate fusese de mult băgată în pat, însă Hollis o aştepta, citind o carte la lumina lumânării de pe masa din bucătărie.

— Ceva bun? întrebă ea.

Cum Sara rămânea deseori la spital până la ore târzii, Hollis devenise un cititor împătimit, împrumutând de la bibliotecă cărți cu teancul, pe care-l ținea lângă partea lui de pat.

— E cam greoaie pe alocuri. Michael mi-a recomandat-o acum ceva vreme. E despre un submarin.

Ea îşi puse haina în cuierul de lângă uşă.

— Ce-i ăla un submarin?

Hollis închise cartea şi îşi dădu jos ochelarii de citit – încă o schimbare. Sarei i se părea că lentilele micuțe, în formă de semilună, opace şi zgâriate, montate într-o ramă neagră din plastic, îi dădeau un aer distins, deşi Hollis spunea că-l fac să arate bătrân.

— Pare un fel de barcă care care merge pe sub apă. Mie îmi sună cam aberant, dar povestea nu e rea. Ți-e foame? Îți pregătesc ceva, dacă vrei.

Îi era, dar mâncatul ar fi necesitat un efort mult prea mare.

— Nu vreau decât să mă bag în pat.

O verifică pe Kate, care dormea buştean, apoi se spălă la chiuvetă. Îşi luă un răgaz ca să se privească în oglindă. Nu era nicio îndoială, trecerea anilor începea să se vadă. În jurul ochilor i se formaseră evantaie de riduri; părul ei blond, care acum era mai scurt şi dat pe spate, se rărise întrucâtva; iar pielea începea să-şi piardă din fermitate. Întotdeauna se considerase drăguță şi, într-o lumină bună, aşa şi era. Însă cândva, de-a lungul vieții, trecuse de punctul culminat. În trecut, când îşi privea reflexia, o mai vedea încă pe fetița de odinioară; femeia din oglindă rămânea prelungirea copilului de altădată. Dar acum vedea viitorul. Ridurile aveau să se adâncească, pielea să i se lase, lumina din priviri avea să i se stingă. Tinerețea i se pierdea, devenind de domeniul trecutului.

Şi totuşi, gândul acesta nu o deranja, sau, cel puțin, nu foarte mult. Odată cu vârsta venea şi autoritatea, şi, odată cu autoritatea, puterea de a fi de folos – de a vindeca, de a alina şi de a aduce oameni noi pe lume. *O să te pomenim în rugăciunile noastre, doctore Wilson.* Sara auzea astfel de cuvinte aproape în fiecare zi, însă nu se deprinsese niciodată cu ele. Nici măcar cu numele: doctor Wilson. Încă era luată prin surprindere când auzea pe cineva strigând-o aşa, ştiind că i se adresează ei. Când Sara ajunsese în Kerrville, acum trei ani, se prezentase la spital să vadă dacă se putea face utilă cu pregătirea ei de asistentă medicală. Într-o încăpere fără ferestre, un doctor pe nume Elacqua o luă la întrebări – despre sistemele corpului, despre diagnostice şi tratamente pentru diverse boli şi afecțiuni. Pe chipul lui nu se citise nicio emoție, în timp ce-i marca răspunsurile cu însemnări într-un carnet. Interogarea dură mai mult de două ore; la sfârşitul ei, Sara se simți ca şi cum ar fi înfruntat o vijelie. Cum putea modesta ei pregătire să fie de folos într-o bază medicală atât de avansată față de leacurile băbeşti din Colonie? Cum de putuse să fie atât de naivă? „Ei bine, cred că e suficient “, spuse doctorul Elacqua. „Felicitări.“ Sara era nedumerită. Fusese oare

ironic? Asta înseamnă că pot fi asistentă?“ întrebase ea. „Asistentă?“ „Nu. Avem o mulțime de asistente. Prezintă-te aici mâine la prima oră, domnişoară Wilson. Începi pregătirea la şapte fix. Aş zice că douăsprezece luni ar trebui să fie de ajuns.“ „Pregătire pentru ce?“ întrebase ea, iar Elacqua, al cărui interogatoriu nesfârşit nu fusese decât un început pentru ce avea să urmeze, răspunse, cu o nerăbdare nedisimulată: „Poate că nu m-am făcut înțeles. Nu ştiu de unde ai învățat ce ai învățat, dar ştii de două ori mai mult decât ar trebui. Aşa că o să devii medic.“

Apoi, fireşte, mai era şi Kate. Frumoasa, uimitoarea, minunata lor fiică. Sara şi Hollis şi-ar fi dorit să mai aibă un copil, însă naşterea lui Kate fusese mult prea grea. O dezamăgire, nu lipsită de ironie, de vreme ce, zi de zi, mâinile ei aduceau alți şi alți copii pe lume, din pricina căreia Sara nu voia să se plângă. Era o minune, nu alta, că-şi găsise fiica şi că se reuniseră cu Hollis, că scăpaseră din Patrie şi se întorseseră împreună la Kerrville ca să fie o familie. Sara nu era o persoană religioasă, în sensul că nu se ducea la biserică – le considera pe surori nişte persoane cu inimă bună, deşi puțin cam fanatice în credința lor – însă numai un prost ar refuza să vadă în asta mâna providenței. Nu puteai să te trezeşti în fiecare zi într-o astfel de lume şi să nu te gândeşti o oră întreagă la căile de a fi recunoscător.

Nu se gândea decât rareori la Patrie sau, cel puțin, pe cât de rar putea. Încă îi mai apărea în vise – deşi, ciudat, aceste vise nu se concentrau pe cele mai rele lucruri care i se întâmplaseră acolo. Majoritatea erau despre foamete, frig, o senzație de neajutorare ori despre rotirea nesfârşită a maşinii de măcinat din centrala biodiesel. Uneori, îşi privea mâinile perplexă, ca şi cum încerca să-şi amintească ce anume trebuia să țină cu ele; din când în când, o visa pe Jackie, bătrâna cu care se împrietenise, sau pe Lila, față de care Sara ajunsese să aibă un fel de simpatie amară. Uneori, visele deveneau nişte coşmaruri în adevăratul sens al cuvântului – fugea prin zăpada orbitoare, ținând-o pe

Kate în brațe, fugărite fiind de ceva îngrozitor – însă acestea se răriseră. Încă un lucru pentru care să fie recunoscătoare: poate că într-o bună zi, deşi nu prea curând, Patria avea să devină încă o amintire din şirul de amintiri, o reminescență neplăcută care să le facă pe restul cu atât mai frumoase.

Hollis dormea deja dus. Uriaşul picase lemn; de cum îşi pusese capul pe pernă, începuse să sforăie pe rupte. Sara stinse lumânarea şi se strecură sub pături. Se gândi la Marie şi dacă aceasta născuse deja sau încă zbiera la soțul ei; apoi se gândi la familia Jiménez şi la privirea lui Carlos atunci când o luase în brațe pe bebeluşa Grace[1]. Poate ăsta era cuvântul pe care-l căuta şi ea. Era încă posibil să fie prinşi de oficiul de recensământ, dar Sara nu prea credea asta. Nu cu atâția copii care veneau pe lume. Asta era şi chestia. Ăsta era şi miezul problemei. Se năştea o lume nouă; o lume nouă care era deja aici. Poate că era ceva ce nu înțelegeai decât odată cu vârsta, când te priveai în oglindă şi observai trecerea timpului pe propriul chip, când te uitai la fiica adormită şi vedeai fetița care fusesei odinioară şi care nu vei mai fi nicicând. Lumea era adevărată, iar tu erai în ea, o parte infimă, totuşi o parte, iar dacă erai norocos, şi chiar dacă nu erai, acțiunile pe care le-ai întreprins în numele dragostei aveau să rămână pe veci în amintirea ta.

6

Cerul de deasupra oraşului Houston îşi luă uşor adio de la noapte, bezna neagră prefăcându-se în cenuşiu. Greer intră în oraş. Acolo unde autostrada Katy se intersecta cu 610 într-o încâlceală de rampe surpate şi de pasaje, o luă spre nord, îndepărtându-se de brațele de râuri secate şi de mlaştini, cu noroiul lor acaparator şi vegetația impenetrabilă, terenurile lichefiate făcând loc unora mai

înalte, după care urma o stradă lată, plină de maşini abandonate până la sud de laguna din centru.

Barca cu vâsle îl aştepta acolo unde o lăsase cu două luni în urmă. Greer îşi priponi calul, dădu afară apa de ploaie infestată de ţânţari şi trase ambarcaţiunea până la marginea apei. În lagună, *Chevron Mariner* stătea aplecat într-un unghi puţin probabil, un templu măreţ închinat ruginii şi putreziciunii, ce se înălţa printre celelalte turnuri înclinate din inima oraşului. Îşi puse proviziile pe fundul bărcii, o lansă la apă şi vâsli departe de ţărm.

În holul centrului comercial One Allen, opri în dreptul lifturilor şi urcă, pe un umăr având geanta din pânză cu conţinutul ei lichid. Ascensiunea până la etajul al zecelea prin aerul încărcat de mucegai îl ameţi şi îi tăie răsuflarea. În biroul gol, trase de frânghia pe care o legase acolo şi lăsă în jos geanta, pe puntea vasului *Mariner*, după care coborî şi el.

Întotdeauna îl hrănea pe Carter mai întâi.

La babord, chiar printre catarge, era o trapă care dădea sub punte. Greer îngenunche în dreptul ei şi scoase pungile cu sânge din geantă. Legă trei de mâner cu una dintre frânghii. Soarele era chiar în spatele lui, inundând puntea cu lumină. Cu o cheie franceză grea, scoase şuruburile, întoarse mânerul şi deschise trapa.

O rază de soare se revărsă în spaţiul dinăuntru. Carter zăcea ghemuit în poziţia fetusului lângă peretele etanş de compartimentare, cu trupul în umbră, departe de lumină. Pe podea, erau grămezi de pungi vechi şi de frânghii răsucite. Uşor, Greer lăsă pungile proaspete în jos. Carter se mişcă numai atunci când acestea atinseră podeaua. În timp ce se îndrepta în patru labe spre sânge, Greer dădu drumul frânghiei, închise trapa şi o prinse la loc în şuruburi.

Acum, Amy.

Greer se duse la cea de-a doua trapă. Şmecheria era să se mişte repede, dar nu cuprins de panică nesăbuită. Mirosul sângelui: pentru Amy, membrana amărâtă de

plastic a pungilor nu era suficientă ca să-l rețină. Greer îşi aşeză proviziile la îndemână, scoase şuruburile şi le puse deoparte. Trase aer adânc în piept ca să se liniştească; apoi deschise trapa.

Sânge.

Ea sări. Lucius lăsă pungile în jos, trânti trapa şi puse la loc primul şurub, tocmai când trupul lui Amy se izbi de ea. Metalul scrâşni de parcă ar fi fost lovit de un ciocan uriaş. Se aruncă peste trapă; urmă încă o izbitură, care-i scoase aerul din plămâni. Balamalele începeau să se îndoaie; dacă nu reuşea să pună la loc şi celelalte şuruburi, trapa nu avea să mai țină. Reuşi să mai înşurubeze încă două până când Amy lovi din nou; Greer privi neajutorat cum unul dintre şuruburi sări afară şi se rostogoli pe punte. Întinse mâna şi îl prinse cu vârful degetelor.

— Amy! Țipă el. Sunt eu! Lucius! Luă şurubul şi îl lovi zdravăn cu cheia franceză, fixându-l în lăcaşul lui. Sângele e înăuntru! Ia-te după mirosul sângelui!

Răsuci de trei ori cheia, iar şurubul se înțepeni. Urmă al patrulea. O ultimă izbitură în trapă, mai slabă de data asta; apoi se aşternu liniştea.

Lucius, n-am vrut...

— E în regulă, spuse el.

Îmi pare rău...

Îşi luă uneltele şi le puse înapoi în geanta goală. Sub el, în pântecele vaporului *Chevron Mariner*, Amy şi Carter îşi beau porțiile. Mereu era la fel; Greer ar fi trebuit să se obişnuiască până acum. Şi totuşi, inima îi bătea să-i spargă pieptul, iar mintea şi trupul îi erau inundate de adrenalină.

— Sunt al tău, Amy, spuse el. Şi aşa va fi mereu. Indiferent de ce va urma, doar ştii asta.

Acestea fiind spuse, Lucius traversă puntea şi ieşi pe fereastră.

Amy îşi veni în simţiri, ca să se trezească stând în patru labe pe pământ. În mână avea mănuşi, iar lângă ea se aflau un ghiveci cu sporul casei şi o lopăţică ruginită.

— Te descurci, don'şoară Amy?

Carter stătea pe terasă, cu picioarele încrucişate pe sub masa din fier forjat, făcându-şi vânt cu pălăria lui uriaşă de paie. Pe masă erau două pahare cu ceai cu gheaţă.

— Omul ăla are mare grijă de noi, spuse el, oftând mulţumit. Nu am mâncat aşa pe săturate nici nu mai ştiu de când.

Amy se ridică nesigură pe picioare. Fu cuprinsă de o moleşeală profundă, ca şi cum doar ce se trezise dintr-un somn prelung.

— Vino şi stai jos un minut, îi spuse Carter. Dă-i trupului tău răgazul să digere. Ziua de hrană e un fel de zi liberă pe aici. Florile alea pot s-aştepte.

Era adevărat; erau mereu alte şi alte flori. De cum Amy termina de plantat o floare, una nouă apărea la poartă. La fel şi cu ceaiul: într-o secundă, masa era goală, în următoarea, apăreau două scaune şi două pahare cu ceai rece. Însă Amy nu ştia ce mână nevăzute aducea toate acestea. Era unul dintre misterele locului, care mergea după propria lui logică. Zi după zi, anotimp după anotimp, an după an.

Îşi scoase mănuşile şi traversă curtea, ca să se aşeze lângă Carter. Încă mai simţea în gură gustul gras al sângelui. Bău ceaiul ca să-l îndepărteze.

— E bine să-ţi păstrezi forţele, don'şoară Amy, spuse Carter. Nu primeşti niciun premiu dacă te înfometezi.

— Doar că... nu-mi place. Se uită la Carter, care încă îşi făcea vânt cu pălăria. Şi de data asta am încercat să-l omor.

— Lucius cunoaşte foarte bine situaţia. Mă îndoiesc că o ia personal.

— Nu asta e ideea, Anthony. Trebuie să învăţ s-o controlez aşa cum faci şi tu.

Carter se încruntă. Era un bărbat cu o expresie neschimbată, cu gesturi puține şi cu momente în care cădea pe gânduri.

— Nu fi atât de dură cu tine însăți. Nu eşti aici decât de trei ani, mai durează până te obişnuieşti. Eşti încă un copil, pentru ceea ce eşti.

— Nu mă simt ca un copil.

— Cum te simți, atunci?

— Ca un monstru.

Vorbise prea aspru; îşi întoarse privirea, simțindu-se ruşinată. După ce se hrănea, mereu trecea printr-o fază de îndoială. Cât de ciudat era totul: cu trupul, era în carena unui vas, însă cu mintea se afla aici, împreună cu Carter, printre plante şi flori. Doar atunci când Lucius le aducea sângele, aceste două lumi se atingeau, iar contrastul era derutant. Carter îi explicase că locul ăsta nu era cu nimic special pentru ei; doar că îl puteau vedea. Era o lume cu oameni în carne şi oase, dar mai era o a doua – o realitate mai profundă, pe care oamenii obişnuiți nu puteau s-o vadă decât cel mult în frânturi. O lume a sufletelor, atât a viilor, cât şi a morților, în care timpul şi spațiul, amintirile şi dorințele existau într-o stare de-a pururi fluidă, aşa cum existau şi în vise.

Amy ştia acest lucru. Simțea de parcă ar fi ştiut-o dintotdeauna – că încă de când era mică, o copilă în întregime umană, simțise existența acestui de-al doilea regat, a acestei lumi-de-dincolo-de-lume, aşa cum ajunsese s-o numească. Presupuse că mulți copii simțeau la fel. Ce era copilăria dacă nu trecerea de la lumină la întuneric, treptata încercare a sufletului în oceanul de materie obişnuită? În timpul petrecut pe Chevron Mariner, îi devenise limpede o bună parte din trecutul ei. Frânturi vii de memorie ieşiseră la suprafață, apropiindu-se cu paşii uşori ai amintirilor, până când lucrurile care se întâmplaseră cu ani în urmă începură să semene cu întâmplări recente. Îşi aduse aminte de o perioadă, nu foarte

îndepărtată, într-un timp nevinovat căruia îi spunea „dinainte“ – dinainte de Lacey şi de Wolgast, dinainte de Proiectul Noe, dinainte de vârful Oregon unde îşi făcuseră cămin şi dinainte de lungile ei peregrinări printr-o lume lipsită de oameni, în care numai viralii îi țineau tovărăşie –, pe când putea vorbi cu animalele. Animale mari, precum câinii, sau mai mici, cărora nimeni nu le acorda nicio atenție – păsări şi chiar şi insecte. Pe atunci, nu gândea astfel, ci pur şi simplu lua lucrurile aşa cum erau. Nici nu o deranja faptul că nimeni altcineva nu părea să le înțeleagă; făcea parte din ordinea lumii ca animalele să-i vorbească numai ei, întotdeauna adresându-i-se pe nume, ca şi cum ar fi fost prieteni vechi, povestindu-i despre viețile lor, şi era fericită să primească darul special al atenției lor, când toate celelalte lucruri care se petreceau în viața ei nu aveau nicio noimă: emoțiile ambigue şi îndelungatele absențe ale mamei ei, mutările lor de colo-colo, străinii care veneau şi plecau, în aparență fără vreun scop anume.

Şi toate acestea continuaseră fără urmări până în ziua când Lacey o dusese la zoo. La momentul acela, Amy nu înțelesese în totalitate faptul că mama ei o părăsise – că nu avea s-o mai vadă niciodată pe femeie – şi primise cu bucurie invitația; auzise de grădini zoologice, dar nu văzuse niciodată una. De cum intrase, fusese întâmpinată de rumoarea animalelor. După întâmplările năucitoare din ziua precedentă – plecarea subită a mamei şi prezența măicuțelor, care erau drăguțe, dar într-un fel uşor afectat, ca şi cum şi-ar fi recitat amabilitățile dintr-un manual de instrucțiuni – găsea aici o alinare familiară. Într-o izbucnire de energie, se smulse din mâna lui Lacey şi o zbughi spre cuşca urşilor-polari. Trei se lăfăiau la soare, al patrulea înota sub apă. Cât de uimitori erau, cât de minunați! Chiar şi acum, după mulți ani, îi făcea plăcere să-şi amintească de ei, de splendida lor blană albă, de trupurile lor musculoase şi de fețele expresive, care păreau să cuprindă toată înțelepciunea din lume. În vreme ce Amy se apropia de

geamul despărțitor, cel din apă înotase înspre ea. Deşi ştia că era mai bine să comunice cu animalele în privat, nu-şi putuse stăpâni entuziasmul. Brusc, i se făcuse milă de bietul animal, care fusese forțat să trăiască în captivitate, stând la soare pe pietre false, cu toată lumea aceea, care nu ştia să-l aprecieze, holbându-se la el. „Cum te cheamă?“ îl întrebase ea pe urs. „Eu sunt Amy.“

Răspunsul lui fuseese o coliziune de consoane incompatibile şi la fel erau şi numele celorlalți urşi, pe care îi prezentase cu plăcere. Erau oare reale toate acestea? Nu cumva şi le imaginase numai, fiind doar o fetiță? Dar nu, se întâmplaseră cu adevărat, credea cu tărie acest lucru, întocmai cum şi le amintea. Pe când stătea dincolo de geam, Lacey venise în spatele ei. Avea pe chip o expresie de îngrijorare profundă. „Uşurel, Amy “, o sfătuise Lacey. „Nu aşa de aproape.“ Ca s-o liniştească şi pentru că Amy simțise în această femeie blândă, cu accentul ei melodios, deschiderea spre fenomenele neobişnuite –, grădina zoologică, la urma urmei, fusese ideea ei – îi prezentase situația pe cât de simplu putuse. „Are un nume de urs “, îi spuse lui Lacey. „Ceva ce nu pot pronunța.“

Lacey se încruntase.

— Ursul are un nume?

— Normal că are, răspunsese Amy.

Îşi întorsese privirea spre noul ei prieten, care-şi turtea botul de sticlă. Amy tocmai voia să-l întrebe despre viața lui, dacă îi era dor de Antarctica, când apa fusese zguduită de o împroşcătură uriaşă. Un al doilea urs sărise în bazin. Cu labe mari cât capacele de roți, înotase înspre ea, oprindu-se lângă primul urs, care lingea sticla cu limba lui imensă şi roz. Dinspre mulțime, se ridicaseră exclamații de uimire şi de mirare; oamenii începuseră să facă poze. Amy îşi pusese mâna pe geam în semn de salut, însă ceva nu era în regulă. Ceva se simțea diferit şi deloc într-un sens bun. Ochii mari şi negri ai ursului păreau să nu se uite la ea, ci prin ea, cu o privire atât de intensă, încât nu-şi putea lua ochii de la el.

Simțise că se pierde în ei, ca şi cum s-ar fi topit, însoțită de senzația de cădere, de parcă ar fi pus piciorul pe o treaptă care de fapt nu exista.

Amy, spuneau urşii. *Tu eşti Amy Amy Amy Amy Amy Amy...*

Se întâmpla ceva. Un fel de tumult. Pe măsură ce atenția lui Amy se lărgi, devenise conştientă de alte sunete, de alte voci, care veneau de peste tot din jur – nu de oameni, ci de animale. Zbieretele maimuțelor. Țipetele păsărilor. Urletele pisicilor sălbatice şi tropotul elefanților şi al rinocerilor, bătând cu picioarele în pământ de frică. După ce al treilea şi al patrulea urs se aruncaseră şi ei în bazin, făcându-i conținutul să se reverse din pricina volumului mare de blană albă, un zid de apă rece ca gheața se ridicase peste buza sticlei. Se răspândise peste mulțime, dezlănțuind haosul.

E ea, e ea, e ea, e ea...

Fata îngenunchease în dreptul geamului, udă leoarcă, cu capul lipit de suprafața umedă. Mintea îi era înțesată de voci, un cor de groază neagră. Simțea ca şi cum întreg universul se apleca asupra ei, copleşind-o cu întunecimea lui. Aveau să moară, toate acele animale. Asta însemna prezența ei pentru ele. Urşii şi maimuțele, păsările şi elefanții: aveau să moară toate. Unele, de foame, în cuştile lor, altele, pe căi mai violente. Moartea avea să le ia pe toate şi nu doar pe animale. Ci şi pe oameni. Lumea din jurul ei urma să moară, ea rămânând singură, în mijlocul ei.

Se apropie, moartea se apropie, tu eşti Amy, Amy, Amy...

— Îți aminteşti, nu-i aşa?

Mintea lui Amy se întoarse înapoi pe terasă. Carter o privea fix.

— Îmi pare rău, spuse ea. Nu am vrut să fiu nepoliticoasă.

— E-n regulă. La fel am simțit şi eu, la început. Mi-a luat ceva să mă obişnuiesc.

Vara era pe sfârşite; curând, avea să vină toamna. În apa albastru-verzuie din piscină, trupul lui Rachel Wood avea să se ridice la suprafață. Câteodată, în timp ce Amy îngrijea de florile de lângă poartă, o vedea pe femeie trecând în viteză la volanul maşinii ei negre, marca Denali. Prin geamurile fumurii, o zărea pe Rachel îmbrăcată în costumul ei de tenis, privind lung la casă. Însă maşina nu se oprea niciodată, iar când Amy îi făcea cu mâna, femeia nu-i răspundea niciodată la salut.

— Cât timp crezi că trebuie să mai aşteptăm?

— Asta depinde de Zero. Va trebui să se arate mai devreme sau mai târziu. Din cât ştie el, eu am murit odată cu ceilalți.

Apa era cea care îi proteja, îi explicase Carter. Din cauză că era rece, mintea lui Fanning nu putea pătrunde dincolo de ea. Atâta vreme cât rămâneau acolo, Fanning nu-i putea găsi.

— Dar o să vină, spuse Amy.

Carter încuviință din cap.

— A tot amânat-o până acum, dar îi place să ducă o treabă la bun sfârşit. Asta a vrut de la început. Să termine odată pentru totdeauna.

Vântul se întețea – un vânt de toamnă, umed şi rece. Norii începură să se adune, răpind din lumină. Era perioada din zi când se aşternea o anumită linişte.

— Ce mai pereche facem şi noi, aşa-i?

— Aşa-i, don'şoară Amy.

— Mă gândeam că poate ai putea să renunți la „don'şoară ". Trebuia să-ți spun asta mai demult.

— Voiam doar să fiu respectuos. Dar, dacă vrei tu, aşa o să fac.

Frunzele se învârtejeau în aer. Zburau desupra curții, a terasei, a piscinei, învârtindu-se în vânt asemenea unor mâini scheletice. Amy se gândi la Peter. Îi era atât de dor de el. Oriunde s-ar fi aflat acum, spera ca fericirea să-şi fi găsit

drumul şi în viața lui. Ăsta era prețul pe care îl plătise; renunțase la el.

Luă o ultimă înghițitură de ceai ca să-şi ia gustul de sânge din gură şi îşi scoase mănuşile.

— Gata?

— Oricând eşti şi tu, răspunse Carter, punându-şi pălăria. Mai bine ne-am ocupa de frunzele alea.

8

— Michael!

Sora lui acoperi ultimii doi paşi dintr-un salt şi îl cuprinse într-o îmbrățişare atât de strânsă, de-i pârâiră coastele.

— Uau! Şi eu mă bucur să te văd.

Asistenta de la recepție se uită lung la ei, dar Sara nu se putuse abține.

— Nu-mi vine să cred, spuse ea. Ce faci aici? Se dădu un pas înapoi, ca să-l cerceteze cu o privire maternă. Pe de-o parte, se simțea stânjenit; pe de alta, ar fi fost dezamăgit dacă nu ar fi făcut asta. Doamne, ce slab eşti! Când ai ajuns? Kate o să fie încântată. Îi aruncă o privire asistentei, o femeie în vârstă, într-un halat apretat. Wendy, el e fratele meu, Michael.

— Cel cu barca?

El râse.

— Chiar el.

— Spune-mi că rămâi, zise Sara.

— Doar vreo două zile.

Ea scutură din cap şi oftă.

— Presupun că trebuie să mă mulțumesc şi cu atât. Îl strânse de braț, de parcă ar fi putut să-i fie luat de valuri. Sunt liberă într-o oră. Nu pleca *nicăieri*, bine? Te ştiu, Michael. Vorbesc serios.

El o aşteptă şi, împreună, merseră pe jos la apartament. Ce ciudat era să fii din nou pe uscat, să-i simți sub talpă nemişcarea derutantă. După aproape trei ani de singurătate, zumzetul atâtor oameni adunați laolaltă părea că-i zgârie pielea. Se strădui să-şi ascundă agitația, crezând că astfel avea să treacă, deşi se întrebă dacă nu cumva timpul petrecut pe mare îi schimbase definitiv temperamentul, împiedicându-l să mai poată trăi vreodată printre oameni.

Cu un junghi de vinovăție, băgă de seamă cât de mult se schimbase Kate. Fetița de odinioară nu mai era; până şi buclele i se îndreptaseră. Cei doi jucară cărți, în vreme ce Hollis şi Sara pregăteau cina; după ce mâncară, Michael se băgă cu ea în pat ca să-i spună o poveste. Nu o poveste dintr-o carte: Kate ceruse ceva din viața reală, istorisirea uneia dintre aventurile lui pe mare.

Alese povestea cu balena. Se petrecuse în urmă cu vreo şase luni, în largul Golfului. Era noapte târziu, marea calmă şi strălucind în lumina lunii pline, când, deodată, barca începu să i se ridice, ca la flux. O umflătură uriaşă apăru la babord. La început, nu ştiu exact ce anume era. Citise despre balene, însă nu văzuse niciodată una, iar ideea lui despre dimensiunile unei astfel de creaturi erau vagi, ca să nu spună greu de crezut. Cum putea trăi ceva atât de mare? Pe când balena ieşea uşor la suprafață, un jet de apă țâşni din capul ei; creatura se rostogoli leneşă pe o parte, ridicându-şi una dintre imensele ei aripioare. Părțile laterale, negre şi lucioase, erau pline de scoici încrustate. Michael era prea uimit ca să-i mai fie frică; abia mai târziu îşi dădu seama că, dintr-o singură mişcare a cozii, balena ar fi putut să-i facă barca fărâme.

Kate se uita la el cu ochii mari:

— Şi ce s-a întâmplat?

Ei bine, continuă Michael, aici vine partea amuzantă. Se aşteptase ca balena să-şi vadă de drum, dar nu o făcuse. Aproape o oră îi dăduse târcoale lui *Nautilus*. Din când în

când, îşi mai scufunda capul, doar ca să iasă din nou la suprafață câteva momente mai târziu, cu un jet de apă scos afară prin event, întocmai ca un imens strănut umed. Apoi, pe la răsăritul lunii, creatura coborî în adâncuri şi nu mai reapăru. Michael aşteptă. Să fi plecat oare de tot? Trecură astfel câteva minute; începu să se destindă. După care, într-o revărsare de apă sărată, balena se ivi la tribord, săltându-şi trupul masiv în aer. Era, spuse Michael, ca şi cum ai urmări un oraş înălțându-se spre cer. *Vezi ce pot să fac? Nu te pune cu mine, frate*. Reveni în apă cu o a doua bufnitură care-l aruncă într-o parte şi-l udă din cap până-n picioare. Fusese ultima oară când o văzuse.

Kate zâmbea.

— M-am prins. Se juca cu tine.

Michael râse.

— Cred că da.

O sărută de noapte bună şi se întoarse în camera mare, unde Hollis şi Sara strângeau ultimele farfurii. Curentul se întrerupsese deja pentru noapte; două lumânări ardeau pe masă, scoțând fuioare groase de fum.

— E un copil pe cinste.

— E numai meritul lui Hollis, spuse Sara. Eu am atâta treabă la spital, încât abia o văd.

Hollis rânji.

— E adevărat.

— Sper că o saltea pe jos e suficient, spuse Sara. Dacă aş fi ştiut că vii, aş fi făcut rost de un pat în toată regula de la spital.

— Glumeşti? De obicei, dorm în şezut. Nici nu sunt sigur că mai am nevoie de somn, dacă stau să mă gândesc.

Sara ştergea cuptorul cu o cârpă. Puțin cam agresiv – Michael îi putea simți frustrarea. Era o discuție veche.

— Uite, începu Michael, nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Sunt bine.

Sara oftă din greu.

— Hollis, vorbeşte tu cu el. Eu ştiu că n-o s-o scot la capăt.

Uriaşul ridică neajutorat din umeri.

— Ce-ai vrea să spun?

— Ce zici de „Sunt oameni care țin la tine, nu mai căuta moartea cu lumânarea."

— Nu e chiar aşa, răspunse Michael.

— Ce încearcă Sara să spună, interveni Hollis, este că vrem doar să fii atent.

— Nu, nu spun doar asta. Se uită la Michael: E vorba de Lore? Ăsta e motivul?

— Lore n-are nicio treabă cu asta.

— Atunci, spune-mi. Chiar vreau să înțeleg, Michael.

Cum putea să explice? Motivele erau atât de încurcate, încât nu le putea pune laolaltă într-un singur argument.

— Simt că fac ce trebuie. E tot ce pot spune.

Ea reîncepu să frece cu sârg.

— Deci *simți* că trebuie să mă sperii de moarte.

Michael dădu să se apropie, însă ea îl respinse cu un gest din mână.

— Sara...

— Nu. Refuză să se uite la el. Nu-mi spune că e în regulă. Nu-mi spune că e ceva în regulă în toată povestea asta. Fir-ar să fie, mi-am promis că n-o să fac asta! Trebuie să mă trezesc devreme.

Hollis veni în spatele ei. Îi puse o mână pe umăr, cealaltă pe cârpă, oprind-o şi luându-i-o din mână.

— Trebuie să-l iei aşa cum e.

— O, ascultă-te numai! Probabil crezi că totul e grozav.

Sara izbucni în plâns. Hollis o întoarse şi o luă în brațe. Peste umărul ei, îi aruncă o privire lui Michael, care stătea stânjenit lângă masă.

— E doar extenuată. Ne laşi un minut?

— Da, sigur.

— Mulțumesc, Michael. Cheia e chiar lângă uşă.

Michael ieşi din apartament şi din complex. Neavând unde să se ducă, se aşeză jos lângă intrare, unde nu avea cine să-l deranjeze. Nu se mai simțise atât de prost de multă vreme. Sara se îngrijorase mereu, însă nu-i plăcea s-o supere; era unul dintre motivele pentru care trecea atât de rar prin oraş. Ar fi vrut s-o facă fericită – să găsească o fată cu care să se însoare, să se aşeze la casa lui, să aibă o slujbă ca toți ceilalți, copii. Sora lui merita să-şi găsească tihna după toate prin care trecuse: avusese grijă de el de când le muriseră părinții, chiar dacă ea însăşi nu era decât un copil. Tot ce făceau şi îşi spuneau unul altuia se învârtea în jurul acestui fapt nerostit. Dacă ar fi fost altfel, poate că ar fi fost şi ei ca orice frate şi soră, însemnătatea unuia pentru celălalt diminuându-se de-a lungul timpului pe măsură ce se stabileau noi relații. Dar nu şi ei doi. Oameni noi puteau să apară oricând în viețile lor, însă în inima fiecăruia avea să fie mereu loc pentru celălalt.

Când crezu de cuviință că le acordase un răgaz suficient, se întoarse la apartament. Lumânările fuseseră stinse; Sara îi lăsase o saltea şi o pernă. Se dezbrăcă pe întuneric şi se întinse. Abia atunci băgă de seamă că Sara îi lăsase un bilet pe rucsac. Aprinse o candelă şi citi.

Îmi pare rău. Te iubesc. Fii numai ochi. – S

Doar trei propoziții, dar nici nu era nevoie de mai mult. Erau aceleaşi trei propoziții pe care cei doi şi le spuseseră unul altuia în fiecare zi din viața lor.

Se trezi şi îi văzu fața lui Kate la doar câțiva centimentri de a lui.

— Unchiule Michael, trezeşte-te…

Se ridică în coate. Hollis stătea în prag.

— Scuze. I-am spus să te lase în pace.

Lui Michael îi luă un moment să-şi revină. Nu obişnuia să doarmă atât de târziu. Nu obişnuia să doarmă deloc.

— Sara e aici?

— A plecat de ore bune. Îi făcu fiicei sale un semn din cap. Să mergem, altfel întârziem.

Kate îşi dădu ochii peste cap.

— Lui tati îi e frică de surori.

— Tatăl tău e un om deştept. Femeile alea îmi fac stomacul să se strângă ghem.

— Michael, făcu Hollis. Nu mă ajuți.

— Corect. Îşi întoarse privirea la fetiță: Fă cum spune tatăl tău, scumpo.

Kate îl surprinse cu o îmbrățişare strânsă.

— O să fii aici când mă întorc?

— Cu siguranță.

Îi ascultă paşii coborând scările. Trebuia să recunoşti. Puştoaica era toată numai un şantaj emoțional, dar ce putea face el? Se îmbrăcă şi se spălă la chiuvetă. Sara îi lăsase nişte chifle la micul dejun, însă nu-i era prea foame. Putea să găsească mai târziu ceva, dacă va fi nevoie, presupunând că într-adevăr avea să aibă poftă de mâncare.

Îşi luă rucsacul şi ieşi.

Sara tocmai îşi încheia tura de dimineață, când una dintre asistente o chemă. Se duse la recepție şi o găsi pe sora Peg stând la birou.

— Bună, soră.

Sora Peg era unul dintre acei oameni care schimbă atmosfera din încăperea în care intră, încordând fiecare nerv. Nimeni nu ştia ce vârstă avea – pe puțin şaizeci, deşi aşa se credea de vreo douăzeci de ani încoace. Un caracter faimos pentru arțagul lui, deşi Sara ştia mai bine: sub învelişul acela dur de la exterior se afla o femeie devotată în totalitate copiilor aflați în grija ei.

— Pot să vorbesc ceva cu tine, Sara?

Câteva momente mai târziu, se îndreptau spre orfelinat. Pe măsură ce se apropiau, Sara auzi chiotele şi strigătele copiilor; pauza de dimineață era în plină desfăşurare. Intrară pe poarta principală.

— Doamnă doctor Sara!

Sara nu făcu nici cinci paşi pe terenul de joacă, că şi tăbărâră asupra ei copiii. O ştiau bine, dar o parte din

entuziasmul lor, îşi dădea ea seama, era cauzat de prezența oricărui vizitator. Scăpă cu promisiunea că data viitoare avea să stea mai mult şi o urmă pe sora Peg în clădire.

Fata stătea la masa din mica încăpere pe care Sara o folosea pentru examinări. Avea vreo doisprezece sau treisprezece ani; era greu să-ți dai seama din cauza stratului de mizerie. Purta o rochie murdară din pânză de sac, înnodată în dreptul unui umăr; picioarele, înnegrite de noroi şi pline de cruste, erau desculțe.

— Securitatea Națională a adus-o aici aseară, spuse sora Peg. Nu a scos un cuvânt.

Fata fusese prinsă încercând să intre prin efracție într-un depozit agricol. Sara putea să înțeleagă de ce: copila părea pe jumătate moartă de foame.

— Bună! Sunt doctorița Sara. Poți să-mi spui cum te cheamă?

Fata, privind-o lung pe Sara de sub părul năclăit, nu răspunse. Ochii ei – singura parte a corpului care se mişcase până atunci – fugiră degrabă la sora Peg, apoi din nou la Sara.

— Am încercat să aflăm cine sunt părinții ei, continuă sora Peg, dar nu s-a înregistrat cum că ar căuta-o cineva.

Sara bănui că nici nu avea cine. Îşi scoase stetoscopul din geantă şi i-l arătă fetei.

— Acum o să-ți ascult inima – e în regulă?

Niciun cuvânt, şi totuşi privirea fetei spunea că era. Sara îi dădu jos de pe umăr partea rochiei strânsă cu nod. Era subțire ca o crenguță de salcie, iar sânii abia începuseră să-i înmugurească. Când simți discul rece atingându-i pielea, fată tresări uşor, însă asta fu tot.

— Sara, mai bine ai vedea asta.

Sora Peg se uita uluită la spatele fetei. Era acoperit de arsuri şi de urme de bici. Unele erau vechi, altele încă supurau. Sara mai văzuse aşa ceva şi înainte, dar nu atât de rău.

O privi pe fată.

— Scumpo, îmi poți spune cine ți-a făcut asta?
— Nu cred că ştie să vorbească, răspunse sora Peg.
Sara începuse să priceapă cum stătea treaba. Copila o lăsă pe Sara să-i ridice bărbia. Apoi îşi duse mâna liberă în dreptul urechii drepte a feței. Pocni din degete de trei ori; fata nu reacționă. Schimbă mâinile ca să verifice şi cealaltă ureche. Nimic. Uitându-se în ochii fetei, Sara îşi duse degetul la ureche şi scutură uşor din cap, în semn că nu. Fata încuviință.
— Asta pentru că e surdă.
Apoi se întâmplă un lucru surprinzător. Fata se întinse după mâna Sarei. Cu degetul arătător, începu să traseze o serie de linii în palma Sarei. Nu linii, ci litere, îşi dădu Sara seama. P. I. M.
— Pim, spuse Sara. Se uită la sora Peg, apoi din nou la fată. Pim… e numele tău?
Ea dădu din cap că da. Sara luă palma fetei şi scrise SARA, arătând spre ea însăși.
— Sara. Ridică privirea. Soră, poți să-mi aduci ceva de scris?
Sora Peg ieşi din cameră, întorcându-se peste câteva momente cu una dintre tăblițele cu cretă pe care copiii le foloseau la lecții.
— UNDE SUNT PĂRINȚII TĂI? îi scrise Sara.
Pim luă tăblița. Şterse cuvintele Sarei cu palma şi luă creta, ținând-o strâns în pumn.
— MORȚ.
— CÂND?
— MAMA DUPĂ TATA DEMULT TIM
— CINE ȚI-A FĂCUT RĂU?
— BĂRBAT.
— CE BĂRBAT?
— NUȘ TIU PLECAT.
Următoarea întrebare era delicată, dar trebuia să i-o pună.

— ȚI-A FĂCUT RĂU ŞI ÎN ALTĂ PARTE?

Fata ezită, apoi încuviință din cap. Sarei i se strânse inima.

— UNDE?

Pim luă tăblița.

— JOS.

Fără să-şi dezlipească privirea de la fată, Sara spuse:

— Soră, ne poți lăsa un minut?

După ce Sora Peg ieşi, Sara scrise:

— DE MAI MULTE ORI?

Fata dădu din cap că da.

— TREBUIE SĂ VĂD. UMBLU CU GRIJĂ.

Pim se crispă toată. Scutură cu putere din cap înainte şi înapoi.

— TE ROG, scrise SARA. TREBUIE SĂ MĂ ASIGUR CĂ EŞTI BINE.

Pim luă tăblița şi mâzgăli:

— VINA MEA PROMT SĂ NU SPUN.

— NU. NU E VINA TA.

— PIM REA.

Sara nu ştia dacă să plângă sau să verse. Mai văzuse astfel de lucruri la viața ei – lucruri îngrozitoare – şi nu doar în Patrie. Nu puteai să traversezi holurile spitalului fără să dai peste ce era mai rău din natura umană. O femeie cu încheietura ruptă, având drept scuză o căzătură pe scări, recitând pățania, în vreme ce soțul ei o urmărea cu privirea. Un bătrân în stare avansată de malnutriție, abandonat de rude în poarta spitalului. Una dintre târfele lui Dunk, cu trupul distrus din cauza bolilor şi a tratamentului prost, cu un pumn de austini cu care să scape de copilul pe care-l purta în pântece, aşa încât să se poată întoarce la treabă. Îți împietreai inima, pentru că altfel nu aveai cum să închei ziua, însă la copii era cel mai rău. De la copii nu-ți puteai întoarce privirea. În cazul lui Pim, nu era greu să faci reconstituirea celor întâmplate. Părinții ei muriseră, cineva se oferise să aibă grijă de fată, o rudă sau un vecin, şi toată

lumea se gândise ce om bun şi generos, să-şi asume responsabilitatea pentru o biată orfană care nu putea să audă şi să vorbească, însă după aceea nimeni nu se mai obosise să verifice.

— Nu, scumpo, nu. Sara luă mâinile lui Pim într-ale ei şi o privi în ochi. Era un sufleţel acolo, înspăimântat, respins de lume. Nu mai era nimeni la fel de singur pe faţa pământului, iar Sara înţelese ce i se cerea, numai pentru că era o fiinţă umană.

Nici măcar Hollis nu aflǎ povestea. Nu că Sarei i-ar fi fost frică să-i spună; ştia ce fel de om era. Însă tăcerea era o decizie pe care o luase acum multă vreme. În Patrie se spunea că fiecăruia îi venea rândul, iar Sarei îi venise la timpul cuvenit. Îndurase pe cât de bine putuse, iar, când se sfârşi, îşi imagină o cutie, făcută din oţel, cu un lacăt zdravăn. Luase apoi amintirea şi o puse în cutie.

Ridică tăbliţa şi scrise:

— ŞI MIE MI-A FĂCUT RĂU CINEVA.

Fata examină tăbliţa cu aceeaşi expresie precaută. Trecură poate zece secunde. După care luă din nou creta.

— SECRET?

— TU EŞTI SINGURA CĂREIA I-AM SPUS.

Expresia de pe chipul fetei se schimbă. Pe ea se citea resemnarea.

Sara scrise:

— SUNTEM LA FEL. SARA E BUNĂ. PIM E BUNĂ. NU E VINA NOASTRĂ.

Un strat fin de lacrimi îi apăru fetei în colţul ochilor. O singură picătură se revărsă peste barieră şi se prelinse de-a lungul obrazului, un râu săpând prin mizerie. Buzele îi rămaseră lipite; muşchii gâtului şi gura i se încordară într-atât, încât începură să-i tremure. Un sunet nou şi ciudat pătrunse în încăpere. Era un fel de mârâit, ca de animal. Se auzea de parcă ceva se căznea să iasă afară.

Şi chiar o făcu. Fata îşi deschise gura şi scoase un urlet care păru să zdruncine orice idee despre limbajul uman,

distilând-o într-o singură vocală susținută de durere. Sara o cuprinse într-o îmbrățișare strânsă. Pim gemea, tremurând, zbătându-se să se elibereze din strânsoare, numai că Sara nu-i dădu drumul.

— E în regulă, îi spuse ea. N-o să-ți dau drumul. N-o să-ți dau drumul. Şi o ținu aşa până când fata se linişti, dar şi mult timp după aceea.

9

Clădirea capitoliului, adăpostită în ceea ce fusese cândva prima Bancă de Succesiuni din Texas – numele era încă gravat pe frontispiciul clădirii cu litere din fascine – era foarte aproape de şcoală. O listă de pe hol anunța diversele departamente: Autoritatea locală, Sănătate publică, Agricultură şi Comerț, Tipărire şi Gravare. Biroul lui Sanchez se afla la etajul al doilea. Peter urcă treptele, care dădeau spre o a doua zonă deschisă cu un birou, în spatele căruia stătea un ofițer al Securității Naționale, îmbrăcat într-o uniformă ciudat de curată. Peter se simți brusc stânjenit din pricina hainelor lui murdare de lucru şi din pricina genții pline de scule şi cuie zăngănitoare pe care o ducea în mână.

— Pot să te ajut?

— Sunt aici să mă întâlnesc cu doamna preşedinte Sanchez. Am programare.

— Numele? Îşi întoarse privirea la birou, căutând vreo listă.

— Peter Jaxon.

Chipul bărbatului se lumină pe dată.

— Dumneata eşti Jaxon?

Peter dădu din cap aprobator.

— Pe toate fumurile! Bărbatul rămase nemişcat, holbându-se la el stânjenit. Trecuse ceva vreme de când Peter nu mai provocase o astfel de reacție. Pe de altă parte,

nu prea mai întâlnea persoane noi în ultima vreme. Niciodată, de fapt.

— Poate ai putea să anunți pe cineva? spuse Peter în cele din urmă.

— Corect. Ofițerul sări din scaun. O secundă numai. O să-i anunț că ați venit.

Peter remarcă pluralul. Oare cine mai participa la întâlnire? Şi, că tot veni vorba, care era motivul venirii lui aici? Toate ceasurile în care analizase biletul preşedintelui se dovediră a fi neproductive. Poate că era aşa cum sugerase Caleb şi chiar voiau să se întoarcă în armată. Dacă era aşa, atunci discuția nu avea să dureze mult.

— Puteți să vă întoarceți direct aici, domnule Jaxon.

Ofițerul luă geanta cu unelte a lui Peter şi îl conduse de-a lungul unui hol. Uşa de la biroul lui Sanchez era deschisă. Când Peter intră, se ridică de la masă: o femeie scundă, cu părul aproape alb, trăsături aspre şi o privire puternică. O a doua persoană, un bărbat cu o barbă scurtă, țepoasă, stătea vizavi de ea. I se părea cunoscut, deşi Peter nu ştia de unde să-l ia.

— Domnule Jaxon, mă bucur să te văd. Sanchez dădu ocol biroului şi îi întinse mâna.

— Doamnă preşedinte, e o onoare.

— Te rog, răspunse ea. Spune-mi Vicky. Dă-mi voie să te prezint lui Ford Chase, şeful personalului.

— Cred că ne-am mai întâlnit, domnule Jaxon.

Peter îşi amintea acum: Chase participase la interogatoriul de după distrugerea podului peste Drumul Petrolului. Amintirea nu era una fericită; îl displăcuse din prima pe bărbat. Ca să se adauge la neîncrederea pe care o avea Peter față de el, Chase purta cravată, cel mai inutil articol de îmbrăcăminte de când era lumea.

— Şi, desigur, îl cunoşti pe generalul Apgar, spuse Sanchez.

Peter se întoarse şi îl văzu pe fostul său comandant ridicându-se de pe canapea. Gunnar îmbătrânise puțin,

părul îi încărunțise, cutele dintre sprâncene i se adânciseră. Burta îi forța puțin nasturii uniformei. Impulsul de a-l saluta era puternic, însă Peter şi-l înfrână, iar cei doi îşi strânseră mâna.

— Felicitări pentru promovare, domnule. Spre surprinderea celor care îi fuseseră subaltern, Apgar fusese numit general după ce Fleet se retrăsese din Armată.

— O regret în fiecare zi. Spune-mi, ce mai face băiatul tău?

— Face bine, domnule. Mulțumesc de întrebare.

— Dacă aş fi vrut să mi te adresezi cu „domnule “, nu ți-aş mai fi acceptat demisia. Al doilea mare regret al meu, că tot veni vorba. Ar fi trebuit să mă opun mai mult.

Peter îl plăcea pe Gunar; prezența bărbatului îl liniştea.

— N-ar fi folosit la nimic.

Sanchez îl conduse la zona de întrunire, unde erau o canapea, două fotolii din piele şi o masă joasă cu blat din piatră, pe care se afla un sul lung de hârtie. Pentru prima oară, Peter avu ocazia să arunce o privire prin jur: un perete plin de cărți, o fereastră fără perdele, un birou ciupit, cu teancuri de hârtie cât un munte. În spatele lui era un stâlp cu steagul Texasului, singurul obiect oficial din încăpere. Peter ocupă unul dintre fotolii, față în față cu Sanchez. Apgar şi Chase se aşezară de-o parte şi de alta.

— Pentru început, domnule Jaxon, spuse Sanchez, sunt sigură că vă întrebați de ce vă aflați aici. Vreau să vă cer o favoare. Ca să înțelegeți contextul, dați-mi voie să vă arăt ceva. Ford?

Chase desfăcu sulul de pe masă şi puse nişte greutăți pe colțuri. O hartă topografică: Kerrville era în centru, cu zidurile şi cu liniile de demarcație bine accentuate. La vest, de-a lungul râului Guadalupe, trei zone mari erau blocate cu un x, fiecare cu o notație: AP1, AP2, AP3.

— Cu riscul de a suna pompos, vă uitați la viitoarea Republică Texas, spuse Sanchez.

Chase explică:

— AP vine de la „aşezământ-parcelă“.

— Acestea sunt zonele cele mai indicate unde putem muta populația, măcar pentru început. E apă, terenul este arabil, la suprafață e bun pentru păşunat. O să procedăm pe etape, folosind un sistem ca la loterie pentru cei care vor să plece.

— Şi vor fi destui, adăugă Chase.

Peter ridică privirea. Toată lumea aştepta reacția lui.

— Nu păreți încântat, spuse Sanchez.

Încerca să-şi găsească cuvintele.

— Presupun că... nu m-am gândit că o să apuc ziua asta.

— Războiul s-a sfârşit, răspunse Apgar. Trei ani fără nicio urmă de viral. Pentru asta ne-am luptat atâția ani.

Sanchez se aplecă înainte. Era ceva incredibil de atrăgător la femeia asta, o forță de netăgăduit. Peter auzise de ea – se spunea că fusese o mare frumusețe în tinerețe, cu pețitori ce se întindeau pe un kilometru – însă aceasta era o perspectivă foarte diferită la care să se gândească.

— Istoria te va pomeni, Peter, pentru tot ce-ai făcut.

— N-am fost singur.

— Ştiu şi asta. Aici nu e vorba numai de felicitări. Îmi pare rău pentru prietenii tăi. Căpitan Donadio este o mare pierdere. Cât despre Amy, ei bine... Făcu o pauză, apoi reluă: O să fiu sinceră cu tine. Poveştile care circulă despre ea – n-am ştiut niciodată ce să cred. Şi nici acum nu cred că le-am înțeles pe deplin. Dar ştiu că niciunul dintre noi nu ar mai fi fost acum aici dacă nu ați fi fost tu şi Amy. Tu eşti cel care a adus-o la noi. Asta ştiu oamenii. Şi asta te face o persoană foarte importantă. Ai putea să afirmi că nu mai e altul ca tine. Nu-şi luă privirea de la el; avea un fel de a te face să te simți ca şi cum numai voi erați în încăpere. Spune-mi, cum îți place să lucrezi pentru Autoritatea Locală?

— E în regulă.

— Şi ai timp să te ocupi şi de băiat? Să-i fii alături?

Peter începu să-şi dea seama de strategie. Încuviinţă din cap.

— Eu n-am avut copii, spuse Sanchez, pe un ton cumva plin de regrete. Unul dintre preţurile pe care a trebuit să le plătesc pentru funcţia mea. Dar îţi înţeleg sentimentele. Aşa că dă-mi voie să-ţi spun încă de la început că voi ţine cont de priorităţile tale şi nimic din ce-ţi propun nu va sta în calea lor. Vei fi alături de el, la fel cum eşti şi acum.

Peter recunoştea un adevăr spus pe jumătate atunci când îl auzea. Pe de altă parte, abordarea lui Sanchez era atât de precaută, încât nu putea decât s-o admire.

— Ascult.

— Peter, ce-ai spune să te alături personalului meu?

Ideea era atât de ridicolă, încât aproape izbucni în râs.

— Iertaţi-mă, doamnă preşedinte…

— Te rog, îl întrerupse femeia cu un zâmbet. Spune-mi Vicky.

Trebuia să recunoască, se pricepea.

— Sunt atât de multe neajunsuri, încât nici nu ştiu de unde să încep. Întâi de toate, nu sunt politician.

— Nici nu-ţi cer să fii unul. Dar eşti un conducător, iar oamenii ştiu asta. Eşti o resursă prea preţioasă ca să fii lăsat pe tuşă. Nu deschidem poarta doar ca să facem mai mult loc, deşi avem absolută nevoie de aşa ceva. E o schimbare fundamentală la aproape orice nivel. Mai avem de pus la punct multe detalii, dar, de azi în nouăzeci de zile, vreau să suspend Legea marţială. Forţele Expediţionare vor fi chemate din teritorii ca să asiste la reaşezare şi vom face tranziţia la o guvernare în totalitate civilă. E o schimbare majoră, toată lumea o să primească loc la masa deciziilor şi o să iasă urât. Dar trebuie să se întâmple neapărat, iar acum e momentul potrivit.

— Cu tot respectul, nu văd ce legătură are asta cu mine.

— Ba chiar are. Sau cel puţin aşa sper. Poziţia ta este unică. Militarii te respectă. Oamenii te iubesc, mai ales cei din Iowa. Dar acestea sunt doar două picioare ale

tripodului. Al treilea este comerțul. Vor avea o zi liberă pentru asta. O fi Tifty Lamont mort, dar relațiile tale anterioare cu el îți oferă acces la lanțul lor de comandă. Nu se pune problema să le închidem taraba; n-am putea face asta nici dacă am vrea. Viciul este o realitate a vieții – o realitate urâtă, totuşi, o realitate. Îl cunoşti pe Dunk Withers, nu-i aşa?

Peter încuviință din cap.

— Ne-am întâlnit o dată.

— Mai mult decât atât, dacă e corect ce-mi spun sursele mele. Am auzit de cuşcă. Ăla da, număr de senzație!

Se referea la prima întâlnire a lui Peter cu Tifty, de la sediul lui subteran din nordul oraşului San Antonio. Ca un fel de distracție terapeutică, membrii de la conducerea comerțului se înfruntau cu viralii în lupta corp la corp, în vreme ce restul paria pe rezultat. Dunk fusese cel dintâi care intrase în cuşcă, doborându-l pe moleşit cu o oarecare lejeritate, urmat de Peter, care se luptase cu un drac matur în încercarea de a-l convinge pe Tifty să-i ducă în Iowa.

— A părut lucrul potrivit la momentul acela.

Sanchez zâmbi.

— Asta spun şi eu. Eşti o persoană care face ce trebuie făcut. Cât despre Dunk, nu e nici pe departe la fel de deştept pe cât era Lamont, deşi mi-aş dori să fi fost. Înțelegerea noastră cu Lamont era una simplă. Omul deținea unul dintre cele mai bine păstrate echipamente militare pe care le-am văzut în ultimii ani. Nu am fi putut depăşi Armata fără el. I-am spus să țină ce-i mai rău sub control, să continue să ne aprovizioneze cu arme şi cu muniție, şi astfel o să-şi poată vedea de treabă. A înțeles principiul, dar mi-e teamă că Dunk n-o va face. Omul este un oportunist şi are şi tatuaje urâte.

— Atunci de ce nu-l băgați la împrejmuire?

Sanchez ridică din umeri.

— Am putea, şi posibil să ajungem şi acolo. Generalul Apgar e de părere că ar trebui să curățăm tot lotul, să

închidem buncărul şi casele de jocuri de noroc şi să terminăm odată cu toate. Dar o să se găsească cineva să-i ia locul mai repede decât ai crede şi o să ne trezim de unde am plecat. E un caz de cerere şi ofertă. Cererea există – cine o să vină cu oferta? Jocurile de cărți, băutura, prostituatele? Nu-mi place, dar prefer să am de-a face cu un termen cunoscut, iar pentru moment acela este Dunk.

— Deci vrei să vorbesc eu cu el.

— Da, în timp. E important să ținem comerțul sub control. Şi la fel şi în cazul militarilor şi al populației civile pe durata tranziției. Tu eşti singurul care se poate ocupa de toate trei aspectele deodată. La naiba! Probabil că ai putea să mă înlocuieşti şi pe mine dacă ai vrea, deşi nu doresc asta nici celui mai mare duşman al meu.

Peter avu tulburătoarea senzație că deja încheiase un târg. Se uită la Apgar, a cărui expresie părea să spună: „Crede-mă, am trecut şi eu prin asta."

— Ce-mi ceri mai exact?

— Pentru moment, aş vrea să te numesc consilierul meu special. Un mediator, dacă îți place mai mult cum sună, între acționari. Putem găsi un titlu potrivit mai târziu. Dar te vreau în față, de unde să te poată vedea toată lumea. Vocea ta ar trebui să fie prima pe care o aud oamenii. Şi îți promit că vei ajunge acasă în fiecare seară ca să iei cina cu băiatul tău.

Oferta era într-adevăr ispititoare: gata cu zilele toride în care să dea cu ciocanul. Dar se simțea şi obosit. O parte din energie îl părăsise. Făcuse destule, iar acum nu voia decât o viață simplă, tihnită. Să-l ducă pe băiat la şcoală şi să muncească cinstit, să-l învelească pe băiat la culcare, după care să petreacă opt ore dulci într-un cu totul alt loc – singurul loc în care fusese cu adevărat fericit.

— Nu.

Sanchez tresări; nu era obişnuită să fie refuzată atât de scurt.

— Nu?

— Nu. Ăsta e răspunsul meu.

— Dar sigur există ceva care să te facă să te răzgândeşti.

— Sunt flatat, dar altcineva trebuie să se ocupe de asta. Îmi pare rău.

Sanchez nu părea supărată, cât uimită din cale-afară.

— Înțeleg. Zâmbetul dezarmant îi reapăru pe chip. Ei bine, trebuia să întreb.

Se ridică în picioare, toți ceilalți urmându-i exemplul. Acum era rândul lui Peter să fie surprins; îşi dădu seama că se aşteptase să fie nevoit să opună mai multă rezistență. La uşă, ea îi strânse mâna de rămas-bun.

— Îți mulțumesc pentru timpul acordat, Peter. Oferta rămâne valabilă şi sper că te vei mai gândi. Ai putea face mult bine. Îmi promiți că te mai gândeşti?

Nu părea să fie nimic rău în a fi de acord.

— Aşa o să fac.

— Domnul general Apgar o să te conducă la ieşire.

Şi asta fu tot. Se simțea puțin buimăcit şi se întrebă, aşa cum se întreabă oricine când se închide o uşă în urma lui, dacă făcuse alegerea corectă.

— Peter, încă ceva, spuse Sanchez.

El se întoarse din prag. Femeia era înapoi, la biroul ei.

— Voiam să ştiu: câți ani are băiatul tău?

Întrebarea părea destul de nevinovată.

— Zece.

— Şi-l cheamă Caleb, aşa-i?

Peter încuviință din cap.

— E o vârstă frumoasă. Are toată viața înainte. Dacă stai să te gândeşti, pentru copii muncim, nu? Noi nu vom mai trăi mult, însă deciziile noastre din următoarele luni vor hotărî lumea în care vor trăi ei. Zâmbi: Ei bine, gândeşte-te la asta, domnule Jaxon. Mulțumesc încă o dată c-ai venit.

Peter îl urmă pe Gunnar afară. Ajunşi în hol, îl auzi pe bărbat chicotind în barbă.

— E bună, nu-i aşa?

— Mda, răspunse Peter. E bună.

10

Michael avea trei lucruri în geantă. Primul era un ziar. Al doilea era o scrisoare.

O găsise în buzunarul de la piept al uniformei căpitanului. Plicul era nedatat; bărbatul nu avusese niciodată intenția s-o trimită. Scrisoarea, care se întindea pe mai puțin de o pagină, era scrisă în engleză.

Dragul meu băiat,

Ştiu că tu şi cu mine nu ne vom mai întâlni în viața asta. Combustibilul e pe sfârşite; ultima nostra speranță de a găsi refugiul este pierdută. Noaptea trecută, echipajul şi pasagerii au suspus la vot. Rezultatul a fost unanim. Moartea prin deshidratare este o soartă pe care nu şi-o doreşte nimeni. Diseară va fi ultima seară pe care o petrecem pe acest pământ. Într-un sicriu de oțel, vom fi purtați de curenți până când Atotputernicul va crede de cuviință să ne ducă pe fundul mării.

Evident că nu trag nădejde că aceste ultime cuvinte vor ajunge la tine. Nu pot decât să mă rog că tu şi mama ta ați fost cruțați de dezastru şi că ați reuşit cumva să supraviețuiți. Ce mă aşteaptă acum? Sfântul Coran spune: „A lui Dumnezeu este Taina cerurilor și a pământului. Porunca Ceasului va fi ca o clipită ori chiar mai puțin. Dumnezeu are asupra tuturor putere.“[2] *Fără îndoială, suntem ai Lui şi la El ne vom întoarce. În ciuda a tot ce s-a întâmplat, am credința că sufletul meu nemuritor va ajunge în mâinile Lui şi că, atunci când ne vom întâlni în cele din urmă, vom ajunge în Rai.*

Ultimele mele gânduri din această viață se îndreaptă spre tine. Baraka Allahu fika.

Iubitorul tău tată,

Nabil

Michael chibzui la aceste cuvinte pe când îşi croia drum pe străzile Oraşului H. Era obişnuit cu scene de abandon şi distrugere; traversase oraşe în ruină unde se găseau mii de schelete. Însă niciodată până atunci moartea nu i se adresase atât de direct. În cabina căpitanului, găsise paşaportul bărbatului. Îl chema Nabil Haddad. Se născuse în Olanda, într-un oraş numit Utrecht, în anul 1971. Michael nu găsi niciun alt indiciu despre băiat – nici poze, nici alte scrisori –, însă la contactul de urgență din paşaport era trecută o femeie pe nume Astrid Keeble, cu o adresă din Londra. Poate că era mama băiatului. Michael se întrebă ce se întâmplase între cei trei, aşa încât căpitanul nu mai avusese ocazia să-şi vadă fiul. Poate că mama băiatului nu-l mai lăsa; poate că, dintr-un motiv sau altul, bărbatul nu se simțea demn. Şi totuşi, simțise nevoia să-i scrie, ştiind că peste câteva ore avea să fie mort şi că scrisoarea nu va ajunge mai departe de propriul buzunar.

Însă scrisoarea îi spusese mai mult decât atât. Bergensfjord fusese undeva; avusese o destinație. Nu era vorba despre „un refugiu “, ci despre „acel refugiu “. Un loc ferit unde virusul nu putea ajunge.

De unde şi al treilea lucru din geanta lui Michael şi nevoia lui pentru bărbatul căruia îi spuneau Maestrul.

Dacă acesta avea un nume adevărat, Michael nu i-l ştia. Maestrul mai avea şi obiceiul de a vorbi în propoziții îngrijorător de sacadate, în timp ce se referea la el însuşi la persoana a treia; îi luase ceva timp să se obişnuiască. Era destul de bătrân şi avea o dispoziție atât de agitată, încât părea mai degrabă un fel de rozătoare supradimensionată decât un bărbat. Fusese cândva inginer electrician pentru Autoritatea Civilă; se pensionase demult, devenind persoana de contact din Kerrville la care să te duci pentru antichități electronice. Nebun de legat şi nu doar puțin paranoic, omul ştia însă cum să facă un hard drive vechi să-şi mărturisească secretele.

Adăpostul Maestrului era imposibil de ratat; era singura clădire din Oraşul H cu panouri solare pe acoperiş. Michael ciocăni cu putere şi făcu un pas înapoi pentru camera de supraveghere; Maestrul voia mai întâi să te privească. Trecu o clipă, apoi se auziră mai multe încuietori grele deschizându-se.

— Michael. Maestrul se ivi în spaţiul strâmt din uşa întredeschisă, având o salopetă de lucru şi o vizieră din plastic cu lentile rabatabile.

— Ziua bună, Maestre.

Bărbatul scrută strada cu privirea.

— Repede, spuse el, făcându-i semn lui Michael să intre.

La interior, adăpostul arăta ca un muzeu. Computere vechi, echipamente de birou, osciloscoape, monitoare, coşuri uriaşe pline cu telefoane mobile: pe Michael întotdeauna îl trecea un fior la vederea atâtor circuite.

— Cu ce-ţi poate fi de folos Maestrul?

— Am o piesă de colecţie pentru tine.

Michael scoase cel de-al treilea lucru din geantă. Bătrânul îl luă în mână şi îl examină iute.

— Gensys 872HJS. A patra generaţie, trei terabiţi. Sfârşitul perioadei dinaintea războiului.

Ridică privirea:

— De unde?

— L-am găsit pe un vas abandonat. Am nevoie să recuperez fişierele.

— Necesită atunci o privire mai atentă.

Michael îl urmă la una dintre multele staţii de lucru, unde Maestrul aşeză drive-ul pe o cârpă şi îşi lăsă în jos lentilele vizorului. Cu o şurubelniţă minusculă, îndepărtă carcasa şi începu să cerceteze părţile interioare.

— Afectat de umezeală. Nu e bine.

— Poţi să-l repari?

— Greu. Scump.

Michael scoase un teanc de austini din buzunar. Bătrânul îi numără pe masă.

— Nu e suficient.
— E tot ce am.
— Maestrul se îndoieşte de asta. Un petrolist ca tine?
— Nu mai sunt petrolist.
Îi studie chipul lui Michael.
— A, Maestrul îşi aminteşte. A auzit nişte poveşti nebune. Adevărate?
— Depinde de ce ai auzit.
— Cauți bariera. Te duci în larg de unul singur.
— Mai mult sau mai puțin.
Bătrânul îşi strânse buzele ca de cauciuc, apoi îşi strecură banii în buzunarul salopetei.
— Maestrul o să vadă ce poate face. Întoarce-te mâine.
Michael se întoarse la apartament. În drum, trecuse pe la bibliotecă, geanta lui încărcându-se cu o carte grea: The Reader's Digest Great World Atlas. Nu era una dintre cele pe care oamenii aveau voie să o ia acasă. Aşteptase ca bibliotecarul de serviciu să nu fie atent, o vârâse în geantă şi se strecurase afară.
Încă o dată, fusese chemat pentru o poveste înainte de culcare. Asta era una despre furtună. Kate ascultă cu un entuziasm încordat, ca şi cum povestea s-ar fi putut sfârşi cu el înecându-se în larg, în ciuda faptului că se afla chiar acolo, stând dinaintea ei. Cât despre Sara, subiectul de cu o seară înainte nu mai fu deschis. Aşa făceau ei; îşi spuneau multe fără să rostească niciun cuvânt. De asemenea, părea şi distrasă. Michael presupuse că se întâmplase ceva la spital, aşa că o lăsă aşa.
De dimineață, părăsi apartamentul când toți ceilalți încă dormeau. Bătrânul îl aştepta.
— Maestrul a reuşit, declară el.
Îl conduse pe Michael dinaintea unui monitor. Mâinile îi alunecară pe tastatură; o hartă luminoasă apăru pe ecran.
— Nava. Unde?
— Am dat peste ea în Golful Galveston, la gura canalului maritim.

— Departe de casă.

Maestrul îl lămuri pe Michael în privința informațiilor găsite. Plecând din Hong Kong pe la jumătatea lui martie, Bergensfjord ajunsese în Hawaii, apoi traversase canalul Panama până în Atlantic. Potrivit datelor pe care Michael le pusese cap la cap din articolul din ziar, asta trebuie să se fi întâmplat dinainte să se declanşeze epidemia cauzată de Virusul Paştelui. Ancoraseră în portul Insulelor Canare, poate ca să-şi facă plinul de combustibil, apoi îşi continuară drumul spre nord.

Din acest moment, datele se schimbau. Nava mersese în cerc de-a lungul coastei Europei de Nord. O scurtă incursiune pe la strâmtoarea Gibraltar, apoi schimbară cursul fără să intre în Mediterana, întorcându-se în Tenerife. Trecură câteva săptămâni, după care porniră din nou la drum. Pe atunci, epidemia deja se extinsese. Traversară strâmtoarea Magellan şi o luară la nord spre Ecuator.

În mijlocul oceanului, părea că nava se oprise. După două săptămâni în care nu se clintise din loc, datele se sfârşeau aici.

— Ne dăm seama încotro se îndreptau? întrebă Michael.

Un alt şir de date apăru pe ecran: acestea erau rutele, îi explică Maestrul. Dădu în josul paginii, îndreptându-i atenția lui Michael asupra ultimului şir.

— Poți să-mi faci şi mie o copie? întrebă Michael.

— E deja făcută. Bătrânul scoase un stick din buzunarul salopetei; Michael îl vârî într-al lui. Maestrul e curios: ce e aşa de important?

— Mă gândeam să-mi iau o vacanță.

— Maestrul a verificat deja. Oceanul gol. Nimic, acolo. Ridică din sprâncenele lui albicioase. Dar poate, totuşi, e ceva?

Bărbatul nu era prost.

— Poate, răspunse Michael.

Îi lăsă Sarei un bilet. *Scuze, am plecat. În vizită la un prieten vechi. Sper să mă întorc peste câteva zile.*

Al doilea transport spre Zona Portocalie pleca la 09:00. Michael se duse până la capăt de linie, se dădu jos şi aşteptă ca autobuzul să se îndepărteze. Pe semnul de acolo scria:

INTRAȚI ÎN ZONA ROŞIE.

CONTINUAȚI PE RISCUL VOSTRU.

DACĂ AVEȚI ÎNDOIELI, FUGIȚI.

Dacă ai şti tu, îşi spuse în sinea lui. Şi porni la drum.

11

Sara se întoarse la orfelinat înainte de începerea turei de dimineață. Sora Peg o întâmpină în prag.

— Ce mai face? întrebă Sara.

Femeia arăta mai iritată decât de obicei; avusese o noapte lungă.

— Mi-e teamă că nu prea bine.

Pim se trezise țipând. Urletele ei fuseseră atât de zgomotoase, încât treziseră tot dormitorul. Acum se afla în camera surorii Peg.

— Am mai avut copii abuzați până acum, dar nimic atât de grav. Încă o noapte ca asta şi...

Sora Peg o conduse pe Sara în dormitorul ei, o încăpere monastică, unde nu se găsea decât strictul necesar. Singurul obiect de decorațiune era crucea uriaşă de pe perete. Pim era trează şi stătea pe pat cu genunchii strânşi la piept. Însă, când intră Sara, chipul i se destinse vizibil. *Un aliat, cineva pe care-l cunosc*, părea să spună.

— Sunt afară, dacă ai nevoie de mine, spuse sora Peg.

Sara se aşeză pe pat. Mizeria dispăruse, nodurile din păr fuseseră pieptănate sau tăiate cu totul. Surorile o îmbrăcaseră într-o rochie simplă, din lână.

— CUM TE SIMȚI AZI? scrise Sara pe tăbliță.

— BINE.
— SORA A SPUS CĂ N-AI PUTUT DORMI.
Pim scutură din cap.
Sara îi explică lui Pim că trebuie să-i schimbe pansamentele. Fata tresări pe când Sara i le dădu jos, însă nu scoase niciun sunet. Sara îi aplică alifia antibacteriană, precum şi un unguent răcoritor din aloe, după care o bandajă la loc.
— SCUZE DACĂ TE-A DURUT.
Pim ridică din umeri.
Sara o privi în ochi. O SĂ FIE BINE, îi scrise ea. Apoi, cum fata nu schiță niciun gest, adăugă: DEJA E MAI BINE.
— FĂRĂ COJMRURI?
Sara scutură din cap.
— FĂRĂ.
— CUM?
Era fraza clasică: *Timpul le vindecă pe toate*. Dar asta nu era adevărat sau cel puțin nu întru totul. Sara ştia acum că ceea ce alungă suferința erau oamenii – Hollis, Kate şi faptul că erau o familie.
— PUR ŞI SIMPLU.
— TREBUIE SĂ PLEC ACUM. ÎNCEARCĂ SĂ TE ODIHNEŞTI. SURORILE O SĂ AIBĂ GRIJĂ DE TINE.
— TE ÎNTORCI? îi scrise Pim.
Sara dădu din cap că da.
— JURI?
Pim o privea intens. De când se ştia, oamenii o tot abandonaseră; de ce ar proceda altfel Sara?
— Da, răspunse ea, făcându-şi semnul crucii în dreptul inimii. Jur.
Sora Peg o aştepta pe Sara în hol.
— Cum se simte?
Ziua doar ce începuse, însă Sara se simțea deja sleită de puteri.
— Nu rănile de pe spate sunt problema. N-aş fi surprinsă dacă o să mai aibă nopți ca asta.

— Avem vreo şansă să-i găsim vreo rudă? Cineva care să aibă grijă de ea?

— Cred că ăsta ar fi cel mai rău lucru pentru ea.

Sora Peg încuviinţă din cap.

— Da, desigur. A fost o prostie din partea mea.

Sara îi dădu femeii o rolă de tifon, nişte faşe sterile din cârpă şi un recipient cu nişte alifie.

— Schimbă-i pansamentele o dată la douăsprezece ore. Nu pare să se fi infectat, dar, dacă începe să arate mai rău sau să facă febră, trimite numaidecât după mine.

Sora Peg privi nedumerită obiectele din mâna ei. Apoi, cu o sclipire nouă în priviri, ridică ochii:

— Voiam să-ţi mulţumesc pentru seara trecută. Mi-a prins bine ieşirea. Ar trebui s-o fac mai des.

— Peter s-a bucurat să te vadă.

— Caleb a crescut atât de mult. La fel şi Kate. Uneori, e uşor să uităm cât de norocoşi suntem. După care vezi ceva de genul ăsta şi...

Nu-şi mai sfârşi gândul.

— Mai bine m-aş întoarce la copii. Ce s-ar face fără bătrâna şi reaua soră Peg?

— Te prefaci bine, dacă-mi permiţi să ţi-o spun.

— Se vede? Chiar sunt o bătrână sentimentală, în adâncul meu.

O conduse afară pe Sara. În uşă, Sara se opri şi spuse:

— Dă-mi voie să te întreb ceva. Cam câţi copii ajung să fie adoptaţi în cursul unui an?

— Într-un an? Femeia păru luată prin surprindere de întrebare. Niciunul.

— Nici *măcar* unul?

— Se mai întâmplă, dar foarte rar. Şi niciodată cu cei mai mărişori, dacă asta vrei să ştii. Uneori, ni se aduce câte un bebeluş, iar o rudă se găseşte să vină să-l ia peste câteva zile. Dar un copil care se află aici de ceva vreme, aici rămâne, cel mai probabil.

— Nu ştiam.

Ochii ei cercetară chipul Sarei.

— Noi două nu suntem chiar atât de diferite şi o ştii şi tu. Slujbele noastre ne dau motive de plâns de zeci de ori pe zi. Şi totuşi, nu o facem. N-ar ajuta pe nimeni dacă am plânge.

Era adevărat; dar asta nu însemna că Sara îşi simțea inima mai uşoară în vreun fel.

— Îți mulțumesc, soră.

Porni spre spital. Se simțea slăbită. Intră în clădire, iar Wendy îi făcu disperată semn să se ducă la recepție.

— Te aşteaptă cineva.

— E pacient?

Femeia aruncă o privire în jur ca să se asigure că nu o aude nimeni. Îşi coborî vocea până deveni o şoaptă:

— Spune că e de la *Oficiul de Recensământ*.

Uau, îşi spuse Sara. *S-au mişcat repede.*

— Unde e?

— I-am spus să aştepte, dar s-a dus să te caute prin salon. Jenny e cu el.

— Ai lăsat-o pe *Jenny* cu el? Nu eşti în toate mințile?

— Nu e ca şi cum am avut ce face! Era chiar aici când a întrebat de tine!

Wendy îşi coborî din nou vocea:

— E vorba despre femeia cu desprinderea de placentă, nu-i aşa?

— Să sperăm că nu.

În dreptul uşii care dădea în salon, Sara luă un halat curat. Avea două avantaje. Primul, funcția ei. Era medic şi, deşi nu-i plăcea s-o recunoască, putea să se folosească de asta dacă era nevoie. Un ton oarecum autoritar; referințe mai mult sau mai puțin voalate la anumite persoane influente, fără să le numească însă; responsabilitatea unei slujbe importante, o zi plină, vieți de salvat: Sara învățase toate trucurile. În al doilea rând, nu făcuse nimic ilegal. Să completezi greşit fişele nu era o crimă – ci mai degrabă o eroare. Era în siguranță, într-un fel, dar asta nu avea să-l

ajute pe Carlos ori pe familia acestuia. Odată ce frauda avea să fie descoperită, Grace urma să le fie luată.

Intră în salon. Jenny stătea lângă un bărbat care arăta indiscutabil a funcţionar: vlăguit, chel, cu platfus şi cu o piele lăptoasă, care rareori vedea lumina soarelui. Privirea ei o întâlni pe a lui Jenny, a cărei expresie abia reţinută de panică părea să strige: *Ajutor!*

— Sara, începu ea, acesta este...

Nu o lăsă pe fată să-şi termine propoziţia.

— Jenny, du-te te rog şi verifică la spălătorie dacă sunt pături curate. Am impresia că nu mai avem.

— Nu mai avem?

— Acum, te rog!

Plecă numaidecât.

— Eu sunt doctor Wilson, se adresă Sara bărbatului. Despre ce e vorba aici?

Omul îşi drese glasul. Părea puţin cam neliniştit. Numai bine.

— A venit aici o femeie care a născut o fetiţă acum patru nopţi. Începu să caute prin hârtiile pe care le ţinea. O anume Sally Jiménez? Mi se pare că dumneata ai fost doctorul de gardă.

— Iar dumneata eşti?

— Joe English. Sunt de la Oficiul de Recensământ.

— Am mulţi pacienţi, domnule English.

Pretinse că se gândeşte:

— O, da, cred că-mi amintesc. O fetiţă sănătoasă. E vreo problemă?

— Nu s-a înregistrat un certificat de drept de naştere când s-a completat fişa. Femeia are doi fii.

— Sunt sigură că am făcut asta. Va trebui să verificaţi încă o dată.

— Am petrecut toată ziua de ieri căutându-l. Sunt absolut sigur că nu a ajuns la biroul meu.

— La voi nu se face nicio greşeală? Nu se pierd hârtii?

— Suntem foarte meticuloşi, doamnă doctor Wilson. Potrivit asistentei de la recepție, doamna Jiménez a fost externată acum trei zile. De obicei, vorbim mai întâi cu familia în cauză, dar de data asta nu i-am găsit acasă. Soțul ei nu a mai fost la muncă de când a avut loc naşterea.

Proastă mişcare, Carlos, se gândi Sara.

— Nu sunt responsabilă pentru ce fac oamenii odată plecați de aici.

— Dar *sunteți* responsabilă de completarea corectă a documentației. Fără un certificat de drept de naştere valid, mi-e teamă că va trebui să înaintez cazul superiorilor mei.

— Ei bine, sunt sigură că aveau unul. Vă înşelați. Asta e tot? Suntem cam ocupați pe aici.

El o privi stânjenitor de insistent, preț de o clipă.

— Pentru moment, doamnă doctor Wilson.

Indiferent unde plecase familia Jiménez, Sara ştia că Oficiului de Recensământ nu avea să-i ia mult să-i repereze. Nu prea aveai unde să te ascunzi.

Încercă să-şi alunge problema din minte. Făcuse tot ce-i stătuse în puteri să-i ajute, dar situația nu mai depindea de ea. Sora Peg avea dreptate; avea o datorie de îndeplinit. Era un lucru important, la care se pricepea. Asta conta cel mai mult.

În toiul nopții, se trezi cu senzația unui vis intens care-i spulberase somnul. Se ridică şi se duse la Kate. Era sigură că fetița îi apăruse în vis, fie şi numai în plan secund; nu fusese în centrul lui, ci mai degrabă observase totul, aproape ca un judecător. Sara se aşeză pe marginea patului fetiței şi urmări cum e pătrunsă de somn. Copila dormea adânc, cu buzele uşor întredeschise, cu pieptul urcându-i şi coborându-i de la răsuflările lungi, regulate, care umpleau aerul cu mirosul ei de neconfundat. Pe când era în Patrie, înainte ca Sara s-o regăsească, mirosul lui Kate fusese cel care îi dăduse puterea de a merge mai departe. Păstrase o şuviță de-a copilei într-un plic, ascunsă bine sub saltea, iar în fiecare noapte o scotea de acolo şi o ducea la obraz.

Gestul acesta era, Sara ştia prea bine, un fel de rugăciune – nu ca fetița să fie încă în viață, pentru că era pe deplin convinsă că fiica ei murise, ci pentru că, oriunde s-ar fi aflat, indiferent unde ajunsese spiritul ei, să se simtă acasă.

— E totul în regulă?

Hollis venise în spatele ei. Kate se foi, întorcându-se pe cealaltă parte, după care se linişti la loc.

— Vino înapoi în pat, îi şopti el.

— Nu pot dormi mult. Sunt în schimbul de noapte.

Hollis nu răspunse.

— Bine, spuse ea.

În zori, Sara se trezi de-a binelea. Hollis îi spuse să mai rămână în pat, dar ea se dădu jos oricum; nu avea să se întoarcă la spital decât după cină, aşa că voia s-o ducă pe Kate la şcoală. Era pe jumătate amețită de oboseală, cu toate că asta nu părea să-i afecteze judecata, ci, dimpotrivă, îi limpezea mintea. În dreptul uşii şcolii, îşi îmbrățişă strâns fiica. Nu părea că trecuse atât de mult timp de când Sara era nevoită să îngenuncheze ca să facă asta; acum însă, Kate ajungea la pieptul Sarei.

— Mamă?

Îmbrățişarea ținuse prea mult.

— Scuze, spuse Sara şi îi dădu drumul. Ceilalți copii treceau în grabă pe lângă ele. Îşi dădu seama ce anume simțea. Era fericire; o povară îi fusese luată de pe suflet.

— Du-te, puştoaico! Ne vedem mai târziu.

Oficiul de Înregistrări deschidea la nouă. Sara aşteptă pe treptele din față, la umbra unui stejar viu. Era o dimineață frumoasă de vară; oamenii treceau cu paşi repezi pe lângă ea. Cât de repede se schimba viața, se gândi ea.

Când funcționara descuie uşa, Sara se ridică şi o urmă pe femeie înăuntru. Era mai în vârstă, cu o față plăcută, marcată de trecerea timpului şi cu un şir de dinți falşi şi strălucitori. Nu se grăbi să ajungă la biroul ei, ridicându-şi privirea la Sara şi pretinzând că atunci o vedea pentru prima oară.

— Cu ce pot să vă ajut?

— Am nevoie să transfer un certificat de drept de naştere.

Funcționara îşi linse degetele şi scoase un formular dintr-un dulap plin cu dosare, apoi îl puse pe birou, înmuindu-şi pana într-o sticluță cu cerneală.

— Al cui?

— Al meu?

Pana femeii se opri deasupra paginii. Îşi ridică fața, pe care se citea îngrijorarea.

— Pari tânără, scumpo. Eşti sigură?

— Vă rog, putem să facem asta pur şi simplu?

Sara trimise formularul la Oficiul de Recensământ împreună cu un bilet – *Scuze! L-am găsit până la urmă!* – Şi se duse la spital. Ziua trecu repede; Hollis era încă treaz când ea ajunse acasă. Aşteptă până când se băgară amândoi în pat, ca să-i de-a vestea.

— Vreau să mai avem un copil.

El se ridică în coate şi se întoarse spre ea.

— Sara, am mai discutat despre asta. Ştii că nu putem.

Ea îl sărută, lung şi tandru, apoi se dădu înapoi ca să-l privească în ochi.

— De fapt, spuse ea, asta nu e chiar adevărat.

12

Din zece mişcări, Caleb îl puse la colț pe Peter. O fentă cu tura, un cal sacrificat cu cruzime şi forțele inamice îl împresurară.

— Cum Dumnezeu ai făcut asta?

Peter nu se supără, doar că i-ar fi plăcut să mai câştige şi el din când în când. Ultima oară când îl bătuse pe băiat, Caleb fusese răcit rău şi ațipise în toiul jocului. Chiar şi atunci, Peter abia reuşise să-şi asume victoria.

— Uşor. Crezi că sunt în defensivă, dar de fapt nu e aşa.

— Îmi întinzi o capcană.

Băiatul ridică din umeri.

— Capcana e în mintea ta. Te fac să vezi jocul aşa cum vreau eu să-l vezi. Se apucă să aranjeze din nou piesele; o singură victorie nu era suficientă pentru o seară. Ce voia soldatul?

Caleb avea obiceiul să schimbe atât de brusc subiectul, încât lui Peter îi era greu uneori să țină pasul.

— Voia să-mi ofere un post.

— Ce fel de post?

— Drept să-ți spun, nu prea ştiu. Ridică din umeri şi îşi îndreptă privirea asupra tablei de joc. Nu era important. Nu-ți bate capul cu asta – nu plec nicăieri.

Pionii erau mutați cu indiferență.

— Eu tot vreau să mă fac soldat, să ştii, cum ai fost şi tu, îi spuse băiatul.

Din când în când, băiatul aducea subiectul în discuție. Peter nu prea ştia ce să spună. Pe de-o parte, avea dorința puternică a părinților de a-l ține pe Caleb departe de orice primejdie. Dar, pe de alta, se simțea şi flatat. La urma urmei, băiatul îşi dorea aceeaşi viață pe care o alesese şi el.

— Ei bine, cred că ai fi un soldat priceput.

— Nu-ți lipseşte?

— Uneori. Îmi plăceau oamenii mei, mi-am făcut prieteni buni. Dar prefer să fiu aici, cu tine. Pe lângă asta, s-au dus vremurile alea. Nu prea mai e nevoie de o armată dacă nu mai ai cu cine să te lupți.

— Orice altceva îmi pare plictisitor.

— Plictiseala e subestimată, crede-mă.

Continuară să joace în tăcere.

— Cineva a întrebat de tine, spuse Caleb. Un copil de la şcoală.

— Şi ce a întrebat?

Caleb miji ochii la tabla de joc, se întinse după nebun, se opri şi mută regina o căsuță mai în față.

— Cum eşti ca tată. Ştie multe despre tine.

— Ce copil?
— Julio.
Nu era unul dintre prietenii lui Caleb.
— Şi ce i-ai spus?
— I-am spus că toată ziua lucrezi la acoperişuri.

Pentru prima oară, Peter făcu meci egal cu Caleb. Îl duse pe băiat la culcare, apoi îşi turnă ceva de băut din plosca primită de la Hollis. Cuvintele lui Caleb îl duruseră puțin. Peter nu era chiar tentat de oferta lui Sanchez, însă toată treaba îi lăsase un gust amar. Încercarea de manipulare a femeii era evidentă, însă ăsta era şi scopul – de asta şi era o mişcare atât de inteligentă. Îi trezise simțul datoriei şi totodată îi dăduse de înțeles că era o femeie cu care nu trebuia să te pui rău. Pun eu mâna pe tine, *domnule Jaxon.*

Încearcă numai, îşi spuse el. O să fiu aici, amintindu-i băiatului să se spele pe dinți.

Reparau acoperişul unui vechi centru religios din centrul oraşului. Stătuse gol vreme de zeci de ani, însă acum era transformat într-o clădire de apartamente. Echipa lui Peter petrecuse două săptămâni dezmembrând clopotnița putredă şi desprinzând plăcile vechi de ardezie. Acoperişul era foarte înclinat; lucrau pe scânduri late de treizeci de centimetri, numite pene, prinse cu guseuri metalice de pereți din doi în doi metri. Două scări, proptite de acoperiş de-o parte şi de alta a penelor, serveau drept punte de trecere între ele.

Toată dimineața, lucraseră în bătaia soarelui la bustul gol. Peter era pe cea mai de sus pană, împreună cu alți doi muncitori, Jock Alvado şi Sam Foutopolis, căruia i se spunea Foto. Foto lucra în construcții de mulți ani, însă Jock venise acum vreo două luni. Era tânăr, şaptesprezece ani sau cam aşa ceva, cu o față îngustă, plină de coşuri, cu păr lung şi slinos, pe care şi-l ținea strâns într-o coadă. Nimeni nu-l plăcea; făcea mişcări prea bruşte şi vorbea prea mult. Era o regulă nescrisă a celor care lucrau la înălțimi să nu provoace pericolul. Era o formă de respect. Uitându-se în

jos, Jock obişnuia să facă remarci prosteşti ca: „Vai, ar fi cam dureros“ sau „Asta clar ar da o persoană *peste cap.*“

La prânz, făcură pauză de masă. Era prea mare bătaia de cap să coboare, aşa că mâncară acolo. Jock vorbea despre o fată pe care o văzuse la piață, însă Peter nu prea-l asculta. Sunetele oraşului se ridicau într-o ceață aurie; din când în când, trecea în zbor câte o pasăre.

— Să ne întoarcem la treabă, spuse Foto.

Se folosiră de răngi şi de ciocane ca să scoată țiglele vechi. Peter şi Foto se mutară la a treia pană; Jock lucra dedesubt, la dreapta lor. Încă vorbea despre femeia aia – părul ei, felul cum mergea, privirea pe care au schimbat-o.

— Mai taci odată! izbucni Foto. Era un bărbat masiv, musculos, cu o barbă neagră presărată cu cenuşiu.

— Cred că-i place doar să se audă vorbind.

— O să-l împing de pe acoperiş, mă jur.

Foto ridică privirea, mijind ochii în soare.

— Se pare c-am ratat câteva.

Mai rămăseseră nişte țigle în vârf. Peter îşi puse ranga şi ciocanul la cureaua cu scule.

— Mă duc eu.

— Lasă, să se ocupe iubărețul. Strigă apoi în jos: Jock, urcă-te ‘ncoa!

— Nu-s eu de vină că alea sunt încă acolo. E sectorul lui Jaxon.

— Acum e-al tău!

— Bine, oftă băiatul. Cum spui tu.

Jock îşi dădu jos hamul, se urcă pe scară până la pana cea mai de sus şi îşi înfipse ranga sub una dintre țigle. Pe când ridica ciocanul să lovească, Peter îşi dădu seama că era chiar deasupra lor.

— Stai aşa…

Țigla sări. Căzu cu un vâjâit, ratând la mustață capul lui Foto.

— Idiotule!

— Scuze, n-am văzut că erați acolo.

— Dar unde *credeai* că suntem? izbucni Foto. Ai făcut dinadins. Şi pune-ți hamul, pentru numele lui Dumnezeu!

— A fost un accident, se apără Jock. Calmează-te. O să trebuiască să vă mutați.

Se dădură într-o parte. Jock termină şi începuse să coboare, când Peter auzi un pârâit. Jock scoase un țipăt. Un al doilea pârâit, urmat de un zgomot puternic, şi scara căzu de pe acoperiş, cu Jock încă pe ea. Sări în ultima secundă, alunecând pe burtă în josul acoperişului. După primul țipăt, nu mai scosese niciun sunet. Căuta înnebunit cu mâinile după ceva de care să se prindă, degetele de la picioare agățându-se de țigle ca să-şi încetinească căderea. Peter nu ştia să fi căzut cineva până acum. Brusc, acest lucru părea nu doar posibil, ci inevitabil; Jock era cel ales.

Trupul i se opri la trei metri de margine. Dăduse cu mâna peste ceva: o sârmă ruginită.

— Ajutor!

Peter îşi scoase hamul şi se repezi până la cea mai de jos pană. Se prinse de un guseu şi se aplecă în afară:

— Ia-mă de mână!

Băiatul înghețase de spaimă. Mâna dreaptă îi era încleştată pe sârmă, iar cu cea stângă se ținea de marginea unei țigle. Fiecare centimetru din trup îi era lipit de suprafață.

— O să cad dacă mă mişc.

— N-o să cazi.

Mult dedesubtul lor, oamenii de pe stradă se opriseră să caşte gura.

— Foto, aruncă-mi funia de siguranță, spuse Peter.

— N-ajung. O să trebuiască să schimb ancora.

Sârma începuse să se îndoaie sub greutatea lui Jock.

— O, Doamne, alunec!

— Nu te mai mişca atât! Foto, grăbeşte-te cu funia aia!

O aruncă de-ndată. Peter nu mai avu timp să-şi pună hamul; băiatul era pe cale să cadă. În timp ce Foto ținea funia încordată prin scripete, Peter şi-o înfăşură pe antebraț

şi se întinse spre Jock. Sârma se rupse; Jock începu să alunece.

— Te-am prins! strigă Peter. Ține-te!

Peter îl apucase de încheietură. Picioarele lui Jock se aflau la doar câțiva centimetri de margine.

— Încearcă să te prinzi de ceva! îi spuse Peter.

— Nu e nimic!

Peter nu ştia cât de mult putea să-l mai țină.

— Foto, poți să ne tragi în sus?

— Sunteți prea grei!

— Leag-o şi vino aici cu nişte guseuri!

În stradă, se adunaseră câțiva oameni. Mulți dintre ei arătau în sus. Distanța până jos se mărise, devenind un spațiu infinit care avea să-i înghită cu totul. Trecură câteva secunde; Foto începu apoi să înainteze pe pana de deasupra lor.

— Ce vrei să fac?

Peter spuse:

— Jock, e o fantă mică la margine, chiar sub tine. Încearcă s-o găseşti cu picioarele.

— Nu e aici!

— Ba da, este – mă uit la ea.

O clipă mai târziu, Jock spuse:

— În regulă, am găsit-o.

— Trage adânc aer în piept, bine? O să-ți dau drumul o secundă.

Jock se prinse şi mai strâns de încheietura lui Peter.

— Glumeşti?

— Nu te pot ridica dacă nu fac asta. Rămâi pe loc. Îți promit, fanta aia o să te țină, dacă nu te mişti.

Băiatul nu avea de ales. Uşor, îi dădu drumul la mână.

— Foto, aruncă-mi un guseu.

Peter îl prinse cu mâna liberă, îl înfipse sub o țiglă, scoase un cui din centura cu scule şi o apăsă în deschizătură până când se fixă. Trei lovituri de ciocan şi

cuiul rămase înțepenit acolo. Făcu la fel şi cu un al doilea cui, după care se lăsă în jos câțiva metri.

— Aruncă-mi încă unul!

— Te rog, se tângui Jock, grăbeşte-te!

— Respiră adânc. Termin într-un minut.

Peter mai fixă încă trei guseuri.

— Bun, acum întinde-te cu grijă spre stânga. Ai înțeles?

Jock se prinse cu mâna de guseu.

— Da. Iisuse!

— Acum ridică-te până la următorul. Nu te grăbi.

Jock urcă din guseu în guseu. Peter îl urmă. Jock se aşeză pe pană, bând apă dintr-o ploscă, cu înghițituri mari. Peter se lăsă pe vine în dreptul lui.

— Eşti bine?

Jock dădu uşor din cap. Era palid la față, iar mâinile îi tremurau.

— Ia-ți un minut liber, îi spuse Peter.

— La naiba, ia-ți toată ziua! făcu Foto. Ia-ți tot restul vieții!

Jock rămăsese cu privirea pierdută, deşi Peter bănuia că nu se uită la ceva anume.

— Încearcă să te relaxezi, îi spuse Peter.

Jock îşi coborî privirea la hamul lui Peter.

— Nu erai prins?

— N-am avut timp.

— Deci doar ai... ținut frânghia?

— A mers, nu-i aşa?

Jock îşi întoarse privirea.

— Am crezut că sunt ca şi mort.

— Ştii ce mă enervează? spuse Foto. Rahatul ăla cu ochi nici nu ți-a mulțumit.

Terminaseră mai devreme; cei doi stăteau acum pe treptele din față, dându-şi o ploscă din mână în mână. Jock demisionase; îşi predase centura cu scule şi îşi luase tălpăşița.

— Isteață mişcare, cu guseurile, continuă Foto. Nu m-aş fi gândit la asta.

— Te-ai fi gândit. Doar că am ajuns acolo înaintea ta.

— Puştiul ăla e al naibii de norocos, e tot ce pot spune. Şi uită-te la tine, nicio zgârietură!

Era adevărat: se simțise invincibil, mintea îi fusese pe deplin concentrată, gândurile, limpezi ca gheața. De fapt, nu exista nicio fantă la marginea acoperişului; suprafața era perfect netedă. *Te fac să vezi jocul aşa cum vreau eu să-l vezi.*

Foto puse capacul la ploscă şi se ridică în picioare.

— Bănuiesc că ne vedem mâine.

— Sincer, cred că am terminat-o, răspunse Peter.

Foto îl privi lung, apoi scoase un chicot înăbuşit.

— Dacă ar fi fost vorba de altcineva, aş fi zis că-i e frică să nu moară. Dar ție probabil că ți-ar plăcea dacă ar cădea câte unul în fiecare zi, ca să-l prinzi. Ce-o să faci?

— Mi s-a oferit un post. Am crezut că nu mă interesează, dar cred că m-am răzgândit.

Bărbatul dădu uşor din cap.

— Orice ar fi, trebuie să fie mult mai palpitant decât ăsta. E adevărat ce se spune despre tine.

Îşi strânseră mâinile:

— Noroc bun, Jaxon!

Peter îl urmări cu privirea cum se îndepărtează, apoi se duse la Capitoliu. Când intră în biroul lui Sanchez, aceasta îşi ridică ochii din hârtii şi spuse:

— Domnule Jaxon! Te-ai mişcat repede! Mi-era că trebuie să duc mai multă muncă de lămurire!

— Am două condiții. Trei, de fapt.

— Prima este fiul tău, desigur. Ți-am dat cuvântul meu. Ce altceva?

— Vreau să am contact direct cu tine. Fără intermediari.

— Cum rămâne cu Chase? E şeful personalului.

— Direct cu tine.

Ea păru că se gândeşte o clipă.

— Bine, dacă asta vrei. Şi care e a treia?

— Nu mă pune să port cravată.

Soarele doar ce apusese când Michael bătu la uşa cabanei lui Greer. Nu răzbătea nicio lumină dinăuntru, niciun sunet. *Ei bine, am bătut un drum prea lung ca să aştept afară, îşi spuse el. Sunt sigur că Lucius n-o să se supere.*

Îşi lăsă geanta pe podea şi aprinse lampa. Privi în jur. Văzu desenele lui Greer: câte să fi fost? Cincizeci? O sută? Se apropie. Da, memoria nu-l trădase. Unele erau doar nişte schițe făcute la repezeală, pe când altele era evident că avuseseră nevoie de ore bune de lucru migălos. Michael alese unul dintre desene, îl dădu jos de pe perete şi îl întinse pe masă: o insulă muntoasă, scăldată în verde, văzută de la prova unei nave, a cărui margine era vizibilă doar în partea de jos. Cerul de deasupra şi din spatele insulei era de un albastru-închis crepuscular; în mijlocul lui, la patruzeci şi cinci de grade față de orizont, era o constelație formată din cinci stele.

Uşa se dădu de perete. Greer apăru în prag, cu puşca îndreptată spre capul lui Michel.

— Pe toți zburătorii, las-o jos! făcu Michael.

Greer coborî arma.

— Oricum nu e încărcată.

— Bine de ştiut.

Michael bătu cu degetul pe desen:

— Ți-aduci aminte când ți-am spus că ar trebui să vorbim despre astea?

Greer încuviință din cap.

— Acum ar fi momentul.

Constelația se numea Crucea Sudului – cea mai vizibilă pe cerul nopții de la sud de Ecuator.

Michael îi arătă lui Greer ziarul, pe care bărbatul îl citi fără să aibă vreo reacție, ca şi cum conținutul lui nu-l surprindea câtuşi de puțin; îi povesti despre *Bergensfjord* şi despre cadavrele găsite acolo; îi citi cu voce tare scrisoarea

căpitanului, prima oară când făcea asta. Era foarte diferit să rostească acele cuvinte, ca şi cum nu auzea o conversaţie, ci o reproducea. Atunci îşi dădu seama ce intenţionase omul când scrisese o scrisoare care nu putea nicicând să fie trimisă; oferea un fel de permanenţă cuvintelor şi emoţiilor pe care le conţinea. Nu era o scrisoare, ci un epitaf.

Michael salvase informaţiile din computerul navigaţional de pe *Bergensfjord*. Destinaţia navei fusese o regiune din Pacificul de Sud, pe la jumătatea distanţei dintre nordul Noii Zeelande şi Insulele Cook; Michael folosi atlasul ca să-i arate lui Greer. Când motoarele navei cedaseră, erau la doar o mie cinci sute de mile Nord–Nord-Est depărtare de ţinta lor, navigând în curenţii ecuatoriali.

— Atunci, cum a ajuns în Galveston? întrebă Greer.

— N-ar fi trebuit. Ar fi trebuit să se scufunde, aşa cum spune căpitanul.

— Şi totuşi, n-a făcut-o.

Michael se încruntă.

— E posibil să fi fost adusă de curenţi. Nu prea ştiu multe despre asta. Dar îţi zic ce înseamnă: că nu există nicio barieră şi nici nu a existat vreodată.

Lucius se uită încă o dată la ziar. Arătă cu degetul în josul paginii.

— Uite aici, scrie că virusul ar putea fi de sursă aviară...

— Păsări.

— Ştiu cuvântul, Michael. Dar nu înseamnă că virusul ar putea fi încă acolo?

— Dacă sunt purtătoare, ar putea. Pare că nici cei responsabili cu asta nu i-au dat de capăt.

— „În foarte puţine cazuri“, citi Greer cu voce tare, „victimele acestei boli au suferit transformări întâlnite la tulpina nord-americană, inclusiv o agresivitate sporită, însă nu se ştie dacă aceşti indivizi au supravieţuit mai mult de 36 de ore sau nu.“

— Asta mi-a atras şi mie atenţia.

— Vorbesc despre virali?

— Dacă e aşa, înseamnă că sunt infectaţi de o tulpină diferită.

— Adică e posibil să fie încă în viaţă. Nu au fost afectaţi de moartea Celor Doisprezece.

Michael nu răspunse.

— Doamne, Dumnezeule!

— Ştii ce e amuzant? spuse Michael. Poate amuzant nu e cuvântul potrivit. Dar lumea ne-a pus în carantină şi ne-a lăsat să murim. Iar în cele din urmă, e singurul motiv pentru care suntem încă aici.

Greer se ridică de la masă şi luă o sticlă de whisky de pe raft. Turnă în două pahare, îi dădu unul lui Michael şi luă o înghiţitură din al lui. Michael îi urmă exemplul.

— Gândeşte-te, Lucius. Nava aia a parcurs o jumătate din glob şi nu a dat peste nimic, nu a eşuat nicăieri, nu a fost scufundată de nicio furtună. Cumva, a reuşit să ajungă în stare perfectă până în golful Galveston, chiar sub nasul nostru. Care să fie şansele?

— Nu prea mari, aş spune.

— Aşa că explică-mi ce căuta aici. Tu eşti cel care a făcut desenele alea.

Greer îşi mai turnă în pahar, dar nu bău. Rămase tăcut pentru o clipă, apoi spuse:

— Asta am văzut.

— Cum adică „ai văzut“?

— E greu de pus în cuvinte.

— Nimic din toate astea nu e uşor de spus în cuvinte, Lucius.

Greer se uită lung la pahar, tot răsucindu-l într-o parte şi-n alta pe masă.

— Eram în deşert. Nu mă întreba ce căutam acolo – e o poveste lungă. Nu mâncasem şi nu băusem nimic de zile bune. Mi se întâmplase ceva peste noapte. Nu sunt sigur cum s-o numesc. Aş zice că a fost un vis, cu toate că s-a simţit mult mai intens, mai real.

— Te referi la imaginea asta? La insulă, la constelaţie?

Lucius încuviință din cap.
— Eram pe o navă. O simțeam mişcându-se sub mine. Auzeam valurile, simțeam aerul sărat.
— Erai pe *Bergensfjord?*
Scutură din cap.
— Nu ştiu decât că era mare.
— Erai singur?
— Posibil să mai fi fost şi alți oameni, dar eu nu-i puteam vedea. Nu mă puteam întoarce. Greer îl fixă cu privirea. Michael, te gândeşti la ce mă gândesc şi eu?
— Depinde.
— Că nava aceea ne-a fost destinată. Că trebuie să mergem pe insulă.
— Cum îți explici altfel?
— N-am cum. Se încruntă sceptic: Asta nu-ți stă în fire. Să te încrezi într-un desen făcut de un bătrân nebun.
Preț de o clipă, niciunul dintre cei doi nu mai spuse nimic. Michael sorbi din whisky-ul lui.
— Nava, continuă Greer. O să plutească?
— Nu ştiu câte stricăciuni sunt sub linia de plutire. Punțile inferioare sunt inundate, dar sala motoarelor nu.
— Ai putea s-o repari?
— Posibil, dar ar fi nevoie de o armată de oameni. Şi de mulți bani, ceea ce nu avem.
Greer bătu cu degetele în masă.
— Asta se poate rezolva. Să presupunem că am avea mâna de lucru, cât timp ne-ar lua?
— Ani, poate chiar zeci de ani. Ar trebui să scoatem toată apa, să construim un doc uscat, s-o lansăm la apă şi să vedem dacă pluteşte. Iar ăsta e doar începutul. Afurisenia are o sută optzeci de metri lungime.
— Dar se poate face.
— În teorie.
Michael cercetă chipul prietenului său. Încă nu vorbiseră despre piesa lipsă, singura întrebare de unde pornea totul.
— Deci cât timp crezi că avem? Întrebă Michael.

— Până când?

— Până când se întorc viralii.

Greer nu răspunse imediat.

— Nu sunt sigur.

— Dar, de venit, *vin*.

Greer ridică privirea. Michael citi uşurarea din ochii bărbatului; îndurase singurătatea atâta amar de vreme.

— Spune-mi, cum ți-ai dat seama?

— E singurul lucru care are sens. Întrebarea este cum ți-ai dat tu seama?

Greer dădu pe gât paharul de whisky, îşi turnă altul şi îl bău şi pe acela. Michael aştepta.

— O să-ți spun ceva, Michael, dar să nu mai spui la nimeni. Nici Sarei, nici lui Hollis, nici lui Peter. *Mai ales* lui Peter.

— De ce mai ales?

— Nu eu fac regulile, îmi pare rău. Dar trebuie să-mi dai cuvântul tău.

— Ți-l dau.

Greer trase în piept o gură prelungă de aer, pe care-l eliberă apoi uşor.

— Ştiu sigur că viralii se întorc, Michael, pentru că aşa mi-a spus Amy.

13

Începuse să plouă în timp ce Alicia se apropia de oraş. Văzut de sus, în lumina palidă a dimineții, râul era întocmai cum şi-l închipuise: lat, întunecos, curgând neîntrerupt. Dincolo de el se ridicau acoperişurile înalte şi ascuțite ale oraşului, ca un desiş. De-a lungul malurilor se înşirau debarcadere în ruină; valurile se spărgeau de epavele eşuate la țărm. Părți din capetele de sud ale insulei păreau scufundate, apa spărgându-se de zidurile clădirilor.

Porni spre nord, croindu-şi cu greu drum printre dărâmături şi căutând o cale de a ajunge dincolo. Ploaia se oprise, reîncepuse, se oprise din nou. Era după-amiază târziu când ajunse în dreptul podului: doi piloni imenşi, ca nişte gemeni uriaşi, țineau platforma ridicată cu ajutorul cablurilor pe care le purtau pe umeri. Gândul de a-l traversa o umplu pe Alicia de o nelinişte profundă, pe care nu o îndrăzni s-o arate, însă Soldat o simți oricum. În mersul lui se citi doar o mică urmă de şovăire: Iar asta?

Da, îşi spuse în sinea ei. *Iar*.

O luă spre uscat şi localiză rampa. Baricade, amplasamente de arme, vehicule militare afectate de un secol de intemperii, unele răsturnate sau zăcând pe o parte: aici se dusese o bătălie. Nivelul superior era ticsit cu carcase de automobile, împroşcate cu alb de la găinaț. Alicia descălecă şi îl conduse pe Soldat printre resturi. Temerea ei creştea cu fiecare pas. Era ceva involuntar, ca o alergie, ca un strănut pe care nu-l puteai ține în frâu. Îşi menținu privirea înainte, punând un picior înaintea celuilalt.

După ce parcurseră cam jumătate din distanță, ajunseră în dreptul unei străzi surpate. Maşinile zăceau contorsionate grămadă, la nivelul inferior. O bordură îngustă de-a lungul parapetului, lată cam de un metru, cel mult, părea singura cale de acces viabilă.

— Nu-i mare lucru, îi spuse Alicia lui Soldat. O nimica toată.

Înălțimea era irelevantă; de apă se temea ea. Dincolo de margine se căsca o gură acaparatoare a morții. Pas cu pas, înghețată de frică, îl conduse pe Soldat până pe partea cealaltă. Cât de ciudat, se gândi ea, să nu-ți fie frică de nimic altceva decât de asta.

Soarele era în spatele lor când ajunseră la capăt. O a doua rampă îi conduse până la nivelul străzii, într-o zonă cu depozite şi fabrici. Încălecă înapoi pe Soldat şi porni spre sud, de-a lungul arterei principale a insulei. Numărul străzilor scădea. În cele din urmă, fabricile cedară locul

blocurilor de apartamente şi caselor din piatră roşiatică, întrerupte de parcele neocupate, unele aride, altele năpădite de jungle în miniatură. Pe alocuri, străzile erau inundate, apa murdară de râu bolborosind printre gropile făcute de om. Alicia nu mai fusese nicicând într-un asemenea loc; numai densitatea insulei o uimea din cale-afară. Auzea până şi cele mai mici sunete şi simţea până şi cele mai neînsemnate mişcări: uguitul porumbeilor, furişatul şobolanilor, apa picurând în josul pereţilor interiori ai clădirilor. Mirosul acru al mucegaiului. Miasma putreziciunii. Putoarea oraşului însuşi, acel templu al morţii.

Veni şi noaptea. Liliecii zburătăceau pe cer. Era acum pe Lenox Avenue, la intersecţie cu 110, când un zid de vegetaţie îi apăru în drum. În inima oraşului abandonat, prinsese rădăcini un desiş, care căpătase dimensiuni impresionante. La marginea lui, Soldat se opri, îndreptându-i atenţia asupra copacilor; viralii aveau să vină de sus. Nu pe ea o voiau, desigur; Alicia era de-a lor. Însă trebuia să se gândească şi la Soldat. Aşteptă câteva minute, iar când consideră de cuviinţă că aveau să treacă în siguranţă, îi dădu pinteni calului.

— Să mergem.

Şi, uite aşa, oraşul dispăru. Putea foarte bine să se afle în cea mai adâncă dintre pădurile din vechime. Noaptea se aşternuse pe deplin, luminată doar de o aşchie de lună. Intrară pe o păşune întinsă, cu iarbă suficient de înaltă cât să-i atingă coapsele; apoi, copacii puseră din nou stăpânire pe zonă.

Ajunseră în dreptul unor trepte de piatră, la numărul 59. Aici, toate clădirile aveau un nume. Helmsley Park Lane. Essex House. The Ritz-Carlton. The Plaza. Se îndreptă cu pas iute spre Madison Avenue, apoi o luă din nou spre sud. Clădirile creşteau din ce în ce mai mult în înălţime, tronând deasupra drumului; numărul străzilor continua să descrească. 56. 51. 48. 43. 42.

Descălecă. Clădirea era ca o fortăreață, mai mică decât măreţele turnuri care o înconjurau, dar cu un aspect impunător. Un castel, demn de un rege. Ferestrele înalte, cu boltă, priveau sumbru spre stradă; de-a lungul acoperişului, în mijlocul faţadei, o siluetă din piatră îşi întindea braţele în semn de bun venit. Dedesubtul ei, gravate pe frontispiciul clădirii, peste care se revărsa lumina lunii, scria GARA CENTRALĂ.

Sunt aici, Alicia. Ce mă bucur c-ai venit, Lish!

Acum îşi simţea fraţii şi surorile cât se poate de desluşit. Erau peste tot dedesubtul ei, o mulţime uriaşă, dormitând ghemuiţi în măruntaiele oraşului. Oare şi ei îi simţiseră prezenţa? Alicia îşi dădu seama că toate zilele trăite încă de la naştere nu te îndreptau decât spre un singur ceas. Gândurile tale erau un labirint al alegerilor, multitudinea de posibilităţi care-ţi puteau schimba viaţa erau, de fapt, o serie de paşi pe care-i făceai de-a lungul unui drum, iar când ajungeai la destinaţie şi priveai în urmă, doar o singură cale – cea aleasă pentru tine – era vizibilă.

Legă o frânghie de şaua lui Soldat. Cu două nopţi în urmă, când făcuseră tabără la periferia oraşului Newark, confecţionase o torţă dintr-o creangă de pin. Acum, ghemuită pe caldarâm, adună o grămăjoară de iască, o aprinse cu cremenele şi înmuie vârful torţei în flacără, până când aceasta începu să ardă. Se ridică apoi în picioare, ţinând-o deasupra capului. Torţa, care avea să ardă ore bune, dădea o lumină de un portocaliu fumuriu. Îşi prinse bandulierele strâns peste piept, apoi îşi duse mâna dreaptă la şoldul stâng ca să-şi scoată sabia din teacă. Cu margini lucioase, cu vârf ascuţit şi cu mânerul tocit din pricina lungilor ore de antrenament, obiectul nu avea nicio încărcătură simbolică pentru ea; era pur şi simplu o unealtă. O flutură uşor înainte şi înapoi, simţind cum forţa armei se împleteşte cu a ei. Soldat o urmărea cu privirea. Când simţi că venise momentul potrivit, Alicia îşi vârî sabia înapoi în teacă şi deschise uşa gării.

— E timpul.

Îl conduse înăuntru. Cioburi de sticlă spartă îi scrâşneau sub tălpi; auzi chițăitul şobolanilor. Zece paşi făcuse de la uşă şi se trezi în fața unei alegeri: drept înainte, de-a lungul unui coridor în pantă care ducea la nivelul inferior al gării, sau la stânga, printr-o arcadă.

O luă la stânga.

Spațiul din jurul ei se mări. Se afla acum în sala principală a gării, însă locul nu aducea deloc cu o gară – ci mai degrabă cu o biserică. Acolo se adunau mulțimi de oameni ca să intre în comuniune unii cu ceilalți în prezența unui spirit mai înalt. Prin ferestrele înalte, razele lunii se răsfrângeau pe podea, împrăştiindu-se ca un lichid galben-alburiu. Tăcerea era adâncă; putea auzi sângele cum i se urcă la urechi. Ridică priviră şi văzu pictura pe care ea o luase drept cer. Stelele se răsfirau de-a lungul tavanului, iar printre ele se găseau siluete – un taur, un berbec, un bărbat turnând apă dintr-un urcior.

— Bună, Alicia!

Tresări. Era vocea lui. O voce puternică, omenească.

— Sunt chiar aici.

Sunetul venea din celălalt colț al încăperii. Alicia porni într-acolo, cu Sodat în dreptul ei. În față, văzu o clădire ce părea o căsuță. În vârful ei, asemenea unei coroane, se afla un ceas uriaş cu patru fețe. Pe măsură ce se apropia, ceasul fu cel dintâi care să capteze strălucirea emanată de torță, nu atât reflectând lumina ei, ci absorbind-o, făcându-i fețele să radieze o scânteiere portocalie.

— Aici sus, Lish.

O serie de trepte late urcau până la un balcon. Dădu drumul funiei şi îşi puse mâna pe greabănul lui Soldat. Coama îi era umedă de sudoare. Îşi lipi palma de el, într-un gest menit să-l liniştească: Aşteaptă aici.

— Nu te teme, prietena ta e în siguranță. E un tovarăş uimitor, Lish. Mai mult decât mi-am închipuit vreodată. Un

adevărat soldat din cap până-n picioare, la fel ca tine. La fel ca Lish a mea.

Urcă scările, fără să facă vreun efort să se ascundă – nu avea niciun rost. Ce fel de creatură o aştepta? Vocea era de om, oarecum slăbită, însă nu la fel avea să fie şi trupul. Ci mai degrabă un uriaş, un monstru de dimensiuni gargantuești, un titan al rasei lui.

Ajunse sus. La dreapta ei, un bar cu scaune, drept în față, o zonă de mese, unele întoarse, altele încă având pe ele farfurii şi tacâmuri.

La una dintre mese stătea un bărbat.

Era un truc? Îi făcuse ceva minții ei? Stătea liniştit, cu mâinile în poală, îmbrăcat într-un costum negru şi o cămaşă albă, cu gulerul desfăcut. Părul de culoarea nisipului, aproape roşu, dat mult într-o parte; fălcile puțin lăsate; privire de o intensitate nedefinită. Deodată, nimic nu mai părea adevărat. Totul era o glumă de proporții uriaşe. Era ca orice alt bărbat, unul dintr-o mie, o persoană ca oricare alta.

— Te surprinde înfățişarea mea? întrebă el. Poate ar fi trebuit să te previn.

Glasul lui o trezi la realitate. Dădu drumul torței şi îşi scoase sabia, repezindu-se înspre el; o depărtă de trup, îşi îndoi şoldul, transferându-şi energia spre grupele mari de muşchi – umeri, pelvis, picioare – şi o ridică înapoi, oprind-o la doar câțiva centimetri de gâtul lui.

— Cine naiba eşti tu?

Nu schiță niciun gest. Până şi fața îi era relaxată.

— Cine crezi că sunt?

— Nu eşti om. N-are cum.

— Pot să te întreb acelaşi lucru. Ce înseamnă să fii uman.

Îşi presă capul de tăişul sabiei:

— Dacă tot ai de gând să foloseşti asta, îți sugerez să-i dai bătaie.

— Asta vrei?

El îşi îndreptă fața spre tavan. În colțurile gurii, incisivii ca nişte pumnale ieşiră la iveală. Erau dinți de prădător şi totuşi chipul dinaintea ei era blând.

— Ştii, aştept aici de multă vreme. Într-o sută de ani, ajungi să te gândeşti la aproape tot. La toate lucrurile pe care le-ai făcut, la oamenii pe care i-ai cunoscut, la greşelile pe care le-ai comis. La cărțile citite, la cântecele auzite, la cum se simțea soarele, ploaia. Totul e încă acolo, înăuntrul tău. Dar nu e suficient, nu-i aşa? Aici e problema. Trecutul nu e niciodată suficient.

Sabia încă îi atârna deasupra gâtului. Cât de simplu făcea să fie totul, cât de uşor. O privea cu o expresie de calm desăvârşit. O singură lovitură rapidă şi ar fi fost liberă.

— Vezi tu, noi doi suntem la fel. Vocea îi era calmă, ca de dascăl. Atâtea regrete. Atâtea lucruri pierdute.

De ce n-a făcut-o? De ce nu l-a lovit? O imobilitate stranie pusese stăpânire pe ea – nu o paralizie fizică, ci mai degrabă un fel de diminuare a voinței.

— Nu mă îndoiesc că eşti mai mult decât capabilă. Arătă cu degetul un punct pe gât. Chiar aici, cred. Ar trebui să meargă.

Ceva era în neregulă. Ceva era foarte în neregulă. Nu trebuia decât să dea sabia pe spate şi s-o coboare înapoi, şi totuşi, nu reuşea s-o facă.

— Nu poți, aşa-i? Se încruntă; în ton aproape că i se citea regretul. La urma urmei, patricidul e contrar naturii umane.

— L-am ucis pe Martínez. A murit sub ochii mei.

— Da, dar nu-i aparțineai lui, Lish. Ci mie. Viralul care te-a muşcat era de-ai mei. Amy e doar o parte din tine; eu sunt cealaltă. N-ai putea folosi sabia asta împotriva mea mai mult decât ai putea împotriva ei. Sunt surprins că nu ți-ai dat încă seama de asta.

Simțea adevărul din spusele lui. Sabia, sabia; nu putea s-o mişte din loc.

— Dar nu cred c-ai venit să mă omori. Ăsta nu e nici pe departe motivul pentru care eşti aici. Ai întrebări. Sunt lucruri pe care vrei să le afli.

— Nu vreau nimic de la tine, răspunse ea printre dinţii încleştaţi.

— Nu? Atunci dă-mi voie să te întreb eu ceva. Spune-mi, Alicia, ce-ţi plăcea la a fi om?

Se simţea confuză; nimic din toate astea nu aveau vreo noimă.

— E chiar o întrebare simplă. Majoritatea lucrurilor sunt, la final.

— Aveam prieteni, răspunse ea şi-şi auzi tremurul din voce. Oameni care ţineau la mine?

— Aşa să fie? De-asta i-ai părăsit?

— Nu ştii despre ce vorbeşti.

— Ba cred că ştiu. Mintea ta este o carte deschisă pentru mine. Peter, Michael, Sara, Hollis, Greer. Şi Amy. Marea şi puternica Amy. Ştiu totul despre ei. Chiar şi despre băiat, Baschetel, care a murit în braţele tale. Ai promis că o să ai grijă de el. Dar s-a dovedit că n-ai putut să-l salvezi.

Fiinţa i se dizolva; simţea sabia grea ca o nicovală în mâinile ei, incomparabil mai densă.

— Ce ţi-ar spune prietenii tăi acum? Dă-mi voie să răspund eu în locul lor. Ar crede că eşti un monstru. Te-ar alunga din rândul lor, asta, dacă nu te-ar ucide mai întâi.

— Taci din gură, fir-ai să fii!

— Nu eşti de-a lor. N-ai fost niciodată. Nu mai eşti din ziua când Colonelul te-a dus dincolo de zidurile oraşului şi te-a lăsat acolo. Ai stat acolo, la umbra copacilor, şi ai plâns toată noaptea. Adevărat?

Cum era posibil să ştie toate astea?

— Te-a alinat, Alicia? Ţi-a spus că-i pare rău? Erai doar o fetiţă, iar el te-a lăsat de una singură. Dintotdeauna ai fost… singură.

Iată că se năruia şi ultima fărâmă de hotărâre; abia mai putea ţine sabia ridicată.

— Ştiu asta pentru că te cunosc, Alicia Donadio. Îți ştiu cele mai ascunse secrete. Nu pricepi? Ăsta e motivul pentru care ai venit la mine. Sunt singurul care te cunoaşte.

— Te rog, îl imploră ea. Nu mai vorbi.

— Spune-mi, ce nume i-ai dat?

Asta a fost; nu-i mai rămăsese nimic. Indiferent de cine fusese sau de cine îşi dorise să fie, simțea cum acea persoană o părăseşte.

— Spune-mi, Lish. Spune-mi ce nume i-ai pus fiicei tale.

— Rose. Rosti cuvântul cu un gâlgâit. Am numit-o Rose.

Începuse să suspine. Undeva, în depărtare, sabia căzu cu zgomot la podea. Bărbatul se ridicase şi îşi petrecuse brațele pe după ea, cuprinzând-o într-o îmbrățişare strânsă. Ea nu se opuse, nemaiavând putere. Se puse pe plâns şi tot plânse. Fetița ei. Draga ei Rose.

— De-asta ai venit aici, nu-i aşa? Vocea lui era blândă, o şoaptă la urechea ei. Asta e menirea locului ăstuia. Ai venit să rosteşti numele fiicei tale.

Ea încuviință la pieptul lui, apoi se auzi spunând:

— Da.

— Of, Alicia mea. Lish a mea. Ştii măcar unde te afli? Toate căutările tale au luat sfârşit. Ce e căminul dacă nu locul unde se ştie cine eşti cu adevărat? Repetă după mine: „Sunt acasă “.

O scânteie de rezistență; apoi o lăsă să se stingă.

— Sunt acasă.

Cât de uşor devenise brusc totul.

— Şi nu mai plec niciodată de aici.

Trecu o clipă; el se depărtă. Printre lacrimi, îi privi chipul blând, atât de înțelegător. Trase un scaun de la masă.

— Acum vino şi aşază-te lângă mine, îi spuse el. Avem tot timpul din lume. Aşază-te şi povesteşte-mi totul.

II. IUBITA

28 – 3 B.V. (1989–2014)

O zi de vară a căzut, din zori
Şi până-n seară şi din amurg până la răsărit
O dată cu amurgul, din zenit se prăbuşi
Asemeni unei stele căzătoare.
MILTON, Paradisul pierdut[3]

14

În spatele oricărei uri mari este o poveste de dragoste.

Căci sunt un om care a cunoscut dragostea şi a gustat din ea. Spun „om“ pentru că aşa mă identific. Uitaţi-vă la mine! Ce vedeţi? Nu arăt a om? Nu simt şi eu ca tine, nu sufăr ca tine, nu iubesc ca tine, nu jelesc ca tine? Care este esenţa unui om dacă nu toate astea? În timpul vieţii, am fost cercetător, mi se spunea Fanning. Fanning, Timothy J., şef al distinsei catedre de Ştiinţe biochimice la Universitatea din Columbia. Eram cunoscut şi respectat, o personalitate a vremurilor acelora. Mi se cerea părerea în multe domenii; peste tot mergeam cu capul sus. Eram un om cu relaţii. Strângeam mâini, sărutam obraji, îmi făceam prieteni, aveam amante. Calea mi-era presărată cu faimă şi succes; luam masa cu crema societăţii moderne. Apartamente la oraş, case la ţară, maşini elegante, vinuri bune: le aveam pe toate. Cinam în restaurante selecte, dormeam în hoteluri de lux; paşaportul îmi era plin de vize. De trei ori am curtat şi tot de atâtea ori mi-am pus pirostriile, dar, deşi s-a ales praful de aceste uniuni, niciuna dintre ele, în definitiv, nu a fost o chestiune de regret. Am lucrat şi m-am odihnit, am dansat şi am plâns, am sperat şi am depănat amintiri – ba chiar, din când în când, m-am şi rugat. Pe scurt, mi-am trăit traiul.

Apoi, în jungla din Bolivia, am murit.

Mă cunoaşteţi drept Zero. Acesta este numele pe care mi l-a hărăzit istoria. Zero Distrugătorul, Marele Devorator al

Lumii. Faptul că această istorie nu va fi nicicând scrisă este o chestiune de dezbateri deontologice. Ce se întâmplă cu trecutul atunci când nu mai e nimeni care să-l consemneze? Am murit, după care am fost readus la viață, povestea clasică. M-am trezit din morți şi ce-am văzut? Eram într-o încăpere cu cea mai albastră lumină – un albastru pur, un albastru azuriu, albastrul pe care l-ar avea cerul dacă s-ar contopi cu marea. Brațele mele, picioarele, până şi inima îmi erau legate; în acel loc eram un prizonier. Frânturi de imagini îmi străfulgerau prin minte, licăriri de lumină şi de culoare care refuzau să capete un înțeles. Trupul îmi vibra. E cuvântul cel mai potrivit. Aveam să aflu că doar ce mă trezisem din ultima etapă a transformării mele. Încă nu-mi văzusem trupul, aflându-mă în interiorul lui.

Tim, mă auzi?

O voce, care venea de peste tot şi de nicăieri. Murisem? Era vocea lui Dumnezeu, care-mi vorbea? Poate că viața pe care o dusesem nu era dintre cele mai virtuoase şi ajunsesem, în schimb, în partea cealaltă.

Tim, dacă mă auzi, ridică o mână.

Nu mi se părea o cerință prea mare din partea lui Dumnezeu, din partea oricărui Dumnezeu, de altfel.

Aşa. Acum, cealaltă. Excelent! Bravo, Tim!

Ştii a cui e vocea asta, mi-am spus. Nu eşti mort; este vocea unei ființe umane, aşa cum eşti şi tu. E a unui bărbat care-ți spune pe nume, care-ți zice „bravo “.

Aşa. Respiră. Te descurci foarte bine.

Natura situației începea să devină limpede. Fusesem bolnav, într-un fel sau altul. Poate că suferisem vreun atac cerebral; asta ar fi explicat legăturile. Nu puteam încă să-mi amintesc circumstanțele, motivul pentru care ajunsesem în locul ăsta. Vocea era cheia. Dacă puteam să-i identific stăpânul, totul avea să mi se reveleze.

O să desfac curelele acum, bine?

Am simțit presiunea care se ridica; acționate de cine ştie ce mecanism necunoscut, legăturile mele au renunțat la

strânsoarea lor.

Poți să te ridici, Tim? Poți face asta pentru mine?

Era totuşi adevărat că, oricare ar fi fost afecțiunea de care sufeream, ce-i mai rău trecuse. Nu mă simțeam bolnav – dimpotrivă. Senzația de vibrație, care pornea din piept, căpătase proporții orchestrale, un vibrato care-mi străbătea tot trupul, ca şi cum toate moleculele anatomiei mele cântau o singură notă. Era o senzație puternică, de o plăcere aproape sexuală. Vintrele, vârfurile degetelor de la picioare, până şi rădăcinile firelor de păr – nu mai trăisem nicicând ceva atât de minunat.

O a doua voce, mai gravă decât prima:

Domnule doctor Fanning, sunt colonelul Sykes.

Sykes. Cunoştea pe cineva pe nume Sykes?

Ne auziți? Ştiți unde vă aflați?

O gaură se deschise înăuntrul meu. Nu o gaură: un hău. Mi-era foame. O foame acută, nebună. Pofta pe care o simțeam nu era a unui om, ci a unui animal. O foame cu colți şi dinți care voiau să se înfigă în carne moale, s-o simtă între fălci, sucurile ei să-i împroaşte cerul gurii.

Tim, ne-am făcut griji în privința ta. Vorbeşte cu mine, amice.

Şi, uite aşa, porțile memoriei se deschiseră larg, revărsând şuvoiul. Pădurea tropicală, cu aerul ei dens şi cu desişurile de verdeață ticsite de animale hohotitoare; pielea mereu lipicioasă şi roiul omniprezent de insecte care-mi venea în față; soldații, scanând copacii cu puştile lor pe măsură ce înaintam, cu chipurile vopsite în culori de camuflaj; statuile, având siluete omeneşti, dar cu o înfățişare monstruoasă, avertizându-ne şi totodată ademenindu-ne şi mai adânc în inima acelui loc josnic; liliecii.

Veneau noaptea, împresurându-ne tabăra. Erau cu sutele, cu miile, cu zecile de mii, o mulțime de zburătoare. Rupeau baierele cerului. Întunecau orizontul. Porțile iadului

se deschiseseră şi-şi revărsau voma neagră. Păreau nu că zboară, ci că înoată, înaintând în valuri organizate, întocmai ca un banc de peşti aerieni. Se năpusteau asupra noastră, numai aripi, colți şi sunete ascuțite de bucurie. Mi-aduc aminte împuşcăturile, țipetele. Eram într-un loc inundat de o lumină albastră şi de o voce care mă striga pe nume, dar în mintea mea alergam înspre râu. Am zărit o femeie, zvârcolindu-se pe mal. O chema Claudia; era una de-ale noastre. Liliecii o acoperiseră întocmai ca o mantie. Închipuiți-vă numai ce grozăvie! Nu se mai vedea nicio parte din ea. Se zbătea ca într-un dans diavolesc şi agonizant. Adevărul este că primul meu instinct a fost să nu fac nimic. Nu am o inimă de erou. Şi totuşi, uneori descoperim lucruri la noi înşine despre care nu ştiam că le avem. Am făcut doi paşi mari şi am înşfăcat-o, aruncându-mă cu ea cu tot în apa fetidă a junglei. Am simțit muşcătura fierbinte a dinților de liliac în carnea brațelor şi a gâtului meu. Apa fierbea de sânge. Atât de înverşunați erau, încât nici măcar apa nu-i mai făcea să dea înapoi; aveau să se înfrupte cu sângele nostru chiar şi în timp ce se înecau. Mi-am petrecut brațul pe după gâtul Claudiei şi m-am scufundat şi mai mult, cu toate că ştiam că asta nu avea să ajute cu nimic: femeia era deja moartă.

Îmi aminteam toate acestea şi mai mult decât atât. Mi-aminteam chipul unui bărbat. Plutea deasupra mea, încadrat de cerul junglei. Eu nu-l luam în seamă, ardeam de febră. Aerul din jurul meu pulsa de zgomotul făcut de elicele unui elicopter. Bărbatul țipa. Am încercat să mă concentrez asupra gurii lui. Era viu, spunea prietenul meu, Jonas Lear. *Era viu, era viu, era viu...*

Mi-am ridicat capul şi am privit în jur. Încăperea era goală, întocmai ca o celulă. Pe peretele din fața mea, un geam lat şi negru îmi reflecta imaginea.

Am văzut ce devenisem.

Nu m-am ridicat în picioare. Am sărit de-a dreptul. Am țâşnit în celălalt colț al încăperii şi m-am izbit de geam cu

zgomot. Dincolo de el, doi bărbați s-au dat înapoi. Jonas şi celălalt, Sykes. Aveau ochii căscați de frică. Am lovit. Am urlat. Mi-am deschis fălcile ca să le arăt dinții, aşa încât să-mi cunoască furia. Îmi venea să-i omor. Nu, nu să-i omor. „Omorul“ era un cuvânt prea blând față de ce-mi doream pentru ei. Voiam să-i nimicesc. Voiam să le smulg membru cu membru. Voiam să le sfărâm oasele şi să-mi îngrop fața în rămăşițele lor umede. Voiam să le despic pieptul, să le scot inima şi să devorez bucata însângerată de carne, până când muşchiul zvâcnea pentru ultima oară, în timp ce-i priveam în ochi cum mor. Țipau, urlau. Nu asta era ceea ce vruseră. Geamul se îndoia, tremurând sub loviturile mele.

O străfulgerare albă şi fierbinte cuprinse încăperea. Am simțit ca şi cum aş fi fost străpuns de sute de săgeți. M-am împleticit înapoi şi am căzut, ghemuindu-mă la podea. Deasupra mea, un scrâşnet mecanic, urmat de zgomotul unor bare, menite să mă țină la distanță.

Tim, îmi pare rău. Nu asta a fost intenția mea. Iartă-mă...

Aşa o fi fost. Dar nu conta. Chiar şi atunci, pe când zăceam chircit în agonie, eram conştient de faptul că avantajul lor nu avea să dureze; era lipsit de însemnătate. Pereții închisorii nu-mi erau de vreun ajutor, însă, în cele din urmă, aveau să cedeze în fața puterii mele. Eu eram floarea întunecată a omenirii, menită încă de la începuturile timpului să se nască spre a distruge lumea pe care nu o mai iubea niciun Dumnezeu.

Din unu, am devenit Doisprezece. Şi acest lucru este demn de consemnat. Din sângele meu a fost luată sămânța străveche şi transmisă la alți bărbați, pe care, în cele din urmă, am ajuns să-i cunosc. La început, m-au speriat. Viețile lor omeneşti fuseseră atât de diferite de a mea. Nu aveau nicio fărâmă de conştiință, de milă, de moralitate. Erau ca nişte animale, inimile lor sălbatice, încărcate de faptele cele mai negre. Ştiam că există şi astfel de oameni, însă răul, pentru a fi cu adevărat înțeles, trebuie simțit, încercat pe propria piele. Trebuie să pătrunzi în el, ca într-o

peşteră întunecoasă. Mi-au apărut în minte unul câte unul, şi eu, într-a lor. Babcock a fost cel dintâi. Ce vise îngrozitoare avea – deşi, sincer să fiu, nu erau mai groaznice decât ale mele. Ceilalți i-au urmat cât de curând, adăugându-se grupului. Morrison şi Chávez. Baffes şi Turrell. Winston şi Sosa, Echols şi Lambright, Reinhardt şi Martínez, cel mai rău dintre toți. Şi Carter, ale cărui amintiri de suferință îi stinseseră şi ultimii tăciuni de compasiune din inima sa. De-a lungul timpului, în tovărăşia acestor suflete greu încercate, mi s-a dezvoltat sensul unei misiuni. Erau moştenitorii mei, acoliții mei; numai eu, dintre toți, aveam abilitatea de a conduce. Nu urau această lume, aşa cum făceam eu; pentru astfel de oameni, lumea nu reprezintă nimic, de vreme ce totul este nimic. Foamea lor nu cunoştea margini; în lipsa unui îndrumător, ar fi adus distrugere totală asupra noastră, a tuturor. Se aflau sub comanda mea, dar cum să-i fac să mă urmeze?

Aveau nevoie de un Dumnezeu.

Nouă şi cu unu, le-am poruncit eu, pe cea mai bună voce de Dumnezeu. *Nouă sunt ai tăi, dar unul este al meu, aşa cum tu eşti al meu. Într-al zecelea va fi plantată sămânța, aşa încât să devenim Cei Mulți, de milioane de ori mai numeroşi.*

O persoană cu judecată ar putea să mă întrebe: „De ce ai făcut-o?“ Dacă aveam puterea de a-i conduce, cu siguranță că aş fi putut opri toate astea. O parte, din furie, recunosc. Tot ceea ce iubisem vreodată îmi fusese luat de lângă mine, la fel şi ceea ce nu iubisem, adică viața mea de om; poți să-i ceri unui leu flămând să ignore prada din stepă? Nu spun acestea ca să servească drept scuză vreunei persoane, căci acțiunile mele sunt impardonabile, nici ca să-mi cer iertare, deşi aş vrea. (Te surprinde acest lucru? Faptul că lui Timothy Fanning, cel numit Zero, îi pare rău? E adevărat: îmi pare rău pentru tot.) Nu-mi doream decât să pregătesc scena, să îi conturez mental contextul potrivit. Ce-mi doream? Să fac din lume un pustiu; s-o fac să reflecte

propriul meu eu nenorocit; să-l pedepsesc pe Lear, prietenul meu, duşmanul meu, care credea că poate salva o lume ce nu putea fi salvată, care nu meritase nicicând să fie salvată, în primul rând.

Atât de aprigă îmi era furia pe atunci. Şi totuşi, nu am putut să nu iau în seamă aspectele metafizice ale condiției mele pe termen lung. Pe când eram mic, mă adresam deseori lui Dumnezeu. Mă rugam pentru lucruri superficiale şi copilăreşti, de parcă aş fi vorbit cu Moş Crăciun: spaghete la cină, o bicicletă nouă de ziua mea, o zi cu zăpadă ca să nu facem şcoală. „Doamne, dacă Ție, în infinita Ta bunătate, nu Ți-ar fi prea greu să...“ Ce ironie! Ne naştem plini de credință şi temători, când ar trebui să fie exact contrariul; viața este cea care ne învață câte avem de pierdut. Adult fiind, am pierdut pe drum această motivație, ca mulți alții, de altfel. N-aş putea spune că nu credeam, ci mai degrabă că nu acordam decât puțină atenție sau deloc chestiunilor de natură cerească. Nu-mi părea că Dumnezeu, oricine ar fi fost el, era interesat de nimicnicia problemelor omeneşti, ori că acest lucru ne elibera de datoria de a ne vedea în continuare de viețile noastre într-o manieră care să nu-i supere pe cei de lângă noi. E adevărat că întâmplările din viața mea m-au adus într-o stare de disperare nihilistă, şi totuşi, chiar şi în cele mai negre momente din viața mea de om – momente care mă influențează până şi astăzi – nu am dat vina pe nimeni altcineva în afară de mine.

Dar dragostea se transformă în amărăciune, amărăciunea devine furie, iar furia dă naştere gândurilor, în încercarea de a se cunoaşte pe sine. Proprietățile mele simbolice erau de netăgăduit. Făcut de ştiință, eram un produs perfect industrial, însăşi întruchiparea destinului neobosit. Încă de când primii, blănoşii noştri strămoşi au început să cioplească în piatră şi au alungat întunericul cu foc, am început ascensiunea spre Rai pe o scară făcută din propria noastră aroganță. Dar numai asta să fi fost? Eram eu dovada vie că omenirea îşi ducea traiul într-un univers

lipsit de scop, pe care nu-l supraveghea nimeni, sau să fi fost ceva mai mult de atât?

Astfel contemplam asupra existenței mele. În cele din urmă, aceste cugetări m-au condus la o singură concluzie. Fusesem conceput pentru un scop anume. Nu eram autorul distrugerii, ci instrumentul ei, făurit în atelierul raiului de către un zeu al ororilor.

Ce era să fac dacă nu să-mi îndeplinesc rolul?

Cât despre prezență, mult mai umana mea înfățișare, nu pot să spun decât că Jonas ăsta a avut până la urmă dreptate, deşi afurisitul n-a ştiut-o niciodată. Întâmplările pe care urmează să vi le povestesc s-au petrecut cu doar câteva zile după emanciparea mea, într-un cătun de prerie cunoscut sub numele (cum aveam să aflu mai târziu) Sewanee, Kansas. Până în ziua de azi, amintirile din acea perioadă timpurie sunt inundate de bucurie. Ce libertate înălțătoare! Ce abundență care să-mi satisfacă poftele! Lumea nopții era un festin glorios pentru simțurile mele, un bufet nesfârşit. Şi totuşi, acționam cu o oarecare prudență. Nu masacre la tavernele de la marginea drumului. Nu familii măcelărite în timpul somnului. Nu lanțuri de fast-food mânjite de roşu, cu patroni zăcând dezmembrați într-o baltă de sânge. Lucrurile acestea aveau să urmeze; dar, pentru moment, încercam să nu las urme prea adânci. Noapte de noapte, îmi croiam drum către est, mă ospătam doar din câțiva şi doar în situațiile care nu-mi dădeau bătăi de cap, descotorosindu-mă degrabă de rămăşițe.

Astfel, inima îmi cânta de bucurie la vederea camionului.

Vehiculul, o camionetă exagerat de umflată şi mult prea echipată – cu burlane, comenzi duble, lumini pe bara stabilizatoare, abțibild cu steagul Confederației lipit pe bara de protecție – era parcat cu fața pe buza unei cariere de piatră inundate. Starea ei de izolare era ideală şi la fel şi cea a ocupanților săi: un bărbat şi o femeie în plină activitate pasională, bucurându-se unul de altul pe cât urma să mă bucur eu de ei. O vreme, m-am mulțumit să-i urmăresc cu

privirea. Curiozitatea mea nu era una carnală, ci mai degrabă observam din perspectiva unui om de ştiinţă. De ce locul ăsta înghesuit ca s-o faci? De ce limitarea stânjenitoare a unei camionete (bărbatul practic îşi strivea iubita de bord) ca să-şi dezlănţuie splendoarea animalică? Fără îndoială că mai erau destule paturi în lume, încât să ajungă tuturor. Nu erau tineri, departe de asta – el era chel şi cam corpolent, ea era costelivă şi cu pielea lăsată, amândoi un spectacol de carne îmbătrânită. Ce-i atrăsese la locul ăsta? Să fi fost nostalgia? Mai veniseră aici când erau tineri? Eram oare martor la o reconstituire a gloriei tinereţii? Atunci mi-am dat seama. Erau căsătoriţi. Doar că nu unul cu celălalt.

Am luat-o mai întâi pe femeie. Călare pe tovarăşul ei de pe bancheta din spate, sălta atât de sălbatic pe organul lui – mâinile încleştate pe suportul de cap, fusta ridicată până la mijloc, chiloţii atârnându-i de glezna osoasă, faţa îndreptată spre tavan ca într-o rugăciune – încât, atunci când am deschis uşa, a părut mai degrabă iritată decât alarmată, de parcă i-aş fi întrerup şirul unor gânduri de o importanţă deosebită. Fireşte, impresia nu a durat mult, doar câteva secunde. Este un adevăr interesant faptul că trupul uman, odată eliberat de cap, este în esenţă o pungă de sânge cu pai încorporat. Ţinându-i drept trunchiul fără cap, mi-am aşezat gura deasupra orificiului ţâşnitor şi am început să sug cu nesaţ. Nu mă aşteptam la cine ştie ce. Ai fi zis că regimul ei alimentar specific unui orăşel de provincie, bogat în conservanţi, o să-i dea un gust chimic. Dar nu a fost aşa. De fapt, femeia era delicioasă. Sângele ei avea într-adevăr un buchet de arome complexe, întocmai ca un vin bun.

Am mai sorbit vârtos de două ori din ea, după care am dat-o la o parte. În timpul ăsta, asociatul ei, cu pantalonii adunaţi în jurul gleznelor, cu membrul dezumflându-i-se cu repeziciune, îşi adunase cele necesare ca să se strecoare înspre scaunul şoferului, unde încerca cu disperare să

găsească cheia de la maşină de pe un belciug plin. Belciugul era enorm. Semăna cu acelea pe care le poartă oamenii de serviciu. Cu degete tremurătoare, introducea cheie după cheie în orificiu, dar în zadar, bolborosind întruna „O, Doamne“ şi „Sfinte Sisoe “, care nu erau decât o uşoară readaptare a sunetelor extatice şi a încurajărilor perverse pe care le şoptise la urechea tovarăşei lui cu doar câteva secunde în urmă.

Era o comedie nemaipomenită. Sincer vorbind, nu mă mai săturam de ea.

Şi asta a fost greşeala mea. Dacă l-aş fi omorât mai repede, fără să savurez scena demnă de tot râsul, lumea pe care o ştim ar fi fost cu totul altfel. Dar aşa, şovăirea mea i-a oferit răgaz să dea peste cheia potrivită, să o bage în contact, să pornească motorul şi să acționeze cutia de viteze înainte ca eu să dau buzna în cabină, să-l apuc de cap, să i-l dau într-o parte şi să-i zdrobesc traheea între fălcile mele cu un scrâşnet puternic. Atât eram de prins să mă ospătez din biata mea victimă, încât nu am băgat de seamă ce se întâmplă – şi anume că băgase în viteză.

Aversiunea speciei noastre față de apă e bine cunoscută; apă egal moarte pentru noi. Ne ducem la fund ca bolovanii, corpurile noastre neavând țesut adipos ca să poată pluti. Din plonjonul în cariera de piatră nu-mi aduc aminte decât foarte puțin. Înaintarea lentă a camionului până pe buza prăpăstiei; smucirea provocată de gravitație şi picajul inevitabil; apă peste tot în jurul meu, un cocon rece al morții, care-mi intra în ochi, în nas şi în plămâni. Din greşeli mărunte survin catastrofe de proporții; invincibili în cele mai multe situații, găsim calea cea mai rapidă de a muri. Pe când camionul atingea fundul carierei inundate cu o zguduire uşoară, eu m-am strecurat afară din cabină şi am început să mă târăsc de-a lungul lui. Chiar şi în starea mea panicată, ironia nu mă părăsise. Subiectul Zero, Distrugătorul Lumii, umblând asemenea unui crab! Speram să ajung până la marginea hăului şi să mă cațăr afară.

Timpul lucra împotriva mea; nu mai aveam decât o gură de aer ca să mă salvez. Am dat peste un zid de piatră; am început să urc. Înaintam punând o mână în fața celeilalte. Vederea mi se întuneca, sfârşitul era aproape...

Cum am ajuns în patru labe – cu pielea roz, cu mâini şi picioare indiscutabil de om – în vreme ce dădeam afară cantități uriaşe de vomă apoasă, este o întrebare pe care o las în seama teologilor. De murit, sigur am murit; corpul meu îşi aminteşte toate acestea. Eliberându-mă din vâltoarea apelor, murisem şi, pentru o vreme, zăcusem pe stânci, un cadavru înecat, doar ca să fiu aruncat înapoi în existență.

Se pare că, la urma urmei, pe uşa care duce spre moarte poți să şi ieşi, nu doar să intri.

După ce am dat afară şi ultimele înghițituri de apă, am reuşit, într-o stare de uimire absolută, să mă ridic. Unde eram? Când eram? Ce eram? Atât de mare îmi era nedumerirea, încât îmi părea că totul fusese doar un vis – apoi, dimpotrivă, că încă visam. Mi-am ridicat mâna în lumina lunii. Era, în toate aspectele vizibile, o mână de om – mâna lui Timothy Fanning, şef al distinsei catedre de Ştiințe biochimice la Universitatea din Columbia etc. etc. Mi-am privit şi restul trupului; cu degete tremurătoare, mi-am pipăit fața, cercetând fiecare trăsătură a persoanei mele ca un orb citind alfabetul Braille.

Să fiu al naibii! mi-am spus.

M-am aşezat pe o proeminență stâncoasă ce ieşea din peretele carierei de piatră; o cărare în zigzag m-a condus înapoi în vârf, unde am ieşit într-o zonă plină cu maşini ruginite, pe jumătate năpădite de buruieni. Nu ştiam cât era ceasul. În afară de lună, nu era nicio lumină pe nicăieri. Peisajul era de o asemenea pustietate dezolantă, încât ai fi zis că venise deja sfârşitul lumii.

Apele din carieră aveau să înghită cea de-a doua victimă a mea, însă trebuia să fac ceva şi cu femeia; ultimul lucru pe care-l voiam era să fiu căutat de poliție. Am înconjurat

cariera până înapoi la locurile de parcare. Nu am simțit nicio urmă de regret la vederea ei, ci mai degrabă o senzație trecătoare, detaşată, de milă, ca atunci când citeşti într-un ziar despre cine ştie ce dezastru din alt colț al lumii, în timp ce-ți mănânci a doua felie de pâine prăjită de la micul dejun. Două împroşcături îndepărtate – cap şi trunchi – şi se scufundă în adâncul apelor.

Însă nimic din toate acestea nu rezolva faptul că eram un bărbat în toată firea, complet dezbrăcat, aflat într-o zonă rurală neştiută. Aveam nevoie de haine, de adăpost şi de o poveste. Pe deasupra, o oarecare agitație mentală, întocmai ca o sirenă care-mi suna surd în creier, îmi spunea că, dacă zorii mă prindeau în câmp deschis, nimic bun nu avea să urmeze.

Era prea riscant s-o iau pe autostradă. M-am îndreptat spre pădure, sperând ca, în cele din urmă, să ajung la o arteră mai puțin circulată. După o vreme, am ieşit într-o zonă de câmpuri proaspăt semănate, traversate de un drum de pământ. În depărtare, am zărit o lumină, aşa c-am pornit într-acolo. Era o casă mică, dărăpănată, cu un singur etaj, fără vreo formă anume şi care era puțin mai mare decât o cutie în care să depozitezi o ființă umană: lumina pe care o văzusem era de la o lampă aflată la una dintre cele două ferestre din față. Nu era nicio maşină parcată pe alee, ceea ce sugera că nu era nimeni acasă, lumina fiind lăsată să ardă în aşteptarea proprietarului.

Uşa s-a deschis ascultătoare, dând în sufrageria cu mobilă din plăci aglomerate, plină cu nimicuri, aşa cum găseşti la țară, şi cu un televizor de mărimea unui ecran de pe stadion. O scanare rapidă a interiorului – patru camere şi o bucătărie – mi-au confirmat prima impresie, şi anume că nu era nimeni acasă. O inspecție mai amănunțită mi-a revelat faptul că locuitorul ei era de fapt o femeie, care făcuse şcoala de asistente la Universitatea din Wichita, avea patruzeci de ani, un chip blând, rotund şi păr cărunt, pe care nu şi-l purta în vreun fel anume, mărimea 48, deseori

fotografiată în restaurante cu tematică etnică într-o stare uşoară de ebrietate, care-i înroşea obrajii, (purtând ghirlande de flori, flirtând cu neruşinare cu muzicanții, ținând în mână o țepuşă cu o bezea flambată) şi că locuia singură. Din şifonierul ei, am selectat cele mai neutre piese pe care le-am găsit – o pereche de pantaloni de trening, mari chiar şi pe configurația mea masculină de înălțime medie, un hanorac cu glugă, la fel de uriaş, şi o pereche de şlapi – după care am intrat în baie.

Reflexia care m-a întâmpinat din oglindă nu a fost întru totul neaşteptată. De-acum, înțelesesem că procesul fizic al înecării nu numai că îmi restituise în întregime condiția umană, dar îmi oferise o înfățişare mult mai prezentabilă. Virusul era încă acolo; moartea mea nu făcuse decât să stârnească o interacțiune nouă cu gazda lui. Multe dintre atribute rămăseseră neatinse. Vederea, auzul, mirosul: toate îşi păstraseră acuitatea extrasenzorială. Deşi nu le testasem încă aşa cum trebuie, membrele mele – ba întreg învelişul meu fizic, de la oase, la sânge – vibra de o forță animalică.

Şi totuşi, aceste lucruri nu mă pregătiseră pentru ce urma să văd. Tenul îmi era incredibil de palid, aproape cadaveric. Părul, care îmi crescuse înapoi în chip miraculos, forma în dreptul frunții un trunghi ce se termina cu o cărare în stil „V“ ridicol de perfectă. Ochii aveau nuanța straniu de trandafirie a unui albinos. Însă detaliul final a fost cel care m-a lăsat mască. La început, am crezut că era o glumă. În colțurile gurii, printre ceilalți dinți, de altfel obişnuiți, se zăreau două vârfuri albe, ca nişte țurțuri de gheață – sau, mai precis, doi colți.

Dracula. Nosferatu. Vampir. Abia puteam pronunța numele astea fără să-mi dau ochii peste cap. Şi iată-mă pe mine, încarnarea fantastică a lui Jonas Lear, o legendă trezită la viață.

M-am dezmeticit la auzul cauciucurilor pe pietriş; pe când ieşeam din baie, încăperea fu inundată de luminile farurilor. M-am ascuns după un cuier tocmai când uşa s-a

dat de perete, aducând înăuntru o pală de vânt primăvăratic. Femeia, al cărei nume era Janet Duff – îl aflasem de pe o diplomă înrămată care atârna deasupra biroului aglomerat din dormitorul ei –, intră în cameră. Era îmbrăcată cu un halat înflorat, pantaloni albi de poliester şi o pereche de papuci de asistentă care se întoarce din tura de noapte. Fără să piardă o clipă, şi-a lăsat brelocul cu chei pe măsuța de lângă uşă, şi-a aruncat încălțările cât colo, poşeta plină până la refuz şi-a azvârlit-o pe un scaun, şi s-a dus în bucătărie, de unde a răzbătut zgmotul frigiderului deschis şi al unui pahar care era umplut. O clipă de răgaz, atât cât să dai pe gât o cantitate generoasă de vin (am simțit mirosul: Chamblis ieftin, probabil la cutie), şi sora Duff s-a întors în sufragerie, ținând în mână un pahar de mărimea unei cutii de vopsea, a aprins televizorul uriaş şi s-a prăbuşit pe canapea, scufundându-se între perne ca un car alegoric perforat.

Cum de nu mă observase ascuns după cuier n-aş putea spune, doar dacă nu cumva noua mea condiție nu-mi oferea şi abilitatea de a sta nemişcat şi de a mă confunda cu decorul, făcându-mă astfel invizibil privirii unui om obişnuit, sătul de lumea înconjurătoare. Am urmărit-o cum schimbă canalele – un film polițist, buletinul meteo, un documentar despre o închisoare – până când a lăsat pe un reality show despre, ce altceva, un concurs de făcut brioşe. Stătea cu spatele la mine. A dat vinul pe gât sorbitură cu sorbitură. N-a trecut mult până când sora Duff, anesteziată de alcool, a început să sforăie. Cu lumina zorilor bătând de-acum înspre mine şi cu alte nevoi care începeau să mă apese – bani, o maşină, un loc sigur unde să aştept de-a lungul zilei – nu am văzut niciun motiv de amânare. Am ieşit din ascunzătoare şi am venit în spatele ei.

— Hei!

Nu am omorât-o imediat. Încă o dată, nu caut iertare, ci răbdare să-mi duc până la capăt povestea. Aveam informații de strâns, iar pentru asta, sora Duff trebuia să fie în viață.

O singură gură şi treaba a fost dusă la bun sfârşit. Numaidecât, femeia căzu leşinată – cu ochii dați peste cap, cu răsuflarea tăiată, fiecare centimetru de piele atârnându-i flasc. Întocmai ca un mire nerăbdător, am luat-o în brațe şi am dus-o în dormitor, unde am aşezat-o pe cuvertură, după care m-am dus în baie şi am umplut cada. Când m-am întors, transformarea începuse. O spumă albă îi bulbucea la gură. Au început să-i zvâcnească degetele, apoi mâinile. S-a apucat să geamă, apoi să mormăie, după care n-a mai scos niciun sunet, cuprinsă fiind de o serie de spasme puternice care îi scuturau trupul atât de violent, încât am crezut că biata soră Duff avea să se frângă precum un pesmet.

Apoi s-a întâmplat. Cea mai apropiată aproximare vizuală pe care pot s-o ofer este un clip redând un boboc de floare deschizându-se dat pe repede înainte. Cu un scrâşnet cartilaginos, degetele au început să i se alungească. Părul i s-a deprins deodată de pe craniu, căzând pe pernă ca un evantai. Ca şi cum i-ar fi fost aruncat acid pe față, trăsăturile i s-au uniformizat până când nu a mai rămas nici urmă de ele. De-acum, convulsiile încetaseră; ochii îi erau închişi, chipul aproape că îi părea paşnic. M-am aşezat lângă ea pe pat, şoptindu-i dulci alinări. O lumină verde a început să radieze din ea, inundând încăperea cu o strălucire blândă, ca de creşă. Gura i s-a descleştat; scoțând un sunet de câine care strănută, dinții i-au sărit afară din gură ca o mână de boabe de porumb, făcând loc baricadei de sulițe care țâşniră sângeros din gingiile ei.

Era oribil. Era frumos.

Şi-a deschis ochii. Preț de o clipă nesfârşită, m-a privit lung. Şi ce patimă avea în privire! Fiecare dintre noi este personajul propriei poveşti; numai aşa reuşim să dăm un sens vieții. Însă femeia care fusese sora Duff – o servitoare venind în ajutorul celor bolnavi şi suferinzi, cea care strângea pături şi blide de unt, băutoare de *mai tai*, de marguerita şi de Bahama Mama; fiică, soră, visătoare, vindecătoare, celibatară – devenise o străină pentru ea

însăşi. Făcea acum parte din mine, o extensie a voinței mele; aş fi putut s-o fac să sară într-un picior, în timp ce cânta la un ukulele invizibil, dacă asta aş fi vrut.

— Nu trebuie să-ți fie frică, i-am spus, luându-i mâna într-a mea. Tot răul, spre bine, ai să vezi.

Încă o dată, am ridicat-o în brațe. Forța mea era de o asemenea natură, încât trupul ei masiv îmi părea nu mai greu decât o jucărie. Atunci, mi-am adus aminte de ceva – mai dusesem astfel o femeie, mai demult. Deşi circumstanțele fuseseră foarte diferite, şi ea îmi păruse aproape imponderabilă. Amintirea mi-a trezit un sentiment de tristețe atât de copleşitor, încât, preț de o clipă, m-am îndoit de propriile acțiuni. Dar mai aveam lucruri de învățat, iar datoria pe care urma s-o duc la bun sfârşit era, în felul ei dubios, un act de bunătate.

Am dus-o pe sora Duff în baie şi i-am ridicat trupul deasupra căzii. Prin nu ştiu ce reminescență a unui instinct feminin, îşi petrecuse brațele pe după gâtul meu; nu observase încă apa, aşa cum sperasem şi eu. O priveam adânc în ochi, încercând să-i transmit gânduri alinătoare. Încrederea ei în mine era absolută. Ce eram eu pentru ea? Tată? Iubit? Mântuitor? Dumnezeu?

Vraja s-a destrămat în momentul când a atins apa. A început să se zvârcolească sălbatic, luptându-se să scape din strânsoare. Însă forța ei nu se compara cu a mea. Apăsând-o de umeri, i-am împins fața de gargui sub apă. Panica şi confuzia ei mi se transmiteau şi mie. Ce trădare! Ce înşelătorie de neînțeles! Alții ar fi fost poate mişcați, cuprinşi de milă, şi totuşi, aceste senzații nu au făcut decât să-mi întărească şi mai mult hotărârea. Am simțit cum a înghițit prima gură de apă. A scuturat-o ca un sughiț. A luat o a doua, apoi o a treia, umplându-şi plămânii. Un ultim spasm agonizant, după care şi-a dat duhul.

M-am dat înapoi. Trecusem primul test. Urma cel de-al doilea. Număram secundele, aşteptând să-şi recapete forma umană; cum nu s-a întâmplat nimic, am scos-o din apă şi

am întins-o cu fața în jos pe podea, crezând că asta avea să încurajeze procesul. Dar s-au scurs câteva minute şi astfel am fost forțat să recunosc că nu avea să urmeze nicio transformare; sora Duff părăsise definitiv această viață.

Am ieşit din cameră şi m-am aşezat pe patul femeii, ca să reflectez asupra situației. Singura concluzie pe care am putut s-o trag a fost că efectul transformator al morții prin înecare nu se aplica decât la mine şi că descendenții mei nu aveau acest dar al reînvierii. Şi totuşi, de ce era aşa – de ce stăteam acolo, arătând întocmai ca bărbatul care fusesem cândva, în vreme ce ea zăcea moartă pe podeaua băii ca un monstru marin eşuat la mal – era dincolo de puterea mea de înțelegere. Să fi fost eu o versiune mai robustă a speciei noastre, fiind masculul alfa, Întâiul, Zero? Ori poate diferența să fi constat nu în trup, ci în minte? În faptul că eu îmi dorisem să trăiesc, în vreme ce ea nu? Mi-am analizat emoțiile. Nu simțeam nimic. Înecasem o femeie nevinovată în cadă, şi totuşi, eram complet golit de sentimente. Din clipa în care îmi înfipsesem incisivii în carnea moale a gâtului ei şi luasem prima înghițitură, dulce ca mierea, ea devenise una cu mine; mai bine spus, devenise un fel de prelungire a mea. S-o omor nu păruse cu nimic mai însemnat moraliceşte decât tăiatul unei unghii. Deci poate că în asta consta diferența. În singura chestiune care conta cu adevărat, şi anume că sora Duff era deja moartă când am scufundat-o în apă.

Brusc, alarmele dinăuntrul meu au început să sune. Lumina din cameră se schimba; zorii, Nemesisul meu, erau aici. Am dat goană prin casă, trăgând fiecare draperie şi oblon, încuind uşa din față şi pe cea din spate. Pentru următoarele douăsprezece ore, nu aveam să plec nicăieri.

M-am trezit într-o beznă delicioasă, după ce avusesem parte de cel mai revigorant şi lipsit de vise somn de când mă ştiam. Nu m-a trezit nicio bătaie în uşă; plecarea de pe această lume a sorei Duff trecuse neobservată. Mi-am pregătit repede ce aveam de pregătit. Pe străzile din

America, până şi un vampir, mai ales unul care nu vrea să fie reperat, are nevoie de bani ca să se descurce. Într-un borcan de biscuiți, am dat peste două mii trei sute de dolari în bancnote, mai mult decât suficient, şi peste un revolver calibru 38, de care aveam mai puțină nevoie decât oricare persoană de pe lumea asta.

Planul meu era să-mi croiesc drum spre est, evitând drumurile principale. Călătoria avea să-mi ia cinci, poate şase nopți. Vechea Corolla a sorei Duff, plină de ambalaje de bomboane, de doze goale de suc şi de bilete răzuite necâştigătoare, îmi prindea bine pentru moment, însă aveam să scap de ea cât de curând; cineva urma să descopere demonul mort din baie şi să observe că-i lipseşte maşina. Pe deasupra, mă simțeam – şi arătam – ridicol în treningul mult prea mare al femeii şi în şlapi; trebuia să găsesc o ținută mai potrivită, cu prima ocazie.

Opt ore mai târziu, mă aflam în sudul statului Missouri, unde am început tiparul după care aveam să-mi organizez viața pe termen lung. Fiecare răsărit mă găsea ascuns în siguranță în vreun motel anonim, în spatele draperiilor trase, al cartoanelor lipite cu scotch şi al semnului de Nu deranjați; de îndată ce se lăsa întunericul, porneam din nou la drum, conducând fără oprire până la o oră sau două înainte de ivirea zorilor. În Carbondale, Illinois, am hotărât să scap de maşină. De asemenea, mi-era şi foarte foame. Am stat la hotel până când s-a făcut noapte, aşteptând în maşina parcată, aşa încât să observ venirile şi plecările vecinilor mei şi să identific astfel cea mai potrivită sursă de hrană, de haine şi de transport. Bărbatul pe care l-am ales era cam de aceeaşi greutate şi înălțime cu mine; părea, în mod convenabil, şi amețit de băutură. Pe când a dat să intre în camera lui, eu l-am împins înăuntru de la spate, l-am omorât frumuşel înainte să apuce să scoată mai mult de un geamăt de bețiv – avea gust de nicotină râncedă şi de whisky la butoi – i-am înfăşurat trupul în perdeaua de la duş, ca să ascund mirosul de putrefacție, l-am îndesat în

dulap, m-am servit din conținutul portofelului şi al servietei lui (pantaloni de la Dockers, cămăşi necălcate, cu un imprimeu ecosez oribil, şase chiloți şi o pereche de boxeri „amuzanți“, pe care era scris SĂRUTĂ-MĂ, SUNT IRLANDEZ, în zona genitală), şi am spălat putina în Sedanul lui luxos, tipic american. Cărțile de vizită din portofel îl identificau drept un agent de vânzări pentru un producător de echipamente de ventilație industriale. Puteam foarte bine să fiu în locul lui.

Astfel, am traversat cu grijă marele şi anostul platou al Vestului Mijlociu american. Pe măsură ce nopțile şi kilometrii se scurgeau unul după altul, hipnoza drumului mă făcea să mă gândesc la trecut. La părinții mei, morți demult, şi la orăşelul în care crescusem – o copie a multor altor cătune anonime prin care eu, Regele Distrugerii, am trecut neobservat, doar o pereche de faruri înaintând prin beznă. La oamenii pe care îi cunoscusem, la prietenii pe care mi-i făcusem, la femeile cu care mă culcasem. La o masă cu flori, vase de cristal şi vedere la mare şi la o noapte – o noapte frumoasă şi tristă – când, pe ninsoare, mă întorceam la iubitul meu cămin. M-am gândit la toate aceste lucruri şi la multe altele pe lângă ele, dar, cel mai mult, m-am gândit la Liz.

Luminile New Yorkului se înălțau din amărâtul New Jersey în noaptea celei de-a şasea zile. Opt milioane de suflete: simțurile îmi cântau ca o soprană. Am intrat în Manhattan prin tunelul Lincon, am lăsat maşina pe Eighth Avenue şi am luat-o la picior. M-am oprit la prima tavernă care mi-a ieşit în drum, un bar irlandez, cu o tejghea lăcuită din greu şi cu rumeguş pe podea. Patronii nu păreau cu nimic ieşiți din comun; newyorkezii sunt atât de izolați, încât ceea ce se întâmpla în mijlocul țării nu căpătase încă proporțiile unei crize generale. Stând singur la bar, am comandat un scotch, fără să am intenția să-l beau, deşi, după aceea, mi-am dat seama că vreau şi, cu atât mai interesant, nu a avut niciun efect. A fost delicios, aromele

lui subtile dansându-mi pe cerul gurii. Eram la al treilea pahar când am devenit conştient de alte două lucruri: unu, nu eram câtuşi de puțin băut şi doi, aveam mare nevoie să urinez. La toaleta bărbaților, corpul meu a eliberat un şuvoi atât de puternic, încât a făcut până şi porțelanul să răsune. Până şi asta era un lucru extrem de satisfăcător; părea că fiecare plăcere trupească era amplificată de o sută de ori.

Însă ceea ce mi-a atras cu adevărat atenția a fost televizorul de la bar. Era dat pe un meci al celor de la Yankees. Am aşteptat până când a fost aruncată ultima minge şi l-am întrebat pe barman dacă nu vrea să schimbe pe CNN.

N-a trebuit să aştept mult: cuvintele „Omor în masă în Colorado“ au apărut pe banda din josul ecranului. Nebunia se extindea. Reportajele veneau din localități din tot statul: familii întregi omorâte în somn, oraşele rămase fără un om în viață, un restaurant de la marginea drumului, ai cărui patroni fuseseră eviscerați ca nişte păstrăvi. Dar existau şi supraviețuitori – muşcați, dar în viață. *M-a privit drept în ochi. Nu era om. Radia o strălucire ciudată.* Aiurelile celor în stare de şoc sau ceva mai mult? Nimeni nu pusese încă lucrurile cap la cap, dar eu o făcusem. Conform instrucțiunilor mele, la fiecare nouă ucişi, unul era chemat să ni se alăture. Spitalele erau pline cu bolnavi şi cu răniți. Greață, febră, spasme, apoi...

— Ce situație de tot rahatul!

M-am întors spre bărbatul de lângă mine. Când fusese ocupat scaunul de alături? Un tip de oraş, aşa cum sunt cu miile: chel şi aducând a avocat, cu o expresie inteligentă pe fața uşor agresivă, neras de o zi şi cu o mică burtă care spunea că trebuie să facă ceva în privința ei. Pantofi cu model perforat, costum albastru, cămaşă albă, apretată, cravată desfăcută la gât. Cineva îl aştepta acasă, dar nu se putea convinge încă să dea ochii cu ei, nu după ziua pe care o avusese.

— Mie-mi spui.

Pe bar, dinaintea lui, se afla un pahar cu vin. Privirile ni s-au întâlnit pentru ceea ce a părut o clipă neobişnuit de lungă. M-a copleşit mirosul de transpiraţie pe care încercase să-l ascundă cu parfum. Şi-a plimbat privirea de-a lungul corpului meu, oprindu-se în dreptul gurii:

— N-ai mai venit cumva pe-aici?

Hmm, mi-am spus eu, aruncând o privire prin încăpere. Nu era nicio femeie.

— Nu prea cred. Sunt nou.

— Aştepţi pe cineva?

— Nu până acum.

El a zâmbit şi mi-a întins mâna – cea fără verighetă.

— Eu sunt Scott. Dă-mi voie să-ţi fac cinste cu un pahar.

Treizeci de minute mai târziu, îmbrăcat în costumul lui, l-am lăsat pe alee, cuprins de spasme şi cu spume la gură.

M-am gândit să trec pe la fostul meu apartament, însă am alungat numaidecât ideea; nu era, şi nici nu fusese vreodată, un cămin. Ce înseamnă cămin pentru un monstru? Pentru oricine altcineva, de altfel?! Existenţa unui punct de sprijin geografic, un loc atât de încărcat de amintiri, încât trecutul să fie întotdeauna prezent. Era târziu, trecut de două noaptea, când am intrat în holul principal al Gării Centrale. Restaurantele şi magazinele erau de mult închise, la adăpost în spatele gratiilor lor; orarul de deasupra ghişeului de bilete arăta numai trenurile de dimineaţă. Nu mai erau decât câţiva oameni: omniprezenta poliţie de transport, cu vestele ei antiglonţ şi cu echipament din piele scârţâitor, un cuplu îmbrăcat de seară, alergând după un tren care plecase demult, un bătrân de culoare care împingea un mop, cu căştile îndesate pe cap. În mijlocul holului de marmură se afla o cabină de informaţii, deaspupra căreia era legendarul ceas de epocă. *Ne întâlnim la chioşcul unde e ceasul cu patru feţe*... Era cel mai popular loc de întâlnire din New York, poate cel mai cunoscut din întreaga lume. Câte întâlniri hotărâtoare de destin or fi

având loc aici? Câte relații să fi început, câte nopți de iubire? Câte generații să fi venit pe lume doar pentru că un bărbat şi o femeie şi-au dat întâlnire aici, sub ceasul vechi, strălucitor, din alamă şi din sticlă opalescentă? Mi-am lăsat capul pe spate, privind la tavanul boltit, înalt de treizeci şi opt de metri. În tinerețea mea, frumusețea lui fusese astupată de straturi de funingine şi de nicotină, însă acela era vechiul New York; în anii '90, o curățare temeinică a redat luciul orginal al reprezentărilor astrologice poleite cu aur. Taurul. Gemenii. Vărsătorul, cu urciorul lui cu apă; o urmă lăptoasă de braț galactic, pe care îl poți vedea numai în nopțile senine. Un lucru puțin cunoscut, deşi nerecunoscut de omul de ştiință din mine, este că tavanul Gării Centrale este de fapt pe dos. Este imaginea în oglindă a cerului înstelat; se spune că artistul l-a reprodus dintr-un manuscris medieval, care reprezenta cerurile nu dinăuntru, ci din afară – nu aşa cum îl vede omul, ci cum îl vede Dumnezeu.

M-am aşezat la capătul treptelor de la balconul vestic. Unul dintre cei doi polițişti mi-a aruncat o privire scurtă, dar, cum eram îmbrăcat acum ca un funcționar respectabil şi nu eram nici adormit, nici beat, m-a lăsat în pace. Am trecut în revistă împrejurimile. Gara Centrală era mai mult decât o simplă gară; era principala legătură cu substraturile oraşului, o vastă lume subterană compusă din tunele şi încăperi. Era circulată zilnic de sute de mii de oameni, majoritatea fără să vadă mai departe de vârfurile propriilor pantofi. Cu alte cuvinte, era perfectă pentru scopul meu.

Am aşteptat. Au trecut ore, apoi zile. Nimeni nu a părut să mă observe sau, dacă m-au observat, nu le păsa. Se întâmplau mult prea multe în jur.

Iar după ce a trecut o perioadă de timp, am auzit un sunet pe care nu-l mai sesizasem până atunci. Era sunetul pe care-l face liniştea atunci când nu mai e nimeni care s-o asculte. Se lăsase noaptea. M-am ridicat de pe trepte şi am ieşit afară. Nu ardea nicio lumină pe nicăieri; bezna era atât

de adâncă, încât aş fi zis că eram pe mare, la leghe depărtare de țărm. Am ridicat privirea şi am rămas uimit de ce am văzut. Stele cu sutele, cu miile, cu milioanele, prinse în rotația lor lentă deasupra unei lumi pustii, aşa cum erau de la începuturile timpului. Razele lor firave îmi picau pe față întocmai ca nişte picături de ploaie, izvorâte din trecut. Nu ştiam cum se numeşte ceea ce simțeam, doar că simțeam; iar atunci am început, în sfârşit, să plâng.

15

Să ne întoarcem deci la trista mea poveste.

Uitați-vă la el, un tânăr respectabil, cu o înfățişare decentă, slăbuț şi cu păr zburlit, bronzat după o vară de muncă cinstită în arşiță, bun la matematică şi la mecanică, nu lipsit de ambiție şi cu speranțe mari, înclinat spre solitudine, singur în dormitorul său de sub streaşină, în timp ce-şi umple valiza cu cămăşi împăturite, şosete, chiloți şi cam atât. Este anul 1989; ne aflăm în orăşelul de provincie pe nume Mercy, Ohio – faimos, o scurtă perioadă, pentru precizia cu care se lucrau alămurile. Se spunea că produce cele mai fine învelişuri de glonț din istoria războiului modern, deşi şi aceasta, la fel ca multe alte îndeletniciri din oraş, nu mai e ce a fost cândva. Camera, care urmează să fie golită într-o oră, este un templu închinat tinereții tânărului. Iată etalarea de trofee. Iată soldăţeii de plumb de lângă lampă şi perdelele cu imprimeu de luptă asortate; iată rafturile pline cu serii de romane despre triouri curajoase de adolescenți subapreciați al căror intelect îi ajută să rezolve crime pe care cei în vârstă nu reuşesc. Aici, lipite de pereții văruiți în culori neutre, sunt emblemele echipelor sportive preferate, precum şi *Mâinile care desenează* ale intrigantului M.C. Escher, iar în fața patului de o persoană, posterul caracteristic epocii, al modelului în costum de baie din *Sports Illustrated*, cu

sfârcurile împungând materialul, sub ale cărei picioare lascive, priviri ademenitoare şi vulve abia acoperite, băiatul s-a masturbat cu ferocitate noapte după noapte în adolescenţa lui.

Dar să revenim la tânăr: îşi vede de împachetat cu solemnitatea uimită a unuia care jeleşte la înmormântarea unui copil, o analogie cât se poate de potrivită acestei scene. Problema nu este că nu-i încap toate lucrurile în valiză – îi încap – ci dimpotrivă: conţinutul ei sărăcăcios nu pare să fie pe măsura măreţei lui destinaţii. Aruncată pe biroul ticsit al băiatului, o scrisoare ne elucidează misterul. *Dragă Timothy Fanning*, scrie pe foaia cu antet minuţios şi cu o emblemă stacojie, în formă de scut, sub care cuvântul VERITAS îşi anunţa ameninţător înţelepciunea străveche. *Felicitări şi bine aţi venit la Harvard, promoţia 1993!*

Este început de septembrie. Afară, o ploaie măruntă, atinsă de verdele verii, îmbrăţişează cătunul cu casele, curţile şi prăvăliile lui, una dintre ele aparţinând şi tatălui băiatului, singurul oftalmolog al micului oraş. Asta îl plasează pe băiat pe treptele superioare ale stării financiare limitate a oraşului; ei sunt, după standardele acelor vremuri, înstăriţi. Tatăl său este cunoscut şi respectat; merge pe străzile din Mercy într-un cor de saluturi politicoase, pentru că cine merită mai mult să fie admirat şi demn de recunoştinţa ta dacă nu omul care ţi-a pus ochelarii pe nas, aşa încât să poţi vedea lucrurile şi oamenii care te înconjoară? Când era mic, băiatului îi plăcea să meargă pe la cabinetul tatălui său şi să încerce ochelarii care decorau rafturile şi vitrinele, tânjind după ziua când avea să aibă şi el nevoie de o pereche, cu toate că ziua aceea nu mai venise: avea o vedere perfectă.

— E timpul de plecare, fiule.

Tatăl lui era în uşă: un bărbat scund, cu pieptul bombat, ai cărui pantaloni gri din flanel, dintr-o necesitate impusă de gravitaţie, stau pe el cu ajutorul bretelelor. Puţinul lui

păr este încă ud de la duş, obrajii sunt proaspăt iritați din cauza lamei de modă veche pe care o preferă ultimelor invenții în tehnologia bărbieritului. În jurul lui plutește mirosul marca Old Spice.

— Dacă uiți ceva, putem oricând să-ți trimitem.

— Cum ar fi?

Tatăl său ridică nevinovat din umeri; nu încearcă decât să fie de ajutor.

— Nu ştiu. Haine? Pantofi? Ți-ai luat diploma? Sunt sigur că vei avea nevoie de ea.

Vorbeşte despre premiul pentru locul doi câştigat de tânăr în cadrul competiției Ziua ştiinței la Universitatea Western Reserve, districtul 5. „Scânteia vieții: echilibrul Gibbs-Donnan şi potențialul Nernst la originea critică a viabilității celulei." Diploma, pusă într-o rama neagră, simplă, atârna pe perete, chiar deasupra biroului. Adevărul este că îi e ruşine cu ea. Studenții de la Harvard nu ies numai pe primul loc? Cu toate acestea, mulțumeşte că i s-a amintit și o ia de acolo, punând-o peste hainele din valiza deschisă. Odată ajuns în Cambridge, n-o s-o scoată din sertarul biroului; trei ani mai târziu, o va descoperi sub un teanc de hârtii, o să-i arunce o privire scurtă, uşor nostalgică, şi o s-o azvârle la gunoi.

— Aşa te vreau! a spus tatăl său. Arată-le deştepților ălora de la Harvard cu cine au de-a face!

De la baza scărilor, vocea mamei lui urcă într-un îngânat insistent:

— Tim-o-thy! Eşti gata?

Nu-l strigă niciodată Tim, ci numai Timothy. Numele îl stânjeneşte – i se pare pompos şi degradant deopotrivă, ca şi cum ar fi un mic lord englez cocoțat pe o pernă din mătase –, deşi, în secret, îi place. Însă nu e niciun secret faptul că mama lui îl preferă de departe pe el soțului; e valabil şi viceversa. Adolescentului îi vine mult mai uşor s-o iubească pe ea decât pe tatăl său, al cărui vocabular

emoțional se restrânge la o bătaie pe umăr sau la ocazionalele excursii cu cortul. Ca mulți alți copii, tânărul îşi cunoaşte valoarea în economia gospodăriei şi, nicăieri, această valoare nu este mai apreciată decât în ochii mamei sale. „Tu ești *Timothy al meu*“, îi plăcea ei să-i spună, de parcă mai erau şi alți Timothy care nu erau ai ei, dar numai la al ei ținea. „Timothy, tu eşti băiatul meu special.“

— Haaa-rold! Ce faci acolo? O să piardă autobuzul!

— Pentru numele lui Dumnezeu, aşteaptă un minut!

Îşi întoarce privirea spre băiat:

— Sincer, nu ştiu ce-o să facă fără tine. Femeia asta o să mă scoată din minți.

O glumă, băiatul înțelege, însă în vocea tatălui său detectează o umbră de seriozitate. Pentru prima oară se gândeşte la dimensiunile încărcăturii emoționale din acea zi. Viața lui e pe cale să se schimbe, dar la fel şi cea a părinților săi. Întocmai ca un habitat privat brusc de majoritatea speciilor, casa va fi zguduită din temelii de plecarea lui. La fel ca toți tinerii, habar nu are cine sunt cu adevărat părinții lui; vreme de optsprezece ani, se raportase la existența lor doar în măsura în care îi satisfăceau nevoile. Brusc, mintea i-a fost năpădită de întrebări. Despre ce vorbesc când nu e prin preajmă? Ce secrete țin unul față de celălalt, ce aspirații au fost lăsate să lâncezească? Ce nemulțumiri personale, puse pe plan secund din cauza proiectului comun de a sprijini copilul, vor ieşi acum, în absența lui, la suprafață? Pe el îl iubeau, dar ei între ei se iubeau oare? Nu ca părinți, nici măcar ca soț şi soție, ci ca simpli oameni – aşa cum mai mult ca sigur o făcuseră cândva? N-avea nici cea mai vagă idee; nu putea înțelege lucrurile astea mai mult decât putea să-şi închipuie cum era lumea dinainte să se fi născut el.

Dificultatea înțelegerii acestui lucru consta în faptul că băiatul nu fusese niciodată îndrăgostit. Deşi tiparele sociale din Mercy, Ohio, sunt de aşa natură încât până şi o

persoană nu prea atractivă se poate bucura de oportunităţi pe piaţa sexuală, iar băiatul, deşi virgin, fusese de câteva ori beneficiarul acesteia, ceea ce trăise el era doar preambulul lipsit de durere al dragostei, expresia fără conţinut. Se întrebă dacă îi lipseşte ceva. Dacă partea din creier de unde vine iubirea s-a defectat iremediabil în cazul lui? Lumea abundă de dragoste – la radio, în filme, în paginile romanelor. Dragostea romantică este fondul popular comun, şi totuşi, el pare imun la ea. Astfel, deşi nu a gustat încă şi din durerea care vine odată cu dragostea, a încercat durerea într-un alt fel, oarecum similar: teama de a-şi trăi viaţa în lipsa ei.

Se întâlnesc cu mama băiatului în bucătărie. Se aşteaptă s-o găsească îmbrăcată şi gata de plecare, dar ea e în halatul de casă înflorat şi în papucii de pânză. Prin cine ştie ce înţelegere tacită, se hotărâse ca numai tatăl să-l însoţească la gară.

— Ţi-am făcut pachet pentru prânz, anunţă ea şi îi pune în mâini o pungă de hârtie.

Băiatul derulează capătul strâns: un sendviş cu unt de arahide în hârtie ceruită, morcovi tăiaţi într-o punguţă, o cutie de lapte şi una de cereale Barnum's Animal Crackers. Are optsprezece ani: ar putea devora conţinutul a zece astfel de pungi şi încă să-i mai fie foame. E pachetul pentru un copil şi, totuşi, se trezeşte absurd de recunoscător pentru acest mic dar. Cine ştie când o să mai aibă pachet pregătit de mama lui?

— Ai destui bani? Harold, i-ai dat ceva?

— Sunt bine, mamă. Am destui pentru toată vara.

Ochii mamei lui au început să se umple de lacrimi.

— Vai, mi-am zis că n-o să fac asta!

Începe să-şi fluture mâinile dinaintea feţei.

— Lorraine, mi-am zis, să nu cumva să plângi!

El se lasă moale în îmbrăţişarea ei caldă. E o femeie masivă, numai bună de îmbrăţişat. Îi absoarbe mirosul – o

aromă dulceagă de fructe, cu un iz chimic, de la fixativ, şi de nicotină de la țigara de dimineață.

— Poți să-i dai drumul acum, Lori. O să întârziem.

— Harvard! Timothy al meu se duce la Harvard! Pur şi simplu nu-mi vine să cred.

Drumul până la stația de autobuz din oraşul învecinat durează treizeci de minute pe șoseaua națională. Maşina, un Buick LeSabre model vechi, cu suspensie uşoară şi scaune din velur tocit, face ca drumul de sub ei să pară vag, ca şi cum ar levita. Este singura plăcere a tatălui său: la fiecare doi ani, un nou LeSabre apare pe alee, identic cu precedentul. Au lăsat în urmă şi ultimele case, intrând în zona rurală. Câmpurile sunt doldora de porumb; păsările ocolesc parbrizul. Pe ici, pe colo, se vede câte o fermă ținută în stare perfectă, altele, lăsate în paragină – cu vopseaua scorojită, cu fundația aplecată într-o parte, cu tapiserii scoase pe prispă ori cu jucării abandonate prin curte. Tot ceea ce vede tânărul îl mişcă până în adâncul inimii.

— Ascultă, începe tatăl său, pe când se apropiau de stație, voiam să discut ceva cu tine.

Uite că vine! se gândeşte băiatul. Anunțul iminent, despre orice ar fi el, este motivul pentru care nu a venit şi mama lui. Despre ce să fie oare? Nu despre fete şi sex; în afară de discuția stânjenitoare de când avea treisprezece ani, subiectul nu mai fusese deschis niciodată. Să învețe din greu? Să-şi vadă de treaba lui? Dar şi despre lucrurile astea i se vorbise deja.

Tatăl îşi drege glasul:

— N-am vrut să-ți spun mai devreme. Ei bine, poate că am vrut. Poate c-ar fi trebuit. Ce încerc să spun este că eşti menit să faci lucruri mari, fiule. Lucruri *mărețe.* Am fost dintotdeauna sigur de asta.

— O să mă străduiesc, promit.

— Ştiu c-aşa o să faci. Nu la asta mă refer. Tatăl îşi întoarce privirea asupra băiatului: Vreau să spun că locul

ăsta nu mai e de tine.

Remarca este profund tulburătoare. Ce poate să sugereze tatăl lui?

— Asta nu înseamnă că nu te iubim, continuă bărbatul. Dimpotrivă. Nu vrem decât ce-i mai bine pentru tine.

— Nu înțeleg.

— În vacanțe, în regulă. Ar fi aiurea să nu fii aici de Crăciun. Doar ştii cum e mama ta. Dar, în rest...

— Îmi spui că nu vrei să vin acasă?

Tatăl său vorbea repede, nu atât rostind cuvintele, cât revărsându-le.

— Poți suna, fireşte. Sau te putem suna noi. Din două în două săptămâni, să zicem. Sau o dată pe lună.

Băiatul nu ştia ce să creadă despre toate astea. Detectă şi umbra de falsitate în cuvintele tatălui său, o oarecare rigiditate prefăcută. Era ca şi cum le-ar fi citit de pe un cartonaş.

— Nu cred ce-mi spui.

— Ştiu că probabil îți vine greu s-auzi asta. Dar chiar nu se poate altfel.

— Cum adică nu se poate? De ce nu se poate?

Tatăl său trage o gură de aer în piept.

— Ascultă, o să-mi mulțumeşti mai târziu. Ai încredere în mine, bine? Poate că nu eşti de aceeaşi părere acum, dar ai toată viața înainte. Asta e şi chestia.

— Ba nu e nicio afurisită de chestie!

— Hei, ai grijă cum vorbeşti! Nu e nevoie de un limbaj ca ăsta.

Deodată, îi vine să plângă. Plecarea lui se transformase într-o izgonire. Tatăl său nu mai zice nimic, iar băiatul înțelege că limita a fost atinsă; n-o să mai scoată nimic de la bărbat. *Nu vrem decât ce-i mai bine pentru tine. Ai toată viața înainte.* Oricare ar fi adevăratele sentimente ale tatălui său, ele se ascund în spatele acestei baricade de clişee.

— Şterge-ți lacrimile, fiule! Nu e cazul să faci din țânțar armăsar.

— Cum rămâne cu mama? Asta a fost şi ideea ei?

Tatăl ezită; băiatul observă umbra de durere de pe chipul bărbatului. Un indiciu despre ceva sincer, un adevăr mai profund, însă acesta dispare în secunda următoare.

— Nu-ţi face griji în privinţa ei. Înţelege cum stau lucrurile.

Maşina s-a oprit; băiatul ridică privirea, uimit să descopere că au ajuns la staţie. Trei locuri, unul ocupat de un autobuz care aşteaptă; pasagerii se urcă la bord.

— Ai biletul?

Lăsat fără cuvinte, băiatul încuviinţează din cap; tatăl îi întinde mâna. Se simte ca şi cum este concediat de la o slujbă. Când îşi dau mâna, tatăl i-o strânge înaintea lui, strivindu-i degetele. Gestul este stânjenitor şi ciudat; amândoi sunt uşuraţi când se sfârşeşte.

— Du-te acum! îl îndeamnă tatăl cu o încurajare prefăcută. Să nu pierzi autobuzul.

Nu are cum să mai salveze momentul. Băiatul coboară, încă strângând în mână punga cu pachetul. Îi apare ca un totem, un ultim vestigiu al unei copilării nu atât lăsate în urmă, cât şterse cu totul. Îşi scoate valiza din portbagaj şi aşteaptă o clipă, să vadă dacă tatăl său se dă jos din Buick. Poate că, într-un gest de împăcare pe ultima sută de metri, bărbatul o să-i ducă valiza la autobuz, ba chiar o să-şi ia la revedere cu o îmbrăţişare. Dar nu se întâmplă aşa ceva. Tânărul se apropie de autobuz, îşi pune valiza într-unul dintre compartimentele libere şi se aşază la coadă.

— Cleveland! urlă şoferul. Îmbarcarea pentru Cleveland!

Se produce o oarecare confuzie în capătul cozii. Un bărbat şi-a pierdut biletul şi încearcă să explice ce s-a întâmplat. În vreme ce toată lumea aşteaptă ca situaţia să se rezolve, femeia din faţa băiatului se întoarce brusc spre el. Să tot fi avut şaizeci de ani, cu părul strâns frumos în agrafe, cu ochi albaştri, strălucitori şi cu o ţinută care-i pare nobilă, poate chiar aristocratică – cineva care ar trebui să se

îmbarce pe un vapor oceanic de linie, nu într-un autobuz murdar.

— Pun pariu că un tânăr ca tine se duce într-un loc interesant, i se adresează ea veselă.

El n-are chef să vorbească – dimpotrivă.

— La colegiu, îi răspunde, cuvântul abia ieşindu-i de pe buze.

Cum femeia nu zice nimic, adăugă:

— Mă duc la Harvard.

Ea afişează un zâmbet cu nişte dinți absurd de falşi.

— *Ce frumos!* Un student la Harvard. Părinții tăi trebuie să fie tare mândri.

I-a venit rândul; arată biletul şoferului, înaintează de-a lungul culoarului şi îşi alege un loc din spate, cât mai departe posibil de femeia aceea. În Cleveland, o să schimbe autobuzul pentru unul spre New York; după o noapte de dormit pe banca tare din stația din Port Anthony, cu valiza strânsă între picioare, va lua primul autobuz spre Boston, care pleacă la 5 dimineața. În timp ce uriaşul motor diesel se trezeşte la viață cu un huruit, el se uită în cele din urmă pe fereastră. Locul unde parcase tatăl său e acum gol.

Pe când autobuzul dă cu spatele, el îşi deschide punga în poală. E surprinzător cât de foame îi este. Se repede în sendviş; şase îmbucături şi l-a dat gata. La fel şi cu laptele, fără ca măcar să-şi dezlipească buzele de pe carton. Urmează morcovii, devorați şi ei într-o secundă. Abia dacă le simte gustul; toată chestia este să mănânce, să-şi umple un spațiu gol. După ce termină totul, deschide o cutie mică de biscuiți, oprindu-se mai întâi să privească ilustrația colorată reprezentând nişte animăluțe de circ în cuşti: un urs-polar, un leu, un elefant, o gorilă. Barnum's Animal Crackers fuseseră un simbol al copilăriei lui, şi totuşi, abia acum observă că animalele nu sunt singure în cuştile lor; în fiecare e o mamă cu puiul ei.

Pune un biscuit pe limbă şi îl lasă să se topească, umplându-i pereții gurii cu dulceața lui de vanilie, apoi urmează încă unul şi încă unul, până când cutia se goleşte, apoi închide ochii şi aşteaptă să-i vină somnul.

De ce relatez această scenă la persoana a treia? Presupun că aşa e mai uşor. Ştiu că tata mi-a vrut binele, dar mi-au trebuit mulți ani ca să procesez durerea lăsată de ordinul pe care mi-l dăduse. L-am iertat, fireşte, dar iertarea nu este acelaşi lucru cu înțelegerea. Chipul lui impasibil, tonul lui hotărât: chiar şi după atâția ani, încă sunt uimit de aparenta uşurință cu care m-a îndepărtat din viața lui. După părerea mea, unul dintre cele mai mari satisfacții în a avea un fiu este să te bucuri pur şi simplu de compania lui, în timp ce ajunge la maturitate. Dar, cum nu am niciun fiu, nu pot nici să confirm, nici să infirm acest lucru.

Aşa se face că am ajuns la Universitatea Harvard în septembrie 1989 – Uniunea Sovietică era pe punctul de a se prăbuşi, economia era într-o stare generală de declin, starea nației era una de plictiseală, obosită fiind după un deceniu de plutire în derivă –, fără prieteni, orfan din toate punctele de vedere, numai cu numele nu, cu puține posesiuni materiale şi fără să am habar de ce o să se ajungă de mine. Nu pusesem niciodată piciorul în campus şi, că tot veni vorba, nici nu mersesem la est de Pittsburgh, iar cum în ultimele douăzeci şi patru de ore fusesem numai în tranzit, mintea îmi era într-un aşa hal, încât totul din jur căpătase un caracter aproape iluzoriu. De la stația de sud am luat metroul până la Cambridge (prima oară când mergeam cu metroul) şi am ieşit de pe platforma îngustă cât o țigară direct în vânzoleala din Harvard Square. Se părea că se schimbase anotimpul de când eram eu pe drumuri; vara cețoasă lăsase loc toamnei din New England, cerul fiind atât de şocant de albastru, încât practic îți sărea în ochi. Îmbrăcat în blugi şi cu un tricou în care şi dormisem, tremuram în briza uscată. Era ora prânzului, piața înțesată de oameni, toți tineri, toți perfect obişnuiți cu împrejurimile,

umblând intenționat câte doi sau în gașcă, vorbind și râzând cu aceeași siguranță cu care știi că o să găsești ștafeta la o probă de ștafetă. Intrasem pe un tărâm necunoscut, care pentru ei era acasă. Destinația mea era căminul studențesc Wigglesworth Hall, deși, nevrând să cer indicații – mă îndoiam că s-ar fi oprit cineva să-mi vorbească – și descoperind că eram mort de foame, am mers la o stradă depărtare de piață, căutând un loc ieftin unde să mănânc.

Aveam să aflu mai târziu că restaurantul pe care-l alesesem, Mr. Bartley’s Burger Cottage, era o marcă englezească foarte îndrăgită. De cum am intrat, am fost asaltat de fumul de ceapă prăjită care îți înțepa ochii și de zumzetul mulțimii. Părea că o jumătate de oraș se înghesuise în locul acela strâmt, umplând mesele lungi, toată lumea încercând să vorbească peste toată lumea, inclusiv bucătarii, care-și strigau comenzile în gura mare ca niște fundași anunțându-și intențiile. Pe peretele de deasupra grătarului era o tablă uriașă cu descrieri elaborate scrie cu cretă colorată a celor mai dezgustători burgeri de care auzisem vreodată: cu ananas, cu brânză cu mucegai albastru, cu ou prăjit.

— Doar tu?

Bărbatul care mi s-a adresat arăta mă degrabă ca un luptător de wrestling decât ca un ospătar – un bărbos masiv, cu un șorț la fel de murdar ca al unui măcelar. Am dat prostește din cap.

— Cei singuri stau numai la bar, mi-a ordonat el. Trage-ți un scaun!

Doar ce se eliberase un loc. În timp ce chelnerița din spatele barului lua farfuria murdară a ultimului ocupant, eu mi-am sprijinit valiza de bar și am luat loc pe scaun. Nu era foarte confortabil, dar măcar bagajul nu mai era acum ascuns vederii. Mi-am scos harta din buzunar și am început s-o cercetez.

— Ce dorești, scumpule?

Chelnerița, o femeie în vârstă, arătând cam răvăşită şi cu pete de transpirație la subrațul tricoului ei cu Burger Cottage, stătea dinaintea mea, cu pixul şi carnețelul pregătite.

— Un cheeseburger?

— Salată, roşie, ceapă, murături, ketchup, maioneză, muştar, caşcaval, cheddar, provolone topită, şi ce fel de pâine, prăjită sau simplă?

Era ca şi cum încercai să prinzi gloanțele lansate de o mitralieră.

— Cu de toate, cred.

— Vrei toate cele patru tipuri de brânză?

Nu-şi ridicase încă privirea din carnet.

— O să te coste în plus.

— Nu la asta mă refeream. Scuze. Doar cheddar. E suficient.

— Prăjită sau simplă?

— Poftim?

Îşi ridică în sfârşit ochii, obosiți de plictiseală.

— Vrei... chiflă... prăjită... sau... simplă?

— Iisuse, Margo, ia-l şi tu mai uşor pe puşti!

Vocea venise de la bărbatul care stătea în dreapta mea. Eu avusesem grijă să-mi țin privirea înainte, însă acum m-am întors să mă uit. Era înalt, lat în umeri, dar nu foarte musculos, cu genul acela de față bine proporționată care îți dă impresia că a fost făcută cu mai multă grijă decât a majorității. Purta o cămaşă cu carouri şifonată, pe care o avea băgată în blugii marca Levi's; pe cap avea o pereche de ochelari de soare, ținuți în loc de valurile de păr castaniu. Una dintre glezne, cea dreaptă, era pusă pe genunchiul opus, lăsând la vedere un mocasin purtat fără şosetă. Din colțul ochiului, îl luasem drept un adult în toată regula, însă acum vedeam că nu era decât cu un an sau doi mai mare decât mine. Diferența nu era la vârstă, ci la port. Totul

la el radia o aură de apartenență, era un descendent veritabil al tribului şi îi cunoştea bine obiceiurile.

Şi-a închis cartea, a pus-o pe tejghea lângă ceaşca goală de cafea şi mi-a adresat un zâmbet dezarmant care părea să spună: *Nu-ți face griji, mă ocup eu!*

— Omul vrea un cheeseburger. Chiflă prăjită. Brânză cheddar. Şi o porție de cartofi prăjiți, cred. Şi de băut ce vrei? m-a întrebat el.

— Ăă, lapte?

— Şi un pahar cu lapte. Nu, a spus el, corectându-se. Un milkshake. De ciocolată, fără frişcă. Ai încredere în mine.

Chelnerița mă priveşte îndoielnic.

— E în regulă?

Întreg schimbul de replici m-a lăsat mut. Pe de altă parte, milkshake-ul nu suna rău, iar eu nu eram în postura de a refuza o ofertă atât de binevoitoare.

— Desigur.

— Bun băiat!

Vecinul meu s-a dat jos de pe scaun şi şi-a pus cartea la subraț cu un gest care sugera că toate cărțile ar trebui duse numai în acest fel. Am văzut titlul, dar nu l-am înțeles: *Principiile fenomenologiei existențiale.*

— Margo o să aibă grijă de tine. Noi doi ne cunoaştem de mult. Mă hrăneşte de când purtam pantaloni scurți.

— Îmi plăceai mai mult atunci, a spus Margo.

— Şi n-ai fi prima care să spună asta. Acum, fuguța! Prietenul nostru pare flămând.

Chelnerița a plecat fără să mai spună un cuvânt. Am priceput atunci schimbul lor de replici. Nu era o tachinare între prieteni, ci mai degrabă între o mătuşă şi nepotul ei precoce.

— Mulțumesc, am spus eu tovarăşului meu.

— *De nada.* Câteodată, cei de-aici parcă se întrec în grosolănii, dar merită deranjul. Deci unde te-au repartizat?

— Poftim?

— În ce cămin? Eşti boboc din provincie, nu-i aşa?

Eram uimit.

— Cum de-ai ghicit?

— Cu puterea minții.

Şi-a bătut un deget de tâmplă, după care a izbucnit în râs.

— Asta şi valiza. Deci unde eşti? Sper că nu te-au pus într-unul dintre căminele Uniunii. Vrei să fii în Yard.

Deosebirea dintre cele două nu-mi zicea nimic.

— Într-un loc numit Wigglesworth.

Răspunsul meu i-a fost evident pe plac.

— Ai noroc, amice. Vei fi chiar în mijlocul acțiunii. Desigur, ceea ce înseamnă acțiune pe aici e de fapt cam monoton. De obicei, înseamnă oameni trăgându-se de păr la patru dimineața din cauza unui set de probleme. M-a bătut bărbăteşte pe umăr: Nu-ți face griji! Toată lumea se simte puțin cam pierdută când vine prima oară aici.

— Am impresia că nu a fost şi cazul tău.

— Eu sunt ceea ce ai numi un caz special. Născut şi crescut la Harvard. Tata este profesor la catedra de Filosofie. Ți-aş spune cine este, dar nu vreau să te fac să te duci la cursurile lui din milă, ceea ce ar fi, scuză-mi limbajul, o greşeală afurisit de mare. Prelegerile omului sunt ca un glonț pentru creier.

Pentru a doua oară în doar câteva zile, aveam să strâng mâna unuia care părea să ştie mai multe despre viață decât mine.

— Oricum, noroc! Cum ieşi, fă stânga şi mergi până dai de o poartă. Wigglesworth e chiar la dreapta.

Şi zicând acestea, a plecat. Abia atunci mi-am dat seama că am uitat să-l întreb cum îl cheamă. Am sperat să ne mai întâlnim, deşi nu prea curând, iar când s-a întâmplat, am putut să-i spun că mă adaptasem cât se poate de bine cu noua mea viață. Îmi pusesem în minte să merg cu prima ocazie să-mi cumpăr o cămaşă albă şi nişte mocasini, ca măcar să arăt de-ai locului. Mi-am primit cheeseburgerul şi cartofii, strălucind delicios de grăsime, plus milkshake-ul de

ciocolată promis, înălțându-se elegant în paharul din anii ’50. Era mai mult decât o masă; era un semn. Mă simțeam atât de recunoscător, încât aş fi putut să spun şi o rugăciune, ceea ce aproape am făcut.

Zilele petrecute la colegiu, la Harvard: senzația că timpul însuşi s-a schimbat în acele prime luni, totul desfășurându-se într-un ritm frenetic. Pe colegul meu de cameră îl chema Lucessi. Numele lui de botez era Frank, deşi nimeni nu-i spunea aşa. Eram prieteni, într-o oarecare privință, aduşi laolaltă de împrejurări. Mă aşteptasem ca toată lumea de la colegiu să fie o replică a tipului pe care îl întâlnisem la Burger Cottage, vorbăreț, sociabil şi un fin cunoscător al obiceiurilor locale, dar, de fapt, Lucessi era mai degrabă obişnuit: deştept în sensul ciudat, absolvent al liceului de ştiință din Bronx, nici pe departe câştigătorul vreunui premiu pentru înfățişare ori pentru igienă corporală şi cu o mulțime de ticuri. Avea un corp masiv, dar moale, ca de animal de pluş umplut doar pe jumătate, mâini mari şi umede cu care habar n-avea ce să facă şi ochii căscați, de nebun, cum de altfel cred că și era. Hainele pe care le purta erau o combinație între cele ale unui ucenic contabil şi cele ale unui elev de gimnaziu: prefera pantalonii cu pense şi talie înaltă, pantofi maro de lac şi cămăşi brodate cu emblema celor de la New York Yankees. La cinci minute după ce ne-am întâlnit, ajunsese să-mi spună că luase nota maximă la examene, că intenționa să obțină o dublă specializare în matematică şi fizică, că ştia atât latină, cât şi greaca vechea (şi nu doar să le citească, ci chiar să le vorbească) şi că odată primise o minge lovită de bâta marelui Reggie Jackson. Prietenia lui ar fi putut să mi se pară obositoare, însă, destul de curând, i-am descoperit avantajele; Lucessi mă făcea să arăt mai bine integrat prin comparație cu el, mai încrezător şi mai atractiv decât eram de fapt şi am câştigat nu puține simpatii în rândul colegilor de cămin, pentru faptul că-l suportam, aşa cum ai fi făcut

cu un câine care trage vânturi. În prima noapte când ne-am îmbătat amândoi cu bere – la doar o săptămână de la venirea noastră, la una dintre nenumăratele petreceri pentru boboci pe care administrația se mulțumea să le treacă cu vederea – el a vomitat atât de abundent şi pentru un timp atât de îndelungat, încât mi-am petrecut toată noaptea având grijă să nu-şi dea duhul.

Țelul meu era să ajung biochimist şi nu am pierdut nicio clipă. Aveam orarul plin, singura mea desfătare fiind un curs de istoria artei la care doar stăteam pe întuneric şi mă uitam la prezentări despre Maria şi pruncul Iisus în diverse reprezentări divine. (Cursul, un refugiu căruia i se dusese vestea pentru faptul că studenții în ani terminali de la ştiințe îşi făceau numărul de credite pentru profilul uman, fusese poreclit „Bezna de la prânz".) Bursa mea era generoasă, dar eu eram obişnuit cu munca şi voiam bani de buzunar; pentru zece ore pe săptămână, la un salariu cu puțin peste cel minim, aranjam cărțile bibliotecii Widener, împingând un cărucior instabil printr-un labirint de rafturi atât de izolate şi de vechi, încât femeile mă avertizaseră să nu trec pe acolo de unul singur. Credeam că o să mor de plictiseală la slujbă şi, pentru o vreme, chiar asta am făcut, însă cu timpul a ajuns să-mi placă: mirosul de hârtie veche şi gustul prafului; liniştea profundă a locului, un sactuar al tăcerii întrerupte doar de scârțâitul roților de la căruciorul meu; senzația plăcută de a scoate o carte de pe raft, verificându-i cartela şi observând că nimeni nu o mai împrumutase din 1936. O uşoară simpatie antropomorfică pentru aceste volume subapreciate mă făcea câteodată să le citesc o pagină sau două, aşa încât să se simtă dorite.

Dacă eram fericit? De ce n-aş fi fost? Aveam prieteni, studiile mă țineau ocupat. Aveam ceasurile mele de linişte în bibliotecă, unde puteam să visez cu ochii deschişi cât voiam. La sfârşitul lui octombrie, mi-am pierdut virginitatea cu o fată pe care am cunoscut-o la o petrecere. Eram amândoi foarte băuți, nu ne cunoşteam deloc şi, deşi nu a

spus-o – abia dacă am vorbit, în afară de vorbăria obişnuită de început şi de o scurtă nelămurire în privința mecanismului de prindere a sutienului –, am presupus că şi ea era virgină şi că intenția ei era să termine cât mai repede cu asta, aşa încât să poată trece la următoarea ocazie, mai fericită. Presupun că şi eu voiam acelaşi lucru. După ce am terminat, am ieşit atât de repede din cameră, de parcă aş fi fugit de la locul crimei, iar în patru ani abia dacă am mai văzut-o de două ori, şi atunci de la distanță.

Da, eram fericit. Tata avusese dreptate: îmi făcusem o viață nouă. Sunam conştiincios la fiecare două săptămâni, cu taxă inversă, însă amintirea părinților – şi la fel şi a orăşelului copilăriei mele, Ohio – începea să se estompeze, aşa cum se întâmplă cu visele odată cu ivirea zorilor. Convorbirile erau întotdeauna aceleaşi. La început, vorbeam cu mama, care răspundea de obicei – lăsând să se înțeleagă că aşteptase două săptămâni lipită de telefon – şi apoi cu tata, al cărui ton jovial mă silea să-mi aduc aminte de edictul său final, iar spre sfârşit, cu amândoi deodată. Îmi puteam imagina cu uşurință scena: cu capetele plecate spre receptorul dintre ei, în timp ce-mi transmiteau nenumăratele „Te iubesc“, „Suntem mândri de tine“ şi „Să fii cuminte“, privirea tatălui meu ațintită asupra ceasului de deasupra chiuvetei, urmărind cum banii i se duc pe apa sâmbetei la treizeci de cenți minutul. Vocile lor îmi stârneau un sentiment de tristețe, aproape de milă, ca şi cum eu fusesem cel care îi abandonase, nu invers, şi totuşi, de fiecare dată eram uşurat când se termina convorbirea, sunetul receptorului pus în furcă aducându-mă înapoi la propria realitate.

Înainte să-mi dau seama, frunzele s-au colorat, apoi s-au scuturat, covorul uscat împânzind împrejurimile şi umplând aerul de mirosul dulceag al descompunerii; cea dintâi zăpadă a căzut cu o săptămână înainte de Ziua Recunoştinței, prima mea iarnă în New England fiind una

umedă şi rece. Părea încă un fel de botez într-un an în care avusesem parte de o mulțime. Nici nu se pusese problema să mă întorc acasă în vacanța de Ziua Recunoştinței, Ohio fiind oricum prea departe – aş fi pierdut jumătate din timp numai pe drum – aşa că am acceptat invitația de a petrece sărbătorile cu Lucessi, în Bronx. Mă așteptam ca prostul la o scenă tipică din viața italienilor, ca în filmele de la Hollywood: un apartament înghesuit deasupra unei pizzerii, toată lumea țipând şi strigând unul la celălalt, tatăl, cu o cămaşă transpirată la subraț şi mama, cu mustață, în halat şi în papuci de casă, fluturându-şi mâinile prin aer şi exclamând Mamma mia din treizeci în treizeci de secunde.

Nici că aş fi putut găsi ceva mai diferit. Locuiau în Riverdale, care, deşi, practic vorbind, aparținea tot de Bronx, era la fel de elegant ca oricare altul, într-o casă mare din piatră, în stil Tudor, care arăta de parcă ar fi fost desprinsă dintr-un peisaj din Anglia rurală. Nu tu spaghete cu chiftele în sos de roşii, nu tu altare închinate Sfintei Maria, nu fluturat teatral de mâini; casa era sobră ca un mormânt. Cina de Ziua Recunoştinței ne-a fost servită de o menajeră din Guatemala într-o uniformă apretată, iar după aceea, toată lumea s-a retras într-o cameră pe care chiar o numeau „cabinet “, ca să asculte o transmisiune radio a interminabilei tetralogii *Inelul Nibelungilor* a lui Wagner. Lucessi îmi spusese că familia lui făcea „afaceri în domeniul restaurantelor“ (de aici pizzeria din închipuirea mea), însă, în realitate, tatăl lui era contabilul-şef al rețelei de restaurante patronate de Golden Sachs, având un birou pe Wall Street la care făcea zilnic naveta într-un Lincoln Continental de mărimea unui tanc. Ştiam că Lucessi avea o soră mai mică; însă nu menționase că era întruchiparea unei zeițe mediteraneene, posibil cea mai frumoasă fată pe care o văzusem vreodată – foarte înaltă, cu un păr negru, strălucitor şi cu un ten atât de fin încât îmi venea s-o mănânc, dar nici că avea obiceiul de a intra într-o cameră

îmbrăcată doar în chiloți. O chema Arianna. Venise acasă de la internat, o şcoală pe undeva, prin Virginia, unde călăreau toată ziua, iar când nu stătea tolănită în chiloți, citind reviste, mâncând pâine prăjită cu unt sau vorbind la telefon, umbla prin casă în cizme înalte de călărie, cu pinteni zdrăngănitori, şi în pantaloni strânşi pe picior, o costumație având acelaşi efect asupra mea: de a-mi trimite sângele în instalație. Arianna nu era nici pe departe de nasul meu, cu alte cuvinte, o afirmație la fel de evidentă ca vremea de afară, şi totuşi, făcea efortul de a-mi reaminti acest lucru, strigându-mă „Tom“ indiferent de cât de multe ori o corectase fratele ei şi aruncându-mi priviri atât de dispreţuitoare, de parcă m-ar fi stropit mereu cu apă rece.

În ultima mea noapte în Riverdale, m-am trezit la puțin timp după miezul nopții, constatând că mi-era foame. Mi se spusese să mă port „ca şi cum aş fi fost acasă“ – ceea ce era ridicol de-a dreptul – şi totuşi, ştiam că nu puteam să adorm la loc dacă nu mâncam ceva. Am tras pe mine o pereche de pantaloni de trening şi m-am strecurat jos pe scări, până la bucătărie, unde am dat peste Arianna, care stătea la masă, într-un halat din flanelă, răsfoind un exemplar din *Cosmopolitan* cu mâinile ei elegante şi mâncând cereale cu gura ei perfectă, cu buze pline. Pe bufet erau o cutie de Cheerios şi una de lapte. Primul meu instinct a fost să mă retrag, însă deja mă observase, stând ca un prost în uşă.

— Am venit să iau o gustare, te deranjez? am întrebat eu.

Ea îşi îndreptase deja atenția înapoi, asupra revistei. A luat o lingură de cereale şi a făcut un gest din mână, care parcă spunea: „Fă ce vrei.“

Am luat un bol. Nu aveam unde să stau altundeva, aşa că m-am aşezat lângă ea, la masă. Chiar şi în halatul din flanelă, nemachiată şi nepieptănată, era superbă. Habar n-aveam ce puteam să vorbesc cu o aşa ființă.

— Te holbezi la mine, a zis ea, întorcând pagina.

Am simțit cum îmi năvăleşte sângele în obraji.

— Ba nu mă holbez.

Ea n-a mai zis nimic. Eu nu aveam unde să mă uit, aşa că am coborât ochii la cerealele din castronul meu. Mestecatul lor îmi părea mult prea zgomotos.

— Ce citeşti? am întrebat-o eu în cele din urmă.

Ea a oftat iritată, a închis revista şi şi-a ridicat privirea.

— OK. Sunt numai urechi.

— Nu încercam decât să fac conversație.

— Poți să nu mai încerci, te rog? Am văzut cum te uiți la mine, Tim.

— Deci ştii cum mă cheamă.

— Tim, Tom, tot aia, a zis, dându-şi ochii peste cap. Hai să terminăm odată cu asta.

Şi-a desfăcut partea de sus a halatului. Pe sub el nu purta decât un sutien din dantelă roz, strălucitoare. Numai privindu-l şi m-a stârnit nespus.

— Haide! m-a îndemnat ea.

— Haide ce?

M-a privit cu o expresie de plictis batjocoritor.

— Ce eşti aşa greu de cap, studentule la Harvard? Uite, lasă-mă să te ajut!

Mi-a luat mâna şi mi-a aşezat-o, destul de mecanic, pe sânul ei stâng. Şi ce sân nemaipomenit avea! Nu mai atinsesem o zeiță până atunci. Era de o moliciune sferică, adăpostit în mătase scumpă, cu bordură din dantelă delicată, ca o piersică în palma mea. Mi-am dat seama că râdea de mine, dar nici că-mi păsa. Ce avea să se întâmple acum? Avea să mă lase s-o sărut?

Aparent, nu. În timp ce eu îmi construiam în cap o secvență sexuală despre lucrurile minunate pe care le puteam face împreună, culminând cu un act pasional pe podeaua din bucătărie, brusc, ea îmi dă mâna la o parte şi o lasă să cadă pe masa din bucătărie cu un gest dispreţuitor folosit de obicei atunci când se aruncă gunoiul.

— Deci, a spus ea, deschizând din nou revista, ai primit ce-ai vrut? Eşti mulțumit acum?

Eram complet buimăcit. A dat o pagină, apoi încă una. Ce naiba se întâmplase?

— Nu te înțeleg deloc, am zis eu.

— Normal că nu.

A ridicat din nou privirea, încrețindu-şi nasul a dezgust.

— Spune-mi ceva. De ce eşti prieten cu el? Adică, având în vedere toate astea, pari destul de normal.

Asta, am bănuit eu, trecea drept un compliment. De asemenea, a stârnit în mine un puternic instinct de a-i lua apărarea fratelui ei. Cine era ea, de vorbea aşa despre el? Cine se credea, de mă necăjea în felul ăsta?

— Eşti groaznică! i-am zis.

Ea a râs scurt şi răutăcios.

— Aşa-i viața, studentule la Harvard. Acum, dacă mă scuzi, încerc să citesc.

Şi asta a fost tot. M-am întors în pat atât de încărcat de tensiune sexuală, încât abia am putut să adorm, iar de dimineață, înainte ca restul casei să se trezească, tatăl lui Lucessi ne-a condus până la gară în Lincolnul lui monstruos de mare. Pe când coboram, într-o încercare stânjenitoare de a-mi întoarce amabilitățile, mi-a mulțumit că am venit într-o asemenea manieră, încât sugera că până şi el era puțin nedumerit de prietenia mea cu fiul său. Începea să se contureze o imagine: Lucessi era oaia neagră a familiei, un motiv de milă şi de ruşine. Îmi părea sincer rău pentru el, cu atât mai mult cu cât găseam situația lui asemănătoare cu a mea. Eram amândoi niște paria.

Am urcat în tren. Mă simțeam istovit şi nu aveam chef de vorbă. O vreme, am mers amândoi în tăcere, zgâlțâiți de tren. Lucessi a fost cel care a spart gheața.

— Scuze pentru tot.

Desena pe geam forme nedefinite, cu degetul arătător.

— Sunt sigur că te aşteptai la ceva mai interesant.

Nu-i spusesem ce mi se întâmplase şi, fireşte, nici nu aveam de gând. Era adevărat şi că furia mi se domolise, înlocuită fiind de o curiozitate abia înmugurită. Descoperisem ceva cu totul neaşteptat în privința lumii, în privința vieții pe care o avea familia lui. Știam că există o asemenea bogăție, dar nu era acelaşi lucru cu a dormi chiar în sânul ei. Mă simțeam ca un explorator care dăduse peste un oraş de aur în inima junglei.

— Nu-ți face griji, i-am răspuns. M-am simțit bine.

Lucessi a oftat, s-a lăsat pe spate şi a închis ochii.

— Câteodată, pot fi cei mai proşti oameni de pe pământ, a spus el.

Ce m-a fascinat pe mine au fost banii, fireşte. Şi nu doar pentru lucrurile pe care le puteau cumpăra, cu toate că şi asta îmi făcea cu ochiul (sora lui Lucessi fiind proba numărul unu). Atracția mai profundă consta în ceva mult mai eteric. Nu fusesem niciodată în preajma oamenilor bogați, dar nu mă simțeam ca şi cum aş fi avut ceva de pierdut din cauza asta. Nici în preajma marțienilor nu fusesem. Erau o mulțime de copii bogați la Harvard, fireşte, dintre cei care frecventaseră numai şcoli de elită private şi se adresau unii altora cu porecle precum „Trip", „Beemer" sau „Duck". Însă în zilele noastre, averea lor putea fi trecută cu vederea cu uşurință. Locuiam în aceleaşi cămine de rahat, ne curgeau transpirațiile pe aceleaşi teste şi examene, mâncam aceeaşi mâncare oribilă în sala de mese, întocmai precum colocatarii unui kibbutz. Sau cel puțin aşa părea. Vizita în casa lui Lucessi îmi deschisese ochii asupra unei lumi ascunse care zăcea dincolo de pojghița de egalitarism a vieților noastre, întocmai ca un sistem de peşteri subteran. Cu excepția lui Lucessi, în realitate, îmi cunoşteam prea puțin prietenii şi colegii de clasă. Poate părea greu de crezut când o spun acum, însă nu-mi trecuse niciodată prin minte că poate fi ceva atât de fundamental de diferit la ei.

În săptămânile care au urmat Zilei Recunoştinței, am început să trec foarte bine în revistă oamenii care mă înconjurau. Era un băiat, care stătea într-o cameră de la capătul holului, al cărui tată era primarul din San Francisco; o fată pe care o ştiam doar vag şi care vorbea cu accent spaniol, despre care se spunea că ar fi fiica unui dictator sud-american; unul dintre partenerii mei de laborator îmi mărturisise, fără nicio legătură, că familia lui deținea o casă de vacanță în sudul Franței. Toate aceste informații m-au făcut să percep o nouă dimensiune asupra locului în care mă aflam, iar gândul acesta m-a făcut să fiu nespus de jenat, chiar în timp ce-mi doream să aflu mai multe, să-i penetrez codurile sociale şi să văd unde m-aş putea încadra.

La fel de fascinant era şi faptul că Lucessi însuşi nu voia să aibă nimic de-a face cu asta. Pe parcursul weekendului, îşi dăduse pe față disprețul față de soră-sa, de părinți, ba chiar şi de casă, pe care o numea, în stilul lui propriu, „o adunătură imbecilă de pietre“. Am încercat să-l mai trag de limbă, dar fără succes; sugestiile mele îl iritau şi chiar îl înfuriau. Ceea ce începusem să descopăr în colegul meu de cameră era prețul pe care-l plătea pentru a fi prea deştept. Era capabil să calculeze cantități uriaşe de date fără să găsească nicio plăcere în asta. Pentru Lucessi, lumea era o colecție de sisteme criptate, separate de orice înțeles, o realitate de suprafață guvernată numai de ea însăşi. Putea, de exemplu, să recite media de lovituri reuşite a fiecărui jucător de baseball de la New York Yankees, dar, când îl întrebai care era preferatul lui, nu avea niciun răspuns. Singura emoție de care părea să fie capabil era disprețul pentru ceilalți oameni, deşi până şi acesta avea un fel de uimire copilărească, ca şi cum era un copil plictisit prins într-un trup de bărbat, forțat să stea la masa adulților şi să asculte conversații ininteligibile despre prețul imobilelor şi despre cine a divorțat de cine. Cred că asta era de fapt durerea lui – nu ştia care era problema, ci doar că era

una –, ceea ce rezultă într-un fel de singurătate nihilistă: ura şi invidia pe toată lumea deopotrivă, în afară de mine, căruia îmi atribuia o viziune similară asupra lumii, doar pentru că eram mereu prin preajmă şi nu îl luam peste picior.

Cât despre soarta lui nefericită: poate că nu-l preţuiam suficient ca prieten. Uneori mă gândeam că poate eram singurul prieten pe care-l avusese vreodată. Şi e ciudat că încă mă gândesc la el câteodată, chiar şi după atâţia ani, chiar dacă, la urma urmei, nu a fost decât un personaj episodic în viaţa mea. Dar asta, probabil din cauza caracterului staţionar al circumstanţelor mele. Având atâţia ani de umplut cu ceva, inevitabil treci în revistă tot, ajungi să deschizi fiecare sertar al minţii şi să scotoceşti prin el. Nu-l cunoşteam prea bine pe Lucessi; nimeni nu putea face asta. Şi totuşi, a nu reuşi să cunoşti o persoană nu înseamnă că aceasta nu joacă un rol important în viaţa ta. Mă întreb cum m-ar privi Lucessi acum? Oare rătăceşte, în chip miraculos încă în viaţă, prin această închisoare creată de mine, prin acest memorial al lucrurilor trecute, urcând scările de marmură în stilul lui lipsit de graţie şi, oprindu-se dinaintea mea în pantofii lui butucănoşi, în pantalonii lălâi şi în jerseul celor de la Yankees mirosind a transpiraţie şi a nespălat, ce mi-ar spune? Vezi? *Acum înţelegi şi tu, Fanning. Acum înţelegi şi tu în sfârşit.*

M-am întors în Ohio pentru Crăciun. Mă bucuram să fiu acasă, însă bucuria mea era cea a unui exilat; nu mă mai regăseam acolo, ca şi cum aş fi fost plecat de ani buni, nu de câteva luni. Harvard nu era căminul meu, cel puţin nu încă, dar nici casa din Mercy, Ohio, nu era. Însăşi ideea de cămin, de loc căruia să-i aparţii, devenise străină de mine.

Mama nu părea să se simtă bine. Slăbise mult, iar tusea tabagică i se înrăutăţise. Acum, la cel mai mic efort, îi apăreau broboane de sudoare pe frunte. Nu am dat mare atenţie acestui lucru, acceptând numaidecât explicaţia

tatălui meu, şi anume că se epuizase cu pregătirile de sărbători. Am trecut conştiincios prin etapele sentimentale: aranjatul bradului şi coptul plăcintelor, dusul la slujba de la miezul nopții (în restul anului, nu prea dădeam pe la biserică), deschisul cadourilor mele sub privirile părinților – un ritual stânjenitor, năpasta copiilor singuri la părinți –, însă nu aveam niciun sentiment pentru nimic din toate astea şi am plecat cu două zile mai devreme, explicându-le că aveam de dat nişte examene şi că trebuia să mă întorc la învățat. (Chiar aveam, dar nu ăsta era motivul.) La fel cum făcuse şi în septembrie, tata m-a condus la gară. Ploaia de vară fusese înlocuită de zăpadă şi de ger, iar curentul cald care intra prin fereastra deschisă, de o pală de aer uscat provenită de la ventilatoarele de la bord. Ar fi fost momentul potrivit să spună ceva important, asta dacă s-ar fi gândit vreunul dintre noi la un asemenea lucru. Când autobuzul a pornit, eu nu am privit în urmă.

Cât despre restul acelui prim an, nu am multe de spus. Aveam note bune – mai mult decât bune. Deşi ştiam că mă descurcasem bine, eram încă uimit când mi-am văzut foaia matricolă de pe primul semestru numai cu note de 10, fiecare dintre ele scoasă în evidență prin felul în care era ştanțată pe hârtie de către matrița de modă veche. Nu am folosit asta drept scuză pentru a mă culca pe o ureche, ci, dimpotrivă, mi-am dublat eforturile. De asemenea, pentru o scurtă perioadă de timp, am avut o iubită, pe fiica dictatorului sud-american. (Era de fapt ministrul de finanțe din Argentina.) Habar n-am ce-a văzut la mine, dar nu aveam de gând să-mi bat capul cu asta. Carmen avea mai multă experiență sexuală decât mine – mult mai multă. Era genul de femeie care folosea cuvântul „iubit“ cu sensul de „ești în posesia mea“ şi se dedica acestui proiect al plăcerii cu un abandon lacom. Era binecuvântată cu o cameră de o persoană, lucru rar pentru un boboc, iar în acel loc sacru al eşarfelor şi a tot felul de mirosuri feminine, m-a inițiat în

ceea ce ar fi putut trece, ceea ce şi era, drept erotism destinat adulţilor, parcurgând întregul meniu de plăceri corporale, începând cu aperitivele şi terminând cu desertul. Nu ne-am iubit – un sentiment care pe mine încă mă lasă confuz, iar Carmen avea prea puţină nevoie de acest sentiment – şi nici nu era atrăgătoare în sensul convenţional al cuvântului. (Pot spune asta, pentru că şi eu eram la fel.) Era puţin peste greutatea normală, iar faţa ei avea o formă uşor masculină în jurul bărbiei, care semăna cu a unui boxer. Însă dezbrăcată şi aprinsă de pasiune, vorbind murdar în spaniola ei cu accent argentinian, era cea mai seducătoare fiinţă de pe Pământ, trăsătură amplificată de o sută de ori prin faptul că ea însăşi era conştientă de asta.

Între aceste escapade carnale – în pauza de cursuri, eu şi Carmen dădeam uneori fuga în camera ei pentru o oră de copulaţie agresivă – şi volumul uriaş de teme şi, bineînţeles, orele petrecute la bibliotecă – timp pe care îl foloseam ca să mă refac pentru următoarea întâlnire – mă vedeam din ce în ce mai puţin cu Lucessi. Întotdeauna avusese un program dezordonant, învăţând noaptea şi dormind în episoade, dar, pe măsură ce înaintam în semestru, venirile şi plecările lui ajunseseră din ce în ce mai neregulate. Când dormeam la Carmen, puteam să nici nu-l văd zile în şir. De-acum, îmi lărgisem cercul de cunoştinţe dincolo de zidurile căminului, incluzându-i şi pe prietenii lui Carmen, toţi mult mai cosmopoliţi decât mine. Era evident că lui Lucessi nu-i plăcea asta, însă orice efort de a-l introduce şi pe el în cercul nostru a fost numaidecât înăbuşit. Igiena lui personală a mai cunoscut un declin; camera noastră mirosea a şosete şi a tăvi cu mâncare mucegăită, pe care le aducea de la cantină şi nu le mai returna. De multe ori am intrat ca să-l găsesc stând pe pat, îmbrăcat sumar, bălmăjind ceva ca pentru sine şi făcând gesturi ciudate, sacadate, din mâini, ca şi cum ar fi fost angajat într-o conversaţie cu cineva nevăzut. La culcare – când credea el de cuviinţă să facă asta, putea să fie şi în mijlocul zilei – îşi

acoperea fața cu un strat de cremă antiacnee, gros cât machiajul unui mim; a început să doarmă cu un cuțit pentru scafandri într-un toc din plastic pe care-l ținea legat de picior. (Asta ar fi trebuit să mă alarmeze mai mult decât a făcut-o.)

Îmi făceam griji în privința lui, dar nu foarte mult; pur şi simplu eram prea ocupat. În ciuda mai noului şi mai interesantului meu cerc de prieteni, dintotdeauna am presupus că noi doi aveam să rămânem colegi de cameră. La sfârşitul anului, toți bobocii au intrat într-o tragere la sorți care să hotărască în ce cămin aveau să locuiască pentru următorii trei ani. Asta era privită ca un ritual de trecere la fel de important din punct de vedere social ca persoana cu care te căsătoreai. Și avea două aspecte. Primul era căminul în care îşi dorea fiecare să stea. Erau douăsprezece, fiecare cu reputația lui: căminul studioşilor, căminul artiştilor, căminul sportivilor şi tot aşa. Cele mai râvnite erau cele situate pe malul râului Charles – un domeniu extrem de elegant, care costa cât taxa de şcolarizare. Ultimele pe listă erau cele din vechiul cartier Radcliff, tocmai pe Garden Street. Să fii „încartiruit“ era egal cu exilul, îți legai pe veşnicie viața de orarul autobuzelor care, deloc convenabil, nu mai funcționau cu mult înainte de terminarea oricărei petreceri.

Al doilea aspect era, desigur, cine stătea cu cine. Acest lucru făcea ca primele săptămâni să fie extrem de stânjenitoare pentru toți, ca să-şi stabilească alianțele şi să-şi dea prieteniilor întâietate. Să respingi un coleg de cameră boboc în favoarea altcuiva era ceva des întâlnit, dar la fel de ruşinos ca un divorț. M-am gândit să discut despre asta cu Lucessi, după care mi-am dat seama că aş fi lipsit de inimă. Cine să-l vrea drept coleg de cameră? Cine să-i accepte ciudățeniile, personalitatea lui melancolică, mirosurile lui nesănătoase? Dar, dacă stau să mă gândesc, nimeni nu mi-a propus să mă mut cu el. Se părea că Lucessi era al meu.

Pe măsură ce ziua tragerii la sorți se apropia, l-am căutat să văd ce voia să facem. I-am spus că aş vrea să mă duc la căminul Winthrop sau la Lowell. Şi poate la Quincy, ca rezervă. Erau cămine pe malul râului, dar fără deschiderea socială aparte a celorlalte. Discuția noastră a avut loc în toiul unei după-amiezi călduroase de primăvară, în care, aparent, Lucessi dormise mai mult. Stătea la birou, îmbrăcat doar în boxeri şi în maiou, jucându-se cu un calculator în timp ce vorbeam, apăsându-i tastele lipsite de înțeles cu capătul de gumă al unui creion. La colțul gurii avea o dungă albă de pastă de dinți întărită.

— Deci ce crezi?

Lucessi a ridicat din umeri.

— Am intrat deja.

Răspunsul lui nu avea nicio noimă.

— Despre ce vorbeşti?

— Am cerut să fiu repartizat într-o cameră de o persoană din cartier.

„Psihopații singuratici“ erau numiți. Căminul celor neadaptați; camera pentru cei care nu puteau să aibă un coleg de cameră.

— E chiar drăguț acolo, a continuat Lucessi. E mai linişte. Ştii tu. Oricum, treaba e făcută.

Rămăsesem perplex.

— Ce naiba, Lucessi? Tragerea la sorți e abia săptămâna viitoare. Credeam că o să stăm împreună.

— Am presupus că n-o să vrei. Ai o grămadă de prieteni. Am crezut c-o să te bucuri.

— Eu am crezut că eşti prietenul meu.

Am început să măsor furios camera cu paşii.

— Despre asta e vorba? Nu-mi vine să cred că faci asta! Uită-te la locul ăsta! Uită-te la tine! Ce altceva ți-a mai rămas? Şi tu-mi faci asta mie?

Nişte vorbe oribile, de nerepetat. Fața lui Lucessi s-a strâns ca o coală de hârtie.

— Iisuse, îmi pare rău! N-am vrut să…

Nu m-a lăsat să termin.

— Nu, ai dreptate. Chiar sunt cam jalnic. Crede-mă, nu e ca şi cum n-am mai auzit-o înainte.

— Nu vorbi aşa despre tine.

Vina care mă încerca era de nesuportat. M-am aşezat pe pat, încercând să-l fac să se uite la mine.

— N-ar fi trebuit să spun ce-am spus. Eram supărat.

— E în regulă, las-o baltă.

A trecut o clipă, Lucessi încruntându-se la calculator.

— Ţi-am spus vreodată că am fost adoptat? Nici nu sunt rudă cu ea. Nu practic vorbind, cel puţin.

Remarca aparţinea unui subiect atât de îndepărtat, încât mi-a luat o secundă să-mi dau seama că vorbea despre Arianna.

— Toată lumea crede că e de fapt invers, a continuat el. Adică, Dumnezeule, uită-te la ea! Dar nu. Părinţii mei m-au luat de la un orfelinat. Au crezut că nu pot avea copii. Unsprezece luni mai târziu, ce să vezi, apare Domnişoara Perfecţiune.

Nu mai auzisem în viaţa mea o confesiune atât de plină de suferinţă. Ce era de spus? Şi de ce-mi spunea asta tocmai acum?

— Chiar mă urăşte, ştii? Adică urât-urât. Ar trebui s-o auzi cum îmi vorbeşte.

— Sunt sigur că asta nu e adevărat.

Lucessi a ridicat deznădăjduit din umeri.

— Cu toţii o fac. Ei cred că eu nu ştiu, dar nu-i aşa. Bine, sunt regele rataţilor. Nu e ca şi cum nu mi-am dat seama până acum. Dar Arianna... Ai văzut-o şi tu, înţelegi despre ce vorbesc. Iisuse, mă ucide, pur şi simplu!

— Sora ta e o afurisită şi jumătate. Probabil se poartă aşa cu toată lumea. Nu te mai gândi la ea.

— Da, ei bine, nu asta e problema.

Şi-a ridicat ochii din calculator şi m-a privit drept în faţă.

— Tu te-ai purtat foarte frumos cu mine, Tim, şi apreciez asta. Serios. Îmi promiţi că rămânem prieteni?

Am înțeles atunci ce încerca Lucessi să facă. Ce luasem eu drept gelozie sau milă față de propria persoană era de fapt un fel de generozitate cu două fețe. La fel cum făcuse şi tatăl meu, Lucessi tăia legăturile cu mine pentru că se gândea că mi-e mai bine fără ele. Cea mai rea parte era că ştiam că are dreptate.

— Sigur, am spus. Normal că rămânem prieteni.

Mi-a întins mâna.

— Mi-o dai şi tu pe a ta? Ca să ştiu că nu eşti prea supărat pe mine.

Ne-am strâns mâinile, fără ca vreunul dintre noi să creadă în gest.

— Deci asta a fost? am zis eu.

— Da, cred că da.

Era îndrăgostit de ea, fireşte. Deşi îmi spusese, asta era partea poveştii care mi-a luat mult – prea mult – timp s-o descifrez. Iubea lucrul pe care îl şi ura, iar asta îl distrugea pe dinăuntru. Încă un lucru pe care Lucessi mi l-a spus, fără să fie nevoie să-l rostească, era că stătea să pice la aproape toate cursurile. Aranjamentul cu căminul nu era bătut în cuie, pentru că nu avea să se mai întoarcă.

Între timp, a trebuit să rezolv problema de a-mi găsi un loc unde să stau. Mă simțeam trădat şi eram furios pe mine însumi pentru că înțelesesem atât de greşit situația, dar mi-am acceptat soarta, care părea oarecum binemeritată. Era ca şi cum pierdusem la un joc „Ocupă scaunul liber când se oprește muzica“ de proporții cosmice; cântecul se oprise, iar eu rămăsesem în picioare şi pur şi simplu nu aveam ce face în privința asta. Am sunat să văd dacă era cineva în căutarea unui coleg care să completeze locurile dintr-un apartament, dar nu am găsit pe nimeni şi, decât să sap şi mai adânc în lista cunoscuților mei, făcându-mă astfel şi mai mult de râs, m-am hotărât să mă opresc. Nu erau camere de o persoană în căminele de pe malul râului, dar încă era posibil să intru la tragerea la sorți ca „suspendat “;

urma să fiu trecut pe lista de aşteptare a celor trei cămine alese, iar dacă un student renunța peste vară, universitatea avea să-mi dea locul lui. Am bifat Lowell, Winthrop şi Quincy, fără să-mi mai pese la care intram, şi am aşteptat rezultatul.

Anul se apropia de sfârşit. Eu şi Carmen am luat-o fiecare pe alt drum. Unul dintre profesori mi-a oferit un post de laborant. Salariul era neglijabil, dar era o onoare să ți se propună aşa ceva şi aveam să rămân în Cambridge pe perioada verii. Am închiriat o cameră în Allston, de la o doamnă de optzeci de ani, care prefera studenții de la Harvard; în afară de colecția de pisici, care era numeroasă – n-am fost niciodată sigur câte avea mai exact – şi de mirosul copleşitor al litierelor, situația era una aproape ideală. Plecam devreme şi mă întorceam târziu, mâncând de obicei la una dintre multele cantine ieftine de la periferia Cambridge-ului, şi abia dacă ne vedeam. Toți prietenii mei plecaseră pe vară şi mă aşteptam să fiu singur, dar nu a fost aşa. Anul şcolar mă lăsase vlăguit şi cu o senzație de supraplin, ca după o masă copioasă, aşa că mă bucuram de linişte. Slujba mea, care presupunea confruntarea de date despre structura biologică a celulelor plasmatice la şoareci, putea fi practic efectuată fără interacțiunea cu o altă ființă umană. Câteodată, nu vorbeam zile la rândul.

Îmi e ruşine să recunosc, dar, pe durata acelei veri tăcute, am uitat complet de părinții mei. Şi nu mă refer la faptul că i-am ignorat, ci că am uitat pur și simplu de existența lor. Le spusesem într-o scrisoare unde aveam să stau şi de ce, fără să le dau numărul de telefon, pe care nu-l ştiam pe atunci – o omisiune care putea fi corectată. Nu i-am sunat, iar ei nu mă puteau suna, aşa că, pe măsură ce vara trecea, această scăpare banală a devenit un amortizor psihologic care i-a eliminat cu totul din gândurile mele. Fără îndoială, într-un ungher al minții mele eram conştient de ce făceam şi de faptul că trebuia să-i contactez înainte de

venirea toamnei, pentru depunerea hârtiilor necesare bursei; dar, în viața de zi cu zi, pur şi simplu încetaseră să mai conteze.

Apoi, mama a murit.

Tata m-a informat de acest lucru printr-o scrisoare. Brusc, mi s-au lămurit o mulțime de lucruri. Cu o lună înainte să plec la Harvard, mama fusese diagnosticată cu cancer de col uterin. Amânase operația – o histeroctomie totală – până după plecarea mea, nevrând să umbrească în vreun fel această ocazie. Biopsiile postoperatorii au arătat că era vorba de un adenosarcom rar şi agresiv, de pe urma căruia nu avea nicio şansă să se recupereze. Până la venirea iernii, metastaza i se instalase deja la plămâni şi la oase. Pur şi simplu nu era nimic de făcut. Fusese, aşa cum se exprimase tatăl meu, ultima ei dorință, ca fiul ei mult iubit să nu sufere vreo întrerupere în drumul lui către împlinirea tuturor speranțelor: cu alte cuvinte, trebuia să-mi văd de viața mea şi să nu ştiu nimic. Murise cu două săptămâni înainte, cenuşa ei fiind îngropată fără ceremonie, după cum voise. Nu suferise mult, scria tatăl meu, mai degrabă cu răceală, şi plecase din această viață îndreptându-şi cele mai bune gânduri către mine.

Scrisoarea se încheia astfel:

Probabil că eşti supărat pe mine, pe amândoi, pentru că am ținut secretul ăsta față de tine. Dacă te ajută cu ceva, eu am vrut să-ți spunem, dar mama ta nici n-a vrut să audă. În ziua când te-am condus la autobuz, când ți-am spus să pleci şi să ne laşi în urmă, acelea au fost cuvintele mamei tale, nu ale mele, deşi m-a convins şi pe mine de înțelepciunea lor, în cele din urmă. Eu şi mama ta am fost fericiți împreună, cred, dar nu m-am îndoit nicio clipă că tu ai fost marea dragoste a vieții ei. Nu ți-a vrut decât binele, Timothy. Poate că vrei să te întorci acasă, dar eu ți-aş spune să mai aştepți. Eu mă descurc destul de bine, având în vedere circumstanțele, şi nu văd niciun motiv să-ți întrerupi studiile pentru ce ar putea

fi, până la urmă, o distragere dureroasă care să nu servească la nimic. Te iubesc, fiule. Sper că ştii asta şi că mă poţi ierta – că ne poţi ierta pe amândoi – şi că, atunci când ne vom reîntâlni, o vom face nu ca să plângem moartea mamei tale, ci ca să-ţi sărbătorim reuşitele.

Am citit scrisoarea în holul casei unei femei pe care abia o cunoşteam, cu pisicile frecându-mi-se de picioare, la ora zece a unei nopţi călduroase de început de august, când aveam nouăsprezece ani. Nu am cuvinte ca să descriu ce am simţit atunci şi nici nu voi încerca să le găsesc. Am avut un puternic impuls de a-l suna; voiam să ţip la el până când aş fi răguşit, până când cuvintele ar fi ieşit cu sânge. La fel de puternică era şi dorinţa de a mă urca în autobuzul de Ohio, de a mă duce direct acasă şi de a-l sugruma în pat – patul pe care-l împărţise cu mama pentru aproape treizeci şi ceva de ani şi unde, fără îndoială, fusesem şi conceput. Dar n-am făcut nimic. Mi-am dat seama că mi-era foame. Trupul îşi cere drepturile – o lecţie utilă – aşa că m-am dus la cămara bătrânei şi mi-am făcut un sendviş cu brânză şi cu pâine veche şi am băut un pahar din acelaşi lapte pe care-l pusese în farfuriuţele împrăştiate prin toată casa. Laptele se acrise, dar l-am băut oricum, iar asta e amintirea cea mai vie dintre toate: gustul acru al laptelui.

16

Restul verii a trecut ca într-un vis lipsit de emoţii. La un moment dat, am primit o scrisoare prin care mi-era adus la cunoştinţă că fusesem repartizat în căminul Winthrop cu un coleg de cameră al cărui nume nu-l ştiam încă şi care doar ce se întorsese după un an de stat în străinătate. Că nu-mi păsa de asta e mult spus. În ce mă priveşte, aş fi putut în continuare locui la bătrâna cu litierele ei jegoase. Cât despre mama, nu am spus nimănui. Am lucrat la laborator până în prima zi din semestru, nelăsându-mi nicio zi liberă în care

să-mi fi găsit ceva care să mă distragă. Profesorul meu m-a întrebat dacă nu voiam să lucrez pentru el şi pe parcursul anului şcolar, însă l-am refuzat. Poate că nu a fost un lucru înțelept şi a părut uimit să vadă că nu accept un asemenea privilegiu, dar nu aş mai fi avut timp pentru bibliotecă, de a cărei linişte îmi era sincer dor.

Am ajuns acum la partea poveştii în care situația mea se schimbă atât de radical, încât îmi aduc aminte de acea perioadă ca de un plonjon, ca şi cum până atunci aş fi plutit doar la suprafața vieții. Totul a început în ziua când m-am mutat în căminul Winthrop. Eu şi Lucessi ne vânduserăm mobila de la Armata Salvării, iar eu am ajuns acolo cu aproape nimic în plus față de valiza cu care venisem la Harvard cu un an în urmă, de o lampă de birou, o cutie cu cărți şi cu impresia că, încă o dată, căzusem într-o anonimitate atât de pură, încât mi-aş fi putut schimba numele cu al cuiva mai înțelept decât mine, dacă voiam. Apartamentul, două camere care dădeau una într-alta, cu o baie la capăt, era la etajul patru din clădirea pătrată a căminului, cu vedere la modestele clădiri ale Bostonului ce se profilau la orizont. Nici urmă de colegul meu, al cărui nume încă nu-l aflasem. Am petrecut ceva timp gândindu-mă la ce loc să-mi aleg – camera interioară era mai mică, dar mai intimă; pe de altă parte, ar fi trebuit să îndur tropăitul colegului până la baie la orice oră – înainte să mă decid, dar, ca să începem cu dreptul, aveam să-l aştept, ca să putem hotărî împreună.

Terminasem de adus şi ultimele lucruri, când o siluetă a apărut în prag, cu chipul ascuns după un teanc de cutii pe care le ducea în brațe. A intrat în cameră, gemând de efort, şi le-a lăsat pe podea.

— Tu, am zis eu.

Era tipul pe care-l întâlnisem la Burger Cottage. Purta o pereche de pantaloni kaki reiați şi un tricou gri pe care scria

HARVARD SQUASH, urme de transpirație ivindu-i-se la subraț.

— Aşteaptă! a făcut el, zgâindu-se la mine. Te ştiu. De unde te ştiu?

I-am povestit de întâlnirea noastră. La început, nu a părut să-şi amintească; apoi mi-am dat seama din privirea lui că m-a recunoscut.

— Fireşte! Tipul cu valiza. Să înțeleg că asta înseamnă c-ai ştiut s-ajungi în Wigglesworth. Nu vreau să te jignesc, dar nu ai trecut în anul doi?

Era o întrebare bună, cu un răspuns complicat. Deşi fusesem admis ca student în anul întâi, aveam suficiente credite cât să termin totul în trei ani. Nu mă gândisem prea mult la asta, întotdeauna crezusem că o să rămân acolo toți cei patru ani. Însă în săptămânile de după primirea scrisorii de la tata, opțiunea de a-mi abandona educația şi de a da bir cu fugiții devenise din ce în ce mai atrăgătoare. Evident, la fel s-au gândit şi mai marii de la Harvard, de vreme ce m-au pus în cameră cu un student dintr-un an superior.

— Asta înseamnă că eşti deştept, nu glumă, a făcut el. Hai, spune-mi!

Felul în care vorbea era uşor sarcastic şi cumva elogios deopotrivă.

— Ce să-ți spun?

— Ştii tu. Nume, grupă, serie. Specializarea, locul de naştere, genul ăsta de lucruri. Cu alte cuvinte, istoricul tău. Scurt şi la obiect – memoria mea nu funcționează bine pe căldura asta.

— Tim Fanning. Biochimie. Ohio.

— Frumos! Deşi, dacă mă întrebi mâine, probabil n-o să-mi mai aduc aminte, asta ca să nu te superi.

A făcut un pas înainte şi mi-a întins mâna:

— Apropo, eu sunt Jonas Lear.

M-am străduit să răspund cu o strângere fermă.

— Lear, am repetat eu. Ca avionul?

— Doamne, nu! Mai degrabă ca regele nebun al lui Shakespeare.

A aruncat o privire în jur.

— Deci, pe care dintre aceste două camere luxoase ți-ai ales-o să fie a ta?

— M-am gândit că ar fi corect să te aştept.

— Lecția numărul unu: nu aştepta niciodată. Legea junglei şi aşa mai departe. Dar, de vreme ce eşti hotărât să fii un tip de treabă, putem să dăm cu banul.

A scos o monedă din buzunar:

— Alege!

A aruncat moneda în sus înainte să apuc să răspund. După care, a smuls-o din aer şi şi-a plesnit-o peste încheietură.

— Aş zice... cap?

— De ce toată lumea vrea cap? Cineva ar trebui să facă un studiu.

Şi-a ridicat mâna:

— Ei bine, ce să vezi, cap!

— Aş fi vrut-o pe cea mică.

A zâmbit.

— Vezi? Cât de greu a fost? La fel aş fi făcut şi eu. Nu promit, dar o să mă străduiesc să nu-ți confund patul cu buda, în toiul nopții.

— Nu mi-ai spus niciodată ce studiezi.

— Ai dreptate. Ce urât din partea mea! „Biologie organică şi evoluționară“, a răspuns, făcând în aer gestul de ghilimele.

Nu auzisem niciodată de ea.

— Asta e o specializare?

El s-a aplecat să deschisă una dintre cutii.

— Aşa îmi scrie în foaia matricolă. În plus, e amuzant de pronunțat. Sună puțin murdar.

A ridicat privirea şi mi-a zâmbit:

— Ce? Nu e ce te aşteptai?

— M-aş fi aşteptat la ceva, nu ştiu, mai atractiv. Istorie, poate. Sau engleză.

A scos un teanc de manuale şi a început să le înşire pe rafturi.

— Dă-mi voie să te întreb ceva. Dintre toate subiectele din lume, de ce ai ales biochimia?

— Aş zice pentru că mă pricep.

El s-a întors, punându-şi mâinile în şold.

— Ia de-aici! Adevărul este că sunt nebun după aminoacizi. Mi-i pun şi în martini.

— Ce e un martini?

Lui i-a căzut fața:

— N-ai auzit de James Bond? Scuturat, nu amestecat? Nu aveți filme din astea în Ohio?

— Ştiu cine e James Bond. Mă refeream că nu ştiu din ce e făcut.

Gura i s-a lățit într-un rânjet ştrengăresc.

— A, asta! a făcut el.

Eram la al treilea pahar când am auzit o voce de fată strigându-l pe nume şi zgomot de paşi venind în sus pe scări.

— Sunt aici! a strigat Lear.

Amândoi stăteam pe podea, cu instrumentele din trusa lui Lear împrăştiate peste tot în jurul nostru. Nu mai întâlnisem pe nimeni care să-şi care după el nu numai o cinzeacă de gin şi o sticlă de vermut, ci şi tot felul de ustensile de barman – pahare, shakere, cuțite mici şi delicate – pe care le vezi doar în filmele vechi. O pungă de gheață înota într-o baltă de apă topită, lângă un borcan deschis cu măsline luate de la piața din capătul străzii. Zece şi jumătate dimineața, iar eu eram beat criță.

— Iisuse, uită-te la tine!

Mi-am ridicat cu greu ochii buimaci, încercând să mă concentrez asupra siluetei din prag. O fată, îmbrăcată într-o rochie de vară din bumbac albastru-deschis. Am observat

rochia, pentru că era primul lucru pe care-l vedeai la ea. Nu pot spune că era frumoasă, deşi era; mai degrabă, aş vrea să afirm că avea ceva aparte şi, deci, imposibil de clasificat (spre deosebire de sora lui Lucessi, a cărei perfecțiune rece ca gheața se găsea pe toate drumurile, aşa că nu mă marcase în niciun fel). Îmi dădeam seama de particularitățile ei – silueta subțire, cu sânii mici, aproape băiețească; degetele scurte de la picioarele încălțate în sandale, înnegrite de praful de pe drum; fața ei în formă de inimă şi ochii albaştri şi umezi; părul ei de un blond-pai, netinut în frâu de clame sau de bentițe, tuns până la umerii atinşi de soare –, însă întregul, aşa cum se spune, era mai bun decât suma părților.

— Liz!

Lear a făcut mare circ din ridicatul în picioare, încercând să nu-şi verse băutura. Şi-a aruncat brațele după ea într-o îmbrățişare neîndemânatică, pe care ea a respins-o cu o privire de dezgust absolut. Purta o pereche de ochelari mici, cu rame cu imprimeu tip carapace de broască țestoasă, perfect rotunzi, care pe altă femeie ar fi părut drept masculini, dar nu şi pe ea.

— Eşti beat.

— Sunt. Dar nu la fel de rău ca amicul meu, aici de față.

Și-a dus mâna la gură, vorbind într-o şoaptă exagerată:

— Nu-i spune că acum un minut părea că se topeşte de-a binelea.

Și-a ridicat paharul:

— Una mică?

— Mă întâlnesc cu profesorul coordonator în jumătate de oră.

— O să iau asta drept da. Tim, ea e Liz Macomb, prietena mea. Liz, Tim. Nu-mi aduc aminte numele de familie, dar sigur o să-mi vină. Faceți cunoştință până când îi pregătesc fetei ăsteia un cocktail.

Ar fi fost politicos să mă ridic în picioare, dar, cumva, gestul părea prea formal, aşa că m-am răzgândit. De asemenea, nici nu ştiam dacă aş fi putut face asta.

— Bună! am zis eu.

Ea s-a aşezat pe pat, şi-a îndoit picioarele subțiri sub ea şi şi-a tras capătul rochiei peste genunchi.

— Bună, Tim! Deci, tu eşti fericitul câştigător?

Lear a turnat neglijent nişte gin.

— Tim este din Ohio. Asta e tot ce-mi amintesc despre el.

— Ohio!

A pronunțat cuvântul cu aceeaşi încântare pe care ar fi putut s-o folosească pentru Pago Pago sau Rangoon.

— Mereu am vrut să mă duc acolo. Cum e?

— Glumeşti, nu?

— Bine, puțin, a încuviințat ea râzând. Dar e căminul tău. *Patria ta. Ton pays natal.* Povesteşte-mi orice.

Sinceritatea ei era întru totul dezarmantă. M-am străduit să găsesc ceva demn de menționat. Ce puteam spune despre căminul pe care-l lăsasem în urmă?

— E destul de banal, aş zice.

M-am ruşinat în sinea mea de cât de jalnică era remarca.

— Oamenii sunt de treabă.

Lear i-a întins paharul, pe care ea l-a primit fără să-l privească în ochi. A băut o înghițitură mică, apoi spuse:

— E bine dacă sunt de treabă. Altceva?

Încă nu-şi luase ochii de la mine. Intensitatea privirii ei era tulburătoare, însă nu părea deloc respingătoare, ba din contră. Am observat că avea un pufuleț ca de piersică, acoperit cu brobonele de sudoare, deasupra buzei superioare.

— Chiar nu sunt prea multe de zis.

— Şi ai tăi? Cu ce se ocupă?

— Tata e optician.

— O profesie onorabilă. Eu nu pot să-mi văd lungul nasului din cauza chestiilor ăstora.

— Liz e din Connecticut, a adăugat Lear.

Ea a mai sorbit o dată, mai lung de data asta, strâmbându-se uşor de plăcere.

— Dacă nu te superi, Jonas, prefer să vorbesc singură în numele meu.

— Din ce zonă? am întrebat eu, de parcă aş fi ştiut ceva despre Connecticut.

— Dintr-un orăşel numit Greenwich, scumpule. Pe care ar trebui să-l urăsc, pentru că nu există loc mai uşor de urât decât ăsta, dar nu-mi iese deloc. Părinții mei sunt nişte îngeri, îi ador. Jonas, a spus ea apoi, întorcându-şi privirea la pahar, chestia asta e chiar bună.

Lear a tras scaunul de la birou în mijlocul camerei şi s-a lăsat pe el, cu spătarul întors. M-am hotărât ca aşa să stau şi eu de-atunci înainte.

— Sunt sigur că poți să o descrii mai bine, a zis el, zâmbind larg.

— Iar! Ți-am spus, nu sunt o maimuță dansatoare!

— Haide, dovlecel, că murim aici!

— Dovlecel... Ascultă-te numai!

A oftat, dezumflându-şi obrajii.

— Bine, doar de data asta. Dar, ca să ne înțelegem, fac asta doar pentru că avem companie.

Nu ştiam ce să cred despre acest schimb de replici. Liz mai sorbi o dată din pahar. Preț de o perioadă de timp stânjenitor de lungă, poate douăzeci de secunde, liniştea a cuprins încăperea. Liz a închis ochii, întocmai ca un medium la o şedință de spiritism care vrea să invoce sufletele morților.

— Are gust de...

A alungat gândul cu o încruntătură.

— Nu, nu e bine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, a gemut Lear, nu mă mai chinui!

— Taci!

Încă o clipă, apoi chipul i s-a luminat:

— De… aer proaspăt în cea mai friguroasă zi de iarnă.

Eram uimit. Avea perfectă dreptate. Mai mult chiar: cuvintele ei, care erau mai mult decât o simplă descriere a experienței, accentuau realitatea faptului. Era pentru prima oară în viața mea când simțeam că limbajul putea să intensifice viața. Fraza, venită de pe buzele ei, era cu atât mai senzuală.

Lear a scos un fluierat admirativ printre dinți.

— Bună, asta!

Eu mă holbam pur şi simplu la ea.

— Cum ai făcut asta?

— A, e un talent al meu. Total inutil.

— Eşti vreo scriitoare?

A pufnit-o râsul:

— Doamne, nu! I-ai văzut pe oamenii ăia? Nişte bețivi, cu toții.

— Liz aici de față este unul dintre acei studenți care are engleza drept specializare, zise Lear. O povară pe umerii societății, deloc apți pentru muncă.

— Scuteşte-mă de opiniile tale de bădăran!

Apoi, adresându-mi-se mie:

— Nu-ți spune că, de fapt, nu e acel bon vivant care se dă.

— Ba da, sunt!

— Atunci, de ce nu-i spui unde ai fost în ultimele douăsprezece luni?

Copleşit fiind de informații şi sub influența a trei băuturi tari, uitasem să pun cea mai evidentă întrebare dintre toate. De ce Jonas Lear, dintre toți oamenii, avea nevoie de un flotant drept coleg de cameră?

— Bine, îi spun eu, a continuat Liz. A fost în Uganda.

Eu mi-am întors privirea spre el.

— Ce-ai făcut în Uganda?

— Ei, câte puțin din toate. S-a dovedit că sunt în plin război civil. N-a fost cum mi s-a promis în broşură.

— A lucrat pentru o tabără de refugiați a Națiunilor Unite, m-a lămurit Liz.

— Adică am săpat latrine, am cărat saci cu orez. Asta nu mă face vreun sfânt.

— În comparație cu noi, restul, te face. Ce nu ți-a mai spus colegul tău de cameră, Tim, este că are planuri mari să salveze lumea. Şi vorbesc aici despre complexul salvatorului. Are un ego cât o casă.

— De fapt, mă gândeam să renunț, a intervenit Lear. Nu merită să faci dizenterie pentru asta. Nu m-am răhățat în halul ăla în viața mea.

— Răhățit, l-a corectat Liz. „Răhățat“ nu e un cuvânt din dicționar.

Abia puteam ține pasul cu cei doi, iar problema nu era nici pe departe că eram beat turtă sau că eram deja pe jumătate îndrăgostit de iubita noului meu coleg de cameră. Mă simțeam de parcă ieşisem de la Harvardul anilor 1900 şi intrasem într-un film de prin ’40, în care se ciondăneau Spencer Tracy şi Katherine Hepburn.

— Ei bine, sunt de părere că engleza este o specializare grozavă, am remarcat eu.

— Mulțumesc. Vezi, Jonas? Nu toată lumea este un filistin, ca tine.

Îndreptând un deget înspre mine, Lear a spus:

— Te-am avertizat că stai de vorbă tot cu un om de ştiință plictisitor.

Ei i se citea exasperarea pe față.

— Brusc, am ajuns înconjurată numai de oameni de ştiință. Spune-mi, Tim, ce studiezi?

— Biochimie.

— Adică…? Mereu m-am întrebat ce e asta.

M-am simțit ciudat de fericit să mi se pună o asemenea întrebare. Poate că era din pricina persoanei care o punea.

— Practic, biochimia stă la temelia vieții. Ea e cea care face organismele să trăiască, care le face să funcționeze ori

să moară. Cam asta e, pe scurt.

Ea a dat din cap aprobator.

— Ei bine, frumos spus. Aş zice că şi în tine e un mic poet, la urma urmei. Începi să-mi placi, Tim din Ohio.

A dat pe gât restul băuturii şi a pus apoi paharul deoparte.

— Cât despre mine, mă aflu de fapt aici ca să formulez o filosofie asupra vieții. O modalitate cam costisitoare de a face asta, dar a părut o idee bună la momentul respectiv şi am hotărât să-i dau curs.

Această ambiție luxoasă – patru ani de colegiu de câte douăzeci şi trei de miare fiecare, ca să clădești o personalitate – mi s-a părut a fi încă un aspect ciudat la ea, despre care speram să aflu mai multe. Iar când spun ciudat, vreau de fapt să spun angelic. Eram deja convins că era o ființă ce făcea parte din acele sfere înalte.

— Nu eşti de acord?

Ceva de pe fața mea trebuie s-o fi informat de contrariu. Am simțit cum mi se aprind obrajii.

— N-am spus asta.

— N-ai spus nimic. Îți dau un sfat: „Bărbatul are limbă să vorbească. Şi nu-i bărbat acela ce nu poate să-ncânte-o biată minte femeiască.“[4]

— Poftim?

— Shakespeare, *Cei doi tineri din Verona.* Simplu spus. Când o femeie îți pune o întrebare, ar fi mai bine să răspunzi.

— Dacă vrei s-o bagi în pat, a completat Lear, după care s-a uitat la mine. Va trebui s-o scuzi. E precum postul de radio pe care se difuzează Shakespeare. Nu înțeleg jumătate dintre lucrurile pe care le zice.

Nu ştiam aproape nimic despre Shakespeare. Cunoştințele mele despre poetul bard se reduceau, ca ale majorității, de altfel, la o chinuitoare lectură a lui *Iulius Cesar* (violența, interesantă pe alocuri) şi la *Romeo şi Julieta*

(care, până în acel moment, mi se păruse de-a dreptul ridicolă).

— N-am întâlnit pe nimeni până acum care să gândească aşa.

— Ei bine, dacă vrei să mai pierzi timpul cu mine, scumpete, mai bine te-ai pregăti.

S-a ridicat de pe pat și a continuat:

— Acestea fiind spuse, a urmat, ridicându-se de pe pat, trebuie să plec.

— Dar nu eşti nici pe jumătate la fel de amețită ca noi, a protestat Lear. Speram să-mi fac de cap cu tine.

— Vezi să nu!

Ajunsă în prag, mi-a aruncat o ultimă privire:

— Am uitat să te întreb. Ce eşti?

Încă o întrebare la care nu aveam răspuns.

— Poftim?

— Muscă? Bufniță? A.D.? Spune-mi că nu eşti porcellian.

Lear a răspuns în locul meu.

— De fapt, băiatul nostru, aici de față, deşi practic vorbind este boboc, nu a experimentat încă acest aspect al vieții de la Harvard. E o poveste complicată, iar eu sunt prea beat ca să-ți explic.

— Deci nu eşti în niciun club? m-a întrebat ea.

— Sunt şi cluburi?

— Cluburi exclusiviste. Cineva să mă ciupească! Chiar nu ştii ce-s alea?

Auzisem termenul, dar cam atât.

— Un fel de frății?

— Hm, nu chiar, a spus Lear.

— De fapt, a început Liz, sunt nişte vestigii rămase de pe vremea dinozaurilor, elitiste până în măduva oaselor. Care se întâmplă să organizeze cele mai tari petreceri. Jonas e în clubul Spee. La fel ca tăticul lui şi ca tăticul tăticului lui şi ca toți tăticii Lear pe care i-a cunoscut pământul de când au

peştii coadă. Mai este şi… cum-îi-spune? Jonas, cum îi spune?

— Maestrul de ceremonii.

Ea şi-a dat ochii peste cap.

— Halal titlu! Înseamnă practic că el hotărăşte cine intră şi cine nu. Scumpule, fă ceva!

— Doar ce l-am cunoscut pe tip. Poate că nu-i interesat.

— Ba sigur că sunt, am zis eu, deşi nu eram deloc sigur.

În ce mă băgam? Şi cu ce cost? Dar, dacă asta însemna că aveam să petrec mai mult timp în compania lui Liz, aş fi trecut şi prin foc.

— Absolut! Clar sunt interesat de aşa ceva.

— Bun! a spus ea, zâmbind triumfător. Sâmbătă seara. Costum şi cravată neagră. Vezi, Jonas? S-a aranjat.

N-aveam nicio îndoială că aşa era.

Prima problemă: nu aveam un costum.

Purtasem unul o singură dată în viața mea, pe care îl închiriasem. Un costum albastru-pastel, cu detalii de catifea albastru-marin, asortată cu o cămaşă cu jabou, care numai unui pirat ar fi putut să-i placă, şi cu un papion gros cât un pumn. Perfect pentru balul de absolvire cu tematică exotică de la liceul regional din Mercy („O noapte în paradis!“), dar nu şi pentru încăperile selecte ale clubului Spee.

Aveam de gând să închiriez unul şi de data aceasta, însă Jonas m-a făcut să mă răzgândesc. „Abia acum o să începi să porți costum“, mi-a explicat el. „Tu, prietene, ai nevoie de un costum de *luptă.*“ Magazinul la care m-a dus se numea Keezer’s, şi era specializat în haine de ocazie second-hand, suficient de ieftine cât să vomiți pe ele fără niciun regret. O încăpere vastă, la fel de lipsită de eleganță ca o stație de autobuz, cu capete de animale mâncate de molii înşirate de-a lungul pereților şi cu aerul atât de încărcat de naftalină, încât simțeam că mă usturǎ nasul: de pe rafturile înțesate, am ales un smoching simplu, negru, şi o cămaşă adecvată, îngălbenită la subraț, o cutie cu butoni ieftini şi nişte

pantofi de lac, care mă băteau doar când mergeam sau stăteam în picioare. În zilele de dinaintea petrecerii, Jonas a adoptat o personalitate care se încadra undeva între un unchi tânăr şi înțelept şi un câine-ghid pentru orbi. Mie mi-a aparținut alegerea costumului, însă el a insistat să-mi aleagă papionul şi batista, examinând zeci înainte să se decidă asupra unuia din mătase roz, cu un imprimeu de diamante micuțe şi verzi.

— Roz?

Nu mai era cazul să precizez că nu aş fi purtat aşa ceva în Mercy, Ohio. Un costum albastru-pastel, poate. Un papion roz, nu.

— Eşti sigur?

— Ai încredere în mine, a spus el. Aşa se obişnuieşte pe la noi.

Petrecerea, aşa cum am înțeles-o eu, avea să fie un fel de primă întâlnire mai pretențioasă. Membrii aveau ocazia să-i analizeze pe nou-veniți, numiți „saci de box“. Îmi făceam griji că nu aveam pe cine să aduc, însă Jonas m-a asigurat că mai bine era să vin singur. În felul ăsta, mi-a explicat el, aveam şansa să impresionez flota de femei neînsoțite, venite anume pentru această ocazie, de la alte colegii.

— Bagă vreo două în pat şi ai intrat fără discuții.

Am râs de absurditatea cerinței.

— Doar două? am făcut eu.

Nu o mai văzusem pe Liz de la prima mea zi din căminul Winthrop. Nu mi se părea ciudat, de vreme ce locuia în Mather, cu mult în josul râului, şi intrase într-un cerc artistic. Cu toate acestea, reuşisem, foarte discret şi pe ocolite, să aflu mai multe despre legătura ei cu Jonas. Nu erau unul dintre acele cupluri care se formaseră la Harvard, ci se cunoşteau din copilărie. Tații lor fuseseră colegi de cameră la şcoala pregătitoare, iar cele două familii îşi petreceau vacanțele împreună de ani buni. Avea sens; privind în urmă, schimburile lor de replici păreau mai degrabă ca acelea dintre doi frați precoce decât dintre doi

iubiți. Jonas susținea că, ani la rând, nici nu se suportaseră; asta până pe la cincisprezece ani, când au fost forțați să îndure două săptămâni cețoase cu părinții lor, pe o insulă pustie de pe coasta statului Maine, şi când antipatia lor reciprocă a dat în clocot. Ascunseseră acest lucru de familiile lor – până şi Jonas recunoştea că era ceva uşor incestuos la toată chestiunea asta – păstrându-şi secretă pasiunea, cu întâlnirile de vară de prin hambaruri şi hangare, în vreme ce părinții lor beau în curte, fără să se gândească la ei ca la un cuplu.Asta, până când amândoi au ajuns la Harvard şi au descoperit că se plăceau într-adevăr, până la urmă.

Asta explica, într-o oarecare măsură, şi ciudățenia relației lor. Ce altceva putea să aducă împreună doi oameni cu temperamente atât de fundamental incompatibile şi cu viziuni atât de diferite asupra vieții dacă nu un trecut comun? Cu cât ajungeam să-i cunosc mai bine pe amândoi, cu atât înțelegeam cât de diferiți erau. Se învârtiseră în aceleaşi cercuri sociale încă de când erau copii, merseseră în excursii cu clasa şi la pension, fuseseră cu metroul în New York, în Paris şi în Londra înainte să împlinească doisprezece ani, dar asta nu spunea nimic despre ei ca persoane. E posibil ca aceleaşi circumstanțe să atragă două suflete laolaltă şi să le țină împreună unul lângă celălalt. În asta consta adevărul dragostei, dar şi esența tragediei. Nu eram suficient de matur ca să înțeleg acest lucru şi nici nu voi fi fost decât după ce vor fi trecut mulți ani. Şi totuşi, cred că am conştientizat încă de la bun început, şi tocmai asta era sursa afinității mele, forța care mă trăgea înspre ea.

Sosise ziua petrecerii. Orele de peste zi nu au fost decât un preambul întrerupt; nu mă pregătisem deloc. Dacă aveam emoții? Cum se simte taurul când e mânat în arenă şi vede mulțimea aclamând şi pe bărbatul acela cu capă şi spadă? Jonas îşi luase o zi liberă – nu ştiu unde plecase – şi încă nu-şi făcuse apariția, deşi ceasul bătea aproape de opt,

ora stabilită. Mă deranja întotdeauna diferența de punctualitate de la zonă la zonă, aşa că, la nouă jumătate, când am hotărât să încep să mă îmbrac (îmi creasem fantezia adolescentină că aveam să fac asta împreună cu Lear), neliniştea mea devenise vecină cu furia. Părea că promisiunea făcută fusese uitată şi că aveam să-mi petrec seara ca un mire părăsit, uitându-mă la televizor în smoching.

Cealaltă problemă consta în faptul că nu ştiam să leg o cravată. Probabil că n-aş fi reuşit să fac asta nici cu ocazia vreunui alt eveniment; mâinile îmi tremurau de-a dreptul. Să-mi pun butonii era ca şi cum încercam să bag ața în ac cu un ciocan. Mi-a luat zece minute de înjurat ca pe bulevard ca să îi pun în locaşurile lor, iar după ce am terminat, fața mi-era acoperită de transpirație. M-am şters cu un prosop urât mirositor şi m-am examinat în oglinda lungă de pe uşa băii, sperând să găsesc ceva încurajator. Eram un băiat care nu ieşea în evidență prin nimic; deşi slab de la natură şi fără vreo imperfecțiune vizibilă, dintotdeauna îmi considerasem nasul prea mare pentru fața mea, brațele, prea lungi pentru corpul meu şi părul, prea voluminos pentru capul pe care se găsea. Totuşi, chipul şi silueta pe care le priveam în oglindă îmi păreau chiar promițătoare. Costumul negru şi elegant, pantofii lucioşi şi cămaşa apretată – chiar şi cravata roz, contrar aşteptărilor mele – nu mă stânjeneau deloc. Am regretat numaidecât că alesesem costumația albastru-pastel pentru balul de absolvire; cine ar fi zis că ceva atât de simplu precum un costum negru te făcea să arăți atât de bine? Pentru prima oară în viața mea, îndrăzneam să cred că eu, băiatul simplu din provincie, aş putea trece dincolo de uşile clubului Spee fără ca alarma să se declanşeze.

Uşa s-a dat de perete; Jonas a dat buzna în cameră.

— La naiba! Cât e ceasul?

A trecut în goană pe lângă mine, în drum spre baie, şi a dat drumul la duş. L-am urmat până la uşă.

— Unde ai fost? am întrebat, dându-mi imediat seama cât de iritat a sunat. Nu e mare lucru, dar bate de zece.

— Am avut de lucru la laborator, a zis, începând să se descheie la cămaşă. Chestia asta începe abia la unsprezece. Nu ți-am spus?

— Nu.

— O, scuze.

— Cum se leagă un papion?

El rămăsese acum în boxeri.

— Să fiu al naibii dacă ştiu! Al meu e cu capsă.

M-am retras în cealaltă cameră. Jonas a strigat ca să se facă auzit peste zgomotul apei.

— Liz a trecut pe aici?

— N-a trecut nimeni.

— Trebuia să vină cu noi.

Neliniştea mea era acum întru totul concentrată asupra chestiunii papionului. M-am întors în fața oglinzii şi l-am scos din buzunar. Şmecheria, auzisem eu, era să-l legi ca pe nişte şireturi de pantofi. Cât de greu putea fi? Îmi legam singur şireturile, de la doi ani.

Răspunsul era: mai greu decât am crezut. Nimic din ce făceam nu ieşea nici pe jumătate cum ar fi trebuit. Era ca şi cum mătasea era posedată.

— Dar ce spilcuit suntem!

Liz intrase pe uşa deschisă. Sau, mai bine spus, o femeie care semăna cu Liz; o ființă de-o eleganță pură. Purta o rochie de cocktail neagră, strânsă pe corp şi cu decolteu adânc, iar în picioare avea o pereche de pantofi roşii de lac; îşi făcuse ceva la păr, dându-i volum, şi îşi înlocuise ochelarii cu lentile de contact. Un şir lung de perle, fără îndoială adevărate, îi ajungeau mult în interiorul decolteului.

— Uau! am exclamat eu.

— Asta, a zis ea, aruncându-şi poşeta-plic pe canapea, e silaba pe care vrea s-o audă orice femeie.

Norul de parfum care o învăluia o urmă în cameră.

— Văd că îți dă bătăi de cap chestia aia de la gât.

Eu i-am întins articolul buclucaş.

— Habar n-am ce să fac.

— Hai să aruncăm o privire!

A venit spre mine şi mi l-a luat din mână.

— Aha! a zis ea examinând-o, aici e problema!

— Ce?

— E un papion! a spus ea, râzând. Dar ai noroc, sunt persoana potrivită pentru treaba asta. Fac asta pentru tata, de fiecare dată. Nu te mişca!

Mi l-a petrecut pe după gât şi mi l-a aranjat pe sub guler. Pe tocuri, era aproape la fel de înaltă ca mine; chipurile noastre erau la doar câțiva centimetri depărtare. Cu privirea concentrată asupra gâtului meu, era pătrunsă de misterioasa ei îndeletnicire. Nu mai fusesem niciodată atât de aproape de o femeie pe care să nu o sărut. Privirea mi-a căzut instinctiv asupra buzelor ei, care arătau atât de moi şi de calde, apoi mai jos, urmând conturul perlelor. Efectul a fost ca acela al unui curent de mic voltaj străbătându-mi fiecare celulă din corp.

— Privirea sus, amice!

Ştiam că roşisem. Mi-am ridicat privirea.

— Scuze.

— Eşti bărbat, ce poți să-i faci? Sunteți ca nişte jucării cu cheiță. Trebuie să fie îngrozitor.

Un ultim retuş, apoi făcu un pas în spate. Focul din obrajii ei: oare roşise şi ea?

— Gata, poți să te uiți acum!

Scoase o pudrieră din poşetă şi mi-o întinse. Era făcută dintr-un material neted la atingere, precum osul şlefuit; se simțea caldă în mâna mea, ca şi cum ar fi radiat o energie pură, feminină. Am deschis-o, scoțându-i la iveală pudra de culoarea pielii şi oglinjoara rotundă, din care mă privea

propria-mi față, plutind deasupra unui papion legat fără cusur.

— Perfect! am zis eu.

Duşul s-a închis cu un geamăt prelung, care m-a trezit la realitate. Uitasem cu desăvârşire de colegul meu de cameră.

— Jonas, a strigat Liz, suntem în întârziere!

El a intrat val-vârtej în cameră, ținând un prosop strâns în talie. Aveam sentimentul că fusesem prins făcând ceva greşit.

— Aveți de gând să vă uitați cum mă îmbrac? Doar dacă nu... Uitându-se la Liz, scutură sugestiv din prosop, precum un dansator exotic necăjindu-şi spectatoarele. *Ça te donne du plaisir, mademoiselle?*[5]

— Grăbeşte-te odată! Am întârziat.

— Dar te-am întrebat în franceză!

— Va trebui să mai lucrezi la accent. Ne vedem afară, mulțumesc foarte mult. M-a luat de braț, împingându-mă spre uşă. Haide, Tim!

Am coborât scările până în curte. Un campus universitar într-o sâmbătă seara îşi urmează propriile principii: se trezeşte atunci când restul lumii se pregăteşte de culcare. Muzica răsuna de peste tot, revărsându-se de la ferestre; siluete râzânde traversau bezna; glasuri aprindeau noaptea din toate direcțiile. Pe când înaintam prin briza care adia, o fată a trecut în goană pe lângă noi, ținându-şi poalele rochiei cu o mână şi o sticlă de şampanie, în cealaltă.

— O să te descurci, m-a liniştit Liz.

Ne opriserăm chiar dinaintea porții.

— Îți par emoționat? am întrebat eu, deşi, fireşte, eram.

— Trebuie doar să te porți ca şi cum ai aparține locului. Ăsta e de fapt secretul. În majoritatea cazurilor, de altfel.

Departe de Jonas, devenise o persoană puțin diferită: mai înclinată spre filosofie, ba chiar puțin plictisită de lume. Am simțit că latura asta era mai aproape de ceea ce era ea cu adevărat.

— Am uitat să menționez, a spus Liz. Vreau să-ți prezint pe cineva. O să fie la petrecere.

Nu ştiam ce să zic despre asta.

— Suntem verişoare, a continuat ea. Ei bine, verişoare de gradul doi. Ea e la Universitatea din Boston.

Anunțul m-a derutat total. A trebuit să-mi amintesc că ceea ce se întâmplase sus nu fusese decât un flirt nevinovat, nimic mai mult, şi că ea era iubita altcuiva.

— Bine.

— Încearcă să nu pari atât de entuziasmat.

— Ce te face să crezi că ne-am potrivi?

Remarca fusese prea directă, poate chiar puțin urâcioasă. Însă, dacă ea se simțise jignită din pricina asta, nu o arăta.

— Numai să ai grijă să nu bea prea mult.

— Asta e o problemă?

Ea ridică din umeri.

— Steph poate fi cam petrecăreață, dacă înțelegi ce vreau să zic. Aşa o cheamă, Stephanie.

Jonas ne prinse din urmă, tot numai zâmbete şi scuze. Am pornit împreună spre petrecere, care era la doar trei străzi depărtare. Îmi arătase dinainte care era clădirea clubului Spee, o casă din cărămidă cu o grădină împrejmuită de un gard din piatră, pe lângă care trecusem de mii de ori. O petrecere de colegiu este de obicei gălăgioasă, zgomotul răzbătând pe un perimetru larg, însă nu şi aceasta. Habar n-aveai că se întâmplă ceva înăuntru, iar pentru o secundă, am crezut că Jonas încurcase serile. A urcat până la uşă şi a scos din buzunarul costumului un toc cu o singură cheie. Mai văzusem cheia asta şi înainte, zăcând pe biroul lui, însă nu făcusem niciodată vreo conexiune. Tocul era în forma unui cap de urs, simbolul clubului.

L-am urmat înăuntru. Eram într-un foaier gol, cu pardoseala în pătrate albe şi negre, ca o tablă de şah. Nu

simțeam ca şi cum mă duceam la o petrecere, ci mai degrabă ca şi cum aş fi căzut cu paraşuta într-o țară străină. Spațiile pe care le puteam desluşi erau închise la culoare şi, pentru o clădire locuită de studenți, impresionant de curate. Un zgomot făcut de două obiecte din fildeş ciocnindu-se: undeva, prin apropiere, era o masă de biliard. Pe un piedestal, într-un colț, se afla un urs mare, împăiat – nu un urs de pluş, ci unul adevărat. Se sprijinea pe picioarele din spate, cu ghearele înainte, ca şi cum ar fi dat să sfâşie un atacator invizibil. (Asta sau să cânte la pian.) De deasupra se auzea un cor de glasuri înveselite de alcool.

— Hai! ne-a îndemnat Jonas.

Ne-a condus în susul unor scări. Văzută din stradă, clădirea părea înşelător de modestă ca dimensiuni, dar nu şi pe dinăuntru. Am urcat spre zgomotul şi căldura mulțimii care se revărsase în cele două încăperi spațioase de la etaj.

— Jo, omule!

Pe când ne făceam intrarea, un bărbat masiv, roşcat, îmbrăcat într-un sacou alb, și-a petrecut brațul pe după gâtul lui Jonas. Avea fața roşie şi talia groasă a unui atlet rămas pe tuşă.

— Jo, omule, Jo-jo, marele Jo-ster!

Pe neaşteptate, i-a lăsat lui Jonas o pupătură umedă pe obraz.

— Şi Liz, dă-mi voie să spun că arăți deosebit de apetisant în seara asta.

— Notat, a zis ea, dându-și ochii peste cap.

— Mă iubeşte? Întreb dacă fata asta mă iubeşte.

Cu brațul încă pe după Jonas, mi-a aruncat o privire îngrijorată:

— Sfinte Sisoe, spune-mi că nu ăsta e tipul!

— Tim, el e Alcott Spence. Preşedintele nostru.

— Şi beat turtă. Deci, spune-mi, Tim, nu eşti pe invers, nu? Pentru că, fără supărare, arăți ca un gay, cu papionul

ăla.

Întrebarea m-a luat pe nepregătite:

— Ăăă...

— Glumesc! a spus, izbucnind într-un hohot de râs.

Eram acum împinşi din toate părţile, pe măsură ce şi mai mulţi petrecăreţi urcau scările din spatele nostru.

— Serios, doar râdeam de tine. Jumătate din tipii de aici sunt nişte adevăraţi poponari. Mie însumi mi se zice c-aş fi un omnivor sexual. Corect, Jonas?

El a rânjit, făcându-i jocul:

— Adevărat.

— Jonas, aici de faţă, este unul dintre prietenii mei speciali. Foarte speciali. Aşa că dă-i înainte şi fii cât de gay simţi nevoia să fii.

— Mulţumesc, am spus eu, dar nu sunt gay.

— Ceea ce e la fel de bine! Asta spun! Ascultă la tipul ăsta. Ştii, noi nu suntem porcelliani. Serios acum, tipii ăia şi-o trag întruna.

Cât de mult îmi doream ceva de băut? Foarte, foarte mult.

— Ei bine, mă bucur c-am vorbit, a continuat Alcott vesel, dar trebuie să plec. Am o întâlnire fierbinte în saună, cu o studentă în anul doi de la Universitatea de Moravuri Uşoare şi nişte cocaină más excelente. Voi, copii, duceţi-vă şi distraţi-vă!

Astea fiind spuse, s-a pierdut în mulţime. Eu m-am întors spre Jonas:

— Toată lumea de-aici e aşa?

— De fapt, nu. Mulţi dintre ei o să ţi se pară cam duri.

Apoi, m-am întors spre Liz:

— Să nu cumva să mă laşi baltă! i-am zis.

Ea a râs scurt:

— Glumeşti?

Ne-am croit cu greu drum către bar. Fără bere sleită la butoi, aici: în spatele unei mese lungi, un barman îmbrăcat cu o cămaşă albă amesteca frenetic băuturi şi împărţea

sticle de Heineken. Pe când îmi punea gheață în vodcă – tonicul meu (învățasem din primul meu an să aleg băuturi simple atunci când aveam ocazia) – simțisem nevoia să-i trimit pe ascuns un mesaj prietenesc de inspirație marxistă. „De fapt, sunt din Ohio“ aş fi putut să-i spun. „Pun cărți pe rafturi la o bibliotecă. Nu aparțin locului ăstuia cum nu-i aparții nici tu.“ („P.S. Fii pe fază! Glorioasa revoluție a muncitorilor începe la miezul nopții!“)

Şi totuşi, pe când mi-a întins băutura, am fost cuprins de un nou sentiment. Poate că fusese din cauza felului în care făcuse gestul – automat, ca un robot pe repede înainte, cu atenția lui îndreptată deja spre următorul petrecăreț care stătea la coadă –, însă mi-a trecut prin minte gândul că reuşisem. Trecusem testul. Mă strecurasem cu succes în cealaltă lume, lumea ascunsă. Într-acolo mă îndreptasem în tot timpul ăsta. Mi-am oferit un moment de răgaz să savurez senzația. Intrasem în Spee: ceea ce cu doar câteva clipe în urmă crezusem a fi imposibil părea deodată un fapt împlinit, o intervenție a destinului. Aveam să intru în rândurile membrilor lui, pentru că Jonas Lear urma să-mi paveze calea. Cum altfel să explic extraordinara coincidență a celei de-a doua întâlniri? Soarta mi l-a scos în cale cu un motiv anume, care mi s-a dezvăluit acum, în bogata atmosferă a privilegiului care radia pretutindeni în jurul meu. Era ca o formă nouă de oxigen, una pe care o aşteptasem toată viața mea ca s-o inspir şi care mă făcea să mă simt ciudat de viu.

Atât de prins eram de acest nou şir al gândurilor, încât nici nu am văzut-o pe Liz, care stătea dinaintea mea. Cu ea era încă o persoană, o fată.

— Tim! a strigat ea deasupra muzicii care răsuna din încăperea alăturată. Ea e Steph!

— Mă bucur să te cunosc!

— Şi eu!

Era scundă, cu ochi căprui, cu o puzderie de pistrui şi cu păr castaniu şi lucios. Cu nimic ieşită din comun, în

comparație cu Liz, dar drăguță în felul ei – *drăgălaşă* ar fi cuvântul mai potrivit –, zâmbindu-mi într-o manieră care-mi spunea că Liz o pusese deja în temă. Ținea în mână un pahar aproape gol, cu un lichid transparent. Şi al meu era gol. Să fi fost primul sau al doilea?

— Liz mi-a spus că eşti la Universitatea din Boston!

— Da!

Pentru că muzica era dată atât de tare, stăteam foarte aproape unul de celălalt. Mirosea a trandafiri şi a gin.

— Îți place?

— E în regulă! Eşti la biochimie, nu?

Am dat din cap. Cea mai banală conversație din istorie, dar trebuia să trecem prin ea.

— Tu?

— Ştiințe politice. Hei, vrei să dansezi?

Eram un dansator groaznic, dar cine nu era? Ne-am croit drum spre sala de bal frumos luminată şi ne-am început stânjenitoarea încercare de a întreprinde acest act intim, pretinzând că nu ne cunoscuserăm cu doar treizeci de secunde în urmă. Ringul de dans era aproape plin, muzica fiind strategic întârziată până când toată lumea băuse suficient; m-am uitat în jur după Liz, însă n-am văzut-o. Presupun că era prea bună ca să se facă de râs într-un asemenea fel şi speram să nu mă vadă nici ea. Stephanie, spre surpriza mea, era o dansatoare entuziastă; n-aş fi bănuit că se pricepe atât de bine. În timp ce mişcările mele alcătuiau o imitație proastă de dans, cu totul pe lângă ritmul cântecului, ale ei aveau o expresivitate sprintenă, vecină cu grația. Se învârtea, se rotea, făcea piruete. Dădea din şolduri într-un fel care ar fi părut indecent, însă circumstanțele de față păreau coordonate de o moralitate diferită, mai puțin constrânsă. Reuşise de asemenea să-mi mențină privirea concentrată asupra ei în tot timpul ăsta, cu un zâmbet seducător pe chip şi cu ochii ca două lasere. Cum o numise Liz? „Petrecăreața?“ Începeam să văd avantajele acestui lucru.

Ne-am desprins unul de altul la al treilea cântec, ca să mai luăm ceva de băut, le-am dat pe gât ca doi marinari în permisie şi ne-am întors pe ringul de dans. Nu mâncasem nimic, iar băutura începea să-şi facă efectul. Seara s-a dizolvat într-o ceață. La un moment dat, m-am trezit vorbind cu Jonas, care mă prezenta altor membri ai clubului, apoi jucând biliard cu Alcott, care până la urmă nu era un tip aşa de rău. Tot ce spuneam şi făceam părea învăluit într-un farmec aparte. După o perioadă de timp, Stephanie, de care uitasem pentru scurtă vreme, mă trăgea înapoi spre muzică, pompând fără încetare ca nişte bătăi de inimă ale nopții. Habar n-aveam cât era ceasul şi nici nu-mi păsa. Încă o partidă de dans alert, cântecul s-a pierdut, iar ea şi-a petrecut mâinile pe după gâtul meu. Abia dacă vorbisem, dar fata asta care mirosea bine era în brațele mele, cu trupul lipit de al meu, degetele ei jucându-mi-se prin părul de la ceafă. Nu mai primisem nicicând un asemenea dar nemeritat. Ce se întâmpla cu mădularul meu nu era ceva ce ar fi putut să-i scape neobservat; dar nici nu voiam asta. Când cântecul s-a sfârşit, ea şi-a dus buzele la urechea mea, răsuflarea ei dulce stârnindu-mi fiori.

— Am cocaină.

M-am trezit apoi stând lângă ea pe o canapea lăsată din piele, într-o încăpere care semăna cu o cabană de vânătoare. A scos din poşetă un pachețel micuț făcut dintr-o pagină de caiet, împăturit bine. Mi-a folosit ecusonul de student ca să împartă cocaină pe măsuța de cafea în două linii groase, şi a rulat o bancnotă de un dolar. Cocaina era unul dintre aspectele vieții la colegiu pe care încă nu-l experimentasem. S-a aplecat spre masă, a tras praful pe nări cu o mişcare delicată, de fată, şi mi-a întins bancnota rulată ca să fac la fel.

N-a fost rău deloc. Ba dimpotrivă. La câteva secunde după ce am asimilat pudra, am fost copleşit de o stare de bine care părea nu o îndepărtare de realitate, ci o pătrundere mai adâncă în adevăr. Lumea era un loc bun şi

frumos, plin de oameni minunați, o existență fermecătoare demnă de cea mai pură contemplare. M-am uitat la Stephanie, care era de-a dreptul frumoasă acum, că aveam ochi să văd, şi am căutat cuvintele potrivite pentru a exprima această revelație dintre multe altele care aveau să urmeze în acea noapte.

— Eşti o dansatoare bună! am remarcat eu.

Ea s-a aplecat în față şi mi-a acoperit gura cu a ei. Nu era un sărut de şcolăriță; era un sărut care spunea că nu există reguli dacă nu voiam să existe. Nu ne-a luat mult până când trupurile noastre au devenit o încâlceală de limbi, de mâini şi de piele. Hainele alunecau de pe noi, descheiate la nasturi și la fermoare. Mă simțeam ca şi cum fusesem absorbit într-un vortex de senzualitate pură. Era diferit față de cum fusese cu Carmen. Nu tu margini, nu tu asperități. Parcă mă topeam pur şi simplu. Stephanie s-a urcat în poala mea, şi-a dat jos chiloții şi s-a pus pe treabă, învăluindu-mă; a început să se mişte unduios, acvatic, întocmai ca o anemonă strecurându-se printre valuri, legănându-se şi ridicându-se şi scufundându-se, fiecare variație însoțită de scârțâitul tapițeriei din piele.

— Uau! Scuze, amice!

Era Jonas. Stephanie s-a dat jos de pe mine într-o secundă. O clipă de activitate frenetică: pantalonii traşi în sus, rochia coborâtă, diverse articole de lenjerie puse înapoi la locul lor. Stând în uşă, colegul meu de cameră abia se putea abține să nu râdă.

— Iisuse! am exclamat eu, trăgându-mi şlițul sau, mai bine spus, încercând.

Poalele cămăşii mi se prinseseră în fermoar. Şi mai multă comedie.

— Ai fi putut să bați la uşă!

— Iar tu ai fi putut s-o încui.

— Ai găsit-o, Jonas?

Liz a apărut în spatele lui. Când a păşit în încăpere, a făcut ochii mari.

— Vai! a exclamat ea.

— Încercau să se cunoască mai bine, a zis Jonas, râzând.

Stephanie îşi aranja părul; buzele îi erau umflate, fața roşie. N-aveam nicio îndoială că şi a mea era la fel.

— Văd asta, a răspuns Liz.

Stătea cu buzele strânse, fără să se uite la mine.

— Steph, prietenii tăi te aşteaptă afară. Asta dacă nu vrei să le spun că eşti ocupată.

Asta era evident imposibil. Balonul pasiunii fusese spart.

— Nu, cred că mai bine plec.

Şi-a adunat pantofii de pe podea şi s-a întors spre mine. Eu, în mod absurd, încă eram aşezat pe canapea.

— Ei bine, mulțumesc, a spus ea. Chiar mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Să ne sărutăm? Să dăm mâna? Ce se presupunea că trebuie să spun? „Cu plăcere“ nu prea îşi avea locul. În cele din urmă, distanța dintre noi fiind prea mare, nici măcar nu ne-am mai atins.

— Și mie, am zis.

A urmat-o pe Liz afară din încăpere. Mă simțeam prost – şi nu doar din cauza tensiunii dureroase acumulate în mădular, ci şi din cauza faptului că Liz era evident dezamăgită de mine. Mă dovedisem a fi la fel ca toți ceilalți tipi: un oportunist şi nimic mai mult. Abia atunci mi-am dat seama cât de importantă ajunsese să fie părerea ei despre mine.

— Unde sunt ceilalți? l-am întrebat pe Jonas.

Clădirea era ciudat de tăcută.

— E patru dimineața. Toată lumea a plecat. În afară de Alcott, care a leşinat în camera de biliard.

M-am uitat la ceas. Aşa era. Fie de la adrenalină, fie de la cocaină, care contracarase băutura, mintea mi s-a limpezit. Începeam să-mi aduc aminte frânturi din cele petrecute în acea noapte: vărsând băutură pe prietena unuia dintre

membri, încercând să dansez căzăceşte pe melodia „Love Shack" a celor de la B-52s, râzând prea tare la o glumă care era de fapt povestea tristă a cuiva care avea un frate cu dizabilități. Unde-mi fusese capul, de mă îmbătasem în halul ăsta?

— Eşti bine? Vrei să te aşteptăm?

Era ceva ce evitasem toată viața. Deja mă gândeam că voi dormi pe o bancă în parc. Oare oamenii mai dormeau pe băncile din parcuri?

— Duceți-vă înainte. Vin şi eu.

— Nu-ți face griji în privința lui Liz, dacă la asta te gândeşti. A fost numai ideea ei.

— Serios?

Jonas a ridicat din umeri.

— Ei bine, poate nu se gândea chiar c-o să i-o tragi verişoarei ei pe canapea. Dar a vrut să te simți... Nu ştiu. Inclus.

Asta m-a făcut să mă simt şi mai rău decât mă simțeam deja. În mod prostesc, presupusesem că Liz îi făcea verişoarei ei o favoare, când de fapt era exact pe dos.

— Ascultă, Tim, îmi pare rău...

— Las-o aşa, am zis eu, făcându-i semn să plece. Sunt bine, serios. Du-te acasă!

Am aşteptat zece minute, ca să mă adun, după care am părăsit clădirea. Jonas nu spusese unde se duceau el şi Liz; probabil la ea, dar nu voiam să risc. Am luat-o în josul râului. Nu aveam nicio destinație în minte; voiam să fie un fel de pedeapsă, deşi nu ştiam pentru ce anume mă pedepseam. La urma urmei, nu făcusem decât ceea ce se aşteptase să fac, potrivit standardelor momentului şi locului respectiv.

Zorii cenuşii m-au găsit, o siluetă amărâtă îmbrăcată la costum, la opt kilometri de podul Longfellow, care traversa bazinul râului Charles. Ieşiseră deja primii vâslaşi, tăind apa cu vâslele lor elegante. Se spune că astfel de momente

inspiră la revelații, însă eu nu am avut parte de niciuna. Eram foarte mahmur; pantofii îmi făcuseră bășici la ambele picioare. Mi-am dat seama că nu mai vorbisem cu tata de foarte mult timp și îmi părea rău, deși știam că tot nu aveam să-l sun.

Când m-am întors la Winthrop, era aproape ora nouă. Am descuiat și l-am găsit pe Jonas stând pe patul lui, proaspăt ras, trăgând pe el o pereche de blugi.

— Iisuse! a exclamat el. Ai fost jefuit sau ce?

— Am fost să mă plimb.

Radia tot de o nerăbdare veselă.

— Ce se întâmplă?

— Plecăm, asta se întâmplă.

S-a ridicat în picioare, băgându-și cămașa în pantaloni.

— Mai bine te-ai schimba.

— Sunt terminat. Nu plec nicăieri.

— Ar fi bine să te răzgândești. Alcott doar ce a sunat. Mergem cu mașina la Newport.

Habar n-aveam ce să cred despre planul ăsta ridicol. Newport era la cel puțin două ore de mers. Nu voiam decât să mă urc în pat și să dorm.

— Despre ce vorbești?

Jonas a bătut în ceas și s-a dus la oglindă să-și pieptene părul, încă ud de la duș.

— Despre petrecerea de după. Doar membrii clubului și bobocii, de data asta. Cei care au intrat, știi tu. Printre care te numeri și tu, amice.

— Glumești?

— De ce aș glumi cu așa ceva?

— Doamne, nu știu. Poate pentru că m-am făcut de tot râsul?

— Nu mai fi atât de dur cu tine! Te-ai îmbătat puțin, și ce? Toată lumea te-a plăcut, mai ales Alcott. Aparent, escapada ta din bibliotecă a făcut impresie.

Am simțit cum mi se strânge stomacul.

— A aflat și el?

— Vorbeşti serios? Toată lumea a aflat. La casa lui Alcott mergem, apropo. Să vezi numai ce casă are. Parcă e scoasă din revistă. S-a întors de la oglindă: Pământul către Fanning. Vorbesc de unul singur aici?

— Ăă, nu cred.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, îmbracă-te!

17

Toamna era sezonul petrecerilor, una mai extravagantă decât alta. Nopțile mi le petreceam la restaurantele unde nu mi-aş fi permis niciodată să mă duc, la cluburi de striptease, o croazieră pe un vas de douăzeci de metri, deținut de un fost elev care nici măcar n-a ieşit din cabina lui. Puțin câte puțin, candidații se retrăgeau, până când nu am mai rămas decât o mână. Imediat după Ziua Recunoştinței, m-am trezit cu un plic la uşă. Eram chemat la club la miezul nopții. Alcott m-a întâmpinat în hol, mi-a spus să nu vorbesc şi mi-a pus în mână o cupă din cositor cu rom tare, pe care mi-a zis să-l dau pe gât. Clădirea părea goală; toate luminile erau stinse. M-a dus în bibliotecă, m-a legat la ochi şi mi-a spus să aştept. Au trecut câteva minute. Începeam să mă simt amețit de la băutură şi îmi era greu să-mi mențin echilibrul.

Atunci am auzit, venind din spatele meu, un zgomot alarmant – un mârâit grav, ca de animal, ca al unui câine pregătit să atace. M-am întors, împleticindu-mă, şi mi-am dat jos legătura de la ochi, tocmai când ursul îmi sărea în față. M-a prins de mijloc, m-a trântit la pământ şi s-a aruncat peste mine, lăsându-mă fără aer. În încăperea cufundată în beznă, nu desluşeam decât trupul lui mătăhălos şi negru şi dinții strălucitori, ațintiți asupra gâtului meu. Am țipat, convins că urma să mă omoare – asta până când mi-am dat seama că ursul, în loc să-mi rupă jugulara, a început să mă călărească.

Atunci s-au aprins luminile. Era Alcott, într-un costum de urs. Toţi membrii clubului erau acolo, inclusiv Jonas. Hohote de râs, apoi s-a revărsat şampania. Fusesem acceptat.

Cotizaţia era de o sută zece dolari pe lună – mai mult decât aş fi pus deoparte, mai puţin decât m-aş fi putut lipsi. M-am înscris să fac ore suplimentare la bibliotecă şi mi-am dat seama că diferenţa o puteam acoperi destul de uşor. Mi-am petrecut Ziua Recunoştinţei la casa lui Jonas din Beverly, însă Crăciunul era o problemă. Nu-i spusesem nimic despre situaţia mea şi nici nu voiam să fiu obiectul milei lui. De asemenea, rămăsesem în urmă cu studiul, din cauza unui semestru de petreceri continue. Nu ştiam ce să fac până când mi-a venit ideea să o sun pe doamna Chodorow, femeia la care locuisem pe vară. A fost de acord să mă lase să stau, ba chiar mi-a oferit pe gratis încă o cameră – ar fi drăguţ, mi-a spus ea, să am o persoană tânără prin preajmă de sărbători. În Ajunul Crăciunului, m-a invitat la parter şi am petrecut după-amiaza împreună, făcând fursecuri de dus la biserică şi uitându-ne la *The Yule Log* la televizor. Ba chiar mi-a făcut şi un cadou: o pereche de mănuşi din piele. Crezusem că sunt imun la emoţiile de sărbători, însă am fost atât de mişcat, încât chiar mi s-au umezit ochii.

Abia în februarie m-am hotărât s-o sun pe Stephanie. Mă simţeam prost pentru cele întâmplate şi intenţionasem s-o sun mai devreme ca să-mi cer scuze, însă, cu cât aşteptam mai mult, cu atât îmi venea mai greu. Am presupus că o să-mi închidă telefonul, dar n-a făcut-o. Părea sincer bucuroasă să mă audă. Am întrebat-o dacă ar vrea să ne vedem la o cafea şi astfel am descoperit că ne plăceam reciproc, chiar şi treji. Ne-am sărutat sub o streaşină în timp ce ningea – un sărut foarte diferit, timid, aproape curtenitor – după care am urcat-o într-un taxi spre Back Bay şi, când m-am întors în camera mea, telefonul suna deja.

Aceştia au fost termenii care mi-au orânduit viața în următorii doi ani. Cumva, universul dăduse uitării greşelile pe care le făcusem, ambițiile mele deşarte, cruzimea egoistă şi indiferentă. Împreună – Liz şi Jonas, eu şi Stephanie – am devenit un cvartet: petreceri, cinema, excursii la schi în Vermont şi ieşiri extravagante, cu beții la Cape Code, unde părinții lui Liz aveau o casă în care, în mod convenabil, nu stătea nimeni în afara sezonului. Nu o vedeam pe Stephanie în timpul săptămânii, dar nici Jonas nu o prea vedea pe Liz, a cărei viață părea să se intersecteze numai ocazional cu a lui, însă ritmul părea să ne convină. De luni până vineri, munceam de-mi săreau capacele; când venea vineri seara, începea distracția.

Notele mele erau excelente, iar profesorii au remarcat acest lucru. Eram încurajat să încep să mă gândesc la a urma un doctorat. Harvard era în topul listei mele, dar mai erau şi altele pe care le luam în considerare. Profesorul meu coordonator mă încuraja să aleg Columbia, şeful catedrei era pentru Rice, unde îşi luase el însuşi doctoratul şi unde încă avea strânse relații profesionale. Mă simțeam ca un cal care e scos la licitație, dar nu-mi păsa câtuşi de puțin. Eram în țarc; curând, avea să se dea startul, iar eu voi porni într-o cursă nebună de-a lungul pistei.

Apoi, Lucessi s-a sinucis.

S-a întâmplat în vară. Eu rămăsesem la Cambridge, în gazdă la doamna Chodorow, şi îmi reluasem lucrul la laborator. Nu mai vorbisem cu Lucessi din ultima zi a primului nostru an – nici nu mă gândisem la ce se întâmplase cu el, decât poate de câteva ori, şi asta, dintr-o pură curiozitate. Sora lui, Arianna, a fost cea care mi-a telefonat. Cum a dat de mine, nu mi-a trecut prin minte să întreb. Se simțea că era în stare de şoc; vocea îi era plată şi lipsită de emoție. Nu făcea decât să relateze nişte fapte. Lucessi lucrase într-un magazin de casete video. La început, păruse că-şi accepta cât de cât exmatricularea. Încercarea îl afectase, dar nu îl doborâse. Avea planuri vagi să se înscrie

la un colegiu local, ba poate chiar din nou la Harvard, peste un an sau doi. Însă pe parcursul iernii şi al primăverii, ticurile i se accentuaseră. Devenise morocănos şi necomunicativ, refuzând să vorbească cu zilele. Bombănitul în barbă ajunsese la ordinea zilei, ca şi cum ar fi fost implicat într-o conversație cu o persoană imaginară. Începuse să deprindă o serie de noi obsesii. Petrecea ore în şir citind ziarul, subliniind propoziții aleatorii din diverse articole şi susținând că era urmărit de CIA.

Treptat, a devenit evident că avea episoade de criză psihotică, ba poate chiar suferea de schizofrenie în toată regula. Părinții lui au aranjat să fie internat la un spital de psihiatrie, însă a dispărut în noaptea dinaintea plecării. Aparent, luase trenul spre Manhattan, precum şi o funie zdravănă, ascunsă într-o geantă de pânză. În Central Park, a ales un copac cu un bolovan la rădăcină, a agățat funia de una dintre crengi, şi-a petrecut ştreangul pe după gât şi a păşit în gol. Distanța nu a fost suficient de mare ca să-i frângă gâtul; ar fi putut să pună piciorul înapoi pe bolovan oricând. Însă atât de hotărât era, încă nu a făcut-o, moartea lui survenind în urma unei strangulări lente – un detaliu oribil pe care mi-aş fi dorit ca Arianna să nu mi-l spună. În buzunarul lui s-a găsit un bilet: *Sună-l pe Fanning.*

Înmormântarea era programată pentru sâmbăta următoare. Având în vedere circumstanțele, familia voia ca totul să fie cât mai restrâns, cu o slujbă scurtă şi câțiva prieteni apropiați. Mă număram şi eu printre ei, din pricina acelui bilet, deşi i-am zis Ariannei că nu ştiu ce să cred despre asta, ceea ce era cât se poate de adevărat. Fuseserăm prieteni, dar nu cei mai buni prieteni. Legătura noastră abia dacă fusese suficient de profundă încât să-mi câştig locul în gândurile lui de pe urmă. M-am întrebat dacă nu cumva biletul se presupunea a fi un fel de pedeapsă, deşi nu mi-a venit în minte niciun păcat pe care să-l fi comis. O altă posibilitate era să-mi transmită un mesaj de o cu totul altă natură – acela că moartea lui, într-un fel

înțeles numai de el, era spre binele meu. Dar nu aveam nici cea mai mică idee despre ce putea însemna de fapt.

Jonas își petrecea vacanța de vară la un sit arheologic din Tanzania; Stephanie câștigase o bursă de studiu în Washington, lucrând pe Dealul Capitolului, însă, la momentul morții lui Lucessi, călătorea cu părinții în Franța și nu putea fi contactată. Nu cred că moartea lui Lucessi m-a zguduit atât de tare, dar – firește, trebuie ca emoțiile mele, întocmai ca ale Ariannei, să fi fost amorțite de șoc – am avut totuși inspirația să o sun pe singura persoană în care aveam încredere și care chiar ar fi răspuns la telefon. Familia lui Liz era în Cape, însă ea lucra la o librărie din Connecticut. „Îmi pare rău de prietenul tău“, a spus ea. „N-ar trebui să fii de unul singur. Hai să ne întâlnim la chioșcul din Gara Centrală, cel cu ceasul cu patru fețe.“

Trenul meu a ajuns în Gara Penn vineri, la primele ore ale dimineții. Am luat trenul 1 până la 42nd Street, l-am schimbat cu 7 și am ajuns la gară la ora de vârf. În afară de dățile când am schimbat autobuzele la Port Authority în toiul nopții, nu mai fusesem niciodată la New York, iar pe când urcam spre terminalul principal, am fost și eu, la fel ca alți călători de-a lungul vremii, uimit de măreția lui. Parcă intrasem într-una dintre cele mai mari catedrale. Nu arăta ca o simplă gară, ci ca o destinație în sine, demnă de pelerinaj. Până și cele mai mici sunete păreau amplificate de dimensiunile acelui spațiu. Tavanul pătat de fum, cu imaginile constelațiilor, se ridica maiestuos deasupra capului meu, părând să rescrie dimensiunile lumii. Liz mă aștepta lângă chioșc. Purta o rochie lejeră de vară și avea cu ea o geantă de voiaj. M-a îmbrățișat mai mult și mai strâns decât eram pregătit, însă abia la adăpostul îmbrățișării ei am simțit brusc greutatea morții lui Lucessi, întocmai ca o piatră rece care mă apăsa pe piept.

— O să stăm la apartamentul părinților mei din Chelsea, a zis ea. Și nu accept un refuz.

Am luat un taxi până în centru, printre străzile ticsite de maşini şi de pietonii care se revărsau în torente la fiecare intersecție. Acesta era New Yorkul anilor ’90, o perioadă când oraşul părea să se afle cuprins de un haos de nestăpânit şi, deşi mai târziu aveam să trăiesc într-un Manhattan cu totul diferit – sigur, curat, înstărit –, prima mea impresie asupra oraşului a fost atât de puternică, atât de încărcată cu lumină şi căldură, încât mi-a rămas drept cea mai autentică viziune a acestui loc. Apartamentul era la etajul doi, într-o clădire din piatră roşie de pe 8th Avenue – două camere mici, mobilate compact, cu vedere spre micul teatru de pe 28th Street, cunoscut pentru producțiile avangardiste de neînțeles, şi spre magazinul de galanterie masculină numit Lumea Cămăşilor şi a Şosetelor. Liz îmi explicase că părinții ei nu foloseau apartamentul decât atunci când veneau în oraş pentru cumpărături ori pentru vreun spectacol. Probabil că nimeni nu mai trecuse pe acolo de luni bune.

Înmormântarea era la ora zece, a doua zi. Am sunat-o pe Arianna să o anunț unde stau, iar ea mi-a spus că va trimite o maşină să ne ia de dimineață şi să ne ducă la Riverdale. Nu era nici urmă de mâncare în apartament, aşa că eu şi Liz ne-am dus în susul străzii, la o cafenea micuță cu mese afară. Mi-a împărtăşit veştile despre Jonas, deşi nu avea foarte multe. Nu primise decât trei scrisori, niciuna dintre ele foarte lungă. Nu am înțeles niciodată ce făcea, de fapt, acolo – era biolog, sau cel puțin unul aspirant, nu arheolog – deşi mă gândeam că trebuia să aibă de-a face cu extragerea patogenilor fosilizați din oasele primilor hominizi.

— Practic, mi-a spus ea, stă ghemuit în țărână toată ziua, curățând roci cu o pensulă.

— Nu pare distractiv.

— O, pentru el este!

Ştiam că aşa trebuie să fie. Împărțind apartamentul cu el, am învățat că, în ciuda aparențelor, pozând într-un

amator de distracții, Jonas își lua studiile foarte în serios, ba chiar devenea uneori obsedat de ele. În centrul pasiunii lui zăcea ideea că animalul uman era un organism cu adevărat unic şi aparte din punct de vedere al evoluției. Înzestrat cu rațiune, limbaj, gânduri abstracte – aşa ceva nu mai întâlneai nicăieri în regnul animal. Şi totuşi, în ciuda acestor daruri, rămâneam prinşi în lanțul aceloraşi limitări fizice ca orice altă creatură de pe pământ. Ne năşteam, îmbătrâneam, muream, toate în decursul unei perioade scurte de timp. „Din punct de vedere evoluționist", spunea el, „acest lucru nu are pur şi simplu niciun sens. Natura tânjește după echilibru şi, totuşi, creierul nostru este complet desincronizat cu învelişul efemer al trupului care-l adăposteşte."

„Gândeşte-te la asta: Cum ar arăta lumea dacă oamenii ar trăi două sute de ani? Cinci sute? Ce zici de o mie? De ce invenții geniale ar fi capabil omul dacă ar avea un mileniu la dispoziție ca să acumuleze cunoştințe? Marea greşeală a ştiinței biologice moderne este că îşi asumă moartea ca fiind un proces natural, când de fapt este exact contrariul, şi că o privește în termeni de eşecuri izolate ale corpului uman. Cancerul. Bolile inimii. Alzheimer. Diabet. Dacă încercăm să le vindecăm una câte una, este la fel de inutil ca încercarea de a strivi un cuib de albine. Poate că ai reuşi să omori câteva, însă roiul te-ar doborî el pe tine în cele din urmă."

El credea că secretul constă în a confrunta întreaga chestiune a morții, de a o întoarce pe toate părțile. La urma urmei, de ce trebuie să murim? Nu există oare, ascunsă bine în codul genetic al speciei noastre, o hartă spre următorul pas al evoluției – unul în care atributele noastre fizice să fie aduse în echilibru cu puterile gândurilor noastre? Şi nu ar avea mai mult sens dacă natura, în genialitatea ei, ar vrea să descoperim acest lucru despre noi înşine, folosindu-ne de înzestrările unice pe care ni le-a pus la dispoziție?

Pe scurt, pleda pentru imortalitate ca apoteoză a condiției umane. Mie asta îmi suna a ştiință de nebuni. Singurele lucruri care lipseau din argumentul lui erau un trup reasamblat şi un paratrăsnet, şi i-am şi zis-o. Pentru mine, ştiința nu era atât imaginea de ansamblu, cât cea de detaliu – aceeaşi ambiție modestă şi aceleași cercetări amănunțite pe care Jonas le descria ca fiind o pierdere de timp. Şi totuşi, pasiunea lui era seducătoare – ba chiar, în felul ei țicnit, inspiratoare. Cine nu ar fi vrut să trăiască veşnic?

— Ce nu înțeleg eu este de ce gândeşte asta, am zis eu. Pare atât de rațional în alte privințe.

Tonul vocii îmi era plat, însă am simțit că atinsesem o coardă sensibilă. Liz l-a chemat pe chelner şi a mai cerut un pahar cu vin.

— Ei bine, există un răspuns la întrebarea asta, a zis ea. Credeam că ştii.

— Ce să ştiu?

— Despre mine.

Aşa am ajuns să aflu povestea. Când Liz avea unsprezece ani, fusese diagnosticată cu boala Hodgkin. Boala începuse de la nodulii limfatici din jurul traheei. Operație, raze, chimioterapie – le încercase pe toate. Starea i se ameliorase de două ori, însă, de fiecare dată, boala recidivase. Ultima perioadă bună ținea de patru ani.

— Poate m-am vindecat, cel puțin aşa îmi zic ei. Cred că n-o să ştiu niciodată.

Habar n-aveam cum să răspund. Veştile mă tulburaseră profund, dar, indiferent de ce aş fi zis, ar fi fost o platitudine goală. Şi totuşi, nu-mi dădeam seama cum, dar informația nu-mi părea întru totul nouă. Simțisem acest lucru din ziua în care ne cunoscuserăm: anume că o umbră îi întuneca viața.

— Vezi tu, eu sunt cobai pentru proiectul lui Jonas, a continuat ea. Eu sunt problema pe care încearcă s-o rezolve.

E destul de nobil din partea lui, dacă stai să te gândeşti.

— Nu cred asta, am spus eu. Te adoră, este cât se poate de evident.

Ea a sorbit o gură de vin, după care a pus paharul înapoi pe masă.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, Tim. Spune-mi un singur lucru la Jonas Lear care să nu fie perfect. Şi nu vorbesc despre faptul că întârzie mereu sau că se scobeşte în nas la semafor. Ceva important.

Mi-am scotocit prin minte. Avea dreptate. Nu era.

— Exact asta spun şi eu. E frumos, e deştept, e fermecător şi menit unor lucruri mărețe. Ăsta e Jonas al nostru. A fost iubit de toată lumea încă din ziua când s-a născut. Şi îl face să se simtă vinovat. *Eu* îl fac să se simtă vinovat. Ți-a spus că vrea să ne căsătorim? Mie îmi spune tot timpul. *Zi da, Liz, şi am şi cumpărat inelul.* Eu, care poate nici n-o să apuc douăzeci şi cinci de ani dacă este să mă iau după statistici. Şi chiar dacă boala nu recidivează, nu pot avea copii. Radiațiile au avut grijă de asta.

Se făcea târziu; simțeam că, în jurul meu, energiile oraşului se schimbau. La capătul străzii, oamenii ieşeau de la teatru, se urcau în taxiuri, în căutarea a ceva de mâncat ori de băut. Eram obosit şi copleşit de emoțiile ultimelor zile. I-am făcut semn chelnerului să ne aducă nota.

— Şi să-ți mai spun ceva, a continuat Liz, pe când achitam nota. Chiar te admiră.

Asta, într-o oarecare măsură, era cea mai ciudată veste dintre toate.

— Ce motiv ar avea să mă admire?

— O, sunt o mulțime de motive. Dar cred că principalul este că ai ceva ce el nu va putea avea niciodată. Originalitate, poate? Nu vorbesc despre faptul că eşti modest. Prea modest, dacă mă întrebi pe mine. Te subestimezi. Dar ai ceva... pur, nu ştiu. O anumită hotărâre. Am ştiut-o din clipa în care te-am văzut. Nu vreau să te fac să te simți prost, dar singurul lucru bun la cancer,

şi vreau să spun *singurul* lucru, este că te învață să fii sincer.

Mă simțeam stânjenit.

— Sunt doar un puşti din Ohio care a luat note bune la examene. Chiar nu e nimic atât de interesant la mine.

S-a oprit, uitându-se lung în pahar, apoi a spus:

— Nu te-am întrebat niciodată de familia ta, Tim, şi nu vreau să fiu indiscretă. Nu ştiu decât ce mi-a spus Jonas. Nu vorbeşti niciodată de ei, nu îi suni, îți petreci toate vacanțele la Cambridge cu femeia aia şi cu pisicile ei.

Am ridicat din umeri.

— Nu e atât de rea.

— Sunt sigură că nu e. Sunt sigură că e o sfântă. Şi îmi plac pisicile aşa cum îi plac unei persoane normale, în cantitatea potrivită.

— Nu prea sunt multe de spus.

— Mă îndoiesc.

S-a aşternut tăcerea. Am descoperit că îmi venea foarte greu să înghit, ca şi cum m-ar fi strâns cineva de gât. Când am deschis gura să vorbesc în cele din urmă, cuvintele păreau să vină dintr-un loc cu totul diferit.

— A murit.

Din spatele ochelarilor, ochii lui Liz erau ațintiți asupra mea.

— Cine a murit, Tim?

Eu am înghițit cu greu.

— Mama. Mama a murit.

— Când s-a întâmplat asta?

Aveam să dau totul afară acum; pur şi simplu, nu puteam să mă opresc.

— Vara trecută. Chiar înainte să te cunosc pe tine. Nici nu ştiam că era bolnavă. Tata mi-a trimis o scrisoare.

— Şi tu unde erai?

— La femeia cu pisicile.

Ceva se întâmpla. Ceva era pe punctul să se reverse. Ştiam că, dacă nu mă mişcam imediat – dacă nu mă ridicam

în picioare să plec, să-mi simt inima bătându-mi în piept şi aerul circulându-mi prin plămâni – aveam să mă prăbuşesc.

— Tim, de ce nu ne-ai spus?

Am clătinat din cap. Brusc, m-am simțit ruşinat.

— Nu ştiu.

Liz s-a întins peste masă şi mi-a luat uşor mâna într-a ei. În ciuda strădaniilor mele, am izbucnit în plâns. Pentru mama, pentru mine, pentru prietenul meu mort, Lucessi, pe care ştiam că îl dezamăgisem. Trebuie să fi fost ceva ce aş fi putut face sau spune. Şi nu biletul din buzunar îmi sugera asta, ci faptul că eu eram în viață şi el era mort şi că numai eu dintre toți oamenii ar fi trebuit să înțeleg durerea de a trăi într-o lume care nu părea să-l vrea. Nu mi-am retras mâna – părea singurul lucru care mă ține ancorat pe pământ. Eram într-un vis în care zburam şi nu puteam ateriza dacă nu era femeia asta care să mă salveze.

— E în regulă, îmi spunea Liz, o să fie bine, o să fie bine...

Timpul şi-a reluat cursul; mergeam, fără să ştiu încotro. Liz mă ținea încă de mână. Am simțit prezența apei, apoi am văzut fluviul Hudson. Diguri distruse îşi întindeau degetele lor lungi în interiorul apei. Peste râu, luminile oraşului Hoboken formau o dioramă a lui şi a vieților pe care le adăpostea. Aerul avea gust de sare şi de piatră. Pe malul apei era un fel de parc, care părea abandonat şi murdar; nu părea sigur, aşa că am luat-o spre nord, de-a lungul 12th Avenue, amândoi tăcuți, înainte să pornim din nou către est. Nu mă gândisem deloc la ce urma să se întâmple, dar am început s-o fac atunci. În ultima oră, Liz îmi spusese nişte lucruri despre care eram sigur că nu mai vorbise cu altcineva, la fel cum făcusem şi eu cu ea. Mai era şi Jonas de luat în considerare, însă aveam de-a face cu o femeie şi cu un bărbat care îşi împărtăşiseră cele mai intime adevăruri, chestiuni care, odată rostite, nu mai puteau fi date uitării.

Am ajuns la apartament. Nu am scos nicinul un cuvânt preț de câteva minute. Tensiunea era palpabilă – sunt sigur că o simțea şi ea. Nu ştiam exact ce voiam, doar că nu voiam să fiu departe de ea nici măcar un minut. Rămăsesem ca prostul în mijlocul micii încăperi, încercând să găsesc cuvintele care să descrie ce simt. Trebuia să zic ceva. Şi totuşi, nu-mi venea nimic potrivit în minte.

A fost Liz cea care a spart tăcerea.

— Ei bine, mă duc să mă culc, a spus ea. Canapeaua este extensibilă. Găseşti cearşafuri şi pături în dulap. Anunță-mă dacă ai nevoie de ceva.

— Bine.

Nu puteam să mă apropii de ea, deşi îmi doream asta, enorm. Pe de o parte, era vorba de Liz şi de toate lucrurile pe care ni le împărtăşiserăm, dar şi faptul că o iubeam, din toate punctele de vedere, poate chiar din clipa când ne-am întâlnit; pe de alta, era Jonas, bărbatul care-mi oferise și mie o viață.

— Care era numele de botez al prietenului tău, Lucessi?

Chiar a trebuit să scormonesc puțin prin memorie.

— Frank. Dar nu i-am spus niciodată aşa.

— De ce crezi c-a făcut-o?

— Era îndrăgostit de cineva. De cineva care nu-l putea iubi la rândul ei.

Abia atunci gândurile mi-au apărut în toată goliciunea lor. *Sună-l pe Fanning*, scrisese prietenul meu. *Sună-l pe Fanning şi spune-i că dragostea e totul. Și că dragostea e durere. Și că dragostea îți este luată.*

— La ce oră vine maşina? a întrebat ea.

— La opt.

— Vin cu tine, ca să ştii.

— Mă bucur că vii.

O clipă de tăcere. Liz s-a îndreptat spre uşa dormitorului, în pragul căreia s-a oprit şi s-a întors către mine:

— Stephanie e o fată norocoasă. Îți spun asta în cazul în care nu ți-ai dat seama.

Apoi a plecat. Eu m-am dezbrăcat până la boxeri şi m-am întins pe canapea. În alte circumstanțe, poate aş fi fost înclinat, în mod stupid, să cred că o femeie ca Liz m-ar fi primit în patul ei. Dar acum mă simțeam de-a dreptul uşurat; ea alesese calea onorabilă, luând decizia pentru amândoi. Mi-am dat seama că nu-mi pusesem problema nici măcar o dată, nici la restaurant şi nici pe când ne plimbam, că aş fi trădat-o pe Stephanie. Ziua mi-a părut lungă cât un an; prin geamuri, auzeam freamătul oraşului, zgomotul ocenului. Părea să se strecoare înăuntrul meu, armonizându-se cu ritmul respirației mele. Eram istovit, aşa că somnul nu a întârziat să mă învăluie.

Ceva mai târziu, m-am trezit. Aveam senzația inconfundabilă că eram urmărit. Simțeam în frunte o senzație uşor electrică, ca şi cum aş fi fost sărutat. M-am ridicat în coate, aşteptându-mă să văd pe cineva aplecat deasupra mea. Însă camera era goală, iar eu m-am gândit că probabil nu fusese decât un vis.

Despre înmormântare nu sunt prea multe de spus. S-o descriu cu lux de amănunte ar însemna să încalc acea suferință confidențială, acel circuit închis al durerii. În timpul slujbei, mi-am ținut privirea ațintită asupra Ariannei. Mă întrebam ce simțea: oare ştia? Voiam să afle. Și totuși, nu; era doar o fată. N-ar fi ieşit nimic bun din asta.

Am refuzat invitația familiei de a lua prânzul cu ei. M-am întors împreună cu Liz la apartament ca să-mi iau bagajul. Pe peronul gării Penn, m-a îmbrățişat, apoi, răzgândindu-se, m-a sărutat scurt pe obraz.

— Deci eşti bine?

Nu ştiam dacă se referea la mine sau la noi doi.

— Sigur, am zis. N-am fost niciodată mai bine.

— Sună-mă dacă ai vreo problemă.

M-am urcat în tren. Liz m-a urmărit prin geam în timp ce eu îmi croiam drum de-a lungul vagonului în încercarea de a găsi un loc liber. Mi-am adus aminte de când am luat autobuzul spre Cleveland, în acea zi lungă de septembrie – picăturile de ploaie de pe fereastră, cu punga de la mama strânsă în poală, uitându-mă să văd dacă tata mă petrece cu privirea până plec şi constatând că nu este așa. Nu era și cazul lui Liz. M-a văzut, mi-a zâmbit şi mi-a făcut cu mâna. Un zguduit puternic, mecanic; trenul s-a pus în mişcare. Ea stătea încă acolo, urmărindu-mi vagonul cu privirea, până când am intrat în tunel şi am dispărut.

18

Mai 1992: s-au încheiat şi ultimele cursuri. Urma să absolv *summa cum laude*; am primit oferte de studiu cu bursă din belşug. MIT, Columbia, Princeton, Rice. Harvard, care hotărâse să nu mă piardă, dacă doream să rămân. Era alegerea evidentă, una pe care mă simțeam obligat s-o fac în cele din urmă, deşi nu promisesem nimic, preferând să mă bucur cât mai mult de posibilități. Jonas urma să se întoarcă în Tanzania pe perioada verii, apoi să plece la Universitatea din Chicago să-şi înceapă doctoratul; Liz se ducea la Berkeley pentru masteratul ei în literatură renascentistă; Stephanie se întorcea la Washington să lucreze la o firmă de consultanță politică. Ceremonia de absolvire în sine nu avea să aibă loc decât în prima săptămână din iunie. Era vorba de o vreme de tranziție, o pauză între ceea ce fuseseră viețile noastre până atunci şi ce aveau să devină de acum încolo.

Între timp, se organizau petreceri – şi încă câte! Chefuri cu bere, baluri la patru ace, o sărbătoare în grădină unde toată lumea a băut whisky sau coniac cu mentă şi unde toate fetele au purtat pălării. În costumul meu de luptă şi cu papion roz – deja devenise o amprentă personală – am

dansat pe Lindy, pe The Electric Slide, pe Hokey Pokey şi pe Bump; eram beat sau mahmur la orice oră din zi. O oră de triumf, însă toate au venit cu un preț. Pentru prima oară în viață, am simțit durerea de a-ți fi dor de persoane de care încă nu te-ai despărțit.

Cu o săptămână înainte de absolvire, eu, Jonas, Liz şi Stephanie ne-am dus cu maşina până la Cape, la casa lui Liz. Nimeni nu vorbea despre asta, dar nu părea posibil ca noi patru să mai rămânem împreună pentru mult timp. Părinții lui Liz erau şi ei acolo şi doar ce deschiseseră casa pentru noul sezon. Îi mai întâlnisem şi înainte, în Connecticut. Mama ei, Patty, trecea drept o figură importantă, cu o grație vioaie şi oarecum falsă şi cu un accent grav, însă tatăl ei era unul dintre cei mai plăcuți şi sociabili oameni pe care i-am întâlnit vreodată. Un bărbat înalt şi cu ochelari (Liz moştenise problemele de vedere de la el) şi cu un chip pe care se citea cinstea, Oscar Macomb fusese bancher, se pensionase devreme, iar acum, şi citez, îşi petrecea zilele „aruncând cu bani în stânga şi-n dreapta". Îşi adora fiica – asta era evident pentru oricine avea ochi să vadă; mai puțin vizibil însă, deşi incontestabil, era că o prefera de departe pe ea soției lui, pe care o privea cu o afecțiune amuzată, aşa cum ai face poate cu un pudel de rasă. Cu Liz, bărbatul era tot numai zâmbet – cei doi pălăvrăgeau deseori în franceză – iar căldura lui se extindea la toată lumea din cercul lui, inclusiv la mine, pe care mă poreclise „Ohio Tim".

Vila, aflată într-un orăşel numit Osterville, se situa pe o faleză cu vedere la Nantucket Sound. Era enormă, cu multe camere, cu o curte imensă în spate şi cu nişte trepte şubrede care coborau pe plajă. Fără îndoială că valora multe milioane de dolari, şi asta numai pentru teren, deşi, pe atunci, nu puteam calcula astfel de lucruri. În ciuda mărimii ei, era confortabilă şi o simțeai ca pe un cămin. Mare parte din mobilă arăta ca şi cum ar fi fost cumpărată

pe câțiva cenți la un târg de vechituri; după-amiezile, când bătea vântul, casa se zgâlțâia de parcă ar fi fost luată cu asalt de ofensiva celor de la New York Giants. Oceanul era încă prea rece pentru înotat şi, pentru că era abia la începutul sezonului, oraşul era aproape pustiu. Ne-am petrecut zilele pe plajă, pretinzând că nu înghețăm de frig ori pierzând vremea pe verandă, jucând cărți sau citind până la lăsarea întunericului, când veneau şi băuturile. Tatăl meu obişnuia să bea o bere înainte de cină, în timp ce se uita la programul de ştiri de la televizor, însă asta era tot; mama nu a băut niciodată nimic. În casa familiei Macomb, ora de cocktailuri era sfântă. La şase fix, toată lumea se aduna în sufragerie sau, dacă vremea era bună, pe verandă, unde tatăl lui Liz ne prezenta o tavă din argint cu mixurile serii – whisky-uri vechi, sticle de Tom Collins, vodcă martini în pahare răcite, cu măslină pe scobitoare – însoțită de castronele elegante din porțelan cu nuci încălzite la cuptor. Acestea erau urmate de cantități generoase de vin la cină şi, câteodată, de whisky sau vin de Porto. Sperasem ca zilele petrecute la Cape să dea o şansă ficatului meu să se recupereze, dar nici pomeneală.

Eu şi Jonas împărțeam un dormitor, fetele, un altul, cele două aflate la capetele opuse ale casei, cu părinții lui Liz la mijloc. Când veneam aici în timpul semestrului, aveam întregul loc la dispoziția noastră şi dormeam cum voiam noi. Dar nu şi de data asta. Mă aşteptam ca situația să rezulte în furişat dintr-o parte în alta, însă Liz ne-a interzis. „Vă rog să nu-i şocați pe adulți“, ne-a spus ea. „Oricum o să-i şocăm cât de curând.“

Ceea ce era la fel de bine. De-acum, începusem să mă plictisesc de Stephanie. Era o fată minunată, dar nu o iubeam. Nu avea nimic care să mă facă s-o iubesc, deşi o merita din toate punctele de vedere. Inima mea era pur şi simplu în altă parte, motiv pentru care mă simțeam ipocrit. De când cu înmormântarea din New York, eu şi Liz nu mai vorbiserăm despre mama şi nici despre boala ei ori despre

noaptea în care ne plimbaserăm pe străzile oraşului, ca la final să aleagă să facă un pas înapoi de pe marginea prăpastiei, păstrând astfel intactă relația noastră de prietenie. Şi totuşi, era clar că noaptea aceea ne marcase pe amândoi. Până atunci, prietenia noastră se desfăşurase prin intermediul lui Jonas. Însă acum se deschisese un circuit nou – nu prin el, ci în jurul lui –, iar de-a lungul acestei căi pulsa un curent propriu de intimitate. Ştiam ce se întâmplase; fusesem de față. Simțisem acest lucru şi eram sigur că şi ea îl simțise, iar faptul că nu făcuserăm nimic întărea şi mai mult legătura noastră, şi cu atât mai mult decât dacă am fi sfârşit în pat împreună. Stăteam pe verandă, fiecare dintre noi citind câte o carte mirosind a mucegai, lăsată acolo de alți oaspeți; ridicam ochii în acelaşi timp, privirile ni se intersectau şi un zâmbet ironic apărea în colțul gurii amândurora. *Uită-te la noi,* parcă ne spuneam unul altuia, *nu suntem cei mai devotați oameni? Numai dacă ar şti ei cât de fideli suntem. Ar trebui să primim un premiu.*

Nu aveam de gând să fac nimic în privința asta, fireşte. Îi datoram asta lui Jonas, şi încă mult mai mult. Şi nici Liz nu cred că ar fi îndrăznit să facă vreo mişcare. Relația pe care o avea cu Jonas, una cu un trecut bogat, era mai profundă decât ar fi putut a noastră să fie vreodată. Casa, cu labirintul ei nesfârşit de încăperi, cu vedere spre ocean şi mobilier cu tapițerii uzate, dar pretențios, îmi amintea cât de adevărate erau toate acestea. Eram un vizitator în această lume, bine primit şi, după cum îmi spusese Liz, chiar admirat. Totuşi, un musafir. Noaptea pe care o petrecuserăm împreună, deşi de neuitat, nu era nimic mai mult decât atât: o noapte. Şi totuşi, eram nespus de încântat doar să fiu în preajma ei. Felul cum ducea paharul la buze şi sorbea. Gestul ei de a-şi ridica ochelarii peste frunte ca să citească scrisul minuscul. Felul în care mirosea, ceva ce nu aş putea descrie, pentru că nu semăna cu nimic altceva. Durere sau plăcere? Amândouă. Voiam să mă scald în existența ei. Era oare pe moarte? Am încercat să

nu mă gândesc la asta. Eram fericit numai să fiu lângă ea şi aceptam situaţia aşa cum era.

Cu două zile înainte de plecarea noastră, tatăl lui Liz a anunţat că vom avea homari la cină. (Numai el gătea; pe Patty nu am văzut-o să prăjească nici măcar un ou.) Asta era numai spre avantajul meu; aflase, spre marea lui surprindere, că nu mâncasem niciodată aşa ceva. După-amiază târziu, s-a întors de la piaţa de peşte cu un sac de monştri roşu cu negru ce se zvârcoleau încă, a scos unul cu un rânjet de carnivor şi mi l-a dat să-l ţin. Trebuie că arătam îngrozit; toată lumea a râs pe cinste, dar eu nu m-am supărat. Ba chiar a crescut simpatia mea faţă de tatăl ei. O ploaie leneşă căzuse toată ziua, consumându-ne toată energia; acum însă aveam un scop. Parcă aprobând acest lucru, soarele a ieşit şi el, la timp pentru pregătiri. Eu şi Jonas am scos masa din sufragerie şi am dus-o pe veranda din spate. Observasem o schimbare la el. În ultimele două zile, adoptase o atitudine pe care nu o puteam numi decât secretoasă. Ceva nu era în regulă. La ora de cocktailuri, am băut bere neagră la sticlă (singurul fel de băutură care mergea, mi-a explicat Oscar); apoi încă un rând, la evenimentul principal. Cu mare solemnitate, Oscar mi-a întins o baveţică. Nu înţelesesem niciodată practica asta infantilă; nimeni altcineva nu mai purta aşa ceva şi m-am simţit prost, asta până când am rupt un cleşte şi am dat suc de homar peste tot pe mine, făcându-i pe toţi de la masă să izbucnească în râs.

Închipuiţi-vă perfecţiunea scenei. Masa, cu şerveţele în carouri roşii, abundenţa ridicolă a festinului; amurgul auriu răsfrângându-se înspre noi pe deasupra golfului, apoi soarele scufundându-se în mare cu o ultimă străfulgerare, precum un gentilom ridicându-şi pălăria în semn de adio. Atunci au intrat în cadru lumânările, scăldându-ne chipurile în strălucirea lor pâlpâitoare. Cum de mă purtase viaţa într-un asemenea loc, printre asemenea oameni? Mă

întrebam ce-ar fi avut părinții mei de spus despre asta. Mama s-ar fi bucurat pentru mine; indiferent unde se afla, speram că regulile includeau şi observarea celor vii. Cât despre tata, nu ştiam. Tăiasem complet legăturile. Vedeam acum cât de nedrept fusesem şi mi-am jurat să le reiau. Poate că nu era prea târziu să poată ajunge la ceremonia mea de absolvire.

După desert – o plăcintă cu rubarbă şi căpşuni – Jonas a bătut cu furculița în pahar.

— Dacă puteți să-mi acordați puțină atenție…

S-a ridicat şi a ocolit masa, aşa încât să vină lângă Liz. Cu puțin efort, i-a întors scaunul, ca să vină cu fața spre el.

— Jonas, a spus ea, râzând, ce naiba faci?

El şi-a vârât mâna în buzunar şi atunci am ştiut. Am simțit cum mi se strânge stomacul, apoi întregul trup. Pe când se lăsa în genunchi, prietenul meu a scos o cutiuță din catifea. A deschis capacul şi i-a întins-o. Pe chip avea un zâmbet larg, emoționat. Am văzut piatra. Era imensă, făcută anume pentru o regină.

— Liz, ştiu că am vorbit despre asta, dar am vrut să fie oficial. Simt că te iubesc de când mă ştiu.

— Jonas, nu ştiu ce să spun.

A ridicat privirea şi a râs nesigură. Obrajii îi erau împurpurați de stânjeneală.

— Totul e atât de sentimental!

— Spune da. Asta e tot ce trebuie să faci. Promit că îți voi da tot ce-ți vei dori.

Îmi era rău.

— Haide, a spus Stephanie, ce mai aştepți?

Liz s-a uitat la tatăl ei.

— Spune-mi măcar că a vorbit cu tine mai întâi.

Bărbatul a zâmbit conspirativ.

— Aşa a făcut.

— Şi ce i-ai răspuns, o, înțeleptule?

— Scumpo, e numai decizia ta. E un pas important. Nu spun decât că nu sunt împotrivă.

— Mamă?

Femeia plângea încetişor. A dat din cap cu ardoare, rămasă fără cuvinte.

— Doamne! s-a plâns Stephanie. Suspansul mă omoară! Dacă nu te căsătoreşti tu cu el, o fac eu!

Pe când Liz şi-a întors privirea la Jonas, ochii ei s-au oprit oare la mine? Memoria îmi spune că da, dar poate că mi-am închipuit doar.

— Ei bine, ăăă...

Jonas a scos inelul din cutie.

— Pune-l pe deget. E tot ce trebuie să faci. Fă-mă cel mai fericit bărbat de pe pământ.

Ea se holba la inel, fără să trădeze vreo emoție. Afurisenia de piatră era mare cât o măsea.

— Te rog, a continuat Jonas.

Ea a ridicat privirea şi a spus, dând din cap:

— Da. Răspunsul meu e da.

— Vorbeşti serios?

— Nu fi atât de greu de cap, Jonas! Fireşte că vorbesc serios! a zis şi a zâmbit în sfârşit. Vino-ncoace!

S-au îmbrățişat, apoi s-au sărutat; Jonas i-a strecurat inelul pe deget. Eu mi-am întors privirea spre apă, neputând să mai suport scena. Dar până şi albastrul acela vast părea să-şi bată joc de mine.

— Vai, sunt atât de fericită! a strigat mama lui Liz.

— Acum, să nu vă furişați diseară unul la altul, a glumit tatăl ei. O să dormiți în continuare în camere separate. Păstrați-vă pentru noaptea nunții.

— Tati, nu fi scârbos!

Jonas s-a întors spre tatăl ei şi i-a întins mâna.

— Vă mulțumesc, domnule. Vă mulțumesc din tot sufletul. Voi face tot ce-mi stă în putere să fie fericită.

Îşi strânseră mâinile.

— Ştiu că asta o să faci, fiule.

A venit şi şampania, pe care tatăl lui Liz o ținuse deoparte. Paharele au fost umplute, apoi ridicate.

— Pentru fericitul cuplu! a spus Oscar. Viață lungă, fericire şi un cămin plin de iubire!

Şampania era delicioasă. Trebuie să fi costat o avere. Dar abia dacă am putut înghiți.

Nu puteam să dorm. Nici nu voiam.

De îndată ce m-am asigurat că Jonas doarme buştean, m-am furişat afară din casă. Era trecut bine de miezul nopții; luna, mare şi albă, se ridicase deasupra golfului. Nu aveam niciun plan, nu-mi doream decât să fiu singur cu sentimentul meu de dezolare. Mi-am scos pantofii şi am coborât treptele spre plajă. Nu adia nicio pală de vânt; lumea părea încremenită. Valuri mici se spărgeau la țărm. Am început să mă plimb. Nisipul de sub picioarele mele era încă umed de la ploaie. Casele de deasupra mea erau toate cufundate în întuneric, unele având încă scânduri la geam, ca nişte morminte.

În depărtare, am văzut pe cineva stând pe nisip. Era Liz. M-am oprit, neştiind ce să fac. Ținea în mână o sticlă de şampanie. A dus-o la gură şi a băut prelung. M-a observat, apoi a întors privirea, însă răul fusese făcut; nu mai puteam da înapoi acum.

M-am aşezat lângă ea.

— Hei!

— Fireşte că trebuia să fii tu, a zis ea, vorbele împleticindu-i-se pe limbă.

— De ce „fireşte“?

A mai luat o gură. Avea inelul pe deget.

— Am observat că nu ai scos un cuvânt în seara asta. Ştii, politicos e să feliciți viitoarea mireasă.

— Bine. Felicitări!

— O spui cu atâta convingere! a remarcat ea cu tristețe. Iisuse, sunt beată! Ia asta de lângă mine!

Mi-a întins sticla. Nu mai rămăsese decât puțin pe fund; mi-aş fi dorit să fie mai mult. Sunt perioade când e mai bine

să fii treaz, însă asta nu era una dintre ele. Am scurs-o şi am aruncat-o cât colo.

— De ce ai spus da, dacă n-ai vrut?

— Cu toată lumea uitându-se la mine? Încearcă tu.

— Atunci, dă înapoi. O să înțeleagă.

— Ba nu, n-o să înțeleagă. O să mă tot cează, până când în cele din urmă o să renunț şi o să fiu cea mai norocoasă femeie din lume, măritată cu Jonas Lear.

Am rămas în tăcere o vreme.

— Pot să te întreb ceva? am zis eu.

Ea a râs sarcastic. Privirea îi era pierdută în largul mării.

— De ce nu? Toată lumea o face.

— În noaptea aceea din New York. Dormeam şi s-a întâmplat ceva. Am simțit ceva.

— I-auzi!

— Da, chiar aşa.

Am aşteptat. Liz nu a spus nimic.

— M-ai... sărutat cumva?

— De ce-aş fi făcut-o?

Acum mă privea drept în ochi.

— Liz...

— Taci!

A urmat un moment în care nimeni nu a mai făcut nimic. Fețele noastre erau la doar câțiva centimentri depărtare. Apoi a făcut ceva surprinzător. Şi-a dat jos ochelarii şi mi i-a pus în mână.

— Ştii ceva? Nu văd nimic fără ăştia. Amuzant e că nici altcineva nu mă poate vedea. Nu-i ciudat? E ca şi cum aş fi invizibilă.

Aş fi putut s-o fac. Ar fi *trebuit* s-o fac, de mult. De ce n-am făcut-o? De ce n-am luat-o în brațe şi de ce nu mi-am lipit gura de a ei, de ce nu i-am zis ce simt, fără să țin seama de afurisitele de consecințe? Cine spunea că eu nu aş fi putut să-i ofer o viață bună? *Mărită-te cu mine*, am rugat-o în gând. *Mărită-te cu mine în schimb. Sau nu te mărita cu*

nimeni. Rămâi aşa şi te voi iubi pe veci, aşa cum fac acum, pentru că eşti jumătatea mea.

— O, Doamne! a zis ea. Cred că o să vomit.

Şi a vomitat; şi-a întors fața şi s-a aplecat spre nisip. Am ținut-o de la spate în timp ce homarul şi şampania îşi croiau drum afară din ea.

— Îmi pare rău, Tim, a zis ea plângând. Îmi pare atât de rău.

Am ajutat-o să se ridice în picioare. Ea continua să bălmăjească scuze, în timp ce eu i-am petrecut brațul pe după umerii mei. Era aproape leșinată. Cumva, am reuşit s-o urc scările şi s-o depun pe divanul de pe verandă. Eram pierdut complet; cum aveam să explic asta? Nu puteam s-o duc în camera ei, nu cu Stephanie acolo. Și mă îndoiam că aș fi reușit s-o urc la etaj fără să trezesc pe toată lumea. Am săltat-o pe umăr și am dus-o în living. Trebuia să se mulțumească cu canapeaua; putea oricând să spună că nu a putut să doarmă şi a coborât să citească. O pătură croşetată acoperea canapeaua; am învelit-o cu ea. Dormea dusă de-acum. Am luat un pahar cu apă din bucătărie şi l-am aşezat pe măsuța de cafea, ca să-l aibă la îndemână, apoi am tras un scaun ca s-o supraveghez. Respira profund şi egal, chipul îi era relaxat. Am mai stat puțin, ca să mă asigur că nu i se făcea rău din nou, după care m-am ridicat în picioare. Mai trebuia să fac ceva. M-am aplecat deasupra ei şi am sărutat-o pe frunte.

— Noapte bună! i-am şoptit. Noapte bună şi adio!

M-am furişat în sus pe scări. Zorii nu erau departe; prin ferestrele deschise, auzeam păsările care începuseră să cânte. Mi-am croit drum de-a lungul holului până în camera pe care o împărțeam cu Jonas. Am apăsat uşor clanța şi am păşit înăuntru, însă imediat am auzit un zgomot de uşă trântită venind din spatele meu.

Taxiul a sosit la şase dimineața. Eu aşteptam pe verandă cu bagajul.

— Încotro? m-a întrebat şoferul.
— La staţia de autobuz.
El şi-a lungit gâtul să vadă prin parbriz.
— Şi chiar locuieşti aici?
— Nici vorbă.
Îmi puneam geanta în portbagaj, când am văzut deschizându-se uşa casei. Stephanie venea pe alee, îmbrăcată într-unul dintre tricourile largi în care şi dormea. De fapt, era unul dintre tricourile mele.
— Pleci pe furiş? Am văzut totul, să ştii.
— N-a fost ce crezi.
— Sunt sigură că nu. Eşti un nemernic în toată regula, ştiai asta?
— Sunt conştient, da.
Şi-a ridicat faţa, cu mâinile în şolduri.
— Doamne, cum am putut fi atât de oarbă? Era absolut evident!
— Vrei să-mi faci o favoare?
— Glumeşti cu mine?
— Jonas nu trebuie să afle.
Ea a râs amar.
— O, crede-mă, e ultimul lucru pe care mi-l doresc, să mă bag în mocirla asta. E numai problema ta.
— Crezi ce vrei.
— Şi ce să le spun? De vreme ce sunt o mincinoasă afurisită.
M-am gândit o clipă, apoi:
— Nu-mi pasă. O rudă bolnavă. Chiar nu contează.
— Spune-mi totuşi, la mine te-ai gândit, măcar o clipă? Ţi-a trecut prin minte gândul că sunt şi eu pe undeva în toată povestea asta?
Nici nu ştiam ce să răspund.
— Du-te naibii! mi-a zis şi a plecat val-vârtej.
M-am urcat în taxi. Şoferul completa nişte hârtii prinse pe un clipboard. M-a privit prin oglinda retrovizoare.

— Cam urât, amice! a zis el. Crede-mă, am trecut prin asta.

— Nu prea am chef să vorbesc, mulțumesc.

El a aruncat clipboardul pe bord.

— Nu încercam decât să ajut.

— Ei bine, n-o face! am răspuns şi, astea fiind spuse, am plecat.

19

I-am lăsat pe toți în urmă.

Nu am mai participat la ceremonia de absolvire. Întors la Cambridge, mi-am împachetat lucrurile – trei ani trecuseră şi tot nu strânsesem multe – şi am dat telefon la departamentul de biochimie de la Universitatea Rice. Dintre toate programele la care fusesem acceptat, acesta avea calitatea de a fi cât mai departe, într-un oraş despre care nu ştiam nimic. Era sâmbătă, aşa că a trebuit să las un mesaj, dar da, le-am spus că vin. M-am gândit să mă despart de costum; poate că avea să-i folosească şi următorului locatar. Însă mi s-a părut ciudat şi mult prea simbolic, plus că puteam să-l arunc oricând. Aşteptând afară, dublând o maşină parcată, era una de închiriat. Pe când îmi închideam valiza, telefonul a început să sune, dar nu l-am luat în seamă. Mi-am dus lucrurile jos, am lăsat cheia la recepția căminului şi am plecat.

Am ajuns în Mercy în toiul nopții. Mă simțeam de parcă aş fi lipsit un secol. Am dormit în maşină în fața casei şi m-am trezit când cineva mi-a bătut în geam. Era tata.

— Ce faci aici?

Era în halat de baie; ieşise din casă să-şi ia ziarul de duminică şi observase maşina. Îmbătrânise mult, în maniera în care îmbătrâneşte cineva căruia nu-i mai pasă de propria înfățişare. Nu era bărbierit; respirația îi mirosea urât. L-am urmat în casă, care părea în mod straniu

neschimbată, deşi era plină de praf şi mirosea a mâncare râncedă.

— Ți-e foame? m-a întrebat. Mă pregăteam să mănânc nişte cereale, dar cred că am şi nişte ouă.

— E în regulă, am zis eu. Nu aveam de gând să stau. Am trecut numai să te salut.

— Să-ți fac măcar o cafea.

Am rămas în sufragerie. Mă aşteptasem să am emoții, însă nu aveam. Chiar nu prea mai simțeam nimic. Tata s-a întors din bucătărie cu două căni şi s-a aşezat în fața mea.

— Pari mai înalt, mi-a zis.

— De fapt, am aceeaşi înălțime. Doar că nu mă mai ții tu minte bine.

Am băut amândoi din cafea.

— Şi cum a fost la colegiu? Ştiu că doar ce ai absolvit. Mi-au trimis un formular.

— A fost bine, mulțumesc.

— Atât ai de zis? Întrebarea nu era rău-voitoare; abia dacă părea interesat.

— Cam da, am răspuns, ridicând din umeri. M-am îndrăgostit. Dar nu a ieşit nimic.

El a rămas pe gânduri o clipă.

— Presupun că vrei să mergi la mormântul mamei tale.

— Mi-ar plăcea.

L-am rugat să ne oprim la magazin ca să iau nişte flori. Nu aveau prea multe, doar margarete şi crizanteme, dar nu credeam că pentru mama avea să conteze, aşa că i-am spus fetei din spatele tejghelei să-mi facă un buchet frumos şi să pună şi nişte frunze decorative. Am ieşit din oraş. Buickul tatălui meu era plin de resturi fast-food. Am ridicat o pungă de la McDonald’s. Înăuntru mai erau câțiva cartofi prăjiți uscați.

— N-ar trebui să mănânci chestiile astea, am zis eu.

Am ajuns la cimitir, am parcat şi am mers restul drumului pe jos. Era o dimineață frumoasă. Traversam o mare de morminte. Piatra funerară a mamei se afla în

partea unde se făceau incinerările: nişte pietre mici, aflate la mică depărtare una de cealaltă. Pe a ei era trecut doar numele, Lorraine Fanning, data naşterii şi cea a morții. Avea cincizeci şi şapte de ani.

Am lăsat florile jos şi m-am dat înapoi. Mă gândeam la anumite zile pe care le petrecuserăm împreună, la lucrurile pe care le făcuserăm, la faptul că eram fiul ei.

— Nu e rău aici, am zis. Am crezut că o să fie.

— Nu vin foarte des. Deşi presupun că ar trebui, a zis tata oftând. Chiar am dat-o în bară. Ştiu asta.

— E în regulă. S-a terminat acum.

— Simt cum mă nărui. Am diabet, tensiunea e mare până la Dumnezeu. Încep să uit lucruri. Ca ieri, de exemplu, trebuia să cos un nasture la cămaşă şi nu găseam foarfeca.

— Du-te la doctor!

— Pare o bătaie de cap în plus.

A făcut o pauză, apoi:

— Fata de care eşti îndrăgostit cum e?

Am stat să mă gândesc o clipă.

— Deşteaptă. Frumoasă. Puțin cam sarcastică, dar într-o manieră amuzantă. Dar n-a fost nimic care s-o convingă.

— Cred că aşa a fost să fie. Aşa s-a întâmplat şi cu mama ta.

Am ridicat privirea. Era o zi frumoasă de primăvară. La o mie de kilometri depărtare, în Cambridge, ceremonia de absolvire doar ce începea. Mă întrebam dacă prietenii mei se gândeau la mine.

— Te-a iubit foarte mult.

— Şi eu am iubit-o. M-am uitat la el şi am zâmbit. E frumos aici, am zis. Mulțumesc că m-ai adus.

Ne-am întors acasă.

— Dacă vrei, pot să-ți pregătesc camera ta, a zis tata. Am lăsat-o aşa cum era. Dar probabil că nu e foarte curată.

— De fapt, ar trebui să plec. Am un drum lung de făcut.

Părea puțin trist.

— În regulă atunci. M-a condus la maşină. Încotro?

— Texas.
— Ce găseşti acolo?
— Texani, bănuiesc, am răspuns, ridicând din umeri. Mă duc să-mi continui studiile.
— Ai nevoie de bani?
— Îmi oferă bursă. Ar trebui să mă descurc.
— Ei bine, spune-mi dacă o să ai nevoie. Îți dau cu plăcere.
Ne-am strâns mâinile şi apoi, cumva stânjeniți, ne-am îmbrățişat. Dacă ar fi trebuit să ghicesc, aş fi zis că tata nu mai avea mult de trăit. S-a dovedit a fi adevărat; aveam să ne mai vedem de patru ori înainte să moară din cauza unui atac de cord. Era singur în casă când s-a întâmplat. Pentru că era weekend, au trecut câteva zile înainte să-i fie observată lipsa.
M-am urcat în maşină. Tata a venit lângă ea. Mi-a făcut semn să dau geamul în jos şi mi-a spus:
— Sună-mă când ajungi, bine?
I-am spus că aşa o să fac şi m-am ținut de cuvânt.
Ajuns în Houston, am închiriat primul apartament pe care l-am vizionat, un studio cu vedere la un restaurant mexican, şi m-am angajat la biblioteca facultății să pun cărți pe rafturi, aranjându-mă astfel pe vară. Oraşul arăta ciudat şi era mai cald decât în fundul iadului, dar mi se potrivea. Ne căutăm pe noi înşine în lucrurile care ne înconjoară, iar tot ce vedeam era fie nou-nouț, fie în ruine. Oraşul era urât în mare parte – o mare de clădiri mici, complexe de apartamente sărăcăcioase şi de autostrăzi uriaşe, suprapopulate de maniaci –, însă zona din jurul universității era destul de arătoasă, cu case mari, bine îngrijite şi cu bulevarde largi, flancate de stejari vii atât de perfect tunşi, încât arătau mai degrabă ca nişte sculpturi în formă de copaci, şi nu a copaci aranjați. Cu 600 de dolari, mi-am cumpărat prima maşină, o Chevy Citation galben-murdar din ’83, cu cauciucuri roase, 370 000 de kilometri la

bord şi o capotă din vinilin, desprinsă pe alocuri, pe care am reparat-o cu câteva capse. Nu auzisem nimic de Liz sau de Jonas, dar fireşte că habar nu aveau unde mă aflam. În America acelei perioade era încă posibil să-ți pierzi urma, luând-o la stânga atunci când toată lumea s-ar fi aşteptat s-o iei la dreapta. Cu niscaiva săpături, probabil c-ar fi dat de mine – câteva telefoane la cele câteva departamente – dar asta presupunând că şi-ar fi dorit acest lucru. Eu n-aveam idee ce-mi doream. Cred că nu avusesem niciodată.

Au început cursurile. Despre studiile mele, nu sunt multe de spus, cu excepția faptului că îmi ocupau tot timpul. M-am împrietenit cu secretara departamentului, o negresă la vreo cincizeci de ani, care practic le învârtea pe toate; mi-a mărturisit că nimeni din departament nu se aşteptase de fapt să vin. Eram, şi citez, „un trofeu de prima clasă pe care l-au cumpărat cu câțiva cenți". Să-i descriu pe colegii mei ca fiind antisociali ar fi un adevăr spus doar pe jumătate; nici vorbă de petreceri în grădină, aici. Distracția nu era ceva care să-i preocupe câtuşi de puțin. Ba mai mult, mă dispreţuiau pentru favoritismul fățiş pe care mi-l arătau profesorii. Eu îmi țineam capul în jos şi nasul în pământ. Îmi intrase în obicei să fac drumuri lungi prin zona rurală a Texasului. Totul era plat, bătut de vânt, fără vreo demarcație anume, fiecare petic de pământ, identic cu următorul. Îmi plăcea să trag maşina pe dreapta absolut aleatoriu şi să privesc pur şi simplu.

Un alt obicei pe care l-am deprins a fost să mă apuc de citit *The New York Times* şi astfel am aflat că Liz şi Jonas se căsătoriseră oficial. Asta se întâmpla în toamna anului '93; trecuse un an. „Domnul şi doamna Oscar Macomb din Greenwich, Connecticut, respectiv Osterville, Massachusetts, sunt bucuroşi să vă anunțe căsătoria fiicei lor, Elizabeth Christina, cu Jonas Abbott Lear din Beverly, Massachusetts. Mireasa, absolventă de Harvard, şi-a terminat de curând masteratul în literatură la Universitatea din California, Berkeley, iar acum face doctoratul în studii

renascentiste la Universitatea din Chicago, unde mirele, şi el absolvent de Harvard, urmează un doctorat în microbiologie.“

Două zile mai târziu, am primit un plic mare de la tata. Înăuntru am găsit un alt plic, de care era lipit un bilet, în care-şi cerea scuze că îi luase atât să-l trimită. Era o invitație, marcată anterior cu iunie trecut. L-am pus deoparte o zi, apoi, în următoarea noapte, în compania unei sticle de bourbon, m-am aşezat la masa din bucătărie şi l-am deschis. Ceremonia trebuia să se țină pe 4 septembrie 1992, la biserica St. Andrew's-by-the-Sea din portul Hyannis. Recepția avea loc la casa lui Oscar şi a Patriciei Macomb, pe Sea View Avenue, numărul 41, Osterville, Massachusetts. Pe margine, era trecut mesajul:

Te rog te rog te rog vino. Şi Jonas vrea să vii. Ne e tare dor de tine.
Cu dragoste, L.

M-am uitat la mesaj o vreme. Stăteam la fereastra apartamentului meu, care dădea înspre aleea din spatele restaurantului, cu tomberoanele lui urât mirositoare. În timp ce priveam afară, un muncitor de la bucătărie, un hispanic mic de înălțime şi cu burta mare, într-un sorț murdar, a ieşit afară. Ducea un sac de gunoi; a deschis capacul unuia dintre tomberoane, a aruncat sacul înăuntru şi l-a trântit înapoi cu zgomot. Mă aşteptam să se întoarcă înăuntru, însă şi-a aprins o țigară şi a rămas acolo, trăgând din ea cu nesaț.

M-am ridicat de la masă. Îi țineam în sertarul biroului, înveliți într-o şosetă: ochelarii lui Liz. Îi pusesem în buzunar în noaptea de pe plajă şi uitasem complet de ei până când m-am trezit în taxi, fiind prea târziu să-i returnez. Acum i-am pus la ochi: erau puțin cam mici pentru fața mea şi destul de puternici. M-am aşezat înapoi pe pervaz şi l-am urmărit pe bărbat cum fuma pe alee, o imagine

distorsionată şi îndepărtată, ca şi cum aş fi privit prin capătul greşit al unui telescop sau ca şi cum aş fi stat pe fundul mării, uitându-mă în sus prin kilometrii întregi de apă.

20

Aici trebuie să derulez puțin în timp, pentru că aşa s-a şi întâmplat. Mi-am terminat lucrarea de diplomă în timp-record; am urmat apoi şcoala postdoctorală la Stanford, apoi am acceptat un post de asistent universitar la Columbia, unde am ajuns numaidecât titular. Devenisem foarte cunoscut în cercurile profesionale. Reputația mea creştea; lumea începea să mă caute. Călătoream mult, lucrând pe un salariu onorabil. Primeam subvenții fără prea mare efort; reputația mă preceda într-o aşa măsură, încât nici nu mai trebuia să completez formularele. Devenisem deținătorul mai multor brevete, dintre care două cumpărate în interes farmaceutic pe nişte sume care mă aranjaseră pe viață. Recenzam publicații importante. Făceam parte din comitete de elită. Am depus mărturie înaintea Congresului şi am fost, cu mai multe ocazii, membru în Comisia Specială de Biochimie a Senatului, preşedinte al Consiliului de Ştiință şi Tehnologie, membru în Consiliul Consultativ al NASA şi al Națiunilor Unite, unitatea de comando pe diversitate biologică.

Între timp, m-am şi căsătorit. Prima oară, când aveam treizeci de ani, a durat patru ani, a doua oară, doar jumătate cât prima. Fiecare dintre ele îmi fusese, la un moment dat, studentă, o chestiune destul de delicată – ocheade din partea studenților, sprâncene ridicate din partea profesorilor, priviri de gheață din partea colegelor şi a soțiilor prietenilor. Timothy Fanning, marele crai, bătrânul acela libidinos (deşi nici nu împlinisem încă patruzeci de ani). A treia mea soție, Julianna, avea numai douăzeci şi trei

când ne-am căsătorit. Uniunea noastră a fost rezultatul unui gest impulsiv, sub influența atracției sexuale; la două ore după ce a absolvit, am sărit unul pe altul ca nişte câini. Deşi nu prea îmi era foarte dragă, o găseam uimitoare. Gustul ei în materie de muzică şi filme, cărțile pe care le citea, prietenii, lucrurile pe care le considera importante: nimic nu avea niciun sens pentru mine.

Nu încercam, la fel ca mulți bărbați de o anumită vârstă, să-mi cresc stima de sine cu ajutorul unui trup tânăr de femeie. Nu deplângeam trecerea anilor, nu-mi era foarte frică de moarte şi nici nu tânjeam după tinerețea-mi pierdută. Din contră, îmi plăcea multitudinea de lucruri pe care mi le adusese succesul. Bogăția, stima, autoritatea, mesele bune la restaurante şi şervețelele calde de pe farfurii – tot calabalâcul pe care istoria îl acordă cuceritorilor: pentru toate acestea trebuia să mulțumesc trecerii timpului. Şi totuşi, făceam ce era evident, chiar şi pentru mine. Încercam să recapăt singurul lucru pierdut, cel pe care viața mi-l refuzase. Fiecare dintre soțiile mele, precum şi nenumăratele femei – toate cu mult mai tinere decât mine, diferența de vârstă adâncindu-se cu fiecare pe care o aduceam în patul meu – era o copie după Liz. Nu vorbesc aici de înfățişare, deşi toate se asemănau întru câtva (palide, slabe, mioape), şi nici de fire, toate având o oarecare inteligență agresivă. Vreau să spun că voiam ca ele să fie ea, aşa încât să pot simți că trăiesc.

Faptul că drumul meu şi al lui Jonas avea să se intersecteze era inevitabil; ne învârteam în aceleaşi cercuri. Prima noastră întâlnire a avut loc la o conferință din Toronto în 2002. Trecuse destul timp încât să nu pomenim niciunul despre ruptura mea bruscă. Amândoi eram curioşi de cum o mai ducea celălalt şi de cât de puțin se schimbase şi am promis că o să ținem mai mult legătura, de parcă până atunci o ținusem. Se întorsese la Harvard, fireşte – trăsătură de familie. El însuşi era în pragul unei descoperiri,

deşi a fost foarte secretos în privința asta, iar eu nu am insistat. Despre Liz, nu mi-a oferit decât informații strict profesionale. Preda la Boston College; îi plăcea, studenții o adorau, lucra la o carte. I-am spus să o salute dn partea mea şi am încheiat subiectul.

În anul următor, am primit o felicitare de Crăciun. Era una dintre acele felicitări pe care oamenii le folosesc ca să se laude cu copiii lor frumoşi, deşi în imagine nu erau decât doi. Fotografia fusese făcută undeva, într-o zonă aridă; erau îmbrăcați în kaki din cap până-n picioare, iar pe cap purtau căşti coloniale adevărate. Pe spate era trecut un mesaj de la Liz, scris la repezeală, ca şi cum l-ar fi adăugat în ultima clipă: *Jonas mi-a spus că s-a întâlnit cu tine. Mă bucur că o duci bine!*

An de an, felicitările au continuat să vină. Fiecare era făcută într-un decor şi mai exotic decât precedenta: călare pe elefanți, în India, pozând dinaintea Marelui Zid Chinezesc, stând la prova unei corăbii îmbrăcați în geci groase, cu o linie de coastă acoperită de gheață pe fundal. Toate foarte vesele, şi totuşi, era ceva deprimant la aceste poze, un sentiment de compensație. Ce viață grozavă avem! Pe bune! Jurăm pe Dumnezeu! Apoi am început să observ şi alte lucruri. Jonas era acelaşi specimen viguros care fusese dintotdeauna, însă Liz îmbătrânea cu repeziciune, şi nu doar fizic. În fotografiile anterioare, privirea îi era distrasă într-o manieră care făcea să pară că fotografia fusese făcută spontan. Acum se uita direct la cameră, ca un ostatic pus să pozeze pentru ziar. Zâmbetul ei părea forțat, un produs al propriei voințe. Oare era numai în închipuirea mea? Mai mult decât atât, era oare absurd din partea mea să-mi închipui că privirea ei întunecată era un mesaj adresat mie? Şi cum rămânea cu poziția corpurilor lor? În cea dintâi fotografie, făcută în deşert, Lear o îmbrățişa din spate. Pe măsură ce anii treceau, distanța dintre ei creştea. Ultima pe care am primit-o, din 2010, fusese făcută într-o cafenea de

pe malul unui râu care nu putea fi decât Sena. Stăteau unul în fața celuilalt, la depărtare de un braț. Pe masă erau două pahare cu vin. Cel al fostului meu coleg de cameră era aproape gol. Liz abia dacă se atinsese de al ei.

În acelaşi timp, începuseră să circule nişte zvonuri despre Jonas. Îl ştiusem dintotdeauna un om înflăcărat, cu pasiuni ciudate, însă poveştile pe care le-am auzit erau tulburătoare. Se spunea că Jonas Lear o luase pe arătură. Cercetarea lui dădea în domeniul fantasticului. Ultima lui lucrare, publicată în *Nature,* se învârtise în jurul subiectului, însă oamenii începuseră să folosească un cuvânt urât la adresa lui. Nu mai publicase nimic de atunci şi nici nu apăruse la conferințele obişnuite, unde se făceau o sumedenie de glume de cârciumă pe seama lui. Unii dintre colegii lui merseseră chiar într-atât de departe încât să-l suspecteze că-şi pune în pericol funcția. Se făceau o mulțime de măgării în branşa noastră, teoria fiind aceea că decăderea unuia era rampa de lansare a altuia. Dar îmi făceam sincer griji pentru el.

Nu la multă vreme după ce Julianna a aruncat prosopul în ceea ce priveşte mariajul nostru surogat, am primit un telefon de la un bărbat pe nume Paul Kiernan. Îl întâlnisem o dată sau de două ori; era biolog celular la Harvard, un coleg de-ai lui Jonas, cu o reputație fără cusur. Îmi dădeam seama că subiectul îl stânjenea. Aflase de trecutul nostru comun; sunase din cauză că se temea ca nu cumva reputația lui să fie afectată din pricina asocierii lui cu Jonas. Puteam oare să scriu o scrisoare de recomandare? Primul meu instinct a fost să-i spun să se maturizeze, că era norocos fie şi numai pentru că îl cunoştea pe Jonas, să le dea naibii de bârfe. Însă, având în vedere josnicele manevre ale comitetului pentru titularizare, ştiam că are dreptate.

— Adevărul este că multe dintre astea au legătură cu soția lui, a spus Paul. N-ai cum să nu-l compătimeşti pe tip.

Era cât pe ce să scap receptorul.

— Despre ce vorbeşti?

— Scuze, am crezut că ştii, de vreme ce aţi fost prieteni atât de buni şi restul. Ea e foarte bolnavă, perspectivele nu arată deloc bine. Probabil că n-ar fi trebuit să spun nimic.

— O să-ţi scriu scrisoarea, am zis şi am închis.

Eram complet pierdut. Am căutat numărul lui Liz de la Boston College şi am început să-l formez, după care am pus receptorul înapoi în furcă. Ce aş fi putut să-i spun, după atâţia ani? Ce drept aveam eu să reintru atât de târziu în viaţa ei? Liz era pe moarte; nu încetasem s-o iubesc, nici măcar pentru o secundă, însă ea era soţia altui bărbat. Iar în astfel de circumstanţe, legătura lor conta cel mai mult. Dacă învăţasem ceva de la părinţii mei, era că această călătorie a morţii se făcea doar de către soţi împreună. Poate că se reîntorsese vechiul eu laş, însă nu am ridicat din nou receptorul.

Am aşteptat veşti. În fiecare zi verificam necrologul din *The Times,* într-o expectativă morbidă. Îmi repezeam colegii, îmi evitam prietenii. Îmi lăsasem apartamentul pe mâna Juliannei şi închiriasem un singur dormitor în West Village, dispărând astfel cu uşurinţă, aşa încât să mă retrag la periferia vieţii. Ce aveam să mă fac după moartea lui Liz? Mi-am dat atunci seama că, într-un cotlon al minţii mele, încă păstram speranţa ca într-o bună zi să fim împreună. Poate că aveau să divorţeze. Poate că Jonas avea să moară. Acum nu-mi mai rămăsese însă nicio speranţă.

Apoi, într-o seară, în apropierea Crăciunului, a sunat telefonul. Bătea de miezul nopţii. Doar ce mă băgasem în pat.

— Tim?

— Da, Tim Fanning la telefon. Eram enervat din cauză că fusesem deranjat atât de târziu şi nu am recunoscut vocea.

— Sunt Liz.

Inima mi s-a făcut cât un purice. Nu mai puteam să rostesc niciun cuvânt.

— Alo?

— Sunt aici, am reuşit să îngaim. Mă bucur să-ți aud vocea. Unde eşti?

— Sunt la Greenwich, la mama.

Am observat că nu spusese la „părinții mei“. Deci Oscar nu mai era.

— Trebuie să te văd, mi-a zis.

— Sigur. Sigur că da.

Am început să caut cu disperare prin sertar după un creion.

— Las totul. Spune-mi unde să vin şi când.

Avea să ia trenul spre oraş a doua zi. Mai avea ceva de rezolvat înainte, după care am aranjat să ne întâlnim la Gara Centrală la cinci fix, după care se întorcea la Greenwich.

Am plecat de la birou mult mai devreme, vrând să ajung cel dintâi. Plouase toată ziua, dar, pe măsură ce se lăsase noaptea de iarnă, ploaia se preschimbase în ninsoare. Metroul era plin ochi; totul părea că se mişcă cu încetinitorul. Am ajuns la gară şi mi-am ocupat locul sub ceas, având minute bune de pierdut. Mulțimi nenumărate treceau pe lângă mine – navetişti în pelerine de ploaie, cu umbrele sub braț, femeile încălțate cu dresuri elegante, dar cu pantofi sport, toată lumea având zăpadă în păr. Mulți dintre ei aveau sacoşe viu colorate, decorate în ton cu sezonul. De la Macy, Nordstrom, Bergdorf Goodman. Numai gândul la oamenii ăştia fericiți, plini de speranță, mă irita peste măsură. Cum se puteau gândi la Crăciun în asemenea circumstanțe? De fapt, cum se puteau gândi la orice? Nu ştiau ce se întâmplă aici?

Atunci a venit ea. La vederea ei, aproape că mi-am revenit; am simțit ca şi cum m-am trezit dintr-un somn lung. Purta un pardesiu negru, iar părul îi era acoperit cu o eşarfă de mătase. Şi-a croit drum spre mine prin mulțimea grăbită. Ştiu că e absurd, dar mi se părea că nu avea să ajungă, că mulțimea avea s-o înghită, ca într-un vis. M-a

văzut, a zâmbit şi i-a făcut semn bărbatului din fața ei, care-i bloca drumul, să se dea la o parte. Am pornit şi eu spre ea.

— Iată-te! a zis ea.

Ceea ce a urmat a fost cea mai caldă şi cea mai strânsă îmbrățişare din viața mea. Mirosul ei mi-a îmbătat simțurile. Şi totuşi, nu simțeam numai fericire. Ci şi fiecare oscior din făptura ei; era de parcă aş fi ținut în brațe o pasăre.

Atunci s-a desprins.

— Arăți grozav! mi-a spus.

— Şi tu la fel.

A râs scurt.

— Eşti un mare mincinos, dar apreciez complimentul.

Şi-a dat eşarfa jos, scoțând la iveală un puf blond, aşa cum creşte de obicei după chimioterapie. Ce zici de noua mea coafură pentru sărbători? Presupun că ştii povestea.

Am dat din cap că da.

— Am primit un telefon de la un coleg de-ai lui Jonas. Mi-a spus.

— Şi cred că acela trebuie să fie Paul Kiernan, vulpoiul ăla. Voi, oamenii de ştiință, sunteți aşa nişte bârfitori!

— Ți-e foame?

— Niciodată. Dar mi-ar prinde bine ceva de băut.

Am urcat scările de la bar şi am ieşit pe balconul din aripa de vest. Până şi acest mic efort a părut s-o sleiască de puteri. Am ocupat o masă de lângă o margine, cu vedere la sala de aşteptare a gării. Eu am comandat un scotch, Liz, un martini şi un pahar cu apă.

— Îți aduci aminte când ne-am întâlnit aici prima oară? am întrebat.

— Aveai un prieten, Lucessi, parcă, nu? S-a întâmplat ceva urât cu el.

— Aşa e, Lucessi.

Nu mai rostisem numele de mulți ani.

— Ştii, a însemnat mult pentru mine. Chiar mi-ai purtat de grijă.

— Vine la pachet. Dar, dacă îmi aduc aminte corect, a fost mai degrabă invers. Poate chiar mai mult decât am făcut eu.

S-a uitat la mine:

— Chiar arăți bine, Tim. Te prinde succesul, dar am ştiut-o dintotdeauna. Ți-am ținut pumnii. Spune-mi ceva: eşti fericit?

— Acum da.

A zâmbit. Buzele ei erau subțiri şi palide.

— O eschivă excelentă, doctore Fanning!

M-am întins peste masă şi i-am luat mâna. Era rece ca gheața.

— Spune-mi ce-o să se întâmple.

— O să mor, asta o să se întâmple.

— Nu pot s-accept asta. Trebuie să existe ceva ce putem face. Dă-mi voie să dau nişte telefoane.

A scuturat din cap.

— S-au dat toate telefoanele posibile. Crede-mă, nu renunț fără luptă. Dar e timpul să ridic steagul alb.

— Cât timp?

— Patru luni. Şase, dacă am noroc. Acolo am fost azi. La doctorul Sloan Kettering. S-a generalizat. Astea au fost cuvintele lui.

Şase luni: erau o nimica toată. Cum de lăsasem să treacă atâția ani?

— Doamne, Liz...

— N-o spune! Nu-mi spune că-ți pare rău, pentru că mie nu-mi pare!

M-a strâns de mână:

— Fă-mi o favoare, Tim!

— Orice.

— Am nevoie să-l ajuți pe Jonas. Sunt sigură că ai auzit poveştile. Sunt toate adevărate. E în America de Sud acum, la vânătoare după gâsca lui de aur. Nu poate accepta nimic din toate astea. Încă crede că mă poate salva.

— Şi ce pot face eu?

— Doar vorbeşte cu el. Are încredere în tine. Nu numai ca om de ştiinţă, ci ca prieten. Ştii cât de mult vorbeşte încă despre tine? Îţi urmăreşte fiecare mişcare. Probabil ştie şi ce ai mâncat azi la micul dejun.

— N-are nicio logică. Ar trebui să mă urască.

— De ce să te urască?

Nici măcar atunci n-am putut rosti cuvintele. Era pe moarte, iar eu tot nu-i puteam spune.

— Să plec aşa, fără măcar să-i spun motivul.

— O! Dar ştie. Sau cel puţin crede că ştie.

Eram şocat.

— Ce i-ai spus?

— Adevărul. Că ţi-ai dat în sfârşit seama că erai prea bun pentru noi.

— Asta e o nebunie! Nu ăsta a fost motivul.

— Ştiu că nu ăsta a fost, Tim.

S-a lăsat tăcerea. Am luat o înghiţitură din băutura mea. Se făceau nişte anunţuri; oamenii se grăbeau la trenurile lor, ieşind în iarna întunecată.

— Tu şi cu mine am fost nişte soldaţi destoinici, a spus Liz, oferindu-mi un zâmbet timid. Loiali până la capăt.

— Deci n-a bănuit nicicând episodul ăla.

— Vorbim de acelaşi Jonas? Nici nu şi-ar închipui un asemenea lucru.

— Cum a fost cu el? Şi nu mă refer la ultima perioadă.

— Nu mă pot plânge.

— Dar aş vrea s-o faci.

A ridicat din umeri.

— Câteodată. Aşa e la toată lumea. Mă iubeşte, crede că mă ajută. Ce-şi mai poate dori o fată?

— Pe cineva care să te fi înţeles.

— Asta nu-i uşor. Nici eu nu cred că mă înţeleg.

Brusc, m-am simţit copleşit de furie.

— Fir-ar să fie, nu eşti un proiect la ştiinţe! Vrea doar să facă pe nobilul. Ar trebui să fie aici, cu tine, nu plecat

aiurea în… Unde ziceai? America de Sud?

— E singura modalitate prin care poate face față situației.

— Nu e drept!

— Dar ce e drept? Am cancer. Nici asta nu e drept.

Am înțeles atunci ce încerca să-mi spună. Îi era frică, iar Jonas o lăsase singură. Poate voia ca eu să-l aduc acasă; poate că nu avea nevoie decât ca eu să-i spun că a dezamăgit-o. Poate amândouă. Ştiam doar că aş fi făcut orice mi-ar fi cerut.

Mi-am dat seama că niciunul dintre noi nu vorbise de o vreme. M-am uitat la Liz; ceva nu era în regulă. Începuse să transpire, deşi în încăpere era destul de răcoare. A tras în piept o gură tremurată de aer şi a întins o mâna vlăguită după paharul cu apă.

— Liz, eşti bine?

A luat o gură de apă. Îi tremura mâna. A pus paharul jos, aproape vărsându-l, şi şi-a lăsat cotul pe masă, prinzându-şi fruntea cu palma.

— Sincer, nu prea cred. Cred că o să leşin.

M-am ridicat numaidecât de pe scaun.

— Trebuie să te duc la spital. O să chem un taxi.

Ea a clătinat hotărât din cap.

— Gata cu spitalele!

— Dar unde, atunci?

— Poți să mergi?

— Nu sunt sigură.

Am aruncat nişte bancnote pe masă şi am ajutat-o să se ridice. Era pe punctul de a se prăbuşi, dar s-a lăsat pe mine cu aproape toată greutatea.

— Mereu sfârşeşti prin a mă căra, a murmurat ea.

Am urcat-o într-un taxi şi i-am dat şoferului adresa mea. Începuse să ningă abundent. Liz s-a lăsat pe banchetă şi a închis ochii.

— Doamna e bine? a întrebat şoferul.

Pe cap purta un turban şi avea o barbă lungă şi neagră. Ştiam ce vrea să spună: întreba dacă Liz era beată.

— Doamna nu arată bine. Să nu vomite în taxiul meu.

I-am întins o bancnotă de o sută de dolari.

— Asta te-ajută?

Traficul era greoi. Ne-a luat aproape treizeci de minute să ajungem în centru. New Yorkul se pierdea sub zăpadă. Un Crăciun alb: cât de fericiți aveau să fie cu toții! Apartamentul meu era la etajul al doilea; trebuia s-o car până acolo. Am aşteptat ca unul dintre vecinii mei să iasă pe uşă, apoi l-am rugat s-o țină deschisă, am scos-o pe Liz din maşină şi am ridicat-o în brațe.

— Vai, a făcut vecinul, nu arată prea bine!

Ne-a urmat până la uşa apartamentului, am scos cheia din buzunar şi am deschis uşa.

— Vrei să sun la 911? m-a întrebat el.

— E în regulă, mă descurc. A băut puțin cam mult, atâta tot.

— Să nu faci nimic din ce n-aş face eu! mi-a zis el făcându-mi cu ochiul într-un mod dezgustător.

I-am dat haina jos şi am dus-o în dormitor. În timp ce o puneam pe pat, ea a deschis ochii şi s-a întors cu fața spre fereastră.

— Ninge, a zis, ca şi cum era cel mai minunat lucru de pe lume.

Apoi i-a închis din nou. I-am scos ochelarii şi pantofii, am pus o pătură peste ea şi am stins luminile. Lângă fereastră era un scaun moale pe care îmi plăcea să stau şi să citesc. M-am aşezat şi am aşteptat pe întuneric să văd ce se întâmplă.

Ceva mai târziu, m-am trezit. M-am uitat la ceas: era aproape două noaptea. M-am dus la Liz şi i-am pus palma pe frunte. Nu mai era fierbinte şi am crezut că ce a fost mai rău trecuse.

A deschis ochii. S-a uitat în jur nedumerită, ca şi cum nu era sigură unde se află.

— Cum te simți? am întrebat-o.
N-a răspuns imediat. Vocea îi era foarte slăbită.
— Mai bine, cred. Îmi pare rău că te-am speriat.
— Nu e absolut nicio problemă.
— Mi se întâmplă uneori, dar trece de fiecare dată. Asta până când n-o să mai treacă, probabil.
Nu ştiam ce să răspund.
— Să-ți aduc nişte apă.
Am umplut un pahar la baie şi i l-am adus. Şi-a ridicat capul de pe pernă şi a sorbit.
— Am avut cel mai ciudat vis, mi-a zis. De la chimioterapie. Chestia asta e ca un drog. Am crezut că am terminat, totuşi.
Atunci mi-am adus aminte.
— Am un cadou pentru tine.
— Un cadou?
— Aşteaptă aici?
Îi țineam ochelarii în sertarul biroului meu. M-am întors în dormitor şi i-am pus în palmă. I-a cercetat câteva clipe lungi, apoi a spus:
— Chiar mă gândeam când aveai de gând să mi-i dai înapoi.
— Îmi place să-i port uneori.
— Şi eu care nu ți-am adus nimic. Sunt o ființă oribilă!
Începuse să plângă uşor. Şi-a ridicat privirea, întâlnind-o pe a mea.
— Ştii, nu eşti singurul care a dat-o în bară.
— Liz?
Şi-a întins mâna şi mi-a atins obrazul.
— E ciudat. Îți trăieşti toată viața şi deodată îți dai seama că n-ai făcut-o deloc cum trebuia.
Mi-am împletit degetele cu ale ei. Afară, ninsoarea cădea peste oraşul adormit.
— Ar trebui să mă săruți, mi-a zis.
— Vrei să fac asta?

— Cred că e cel mai stupid lucru pe care l-ai zis vreodată.

Am făcut ce mi-a cerut. Mi-am lipit gura de a ei. A fost un sărut uşor, tăcut – *paşnic* ar fi cuvântul potrivit – în genul celui care anulează ideea de lume şi face timpul să se oprească în loc. Veşnicia într-o clipă, marginea creației abia atingând suprafața apelor.

— Ar trebui să mă opresc, am zis eu.

— Ba nu, n-ar trebui, şi a început să îşi desfacă nasturii de la bluză. Dar te rog să fii blând cu mine. Ştii că sunt fragilă.

21

Am devenit amanți. Nu cred că am înțeles vreodată înțelesul adevărat al acestui cuvânt. Nu mă refer doar la sex, deşi era şi asta – pe îndelete, meticulos, o formă de pasiune care nu credeam că există. Adică trăiam împreună ca orice alt cuplu, având un sentiment de dreptate absolută. Nu părăseam apartamentul decât ca să facem câte o plimbare. Ninsoarea a fost urmată de un ger năprasnic, încrustând oraşul în alb. Numele lui Jonas nu a fost pomenit deloc. Şi nu pentru că ar fi fost un subiect pe care îl ocoleam, ci pur şi simplu încetase să mai conteze.

Amândoi eram conştienți de faptul că, odată şi odată, ea trebuia să se întoarcă; nu putea renunța pur şi simplu la viața pe care o avea. Iar eu nu voiam să fim despărțiți niciun minut din viața care-i mai rămăsese. Presupun că şi ea simțea la fel. Voiam să-i fiu alături când avea să se întâmple. În clipele de pe urmă, voiam să o ating, s-o țin de mână, să-i spun cât de mult am iubit-o.

Într-o dimineață, la o săptămână după Crăciun, m-am trezit singur în pat. Am găsit-o în bucătărie, bând ceai, şi am ştiut pe dată ce urma să-mi spună.

— Trebuie să mă întorc.

— Ştiu, am zis eu. Unde?

— Mai întâi la Greenwich. Mama probabil că e îngrijorată. După, cred că la Boston.

Nu era nevoie să continue; totul era cât se poate de clar: Jonas avea să se întoarcă acasă curând.

— Înțeleg, am spus.

Am luat un taxi până la Gara Centrală. Nu schimbaserăm decât câteva cuvinte, de la marele anunț. Mă simțeam de parcă aş fi stat dinaintea unui pluton de tragere. Fii curajos, mi-am spus. Fii genul de bărbat care rămâne ferm pe poziții, cu ochii larg deschişi, aşteptând detunătura armelor.

A fost anunțat trenul ei. Ne-am dus pe peronul unde era tras. S-a aruncat cu brațele de gâtul meu şi a început să plângă.

— Nu vreau să fac asta, mi-a zis.

— Atunci, n-o face. Nu te urca în tren.

I-am simțit ezitarea. Şi nu doar în cuvinte, ci în întreg trupul. Nu-i venea să plece.

— Trebuie.

— De ce?

— Nu ştiu.

Oamenii treceau în grabă pe lângă noi. Deasupra se auzeau anunțurile obişnuite, pe o voce spartă: îmbarcarea pentru New Haven, Bridgeport, Westport, New Canaan, Greenwich… O uşă se închidea; cât de curând, nici nu avea să mai poată fi deschisă.

— Atunci, întoarce-te. Fă ce ai de făcut şi apoi întoarce-te. Putem să plecăm de aici.

— Unde?

— Italia, Grecia. O insulă în Pacific. Nu contează. Undeva unde să nu ne găsească nimeni.

— Aş vrea.

— Spune da.

O clipă încremenită în timp, apoi am simțit-o cum dă din cap.

— Da.

Mi-a crescut inima în piept.

— De cât timp ai nevoie ca să pui lucrurile la punct?

— O săptămână. Ba nu, două.

— Pune zece zile. Ne întâlnim aici, sub ceas. Până atunci, o să pregătesc totul.

— Te iubesc, mi-a spus. Cred că te-am iubit de la bun început.

— Eu te-am iubit dinainte.

Un ultim sărut şi s-a urcat în tren, apoi s-a întors şi m-a îmbrăţişat încă o dată.

— Zece zile, mi-a spus.

M-am apucat de pregătiri. Erau lucruri pe care trebuia să le fac. Am compus în grabă un e-mail la decan, cerându-i concediu de odihnă. Oricum nu mai rămâneam prin preajmă încât să ştiu dacă mi-l aprobă sau nu, dar nici că-mi păsa. Nu-mi puteam închipui viaţa mai departe de cele şase luni.

L-am sunat pe un prieten oncolog. I-am explicat situaţia, iar el mi-a spus ce urma să se întâmple. Da, avea să o doară, însă în mare parte era vorba de o moarte lentă.

— Nu e ceva de care ar trebui să te ocupi de unul singur, a spus el.

Cum eu nu am răspuns, el a oftat şi a continuat:

— O să-ţi prescriu o reţetă.

— Pentru ce?

— Morfină. O să ajute.

O pauză, apoi:

— Ştii, spre sfârşit, multă lume ia o doză mai mare decât ar trebui, teoretic vorbind.

I-am spus că am înţeles şi i-am mulţumit. Unde să ne ducem? Citisem un articol în The Times despre o insulă în Marea Egee unde mai bine de jumătate din populaţie trăia până la o sută de ani. Nu exista nicio explicaţie ştiinţifică; locuitorii ei, majoritatea crescători de capre, o luau ca pe un

lucru normal. Unul dintre ei era citat în articol cu următoarea frază: „Timpul e diferit aici.“ Am cumpărat două bilete la clasa întâi cu destinația Atena şi am găsit pe internet orarul plecărilor feribotului. Pe insulă puteai ajunge cu o barcă o dată pe săptămână. Trebuia să aşteptăm două zile în Atena, dar erau şi locuri mai rele de-atât. Puteam să vizităm templele, mările şi indestructibilele monumente ale unei lumi pierdute, apoi să ne pierdem urma.

A sosit şi ziua plecării. Mi-am făcut bagajele: de la gară aveam să mergem direct la aeroport pentru zborul de ora zece. Abia dacă puteam gândi limpede; eram un amalgam de emoții. Bucuria şi tristețea se amestecaseră în inima mea. În mod stupid, nu plănuisem nimic pentru ziua aceea, aşa că m-am văzut nevoit să aştept în apartamentul meu fără să fac nimic până târziu după-amiază. Nu aveam mâncare, doar ce dezghețasem frigiderul, dar mă îndoiam că aş fi putut mânca, oricum.

Am luat taxiul până la gară. Era cinci, ajungând astfel, încă o dată, la ora stabilită. Liz urma să ia trenul de la Amtrak la Stamford, ca s-o vadă pe mama ei, în Greenwich, pentru ultima oară, apoi un tren local spre Gara Centrală. Cu fiecare stradă pe care o lăsam în urmă, sentimentele mele se îndreptau către un scop absolut. Ştiam, aşa cum puțini ştiau, motivul pentru care mă născusem; tot ce se petrecuse în viața mea mă condusese la acest moment. L-am plătit pe şofer şi m-am dus înăuntru să aştept. Era sâmbătă, lume puțină. Ceasul opalescent arăta 4:36. Trenul lui Liz trebuia să ajungă în douăzeci de minute.

Inima a început să-mi bată nebuneşte când am auzit anunțându-se la difuzoare: Trenul ajunge în gară, la linia 16. Mă gândeam să mă duc pe peron și s-o întâmpin, dar am fi putut să ne pierdem în mulțime. Pasagerii începuseră să se reverse în sala principală. Cât de curând, a devenit limpede că Liz nu era printre ei. Poate că luase trenul următor; cele de New Haven circulau din treizeci în treizeci

de minute. Mi-am verificat telefonul, dar nu primisem niciun mesaj. A sosit şi următorul tren, însă Liz nu era nicăieri. Am început să-mi fac griji că se întâmplase ceva. Nu mi-a trecut prin minte că poate se răzgândise, deşi ideea nu era departe. La şase, am sunat-o pe mobil, însă a intrat direct căsuța vocală. Şi-l închisese oare?

Panica mea creştea cu fiecare tren. De-acum, devenise limpede că Liz nu avea să mai vină, şi totuşi, am continuat să aştept, să sper. Mă agățam cu unghiile de marginea prăpastiei. Am încercat încă o dată să o sun pe mobil, cu acelaşi rezultat. *Ați sunat la Elizabeth Lear. Momentan, nu sunt disponibilă.* Limbile ceasului îşi băteau joc de mine cu graba lor. Arătau nouă, apoi zece. Am aşteptat cinci ore. Cât de prost am fost!

Am plecat din gară şi am luat-o la pas. Aerul era înțepător de rece; oraşul părea o mortăciune imensă, o glumă de proporții uriașe. Nu m-am încheiat la haină şi nici nu mi-am pus mănuşile, preferând să simt bătaia vântului. Ceva mai târziu, am ridicat privirea şi am văzut că sunt pe Broadway, lângă Flatiron. Mi-am dat seama că-mi uitasem valiza la gară. M-am gândit să mă întorc şi s-o iau – cu siguranță că cineva o dusese la obiecte pierdute – însă flacăra impulsului s-a stins iute de la sine. O valiză – cui îi păsa? Fireşte, mai era şi morfină în ea. Poate că acel cineva care o găsise avea să se bucure de ea.

Următorul pas logic părea să fie acela de a mă îmbăta criță. Am intrat în primul restaurant pe care l-am întâlnit în cale, la parterul unei clădiri de birouri – elegantă, cu multe etaje, toată numai crom şi piatră. Câteva cupluri încă mâncau, deşi era trecut bine de miezul nopții. M-am aşezat la bar şi am comandat un scotch, terminându-l înainte ca barmanul să apuce să pună la loc sticla pe raft, şi am cerut încă unul.

— Scuzați-mă, dumneavoastră sunteți profesorul Fanning?

M-am întors spre femeia care stătea la câteva scaune depărtare. Era tânără, puțin cam plinuță, dar destul de frumoasă, indiancă sau de undeva din Orientul Mijlociu, cu un păr negru ca pana corbului, cu obraji plini şi cu o gură arcuită. Purta o fustă neagră și sexy şi o bluză subțire, crem. Dinaintea ei, la bar, era un pahar cu ceva fructe în el, buza lui fiind murdară de urmele unui ruj cărămiziu.

— Mă scuzați?

A zâmbit.

— Presupun că nu vă aduceți aminte de mine. Cum eu nu am răspuns, a continuat: Biologie moleculară, grupa 100? Primăvara anului 2002?

— Ai fost studenta mea.

A râs.

— Nu una dintre cele mai strălucite. Mi-ați dat minus 8.

— O, îmi pare rău!

— Credeți-mă, nu m-am supărat. Omenirea are multe lucruri pentru care să vă fie recunoscătoare. Mulți sunt în viață astăzi tocmai pentru că nu m-am dus la Facultatea de Medicină.

Nu-mi aminteam de ea; erau sute de fete ca ea care veneau la cursurile mele. Nu e acelaşi lucru cu a vedea pe cineva de pe podium la opt dimineața, în pantaloni de trening, tastând cu furie la un laptop, şi a-l întâlni la bar, stând la trei scaune depărtare, îmbrăcat pentru o noapte de aventură.

— Şi unde ai sfârşit până la urmă?

O întrebare banală; pur şi simplu, căutam ceva de spus, de vreme ce conversația era de-acum inevitabilă.

— În industria editorială, unde altundeva? Şi-a ridicat privirea spre mine: Ştiați că am fost îndrăgostită de dumneavoastră? Vreau să spun foarte. Multe dintre fete erau.

Mi-am dat seama că era beată, făcându-mi astfel de mărturisiri fără să-mi spună măcar cum o chema.

— Domnişoară…?

S-a mutat pe scaunul de lângă mine şi mi-a întins mâna. Manichiura îi era fără cusur, de aceeaşi culoare cu rujul.

— Nicole.

— Am avut o noapte lungă, Nicole.

— Mi-am dat seama după cum ați dat pe gât băutura aia.

Şi-a dus mâna la păr fără niciun motiv.

— Ce spuneți, profesore? Îi luați fetei ceva de băut? E şansa dumneavoastră să vă revanşați pentru optul ăla.

Se distra pe seama mea, o femeie care era conştientă de ce avea de oferit şi de ce putea face. M-am uitat în spatele ei; în încăpere nu mai erau decât câțiva oameni.

— Nu eşti cu…?

— Cineva? A râs scurt: Adică, dacă nu cumva partenerul meu e afară la o țigară?

Brusc, m-am simțit ruşinat; nu mă gândisem că întrebarea putea fi interpretată ca un avans.

— Am presupus că o fată drăguță ca tine…

— Ei bine, ai presupus greşit. Cu vârfurile degetelor, a luat cireaşa din pahar şi a dus-o lent la buze. Privirea îi era ațintită la mine; a pus-o pe limbă, jucându-se cu ea o jumătate de secundă, înainte să-i rupă codița şi să-i ducă pulpa roşie la gură. A fost cel mai fascinant lucru pe care-l văzusem vreodată.

— Nu ştiați, profesore? În seara asta, sunt toată a dumneavoastră.

Eram în taxi. Eram foarte beat. Taxiul ne purta pe străzi înguste, în timp ce noi ne sărutam ca nişte adolescenți, sorbindu-ne gurile unul altuia cu înghițituri furioase. Părea că îmi pierdusem şi ultima fărâmă de voință; lucrurile se întâmplau pur şi simplu după propria lor vrere. Era ceva ce îmi doream, dar nu ştiam sigur ce. O mână îşi croise drum pe sub fusta ei, pierdută prin tărâmul feminin al pielii şi al dantelei; cealaltă îi trăgea posteriorul spre mine, mişcându-ne şoldurile în acelaşi ritm. M-a desfăcut la pantaloni, eliberându-mă, după care şi-a aplecat capul spre poala mea.

Şoferul s-a uitat în spate, dar n-a zis nimic. A început să se mişte în sus şi în jos, mâna mea prinsă în coama ei bogată. Mi se învârtea capul şi abia puteam să respir.

Taxiul a oprit.

— Face douăzeci şi şapte de dolari, a spus şoferul.

M-am simțit ca împroşcat cu apă rece. M-am îmbrăcat repede şi am plătit. După ce am ieşit din maşină, fata – Natalie? Nadine? – mă aştepta deja pe treptele clădirii, netezindu-şi fusta în partea din față. De deasupra se auzea un zgomot puternic şi hurducăit; am crezut că poate ajunsesem în Brooklyn, undeva pe lângă Podul Manhattan. Şi mai mult zgomot dincolo de uşă, iar ea m-a dat deoparte.

— Aşteaptă aici!

Se înroșise la față şi respira foarte sacadat.

— Trebuie să mă ocup de ceva. Te chem eu.

A intrat înainte să apuc să obiectez. Stând pe trotuar, am încercat să pun în ordinea corectă evenimentele din acea noapte. Gara Centrală, orele de aşteptare. Plimbarea mea dezolată pe străzile înghețate. Oaza caldă a barului, fata – Nicole, aşa o chema – zâmbindu-mi, trăgându-se mai aproape, punându-mi o mână pe picior şi noi doi plecând în grabă, inevitabil. Îmi aminteam toate aceste lucruri, şi totuşi, niciunul nu părea real. Lăsat în frig, m-am simțit brusc cuprins de panică. Nu voiam să fiu singur cu gândurile mele. Cum putuse să facă aşa ceva? Cum putuse Liz să mă lase să aştept acolo, tren după tren? Dacă uşa nu se deschidea cât de curând, ştiam că aveam să explodez, literalmente.

Au trecut câteva minute agonizante. Am auzit uşa deschizându-se şi m-am întors la timp să văd o femeie ieşind din clădire. Era mai în vârstă, robustă, poate de origine hispanică. Trupul ei, acoperit de o geacă groasă şi lungă, înfrunta aplecat vântul. Nu mă observase stând în umbră; m-am strecurat prin spatele ei şi am apucat uşa chiar înainte să se închidă.

Holul m-a învăluit de îndată în căldura lui. M-am uitat la căsuțele poştale. Nicole Forood, apartamentul zero. Am coborât scările la subsol, unde era o singură uşă. Am ciocănit uşor, apoi, văzând că nimeni nu răspunde, am început să bat cu pumnul. Frustrarea mea era dincolo de cuvinte. Sentimentele mele se transformaseră în disperare pură, vecină cu furia. Aveam pumnul ridicat când am auzit zgomot de paşi înăuntru. A început complicata operațiune de a descuia uşa unui apartament din New York; apoi s-a deschis atât cât să văd chipul fetei de partea cealaltă a lanțului. Se demachiase, lăsând la iveală un chip de altfel comun, pătat de urme de la acnee. Un alt bărbat ar fi priceput înțelesul acestui lucru, însă eram atât de agitat, încât creierul meu nu a reuşit să analizeze informația.

— De ce m-ai părăsit?

— Nu cred că asta e o idee atât de bună. Ar trebui să pleci.

— Nu înțeleg.

Chipul ei era la fel de rigid ca al unui orb.

— A intervenit ceva. Scuze.

Cum putea asta să fie aceeaşi fată care mă asaltase la bar? Era un fel de joc? Îmi venea să smulg lanțul şi să dau buzna înăuntru. Poate că asta şi voia să fac. Părea genul.

— E târziu. N-ar fi trebuit să te las acolo, dar acum o să închid uşa.

— Te rog, lasă-mă să mă încălzesc doar un minut. Promit că plec după aceea.

— Scuze, Tim. M-am simțit bine. Poate că repetăm experiența altă dată. Dar acum chiar trebuie să pleci.

Trebuia să recunosc: o parte din mine calcula rezistența acelui lanț care ținea uşa.

— Nu ai încredere în mine, ăsta e motivul?

— Nu e vorba de asta. Doar că...

Însă nu a mai terminat propoziția.

— Jur că o să fiu cuminte. Fac ce vrei tu, i-am zis, oferindu-i un zâmbet sfios. Adevărul este că încă sunt puțin

beat. Chiar trebuie să mă trezesc.

Îi puteam citi ezitarea pe față. Rugămintea mea își făcea efectul.

— Te rog, am continuat. Înghet de frig aici.

O clipă, apoi chipul i s-a relaxat.

— Doar cinci minute, bine? Trebuie să mă trezesc devreme.

— Pe onoarea mea de cercetaş! am zis, ridicând trei degete.

A închis uşa, a scos lanțul şi a deschis-o din nou. În mod dezamăgitor, fusta şi bluza subțire fuseseră înlocuite de un halat şi de o cămaşă de noapte fără formă, din flanel. S-a dat la o parte şi m-a lăsat să intru.

— Mă duc să pun de cafea.

Apartamentul avea un aspect sărăcăcios: o sufragerie micuță cu ferestre înalte cu vedere la stradă, o bucătărie lungă şi îngustă, cu vase care dădeau pe afară din chiuvetă, un hol strâmt care ducea probabil în dormitor. Canapeaua, îndreptată spre un televizor vechi, cu tub, era plină de rufe. Pe ici, pe colo, erau şi câteva cărți împrăştiate, iar pe pereți nu era nimic în afară de vreo două postere ieftine cu nuferi şi cu balerine.

— Scuze de dezordine, a zis ea, arătând către canapea. Dă-le la o parte dacă vrei să stai.

Nicole s-a întors cu spatele la mine. A umplut ibricul cu apă de la robinet şi a turnat-o într-o cafetieră nespălată. Se întâmpla ceva ciudat cu mine. Nu pot să descriu fenomenul decât ca pe un fel de proiecție astrală. Era de parcă eram personajul dintr-un film, observându-mă de la distanță. În această stare divizată, m-am văzut apropiindu-mă de ea pe la spate, pe când dădea prin sită boabele deja măcinate. Eram pe cale să o cuprind în brațe, când mi-a simțit prezența şi s-a întors degrabă spre mine.

— Ce faci?

Trupul meu îl presa pe al ei de bufet. Am început s-o sărut pe gât.

— Ce crezi că fac?
— Tim, opreşte-te! Vorbesc serios!
Ardeam pe dinăuntru. Simțurile mele erau asaltate.
— Doamne, miroşi atât de bine! O lingeam, o gustam, îmi venea s-o sorb în mine.
— Mă sperii! Vreau să pleci!
— Spune că eşti ea.
De unde ieşiseră cuvintele astea? Cine vorbea? Eu oare?
— Spune-o! Spune-mi cât de rău îți pare!
— Opreşte-te, fir-ar să fie!
Cu o forță surprinzătoare, m-a împins la o parte. Am căzut peste bufet, abia ținându-mă pe picioare. Şi-a îndreptat degetul spre mine de parcă ar fi fost un pistol.
— Ieşi afară!
Întunericul mă cuprindea pe dinăuntru.
— Cum ai putut s-o faci? Cum ai putut să mă laşi acolo aşteptând?
— O să țip!
— Scorpie ce eşti! Scorpie afurisită!
M-am repezit spre ea. Ce intenționam? Cine era ea pentru mine, femeia asta cu cuțitul? Era Liz? Era măcar o persoană adevărată sau doar reflexia dintr-o oglindă unde-mi priveam propriul eu nenorocit? Nici până în ziua de azi n-am aflat răspunsul; momentul părea să aparțină unui cu totul alt bărbat. Nu spun asta ca să mă scuz, ceea ce este imposibil, ci doar ca să descriu evenimentele pe cât de precis cu putință. Cu o mână i-am acoperit gura; cu cealaltă am apucat-o de braț, azvârlind cuțitul cât colo. Trupurile noastre s-au ciocnit uşor unul de altul, apoi ne-am prăbuşit la podea, eu deasupra ei şi cuțitul între noi.
Cuțitul. Cuțitul.
L-am simțit când am atins podeaua. Nu aveai cum să confunzi senzația, şi nici zgomotul pe care l-a făcut.
Evenimentele care au urmat nu sunt mai puțin ciudate pentru memoria mea cuprinsă de groază. Eram într-un coşmar în care fusese săvârşit marele şi de nerostitul act.

M-am ridicat de pe ea. O baltă de sânge, dens şi închis la culoare, aproape negru, se întindea de dedesubt; aveam şi pe cămaşă, o pată stacojie. Lama pătrunsese chiar sub sternul fetei, penetrându-i adânc cavitatea toracică din cauza greutății mele în cădere. Avea privirea ațintită în tavan; a scos un sunet slab, surprinsă. Gata? S-a sfârşit cu viața mea? Cuțitașul ăsta stupid a pus capăt la tot? Puțin câte puțin, privirea ei şi-a pierdut din concentrare; o încremenire ciudată i-a apărut pe chip.

M-am întors spre chiuvetă şi am vomitat.

Nu-mi amintesc dacă am apucat să-mi şterg urmele. Nu aveam niciun plan în minte; abia dacă urmasem vreunul. Şi totuşi, nu mă consideram un criminal, ci, mai degrabă, un bărbat care fusese implicat într-un accident serios ce putea fi prost înțeles. M-am dezbrăcat de cămaşă; sângele fetei nu apucase încă să pătrundă prin țesătură. Am aruncat o privire în jur, uitându-mă după lucrurile pe care era posibil să fi pus mâna. Era cuțitul, fireşte; de el trebuia să scap. Uşa din față? Pusesem oare mâna pe clanță, pe toc? Văzusem emisiuni la televizor, în care detectivi arătoşi cercetează în amănunt scena crimei, în căutarea celor mai mici dovezi. Ştiam că minuțiozitatea lor era o chestiune exagerată în scopuri dramatice, însă era singura mea referință. Ce urme nevăzute mai lăsasem, chiar şi acum, atingând suprafețe din apartamentul femeii, aşteptând să fie culese şi studiate şi să-mi dezvăluie astfel vinovăția?

Mi-am clătit gura şi mi-am spălat degetele cu un burete de bucătărie. Am curățat şi cuțitul, după care l-am învelit în cămaşă şi l-am depozitat cu grijă în buzunarul hainei mele. Nu m-am mai uitat la cadravru; n-aş fi suportat să fac una ca asta. Am frecat bufetul şi m-am întors să văd şi restul apartamentului. Ceva era diferit. Dar ce?

Am auzit un sunet venind din capătul holului.

Ce era mai rău? Moartea a milioane de oameni? Pierderea unei lumi întregi? Nu: cel mai rău lucru era ceea ce auzeam

eu.

Am început să văd detalii pe care înainte nu le observasem. Grămada de rufe, plină de chiloți mici şi roz. Jucăriile de pluş şi de plastic împrăştiate pe podea. Izul specific de fecale, mascat de pudra cu miros dulce. Mi-am amintit de femeia pe care o văzusem ieşind din clădire. Momentul plecării ei nu fusese o întâmplare.

Atunci am auzit din nou acel sunet; îmi venea să fug, dar nu puteam. Trebuia să văd de unde vine, era pedeapsa mea, piatra pe care aveam s-o car tot restul vieții. Încet, am înaintat de-a lungul holului, groaza însoțindu-mă la fiecare pas. O lumină slabă, de veghe străbătea prin uşa uşor întredeschisă. Mirosul a devenit şi mai pătrunzător, umplându-mi gura cu gustul lui. M-am oprit în prag, împietrit, cu toate că ştiam ce se aşteaptă de la mine.

Fetița se trezise şi se uita prin jur. Avea vreo şase luni, poate un an – nu mă pricep să apreciez vârsta. Deasupra pătuțului ei atârnau nişte animăluțe decupate din carton. Bătea în saltea cu mânuțele şi cu picioruşele, făcând animalele să se zgâlțâie pe ața lor; a scos din nou sunetul acela, un chițăit vesel. Vezi ce pot să fac? Mami, vino să vezi! Însă mama ei zăcea într-o baltă de sânge în camera alăturată, cu privirea pierdută în hăul timpului.

Ce-am făcut? Am căzut dinaintea ei, cerşind îndurare? Am luat-o în brațe cu mâinile mele murdare, mâini de ucigaş, să-i spun că-mi pare rău pentru mama ei moartă? Am chemat poliția, aşteptându-i plin de vinovăție lângă pătuțul ei să vină să mă ia?

Niciunul dintre aceste lucruri. Ca un laş ce eram, am fugit.

Şi totuşi, noaptea nu s-a sfârşit aici. Poți spune că nu s-a sfârşit niciodată.

Un şir de trepte ducea de la strada Old Futon la partea pietonală a podului Brooklyn. La mijlocul podului, am scos cuțitul şi cămaşa însângerată din buzunar şi le-am aruncat în apă. Bătea de cinci dimineața; curând, oraşul avea să se

trezească. Traficul devenea deja mai intens – primii navetişti, taxiuri, camioane de livrări, ba chiar şi câțiva biciclişti, cu fețele acoperite împotriva frigului, trecând în viteză pe lângă mine ca nişte demoni pe roți. Nu există ființă care să se simtă mai anonimă, mai uitată, mai singură decât un pieton în New York, dacă asta vrea, însă e doar o iluzie; venirile şi plecările noastre sunt monitorizate până la cele mai mici gesturi. În Washington Square, am cumpărat o şapcă ieftină de baseball de la un vânzător ambulant, ca să-mi ascund fața, şi am găsit un telefon public. Nici nu se punea problema să sun la 911, de vreme ce mi s-ar fi dat neîntârziat de urmă. De la Informații, am luat numărul celor de la *New York Post* şi l-am format, cerând să mi se facă legătura cu recepția.

— *Metro News*.

— Aş vrea să raportez o crimă. O femeie a fost înjunghiată.

— Aşteptați o secundă. Cu cine vorbesc?

I-am dat adresa.

— Poliția nu ştie încă. Uşa nu e încuiată. Duceți-vă şi vedeți, am zis şi am închis telefonul.

Am mai dat două telefoane, la *Daily News* şi la *Times*, de la telefoane publice diferite, unul de pe Bleecker Street, altul de pe Prince. De-acum, dimineața era în plină activitate. Era timpul să mă întorc la apartamentul meu. Părea locul firesc unde să mă aflu şi, mai mult decât atât, nu aveam unde altundeva să mă duc.

Atunci mi-am adus aminte de valiza abandonată. Nu-mi dădeam seama cum ar fi putut să se facă legătura între mine şi moartea fetei, dar era un fir care trebuia retezat cât mai repede. Am luat metroul până la Gara Centrală. Am remarcat numaidecât prezența masivă a poliției în stație; eram acum un criminal, condamnat la a da o atenție deosebită mediului înconjurător, o viață trăită într-o frică permanentă. Ajuns la chioşc, am fost îndrumat la biroul de

obiecte pierdute, aflat la etajul inferior. I-am arătat permisul de conducere femeii de la ghişeu şi am descris valiza.

— Cred că am lăsat-o în sala principală, am zis, încercând să par încă un călător supărat. Aveam atât de multe bagaje, altfel nu-mi explic cum s-a întâmplat.

Povestea mea nu a interesat-o câtuşi de puțin. A dispărut printre ratfurile pline de bagaje, întorcându-se un minut mai târziu cu valiza mea şi cu o coală de hârtie.

— Va trebui să completați formularul acesta şi să semnați jos.

Numele, ocupația şi codul numeric personal. Era aproape o mărturisire; mâinile îmi tremurau atât de rău, încât abia puteam ține drept pixul. Cât de absurd eram: încă un formular completat într-un oraş care producea o pădure întreagă de hârțoage zilnic.

— Trebuie să fac o fotocopie după permisul de conducere, mi-a spus femeia.

— Chiar este necesar? Mă cam grăbesc.

— Scumpule, nu eu fac regulile. Îți vrei valiza înapoi sau nu?

I-am dat permisul. L-a trecut prin copiator, mi l-a dat înapoi şi a capsat copia împreună cu formularul, pe care le-a pus într-un sertar de sub tejghea.

— Pun pariu că primiți o mulțime de bagaje, am remarcat eu, gândindu-mă că ar trebui să spun ceva.

Femeia şi-a dat ochii peste cap.

— Dragule, ar trebui să vezi ce lucruri ne vin aici.

Am luat un taxi până la apartament. Pe drum, mi-am evaluat situația. Apartamentul fetei, din câte îmi dădeam eu seama, era curat; spălasem fiecare suprafață pe care o atinsesem. Nimeni nu mă văzuse venind sau plecând, cu excepția şoferului de taxi; asta putea fi o problemă. Mai era şi barmanul de luat în considerare. *Scuzați-mă, dumneavoastră sunteți profesorul Fanning?* Nu-mi aminteam dacă auzise sau nu, dar cu siguranță că ne văzuse foarte bine pe amândoi. Plătisem cu bani lichizi sau cu vreo carte

de credit? Cu bani lichizi, aş fi zis, dar nu eram sigur. Pista era acolo, dar oare ar fi putut cineva s-o urmeze?

La etaj, mi-am deschis valiza pe pat. Morfina dispăruse, nu era nicio surpriză, dar, în rest, toate lucrurile erau acolo. Mi-am golit buzunarele – portofelul, cheile, telefonul mobil. Bateria murise peste noapte. L-am pus la încărcat pe noptieră şi m-am întins pe pat, deşi ştiam că nu o să pot dormi. Nu credeam că aveam să mai pot dormi.

Telefonul mi-a bipăit când s-a încărcat bateria. Patru mesaje noi, toate de la acelaşi număr, cu prefixul 401. Rhode Island? Pe cine ştiam eu în Rhode Island? Apoi telefonul a început să sune în mâna mea.

— Sunteți Timothy Fanning?

Nu recunoşteam vocea.

— Da, doctorul Timothy Fanning.

— O, sunteți doctor! Asta explică tot. Mă numesc Lois Swan. Sunt asistentă medicală la secția de terapie intensivă de la spitalul Westerly. Un pacient a fost adus aici ieri după-amiază, o femeie pe nume Elizabeth Lear. O cunoaşteți?

Am simțit cum mi se pune un nod în gât.

— Unde este? Ce s-a întâmplat?

— A fost coborâtă din trenul care ducea de la Amtrak spre Boston şi a fost adusă aici cu ambulanța. Am tot încercat să dau de dumneavoastră. Sunteți doctorul ei?

Acum pricepeam motivul pentru care mă sunase.

— Da, am mințit eu. În ce stare se află?

— Din păcate doamna Lear a murit.

Nu am spus nimic. Încăperea începea să-și piardă conturul. Şi nu doar încăperea, ci toată lumea.

— Alo?

Am făcut un efort să înghit.

— Da, sunt aici.

— Era inconştientă când au adus-o. Am stat cu ea până s-a trezit. Mi-a dat numele şi numărul dumneavoastră.

— A lăsat şi vreun mesaj?

— Nu, îmi pare rău. Era foarte slăbită. Nici nu eram sigură că am înțeles bine numărul de telefon. A murit câteva minute mai târziu. Am încercat să dăm de soțul ei, dar se pare că e plecat din țară. Mai este cineva care trebuie anunțat?

Am închis. Mi-am acoperit fața cu perna. Şi am început să țip.

22

Povestea fetei moarte a ocupat prima pagină a tabloidelor zile în şir şi în această manieră am aflat şi eu mai multe despre ea. Avea douăzeci şi nouă de ani, era din College Park, Maryland, fiica unor imigranți iranieni. Tatăl ei era inginer, mama, bibliotecara unei şcoli; avea trei frați. Timp de şase ani, lucrase pentru Editura Beckworth & Grimes, avansând pe postul de asistent redactor; ea şi tatăl copilului, un actor, divorțaseră de curând. Totul la ea era obişnuit şi demn de admirație. Lucra din greu. Era o prietenă devotată. O fiică iubită şi o mamă grijulie. O vreme, îşi dorise să devină dansatoare. Erau multe poze cu ea. Într-una dintre ele, erau doar ea şi copilul, într-un costum mulat, executând un *plié*.

Două zile mai târziu, am primit un telefon de la Jonas, care voia să-mi împărtăşească vestea despre moartea lui Liz. Am încercat din greu să mă prefac surprins şi am descoperit că, într-o mică măsură, chiar eram, auzind-o din gura lui, pe o voce spartă, ca şi cum atunci era prima oară când îi simțeam pierderea. Am vorbit o vreme, rememorând întâmplări din trecut. Din când în când, râdeam din pricina a ceva ce spusese sau făcuse ea; apoi se aşterneau tăceri lungi, în care îl auzeam plângând. Ascultam pauzele din conversație, căutând vreun indiciu cum că ar fi ştiut, sau ar fi suspectat măcar legătura noastră. Nici nu-şi închipuia aşa ceva.

Eram încă puțin uimit că nu mi se întâmplase nimic: nimeni nu bătuse la uşa mea, nu venise niciun bărbat în negru să-mi arate insigna. Domnule Fanning, putem discuta ceva cu dumneavoastră? Niciunul dintre articole nu-l menționa pe barman şi nici pe şoferul de taxi, ceea ce părea un semn bun, deşi, în cele din urmă, eram convins că legea avea să-mi dea de urmă. Povara căinței avea să mă doboare; aveam să cad în genunchi şi să mărturisesc. Altfel, universul nu ar fi avut niciun sens.

Am luat un autobuz până la Boston, unde se ținea înmormântarea. Ceremonia avea să se desfăşoare în Cambridge, în apropiere de Harvard Yard. Biserica era plină ochi. Membrii familiei, prieteni, colegi, foşti studenți; în puținii ei ani de viață, Liz fusese foarte îndrăgită. Am ocupat un loc în spate, nevrând să fiu observat. Îi ştiam pe mulți, îi recunoşteam pe alții, le simțeam durerea tuturor. Printre cei care veniseră era şi un bărbat pe care, dincolo de fața buhăită de alcoolic, îl ştiam a fi Alcott Spence. Privirile ni s-au întâlnit pentru o secundă, pe când urmăream cum sicriul lui Liz era dus afară, şi am crezut că nu-şi aduce aminte cine eram.

După înmormântare, apropiații s-au strâns la Spee Club pentru o masă comemorativă. Îi spusesem lui Jonas că trebuie să mă întorc devreme şi că nu puteam rămâne, însă a insistat cu atâta ardoare, încât nu prea am avut de ales. S-au ținut toasturi, s-au depănat amintiri, s-a băut mult. Fiecare secundă era o tortură pentru mine. Pe când oamenii au început să plece, Jonas m-a tras deoparte şi mi-a spus:

— Să mergem în grădină, vreau să discut ceva cu tine.

Iată, mi-am zis. Întreaga poveste avea să iasă la iveală. Am ieşit prin bibliotecă şi ne-am aşezat pe treptele care duceau în curtea interioară. Ziua era neobişnuit de caldă, imitația batjocoritoare a unei zile de primăvară – o primăvară pe care credeam că n-o s-o mai apuc. Cu siguranță că, până atunci, aveam să putrezesc într-o celulă.

A vârât mana în buzunarul hainei şi a scos o ploscă. A luat o înghițitură prelungă, după care mi-a întins-o şi mie.

— De dragul vremurilor apuse, mi-a spus.

Nu ştiam ce să răspund. El trebuia să deschidă subiectul.

— Nu trebuie s-o spui. Ştiu c-am dat-o în bară. Ar fi trebuit să-i fiu alături. Asta cred că a fost cea mai mare greşeală.

— Sunt sigur că a înțeles.

— Cum ar fi putut?

A luat încă o înghițitură, după care s-a şters la gură.

— Adevărul este că aveam impresia că urma să mă părăsească. Probabil că o meritam.

Am simțit cum mi se strânge stomacul. Pe de altă parte, dacă ar fi ştiut că era vorba de mine, ar fi spus-o până acum.

— Nu fi ridicol! Probabil că se ducea în vizită la mama ei.

El a ridicat deznădăjduit din umeri.

— Ei bine, ultima oară când am verificat, nu-ți trebuia paşaport ca să mergi în Connecticut.

Nu mă gândisem la asta. Nu aveam ce să răspund.

— Dar nu ăsta e motivul pentru care te-am chemat aici, a continuat el. Sunt sigur că ai auzit şi tu zvonurile despre mine.

— Câteva.

— Toată lumea crede că sunt un măscărici. Ei bine, se înşală.

— Poate că nu e tocmai ziua potrivită pentru discuția asta, Jonas.

— De fapt, e ziua perfectă. Sunt aproape, Tim. Foarte, foarte aproape. E un sit în Bolivia. Un templu, vechi de cel puțin o mie de ani. Legenda spune că acolo se află un mormânt care adăposteşte trupul unui bărbat infectat cu virusul pe care l-am tot căutat. Nu e nimic nou – sunt o mulțime de astfel de poveşti. Prea multe ca să nu fie luate în considerare, după părerea mea, dar asta e o altă discuție.

Chestia este că acum am dovezi solide. Un prieten de la Centrul de Control al Bolilor a venit la mine acum câteva luni. Auzise de munca mea şi întâmplarea face că dăduse peste ceva ce ar fi putut să mă intereseze. Cu cinci ani în urmă, un grup de turişti americani fusese adus la un spital din La Paz. Toți păreau să sufere din pricina hantavirusului. Fuseseră într-un fel de ecotur prin junglă. Şi aici e aici: toți erau diagnosticați cu cancer în fază terminală. Turul era ultima lor dorință. Ştii tu, una dintre chestiile pe care vrei să le faci înainte să mori.

Habar n-aveam unde voia să ajungă cu asta.

— Şi?

— Aici devine interesant. Toți s-au vindecat şi nu doar de hanta, ci şi de cancer. Ovarian în stadiul patru, glioblastom inoperabil, leucemie limfoblastică – nu a mai rămas nici urmă de boală. Şi nu doar că au fost vindecați. *Mai bine* de atât. Era ca şi cum procesul de îmbătrânire fusese inversat. Cel mai tânăr dintre ei avea cincizeci şi şase, cel mai bătrân, şaptezeci. Cu toții arătau de douăzeci de ani.

— E o poveste pe cinste!

— Glumeşti? E *grozavă!* Dacă se aude, o să fie cea mai importantă descoperire din istoria medicinei.

Eram sceptic.

— Şi atunci, de ce n-am auzit şi eu de ea? Nu am găsit-o în nicio carte.

— Bună întrebare! Prietenul meu de la CCB crede că la mijloc e mâna armatei. Toată chestiunea a fost preluată de USAMRIID.

— De ce ar vrea aşa ceva?

— Cine ştie? Poate că vor doar să-şi asume meritele, deşi asta e perspectiva optimistă. Într-o zi, îl ai pe Einstein, gândindu-se la Teoria relativității, ca apoi să te trezeşti cu Proiectul Manhattan şi cu o gaură uriaşă în pământ. Nu e ca şi cum nu s-a mai întâmplat şi înainte.

Avea dreptate.

— I-ai examinat pe cei patru pacienți?

Jonas a mai tras un gât de whisky.

— Ei bine, aici e o problemuță. Au murit cu toții.

— Dar am crezut c-ai spus că…

— A, dar nu de la cancer. Păreau cu toții… dați pe repede înainte. Ca şi cum corpurile lor nu au putut face față. Cineva a făcut un filmuleț cu ei. Se izbeau practic de pereți. Unul dintre ei a rezistat cel mai mult optzeci şi şase de zile.

— Asta pare să fie o problemă destul de mare.

M-a privit lung şi mi-a spus:

— Gândeşte-te, Tim! E ceva acolo. Nu am reuşit să-l găsesc la timp ca s-o salvez pe Liz, iar asta o să mă bântuie pentru tot restul vieții. Dar nu mă pot opri acum. Şi nu din cauza ei, ci pentru ea. În fiecare zi mor o sută cincizeci şi cinci de mii de oameni. De cât timp stăm aici? De zece minute? Asta înseamnă mai bine de o mie de oameni ca Liz. Oameni care au viața lor, familii care țin la ei. Am nevoie de tine, Tim. Şi nu doar pentru că eşti cel mai vechi prieten al meu şi cel mai deştept tip pe care-l cunosc. O să fiu sincer: am probleme cu banii. Nimeni nu vrea să mă mai finanțeze. Poate că reputația ta ar ajuta, ştii tu, să ungă puțin osiile.

Reputația mea. Dacă ar şti el cât valoram de fapt.

— Nu ştiu ce să zic, Jonas.

— Dacă n-o poți face pentru mine, fă-o pentru Liz.

Recunosc, omul de ştiință din mine era intrigat. La fel de adevărat era şi că nu voiam să am nimic de-a face nici cu proiectul ăsta, nici cu Jonas. În cele zece minute, timp în care pieriseră o mie de oameni, eu ajunsesem, cât se poate de profund, să-l urăsc. Îi uram ignoranța, egoul lui de proporții gigantice, faptul că-şi dădea o importanță mult prea mare. Îi uram manipularea pe față a loialității mele şi credința nezdruncinată că răspunsul la orice se află la îndemâna lui. Uram faptul că habar nu avea de nimic, dar cel mai mult îl uram pentru că o lăsase pe Liz să moară singură.

— Pot să mă gândesc?

O sustragere uşoară; nici nu intenționam să fac aşa ceva.

A început să zică ceva, apoi s-a oprit.

— Am priceput. Trebuie să te gândeşti la reputaţia ta. Crede-mă, ştiu ce înseamnă asta.

— Nu e asta. Doar că e un angajament serios. Am destule pe cap în ultima vreme.

— Nu te las să scapi aşa de uşor, ştii doar.

— Eram destul de sigur că n-aveai de gând una ca asta.

Am rămas în tăcere o vreme. Jonas stătea cu privirea aţintită asupra grădinii. Deşi ştiam că nu o vedea.

— Ciudat, a zis el, am ştiut dintotdeauna că o să vină ziua asta, iar acum nu-mi vine să cred. Parcă nici nu s-a întâmplat, nu? Am sentimentul că o să intru în casă şi o s-o găsesc acolo, corectând lucrări la biroul ei sau preparând ceva în bucătărie.

A oftat din greu şi şi-a întors privirea spre mine.

— Ar fi trebuit să-ţi fiu un prieten mai bun, în toţi anii ăia. N-ar fi trebuit să las să treacă atâta timp.

— Nu mai contează, am zis. A fost şi vina mea.

Conversaţia s-a încheiat aici.

— Ei bine, a spus Jonas, mulţumesc c-ai venit, Tim. Ştiam c-o să vii oricum, pentru ea. Dar a însemnat mult şi pentru mine. Anunţă-mă ce ai decis.

Am rămas acolo o vreme şi după ce a plecat el. Clădirea era cufundată în linişte; invitaţii se întorseseră la vieţile lor. Cât de norocoşi erau! m-am gândit.

Nu am mai auzit nimic de Jonas. Iarna s-a preschimbat în primăvară, apoi în vară, iar eu am început să cred că, la urma urmei, punţile nu au fost conectate şi că aveam să rămân un om liber. Puţin câte puţin, moartea fetei a încetat să-mi mai împovăreze fiecare gând şi fiecare acţiune. Era încă acolo, fireşte; amintirea mă copleşea însă deseori şi fără avertisment, paralizându-mă cu un sentiment de vină atât de profund, încât abia dacă mai puteam respira. Însă mintea este şireată; caută numai să se conserve pe ea însăşi. Într-o zi blândă de vară, răcoroasă şi uscată, cu un cer atât de clar, încât arăta ca un uriaş dom albastru

înălțându-se deasupra oraşului, eram în metrou spre casă când mi-am dat seama că, preț de zece minute, nu mă simțisem complet nenorocit. Poate că, la urma urmei, viața chiar îşi urma cursul.

M-am întors la catedră în toamnă. Mă aştepta o grupă întreagă de asistenți proaspăt absolvenți; era ca şi cum administrației îi plăcea să mă tortureze, căci majoritatea erau fete. Să spun însă că acele zile se sfârşiseră pentru mine ar fi minciuna secolului. Duceam o existență de călugăr, aşa cum aveam s-o fac de-atunci încolo. Îmi făceam treaba, îmi predam lecțiile, nu căutam compania nimănui, nici bărbat, nici femeie. Pe de altă parte, auzisem că Jonas găsise până la urmă sponsor pentru expediția lui şi că se pregătea să plece în Bolivia. I-am urat în gând călătorie sprâncenată.

Într-o zi, pe la sfârşitul lui ianuarie, corectam lucrări în biroul meu, când am auzit o bătaie în uşă.

— Intră!

Doi oameni, un bărbat şi o femeie: am ştiut pe dată cine erau şi ce erau. Fața mea probabil că mi-a trădat vina într-o secundă.

— Ai un minut, profesore Fanning? a întrebat femeia. Eu sunt detectiv Reynaldo, iar dumnealui este detectivul Phelps. Am vrea să-ți punem câteva întrebări, dacă nu te deranjează.

— Fireşte că nu, am zis eu, mimând surpriza. Luați loc, domnilor detectivi!

— Preferăm să rămânem în picioare, dacă e în regulă.

Conversația nu a durat mai mult de cincisprezece minute, însă a fost suficient pentru mine cât să-mi dau seama că lațul începea să se strângă. O femeie depusese mărturie – dădaca. Era imigrantă ilegal, ceea ce explica întârzierea îndelungată. Deşi abia dacă mă văzuse, descrierea ei se potrivea cu cea a barmanului. Nu-şi amintea cum mă cheamă, dar auzise o parte din conversația noastră, cea în care ea mărturisea că fusese îndrăgostită de

mine, citând „multe dintre fete erau“. Acest lucru i-a dus la foaia matricolă a lui Nicole şi, în cele din urmă, la mine, care aduceam foarte mult cu suspectul descris de dădacă. O asemănare izbitoare.

Am negat, aşa cum era de aşteptat. Nu, nu fusesem în barul cu pricina. Nu, nu mi-o aminteam pe fată de la cursurile mele; văzusem povestea în ziare, însă nu făcusem nicio conexiune. Nu, nu-mi aminteam unde fusesem în acea noapte. Când, mai exact? Probabil eram în pat.

— Interesant! În pat, spuneți?

— Posibil că citeam. Sunt cam insomniac. Chiar nu-mi amintesc.

— Ciudat! Pentru că, potrivit Administrației de Securitate a Transporturilor, erați programat pentru un zbor spre Atena. Ați vrea să ne spuneți ceva, domnule doctor Fanning?

Sudoarea rece a criminalului îmi umezea palmele. Fireşte că aveau să afle asta. Cum putusem să fiu atât de prost?

— Foarte bine, am zis, străduindu-mă să par cât mai iritat. Mi-aş fi dorit să nu fac public acest lucru, dar, de vreme ce insistați să vă băgați nasul în treburile mele personale, vă pot spune că aveam de gând să plec împreună cu o prietenă. O prietenă căsătorită, dacă mă înțelegeți.

O singură sprânceană ridicată lasciv:

— Puteți să ne spuneți cum o cheamă?

Mintea îmi fugea în toate părțile. Puteau oare să facă legătura între noi? Plătisem biletele cu bani lichizi şi le cumpărasem separat, ca să ne acoperim urmele. Nici măcar nu aveam locuri unul lângă celălalt; plănuiam să mă ocup de aspectul ăsta odată ajunşi la bord.

— Îmi pare rău, nu pot face asta. Nu ține de mine.

— Un domn adevărat păstrează discreția, nu?

— Ceva de genul ăsta.

Detectiv Reynaldo a zâmbit cu aroganță, savurându-şi victoria:

— Un domn adevărat nu fuge cu soția altuia. Mă îndoiesc că veți primi un premiu pentru asta.

— Nici nu vreau, doamnă detectiv.

— Şi atunci, de ce nu ați mai plecat?

Am ridicat din umeri cât se poate de inocent.

— S-a răzgândit. Soțul ei este coleg cu mine. În primul rând, a fost o idee proastă. Chiar nu am ce zice mai mult.

Preț de zece secunde prelungi, niciunul dintre noi nu a spus nimic – o pauză pe care se presupunea că trebuia s-o umplu, incriminându-mă singur.

— Ei bine, asta a fost tot, pentru moment, domnule doctor Fanning. Mulțumesc că v-ați răpit câteva minute prețioase din programul dumneavoastră, încărcat pentru noi.

Mi-a întins cartea sa de vizită:

— Să mă sunați, dacă o să vă mai amintiți ceva, bine?

— Aşa o să fac, doamnă detectiv.

— Orice.

Am aşteptat treizeci de minute, ca să fiu sigur că au părăsit clădirea, după care am luat metroul până acasă. Cât timp mai aveam la dispoziție? Câteva zile? Câteva ore? Câte formulare au trebuit să completeze ca să ajungă la mine?

Nu mă puteam gândi decât la un singur lucru. Am sunat la biroul lui Jonas, apoi l-am sunat pe mobil, însă nu a răspuns nimeni. Trebuia să risc să trimit un e-mail.

Jonas – m-am gândit la propunerea ta. Îmi cer scuze că a durat atât de mult. Nu ştiu cu ce te mai pot ajuta acum, dar aş vrea s-o fac. Când pleci? – T.F.

Am aşteptat în fața computerului, apăsând întruna butonul „Refresh“. Răspunsul lui a venit treizeci de minute mai târziu:

Încântat. Plecăm în trei zile. Am rezolvat deja cu viza. Să nu spui că nu sunt un om cu relații. De câți oameni ai nevoie

pentru echipa ta? La cum te ştiu, o să vii cu o flotă de asistente atrăgătoare, lucru care ar însenina cu siguranță locul ăsta.

Mişcă-ți fundul, prietene. O să schimbăm lumea. – J.L.

23

Nu mai sunt multe de zis. M-am dus. Am fost infectat. Dintre cei infectați, numai eu am supraviețuit. Şi astfel am format rasa care avea să-şi impună dominația asupra pământului.

Într-o noapte, Jonas a venit să mă vadă în camera mea. Asta se întâmpla la mult timp după transformarea mea, însă de-acum ajunsesem să mă obişnuiesc cu noua mea condiție. Nu ştiam cât era ceasul, astfel de lucruri îşi pierduseră orice noimă în starea mea de captivitate. Planurile mele erau în plină desfăşurare. Eu şi complicii mei identificaserăm deja portița noastră de scăpare. Bărbații cu minte puțină care ne supravegheau: zi după zi, ne infiltram în gândurile lor, umplându-le mintea cu visele noastre negre, făcându-i să ne îngroaşe rândurile. Sufletele lor moi se prăbuşeau; curând, aveau să fie de-ai noştri.

Vocea lui s-a făcut auzită prin difuzor.

— Tim, sunt Jonas.

Nu era la prima vizită. Îi mai văzusem fața de multe ori, ascunsă în spatele geamului. Şi totuşi, nu mi se mai adresase direct din ziua când mă trezisem. Ultimii ani lăsaseră urme adânci în ceea ce-i privea înfățişarea. Păr lung, barba neîngrijită, privire de lunatic, devenise întruchiparea omului de ştiință nebun pe care l-am crezut dintotdeauna că este.

— Ştiu că nu poate vorbi. La naiba, nici măcar nu sunt sigur dacă mă înțelege!

Presimțeam că urmează o confesiune. Eram, recunosc, uşor curios să aflu ce avea de spus. Conştiința lui

încărcată – ce-mi păsa mie? Vizita lui îmi întrerupsese programul de hrănit. Deşi, în timpul vieții, nu prea mă dădusem în vânt după vânat, acum ajunsese să-mi placă foarte mult gustul de iepure.

— Se întâmplă ceva rău. Lucrurile încep să scape de sub control.

Cam aşa ceva, mi-am zis.

— Doamne, ce dor îmi e de ea, Tim! Ar fi trebuit s-o ascult. Ar fi trebuit să te ascult. Dacă ai putea să-mi vorbeşti...

O să mă auzi cât de curând, am spus în sinea mea.

— Nu mai am decât o singură şansă, Tim. Încă sunt convins că treaba asta o să dea rezultate. Poate, dacă reuşesc, o să fac armata să se retragă. Încă pot face treaba asta să meargă.

Speranța moare ultima, nu-i aşa?

— Chestia este că trebuie să fie un copil. O pauză, apoi. Nu-mi vine să cred că spun asta. Doar ce-au adus-o. Nici nu vreau să ştiu cum a ajuns aici. Iisuse, Tim, e doar o fetiță!

O fetiță, m-am gândit eu. Aici era problema; nici nu era de mirare că Jonas se ura. Mă bucuram de nenorocirea lui. Învățasem cât de jos poate ajunge un om; el de ce să n-o facă?

— Îi spun Amy FNF. Fără nume de familie. Au luat-o dintr-un orfelinat. Dumnezeule mare, nici nu are un nume în toată regula! E doar o fată de nicăieri.

Am simțit cum mi se înmoaie inima pentru copila asta fără noroc, smulsă din viața ei ca să servească ultimei speranțe demne de milă a unui nebun. Şi totuşi, chiar pe când mă gândeam la acest lucru, o idee nouă a început să înmugurească înăuntrul meu. O fetiță, scăldată în inocența tinereții: desigur. Simetria era de netăgăduit; era un mesaj, anume pentru mine. Provocarea era s-o întâlnesc. Auzisem freamătul armatelor îndepărtate care se strângeau. Fata de nicăieri. Această Amy FNF, era ea oare alfa sau omega? Începutul sau sfârşitul?

— Ai iubit-o, Tim? Poți să-mi spui.

Da, am zis în gând. Da, da, da. A fost singurul lucru care a contat vreodată pentru mine. Am iubit-o mai mult decât poate iubi cineva. Am iubit-o suficient de mult încât s-o privesc murind.

— Vezi tu, poliția a venit şi la mine. Ştiau că voi doi trebuia să fiți în acelaşi avion. Ştii ce e amuzant? Chiar mă bucuram pentru ea. Merita pe cineva care s-o iubească aşa cum avea nevoie. Aşa cum eu n-aş fi putut. Ce încerc de fapt să spun este că mă bucur că ai fost tu.

Era oare posibil? Oare ochii mei – ochii unui animal, ai unei bestii – începuseră să lăcrimeze.

— Ei bine, a continuat Jonas, dregându-şi vocea. Bănuiesc că de-asta am venit aici. Îmi pare rău pentru toate astea, Tim. Sper că ştii. Ai fost cel mai bun prieten pe care l-am avut.

Acum e întuneric. Stelele se înalță deasupra oraşului pustiu, o diademă cerească. Un secol de când nimeni nu a mai pus piciorul aici, şi totuşi, nu poți să-i cutreieri străzile, aşa cum fac eu acum, fără să-ți vezi chipul reflectat de o mie de ori. În vitrine. În bodegi şi în case din cărămidă roşie. În oglinda zgârie-norilor, uriaşe morminte verticale din sticlă. Mă uitam şi ce vedeam? Un om? Un monstru? Un demon? O ciudățenie a naturii sau o unealtă crudă a Cerului? Prima variantă era de nesuportat, a doua, pe aproape. Cine era monstrul acum?

Am înaintat. Dacă asculți cu atenție, îți poți identifica zgomotul propriilor paşi chiar şi într-o mare de oameni, gravat în piatră. În mijlocul oraşului crescuse o pădure. O pădure în New York! Uriaşă şi verde, pulsând de viață, de sunete de animale şi de mirosuri. Şobolanii erau peste tot, fireşte. Creşteau până la dimensiuni de neînchipuit. Odată, am văzut unul pe care-l luasem drept câine sau porc-sălbatic sau ceva cu totul nou pe lumea asta. Porumbeii zburau, ploile veneau, anotimpurile se schimbau fără noi; iarna, totul era îmbrăcat în alb.

Oraş al amintirilor, oraş al oglinzilor. Sunt oare singur? Da şi nu. Sunt un om cu mulţi urmaşi. Stau ascunşi. Unii sunt aici, aceia pentru care, cândva, insula asta era cămin; dormitează sub străzile acestei metropole uitate. Alţii se află prin alte părţi, ambasadorii mei, aşteptând să fie de folos. În această stare de repaus, s-au regăsit pe ei înşişi; în vis, îşi retrăiesc existenţa umană. Care dintre cele două lumi este cea adevărată? Foamea îi consuma doar când erau treji, îi acapara, sufletele lor revărsându-se într-al meu, aşa că îi lăsam să doarmă. Era singura formă de compasiune pe care le-o puteam îngădui.

O, fraţii mei, Doisprezece la număr, aţi fost doar folosiţi de lumea asta! V-am vorbit vouă ca Dumnezeul ce mă credeam a fi, deşi, în cele din urmă, nu am putut să vă salvez pe niciunul. N-aş spune că nu am presimţit acest lucru. Destinele v-au fost scrise de la bun început; nu aţi putut deveni altceva decât ce vă era sortit să deveniţi, ceea ce este valabil pentru noi toţi. Gândiţi-vă la specia numită om. Minţim, înşelăm, râvnim la lucrul altuia şi îl luăm; ne războim între noi chiar şi din cauza pământului; semănăm vieţi nenumărate. Am ipotecat planeta şi am cheltuit banii pe nimicuri. Poate că am iubit, dar nu destul de bine. Nu ne-am cunoscut niciodată pe noi înşine aşa cum ar trebui. Am uitat de lume, iar lumea a uitat de noi. Câţi ani vor mai trece până când, geloasă, natura să pună stăpânire pe locul ăsta? Până când va fi ca şi cum noi nici n-am fi existat niciodată? Clădirile se vor face fărâme. Zgârie-norii se vor prăbuşi la pământ. Copacii vor creşte şi îşi vor răsfrânge coroanele. Oceanele se vor ridica, ştergând de pe faţa pământului tot ceea ce va mai fi rămas. Se spune că, într-o bună zi, totul va fi acoperit din nou de ape; un ocean nesfârşit va îmbrăca această lume. *La început, a făcut Dumnezeu cerul şi pământul. Şi pământul era netocmit şi gol. Întuneric era deasupra adâncului şi Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor*[6]. Cum îşi va aminti Dumnezeu de

noi, asta dacă există un Dumnezeu? Ne va mai ştii oare după nume? Toate poveştile se sfârşesc atunci când ajung în punctul de unde au plecat. Dacă am fi în locul Lui, ce-am avea de făcut în afară de a ne aminti?

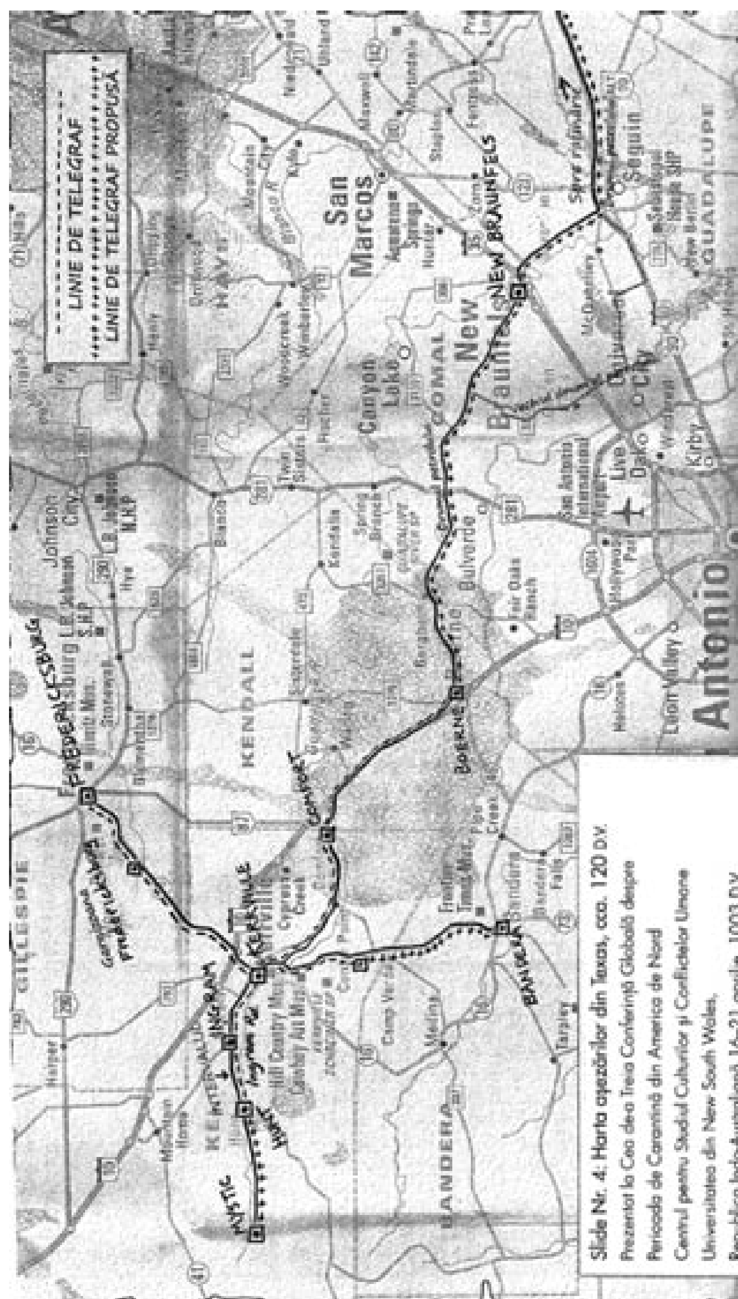
Fac plimbări lungi, cutreierând străzile oraşului pustiu, ca să mă întorc de fiecare dată. Îmi ocup locul pe trepte, sub aceste ceruri întoarse cu susul în jos. Mă uit la ceas; cadranul lui trist rămâne întotdeauna neschimbat. Timpul a înghețat în momentul plecării Omului, când ultimul tren a părăsit gara.

III. FIUL

REPUBLICA TEXAS
POP. 204.876
Martie, 122 D.V.

La douăzeci și unu de ani după descoperirea vasului BERGENSFJORD

„Întreaga lume e o scenă
Şi oamenii sunt doar actori,
Îşi fac intrarea şi ieşirea fiecare.
Mai multe roluri joacă omu-n viață...“[7]
William Shakespeare, Cum vă place

24

Peter Jaxon, în vârstă de cincizeci şi unu de ani, preşedintele Republicii Texas, stătea dinaintea porţii oraşului Kerrville în lumina palidă a zorilor, aşteptând să-şi ia la revedere de la fiul său.

Sara şi Hollis doar ce ajunseseră; Kate avea de lucru la spital, însă promisese că soţul ei, Bill, avea să le aducă pe

fete. Caleb încărca în căruță ultimul echipament, în vreme ce Pim, într-o rochie lejeră din bumbac, stătea lângă el, cu bebeluşul Theo în brațe. Doi cai puternici, numai buni pentru arat, aşteptau cuminți, cu hamurile puse.

— Presupun că asta a fost tot, zise Caleb, terminând de pus ultima ladă.

Purta o cămaşă de lucru, cu mâneci lungi, şi salopetă; îşi lăsase părul să crească. Îşi verifică puşca dacă este încărcată, o armă de calibru .30-06, acționată manual, şi o puse pe scaun.

— Chiar ar trebui să plecăm, dacă vrem să ajungem în Hunt până la lăsarea întunericului.

Se îndreptau spre una dintre aşezările de dincolo de graniță, o călătorie de două zile cu căruța. Terenul doar ce fusese înregistrat, deşi oamenii locuiau acolo de ani buni. Caleb petrecuse aproape doi ani pregătind locul – ridicând scheletul casei, săpând o fântână, punând gardul – înainte să se întoarcă după Pim şi copil. Sol bun, apă curată din râu, păduri care abundau de vânat: erau şi locuri mai rele de-atât în care să-ți începi viața, se gândea Peter.

— Nu puteți pleca încă, făcu Sara. Fetele o să se întristeze dacă plecați fără să vă vadă.

Sara spusese acestea prin semne atât pentru el, cât şi pentru Pim, care se întorsese acum spre soțul ei, aruncându-i o privire hotărâtă.

Ştii cum e Bill, îi făcu semn Caleb. *Am putea sta aici toată ziua.*

Nu, o să aşteptăm.

Nu avea rost să se certe cu Pim atunci când aceasta îşi punea ceva în minte. Caleb spunea mereu că încăpățânarea femeii i-a ținut împreună pe când era cantonat cu Armata pe Drumul Petrolului, iar Peter nu se îndoia de asta. Cei doi se căsătoriseră la o zi după ce Caleb capitulase în cele din urmă şi părăsise Armata – deşi, aşa cum o spunea de fiecare dată, nu prea mai avea la ce să renunțe, din Armată nerămânând mare lucru. La fel ca multe alte lucruri din

Kerrville, Armata se împrăştiase în vânt; aproape nimeni nu-şi mai amintea de Forţele Expediţionare, dizolvate acum mai bine de douăzeci de ani, când Codul Texas fusese suspendat. Fusese una dintre marile dezamăgiri din viaţa lui Caleb, faptul că nu mai avea pentru cine să lupte. Îşi petrecuse anii de serviciu militar ca mare săpător de şanţuri, însărcinat fiind cu misiunea de a construi linia telegrafică dintre Kerrville şi Boerne. Era o lume diferită de cea pe care o cunoscuse Peter. Zidurile oraşului nu mai erau apărate de oameni; luminile care înconjuraseră perimetrul se stinseseră una câte una şi nu mai fuseseră reparate; poarta nu mai fusese închisă de un deceniu. O întreagă generaţie ajunsese la maturitate crezând că viralii nu erau cu nimic mai mult decât nişte arătări exagerate din poveştile spuse de bătrâni ca să-i sperie, bătrâni care, aşa cum se întâmpla cu toţi cei ajunşi la o vârstă de la începutul veacurilor, credeau că viaţa pe care o duseseră ei fusese cu mult mai grea şi, prin urmare, mult mai însemnată.

Soţului lui Kate, Bill, îi stătea în obicei să întârzie. Bărbatul avea calităţile lui – era mult mai îngăduitor decât Kate, compensând astfel deseori pentru maturitatea ei lipsită de umor – şi nu era nicio îndoială că-şi adora fiicele. Însă era împrăştiat şi dezorganizat, îi plăceau băutura şi jocul de cărţi, neavând aproape nimic din ce ai fi numit drept etica muncii. Peter încercase să-i facă intrarea în administraţie, la rugăminţile Sarei şi ale lui Hollis, oferindu-i o slujbă măruntă la Biroul de Taxe, care necesita puţin mai mult decât capacitatea de a folosi o ştampilă. Dar, cu scurtele încercări ale lui Bill de a deveni tâmplar, fierar sau şofer, nu durase mult până să plece. În mare parte a timpului, părea mulţumit doar să aibă grijă de fete, să-i gătească din când în când lui Kate şi să se furişeze la masa de joc pe timpul nopţii – pierzând şi câştigând deopotrivă, dar, potrivit lui Kate, întotdeauna câştigând puţin mai mult decât pierzând.

Bebeluşul Theo începuse să se agite. Caleb se folosise de această întârziere ca să verifice potcoavele cailor, în vreme ce Sara îl luă pe Theo de la Pim ca să-i schimbe scutecul. Tocmai când începea să devină evident că Bill nu avea să vină, Kate apăru cu fetele, urmate de Bill, care avea o expresie de pocăință pe chip.

— Cum ai scăpat? o întrebă Sara pe fiica ei.

— Nu-ți face griji, doamnă director, mă acoperă Jenny. Plus că mă iubeşti prea mult ca să mă dai afară.

— Ştii că nu-mi place să-mi spui aşa.

Elle şi sora ei mai mică, Merry, căreia toată lumea îi spunea Bug, dădu fuga la Pim, care îngenunche şi le îmbrățişă pe amândouă. Fetele nu ştiau să comunice prin semne decât fraze simple şi toate schimbară un *Te iubesc*, făcând un cerc în dreptul inimii cu palma deschisă.

Vizitați-ne, le făcu semn Pim, ridicându-şi privirea la Kate, care le explică ce voise să le transmită.

— Putem? întrebă Bug nerăbdătoare. Când?

— O să vedem, spuse Kate.

Sara îşi dorise ca Pim să amâne plecarea până după naşterea celui de-al doilea copil. Dar asta avea să se întâmple abia la sfârşitul verii, mult prea târziu pentru semănat. Şi nici Pim, în încăpățânarea ei, nu voia să se întoarcă singură după ce avea să nască. *Am mai făcut-o şi înainte,* îi zisese ea. *Cât de greu poate fi?*

— Te rog, mamă! făcu Elle.

— Am zis că o să vedem.

Îmbrățişări din toate părțile. Peter se uită la Sara; o simțea şi ea. Copiii lor plecau pentru totdeauna. Era tocmai ce se presupunea că-ți doreşti, lucrul pentru care ai muncit, şi totuşi era o cu totul altă chestiune să fii pus în fața faptului împlinit.

Caleb îi strânse mâna lui Peter, trăgându-l apoi într-o îmbrățişare bărbătească.

— Deci, cred că asta a fost. Te superi dacă spun nişte stupizenii? De exemplu, te iubesc? Dar să ştii că ai rămas un jucător slab de şah.

— Promit să mai exersez. Cine ştie? Poate c-o să mă vezi acolo cât de curând.

— Vezi? Asta îți tot ziceam, zise Caleb, zâmbind larg. Gata cu politica! E timpul să-ți găseşti o fată drăguță şi să te aşezi la casa ta.

Dacă ai ştii tu, se gândi Peter. *Exact asta fac, în fiecare noapte când închid ochii.*

Îşi coborî uşor glasul:

— Ai făcut cum te-am rugat?

Caleb oftă cu exagerare.

— Fă-i pe plac bătrânului tău.

— Da, da, am săpat-o.

— Şi ai folosit cadrul de oțel pe care ți l-am trimis? E foarte important.

— Am făcut exact cum mi-ai spus, te asigur. Măcar o să am unde dormi când o să mă dea Pim afară.

Peter îşi ridică privirea la nora lui, care se urcase pe banchetă. Bebeluşul Theo, epuizat de atâta atenție, adormise buştean în brațele ei.

Ai grijă de el, pentru mine, îi spuse Peter prin semne.

Aşa o să fac.

Şi de bebeluş.

Ea îi zâmbi.

Da, şi de bebeluş.

Caleb se urcă în căruță.

— Ai grijă, îi mai spuse Peter. Şi noroc!

Momentul de neuitat al plecării: toată lumea se dădu în spate, pe când căruța ieşea pe poartă. Bill şi fetele plecară cei dintâi, urmați de Kate şi de Hollis. Pe Peter îl aşteptau o mulțime de treburi, însă nu se putea aduna să-şi înceapă ziua.

Şi, aparent, nici Sara. Rămăseseră amândoi acolo, fără să vorbească, urmărind cu privirea căruța cum le ducea copiii departe.

— De ce am impresia uneori că ei sunt părinții şi noi, copiii? întrebă Sara.

— O să fie, cât de curând.

Sara pufni.

— Uite ceva ce chiar vreau să văd.

Căruța încă se zărea în depărtare. Traversa acum vechea graniță a Zonei Portocalii. Dincolo de ea, numai o parte din câmpuri fuseseră semănate; pur şi simplu nu era destulă forță de muncă. Şi nici nu rămăseseră multe guri de hrănit; însăşi populația oraşului Kerrville se micşorase până la cinci mii. 4 997 acum, credea Peter.

— E dezastru cu Bill, spuse Peter.

Sara oftă.

— Şi totuşi, Kate îl iubeşte. Ce poate să facă o mamă?

— Aş putea să mai încerc o dată cu o altă slujbă.

— Mi-e teamă că e o cauză pierdută. Îşi întoarse privirea spre el şi spuse: Că veni vorba de asta, de ce nu ai mai candidat pentru alegeri?

— De unde ştii asta?

Ea ridică misterioasă din umeri.

— Ei, de pe holuri.

— Adică de la Chase.

— De la cine altcineva? Îl cam bucură vestea. Deci e adevărat?

— Nu m-am decis. Poate că zece ani sunt suficienți.

— Oamenii o să-ți ducă dorul.

— Mă îndoiesc că o să-mi observe lipsa măcar.

Peter se gândi c-o să-l întrebe de Michael. Auzise ceva de el? Era bine fratele ei? Evitau să dea detalii, o realitate dureroasă. Michael intrase în comerț, auzise nişte zvonuri despre un proiect nebunesc. Greer intrase în cârdăşie cu Dunk. Un transport înarmat traversând pe canalul

navigabil, plin de camioane cu băutură şi Dumnezeu mai ştia ce, pleca de acolo în fiecare zi.

Însă nu o făcu. În schimb, Sara îl întrebă:

— Vicky ce crede despre asta?

Întrebarea îl făcuse să se simtă oarecum vinovat. Îşi tot pusese în gând să o viziteze pe femeie de săptămâni, ba chiar de luni bune.

— Trebuie să mai trec pe la ea, răspunse. Ce mai face?

Stăteau umăr lângă umăr, privirea lor urmărind traiectoria căruței. De-acum era puțin mai mare decât un punctuleț. Urcă puțin, apoi începu să coboare până dispăru. Sara se întoarse spre el şi îi spuse.

— Eu n-aş mai aştepta.

Ziua i se scurse făcând treburile obişnuite. O întâlnire cu un colector de taxe ca să decidă ce să facă în privința gospodăriilor care refuzau să plătească; de numit un nou judecător; de organizat agenda pentru următoarea întâlnire a legislaturii teritoriale; diverse hârtii de semnat, pe care Chase i le pusese în față doar cu o descriere scurtă. La ora trei, Apgar apăru în pragul biroului lui Peter. Avea preşedintele un minut şi pentru el? Toți ceilalți din personal i se adresau simplu cu numele mic, aşa cum prefera, de altfel, însă Gunnar, care ținea să respecte protocolul, refuza acest lucru.

Voia să discute despre arme – sau, mai precis, despre lipsa lor. Armata folosise dintotdeauna o combinație între arme civile recondiționate şi cele militare. Multe proveneau de la Fort Hood, căci vechiul Texas fusese un loc foarte bine înarmat. Practic, în fiecare casă se găsea câte un dulap cu arme, iar de-a lungul statului se găseau mai multe fabrici de armament, punând astfel la dispoziție o rezervă generoasă pentru reparații şi pentru reîncărcare. Însă trecuse mult timp, iar unele arme durau mai mult decât altele. Pistoalele realizate în întregime din metal, ca vechiul Browning 1911, puştile semiautomate SAG Sauer sau pistoalele Beretta M9, ediție militară, erau aproape

indestructibile, dacă erau îngrijite corespunzător. La fel şi majoritatea revolverelor, a carabinelor şi a puştilor cu repetiție. Însă pistoalele cu cadru din polimer, precum modelul Glock sau puştile M4 şi AR-15, pâinea şi untul armatei, nu se bucurau de aceeaşi durată de viață. În timp ce carcasele lor de plastic pocneau din cauza degradării, din ce în ce mai multe ajungeau la casare; altele încăpeau pe mâinile civililor, vândute pe piața neagră; iar altele pur şi simplu dispăreau.

Dar asta era doar o parte a problemei. O chestiune şi mai presantă era împuținarea îngrijorătoare a muniției. Trecuseră decenii de când se trăsese ultimul glonț de după război; cu excepția rezervelor din buncărul lui Tifty, care acum era sigilat cu plumb, capsele şi praful de puşcă nu țineau mai mult de douăzeci de ani. Toate gloanțele armatei fuseseră făcute fie din alamă reciclată, fie din carcase goale luate din două fabrici de muniție, una de lângă Waco, alta, din Victoria. Nu era greu să torni plumbul pentru gloanțe; mai greu era să faci propergolul. Praful de puşcă necesita un amestec complicat de chimicale foarte volatile, inclusiv cantități uriaşe de nitroglicerină. Putea fi făcut, dar nu era uşor şi necesita atât mână de lucru, cât şi pricepere, lucruri care erau foarte greu de găsit. Armata se redusese la doar două mii de soldați – o mie cinci sute fiind împrăştiați prin oraşe, în vreme ce o garnizoană de cinci sute era stabilită în Kerrville. Iar printre ei nu se număra nici măcar un chimist.

— Cred că ştim amândoi despre ce vorbim, spuse Peter.

Apgar, care stătea în fața teancului de hârtii de pe biroul lui Peter, se uita la propriile unghii.

— N-am spus că-mi place. Doar că piața neagră are capacitate de producție şi nu e ca şi cum n-am mai colaborat cu ei înainte.

— Dunk nu e Tifty.

— Cum rămâne cu Michael?

Peter se încruntă.

— E un subiect sensibil.

— Tipul a fost petrolist. Ştie cum să ardă uleiul – poate să facă asta.

— Ce ştii despre barca lui? întrebă Peter.

— E prietenul tău. Tu să-mi spui.

Peter oftă prelung.

— Aş vrea să ştiu. Nu l-am mai văzut de mai bine de douăzeci de ani. Pe de altă parte, dacă spunem contrabandiştilor că nu mai avem muniție, ne tăiem singuri craca de sub picioare. Dunk o să se instaleze în scaunul ăsta într-o săptămână.

— Atunci, amenință-l. Face asta pentru noi sau învoiala cade, tăbărâm pe el şi îi închidem prăvălia.

— Dincolo de şosea? O să fie o baie de sânge. O să miroasă că nu e în regulă înainte să apucăm să terminăm de vorbit.

Peter se lăsă pe spătarul scaunului. Se închipui dându-i lui Apgar termenii şi condițiile pe care să i le transmită mai departe lui Dunk. Ce putea face acesta în afară de a-i râde în nas?

— Nu miroase deloc bine. N-are cum să meargă. Ce putem noi să-i oferim?

Gunnar se burzului.

— Ce altceva în afară de bani, de arme şi de femei? Ultima oară când am verificat, Dunk avea din toate pe săturate. Plus că tipul e practic o legendă populară. Ştii ce s-a întâmplat duminica trecută? Din senin, un camion de cinci tone plin cu femei a apărut în tabăra din Banderam, unde erau încartiruite echipele de la drumuri. Şoferul avea un bilet: *Din partea bunului tău prieten Dunk Withers*. Într-o afurisită de *duminică!*

— Le-au trimis înapoi?

Gunnar pufni:

— Nu, le-au luat cu ei la biserică. Tu ce crezi?

— Ei bine, asta e ceva.

— Ai putea să-l întrebi chiar tu.

O glumă, dar nu neapărat. Mai trebuia să se gândească şi la Michael. În ciuda tuturor lucrurilor, lui Peter îi plăcea să creadă că bărbatul ar fi măcar de acord să-i vorbească.

— Poate c-aşa am să fac.

Când Gunnar se ridică să plece, Chase apăru în prag:

— Ce s-a întâmplat, Ford? întrebă Peter.

— S-a mai format o groapă. Una mare. A înghițit două case de data asta.

Problema asta ținea din primăvară. Pământul s-a cutremurat, apoi, în doar câteva secunde, s-a prăbuşit totul în jur. Cea mai mare gaură fusese lată de mai bine de 15 metri. *Locul ăsta chiar se duce de râpă*, îşi spuse Peter.

— E cineva rănit? întrebă el.

— Nu de data asta. Ambele case erau goale.

— Ei bine, ăsta e chiar noroc. Ford îl privea ca şi cum aştepta ceva de la el. Mai vrei să-mi spui şi altceva?

— Mă gândesc că ar trebui să dăm o declarație. Oamenii vor vrea să ştie ce ai de gând să faci în privința asta.

— Cum ar fi? Să îi ordon pământului să stea cuminte?

Cum Ford nu răspunse, Peter oftă.

— Bine, o să concep o scrisoare şi o s-o semnez. Inginerii se ocupă de caz, situația e sub control etc. etc.

Ridică o sprânceană la Ford:

— E bine?

Apgar arăta de parcă mai avea puțin şi izbucnea în râs. Iisuse, se gândi Peter, nu se termină niciodată! Se ridică în picioare.

— Haide, Gunnar, să luăm nişte aer!

Devenise preşedinte nu pentru că îşi dorise neapărat postul, ci ca să-i facă o favoare lui Vicky. Chiar după ce fusese aleasă pentru al treilea mandat, începuse să-i tremure mâna dreaptă. Acest lucru fu urmat de o serie de accidente, inclusiv atunci când căzuse pe treptele Capitoliului, luxându-şi glezna. Scrisul de mână, de altfel precis, devenise aproape o mâzgălitură; vorbirea îi căpătase o tonalitate ciudat de monotonă, lipsită de orice inflexiune;

tremuratul i se întinse şi la mâna stângă, însoţit de mişcări involuntare din cap. Peter şi Chase reuşiseră să ascundă situaţia, reducându-i la minimum apariţiile publice, însă pe la jumătatea celui de-al doilea an, deveni limpede că nu mai putea să continue astfel. Constituţia statului Texas, care înlocuise Codul Modificat al Legii Marţiale, îi îngăduia să numească ea un preşedinte interimar.

Pe atunci, Peter era secretarul afacerilor teritoriale, o poziţie pe care o preluase la jumătatea celui de-al doilea ei mandat. Era unul dintre posturile cele mai vizibile din cabinet, iar Vicky nu făcea un secret din faptul că îi pregătea ceva mai mult. Totuşi, el crezuse că Chase avea să fie acela; îi fusese alături de ani buni. Când Vicky l-a chemat pe Peter în biroul ei, se aşteptase să se întâlnească pentru a discuta tranziţia la administraţia Chase; găsi în schimb un judecător cu o biblie. Două minute mai târziu, era preşedintele Republicii Texas.

Ajunse apoi să înţeleagă că tocmai asta era ceea ce intenţionase femeia pentru el de la bun început: să-şi formeze de la zero un succesor. Peter candidă la alegeri doi ani mai târziu, şi câştigă detaşat, iar pentru al doilea mandat nu avu niciun contracandidat. O parte din popularitate i se datora funcţiei de şef executiv; aşa cum prezisese Vicky, miza era mare. Dar la fel de adevărat era că preluase funcţia într-o perioadă când îi era uşor să-i facă pe oameni fericiţi.

Kerrville însuşi era pe cale de a-şi pierde de tot relevanţa. Cât avea să mai dureze până când să devină un simplu orăşel de provincie? Cu cât oamenii se stabileau mai departe, cu atât ideea de autoritate centrală îşi pierdea din avânt. Legislatura fusese mutată la Boerne şi aproape că nu se întâlneau niciodată. Capitalul financiar plecase după cel uman, la oraşe; oamenii îşi deschideau firme, vânzând bunuri la preţurile stabilite de piaţă, negociind cu viaţa după propriii lor termeni şi condiţii. În Fredericksburg, un grup de investitori privaţi îşi pusese banii la un loc ca să

deschidă o bancă, prima de acest tip. Erau încă probleme şi numai administrația federală avea resurse pentru proiecte majore de infrastructură: drumuri, diguri, linii de telegraf. Dar nici măcar ei nu aveau să dureze la nesfârşit. Când Peter era sincer cu el însuşi, înțelegea că nu prea mai avea ce să conducă din oraş, cât mai degrabă, să-l mențină pe drumul cel bun. Lasă-l şi pe Chance să-şi încerce norocul, se gândea el. Douăzeci de ani de activitate publică, cu nesfârşitele ei certuri din spatele uşilor închise, însemnau mai mult decât suficient pentru un singur om. Însă Peter nu lucrase niciodată pământul; nu plantase în viața lui nici măcar o roşie. Dar putea să învețe şi cel mai mare avantaj dintre toate era că plugul nu avea nicio opinie.

Vicky se retrăsese în partea de est a oraşului, într-o căsuță din lemn. Mare parte din cartier era pustiu, oamenii fiind plecați de multă vreme. Se lăsa întunericul când ajunse pe verandă. O singură lumină era aprinsă în sufragerie. Auzi zgomot de paşi; apoi uşa se deschise, iar în prag apăru Meredith, partenera lui Vicky, care-şi ştergea mâinile cu o cârpă.

— Peter!

Era o femeie mignonă, cam de şaizeci de ani, cu ochi albaştri şi pătrunzători. Ea şi Vicky erau împreună de ani buni.

— Nu ştiam că vii, îi spuse ea.

— Scuze, ar fi trebuit să anunț înainte.

— Nu, intră, nicio problemă. Se dădu la o parte, apoi continuă: E trează, tocmai mă duceam să-i aduc cina. O să se bucure să te vadă.

Patul lui Vicky era în sufragerie. Pe când intra, ea îşi îndreptă privirea în direcția lui, întorcându-şi capul sprijinit de pernele ridicate.

— Eraaa… şiiii… timpuuuul… don'leeee… preeee… şeee… dinteeee!

Vorbea de parcă şi-ar fi înghițit cuvintele, ca apoi să le scuipe din nou. El îşi trase un scaun lângă marginea

patului ei.

— Cum te simți?

— Azzzzzi… nu… preaaa… răăăăău.

— Scuze, dar am fost plecat.

Mâinile îi tremurau incontrolabil pe pătură. Îi oferi un zâmbet strâmb.

— Nu-i… nimiiiic. Dupăăă… cum… veeezi, am… fooost… ocuuu… patăăă.

Meredith apăru în prag cu o tavă pe care o lăsă pe măsuța de lângă pat. Pe tavă erau un bol cu o supă limpede şi un pahar de apă cu un pai. Ridică uşor capul lui Vicky de pe pernă şi îi legă o bavețică la gât. Noaptea se lăsase, prefăcând ferestrele în oglinzi.

— Vrei să te ajut? o întrebă Peter pe Meredith.

— Vicky, vrei să te ajute Peter cu cina?

— Deee… ceee… nuuu.

— Înghițituri mici, îi spuse Meredith, bătându-l uşor pe braț.

Îi oferi un zâmbet şters; pe chip i se citea extenuarea. Femeia probabil că nu mai dormise o noapte întreagă de luni bune şi era pur şi simplu recunoscătoare pentru ajutor.

— Dacă ai nevoie de mine, sunt în bucătărie.

Peter începu cu apa, ducând paiul la buzele lui Vicky, care erau crăpate de cât erau de uscate, apoi trecu la supă. Vedea cât de greu îi vine să înghită până şi cantitatea cea mai mică. Mare parte i se scurgea pe la colțurile gurii; se folosi de bavețică să o şteargă pe bărbie.

— A… muuu… zant.

— Ce anume?

— Tuuu… hrănindu-măă… caaa… peee… beee… beee… luşi.

Îi mai dădu nişte supă.

— Măcar atât să fac şi eu. Și tu m-ai hrănit cu lingurița de mai multe ori.

— Cuuum… mergeee… cam… paniaaa?

— Nici nu a început încă. Am fost cam ocupat.

— Eştiii… unnn… mareee… min… ciii… nooos.

Îl ghicise, însă nu era ceva nou. Îi mai dădu o lingură de supă, fără prea mult noroc.

— Caleb şi Pim au plecat azi din oraş.

— Eşti… doaar… suuu… păăă… raaat. O… să-ți… treaaa… căăă.

— Ce? Nu crezi că pot să lucrez pământul?

— Tee… cunooosc… Peee… teeer. O… s-ooo… ieeei… raz… naaa.

Nu mai spuse nimic. Peter puse bolul deoparte; nu mâncase decât foarte puțin. Când îşi ridică din nou privirea, Vicky ațipise. Micşoră lumina lămpii şi o privi. Numai în somn, tremurul acela neobosit îi lăsa în pace trupul. Trecură câteva minute; auzi un zgomot în spatele lui şi o văzu pe Meredith stând în uşa bucătăriei.

— Se mai întâmplă, spuse femeia încetişor. Într-un minut e trează, în următorul…

Nu sfârşi însă propoziția.

— Cum te pot ajuta?

Meredith îi puse o mână pe braț şi îl privi în ochi.

— Este atât de mândră de tine, Peter. O faci foarte fericită, când vede tot ce-ai realizat.

— Mă chemi dacă ai nevoie de mine? Indiferent în ce problemă.

— Aş zice că asta a fost vizita perfectă, nu crezi? Las-o să fie şi ultima.

Se întoarse la căpătâiul lui Vicky şi îi ridică o mână de pe pătură. Femeia nu se mişcă. O reținu un minut, gândindu-se la ea, apoi se aplecă şi îi lăsă un sărut pe obraz, ceva ce n-ar fi îndrăznit înainte.

— Mulțumesc, i-a şoptit.

O urmă pe Meredith afară, pe verandă.

— Ține la tine, să ştii, îi spuse femeia. Nu era ceva ce recunoştea prea des, nici măcar în fața mea. Dar ăsta e adevărul. Chiar ține la tine.

— Şi eu țin la ea.
— Ştie asta.
Se îmbrățişară.
— Adio, Peter!
Strada era cufundată în tăcere, nicio lumină nu era aprinsă. Îşi şterse o lacrimă. Ei bine, la urma urmei el era preşedintele şi putea plânge, dacă avea chef. Îi plecase fiul; aveau să urmeze şi alții. Intrase într-o perioadă a vieții când lucrurile începeau să se destrame. Peter îşi ridică privirea spre cer. Era adevărat ce se spunea despre stele. Cu cât te uitai mai îndelung, cu atât vedeai mai multe. Erau o sursă de alinare, prezența lor străjuitoare plină de o forță reconfortantă; şi totuşi, nu fusese aşa dintotdeauna. Stătu acolo şi se uită la ele, aducându-şi aminte de vremurile când vederea lor avea o cu totul altă însemnătate.

25

Îşi petrecură noaptea în Hunt, dormind pe pământ, lângă căruță, şi ajunseră în provincia Mystic a doua zi, după prânz. Provincia era un avanpost cam sărăcuț: o singură stradă principală, îngustă, cu doar câteva case, un magazin universal şi o clădire guvernamentală care servea pentru orice, de la poştă până la închisoare. Trecură prin el şi urmară cursul râului spre vest, de-a lungul unei alei boltite de copaci cu coroane bogate. Pim nu mai fusese până atunci în provincie; părea să fie fascinată de tot ce vedea. *Uite copacii!* îi făcu ea semn bebeluşului. *Uite râul! Uite lumea!*
Lumina zilei începea să se destrame când ajunseră la fermă. Casa era ridicată pe un deal ce dădea spre Guadalupe, cu un țarc pentru cai, nişte terenuri de pământ negru între ele şi o baie în curtea din spate. Caleb se dădu jos din căruță şi întinse mâinile după Theo, care dormea într-un coş.
— Ce crezi?

De la naşterea lui Theo, Caleb se învățase să vorbească atât prin cuvinte, cât şi prin semne, de fiecare dată când băiatul era prin preajmă. Neavând pe nimeni altcineva prin jur, crescuse cu impresia că vorbitul şi semnele nu erau diferite unul de celălalt.

Tu ai făcut toate astea?

— Ei bine, am avut ajutor.

Arată-mi şi restul.

O conduse înăuntru. La parter erau două camere, una cu geamuri din sticlă adevărată şi o bucătărie cu sobă şi pompă şi o scară care ducea la mansardă, unde aveau să doarmă toți trei. Podeaua, din lemn de stejar, părea solidă sub greutatea paşilor.

— O să fie prea cald să dormim înăuntru pe timpul verii, dar pot să construiesc o verandă în spate.

Pim zâmbea; arăta de parcă nu-i venea să-şi creadă ochilor. *Când o să ai timp şi de asta?*

— O să găsesc eu, nu-ți face griji.

Descărcară lucrurile care le trebuiau peste noapte. Peste câteva zile, Caleb avea să se întoarcă în oraş, un drum de aproape treisprezece kilometri, ca să înceapă procesul de strângere al animalelor: o vacă de lapte, una-două capre şi găini. Semințele erau gata de plantat; solul fusese arat. Urma să crească alternativ porumb şi fasole, cu o grădină de zarzavat în curtea din spate. Primul an avea să fie o cursă contra cronometru. După asta, spera el, lucrurile aveau să capete un ritm mult mai previzibil, deşi viața nu avea să fie sub nicio formă uşoară.

Mâncară o cină simplă şi se întinseră pe salteaua pe care o aduseseră înăuntru din căruță, aşezând-o pe podeaua din sufragerie. Se întrebă dacă lui Pim îi era frică sau dacă era măcar neliniştită din cauza faptului că erau doar ei trei acolo. Nu petrecuse nicio noapte dincolo de zidurile oraşului. Însă adevărul părea să fie exact pe dos; era cât se poate de degajată şi nerăbdătoare să vadă cum se va desfăşura noua lor viață. Fireşte, exista şi un motiv pentru

asta. Lucrurile care i se întâmplaseră când era doar o copilă deveniseră sursa puterii ei de a merge mai departe.

Pim intrase treptat în viața lui. La început, când Sara o adusese acasă de la orfelinat, abia dacă o considera o persoană. Gesturile ei bruşte şi gemetele ei guturale îl enervau. Până şi cea mai mică dovadă de bunătate era întâmpinată cu neînțelegere, ba chiar furie. Situația începuse să se schimbe când Sara o învăță pe Pim limbajul semnelor. Folosiră metoda improvizației, începând cu împărțirea cuvintelor pe litere, apoi avansând la fraze întregi şi la idei care puteau fi surprinse printr-un singur gest al mâinii. Se folosiseră de o carte de la bibliotecă, însă, mai târziu, când Kate i-o dădu şi lui Caleb s-o studieze, îşi dădu seama că multe dintre gesturile folosite de Pim erau inventate: o bulă a unui limbaj personal pe care numai ea şi mama ei – şi, într-o oarecare măsură, Kate şi tatăl ei – îl cunoşteau. Caleb avea pe atunci treisprezece sau paisprezece ani. Era un băiat isteț, neobişnuit cu probleme pe care nu le putea rezolva. De asemenea, Pim începuse să-i pară interesantă. Ce fel de persoană era? Faptul că era imposibil să comunice cu ea aşa cum o făcea cu restul lumii era ceva atractiv şi frustrant deopotrivă. Îşi făcu un scop din a observa cu atenție interacțiunile lui Pim cu ceilalți membri ai familiei, ca să memoreze acele gesturi. Când rămânea singur în camera lui, exersa cu orele în fața oglinzii, interpretând replicile ambilor participanți la dialog, având tot felul de subiecte. *Cum te simți azi? Mă simt foarte bine, mulțumesc. Ce părere ai despre vreme? Îmi place ploaia, dar abia aştept să se mai încălzească.*

Devenise important să întârzie dezvăluirea noii lui abilități până la momentul când avea să capete suficientă încredere în sine încât să se lanseze cu ea într-o gamă largă de subiecte. Şansa îi surâse într-o ieşire de după-amiază, când familiile lor o luaseră împreună spre deversor. În vreme ce toți ceilalți se bucurau de picnicul de la malul apei, el se cățărase până în vârful barajului. Acolo o văzu pe

Pim, stând pe ciment, scriind în jurnalul ei. Mereu scria; Caleb fusese dintotdeauna intrigat de acest aspect. Ridică privirea când îl văzu că se apropie, ochii ei negri fixându-l cu interes, ca apoi să-şi întoarcă privirea dispreţuitoare. Părul ei şaten, lung şi strălucitor, dat după urechi, lucea în lumina soarelui. Rămase pe loc un moment, studiind-o. Era cu trei ani mai mare decât el, practic un adult, în ochii lui. Se făcuse şi foarte frumoasă, deşi o frumuseţe absurdă, care trecea drept aristocratică, ba chiar puţin rece.

Era evident că prezenţa lui nu era dorită, însă era prea târziu acum să dea înapoi. Caleb se duse la ea. Fata îl privise cu capul lăsat uşor într-o parte, cu o expresie de veselie plictisită pe chip.

— *Bună!* îi spuse el prin semne.

Ea închise caietul cu creionul prins la mijloc.

— *Vrei să mă săruţi, aşa-i?*

Întrebarea era atât de neaşteptat de directă, încât se sperie de-a binelea. Oare asta voia? Despre asta să fi fost vorba? Acum chiar râdea de *el* – râdea din priviri.

— *Ştiu că înţelegi ce spun*, îi zise ea prin semne.

El îi răspunse tot cu ajutorul mâinilor:

— *Am învăţat.*

— *Pentru mine sau pentru tine?*

Se simţi prins cu mâţa-n sac.

— *Pentru amândoi.*

— *Ai mai sărutat pe cineva până acum?*

Nu o făcuse. Era ceva de care intenţionase să se apuce. Ştia că roşea.

— *De câteva ori.*

— *Nu-i adevărat. Mâinile nu mint.*

Recunoştea adevărul spuselor ei. Tot studiul şi exerciţiul acela, şi totuşi, nu observase cel mai evident lucru, şi anume că Pim îl lăsase descoperit în câteva secunde: limbajul semnelor era unul cât se poate de direct. În retorica lui compactă, rămânea prea puţin loc pentru ezitare, pentru

ascunderea jumătăţilor de adevăr, ceea ce oamenii îşi spuneau de obicei unul altuia.

— *Ai vrea?*

Se ridică în picioare şi se întoarse cu faţa la el.

— *Bine.*

Se sărutară. El închise ochii, gândindu-se că aşa trebuia să facă, înclinându-şi capul uşor într-o parte şi aplecându-se înainte. Nasurile li se ciocniră, apoi trecură unul pe lângă celălalt, buzele lor găsindu-se într-o coliziune timidă. Se termină înainte să-şi dea seama.

— *Ţi-a plăcut?*

Lui nici nu-i venea să creadă ce se întâmplase. Îi răspunse pe litere.

— *Mult.*

— *Deschide gura, de data asta.*

Fusese încă şi mai bine. O presiune moale îi invadă gura, ca apoi să-şi dea seama că era limba ei. Îi urmă exemplul; acum se sărutau de-adevăratelea. Întotdeauna îşi închipuise actul ca fiind unul în care se atingeau două suprafeţe, buze peste buze, însă acum înţelegea că sărutatul era ceva cu mult mai complex. Era mai degrabă o contopire decât o atingere. Făcură asta o vreme, explorându-şi gura unul altuia, până când ea se dădu înapoi într-o manieră care sugera că se terminase cu sărutatul. Caleb şi-ar fi dorit să nu se mai termine; ar fi putut să continue încă multă vreme. Apoi înţelese motivul întreruperii lor. Sara îi striga de la baza barajului.

Pim îi zâmbi:

— *Săruţi bine.*

Şi asta fusese tot, cel puţin o vreme. Cât de curând, reluară sărutatul, descoperind şi alte lucruri pe deasupra, care însă nu duseseră la nimic, între timp apărând şi alte fete în peisaj. Şi totuşi, acele câteva minute de la baraj rămăseseră în amintirea lui ca un moment de răscruce. Când se înrolă în armată, la optsprezece ani, ofiţerul comandant îi spuse că ar trebui să-şi găsească pe cineva

căruia să-i scrie. O alese pe Pim. Scrisorile lui erau pline de peripeții hazlii, nemulțumiri despre mâncare şi povestioare amuzante despre prietenii lui, însă ale ei erau cu totul deosebite, pline de detalii şi de viață. Uneori, ziceai că sunt poezie curată. Fiecare frază, chiar şi atunci când descria ceva lipsit de importanță – felul în care arătau frunzele în lumina soarelui, o replică spusă în treacăt de vreo cunoştință, mirosul mâncării gătite – i se întipărea în minte şi acolo rămânea zile întregi. Spre deosebire de limbajul semnelor, cu netăgăduitul lui caracter compact, cuvintele scrise ale lui Pim păreau să abunde de sentiment – un fel de adevăr mai bogat, mai apropiat de inima ei. Îi scria lui Pim cât de des putea, nerăbdător să afle cât mai multe de la ea. Cel mai mult tânjea după vocea ei – îşi dorea s-o audă într-un final – şi nu dură mult până când se îndrăgosti de ea. Când îi mărturisi acest lucru, nu printr-o scrisoare, ci față în față, atunci când se întoarse la Kerrville într-o permisie de trei zile, ea îi râse din priviri şi îi spuse prin semne: *Ți-ai dat în sfârşit seama?*

Caleb adormi rememorând aceste întâmplări. Ceva mai târziu, se trezi şi văzu că ea nu mai era. Nu se îngrijoră; Pim era ca o bufniță de noapte. Theo încă dormea. Caleb îşi puse pantalonii, aprinse lampa, îşi luă puşca de la locul ei de lângă uşă şi ieşi afară. Pim stătea cu spatele sprijinit de buşteanul pe care-l folosea ca să taie lemne.

— *E totul în regulă?*

— *Stinge lumina!* îi spuse ea prin semne. *Vino şi stai jos!*

Nu avea decât cămaşa de noapte pe ea, cu toate că era destul de răcoare. Picioarele îi erau desculțe. Se aşeză lângă ea şi stinse lampa. Pe întuneric, aveau un sistem al lor. Ea îi lua mâna în palma ei şi îi trasa prin semne:

— *Uită-te.*

— *La ce?*

— *La tot.*

Înțelegea ce voia să-i spună, citind printre rânduri. Toate astea sunt ale noastre.

— *Îmi place aici.*

— *Mă bucur.*

Caleb simți o mişcare în tufişuri. Zgomotul se auzi din nou, un foşnet de frunze ce venea de la stânga lor. Nu era un raton, nici un oposum, ci ceva mai mare.

Pim îi simți starea de alertă.

— *Ce-i?*

— *Aşteaptă!*

Aprinse din nou lampa, lumina ei revărsându-se de jur împrejurul lor. Foşnetul venea acum din mai multe locuri, deşi, în mare parte, din aceeaşi direcție. Îşi puse puşca sub braț, strângând-o aproape de el cu cotul. Cu lampa într-o mână şi cu puşca în cealaltă, înainta încet înspre sursa zgomotelor.

Lumina căzu pe ceva: o strălucire de ochi.

Era o căprioară tânără. Încremeni în lumină, holbându-se la el. Îi văzu şi pe ceilalți, şase la număr. O clipă, nimeni nu se clinti din loc, omul şi căprioara privindu-se unul pe celălalt într-o uimire mută. Apoi, ca şi cum ar fi fost mânați de acelaşi gând, membrii turmei se întoarseră toți ca unul şi o luară la goană.

Ce putea face? Ce altceva putea face Caleb Jaxon decât să râdă?

26

— În regulă, Rand, încearcă acum.

Michael stătea întins pe spate, înghesuit în spațiul strâmt dintre uşă şi baza compresorului. Auzi valva deschizându-se; gazul începuse să înainteze de-a lungul țevii.

— Ce face?

— Pare c-o să țină.

Să nu îndrăzneşti să curgi! îşi spuse Michael. Mi-ai irosit jumătate din dimineață.

— Ba nu. Scade presiunea.

— *Fir-ar să fie!*

Verificase fiecare garnitură la care se putuse gândi. De unde naiba venea gazul?

— La naiba cu el! Închide-l!

Michael ieşi de-acolo. Erau în sala de jos a maşinilor. De pe pasarela de deasupra venea zgomotul metalului lovindu-se de un alt metal, şuieratul ascuțit al aparatelor de sudură, oamenii strigându-se unii pe alții, toate amplificate de acustica acelei încăperi.

— Ai vreo idee? îl întrebă el pe Rand.

Bărbatul stătea cu mâinile în buzunarele pantalonilor. Era ceva cabalin în înfățişarea lui. Avea ochii mici, care treceau drept delicați pe chipul lui dur, un păr negru şi ondulat care, în ciuda vârstei – avea undeva în jur de patruzeci şi cinci de ani – era înspicat doar cu câteva fire albe. Calm, de nădejde, ăsta era Rand. Nu pomenise niciodată de vreo soție ori de vreo iubită; nu se dusese niciodată la târfele lui Dunk. Michael nu îl întrebase niciodată, chestiunea nefiind una de o importanță deosebită.

— Ar putea fi pe undeva, pe la alimentator, sugeră Rand. Deşi, cam slabe şanse.

Michael ridică privirea spre pasarelă şi strigă la oricine l-ar fi auzit:

— Unde-i Petic?

Numele adevărat al lui Petic era Byron Szumanski. Porecla i se trăgea de la ciudatul pătrat alb din barba de altfel neagră ca tăciunele. Ca mulți dintre oamenii lui Michael, crescuse la orfelinat; servise o vreme în armată, învățând din mers câte ceva despre motoare, apoi lucrase pentru autoritatea civilă ca mecanic. Nu avea rude, nu se căsătorise niciodată şi nu arăta vreun interes s-o facă, nu avea niciun viciu, din câte ştia Michael, nu-l deranja

solitudinea, nu era prea vorbăreț, executa ordinele fără să se plângă şi îi plăcea să muncească – perfect pentru scopurile lui Michael. Un slăbănog de un metru şaizeci, îşi petrecea toată ziua în compartimente atât de strâmte ale vasului, încât nimeni altcineva n-ar fi avut loc nici să respire. Michael îl plătea în consecință, deşi nimeni nu s-ar fi putut plânge de salariu. Fiecare cent pe care Michael îl făcea de pe urma rafinăriilor se ducea direct la *Bergensfjord.*

De deasupra se ivi un chip: era Weir. Îşi ridică masca de sudură pe frunte şi strigă înapoi:

— Cred că e pe pod!

— Trimite pe cineva după el!

Michael se uită în sus; Dunk cobora pe scări. Michael avea nevoie de Dunk, la fel cum şi Dunk avea nevoie de Michael, însă relația lor nu era una simplă. Evident, bărbatul habar n-avea de adevăratele scopuri ale lui Michael. Dunk considera *Bergensfjord* ca pe o distracție excentrică, o preocupare elaborată cu care Michael îşi irosea din timpul său – timp pe care l-ar fi folosit mai bine dacă ar fi adus şi mai mulți bani în buzunarele lui Dunk. Faptul că bărbatul nu se întrebase niciodată motivul pentru care Michael voia să relanseze la apă un vas de o sută optzeci de metri era încă o dovadă a inteligenței limitate a acestuia.

— Bun! făcu Michael.

— Vrei să aranjez pe cineva? Arăți cam supărat.

— Cum ți-ai dat seama?

Rand se dădu la o parte. La picioarele scărilor, Dunk se opri, îşi puse mâinile în şolduri şi scrută încăperea cu o expresie de iritare obosită pe chip. Tatuajele de pe fața bărbatului se terminau brusc acolo unde cândva fusese linia părului. Viața grea lăsase urme adânci, dar tot avea constituția unui tanc. Îi plăcea să ridice un camion de bara de protecție, pentru amuzament.

— Ce pot face pentru tine, Dunk?

Avea un fel de a zâmbi care-l ducea pe Michael cu gândul la dopul de plută dintr-o sticlă.

— Chiar ar trebui să trec mai des pe-aici. Nu ştiu ce sunt nici măcar jumătate din chestiile de aici. Ca de exemplu, alea de acolo, şi arătă cu un deget cărnos, gros cât un cârnat.

— Pompe de apă.

— Şi ce fac?

Ziua se ducea şi aşa destul de repede, fără să apuce să facă mare lucru; acum trebuia să se descurce şi cu asta.

— Explicația e destul de tehnică, nu prea e domeniul tău.

— De ce sunt aici, Michael?

Trebuia să ghicească, de parcă ar fi avut cinci ani.

— Un interes brusc în repararea navelor?

Dunk îl fixă pe Michael cu privirea:

— Sunt aici, Michael, pentru că nu ți-ai îndeplinit obligațiile pe care le aveai față de mine. Mystic e deschis pentru negocieri. Asta înseamnă cerere. Am nevoie ca boilerul ăla să fie funcțional. Nu mai târziu. Azi.

Michael îşi îndreptă vocea spre pasarelă.

— L-a găsit cineva pe Petic?

— Îl căutăm!

Se întoarse apoi din nou spre Dunk. Arăta ca un bivol. Ar fi trebuit pus la jug.

— Sunt cam ocupat momentan.

— Dă-mi voie să-ți aduc aminte termenii înțelegerii noastre. Tu te ocupi de distilerie, eu îți dau zece la sută din profit. Nu e greu de ținut minte.

Michael strigă încă o dată spre pasarelă.

— Ar fi bine dacă ați găsi ceva!

Următorul lucru pe care-l ştiu Michael fu că se trezi izbit de perete, cu brațul lui Dunk apăsându-i gâtul.

— Acum eşti atent la mine?

Nasul lat şi plin de puncte negre al bărbatului era la doar câțiva centimetri de fața lui Michael; respirația îi era la fel de acră ca vinul vechi.

— Uşurel, amigo! Nu trebuie să facem asta în fața copiilor.

— Lucrezi pentru mine, afurisitule!

— Dacă se poate, aş face o observaţie! Posibil să te simţi bine pe moment, rupându-mi gâtul, dar asta n-o să-ţi aducă mai multă băutură.

— Michael, eşti în regulă?

Rand stătea chiar în spatele lui Dunk, însoţit de alţi doi, Fastau şi Weir. Rand avea în mână o cheie lungă, ceilalţi, câte o bucată de ţeavă. Ţineau obiectele într-o manieră degajată, de parcă doar ce le-ar fi adunat de pe jos într-o zi obişnuită de lucru.

— Doar o mică neînţelegere, răspunse Michael. Ce zici, Dunk? Nu trebuie să facem o problemă din asta. Mi-ai captat atenţia, jur!

Braţul lui Dunk îi apăsă şi mai tare gâtul.

— Să te ia naiba!

Michael le aruncă o privire lui Weir şi lui Fastau peste umărul lui Dunk.

— Voi doi, duceţi-vă şi verificaţi distileriile, vedeţi în ce stadiu sunt, după care veniţi la mine pentru raport. Aţi priceput?

Apoi, către Dunk:

— Mă ocup de asta. Te-am auzit cât se poate de clar.

— Douăzeci de ani. M-am săturat de prostiile tale. Şi de… preocuparea asta a ta.

— Înţeleg ce simţi. Am vorbit neîntrebat. Noile boilere sunt gata şi funcţionează, nu e nicio problemă.

Dunk continua să îl fixeze cu privirea. Era greu de spus cum aveau să se sfârşească lucrurile. În cele din urmă, împingându-l încă o dată pe Michael în perete, Dunk se dădu înapoi. Se întoarse spre oamenii lui Michael şi îi ţintui cu ochi duri:

— Voi trei ar trebui să fiţi mai atenţi.

Michael se abţinu să tuşească până când Dunk plecă.

— Doamne, Michael! făcu Rand, uitându-se lung la el.

— Ei, are doar o zi proastă. O să-i treacă. Voi doi, înapoi la treabă! Rand, tu vino cu mine!

Weir se încruntă:
— Nu vrei să mergem la distilerii?
— Nu, nu vreau. Le verific eu mai târziu.
Şi se depărtară.
— N-ar trebui să-l întărâți aşa, spuse Rand.
Michael se opri din nou ca să tuşească. Se simțea cam stupid, deşi, pe de altă parte, întregul episod fusese ciudat de satisfăcător. Era plăcut atunci când oamenii îşi dădeau frâu pornirilor.
— L-ai văzut pe undeva pe Greer?
— S-a dus în larg de dimineață.
Deci era ziua de hrană. Michael se îngrijora mereu – Amy încă încerca să-l omoare pe Greer de fiecare dată –, însă bărbatul lua lucrurile aşa cum erau. Cu excepția lui Rand, cu care fusese încă de la început, niciunul dintre oamenii lui Michael nu ştiau despre asta: despre Amy şi Carter, despre *Chevron Mariner,* despre pungile cu sânge pe care Greer le livra cu conştiinciozitate la fiecare şase zile.
Rand privi în jur, apoi întrebă încetişor:
— Cât timp crezi că mai avem până să se întoarcă viralii? Probabil că nu prea mult, de-acum.
Michael ridică din umeri.
— Nu e că nu sunt mulțumit aşa. Cu toții suntem. Dar vreau ca oamenii să fie pregătiți.
— Dacă îşi fac naibii treaba, vom fi plecați cu mult înainte să se întâmple, spuse Michael, ridicându-şi trusa de scule pe un umăr. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, să se ducă cineva după Petic! N-am de gând să stau după el toată dimineața!
Era seară când Michael ieşi în sfârşit din pântecele navei. Genunchii îl dureau de moarte; îşi făcuse ceva şi la gât. Şi tot nu găsise sursa scurgerii.
Dar avea s-o găsească; reuşea de fiecare dată. Avea s-o găsească, şi nu numai atât, ci toate celelalte scurgeri şi nituri ruginite şi cabluri roase din kilometri de cabluri, fire şi țevi de pe *Bergensfjord,* iar cât de curând, în doar câteva

luni, aveau să schimbe acumulatorii şi să testeze motoarele şi, dacă totul mergea bine, aşa cum ar fi trebuit, ar fi fost gata. Lui Michael îi plăcea să se gândească la ziua aceea. La pompele în acțiune, la apa care se revărsa în doc, la porțile barajului deschizându-se şi la Bergensfjord, cu toate cele douăzeci de mii de tone ale ei, lunecând grațios în brațele mării.

Michael nu prea se mai gândise la altceva vreme de douăzeci de ani. Înțelegerea fusese ideea lui Greer – o adevărată lovitură de geniu. Aveau nevoie de bani, mulți bani. Ce aveau de vânzare? La o lună după ce îi arătase lui Lucius pagina de ziar găsită pe Bergensfjord, Michael se trezise în camera din spate a sălii jocurilor de noroc „La Văru'", stând la masă dinaintea lui Dunk Withers. Michael îl ştia ca fiind un bărbat cu un temperament exploziv, căruia îi lipsea orice urmă de conştiință, mânat doar de grijile cele mai de bază. Viața lui Michael nu însemna nimic pentru el, pentru că lui nu-i păsa de nimeni. Însă reputația lui Michael i-o luase înainte, iar el îşi făcuse bine temele. Porțile erau pe punctul de a se deschide; oamenii aveau să dea năvală în provincii. Erau multe oportunități, lăsase Michael de înțeles, însă avea comerțul capacitatea de a satisface o creştere rapidă a cererii? Ce-ar zice Dunk dacă Michael i-ar spune că ar putea să-i tripleze – ba nu, să-i *cvadrupleze* – producția? Şi că acest lucru i-ar garanta de asemenea şi un flux neîntrerupt de muniție? Ba mai mult decât atât, dacă Michael ştia un loc de unde ar fi putut opera în deplină siguranță, fără intervenția armatei şi a autorității domestice, dar cu acces rapid la Kerrville şi la celelalte provincii? Că, una peste alta, putea să-l facă pe Dunk Withers mai bogat decât şi-ar fi putut închipui?

Şi astfel se născuse istmul lor.

La început, irosiseră o grămadă de timp. Înainte ca Michael să strângă măcar un şurub pe Bergensfjord, fusese nevoit să câştige încrederea bărbatului. Timp de trei ani supraveghease construcția uriaşelor rafinării care aveau să-l

transforme pe Dunk Withers într-o legendă. Michael ştia care aveau să fie costurile. Câte bătăi n-aveau să-i lase pe unii însângeraţi şi fără dinţi, câte cadavre n-aveau să fie abandonate pe alei, câte neveste şi copii n-aveau să fie bătuţi sau chiar omorâţi, doar din cauza otrăvii mintale pe care o pusese la dispoziţie? Încercase să nu se gândească la asta. *Bergensfjord* era tot ce conta; era preţul cerut de ea, plătit cu sânge.

Între timp, pusese bazele proiectului care-l interesa de la bun început. Pornise cu rafinăria. Cu întrebări precaute. Cine părea plictisit? Nemulţumit? Neliniştit? Rand Horgan fusese cel dintâi; el şi Michael lucraseră împreună ca petrolişti ani buni. Îi urmară şi alţii, recrutaţi de peste tot. Greer fusese plecat câteva zile, ca să se întoarcă apoi cu un bărbat într-un jeep, care venise doar cu o geantă de pânză şi cu promisiunea că avea să se alăture istmului lor vreme de cinci ani, în schimbul unui salariu atât de ridicol de mare, încât l-ar fi aranjat pe viaţă. Numărul creştea; curând, aveau să fie cincizeci şi patru de suflete, care nu aveau nimic de pierdut. Michael începuse să observe tiparul. Banii erau un stimulent, însă oamenii aceştia căutau de fapt ceva intangibil. Mulţi dintre ei treceau prin viaţă fără să simtă că au un scop. Fiecare zi era la fel ca precedenta, lipsită de orice însemnătate. De fiecare dată când prezenta nava unui nou recrut, vedea o schimbare clară în privirea omului. Iată aici ceva dincolo de scopul zilelor obişnuite, ceva din vremurile de dinainte ca omenirea să se împuţineze. Michael oferea acestor oameni un trecut şi, odată cu el, un viitor. *Chiar o s-o putem repara?* întrebau ei de fiecare dată. *N-o s-o reparăm*, îi corecta Michael. *O s-o trezim la viaţă.*

Nu ţinea de fiecare dată. Michael avea o regulă: după trei ani, timp în care Michael se convingea de loialitatea omului, îl ducea la o cabană izolată, îl aşeza pe un scaun şi îi dădea veştile proaste. Majoritatea le primeau destul de bine: o clipă de neîncredere, o scurtă perioadă de negociere cu

universul, unii cereau dovezi pe care Michael refuza să le dea, rezistența se transforma în cele din urmă în acceptare şi, la final, într-o recunoştinţă melancolică. La urma urmei, aveau să se numere printre cei vii. Cât despre cei care nu rezistau trei ani ori picau testul cabanei, ei bine, ei erau cei mai puțini norocoşi. Greer se ocupa de asta; Michael păstra distanța. Erau înconjurați de ape, în care un om putea să dispară cu uşurință. La urma urmei, numele lui nu era pomenit pe nicăieri.

Îi luase doi ani să repare docul, încă doi să golească și coca şi s-o facă din nou să plutească, încă unu s-o pună pe picioare. Ziua în care îi montaseră carena în ancoraj, îi sigilaseră uşile şi scoseseră apa din doc fu cea mai emoționantă din viața lui Michael. Dacă ancorajul nu avea să țină? Carena putea să crape sau nu. O mie de lucruri puteau merge prost şi nu ar mai fi avut o a doua şansă. Pe când apa se retrăgea şi partea de jos a cocii devenea vizibilă, oamenii lui izbucniră în urale, însă Michael simțea cu totul altceva. Nu euforie, ci mai degrabă un sentiment al destinului. Singur, urcă scările de la baza docului. Uralele amuțiră; toată lumea îl urmărea acum cu privirea. Cu apa crescându-i în jurul gleznelor, păşi cu grijă, ca şi cum s-ar fi apropiat de cine ştie ce relicvă sfântă. Golită de apă, devenise ceva cu totul nou. Numai dimensiunile ei, mărimea de necuprins te făceau să te pierzi cu firea. Curbura cocii, chiar de sub linia apei, avea o moliciune aproape feminină; de la provă pornea o formă bulbucată, ca un nas sau un vârf de glonț. Se duse dedesubt; toată greutatea ei era acum deasupra lui, un munte suspendat deasupra capului său. Ridică o mână, atingându-i carena. Era rece; o senzație care-i înfioră vârful degetelor. Era ca şi cum respira, ca o ființă vie. O certitudine profundă îi curgea acum prin vene: iată misiunea lui. Toate celelalte posibilități din viața lui fuseseră anulate; până în ziua când va muri, nu va mai avea niciun alt scop.

În afară de dățile când mergea cu Nautilus, Michael nu mai părăsi istmul. O dovadă de solidaritate, o decizie importantă, însă numai el cunoştea adevăratul motiv din inima lui. Nu aparținea de niciun alt loc.

Se duse la provă să-l caute pe Greer. Afară sufla un vânt umed de martie. Istmul, parte dintr-un complex vechi de şantiere navale, ieşea în canal cam un kilometru, la sud de Channel Bridge. La vreo o sută de metri în larg, *Nautilus* aştepta la ancoră. Carena îi era încă etanşă, iar pânzele, întregi. La vederea ei, simți cum îl încearcă un sentiment de infidelitate; nu mai navigase cu ea de luni bune. Ea fusese cea dintâi; dacă *Bergensfjord* era soția, atunci *Nautilus* era fata care-l învățase să iubească.

O auzi cum e lansată la apă, înainte s-o vadă lunecând sub Channel Bridge în lumina argintie. Michael coborî pe doc tocmai când Greer trăgea barca la mal. Îi aruncă lui Michael una dintre funii.

— Cum a mers?

Greer legă pupa, îi dădu lui Michael să-i țină puşca şi urcă pe chei. Fiind cu puțin trecut de şaptezeci de ani, îmbătrânise aşa cum o fac bivolii: într-un minut fornăie şi pufnesc, uitându-se urât la tine, în următorul îi găseşti zăcând întinşi pe vreun câmp, acoperiți de muşte.

— Ei bine, făcu Michael, dacă Amy nu te-a omorât, aş zice că e mai bine.

Greer nu răspunse. Michael simți că bărbatul era neliniştit; vizita nu mersese prea bine.

— Lucius, a zis ceva?

— Ce să zică? Ştii cum se desfăşoară treaba asta.

— De fapt, n-am ştiut niciodată.

El ridică din umeri.

— E un presentiment pe care-l am. Pe care-l are ea. Probabil că nu-i nimic.

Michael hotărî să nu mai insiste.

— Mai voiam să vorbesc cu tine despre ceva. Azi am avut o mică dispută cu Dunk.

Greer strângea funia colac.

— Ştii cum e el. Mâine pe vremea asta va fi uitat deja tot.

— Nu cred că o să fie valabil şi de data asta. A fost cam urât.

Greer ridică privirea.

— A fost vina mea. Eu l-am întărâtat.

— Ce s-a întâmplat?

— A venit jos în sala motoarelor. Prostiile obişnuite despre rafinării. Rand şi vreo doi băieți au trebuit practic să-l dea jos de pe mine.

Greer se încruntă.

— Se întâmplă cam des în ultima vreme.

— Ştiu. Începe să devină o problemă.

Michael făcu o pauză, apoi continuă:

— Poate că e timpul.

Greer nu răspunse, analizând informația.

— Am mai discutat despre asta.

Greer rămase pe gânduri o clipă, apoi încuviință din cap.

— Având în vedere circumstanțele, poate că ai dreptate.

Trecură apoi la nume: pe cine puteau conta, pe cine nu, cine era aşa şi aşa şi trebuia abordat cu delicatețe.

— Ar trebui să te dai la fund o vreme, îi spuse Greer. Eu şi cu Rand o să facem aranjamentele.

— Dacă aşa crezi că e cel mai bine.

Reflectoarele se aprinseră, inundând docul cu lumină. Michael avea să lucreze o bună bucată din noapte.

— Tu doar pregăteşte nava, îi mai spuse Greer.

Sara ridică privirea din hârtiile de la recepție; Jenny stătea în uşă.

— Sara, trebuie să vii să vezi ceva!

Sara o urmă în jos pe scări, unde erau saloanele. Jenny trase perdeaua ca să-i arate.

— Cei de la Securitatea Națională l-au găsit pe o alee.

Sarei îi luă o clipă până să-şi recunoască propriul ginere. Fața îi fusese bătută măr. Avea ambele brațe în ghips. Ieşiră din salon, apoi Jenny îi spuse.

— Am văzut fişa şi mi-am dat seama cine e.
— Unde e Kate?
— Lucrează în tura de noapte.
Era aproape patru. Kate avea să intre pe uşă din clipă în clipă.
— Nu o lăsa să vină aici.
— Şi ce să-i spun?
Sara se gândi o clipă, apoi spuse:
— Trimite-o la orfelinat. Nu erau programați pentru o vizită?
— Nu ştiu.
— Descurcă-te. Fugi!
Sara intră în salon. Pe când se apropia, Bill se uita la ea cu privirea unui om care ştia că ziua îi era pe cale să devină şi mai proastă.
— Bill, ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.
El îşi întoarse fața.
— Sunt dezamăgită de tine, Bill.
El vorbi printre buzele-i umflate.
— Mi-am dat seama.
— Cât le datorezi?
Îi spuse. Sara se lăsă pe scaunul de lângă pat.
— Cum de ai putut fi atât de prost?
— Crezi că am vrut să iasă aşa?
— Ştii că o să te omoare. Probabil că i-ai lăsa pur şi simplu s-o facă.
O luă prin surprindere, începând să plângă.
— Iisuse, nu face asta! spuse ea.
— Nu mă pot abține.
Din nasul umflat îi curgeau muci.
— O iubesc pe Kate, le iubesc pe fete. Chiar îmi pare foarte, foarte rău.
— Părerile de rău nu te ajută cu nimic. Cât timp ți-au dat să le dai banii?
— Pot să îi câştig înapoi. Nu-mi trebuie decât miza pe o seară. Nu mult, doar atât cât să pot începe.

— Kate chiar înghite toate astea?
— Ea nu trebuie să ştie.
— Era o întrebare retorică, Bill. Cât timp ți-au dat?
— Cât se dă de obicei. Trei zile.
— Cum adică, de obicei? Stai, de fapt, nu-mi spune!
Se ridică în picioare.
— Să nu-i spui lui Hollis. O să mă omoare cu mâna lui!
— Tot ce-i posibil.
— Îmi pare rău, Sara. Am dat-o în bară, ştiu asta.
Jenny îşi făcu apariția, cu răsuflarea tăiată.
— În regulă, se pare că a muşcat momeala.
Sara se uită la ceas.
— Asta înseamnă că ai cam o oră, Bill, înainte să vină soția ta. Îți sugerez să mărturiseşti adevărul şi să cerşeşti milă.
Bărbatul arăta îngrozit.
— Ce ai de gând să faci?
— Ceva ce nu meriți.

27

Caleb lucra la construcția unui coteț, când văzu o siluetă înaintând pe drumul prăfuit. Era după-amiază târziu; Pim şi Theo se odihneau înăuntru.
— Am văzut fumul.
Bărbatul care stătea dinaintea lui avea un chip plăcut, ars de soare şi o barbă deasă, lânoasă. Purta bretele şi o pălărie din paie cu borurile largi.
— De vreme ce-o să fim vecini, m-am gândit să vin să vă salut. Numele meu este Phil Tatum.
— Caleb Jaxon.
Cei doi îşi strânseră mâinile.
— Noi stăm chiar de partea cealaltă a dealului. Suntem acolo de ceva vreme, dinaintea majorității oamenilor.

Suntem doar eu şi soţia mea Dorien. Avem un băiat mare care doar ce şi-a făcut casă în Bandera. Jaxon ai spus?

— Da. Numele tatălui meu.

— Să fiu al naibii! Şi ce cauţi aici?

— Ce caută toată lumea, aş zice. Să-şi facă un trai.

Caleb îşi scoase mănuşile:

— Vino să-mi cunoşti familia!

Pim stătea pe un scaun lângă şemineul neaprins, cu Theo în braţe, în timp ce-i arăta o carte cu poze.

— Pim! o strigă Caleb, vorbindu-i şi prin semne totodată. Dumnealui este vecinul nostru, domnul Tatum.

— Bună ziua, doamnă Jaxon!

Bărbatul îşi dădu jos pălăria, pe care o ţinea acum la piept.

— Vă rog, nu vă ridicaţi din cauza mea.

— *Mă bucur mult să vă cunosc.*

Caleb îşi dădu atunci seama de greşeala făcută.

— Ar fi trebuit să vă pun în temă. Soţia mea este surdă. A spus că se bucură să vă cunoască.

Bărbatul dădu din cap.

— Am avut şi eu o verişoară, a murit acum ceva timp. Învăţase să citească puţin pe buze, dar biata de ea trăia într-o lume a ei.

Ridică apoi vocea, aşa cum făceau majoritatea:

— Ce băiat frumos aveţi, doamnă Jaxon!

— *Ce spune?*

— *Că eşti frumoasă şi că vrea să se culce cu tine.*

Se întoarse spre oaspetele lor, care încă frământa între degete borul pălăriei.

— Vă mulţumeşte, domnule Tatum.

— *Nu fi nepoliticos! Întreabă-l dacă vrea ceva de băut.*

Caleb repetă întrebarea.

— Trebuie să fiu acasă înainte de cină, dar cred că mai pot sta puţin, mulţumesc.

Pim umplu o carafă cu apă, adăugă nişte felii de lămâie şi o puse pe masă, unde se aşezară cei doi bărbaţi. Vorbiră

despre nimicuri: despre vreme, despre celelalte gospodării din zonă, de unde să-şi ia Caleb animalele şi cu ce preț.

Pim plecase cu Theo; îi plăcea să-l ducă la râu, unde cei doi stăteau pe mal în linişte. Pentru Caleb devenise limpede faptul că bărbatul şi nevasta lui se simțeau cam singuri. Fiul lor plecase cu o femeie pe care o cunoscuse la o seară dansantă în Hunt şi abia dacă îşi luase la revedere de la ei.

— Am observat că soția ta e însărcinată, spuse Tatum.

Terminaseră apa, acum doar vorbeau.

— Da, trebuie să nască în septembrie.

— E un doctor în Mystic, pentru când o să aibă nevoie, îl informă el pe Caleb.

— Mulțumesc. Foarte amabil din partea ta.

Caleb simți prezența unui poveşti triste în spatele ofertei bărbatului. Soții Tatum mai avuseseră un copil, poate mai mulți, care nu supraviețuiseră. Acest lucru se întâmplase demult, şi totuşi, nu chiar.

— Vă rămân îndatorat amândurora, îi spuse Tatum la uşă. Mă bucur să ştiu că mai sunt oameni prin preajmă.

În noaptea aceea, Caleb reproduse conversația pentru Pim. Ea îi făcea baie lui Theo în chiuvetă. Fusese agitat la început, dar acum părea să îi placă, bătând apa cu pumnişorii.

— *Ar trebui să trec pe la soția lui,* îi spuse Pim prin semne.

— *Vrei să vin cu tine*? o întrebă el, cu gând să îi traducă.

Ea îi aruncă o privire de parcă şi-ar fi pierdut mințile.

— *Nu fi ridicol!*

Conversația i se învârti în cap zile în şir. Cumva, în ciuda tuturor planurilor lui, Caleb nu se gândise şi că vor avea nevoie de oameni pe lângă ei. Pe de o parte, pentru că el şi Pim aveau o conexiune atât de intensă, încât orice altă relație părea neimportantă prin comparație. Pe de altă parte, nu era chiar sociabil; prefera să stea cu gândurile lui decât să poarte o conversație cu alți oameni.

La fel de adevărat era că lumea lui Pim era mult mai limitată decât a majorității. În afară de familia ei, se rezuma la un mic grup al acelora care, dacă nu puteau să comunice prin semne, puteau totuşi să intuiască ce voia să spună. Era deseori singură, lucru care nu părea s-o deranjeze, şi îşi ocupa mare parte din timp cu scrisul. Caleb trăsese cu ochiul la jurnalele ei de-a lungul anilor, nerezistând tentației de a comite acest delict minor; întocmai ca şi scrisorile ei, paginile din jurnal erau pline cu o scriitură deosebită. În vreme ce uneori descriau îndoieli sau griji în privința a tot felul de chestiuni, cele mai multe conțineau o privire optimistă asupra vieții. Printre ele găseai şi nenumărate schițe, deşi nu o văzuse niciodată desenând. Cele mai multe înfățişau scene de familie. Multe desene reprezentau păsări şi animale, precum şi fețele unor persoane cunoscute, însă niciuna nu era a lui. Se întrebă de ce nu-l lăsase niciodată să le vadă, de ce le desenase în secret. Cele mai reuşite erau peisajele marine – cu atât mai remarcabile cu cât Pim nu văzuse niciodată marea.

Şi totuşi, avea nevoie de prieteni. La două zile de la vizita lui Phil, Pim îl întrebă pe Caleb dacă nu poate să aibă grijă de Theo pentru câteva ore; voia să treacă pe la soții Tatum şi să le ducă o turtă din mălai. Caleb îşi petrecu după-amiaza lucrând în grădină, în timp ce Theo dormea într-un coşuleț. Începu să se îngrijoreze pe măsură ce ziua se transforma în noapte, dar Pim se întoarse chiar înainte de lăsarea întunericului, plină de voie bună. Când Caleb o întrebă cum se descurcaseră să poarte o conversație de aproape cinci ore, Pim zâmbi. *Pentru femei, asta nu contează,* îi răspunse ea prin semne. *Întotdeauna reuşim să ne înțelegem de minune.*

A doua zi de dimineață, Caleb se duse cu căruța în oraş după provizii şi ca să potcovească unul dintre cai, armăsarul negru pe care îl botezaseră Chipeşul. Pim avea şi o scrisoare pentru Kate, pe care îl rugase s-o pună la poştă. În plus, voia să ia legătura cu oamenii din zonă, să afle

câteva ceva despre soțiile lor, sperând astfel să mărească cercul de cunoştințe ale lui Pim, în aşa fel încât să nu se simtă singură.

Oraşul nu arăta deloc bine. Nu trecuseră decât câteva săptămâni de când el şi Pim merseseră pe acolo în drumul lor spre gospodărie; pe atunci, mai erau oameni prin jur, însă acum locul părea lipsit de viață. Primăria era închisă, la fel şi fierăria. Însă avu mai mult noroc la băcănie. Proprietarul era un văduv pe nume George Pettibrew. La fel ca mulți alți bărbați de la frontieră, avea un caracter taciturn, greu de descusut, iar Caleb nu aflase niciodată mare lucru despre el. George îl urmă în timp ce dădea o raită prin magazin, plasând comanda – un sac de făină, zahăr de sfeclă, o bucată de lanț gros, nişte ață de cusut, treizeci de metri de plasă din sârmă, un sac de cuie, untură, mălai, sare, ulei pentru lămpi şi douăzeci de kilograme de nutreț.

— Aş vrea să cumpăr şi nişte muniție, spuse Caleb, în vreme ce George făcea socotelile la tejghea. De calibru .30.06.

Pe fața bărbatului apăru o expresie care ar fi spus: *La fel ca toată lumea.* Continuă să mâzgălească cifre cu un ciot de creion.

— Îți pot da doar şase.

— Câte sunt într-o cutie?

— Nu cutii. Gloanțe.

Părea o glumă proastă.

— Asta e tot? De când?

George arătă cu degetul peste umăr. Pe peretele din spatele tejghelei era lipit un semn pe care scria:

RECOMPENSĂ 100$

LEU-DE-MUNTE

PREZENTAȚI CADAVRUL LA PRIMĂRIA DIN HUNT PENTRU ÎNCASAREA BANILOR

— Oamenii m-au lăsat aproape fără nimic, nu că înainte aş fi avut prea mult. Muniția e la mare căutare în zilele astea. Ți le dau la un dolar bucata.

— Dar asta e ridicol!

George ridică din umeri. Afacerile erau afaceri; lui îi era indiferent. Caleb ar fi vrut să îi spună să şi le bage undeva, dar, pe de altă parte, nu voiai să te pui cu un leu-de-munte. Aşa că scoase bancnotele.

— Gândeşte-te că faci o investiție, spuse George, punând banii în seiful lui. Dacă-l prinzi mata, n-o să ți se mai pară aşa de mult, nu?

Toate cumpărăturile sfârşiră în căruță. Caleb scană strada pustie. Chiar era al naibii de liniştită în miezul zilei. Se simțea puțin îngrijorat, deşi era mai degrabă dezamăgit că avea să se întoarcă cu atât de puține după vizita lui.

Tocmai era pe cale să plece din oraş, când îşi aduse aminte de doctorul de care îi spusese Tatum. N-ar fi fost rău să facă cunoştință. Pe doctor îl chema Elacqua. Potrivit lui Tatum, lucrase cândva la spitalul din Kerrville, după care se retrăsese în provincii. Nu erau prea multe case, cea a doctorului fiind uşor de găsit: o clădire mică, vopsită într-un galben vesel, cu o firmă pe care scria DR. BRIAN ELACQUA atârnând deasupra verandei. În curte era parcată o camionetă cu apărători ruginite. Caleb priponi calul şi bătu la uşă. Un singur ochi apăru pe după perdeaua de la fereastră.

— Ce vrei?

Vocea era răstită, aproape ostilă.

— Dumneata eşti doctorul Elacqua?

— Cine întreabă?

Caleb regreta că venise; era evident că era ceva în neregulă cu bărbatul. Crezu că poate era băut.

— Mă numesc Caleb Jaxon. Phil Tatum, vecinul meu, mi-a spus că dumneata eşti doctorul oraşului.

— Eşti bolnav?

— Am vrut doar să dau bună ziua. Suntem nou-veniți aici. Soția mea e însărcinată. Dar e în regulă, pot veni altădată.

Tocmai când Caleb cobora de pe prispă, uşa se deschise.

— Jaxon?

— Da?

Doctorul arăta în ultimul hal: cu talia îngroşată, cu o coamă sălbatică de păr alb ca zăpada şi cu o barbă la culoare.

— Ai putea foarte bine să intri.

Soția lui, o femeie agitată într-o rochie de casă fără formă, le servi în sufragerie nişte ceai neplăcut la gust. Nu primi nicio explicație pentru purtarea lui Elacqua de mai devreme. Poate că aşa se făceau lucrurile pe aici, se gândi Caleb.

— În câte luni e soția ta? întrebă doctorul după ce trecură de formalități.

Caleb observă că-şi pusese în ceai câteva picături dintr-o ploscă pe care o scosese din buzunar.

— În aproape patru. Soacra mea e Sara Wilson, poate o cunoşti. Caleb se gândi că e un prilej numai bun să menționeze asta.

— S-o ştiu? Eu am învățat-o. Dar am crezut că fiica ei lucrează la spital.

— Aceea e Kate. Soția mea e Pim.

Rămase pe gânduri o clipă, apoi spuse:

— Nu-mi aduc aminte de nicio Pim. A, muta! zise clătinând din cap cu amărăciune. Biata de ea! Frumos din partea ta că te-ai însurat cu ea.

Caleb mai auzise astfel de afirmații.

— Sunt sigur că ea consideră exact invers.

— Pe de altă parte, cine n-ar vrea o soție care să nu vorbească? Eu abia pot să leg două gânduri pe-aici.

Caleb se uită lung la el.

— Ei bine, spuse Elacqua, dregându-şi glasul. Pot să trec pe la ea dacă vrei, să văd cum o duce.

În uşă, Caleb îşi aduse aminte de scrisoarea lui Pim. Îl întrebă pe Elacqua dacă nu putea s-o pună el la poştă, când avea să se deschidă.

— Pot să încerc. Oamenii ăia nu sunt niciodată acolo.

— Chiar eram nedumerit în privința asta, spuse Caleb. Oraşul pare cam gol.

— N-am observat. Se încruntă mirat: O fi din cauza leului-de-munte. Se întâmplă des pe-aici.

— A fost atacat cineva?

— Nu din câte am auzit eu, doar animalele de curte. Cu recompensa aia, mulți sunt plecați să-l vâneze. O prostie, dacă mă întrebi pe mine. Sunt nişte jivine tare şirete.

Caleb plecă din oraş. Măcar încercase să pună scrisoarea la poştă. Cât despre Elacqua, se îndoia sincer că Pim ar vrea să aibă de-a face cu bărbatul. Leul-de-munte nu-l îngrijora peste poate. Era pur şi simplu prețul pe care trebuiau să-l plătească pentru faptul că trăiau la frontieră. Totuşi, avea să-i spună lui Pim să nu-l mai ducă pe Theo la râu pentru o vreme. Puteau să stea şi pe lângă casă până când se linişteau lucrurile.

Serviră cina şi se duseră la culcare. Ploaia cădea cu ropote mici pe acoperiş. În toiul nopții, Caleb fu trezit de un țipăt ascuțit. Preț de o secundă înfiorătoare, se gândi că se întâmplase ceva cu Theo, dar apoi țipătul se auzi din nou şi îşi dădu seama că venea de afară. Era țipătul fricii – al fricii şi al durerii sfâşietoare. Un animal era pe moarte.

De dimineață, căută prin tufişurile din preajma casei. Dădu de o zonă în care ramurile lor fuseseră culcate la pământ; de jur-împrejur erau numai smocuri de păr aspru, pline de sânge. Se gândi că poate fusese un raton. Căută urme prin apropiere, însă, dacă fuseseră, ploaia le spălase cu totul.

A doua zi, se duse peste deal la soții Tatum. Gospodăria lor era cu mult mai mare decât a lui, cu un hambar măricel şi cu o casă cu acoperişul din tablă. Ghivece cu albăstrele atârnau la ferestrele din față. Dorien Tatum îl întâmpină în

uşă. Era o femeie cu obraji bucălați şi cu părul cenuşiu, strâns într-un coc; îl conduse până la capătul proprietății, unde soțul ei curăța buruieni.

— Un leu-de-munte, zici?

Phil îşi scoase pălăria ca să-şi şteargă fruntea de transpirație.

— Aşa se vorbeşte prin oraş.

— Am mai avut şi înainte. Dar credeam că au dispărut de mult. Sunt nişte afurisiți neobosiți.

— Mă gândeam eu. Probabil că nu e decât un zvon.

— O să fiu cu ochii în patru, totuşi. Mulțumeşte-i soției dumitale pentru turta de mălai. Dory s-a bucurat tare mult de vizita ei. Şi-au scris mesaje cu orele.

Caleb dădu să plece, dar apoi se opri:

— Cum e de obicei prin oraş?

Tatum trase o duşcă dintr-o ploscă.

— La ce te referi?

— Ei bine, era cam linişte. Mi s-a părut ciudat, în toiul zilei.

Acum că o spusese, i se părea stupid.

— Primăria era închisă, la fel şi fierăria. Speram să potcovesc unul dintre cai.

— Sunt oameni, de obicei. Poate Juno este bolnav. Juno Brand era fierarul oraşului.

— Poate aşa o fi.

Phil zâmbi prin barbă.

— Mai du-te peste o zi sau două. Sunt singur c-o să-l găseşti. Dar să ne spui dacă ai nevoie de ceva.

Caleb se hotărî să nu îi spună lui Pim ce găsise în pădure; nu avea niciun motiv s-o alarmeze, iar un raton mort nu însemna nimic. Însă în seara aceea, pe când spălau vasele, îi mai spuse o dată ca ea şi Theo să nu se îndepărteze prea mult de casă.

— *Îți faci prea multe griji,* îi spuse ea prin semne.

— *Scuze.*

— *Nu-ți cere scuze.*

Se întoarse de la chiuvetă şi îl surprinse cu un sărut prelung.

— *E unul dintre motivele pentru care te iubesc.*

El ridică din sprâncene cu subînțeles.

— *Asta înseamnă ce cred eu că înseamnă?*

— *Lasă-mă să-l culc pe Theo mai întâi.*

Însă nu era nevoie. Băiatul adormise deja.

28

Îşi începu noaptea, aşa cum îşi începea toate nopțile, pe acoperişul parțial construitei clădiri de birouri de la intersecția străzilor 43rd cu 5th. Bătea un vânt aprig, uşor călduț; stelele împânzeau cerul, dese precum firele de praf. Formele marilor clădiri se conturau la orizont, nişte siluete negre ca smoala. Empire State. Rockefeller Center. Magnifica Chrysler Building, preferata lui Fanning, domina împrejurimile cu grațioasa ei coroană în stil Art Deco. Aliciei îi plăceau cel mai mult orele de după miezul nopții. Liniştea era cumva mai profundă, aerul mai pur. Se simțea mai aproape de miezul lucrurilor, de cromatica bogată de sunete, de mirosurile şi de texturile lumii. Noaptea curgea prin ea, pătrunzându-i în vene. O respira. O beznă de netăgăduit, supremă.

Traversă acoperişul până la macara şi începu să se cațere. Prinsă de grinzile ieşite în afară ale etajelor superioare ale clădirii, se ridica încă treizeci de metri deasupra acoperişului. Erau şi scări, însă Alicia nu le luă în seamă, scările aparținând de trecut, o caracteristică ciudată a unei vieți de care abia îşi mai aducea aminte. Brațul macaralei, lung de câteva zeci de metri, era poziționat paralel cu latura vestică a clădirii. Îşi croi drum în josul pasarelei, până la capătul brațului, de unde atârna în beznă un lanț de metal. Alicia îl ridică, scoase piedica şi mută cârligul înapoi de-a lungul brațului. La întâlnirea brațului

cu catargul era o mică platformă. Puse cârligul acolo, se întoarse în capăt şi puse la loc piedica. Apoi se duse din nou la platformă. Fu cuprinsă de o nerăbdare plină de entuziasm, ca un apetit care urma să fie dezlănțuit. Stând în picioare, cu capul sus, apucă cârligul cu ambele mâini.

Şi sări.

Se aruncă în gol, cât mai departe de clădire. Şmecheria era să dea drumul cârligului la momentul potrivit, atunci când viteza şi impulsul cinetic aveau să fie în echilibru perfect. Acest lucru avea să se întâmple cam pe la a doua treime din arcul de cerc făcut de cârlig. Se legănă până jos, încă accelerând. Corpul, simțurile, gândurile ei – toate căpătaseră acelaşi ritm, devenind una cu viteza şi cu spațiul.

Dădu drumul cârligului. Îşi răsuci trupul şi îşi strânse genunchii la piept. Trei rotiri în aer şi se descolăci. Acoperişul plat de peste stradă, acela era ținta. Parcă îi ieşea în întâmpinare. *Bine ai venit, Alicia!*

Aterizare.

Puterile îi sporiseră. Era ca şi cum, în prezența creatorului ei, acel mecanism puternic dinăuntrul ei fusese dezlănțuit în totalitate. Spațiile din oraş erau lipsite de importanță; putea să străbată distanțe uriaşe, aterizând pe cele mai înguste margini, prinzându-se de cele mai subțiri crengi. Gravitația era o joacă pentru ea; străbătea pe deasupra Manhattanul, ca o păsăruică. În oglinda zgârie-norilor, reflexia ei țâşnea şi zbura, sărea şi se învârtea.

Se trezi, ceva mai târziu, având la picioarele ei 3rd Avenue, în apropierea demarcației dintre țărm şi mare; la câteva străzi la sud de Astor Place, apele începuseră să pătrundă, clipocind dinspre lumea acum scufundată a insulei. Coborî ca o minge de ping-pong printre clădiri şi ajunse în stradă. Peste tot erau numai cartuşe goale, împrăştiate printre algele uscate aduse de valurile furtunoase. Îngenunche şi îşi lipi urechea de pavaj.

Se puseseră în mişcare, era cât se poate de clar.

Grătarul se dădu la o parte cu uşurinţă; intră în tunel, îşi aprinse torţa şi începu să meargă spre sud. O panglică de apă neagră clipocea la picioarele ei. Cei Mulţi ai lui Fanning mâncaseră. Îşi lăsaseră mizeriile peste tot, putoare, fecale, precum şi rămăşiţe – de şoareci, de şobolani, micile creaturi ale substratului mocirlos al oraşului. Unele erau încă proaspete, de câteva zile, cel mult.

Trecu prin staţia de la Astor Place. De-acum putea simţi marea. Volumul ei era mereu presant, mereu în căutare să-şi lărgească hotarele, să înece lumea cu greutatea ei rece şi albastră. Inima începuse să îi bată mai repede; părul de pe braţe i se zbârlise. *E doar apă*, îşi spuse. *Doar apă*...

Stăvilarul îi apăru dinaintea ochilor. Un strat subţire de apă, aproape ca o ceaţă, ţâşnea pe la margini. Înaintă. O clipă de ezitare, apoi întinse mâna să atingă suprafaţa rece. De partea cealaltă, nenumărate tone de presiune stăteau în aşteptare, oprite de secole de greutatea uşii. Fanning le povestise despre asta. Întreaga reţea de metrou a Manhattanului se afla sub nivelul mării; fusese un dezastru pe cale să se producă. După ce uraganul Wilma inundase tunelele, părinţii oraşului construiseră o serie de uşi grele care să ţină apa. În toiul epidemiei, când sistemul de electricitate căzuse, acestea fuseseră închise etanş cu ajutorul unui mecanism de siguranţă integrat. Şi aşa rămăseseră mai bine de un secol, ţinând piept oceanului înconjurător.

Nu-ţi fie frică, nu-ţi fie frică...

Auzi un zgomot în spatele ei. Se întoarse, ridicând torţa. La capătul beznei, sclipiră doi ochi portocalii. Un mascul mare, dar slab, de i se vedeau umflăturile coastelor; stătea pe vine, ca o broască, între şine, cu un şobolan în gură, pe care-l ţinea cu vârful dinţilor. Şobolanul se zbătea şi scâncea, dând din coada lui solzoasă.

— La ce te holbezi? se răsti Alicia. Pleacă de-aici!

Gura i se închise cu un trosnet. Țâşni un jet de sânge. Viralul înghiți animalul scuipându-i afară oasele şi blana. Stomacul Aliciei tresări, nu de greață, ci de foame; nu mai mâncase de o săptămână. Viralul îşi întinse înainte ghearele, încercând să prindă aerul întocmai ca o pisică. Apoi îşi lăsă capul într-o parte, ca şi cum ar fi spus: Ce fel de creatură mai e și asta?

— Haide! făcu ea, fluturând torța de parcă ar fi fost o suliță. Pleacă, uș!

O ultimă privire, aproape drăgăstoasă. Apoi o zbughi.

Fanning se pregătise deja de venirea zorilor, trăgând obloanele. Stătea la locul lui obişnuit, la masa de pe balconul de deasupra holului principal, citind o carte la lumina lumânării. Îşi ridică ochii, auzind-o apropiindu-se.

— Ai prins ceva?

Alicia îşi trase un scaun.

— Nu mi-era foame.

— Ar trebui să mănânci.

— La fel şi tu.

El îşi întoarse atenția asupra cărții. Alicia se uită la titlu: *Tragedia lui Hamlet, prințul Danemarcei.*

— Am fost la bibliotecă.

— Văd.

— Este o piesă foarte tristă. Nu, nu tristă. Furioasă. Fanning ridică din umeri. N-am mai citit-o de ani buni. Acum mi se pare cu totul diferită.

Găsi o anumită pagină, se uită la ea şi ridică un deget într-o manieră profesorală.

„Umbra pe care am văzut-o
poate fi diavolul şi diavolul are puterea
să ia o formă plăcută; da, şi poate
din cauza slăbiciunii şi melancoliei mele
(cum el e puternic față de asemenea suflete)
mă înşală, ca să fiu afurisit.

Vreau să am dovezi mai sigure decât acestea. Piesa va fi cea
cu care voi prinde în cursă conştiinţa regelui.“[8]

Cum Alicia nu răspunse, el ridică din sprânceană:

— Nu prea eşti fan, nu?

Aşa făcea Fanning. Putea sta mut cu zilele, clocind în el, ca apoi, fără niciun avertisment, să înceapă să vorbească. În ultima perioadă, adoptase un ton de veselie seacă, aproape de îngâmfare.

— Dar înţeleg de ce îţi place.

— A plăcea nu cred că e verbul potrivit.

— Sfârşitul nu prea are noimă. Nu ştii cine rămâne rege.

— Întocmai.

Razele soarelui răzbăteau prin draperii, trasând dungi palide pe podea. Fanning nu părea deranjat de ele, deşi sensibilitatea lui era mult mai accentuată decât a ei. Pentru Fanning, atingerea soarelui era de-a dreptul dureroasă.

— Se trezesc, Tim. Vânează. Se mişcă prin tunele.

Fanning continuă să citească.

— Mă asculţi?

El ridică privirea, încruntând dintr-o sprânceană.

— Ei bine, şi ce-i cu asta?

— Nu aşa ne-am înţeles.

Îşi întoarse atenţia asupra cărţii, deşi doar se prefăcea că citeşte.

— Mă duc să-l văd pe Soldat.

El căscă, arătându-şi colţii, după care îşi strânse buzele palide într-un zâmbet.

— Mă găseşti aici.

Alicia îşi puse ochelarii, ieşi pe 43rd Street şi se îndreptă spre nord pe Madison Avenue. Primăvara îşi făcuse prea slab simţită prezenţa; doar câţiva pomi înmuguriseră, iar pe la umbră, încă se întindeau petice de zăpadă. Hambarul se afla în partea de est a parcului, de pe 63rd Street, chiar la sud de grădina zoologică. Îndepărtă pătura de pe Soldat şi îl

conduse afară din grajd. Parcul se simțea încremenit, ca şi cum ar fi fost surprins între două anotimpuri. Alicia se aşeză pe un bolovan de la marginea heleşteului şi urmări calul cum paşte. Îmbătrânise frumos; obosea mai uşor, dar numai puțin, şi încă era în putere, ținându-se mândru. Şuvițe de păr alb îi apăruseră în coadă şi pe la mustăți şi încă şi mai multe în blana de pe picioare. Îl urmări cu privirea până când se sătură, apoi îi puse şaua şi i se urcă în spinare.

— Facem nişte mişcare, băiete, ce zici?

Îl conduse de-a lungul pajiştii, apoi până la umbra copacilor. Îşi aminti ziua când l-a văzut pentru prima oară, toată acea sălbăticie revoltându-se înăuntrul lui, stând de unul singur lângă ce mai rămăsese din garnizoana Kearney, aşteptând-o ca pe o misivă. *Sunt al tău aşa cum tu eşti a mea. Pentru fiecare dintre noi există cineva.* După ce trecură de copaci, îl struni la galop, apoi la pas. În stânga lor era rezervorul, cu o capacitate de un miliard de litri – sursa de viață a oraşului. La intersecția cu 97th Street, descălecă.

— Hai să ne întoarcem!

Îşi croi drum înapoi în pădure, îşi scoase cizmele şi se urcă într-un copac potrivit de la marginea luminişului. Acolo, lăsată pe vine, aşteptă.

În cele din urmă, dorința i se împlini: o căprioară tânără îi apăru în fața ochilor, cu urechile în vânt şi cu gâtul aplecat. Alicia urmări animalul cum se apropie. Mai mult. Tot mai mult.

Fanning nu se clintise de la masă. Ridică ochii din carte, zâmbind.

— Ce văd eu aici?

Alicia puse căprioara de pe umeri pe masă. Capul îi atârna cu greutatea morții, limba roz i se revărsa din gură asemenea unei panglici.

— Ți-am zis, trebuie să mănânci.

29

Primele împuşcături fură declanşate conform programului, o serie de pocnete îndepărtate de la capătul şoselei. Era unu noaptea când Michael împreună cu Rand şi cu ceilalți stăteau ascunşi dinaintea barăcii. Uşa se dădu de perete, o explozie de lumină şi de râsete; un bărbat se împletici afară, cu brațul petrecut după umerii unei târfe.

Muri înecat. Îl lăsară acolo unde căzuse, sângele înnegrind pământul de la rana din jurul gâtului. Michael se apropie de femeie. Nu o cunoştea. Mâna lui Rand îi acoperea gura, înăbuşindu-i țipetele îngrozite. Nu avea cum să aibă o zi peste optsprezece ani.

— N-o să ți se întâmple nimic dacă taci. Ai înțeles?

Era o fată bine hrănită, cu un păr scurt, roşu. Ochii, machiați din greu, îi erau căscați larg. Dădu din cap că înțelesese.

— Prietenul meu o să-ți dea drumul, iar tu o să-mi spui în ce cameră e.

Cu grijă, Rand îşi luă mâna de la gura fetei.

— În ultima, din capătul holului.

— Eşti sigură?

Încuviință din cap cu putere. Michael îi dădu o listă de nume. Patru jucau cărți în camera din față; alți doi erau în spate, la grajduri.

— În regulă, pleacă de-aici!

O luă la sănătoasa. Michael îşi îndreptă atenția spre ceilalți.

— Ne despărțim în două grupuri. Rand şi cu mine; voi aşteptați în camera din față, până când e toată lumea gata.

Când intrară, privirile se mutară de la masă la ei, însă asta fu tot. Erau camarazi, fără îndoială că se opriseră pe la baracă din aceleaşi motive ca toți ceilalți: ceva de băut, o partidă de cărți, câteva minute de plăcere în grajd. Cel de-al doilea grup traversă încăperea, în timp ce Michael şi ceilalți

se pierdură în hol şi îşi luară pozițiile dinaintea uşii. Îşi dădură semnalul, iar uşile se deschiseră larg.

Dunk era pe spate, dezbrăcat, în vreme ce o femeie îi sălta în poală.

— Michael, ce naiba?

Dar când îl văzu pe Rand şi pe ceilalți, expresia de pe față i se schimbă.

— O, mai lăsați-mă!

Michael se uită la târfă:

— De ce nu te duci să iei nişte aer?

Ea îşi smulse rochia de pe jos şi fugi pe uşă. Din altă parte a clădirii, se auziră atunci strigăte şi țipete, zgomot de pahare sparte şi un singur foc de armă.

— Tot avea să se întâmple mai devreme sau mai târziu, îi spuse Michael lui Dunk. Aşa că mai bine am profita la maximum de situație.

— Te crezi al naibii de deştept, aşa-i? O să fii mort de cum pui piciorul afară de aici.

— Am cam curățat locul, Dunk. Pe tine te-am păstrat la final.

Pe chipul lui Dunk apăru un zâmbet fals; dincolo de lăudăroşenia lui, bărbatul ştia că se află pe marginea prăpastiei.

— Înțeleg. Vrei o parte mai mare. Ei bine, ți-ai câştigat-o pe bună dreptate. Pot să te ajut în privința asta.

— Rand?

Bărbatul făcu un pas înainte, ținând cablul strâns în pumn. Ceilalți trei îl prinseră pe Dunk, care încercă să se ridice, şi îl trântiră cu putere înapoi pe saltea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Michael!

Se zbătea ca un peşte pe uscat.

— Te-am tratat ca pe un fiu!

— N-ai idee cât e de amuzant ce spui!

În timp ce cablul se încolăcea în jurul gâtului lui Dunk, Michael ieşi din încăpere. Ultimul dintre locotenenții lui Dunk se chinuia puțin în cea de-a doua boxă, însă Michael

auzi atunci un ultim geamăt şi bufnetul a ceva greu căzând la pământ. Se întâlni cu Greer în camera din faţă, unde cadavrele zăceau întinse peste mesele de joc răsturnate. Unul dintre morţi era Fastau; fusese împuşcat drept în ochi.

— Am terminat? îl întrebă Michael.

— McLean şi Dybek au scăpat cu unul dintre camioane.

— O să-i oprească pe stradă. Nu o să ajungă nicăieri.

Michael se uită la Fastau, care zăcea fără viaţă pe podea.

— Am ratat pe cineva?

— Nu din câte ştiu eu.

Încărcară cadavrele într-unul dintre camioanele de cinci tone care aşteptau afară. Treizeci şi şase în total, cercul restrâns al lui Dunk, de ucigaşi, de peşti şi de tâlhari: urmau să fie duse la debarcader, încărcate pe o şalupă şi aruncate în canal.

— Cum rămâne cu femeile? întrebă Greer.

Michael se gândea la Fastau – bărbatul care fusese unul dintre cei mai buni sudori ai lui. În momentul ăsta, orice pierdere era o adevărată problemă.

— Pune-l pe Petic să păzească unul dintre hambarele cu maşini. De cum suntem gata de plecare, urcă-le într-un transport şi scoate-le de aici.

— O să umble cu vorba.

— Ei bine, consideră-le sursa.

— Înţeleg unde baţi.

Camionul cu cadavre se puse în mişcare.

— Nu vreau să insist, începu Greer, dar te-ai decis în privinţa lui Lore?

Chestiunea îl preocupa pe Michael de săptămâni bune. Şi întotdeauna găsea acelaşi răspuns.

— Cred că e singura în care am destulă încredere pentru treaba asta.

— De acord.

Michael se întoarse spre Greer.

— Eşti sigur că nu vrei să conduci lucrurile pe aici? Cred că te-ai descurca foarte bine.

— Nu e ăsta rolul meu. *Bergensfjord* e al tău. Nu-ți face griji, o să mențin ordinea în rândul trupelor.

Rămaseră tăcuți o vreme. Singurele lumini care mai ardeau erau reflectoarele mari de pe doc. Oamenii lui Michael lucrau toată noaptea.

— Voiam să discut ceva cu tine, spuse Michael.

Greer își lăsă capul într-o parte.

— Știu că n-ai putut vedea cine mai era pe vas…

— Doar insula, cele cinci stele.

— Am înțeles asta. Nu știu cum să mă exprim. S-a… *simțit* ca și cum erai acolo?

Greer păru nedumerit din pricina întrebării.

— Chiar n-aș ști să-ți spun. Nu m-am gândit la asta.

— Poți fi sincer cu mine.

— Știu că pot.

Zgomot de împușcături dinspre stradă: cinci focuri trase, o pauză, apoi alte două, hotărâtoare, finale. Dybek și McLean.

— Presupun că asta a fost, spuse Greer.

Rand veni în dreptul lor.

— Toată lumea s-a strâns pe doc.

Deodată, Michael simți povara situației. Și nu a ordinului de a executa atâția oameni; asta fusese chiar mai ușor decât crezuse. Era la conducere acum – istmul era al lui. Verifică magazia, trase piedica și vârî pistolul înapoi în toc. De acum încolo, nu avea să se mai despartă nicicând de el.

— În regulă, tancurile petroliere pleacă în treizeci și șase de zile. Să trecem la treabă!

30

STATUL LIBER IOWA
(Fosta Patrie)
Pop. 12.139

Şeriful Gordon Eustace îşi începu dimineața de 24 martie – aşa cum făcea în fiecare zi de 24 martie – agățându-şi de piciorul patului revolverul pus în toc.

Pentru ca să aibă o armă în posesie nu ar fi fost corect. Nu ar fi fost respectuos. Pentru următoarele câteva ore, avea să fie un simplu bărbat, ca oricare altul, stând în frig, cu dureri de încheieturi, întrebându-se dacă lucrurile ar fi putut sta altfel.

Avea o cameră la capătul închisorii. Acolo dormea de zece ani, încă din noaptea când nu a mai putut să se întoarcă acasă. Dintotdeauna se considerase genul de om care să se adune şi să îşi vadă în continuare de viață şi nu era ca şi cum ar fi fost prima persoană căreia să i se întoarcă norocul. Însă pierduse ceva ce nu mai putuse să recupereze nicicând, astfel că ajunsese să trăiască acolo, într-o cutie de beton, cu nimic altceva în afară de un pat, o chiuvetă, un scaun pe care să stea şi o toaletă la capătul holului, bețivii fiind singurii cu care să-şi omoare timpul.

Afară, soarele se ridică fără prea mare tragere de inimă, aşa cum se întâmplă prin martie în Iowa. Încălzi un ibric pe plită şi îl duse la lighean, împreună cu o lamă şi un săpun. Propriul chip privea din vechea oglinda spartă. Ei bine, nu era o privelişte prea plăcută. Îşi pierduse jumătate dintre dinții din față, din urechea stângă îi mai rămăsese un ciot rozaliu, nu mai vedea cu un ochi, care devenise astfel inutil: arăta precum un monstru din poveştile pentru copii, căpcăunul cel rău de sub pod. Se bărbieri, îşi dădu cu apă pe față şi pe la subsuori, apoi se şterse. Pentru micul dejun, nu mai avea decât nişte biscuiți rămaşi cine știe de când, acum tari ca piatra. Aşezat la masă, îi mestecă uşor cu măselele din spate, umezindu-şi gâtul cu o duşcă de lichior de porumb din carafa de sub chiuvetă. Nu era un băutor înrăit, însă îi plăcea una mică de dimineață, mai ales în dimineața dimineților, cea de 24 martie.

Îşi puse pălăria şi haina şi ieşi afară. Se topise şi ultima urmă de zăpadă, lăsând pământul mustind de apă. Închisoarea era una dintre puţinele clădiri din vechiul centru al oraşului care mai era încă folosită; majoritatea stăteau goale de ani. Suflând în mâini, îşi croi drum printre ruinele Domului – din care nu mai rămăsese decât o grămadă de pietre şi câteva lemne arse – şi o luă în josul dealului, spre zona căreia toată lumea încă îi spunea Câmpia, deşi vechile locuinţe ale muncitorilor fuseseră de mult demolate şi folosite ca lemne pentru foc. Unii mai locuiau acolo, dar nu mulţi; amintirile erau mult prea crude. Majoritatea erau tineri, născuţi după epoca Ochilor-Roşii, sau foarte bătrâni, neputând să se desprindă de lanţurile psihologice ale vechiului regim. Era o adunătură sordidă de cocioabe fără apă curentă, străzile fiind inundate de râuri rău mirositoare de ape menajere, cu nenumăraţi copii murdari şi câini schilozi căutând prin gunoaie. Inima lui Eustace se frângea de fiecare dată când îi vedea.

Nu trebuia să fie aşa. Avusese planuri, speranţe. Bine, mulţi acceptaseră oferta de a pleca din Texas în acei primi ani; Eustace se aşteptase la asta. *În regulă*, îşi spusese el, *lasă-i să plece*. Cei care rămăseseră aveau să fie oamenii lui de nădejde, cei care credeau cu adevărat şi care vedeau sfârşitul ochilor-roşii nu doar ca pe o eliberare din sclavie, ci ca pe ceva mai mult: ocazia de a îndrepta un rău, de a o lua de la început, de a construi din temelii o viaţă nouă.

Dar, pe măsură ce urmărea populaţia plecând, începuse să se îngrijoreze. Cei care rămâneau nu erau muncitorii, ci visătorii. Mulţi dintre ei erau prea slăbiţi ca să călătorească; altora le era mult prea frică; unii se obişnuiseră într-atât de mult să hotărască alţii pentru ei, încât erau incapabili să facă şi altceva. Eustace făcuse o încercare, însă nimeni nu avea nici cea mai vagă idee despre cum se conduce un oraş. Nu aveau ingineri, nici instalatori, nici electricieni, nici doctori. Puteau conduce maşinile rămase de la ochii-roşii, însă nimeni nu ştia să le repare când se stricau. Centrala

electrică se defectase după trei ani, apa şi sistemul de instalații sanitare, după cinci; zece ani mai târziu, aproape nimic nu mai era în stare de funcționare. Educarea copiilor se dovedi a fi un lucru imposibil. Puțini adulți ştiau să citească, iar majoritatea nu vedeau rostul lecturii. Iernile erau aspre – oamenii înghețau de frig în propriile locuințe – iar verile erau aproape la fel de rele, secetă urmată de ploi abundente. Râul era poluat, însă, chiar şi aşa, oamenii îşi umpleau gălețile din el; boala căreia toată lumea îi spunea „febra râului“ omora cu zecile. Jumătate dintre vite se prăpădiseră, la fel şi caii şi oile şi mare parte dintre porci.

Ochii-roşii lăsaseră în urma lor toate uneltele cu care să se construiască o societate funcțională, cu excepția uneia: voința de a face acest lucru.

Drumul de-a lungul Câmpiei se intersecta cu râul şi o lua la est spre stadion. Dincolo de el se afla cimitirul. Eustace înaintă printre rândurile de pietre funerare. Multe dintre ele erau decorate – cu lumânări aproape topite, cu jucării, cu crenguțe cu flori sălbatice de mult uscate, ieşite acum la iveală de sub zăpada topită. Rândurile erau frumos aranjate; săpatul mormintelor era singurul lucru la care se pricepeau oamenii. Ajunse la cel pe care îl căuta şi se aşeză pe vine în dreptul lui.

NINA VORHEES EUSTACE

SIMON TIFTY EUSTACE

SOȚIE MULT IUBITĂ, FIU MULT IUBIT

Muriseră la câteva ore distanță unul de celălalt. Eustace nu aflase acest lucru decât două zile mai târziu; era la pat cu febră, cu mintea pierdută în vise psihotice pe care, din fericire, nu şi le mai aducea aminte. Epidemia trecuse prin oraş ca un tăvălug. Cei care rămâneau în viață şi cei care mureau păreau aleşi la nimereală: un adult sănătos putea la fel de bine să-i cadă pradă ca un copil sau ca un bătrân de 70 de ani. Boala se instala cu repeziciune: febră, frisoane, o tuse puternică din adâncul plămânilor. Uneori, părea să treacă, doar ca să revină mai târziu, doborând

victima în doar câteva minute. Simon avusese trei ani – un băiețel cuminte, cu ochi isteți şi cu un râs molipsitor. Eustace nu mai iubise niciodată pe cineva atât de mult, nici măcar pe Nina. Cei doi chiar făceau glume despre asta – cum, prin comparație, afecțiunea pe care o aveau unul pentru celălalt părea minoră, deşi, fireşte, acest lucru nu era adevărat. Iubirea pentru băiat era doar o altă formă a iubirii lor.

Rămase câteva minute lângă mormânt. Îi plăcea să-şi amintească lucrurile mărunte. De mesele pe care le luaseră împreună, de frânturi de conversații, de atingeri întâmplătoare, făcute doar de dragul de a fi făcute. Abia dacă se gândea la insurgență; părea că nu mai conta câtuşi de puțin, iar luptătoarea din Nina era doar o mică parte din femeia care era de fapt. Numai el îi ştia adevărata fire.

Un sentiment de plenitudine îi spuse că venise timpul să plece. *Aşa deci, a mai trecut un an.* Atinse lespedea, lăsându-şi mâna să şovăie acolo în timp ce îşi lua adio, apoi îşi croi drum înapoi, prin labirintul de pietre funerare.

— Hei, domnule!

Eustace se întoarse, tocmai când o bucată de gheață de mărimea unui pumn trecu razant pe lângă capul lui. Trei băieți, adolescenți, stăteau la vreo cinci metri de morminte, hohotind ca proştii. Însă, când văzură cine era, râsul le pieri brusc.

— Rahat! E şeriful!

O luară la sănătoasa înainte ca Eustace să apuce să rostească vreun cuvânt. Păcat, chiar ar fi vrut să le zică ceva. *E în regulă,* le-ar fi spus. *Nu mă supăr. Şi el ar fi fost cam de vârsta voastră.*

Când se întoarse la închisoare, Fry Robinson, ajutorul de șerif, stătea la biroul lui, cu picioarele pe masă, moțăind cu bărbia în piept. Practic, era doar un copil, nici nu împlinise douăzeci şi cinci de ani. Avea o față lată, cu o privire optimistă şi cu obraji moi, dolofani, pe care abia dacă avea

nevoie să îi bărbierească. Nu era cel mai deştept, dar nici cel mai prost. Stătuse în preajma lui Eustace mai mult decât o făcuse majoritatea, ceea ce trebuia să însemne ceva. Eustace intră, dând uşa de perete, ceea ce-l făcu pe Fry să sară în sus.

— Doamne, Gordo! De ce-ai făcut asta?

Eustace îşi scoase arma. Era mai mult de impresie; o ținea încărcată, însă muniția pe care ochii-roşii o lăsaseră în urmă era aproape pe terminate, iar ceea ce rămăsese nu era de încredere. Nu o dată, percutorul acționase în gol.

— L-ai hrănit pe Rudy?

— Chiar asta aveam de gând, înainte să mă trezeşti. Unde ai fost? Am crezut că eşti încă pe aici.

— Am fost în vizită la Nina şi la Simon.

Fry îi aruncă o privire tâmpă, apoi se prinse.

— La naiba, e 24, nu?

Eustace ridică din umeri. Ce mai era de spus?

— Mă ocup eu de tot, dacă vrei, se oferi Fry. De ce nu-ți iei liber pentru restul zilei?

— Şi ce să fac?

— Să dormi sau ce vrei. Să te îmbeți.

— Crede-mă, m-am gândit şi la asta.

Eustace îi duse lui Rudy micul dejun în celulă: câțiva biscuiți râncezi şi un cartof crud, tăiat felii.

— Scularea, partenere!

Rudy îşi ridică trupul sfrijit din pat. Hoții, bătăi, tot felul de nelegiuri: bărbatul ajungea atât de des la puşcărie, încât avea celula lui preferată. De data asta, fusese închis pentru tulburarea liniştii publice şi stare de ebrietate. Trase aprig pe nas, gura umplându-i-se de flegmă, pe care o scuipă în găleata ce-i servea drept toaletă, apoi veni în dreptul gratiilor, strângându-şi în pumni pantalonii fără curea. *Poate c-ar trebui să-l las să-şi păstreze cureaua data viitoare,* se gândi Eustace. *Ar trebui să ne facă tuturor o favoare şi să se spânzure cu ea.* Eustace îi strecură farfuria prin fantă.

— Asta-i tot? Biscuiți şi un cartof?

— Ce vrei? E martie.
— Servirea pe-aici nu mai e ca pe vremuri.
— Atunci, nu mai intra în belele.
Rudy se aşeză pe pat şi muşcă dintr-un biscuit. Dinții bărbatului erau dezgustători, maronii, şi păreau că se clatină, deşi Eustace nu căuta nici pe departe să stea la discuții. Pe când vorbea, firimituri îi ieşeau din gură:
— Când vine Harold?
Harold era judecătorul.
— De unde să ştiu eu?
Eustace era deja la jumătatea holului.
— Vorbesc serios! strigă Rudy. Pute aici!
Eustace se întoarse în birou şi se aşeză la masă. Fry îşi curăța revolverul, lucru pe care îl făcea de vreo zece ori pe zi. Era ca un animal de companie pentru el.
— Care-i problema lui?
— Nu prea îi plac preparatele.
Fry se încruntă a dezgust.
— Ar trebui să fie recunoscător. Nici eu n-am primit mai mult. Se opri şi adulmecă aerul:
— Iisuse, ce-i cu mirosul ăsta?
— Hei, afurisiților, țipă Rudy din celălalt capăt, am un cadou pentru voi!
Rudy stătea în celulă, ținând în mâini găleata acum goală, cu o privire triumfătoare pe chip. Rahatul şi urina se scurgeau de-a lungul holului ca un pârâiaş maroniu.
— Asta cred eu despre afuristul vostru de cartof!
— La naiba! izbucni Fry. Tu cureți!
Eustace se întoarce către adjunctul său:
— Dă-mi cheia!
Fry îşi scoase legătura de chei de la curea şi i-o dădu lui Eustace.
— Vorbesc serios, Rudy! spuse, fluturând un deget în aer. Ai dat de belea, amice!
Eustace descuie uşa, păşi în celulă şi o închise la loc în urma lui, trecu cheile printre gratii şi încuie uşa. Apoi puse

cheile în buzunar.

— Ce naiba înseamnă asta? întrebă Rudy.

— Gordon? Fry îl privea îngrijorat. Ce vrei să faci?

— O secundă numai.

Eustace îşi scoase revolverul, îl întoarse în mână şi îl plesni pe Rudy cu tocul peste faţă. Bărbatul se împletici înapoi şi căzu la podea.

— Ţi-ai ieşit din minţi?

Rudy se târî dinapoi până când ajunse la capătul celulei. Îşi trecu limba peste dinţi şi scuipă unul plin de sânge în palmă. Îl ridică, privindu-i rădăcina lungă şi putredă.

— Uită-te la ăsta! Eu cum mai mănânc acum?

— Mă îndoiesc că o să-ţi lipsească ăsta prea mult.

— Ţi-ai făcut-o cu mâna ta, rahat cu ochi ce eşti! îi zise şi Fry. Haide, Gordo, dă-i afurisitului un mop! Cred că şi-a învăţat lecţia.

Eustace nu era de aceeaşi părere. *Să-şi înveţe lecţia* – ce însemna de fapt asta? Nu ştia sigur ce simte, dar simţea ceva. Rudy ţinea dintele în mână cu o expresie de indignare îndreptăţită pe chip. Priveliştea era dezgustătoare; părea să cuprindă tot ceea ce mersese prost în viaţa lui Eustace. Îşi puse pistolul înapoi în toc, lăsându-l pe Rudy să creadă că ce fusese mai rău trecuse, după care îl ridică în picioare şi îl izbi cu faţa de perete. Un bufnet umed, ca un gândac strivit sub talpă: Rudy scoase un ţipăt de durere.

— Serios acum, Gordon, spuse Fry. E timpul să deschizi uşa.

Eustace nu era furios. Furia îl părăsise acum mulţi ani. Nu avea decât o senzaţie de uşurare. Îl târî pe bărbat de-a lungul celulei, apoi trecu la treabă: cu pumnii, cu patul armei, cu vârfurile cizmelor. Abia dacă auzea rugăminţile lui Fry de a se opri. Ceva dinăuntrul lui fusese dezlănţuit, o senzaţie crescândă, ca un cal în plin galop. Rudy zăcea pe podea, cu faţa îngropată protector în mâini. *Eşti o fiinţă umană demnă de milă. O risipă de carne bună de nimic. Eşti tot ce e mai rău pe lume şi o să te fac să vezi asta.*

Tocmai voia să îl ridice pe Rudy de guler şi să-l dea cu capul de marginea patului – ce pocnet satisfăcător avea să facă – când auzi cheia răsucindu-se în broască şi îl simți pe Fry apucându-l de la spate. Eustace îi dădu un cot în stomac, dezechilibrându-l, şi îi prinse gâtul lui Rudy cu încheietura brațului. Bărbatul era ca o păpuşă uriaşă de cârpă, un sac de membre care abia se mai țineau unele de altele. Îşi încordă bicepsul în jurul beregatei lui Rudy şi îi îndesă genunchiul în spate, pentru echilibru. O singură lovitură puternică şi şi-ar fi găsit sfârşitul.

Apoi: steluțe. Fry stătea deasupra lui, răsuflând din greu, ținând în mâini vătraiul pe care doar ce-l folosise pe capul lui Eustace.

— Doamne, Gordo! Ce naiba a fost asta?

Eustace clipi de câteva ori; steluțele se stinseră una după alta. Îşi simțea capul ca un buştean despicat; îi era şi puțin rău de la stomac.

— Cred că m-am lăsat puțin dus de val.

— Nu e ca şi cum tipul nu o merită, și totuşi!

Eustace îşi întoarse capul ca să analizeze situația. Rudy era ghemuit în poziția fetusului pe podea, cu mâinile îndesate între picioarele strânse. Fața lui arăta ca o bucată de carne crudă.

— Chiar i-am făcut-o.

— Tipului oricum nu-i pasă cum arată.

Fry i se adresă apoi lui Rudy:

— Mă auzi?! Scoate o vorbă despre asta şi o să te găsească într-un şanț, afurisitule!

Fry se uită la Eustace:

— Scuze, n-am vrut să te lovesc atât de tare.

— E în regulă.

— Nu vreau să te grăbesc, dar probabil că ar fi mai bine să părăseşti incinta pentru moment. Crezi că poți sta în picioare?

— Cum rămâne cu Rudy?

— Mă descurc eu. Hai să te ridicăm!

Fry îl ajută să se ridice. Eustace simți nevoia să se țină de bare preț de o clipă, până simți podeaua sub picioare. Încheieturile degetelor de la mâna dreaptă îi erau umflate şi pline de sânge, cu pielea crăpată în jurul osului. Încercă să strângă mâna pumn, însă încheieturile nu voiau să-l mai asculte.

— Eşti bine? îl întrebă Fry.

— Cred că da.

— Tu du-te şi limpezeşte-ți mintea. Şi poate faci ceva şi cu mâna aia.

În pragul celulei, Eustace se opri. Fry îl ajuta pe Rudy să se ridice în capul oaselor. Tricoul îi era îmbibat de sânge.

— Ştii ceva? Ai dreptate, spuse Eustace.

Fry ridică privirea.

— Cum aşa?

Lui Eustace nu-i părea rău pentru ce făcuse, deşi posibil că avea să-i pară peste o vreme. Aşa se întâmpla cu o mulțime de lucruri; reacția pe care o provocau nu se manifesta decât mult mai târziu.

— Poate că până la urmă trebuia să-mi iau zi liberă.

31

Alicia începu să-şi petreacă nopțile în grajd.

Fanning îi băgă de seamă absența. *Calul acela al tău*, ar fi comentat el, abia ridicându-şi ochii din cărțile care acum îi ocupau tot timpul. *Nu înțeleg de ce simți nevoia, dar chiar nu e treaba mea.* Mintea îi părea dusă în altă parte, gândurile ascunse. Da, se simțea diferit; ceva nu mai era la fel. Schimbarea era de proporții tectonice, un tremur venit din străfundurile pământului. Pe de-o parte, nu dormea – asta dacă se putea spune că specia lor dormea vreodată. În trecut, orele din timpul zilei îi aduceau un fel de extenuare melancolică. Obişnuia să intre într-o stare vecină cu

transa – cu ochii închişi, cu mâinile în poală şi cu degetele întrepătrunse. Alicia îi cunoştea visele. Întoarcerea nemiloasă a limbilor ceasului. Mulțimile anonime de oameni care treceau pe lângă el. Coşmarul lui era aşteptarea infinită într-un univers fără milă – lipsit de speranță, de dragoste, de ideea că numai speranța şi dragostea puteau să se răsfrângă asupra lui.

Şi ea avusese acelaşi vis. Despre copila ei. Despre Rose a ei.

Se gândea uneori la trecut. „New Yorkul“, obişnuia Fanning să spună, „a fost dintotdeauna un loc al amintirilor“. Îi era dor de prietenii ei aşa cum morților le era dor de cei vii, locuitori ai unui tărâm pe care îl părăsiseră pentru totdeauna. Ce-şi amintea Alicia? De Colonel. De când era doar o fetiță, stând în întuneric. Anii petrecuți în slujba Pazei, cât de reali se simțeau încă. De o noapte anume îşi aducea aminte deseori; părea să aibă o oarecare însemnătate. Îl luase pe Peter pe acoperişul centralei electrice ca să-i arate stelele. Stăteau umăr lângă umăr pe cimentul cald încă de la arşița de peste zi, pălăvrăgind împreună sub cerul înstelat cu atât mai frumos cu cât Peter nu-l văzuse niciodată. *Te-ai gândit vreodată?* îl întrebase Alicia. La ce? răspunsese el; iar ea continuase – părea că nu se putuse opri – plină de emoții: *La împerecheat, Peter. La a avea Micuți.* Înțelese, mult mai târziu, ce îi ceruse de fapt: să o salveze, să îi arate ce înseamnă viață. Dar era prea târziu; mereu fusese prea târziu. Încă din noaptea în care o abandonase Colonelul, Alicia ştiu că nu mai era o persoană adevărată; renunțase la tot.

Astfel trecură anii. Fanning spunea că timpul trece altfel pentru rasa lor şi aşa şi era. Zilele se scurgeau pe nesimțite, la fel şi anotimpurile, la fel şi anii. Ce erau unul pentru celălalt? El era bun cu ea. O înțelegea. *Parcurgem acelaşi drum,* îi spunea el. *Rămâi cu mine, Lish! Rămâi cu mine şi totul se va sfârşi!* Dacă îl credea? Uneori, părea să-i citească şi cele mai adânci gânduri. Ce să spună, ce să întrebe, când

să asculte şi pentru cât timp. *Povesteşte-mi despre ea.* Cât de suav îi era glasul, cât de blând. Nu mai auzise nicicând un asemenea glas; simțea că o învăluie într-o baie de lacrimi. *Povesteşte-mi despre Rose.*

Şi totuşi, mai avea o latură, ascunsă, impenetrabilă. Perioadele lui lungi de tăcere solemnă o tulburau, la fel că veselia lui ciudată, care părea întru totul prefăcută. Începuse să se aventureze pe timpul nopții, ceva ce nu făcuse de ani buni. Nu o anunța, ci pur şi simplu dispărea. Alicia hotărî să-l urmeze. Trei nopți la rând, păru să cutreiere fără vreo destinație anume, o siluetă pribeagă bântuind pe străzi; apoi, însă, în cea de-a patra noapte, o luă prin surprindere. Cu paşi hotărâți, se îndreptă spre centrul oraşului, până în West Village, unde se opri dinaintea unei clădiri rezidențiale, înaltă de cinci etaje, cu o serie de trepte care dădeau de la uşa din față direct în stradă. Alicia se ascunse după parapetul unui acoperiş de la capătul străzii. Trecură câteva minute, timp în care Fanning studie fațada clădirii. Deodată, îşi dădu seama: Fanning locuise acolo cândva. Ceva dinăuntrul lui păru că se trezeşte şi îl văzu ducându-se până la uşa de la intrare, pe care o deschise forțând-o cu umărul, dispărând apoi înăuntru.

Rămase acolo multă vreme. Trecu o oră, apoi două. Alicia începu să se îngrijoreze. Dacă Fanning nu ieşea cât mai curând, nu avea să se mai poată întoarce la gară înainte de răsărit. În cele din urmă, acesta ieşi. Se opri în capul scărilor. Ca şi cum i-ar fi simțit prezența, îşi roti privirea de jur-împrejur, uitându-se apoi direct spre ea. Alicia se ascunse după parapet, întinzându-se pe acoperiş.

— Ştiu că eşti acolo, Alicia. Dar e în regulă.

Când se uită din nou, strada era pustie.

Nu pomeni nimic despre evenimentele din acea noapte, iar Alicia nu insistă. Descoperise ceva, un indiciu, însă înțelesul lui îi scăpa. De ce, după atâta vreme, să pornească într-un astfel de pelerinaj?

Însă nu mai plecă niciodată.

Fanning trebuie că anticipase întâmplările care urmară; era evident că şi Alicia trebuia să facă acelaşi lucru. Pe dinăuntru, clădirea era numai ruine. Pereții erau înțesați cu pete negre de mucegai, iar podelele se simțeau moi sub tălpi. Pe casa scării, apa picura din tavan. Urcă la etajul doi, unde o uşă deschisă o aştepta îmbietoare. Interiorul apartamentului fusese în mare parte scutit de distrugere. Mobila, deşi acoperită de praf, era frumos aranjată; cărțile, revistele şi diversele obiecte decorative erau la locul lor, la fel cum fuseseră probabil şi în ultimele ore din viața lui Fanning, se gândi Alicia. Pe măsură ce parcurgea încăperile fragile, îşi dădu seama ce anume simțea. Fanning voise ca ea să afle ce fel de om fusese. Îi oferise o intimitate nouă, mai profundă.

Intră în dormitor. Părea diferit față de celelalte spații ale apartamentului, aici simțindu-se o prezență mult mai recentă. Nu era multă mobilă: un birou, un şifonier, un scaun tapisat lângă fereastră, un pat, atent făcut. În centrul saltelei se dinstingea forma adâncită a unei siluete umane. O adâncitură asemănătoare rămăsese şi pe pernă.

Pe noptieră se afla o pereche de ochelari. Alicia ştia cui aparținuseră; făceau parte din poveste. Îi ridică cu grijă. Erau mici, cu rame din sârmă. Patul cu adâncitură, cearşafurile, ochelarii puşi la îndemână. Fannind dormise aici. Şi lăsase totul aşa ca să vadă ea.

Să vadă, se gândi ea. Ce anume voia ca ea să vadă?

Se întinse pe pat. Salteaua se simțea fără formă sub ea, structura ei internă nemaifiind de mult ca la început. Atunci îşi puse ochelarii.

Nu-şi putuse explica niciodată; de cum privise prin lentile, simți ca şi cum devenise una cu el. Fu străbătută de trecut, de durere. Adevărul îi străpunse inima ca un curent de înaltă tensiune. Desigur, desigur.

Zorii o găsiră pe pod. Teama ei de ape învolburate, deşi intensă, părea acum neînsemnată; o dădu deoparte. În spatele ei, soarele îşi răsfrângea razele lungi şi aurii. Îl traversă, călare pe Soldat, urmându-i umbra.

32

Îl găsiră pe Bill în bazinul de acumulare de la capătul deversorului. Cu o noapte înainte, se strecurase afară din spital, luându-şi hainele şi pantofii. După asta, îşi pierduse urma. Cineva a spus că îl văzuse la masa de joc, deşi nu era sigur; posibil să fi fost într-o altă noapte. Bill mergea mereu la cărți. Ar fi fost mai degrabă ceva ieşit din comun dacă nu ar fi făcut-o.

Căzătura îl omorâse: treizeci de metri din vârful barajului, apoi alunecarea lungă până în bazin, unde trupul lui fusese târât de-a lungul canalului de scurgere. Picioarele îi erau zdrobite, pieptul îi intrase înăuntru; în afară de asta, arăta ca de obicei. Sărise sau fusese împins? Viața lui nu era cum crezuseră ei a fi; Sara se întrebă câte altele îi mai ascunsese Kate. Însă nu se punea problema să întrebe.

Rămânea însă chestiunea datoriilor. Dacă puneau laolaltă toate economiile lor, Kate, Sara şi Hollis nici măcar nu acopereau jumătate din sumă. La trei zile după înmormântare, Hollis luă banii şi îi duse la clădirea din Oraşul H căreia toată lumea îi spunea încă „La Văru'", deşi Văru' însuşi murise cu ani în urmă. Hollis spera să încheie socotelile cu ajutorul bunei lui credințe şi al vechilor lui relații. Se întoarse, clătinând dezamăgit din cap. Jucătorii se schimbaseră; nu mai avea nicio acoperire.

— Asta o să fie o problemă, spuse el.

Kate şi fetele dormeau acasă la Sara şi la Hollis. Kate părea amorțită, o femeie care îşi acceptase soarta de mult presimțită, însă durerea fetelor era un lucru greu de privit. În ochii lor tineri, Bill nu era altceva decât tatăl lor.

Dragostea pe care o aveau pentru el nu era ştirbită de faptul că, într-un fel, le abandonase, alegând o cale care avea să îl ia de lângă ele pentru totdeauna. Pe măsură ce aveau să crească, suferința lor se va transforma într-o rană cu totul diferită – nu într-o pierdere, ci într-o respingere. Sara ar fi făcut tot ce îi stătea în putință să le scutească de această durere. Însă nu putea face nimic.

Singurul lucru care le rămăsese de făcut era să spere că apele se vor linişti. Două zile mai târziu, Sara veni acasă şi îl găsi pe Hollis la masa din bucătărie, cu o expresie abătută pe chip. Kate stătea pe jos, jucând cărți cu fetele, însă Sara îşi dădu seama că asta nu era decât un mod de a le distrage atenția; ceva grav se întâmplase. Hollis îi arătă biletul care le fusese strecurat pe sub uşă. Cu un scris stângaci, ca de copil, erau trecute doar trei cuvinte: „Ce fete adorabile".

Hollis îşi ținea revolverul într-o casetă de valori ascunsă sub pat. Îl încărcă şi i-l dădu Sarei.

— Tragi în oricine intră pe uşa aia, îi spuse el.

Nu-i spusese şi ce făcuse, deşi, în noaptea aceea, „La Văru"" arsese din temelii. De dimineață, Sara se duse cu Kate la poştă să pună o scrisoare care ar fi ajuns în Mystic cel mai probabil la multe zile după ce avea să ajungă ea însăşi. *Venim în vizită,* îi scria Kate lui Pim. *Fetele abia aşteaptă să te vadă.*

33

Da, sunt sătul. Sătul de atâta aşteptat, sătul de atâta gândit. Sătul de mine însumi.

Alicia mea: ce bine îmi pare că ai venit la mine. *Solamen miseris socios habuisse doloris:* Este o alinare pentru cei aflați în necaz să aibă cu cine să-şi împartă nefericirea. Când mă gândesc la tine, Alicia, şi la ceea ce însemnăm unul pentru celălalt, îmi aduc aminte de prima mea experiență la frizer, pe când eram doar un copil. Fă-mi pe

plac – memoria este o metodă pe care o aplic în toate privințele, iar povestea are mai multă însemnătate decât ai crede. În orăşelul copilăriei mele, nu era decât una. Era un fel de club. Într-o după-amiază de sâmbătă, însoțit de tatăl meu, am pătruns în acel spațiu sacru, pur masculin. Detaliile erau copleşitoare. Mirosea a tonic, a piele, a talc. Pieptenii se lăfăiau în baia dezinfectantă albastru-marin. Țiuitul şi pârâitul unui radio care transmitea întreceri bărbăteşti pe câmpuri înverzite. Cu tata lângă mine, am aşteptat pe un scaun tapițat cu vinilin roşu, crăpat. Bărbaților li se tundeau, spălau şi aranjau bărbile şi mustățile. Proprietarul frizeriei fusese pilot de bombardier în cel de-al Doilea Război Mondial. Pe peretele din spatele casei de marcat atârna o fotografie cu versiunea lui mai tânără, din război. Sub foarfecele lui tăioase şi sub bâzâitul aparatului de ras, fiecare scăfârlie din micul oraş devenea o copie fidelă a propriului cap; din ziua când scăpase de ochelari, îşi înfăşurase o eşarfă în jurul gâtului şi rupse baierele cerului ca să arunce în aer samuraii.

Îmi venise rândul. Am fost chemat în față. Cei prezenți au schimbat multe zâmbete şi semne din ochi. Am luat loc pe scaun – o scândură se clătina pe deasupra brațelor cromate – în timp ce frizerul, întocmai ca un toreador care-şi flutură capa, a scuturat pelerina cu care urma să mă îmbrace, mi-a înfăşurat hârtie igienică în jurul gâtului şi mi-a acoperit restul corpului în plastic. Atunci am observat oglinzile. Una, pe peretele din fața mea, una, în spate, astfel că înfățişarea mea – o reflexie a reflexiei reflexiei mele – se perpetua până în coridorul rece al veşniciei. Ceea ce vedeam îmi provoca o greață existențială. Infinitatea: cunoşteam termenul, da, însă lumea copilăriei este finită şi stabilă. Privind în inima ei şi văzându-mi imaginea copiată de un milion de ori, mă tulbură profund. În timpul ăsta, frizerul se apucase vesel de treabă, prins totodată într-o conversație animată cu tata pe diverse subiecte de oameni mari. M-am gândit că, dacă-mi pironeam privirea asupra primei imagini,

celelalte aveau cumva să se estompeze, însă efectul a fost unul contrar: devenisem încă şi mai conştient de nenumăratele umbre ale propriului eu care mă pândeau de la spate până la infinit.

Însă atunci s-a întâmplat ceva. Senzația de disconfort mi s-a diminuat. Atmosfera animată a locului, în combinație cu clinchetul delicat al foarfecelor frizerului pe ceafa mea, mi-a indus o stare de fascinație vecină cu transa. O idee mi-a trecut prin minte: nu eram doar un lucru mărunt, ci eram, de fapt, o mulțime. Privind în depărtare, mi se părea că puteam distinge în nenumăratele mele exemplare anumite diferențe subtile. Unul avea ochii mai apropiați, al doilea avea urechile poziționate cu o miime de centimetru mai sus, al treilea stătea pe scaun puțin mai în față. Ca să-mi testez teoria, am început să fac mici ajustări – să-mi mişc privirea, să strâmb din nas, să fac cu un ochi, apoi cu celălalt. Fiecare versiune a mea îmi răspundea pe măsură, şi totuşi observam o oarecare întârziere, un mic decalaj, între acțiunea mea şi nenumăratele ei duplicări. Frizerul m-a avertizat că, dacă nu stau liniştit, o să-mi taie urechea din greşeală – glumă la care râse bărbăteşte – însă cuvintele lui nu mă afectară câtuşi de puțin, atât de încântat eram de noua mea descoperire. Devenise un fel de joc. Fanning spune: Scoate limba! Fanning spune: Ridică un deget! E un deliciu să ai o asemenea putere! „Haide, fiule!“, îmi porunci tata, „Termină cu prostiile!“ Dar eu nu mă prosteam – nici pe departe. Nu mă mai simțisem nicicând atât de viu.

Viața are darul de a ne răpi această senzație. Frânturile sublime ale copilăriei ne sunt luate zi după zi. Dragostea şi numai dragostea, fireşte, ne restituie pe noi înşine, aşa că sperăm, însă şi asta ne este luată. Şi ce ne mai rămâne când nu mai e dragoste? O funie şi o piatră.

Muream de când mă născusem. Asta voiam să spun. Mor şi la fel se întâmplă şi cu tine, draga mea Alicia. Pe tine te-am văzut în oglindă, în dimineața aceea îndepărtată din

copilăria mea; pe tine te văd acum, în timp ce umblu pe aceste străzi de sticlă. Există o dragoste, zămislită din speranță, şi mai este una, zămislită din durere.

Eu, Alicia, te-am iubit.

Acum nu mai eşti; ştiam că va veni şi ziua asta. Expresia de pe chipul tău în timp ce traversai holul: ura se citea în ochii tăi. Cât de supărată erai pe mine, cum îți scăpărau privirile încărcate de sentimentul trădării, cum ți se revărsau de pe buze cuvinte pline de furie îndreptățită. *Nu aşa ne-am înțeles*, ai spus. *Ai promis că o să-i laşi în pace.* Dar ştii la fel de bine ca mine că nu pot face asta; scopul nostru este stabilit. Speranța nu e altceva decât o dulceață efemeră pentru limbă, fără gustul sângelui. Ce suntem noi, Alicia, dacă nu încercarea prin care trebuie să treacă omenirea? Noi suntem cuțitul acestei lumi, pe care Dumnezeu îl ține strâns între dinți.

Iartă-mi, Alicia, umila mea înşelăciune. Ai făcut să fie totul atât de uşor. În apărarea mea, nu o să mint. Ți-aş fi spus, dacă m-ai fi întrebat; ai crezut pentru că ai vrut să crezi. Ai putea chiar să te întrebi: Cine a urmat pe cine? Cine a fost urmăritorul şi cine urmăritul? Noapte de noapte ai cutreierat prin tunele precum o profesoară numărându-şi elevii. Sincer, naivitatea ta a fost puțin dezamăgitoare. Chiar ai crezut că aici sunt toți copiii mei? Că aş fi putut să fiu atât de neglijent? Că m-aş fi mulțumit să îndur o veşnicie lipsită de însemnătate? Sunt om de ştiință, metodic în tot ce fac; am ochi peste tot, văd tot. Cei Mulți sunt urmaşii mei: cu ei merg, cu ei vânez noaptea, văd prin ochii lor şi ce mi-e dat să văd? Marele oraş lăsat fără apărare, aproape abandonat. Provinciile şi fermele îşi cer drepturile. Umanitatea stă să plesnească de abundență, revărsându-se pe pământ. Au uitat de noi; mintea le e iar preocupată de grijile zilnice. Cum va fi vremea? Ce voi purta la seara de dans? Cu cine să mă mărit? Să am copii? Ce nume să le dau?

Tu ce le-ai spune, Alicia?

Cerurile se joacă cu mine; iar eu voi avea parte de satisfacția mea. Am aşteptat destul după acest mântuitor, această Fată de Nicăieri, această Amy FNF. Mă tachinează cu tăcerea ei, cu calmul ei tactic, nesfârşit. Vrea să mă scoată la iveală, la asta speră, aşa că asta o să primească. Ştiu la ce te gândeşti, Alicia. Cât trebuie s-o mai urăsc pentru moartea infamilor mei tovarăşi, Cei Doisprezece. Nimic mai neadevărat! Ziua în care i-a înfruntat a fost cea mai fericită din lungul şi nefericitul meu exil. Sacrificiul ei a fost suprem. Binecuvântat de Dumnezeu. Mi-a dăruit – să îndrăznesc a folosi cuvântul? – speranță. Fără alfa, nu există omega; fără început, nu e nici sfârşit.

Adu-mi-o, ți-am spus. *Răfuiala mea nu e cu omenirea, care nu e decât răsplata unui scop mai nobil. Adu-mi-o, draga mea Lish, şi îi voi cruța pe ceilalți.*

Nu-mi fac nicio iluzie. Ştiu ce vei face. Am ştiut dintotdeauna şi nu te-am iubit mai puțin din cauza asta –, dimpotrivă. Tu eşti partea mea bună; fiecare dintre noi trebuie să-şi joace rolul.

Astfel a venit mult aşteptata zi. M-ai întrebat cine este regele a cărui conştiință trebuie s-o încătuşăm? Să fiu eu sau un altul? Oare Creatorului i se va face milă de creația Lui? Cât de curând vom afla şi răspunsul. Scena e pregătită, luminile s-au stins, actorii îşi ocupă poziția.

Să înceapă!

IV. JAFUL

Mai 122 D.V.

„Doisprezece jurați care-au dat sentința
Aveau printre ei vreo doi ticăloşi
Mai vinovați decât osânditul.“[9]
W. Shakespeare, *Măsură pentru măsură*

34

— Toată lumea, opriți motoarele!

Ora 4:40: vâsliră ultimii metri până la mal pe întuneric şi traseră şalupele pe nisip. La câteva sute de metri mai la sud, strălucirea butanului arzând pâlpâia pe fundalul cerului. Michael îşi verifică puşca, trase piedica pistolului şi îl puse înapoi în toc. Toată lumea îi urmă exemplul.

Se împărțiră în trei grupuri, luând cu asalt dunele. Echipa lui Rand avea să se ocupe de cartierul muncitorilor, a lui Weir, de radio şi de camerele de control. Echipa lui Michael, cea mai numeroasă, avea să se întâlnească cu a lui Greer şi să blocheze barăcile Armatei şi armurăria. Acolo urmau să fie împuşcăturile.

Michael duse stația radio la gură:

— Lucius, pe poziții?

— Recepționat. Aşteptăm semnalul tău.

Rafinăria era protejată de un gard dublu cu turnuri de pază; ce mai rămăsese din fostul perimetru erau minele cu fir declanşator. Singura cale de acces dinspre nord era direct pe poartă. Greer avea să conducă atacul frontal, folosind un tanc dotat cu un plug. Avea să fie urmat de două camioane pline cu bărbați. O camionetă închidea şirul, echipată cu o mitralieră calibru .50 şi cu un lansator de grenade, care aveau să se ocupe de turnuri, la nevoie.

Michael dăduse ordin să se evite producerea de victime colaterale, dacă era posibil, dar dacă nu...

Echipele se împrăştiară degrabă. Michael şi oamenii lui îşi ocupară poziţiile de jur-împrejurul barăcilor şi de-a lungul cazarmei semicirculare, care avea uşi şi în spate, şi în faţă. Se aşteptau ca înăuntru să fie vreo cincizeci de bărbaţi bine înarmaţi, poate mai mulţi.

— Echipa unu.

— Puteţi porni.

— Echipa doi.

— Recepţionat.

Michael îşi verifică ceasul: 04:50. Se uită la Petic, care încuviinţă din cap.

Michael ridică în aer pistolul de semnalizare şi trase. O izbucnire strălucitoare, iar complexul li se dezvălui într-un joc de lumini şi de umbre. O secundă mai târziu, Petic lansă canistra de gaz din tubul ei. Ţipete şi focuri de armă se auziră venind dinspre poartă, apoi un bubuit, pe când tancul trecea prin gard. Gazul începu să se strecoare pe sub uşa barăcilor. Dând-o de perete, oamenii lui Michael dezlănţuiră un zid de flăcări. Soldaţii fugeau înapoi, neştiind ce se întâmplă. Alţii îi împingeau de la spate, tuşind şi scuipând, înecându-se de la fum.

— În genunchi! Jos armele! Mâinile la ceafă!

Soldaţii nu mai aveau unde să se ducă; se puseră în genunchi.

— Toată lumea, raportaţi!

— Echipa doi, în siguranţă.

— Lucius?

— Fără victime. Am făcut cum ne-ai zis.

— Echipa unu?

Oamenii lui Michael înaintaseră, ca să-i lege pe soldaţi de mâini şi de picioare cu o funie groasă.

— Echipa unu, raportează!

Un hârâit nedesluşit, apoi o voce, nu a lui Rand, spuse:

— În siguranţă.

— Unde e Rand?

O pauză, urmată de un hohot de râs.

— Ți-l dau într-un minut. Femeia aia ştie să tragă o mamă de bătaie.

Fusese mult prea uşor. Michael se aşteptase la o rezistență mai mare – o rezistență de orice fel.

— Încărcătoarele astea sunt practic goale.

Greer îi arătă; niciuna dintre armele soldaților nu avea mai mult de două gloanțe.

— Cum rămâne cu armurăria?

— Curată lună.

— Asta nu e bine deloc.

Greer încuviință grav din cap.

— Ştiu. Va trebui să facem ceva în privința asta.

Rand a fost cel care i-a adus-o pe Lore. Avea mâinile legate. Când îl văzu, tresări, apoi îşi veni numaidecât în fire.

— Să presupun că ți-a fost dor de mine, Michael?

— Bună, Lore! Apoi urmă către Rand: Dezleag-o!

Rand îi înlătură legăturile. Lore îi aplicase croşeul ei de dreapta. Bărbatul avea acum ochiul stâng pe jumătate închis, pe obraz rămânându-i încă vizibilă urma pumnului ei. Michael se simți aproape mândru.

— Să mergem undeva ca să putem vorbi, îi spuse el.

O conduse pe Lore în biroul directorului. Biroul ei: în ultimii cincisprezece ani, rafinăria fusese pe mâna lui Lore. Michael se aşeză la birou ca să-şi demonstreze superioritatea; Lore rămase în fața lui. Zorii se iviseră, încălzind încăperea cu razele lor. Părea îmbătrânită, de la soare şi de la muncă, fireşte, însă forța ei brută era încă acolo, vitalitatea ei.

— Deci cum o mai duce amicul tău Dunk?

Michael îi zâmbi.

— Mă bucur să te văd. Nu te-ai schimbat deloc.

— Încerci să fii amuzant?

— Vorbesc serios.

Ea îşi întoarse privirea, o expresie furioasă apărându-i pe chip.
— Ce vrei, Michael?
— Am nevoie de combustibil. Motorină din greu, în stare brută.
— Vrei să intri în afaceri cu petrol? E o viață grea – nu ți-o recomand.
El trase aer adânc în piept.
— Ştiu că nu-ți place ce auzi, dar am un motiv serios.
— Aşa să fie?
— Cât de multă ai?
— Ştii ce mi-a plăcut cel mai mult la tine, Michael?
— Nu, ce?
— Nici eu nu-mi mai aduc aminte.
Era adevărat: nu se schimbase deloc. Michael simți fiorul atracției. Farmecul ei nu pălise câtuşi de puțin.
Se lăsă pe spătarul scaunului, unindu-şi vârfurile degetelor, şi spuse:
— Ai o comandă mare de livrat la depozitul din Kerrville peste cinci zile. Adaugă asta la ce mai e prin rezervoarele de colectare şi mă gândesc că ajungi undeva pe la trei sute de tone.
Lore ridică din umeri cu indiferență.
— Să iau asta drept da?
— Ia-l şi bagă-ți-l undeva!
— O să aflu oricum, ştii asta.
Ea oftă.
— Bine. Da, trei sute de tone, mai mult sau mai puțin. Mulțumit, acum?
— Bun. Pentru că o să am nevoie de toată.
— Poftim? sări ea, privindu-l pieziş.
— Cu douăzeci de autocisterne, mă gândesc că o putem muta pe toată în mai puțin de şase zile. După, o să vă eliberăm oamenii. Dacă merge totul strună, nimeni nu pățeşte nimic. Ai cuvântul meu.

Lore îl privi lung.

— Unde s-o *muți*? Pentru ce naiba îți trebuie trei sute de tone? Vai!

Autocisternele erau încărcate; primul convoi avea să se pună în mişcare la ora 09:00. Pentru Michael însemna cinci zile de uitat la ceas, țipând la toată lumea să se grăbească naibii.

Un singur gest schițat, poate însemnat, poate nu. Când oamenii lui Weir luaseră cu asalt cabina de comunicații, operatorul radio tocmai era în toiul transmiterii unui mesaj. Nu aveau cum să ştie care fusese mesajul, fiindcă bărbatul murise – singura victimă a ambuscadei.

— Ce naiba s-a întâmplat?

Weir ridică din umeri.

— Lombardi a crezut că era înarmat. Părea că voia să tragă în noi.

Arma fusese un capsator.

— A venit vreun mesaj de atunci? întrebă Michael, gândindu-se: *Fireşte că trebuia să fii tu, Lombardi, afurisitule, care abia aştepți să apeşi pe trăgaci.*

— Până acum, nimic.

Michael îşi blestemă zilele. Moartea bărbatului era regretabilă, însă nu aceasta era sursa adevăratei lui supărări. Ar fi trebuit să scoată radioul mai întâi. O greşeală prostească, şi probabil că nu va fi nici singura.

— Treci la comenzi, spuse, apoi se răzgândi. Ba nu, stai până la douăsprezece fix. Atunci se aşteaptă raportul celor de la rafinărie.

— Şi ce să le spun?

— „Scuze, am împuşcat operatorul. Ne-a amenințat cu obiecte de birotică.“

Weir îl privi în tăcere.

— Nu ştiu, ceva *normal.* „Totul e nemaipomenit, cum merge treaba, ce vreme frumoasă, aşa-i?“

Bărbatul plecă degrabă. Michael se întoarse la Humvee, unde Lore îl aştepta pe bancheta din spate. Rand îi prindea

mâinile cu cătuşe de bara de protecție.

— Ar trebui să iei pe altcineva cu tine, spuse Rand.

Michael luă cheile de la cătuşe şi urcă în maşină. Se uită la Lore prin oglinda retrovizoare.

— Promiți că eşti cuminte sau ai nevoie de dădacă?

— Omul pe care l-ați împuşcat... Îl chema Cooley. N-ar fi făcut rău niciunei muşte.

Michael îi aruncă o privire lui Rand.

— O să fiu bine. Tu doar ocupă-te de motorină.

Drumul până la canal dură trei ore. Lore abia dacă scoase un cuvânt, dar nici Michael nu făcu efortul de a o face să vorbească. Fusese o dimineață grea pentru ea – cariera i se sfârşise, prietenul îi murise, fusese umilită în public – şi toate astea, de la bărbatul pentru care avea toate motivele din lume să-l urască. Avea nevoie de timp să îşi revină, mai ales având în vedere ce urma să-i spună Michael.

Trecură de gardul de sârmă ghimpată şi înaintară de-a lungul străzii pavate. Opri camioneta în spatele hambarului cu maşini de la marginea debarcaderului. De aici, *Bergensfjord* nu era vizibil. Voia să i-l arate în stil mare.

— De ce m-ai adus aici?

Michael îi deschise uşa lui Lore şi îi scoase cătuşele. Pe când cobora din Humvee, el îşi scoase pistolul şi i-l întinse.

— Ce-i asta?

— O armă, evident.

— Şi ce de mi-o dai mie?

— Ai de ales. Împuşcă-mă, ia camioneta şi întoarce-te în Kerrville până la căderea nopții. Sau rămâi şi vei afla despre ce e vorba. Dar să ştii că asta implică nişte reguli.

Lore nu răspunse, ci se mulțumi doar să ridice din sprânceană.

— Regula numărul unu este că nu poți pleca decât dacă îți dau eu voie. Nu eşti prizonieră, ci eşti una dintre noi. De cum îți voi spune ce se petrece, îți vei da seama de necesitatea acestei măsuri. Regula numărul doi, eu sunt la

conducere. Spune-ți părerea, dar nu mă contrazice niciodată în fața oamenilor mei.

Ea îl privea de parcă el şi-ar fi pierdut orice urmă de rațiune. Totuşi, oferta trebuia să-i fie prezentată; femeia avea de ales.

— De ce naiba aş vrea să mă alătur chestiei ăsteia?

— Pentru că ceea ce urmează să-ți arăt va schimba tot ce credeai că ştii despre viață. Şi pentru că, în adâncul tău, încă ai încredere în mine.

Ea îl privi lung, apoi râse:

— Comedia asta n-o să înceteze niciodată, nu-i aşa?

— N-am fost corect cu tine, Lore. Nu sunt mândru de ce am făcut – meritai mai mult de atât. Dar am avut un motiv. Ți-am spus că nu te-ai schimbat deloc, ceea ce e adevărat. De-asta te-am şi adus aici. Am nevoie de ajutorul tău. Pot înțelege dacă vei vrea să mă refuzi, dar sper să nu o faci.

Ea îi aruncă o privire bănuitoare.

— Unde este Dunk mai exact?

— N-a fost niciodată vorba de comerț. Aveam nevoie de bani şi de forță de lucru. Mai mult decât atât, aveam nevoie de discreție. Acum cinci săptămâni, Dunk şi toți locotenenții lui au sfârşit în canal. Comerțul nu mai există. Am rămas eu şi cei loiali mie.

Îi întinse arma.

— Magazia e plină, iar pe țeavă e deja un glonț. Ce faci cu el, numai tu hotărăşti.

Lore primi pistolul. Preț de o clipă prelungă, se holbă la el, apoi scoase un oftat adânc şi îl strecură la betelia pantalonilor, chiar la baza spinării.

— Dacă e în regulă, o să-l păstrez.

— E al tău, faci ce vrei cu el.

— Cred că mi-am pierdut mințile.

— Ai luat decizia corectă.

— Deja regret. O spun doar o dată, dar să ştii că mi-ai frânt inima, ştii?

— Ştiu. Şi îmi cer scuze.

O perioadă scurtă de tăcere, apoi ea dădu scurt din cap: subiect închis.

— Deci?

— Pregăteşte-te!

Voia ca Lore să vadă nava *Bergensfjord* de jos. Era cel mai bine aşa. Nu doar ca s-o vadă, ci ca *s-o simtă*; abia atunci ar fi putut să-i cuprindă înțelesul. O luară pe scări până la nivelul docului. Michael aşteptă ca Lore să se apropie de carenă. Flancurile navei erau netede şi grațios curbate, cu fiecare nit bine fixat. Sub uriaşele elice ale navei, Lore se opri, uitându-se în sus. Michael voia s-o lase pe ea să rupă tăcerea. Deasupra lor, tropot de paşi, oameni țipând unii la alții, geamătul unei bormaşini, corpul gros şi metalic al navei amplificând fiecare sunet ca un diapazon gigantic.

— Ştiam că trebuie să fie vorba de o barcă...

Michael stătea chiar în spatele ei. Ea se întoarse cu fața spre el. În privirea ei se ducea o luptă.

— Se numeşte *Bergensfjord,* spuse Michael.

Lore îşi desfăcu brațele şi privi în jur.

— Pentru asta?

— Da, pentru ea.

Lore înaintă, întinzând mâna dreaptă deasupra capului şi atingând cu ea carena – întocmai cum făcuse şi Michael în dimineața când scoseseră apa din doc, iar Bergensfjord i se dezvăluise în toată gloria ei ruginită şi de neînvins. Lore rămase aşa o vreme, apoi, ca şi cum s-ar fi temut de ceva, şi-o retrase.

— Mă sperii, îi zise ea.

— Ştiu.

— Te rog, spune-mi că voiai doar să-ți ocupi timpul. Că nu e ce cred eu că e.

— Ce crezi că e?

— O arcă.

Culoarea îi pierise de pe chip; nu părea să ştie unde anume să-şi îndrepte privirea.

— Mi-e teamă că asta e, răspunse Michael.

— Minți. Totul nu-i decât o invenție.

— Nu sunt veşti bune – îmi pare rău.

— Dar cum e posibil să *ştii* una ca asta?

— Sunt multe de explicat. Dar o să se întâmple. Viralii se vor întoarce, Lore. Practic, nu au plecat niciodată.

— Asta e o nebunie! Nedumerirea ei se transformă în furie. Eşti nebun! Tu te-auzi ce vorbeşti?

— Mi-e teamă că da.

— Nu vreau să am de-a face cu aşa ceva.

Începu să dea înapoi.

— Nu poate fi adevărat. Oamenii de ce nu ştiu? O să *afle,* Michael.

— Nu ştiu pentru că nu le-am spus.

— Despre cine naiba vorbeşti?

— Despre mine şi Greer. Şi încă vreo câțiva. Nu există altă cale de a-ți spune asta, aşa că am s-o fac direct. Oricine care nu o să fie pe barca asta o să moară şi nu mai avem mult timp la dispoziție. Există o insulă în Pacificul de Sud. Credem că acolo vom fi în siguranță – poate chiar singurul loc. Avem mâncare şi combustibil pentru şapte sute de pasageri, poate chiar ceva mai mult.

Nu se aşteptase să fie uşor. Dacă circumstanțele ar fi fost ideale, ar fi încercat să îndulcească vestea. Însă Lore avea să coopereze, pentru că pur şi simplu aşa îi era firea, esența lui Lore DeVeer. Ceea ce se petrecuse între ei acum câțiva ani era, pentru ea, o amintire poate dureroasă, un junghi de furie şi de regret care o împungea din când în când, dar nu şi pentru Michael. Ea era o parte din viața lui, şi încă una bună, pentru că fusese una dintre puținele persoane care îl înțeleseseră cu adevărat. Sunt unele persoane care pur şi simplu îți fac existența mai uşor de suportat. Lore era una dintre acestea.

— Pentru asta te-am adus aici. Ne aşteaptă o călătorie lungă. Am nevoie de motorină, dar nu numai atât. Oamenii care lucrează pentru mine, ei bine, i-ai întâlnit. Muncesc din greu şi îmi sunt loiali, dar cam atât. Am nevoie de tine.

În ea încă se ducea lupta. Încă nu era convinsă. Cu toate astea, Michael văzu că vorbele lui încep să-şi facă efectul dorit.

— Chiar dacă e adevărat ce-mi spui, începu Lore, ce-aş putea face eu?

Bergensfjord: investise tot ce avea în nava asta. Acum avea să-i mai dăruiască un ultim lucru.

— Vreau să înveţi s-o conduci.

35

Înmormântarea se ţinu dimineaţa devreme. O slujbă simplă la locul de veci: Meredith ceruse ca moartea lui Vicky să nu fie anunţată public decât a doua zi. În ciuda poziţiei înalte, Vicky fusese o persoană rezervată, împărtăşindu-şi viaţa personală cu doar câteva persoane. *Să rămână între noi.* Peter spuse câteva cuvinte, urmat de sora Peg. Ultima care vorbi fu Meredith. Părea liniştită; avusese ani întregi ca să se pregătească pentru acest moment. Şi totuşi, spuse ea, cu un tremur în voce, nu eşti niciodată cu adevărat pregătit. Continuă cu relatarea câtorva poveşti amuzante care îi făcură pe toţi să râdă cu lacrimi. La sfârşit, toată lumea era de aceeaşi părere: *Vicky ar fi fost foarte mulţumită.*

Se duseră apoi la casa în care acum locuia doar Meredith. Patul din salon nu mai era. Peter trecu printre cei veniţi – oficialităţi guvernamentale, soldaţi, câţiva prieteni – apoi, tocmai când se pregătea să plece, Chase îl luă deoparte.

— Peter, dacă ai o secundă, aş vrea să discut ceva cu tine.

Uite că vine, se gândi el. Sincronizarea era numai bună; acum că Vicky nu mai era, bărbatul simțea că avea drumul liber. Se duseră în bucătărie. Chase părea agitat, cum nu-i stătea deloc în fire, jucându-se întruna cu barba.

— E puțin stânjenitor pentru mine, recunoscu el.

— Poți să te opreşti chiar acum, Ford. E în regulă – am hotărât deja să nu mai candidez.

Peter rămase surprins de cât de uşor îi ieşiseră vorbele din gură. Simți cum i se luase o povară de pe inimă.

— Vei avea susținerea mea deplină. Ar trebui să nu întâmpini nicio problemă.

Chase rămase perplex, apoi izbucni în râs.

— Mi-e teamă că ai înțeles greşit. Vreau să demisionez.

Peter era din cale-afară de uimit.

— Am aşteptat până când Vicky... Ei bine. Ştiam că e dezamăgită de mine.

— Dar am crezut că asta ți-ai dorit mereu.

Chase ridică din umeri.

— Da, a fost o vreme când asta mi-am dorit. Mi-a părut puțin rău când te-a ales pe tine, nu o să neg. Dar nu mai e cazul acum. Am avut noi divergențele noastre de-a lungul timpului, însă femeia a avut dreptate, tu eşti omul potrivit pentru treaba asta.

Cum putuse Peter să se înşele atât de mult?

— Nu ştiu ce să spun.

— Urează-mi noroc.

Îi ură.

— Ce-o să faci?

— Olivia și cu mine ne gândeam la Bandera. Sunt păşuni bune acolo. Au şi linii de telegraf, oraşul e primul pe listă pentru calea ferată. Mă gândesc că, în cincizeci de ani, nepoții mei vor ajunge oameni cu stare.

Peter încuviință din cap.

— Pare un plan bun.

— Ştii, dacă nu vrei să mai candidezi, mi-ar prinde bine un partener.

— Vorbeşti serios?

— De fapt, a fost ideea Oliviei. Femeia mă cunoaşte: detaliile sunt totul pentru mine. Dacă vrei să repari scurgerea la timp, sunt omul tău. Dar o afacere cu vite are nevoie de mai mult de atât. Trebuie îndrăzneală şi mai trebuie capital. Numai numele tău ne-ar deschide o mulțime de uşi.

— Ford, nu prea ştiu mare lucru despre vite.

— Dar eu ştiu? O să învățăm. Cam asta face toată lumea în ultima vreme, nu? Am fi o echipă bună. Până acum, aşa a fost.

Peter trebuia să recunoască: ideea îl atrăgea. Cumva, de-a lungul anilor, nu observase că el şi Chase, mai mult decât orice, deveniseră prieteni.

— Dar cine o să candideze în locul tău?

— Mai contează? Am rămas jumătate, la guvern. Peste încă zece ani, locul ăsta o să fie pustiu, o relicvă. Oamenii o să se descurce pe cont propriu. Bănuiala mea este ca următorul care va ocupa scaunul ăla va stinge şi luminile. Personal, mă bucur că n-o să fii tu. Sunt sfătuitorul tău, aşa că dă-mi voie ca ăsta să fie ultimul meu sfat pentru tine: pleacă acum cât încă mai poți, îmbogățeşte-te şi lasă o avere în urma ta. Trăieşte-ți viața, Peter! Ți-ai câştigat dreptul ăsta. Ceilalți pot avea şi singuri grijă de ei.

Peter nu putea să-l contrazică aici.

— Cât de repede trebuie să-ți dau răspunsul?

— Eu nu sunt Vicky. Gândeşte-te bine. E un pas mare, sunt conştient de asta.

— Îți mulțumesc, spuse Peter.

— Pentru ce?

— Pentru tot.

Chase îi oferi un zâmbet larg.

— Cu plăcere. Apropo, ți-am lăsat demisia pe birou.

Chase ieşi, dar Peter mai rămase puţin în bucătărie. Când ieşi la rândul lui, peste câteva minute, descoperi că aproape toată lumea plecase. Îşi luă rămas-bun de la Meredith. Pe verandă, Apgar îl aştepta cu mâinile în buzunar.

— Chase s-a retras.

Ridică din sprânceană.

— Ştiai?

— Din întâmplare, n-ai vrea să candidezi pentru preşedinţie?

— Ha, n-ai să vezi!

Un ofiţer tânăr veni în fugă pe alee. Respira din greu, era transpirat tot, părea că alergase un drum lung.

— Ce s-a întâmplat, fiule? întrebă Peter.

— Domnilor, spuse el, printre gâfâieli, trebuie să vedeţi ceva.

Camionul era parcat în fata Capitoliului. Patru soldaţi stăteau de pază. Peter lăsă în jos hayonul şi dădu prelata la o parte. Era plină cu lăzi de-ale Armatei, care ajungeau până la tavan. Doi dintre soldaţi scoaseră o ladă din primul rând şi o puseră jos.

— N-am mai văzut una de ani buni, spuse Apgar.

Lăzile proveneau din buncărul lui Dunk. Înăuntru, în pungi vidate din plastic, erau gloanţe: de .223, 5.56, .9, .45.

Apgar rupse sigiliul unuia, îl ridică în lumină şi fluieră admirativ.

— E marfă de bună calitate. Muniţie de origine militară. Se ridică şi se întoarse spre unul dintre soldaţi: Caporale, câte gloanţe ai în pistol?

— Unul cu unul, domnule.

— Dă-l încoace.

Soldatul i-l dădu. Apgar scoase magazia, curăţă camera cartuşului şi o umplu cu gloanţe dintre cele noi. Trase piedica şi îi întinse pistolul lui Peter.

— Vrei să faci tu onorurile?

— Eşti invitatul meu.

Apgar aţinti pistolul asupra unui petic de pământ de la vreo trei metri depărtare şi apăsă trăgaciul. Se auzi un bubuit satisfăcător, pe când ţărâna fu împroşcată în aer.

— Hai să vedem ce mai e! spuse Peter.

Scoaseră o a doua cutie. Aceasta conţinea vreo duzină de mitraliere cu magazii duble de treizeci de gloanţe, împachetate în aceeaşi manieră şi arătând la fel de noi ca în ziua când fuseseră fabricate.

— L-a văzut cineva pe şofer? întrebă Peter.

Nu-l văzuse nimeni; camionul apăruse pur şi simplu acolo.

— De ce să ne trimită Dunk toate astea? întrebă Apgar. Doar dacă n-ai făcut cu el vreo înţelegere de care nu mi-ai zis.

Peter ridică din umeri.

— N-am făcut nicio înţelegere.

— Atunci, cum îţi explici?

Peter nu putea să-şi explice în niciun fel.

36

Ajunse în Texas prin vechea Autostradă 60. Era dimineaţa celei de-a 43-a zile; Alicia parcursese o jumătate din întinderea continentului. La început, înaintase încet – scurtând drumul prin grohotişul coastei, traversând apoi zona stâncoasă a Apalaşilor, apoi însă calea i se deschise, iar ea începu chiar să savureze călătoria. Zilele deveneau mai calde, copacii înmugureau, primăvara se răspândea de-a lungul ţinutului. Uneori, ploua zile întregi, ca mai apoi soarele să strălucească puternic peste pământ. Nopţile erau de necrezut, lungi şi luminate de stele, şi, tot înaintând, văzuse luna în toate fazele ei.

Însă acum se opriră ca să se odihnească. La umbra unei benzinării, Alicia se întinse pe pământ, în timp ce Soldat

păştea nu departe de ea. Doar câteva ore, şi aveau să pornească din nou. Pleoapele îi deveniră din ce în ce mai grele; simți cum se cufundă în somn. De când plecase, dezvoltase un tipar: ziua stătea trează, cu mintea atât de alertă, încât aproape o durea, pentru ca apoi noaptea să pice precum o pasăre căzând din înalturi.

În vis îi apărea un oraş. Nu era New York; nu era un oraş pe care îl mai văzuse sau în care fusese. Imaginea lui era neînchipuit de frumoasă. În întuneric, plutea precum o insulă de lumină. De jur-împrejurul lui, metereze straşnice îl apărau de orice pericol. Dinăuntrul lui răzbăteau zgomote de viață: voci, râsete, muzică, țipetele încântate ale unor copii care se jucau. Sunetele o învăluiau ca o ploaie caldă. Cât îşi mai dorea Alicia să se numere printre locuitorii acelui oraş fericit! Se apropie de el şi începu să-i dea ocol, în încercarea de a găsi o cale de intrare. Nu părea să fie vreuna, însă tocmai atunci dădu peste o uşă. Era mică, pe măsura unui copil. Îngenunche şi apăsă clanța, însă uşa nu se clinti din loc. Observă atunci că vocile se îndepărtaseră. Deasupra ei, zidurile oraşului erau cufundate în beznă. *Lăsați-mă înăuntru!* Începu să bată cu pumnii în uşă; panica o mistuia. *Cineva, vă rog! Am rămas singură!* Dar uşa nu voia să se deschidă. Țipetele ei deveniră urlete, apoi văzu: nu exista nicio uşă. Zidul era neîntrerupt. *Nu mă lăsați aici!* De partea cealaltă, oraşul amuțise: oamenii, copiii, nu mai era nimeni. Bătu până când nu mai avu forță să bată şi se prăbuşi la pământ, cu fața îngropată în palme, suspinând. *De ce m-ați părăsit, de ce m-ați părăsit...*

Se trezi la amurg. Rămase nemişcată, clipind ca să alunge visul, apoi se ridică în coate ca să-l vadă pe Soldat stând la marginea adăpostului. Acesta îşi îndreptă ochiul negru spre ea.

— În regulă, sunt gata. Mergem.

Kerrville era la patru zile depărtare.

37

Kate şi fetele stăteau la ei de peste o lună. La început, pe Caleb nu-l deranjase. Era bine pentru Pim să aibă familia aproape, iar fetele îl adorau pe Theo. Însă pe măsură ce treceau săptămânile, dispoziția lui Kate părea să se înrăutățească. Umplea casa întocmai ca un gaz. Făcea puțină treabă, dormea mult ori stătea pe treptele din față, privind în gol.

Cât o să mai fie aşa de prost dispusă?

Pim spălă vasele de la micul dejun. Îşi şterse mâinile cu un prosop şi îi aruncă o privire aspră. *E sora mea. Doar ce şi-a pierdut soțul.*

Îi e mai bine fără el, se gândi Caleb, însă nu o spuse; nici nu era nevoie.

Dă-i puțin timp, Caleb.

Caleb ieşi din casă. Elle şi Bug se jucau în curte cu Theo, care învățase să meargă de-a buşilea. Băiețelul prindea o viteză uimitoare; Caleb le aminti fetelor să aibă grijă de vărul lor şi să nu se depărteze prea mult de casă.

Punea caii la plug, când auzi un strigăt speriat şi îndurerat. Țâşni înapoi în curte, chiar pe când Kate şi Pim ieşeau în fugă din casă.

— Dă-le jos! Dă-le jos!

Picioarele goale ale Ellei erau pline de furnici – cu sutele. Caleb o ridică de jos şi fugi cu ea la troacă, fetița zbătându-se şi țipând în brațele lui. O vârî în apă şi se apucă numaidecât să dea furnicile de pe ea, trecându-şi mâinile în susul şi în josul ei. Acum, furnicile se urcaseră şi pe el; le simțea împunsătura electrică intrându-i în brațe, în mâini, în gulerul cămăşii.

În cele din urmă, Elle se linişti, țipetele transformându-se în suspine sughițate. Un strat negru de furnici moarte plutea la suprafața apei din troacă. Caleb o scoase afară pe

fetiță şi i-o întinse lui Kate, care o înfăşură într-un prosop. Picioarele îi erau acum pline de umflături.

Avem o alifie înăuntru, îi spuse Pim prin semne.

Kate plecă cu Elle. Caleb îşi scoase cămaşa peste cap şi o scutură, împrăştiind furnicile cât colo. Avea şi el o grămadă de muşcături, însă nu se compara cu ce pățise nepoata lui.

Unde sunt Theo şi Bug? întrebă el.

În casă.

Fusese o primăvară grea pentru furnici. Oamenii spuneau că ar fi de la vreme – o iarnă umedă, o primăvară uscată, o vară timpurie, mult prea călduroasă. Pădurile musteau de muşuroaiele lor, unele atingând nişte proporții uriaşe.

Pim îi aruncă o privire îngrijorată. Putem face ceva?

N-o să dureze o veşnicie. Ar trebui să ținem copiii înăuntru până trece.

Însă nu trecu. A doua zi de dimineață, pământul din jurul casei roia de ele. Caleb hotărî să dea foc muşuroaielor. Luă o canistră cu combustibil din hambar şi o duse la marginea pădurii. Alese muşuroiul cel mai mare, cu un diametru de aproape un metru şi cam tot atât de înalt, îl stropi cu kerosen, aprinse un chibrit şi se dădu un pas înapoi, ca să-l privească cum arde.

În timp ce rotocolul de fum negru se înălța tot mai sus, furnicile țâşniră afară din muşuroi într-o hoardă nesfârşită. În acelaşi timp, pământul întărit de la suprafața muşuroiului începu să se umfle asemenea unui vulcan, plesnind apoi ca un fruct putred. Din el se revărsară râuri de țărână. Caleb se împletici înapoi. Ce naiba era acolo jos? Trebuie să fi fost o colonie uriaşă, milioane de furnici afurisite, înnebunite de groaza pricinuită de fum şi de flăcări.

Atunci, muşuroiul se prăbuşi.

Caleb se apropie cu grijă. Tocmai se stingeau şi ultimele flăcări. Nu mai rămăsese decât o urmă nu prea adâncă în

pământ.

Pim veni în dreptul lui.

— *Ce s-a întâmplat?*

— *Nu sunt sigur.*

De unde stătea el, numără alte cinci muşuroaie.

— *Mă duc după căruță. Rămâi înăuntru.*

— *Unde pleci?* îl întrebă Pim prin semne.

— *Am nevoie de mai mult combustibil.*

38

Omul Oposum lipsea.

Omul Oposum, dar şi câinii – mulți câini. Oraşul era de obicei plin de ei, mai ales în zona de câmpie. Nu puteai să faci nici zece paşi fără să dai peste o potaie afurisită, slăbănoagă, cu blana murdară, cu ochi urduroşi, scormonind prin gunoaie ori stând ciuciți ca să se răhățească cu viermi în noroi.

Iar acum, deodată, nici urmă de câini.

Omul Oposum locuia pe malul râului, în apropiere de vechea graniță. Arăta după cum sugera şi porecla: palid, cu un nas ascuțit şi cu nişte ochi negri, ieşiți din orbite şi cu urechi clăpăuge. Ținea o femeie pe jumătate din vârsta lui, deşi nu era genul de femeie pe care s-o vrea cineva. Ea susținea că auziseră zgomote venind din curte, la o oră târzie din noapte. Se gândiră că erau vulpile, care mai dăduseră şi înainte o raită prin cotețe. Omul Oposum îşi luase puşca şi se dusese să verifice. O singură împuşcătură, apoi linişte.

Eustace îngenunche în dreptul a ceea ce fuseseră cândva coteţele, care acum arătau de parcă ar fi fost lovite de o tornadă. Dacă era vreo urmă, Eustace nu o găsi; pământul din curte era mult prea bătătorit. Oposumi morți erau peste tot prin jur, sfâşiați în bucăți însângerate, deşi, la doar câțiva metri depărtare, o pereche se foia prin țărână,

privindu-l îndurerați, ca doi martori traumatizați. De fapt, erau chiar drăguți. Pe când cel mai apropiat sări spre el, Eustace întinse mâna.

— Nu vrei să faci asta, îl avertiză femeia. Sunt nişte afurisiți. O să-ți smulgă degetul.

Eustace îşi retrase mâna.

— Corect!

Se ridică şi îi aruncă femeii o privire. O chema Rena, Renee, ceva de genul ăsta, şi era cea mai deşirată ființă pe care o văzuse vreodată. Era posibil ca părinții să o fi dat pe mâna Bărbatului Oposum în schimbul hranei. Astfel de târguri nu erau ieşite din comun.

— Ai spus că ai găsit puşca.

Femeia o aduse din casă. Eustace acționă trăgaciul, pe țeava armei ieşind un cartuş gol. O întrebă unde o găsise. Ochii ei nu se uitau ambii în aceeaşi direcție; motiv pentru care îi era cam greu să vorbească cu ea.

— Exact unde stai acum.

— Şi n-ai auzit nimic altceva? Doar o împuşcătură?

— S-a întâmplat întocmai cum ți-am zis.

Începea să se întrebe dacă nu cumva ea o făcuse – dacă nu îl împuşcase ea pe Bărbatul Oposum, îi târâse trupul până la râu şi devastase cotețele ca să-şi acopere urmele. Ei bine, dacă o făcuse, probabil că avea destule motive şi să fie al naibii dacă avea de gând să facă ceva în privința asta.

— O să dau de veste. Dacă se întoarce, te rog să ne anunți.

— Sigur nu vrei să intri, şerifule?

Invitația fusese însoțită de o privire anume. Lui Eustace îi luă o secundă să îşi dea seama despre ce era vorba. Ochii ei asimetrici îl măsurară din cap până-n picioare, după care rămaseră fixați. Gestul trebuia să fie unul seducător, însă ieşise mai degrabă ca al unei vite care încearcă să se vândă singură.

— Oamenii spun că n-ai nicio femeie.

Eustace nu fu tulburat. Ei bine, poate doar puțin. Însă femeia fusese tratată ca un obiect toată viața ei; nu ştia să facă lucrurile altfel.

— Nu crede tot ce auzi.

— Şi ce-o să mă fac dacă e mort?

— Ai doi oposumi, nu? Fă mai mulți.

— Ăia de colo? Sunt amândoi băieți.

Eustace îi înapoie puşca.

— Sunt sigur că găseşti tu ceva.

Se întoarse la închisoare. Fry, cu picioarele pe biroul lui, răsfoia o carte cu poze.

— A încercat să se dea la tine? a întrebat Fry, fără să ridice privirea.

Eustace se aşeză la biroul lui.

— De unde ai ştiut?

— Se ştie că aşa face.

Întoarse pagina.

— Crezi că ea l-a omorât?

— Posibil, urmă Eustace arătând către carte. Ce-ai acolo?

Fry o ridică să i-o arate. *Tărâmul monştrilor*[10].

— E bună, spuse Eustace.

Uşa se dădu de perete şi un bărbat intră în încăpere, scuturându-şi pălăria de praf. Eustace îl recunoscu; el şi soția lui lucrau peticul de pământ de pe celălalt mal al râului.

— Domnilor!

Îi salută pe fiecare cu un gest din cap.

— Pot să te ajut cu ceva, Bart?

Bărbatul îşi drese glasul, vizibil neliniştit.

— E vorba de soția mea. Nu o găsesc pe nicăieri.

Era ora nouă dimineața. Până la prânz, Eustace auzise aceeaşi poveste de paisprezece ori.

Era trecut de ora prânzului când Caleb ajunse în oraş cu căruța. Locul părea mort de-a binelea – nu era nimeni pe nicăieri. În cele două ore cât durase drumul, nu văzuse nici picior de om.

Uşa de la prăvălie era încuiată. Caleb îşi făcu palmele streașină şi privi prin geam. Nimic, nicio mişcare înăuntru. Rămase pe loc, ciulind urechile. Unde naiba era toată lumea? De ce închisese George în toiul zilei? Dădu ocol pe alee. Uşa din spate era larg deschisă. Cadrul era spart; uşa fusese forțată.

Se întoarse la căruță după puşcă.

Împinse uşa cu vârful armei şi intră. Se afla în magazie. Spațiul era plin până la refuz – saci cu nutreț puşi grămadă până la tavan, rulouri de sârmă, colaci de lanțuri şi frânghii – nerămânând decât o porțiune strâmtă pe unde să treci.

— George? strigă el. George, eşti aici?

Simți şi auzi ceva zdrobindu-i-se sub tălpi. Unul dintre sacii cu nutreț fusese rupt. Îngenunche să privească mai atent, când auzi un clinchet subțire venind de deasupra capului. Se dădu înapoi, îndreptând țeava puştii în sus.

Era un raton. Animalul stătea în vârful grămezii. Se ridică pe picioarele din spate, frecându-şi lăbuțele din față una de alta, şi îi aruncă o privire de inocență deplină. *Mizeria de pe podea? Nu sunt eu de vină, amice.*

— Haide, şterge-o! Caleb împunse aerul cu vârful puştii. Mişcă-ți fundul de-aici, înainte să fac căciulă din tine!

Ratonul coborî din vârful grămezii şi ieşi pe uşă. Caleb trase adânc aer în piept ca să-şi liniştească bătăile inimii şi dădu la o parte perdeaua despărțitoare, intrând în prăvălie. Caseta de valori unde îşi ținea George chitanțele stătea sub tejghea, la locul ei. Merse printre ratfuri, însă nu părea să lipsească nimic. Un şir de trepte aflate în spatele tejghelei ducea la etajul al doilea – probabil cel la care locuia George.

— George, eşti acolo? Sunt Caleb Jaxon. Vezi că urc!

Se trezi de unul singur într-o cameră mare, cu mobilă tapițată şi cu draperii la ferestre. Îl surprinse cât de primitoare era – se aşteptase la o scenă mizeră specifică unui burlac. Însă George fusese căsătorit cândva. Încăperea era împărțită în două zone, una pentru nevoile de peste zi, cealaltă, pentru dormit. O masă de bucătărie; o canapea şi scaune cu mileuri pe spătare; un pat din fier cu o saltea lăsată; un şifonier frumos ornamentat în genul celor care erau transmise din generație în generație. Toate păreau puse în ordine, însă, pe măsură ce Caleb cerceta locul, începu să observe anumite lucruri. Un scaun de bucătărie care fusese dărâmat; cărți şi alte obiecte – un ceainic, un ghem de lână, o lampă – aruncate pe podea; o oglindă mare, cu picioare, spartă, sticla crăpată în cercuri concentrice, întocmai ca o pânză reflectorizantă de păianjen.

Pe când se apropia de pat, îl izbi mirosul: miasma râncedă, de vomă veche. Oala de noapte a lui George stătea pe podea, la capul patului; de acolo venea mirosul. Păturile erau făcute grămadă la marginea saltelei, ca şi cum ar fi fost date la o parte de cineva cu somnul agitat. Pe noptieră se afla arma lui George, un revolver cu țeavă lungă, calibru .357. Caleb deschise cilindrul şi împinse ejectorul. Şase gloanțe îi căzură în palmă; unul fusese folosit. Se întoarse şi scană încăperea cu pistolul, apoi lăsă jos arma şi se apropie de oglinda spartă. În centrul crăpăturilor se vedea o singură gaură de glonț.

Ceva se întâmplase aici. Era evident că George fusese bolnav, dar asta nu era tot. Un jaf? Însă caseta cu valori era neatinsă. Iar urma lăsată de glonț era şi ea ciudată. O împuşcătură deviată, poate, deşi ceva la ea părea să fi fost deliberată – ca şi cum, stând în pat, George îşi împuşcase propria reflexie.

Ajuns înapoi pe alee, îşi umplu canistrele din rezervor şi le încărcă în căruță. Nu se făcea să plece fără să plătească; nu găsi altă soluție decât să lase bacnotele sub tejghea,

împreună cu un bilet: „Nu era nimeni aici, am găsit uşa descuiată. Am luat cincizeci de litri de benzină. Dacă banii nu sunt suficienți, revin peste o săptămână şi îți plătesc atunci diferența. Numai bine, Caleb Jaxon."

Pe drum, se opri la primărie ca să raporteze cele găsite. Trebuia măcar să repare cineva uşa de la prăvălie şi s-o încuie până când aveau să afle ce se întâmplase cu George. Însă nu găsi nici acolo pe nimeni.

Soarele apunea când ajunse acasă. Descărcă din căruță canistrele, duse caii în padoc şi intră în casă. Pim stătea cu Kate lângă soba rece, scriind în jurnalul ei.

— *Ai găsit ce căutai?*

El încuviință din cap. Ciudat cum Kate era acum cea tăcută. Femeia abia dacă îşi ridică ochii din lucrul ei.

— *Cum a fost în oraş?*

Caleb şovăi, apoi îi răspunse prin semne:

— *Foarte linişte.*

Mâncară turte de mălai la cină, jucară câteva partide de cărți, apoi se duseră la culcare. Pim adormi buştean, însă Caleb dormi prost și, de fapt, abia dacă puse geană pe geană. Toată noaptea, mintea lui păru să alunece la suprafața somnului precum o piatră azvârlită pe apă în scara pisicii, fără să reuşească să o pătrundă. La ivirea zorilor, renunță să mai încerce şi se strecură afară din casă. Pământul era umed de rouă, ultimele stele pierind treptat de pe cerul palid. Păsările cântau pretutindeni, însă asta nu avea să dureze şi la sud, de unde se schimba vremea, un zid de nori tulburi se adunau la orizont. Aşa deci: o furtună de primăvară. Caleb se gândi că ar avea cam douăzeci de minute până să înceapă. Îşi mai dădu răgaz încă un minut ca s-o privească, după care scoase prima canistră cu kerosen din hambar şi o duse la marginea pădurii.

Nu ştia la ce se uită. Pur şi simplu nu avea niciun sens. Poate era de la lumină. Dar nu.

Muşuroaiele dispăruseră.

40

Ora 06:00: Michael Fisher, Baronul Comerțului, stătea pe chei privind cum mijesc zorii. Un răsărit întunecat de nori; apele canalului, prinse la reflux, erau într-o încremenire deplină. Cât de mult dormise? Nu era atât obosit – depăşise de mult faza asta – cât simțea că funcționează dintr-o rezervă de energie uşor letală, ca şi cum se consuma pe sine. Odată ce se va fi terminat şi aceasta, îşi va fi găsit sfârşitul şi ar fi dispărut pur şi simplu într-un rotocol de fum.

Ieşi din pântecele navei *Bergensfjord* cu un scop uşor îndepărtat, de care nu-şi mai amintea; de cum fusese izbit de aerul proaspăt, planul îi zburase din minte. Se duse până la marginea debarcaderului şi rămase acolo. Douăzeci şi unu de ani: uimitor cât de repede putea trece timpul! Te lăsai prins în vâltoarea evenimentelor şi, într-o clipită, ajungeai aici, cu genunchi tremurânzi, cu dureri de stomac şi cu o față pe care abia dacă ți-o recunoşteai când te priveai în oglindă, întrebându-te dacă toate fuseseră aievea ori ba. Dacă aceea era într-adevăr viața ta.

Bergensfjord era aproape gata. Propulsii, hidraulice, navigare. Electrică, stabilizatori, cârmă. Proviziile erau încărcate, desalinizatoarele funcționale şi gata de drum. Reduseseră nava la cea mai de bază configurație; practic, *Bergensfjord* era acum o cisternă de gaz plutitoare. Însă multe fuseseră lăsate în voia întâmplării. De exemplu: chiar avea să plutească? Calculele de pe hârtie spuneau un lucru; realitatea era cu totul alta. Dacă ar fi plutit, avea oare carena, făcută dintr-o mie de plăci metalice găsite de pe te miri unde, dintr-un milion de şuruburi, şi nituri, şi petice sudate, să reziste unei asemenea călătorii? Combustibilul avea să le fie suficient? Cum rămânea cu vremea, mai ales că voiau să dea ocol Capului Horn? Michael citise tot ce găsise despre apele pe care avea de gând să le traverseze.

Veştile nu erau bune. Furtuni legendare, contracurenți atât de violenți de-ți smulgeau cârma din mâini, valuri de înălțimi amețitoare care te puteau scufunda într-o secundă.

Simți pe cineva venind din spatele lui. Era Lore.

— Frumoasă dimineață! spuse ea.

— Pare că o să plouă.

Ea ridică din umeri, uitându-se în larg.

— Tot e frumoasă.

Voia de fapt să spună: Câte dimineți vom mai prinde? Câte răsărituri vom mai vedea? Hai să ne bucurăm de ele cât mai putem!

— Cum merge treaba la cabina de comandă? o întrebă Michael.

Ea scoase un oftat.

— Nu-ți face griji, îi spuse el. O să te prinzi.

Printre nori apăruseră acum petice de roz. Pescăruşii pluteau deasupra apei. Chiar era o dimineață frumoasă, se gândi Michael. Brusc, se simți mândru. Mândru de nava lui, de *Bergensfjord* a lui. Traversase jumătate de lume ca să-i testeze capacitățile. Ea îi dăduse o şansă, spunându-i: *Hai, ia-o dacă poți!*

Ceva scânteia pe şoseaua pavată.

— A venit Greer, spuse el. Trebuie să plec.

Michael o luă în susul cheiului şi ajunse în dreptul primei autocisterne tocmai când Greer cobora din cabină.

— Ăsta e ultimul, spuse Greer. Am scos 19 transporturi, dar l-am lăsat pe ultimul în urmă.

— Ceva probleme?

— O patrulă a pus ochii pe noi la sud de barăcile din Rosenberg. Presupun că au crezut că mergem spre Kerrville. Mă aşteptam să ne fi ajuns de-acum, dar se pare că nu.

Michael se uită peste umărul lui Greer şi îi făcu semn lui Rand.

— Ştii ce ai de făcut?

Oamenii înconjurau cisternele. Rand ridică degetul mare.

Michael îşi întoarse privirea la Greer. Bărbatul era vizibil extenuat. Slăbise la faţă, pielea aproape lipindu-i-se de oase: pometţii îi ieşeau în afară ca nişte cuţite, ochii îi erau roşii, adânciţi în orbite, pielea, galbenă ca ceara şi umedă. O paloare albă îi acoperea obrajii şi gâtul; respiraţia îi era acră.

— Hai să mâncăm ceva! îi spuse Michael.

— Mai degrabă aş vrea să trag un pui de somn.

— Ia mai întâi micul dejun cu mine.

Ridicaseră un cort pe chei cu provizii şi cu paturi unde să se odihnească. Michael şi Greer îşi umplură castroanele cu terci de ovăz apos şi se aşezară la masă. Câţiva bărbaţi erau aplecaţi deasupra propriilor castroane, ducând mecanic mâncarea la gură, epuizarea citindu-li-se pe chip. Nimeni nu vorbea.

— Totul e pregătit de plecare? întrebă Greer.

Michael ridică din umeri. Mai mult sau mai puţin.

— Când vrei să inundăm docul?

Michael luă o lingură de terci.

— Ar trebui să fie gata într-o zi sau două. Lore vrea să inspecteze ea însăşi coca.

— Grijulie femeie, Lore a noastră!

Petic apăru în celălalt capăt al cortului. Cu privirea pierdută, se împletici în interior, ridică capacul oalei, se răzgândi şi se duse în schimb spre unul dintre paturi, nu atât aşezându-se pe el cât prăbuşindu-se, ca un om răpus de un glonte.

— Ar trebui să te întinzi şi tu puţin, spuse Greer.

Michael râse amar.

— Ce bine ar fi, nu?

Terminară de mâncat şi se duseră la zona de încărcare, unde era parcată camioneta lui Michael. Două dintre autocisterne fuseseră deja golite, acum fiind trase deoparte. Lui Michael îi veni o idee.

— Hai să lăsăm o cisternă încărcată şi să o ducem la capătul străzii Ne-a mai rămas vreun aprinzător din ăla cu

sulf?

— Aşa ar trebui.

Nu era necesară nicio explicație.

— Te las.

Michael se duse la camionetă şi îşi puse pistolul în spațiul de sub volan; între scaune era o puşcă cu țeavă scurtă şi pat de pistol, împreună cu o magazie plină cu cartuşe. Rucsacul i se odihnea pe scaunul din dreapta. În el avea câteva gloanțe de rezervă, un schimb de haine, chibrituri, o trusă de prim ajutor, o rangă, o sticlă cu eter şi o cârpă şi un dosar din carton legat cu sfoară.

Michael porni motorul.

— Ştii, n-am mai fost niciodată la închisoare. Cum o fi?

Greer îi rânjea prin fereastra deschisă.

— Mâncarea e mai bună decât aici. Şi dormi neîntors.

— Abia aştept.

Greer îl privi cu o mină serioasă.

— N-are cum să ştie de ea, Michael. Şi nici despre Carter.

— Nu-mi faci treaba mai uşoară.

— Ştiu ce vrea ea.

Michael îl mai privi pe prietenul său preț de câteva secunde. Bărbatul chiar arăta în ultimul hal.

— Du-te la culcare! îi spuse.

— O să pun asta pe lista lucrurilor de făcut.

Cei doi îşi strânseră mâna. Michael băgă maşina în viteză.

41

— Toată lumea, păstrați-vă calmul!

Amfiteatrul era plin ochi, cu toate locurile ocupate şi mai mulți oameni înghesuindu-se în spate şi de-a lungul culoarului. Încăperea duhnea a frică şi a piele nespălată. În partea din față, primarul, cu fața roşie şi transpirată, lovea zadarnic cu ciocanul în pupitru, strigând să se facă linişte,

în vreme ce, în spatele lui, membrii Consiliului Statului Liber – cea mai ineficientă adunare de indivizi pe care o văzuse vreodată Eustace – îşi găsiră hârtii de răsfoit şi nasturi de aranjat, ferindu-şi vinovați privirile întocmai ca un grup de studenți prinşi copiind la un test.

— Soția mea lipseste!

— Soțul meu! L-a văzut cineva?

— Copiii mei! Amândoi!

— Şi ce s-a întâmplat cu toți câinii? Le-a mai observat cineva lipsa? Nu mai e niciunul pe nicăieri!

Şi mai multe bătăi de ciocan.

— La naiba, oameni buni, *vă rog!*

Şi tot aşa. Eustace se uită după Fry, care stătea în celălalt capăt al încăperii, şi îi adresă o privire care parcă ar fi spus: *Doamne, ce amuzant o să fie!*

În cele din urmă, oamenii din încăpere se liniştiră atât cât să se facă auzit şi primarul.

— În regulă, aşa e mai bine. Ştim că sunteți toți îngrijorați şi că vreți răspunsuri. Îl las pe şerif să vă spună câteva cuvinte, poate vă lămureşte el. Gordon?

Eustace se urcă pe podium şi trecu la subiect.

— Ei bine, nu ştim mai multe decât voi în acest moment. Cam şaptezeci de oameni au dispărut în ultimele două nopți. Dar aceştia sunt numai dintre cei pe care îi ştim. Ajutorul de şerif şi cu mine nu am ajuns încă pe la toate fermele.

— Atunci, de ce nu sunteți acolo, să-i căutați? se auzi o voce.

Eustace îi reperă figura omului prin mulțime.

— Pentru că sunt aici, vorbind cu tine, Gar. Acum ține-ți fleanca, să pot termina odată!

O voce lătră din celălalt colț al încăperii:

— Da, taci din gură şi lasă omul să vorbească!

Şi mai multe voci neliniştite începură să se bombardeze una pe alta. Eustace aşteptă să se liniştească apele.

— După cum spuneam, continuă el, nu ştim unde au dispărut toți aceşti oameni. Din nu ştiu ce motiv, pare că persoanele respective s-au trezit în miezul nopții, au mers afară şi nu s-au mai întors.

— Poate că i-a luat cineva! țipă Gar. Poate că acel cineva e chiar aici, printre noi!

Efectul fu instantaneu; toți începură să se uite lung la persoana de lângă ei. Un murmur străbătu încăperea. *Era oare posibil...?*

— Momentan, nu excludem nicio posibilitate, spuse Eustace, conştient de cât de prost suna asta, dar pare puțin probabil. Vorbim aici de un număr mare de oameni.

— Poate că au fost mai mulți!

— Gar, vrei să vii aici şi să prezidezi tu întâlnirea?

— Ziceam şi eu...

— Nu faci decât să sperii oamenii. Şi nu o să te las să bagi frica în ei, să înceapă să se uite bănuitor unii la alții. Din câte ştim, cei dispăruți au plecat pe cont propriu. Acum, ține-ți gura, înainte să te bag la zdup.

O femeie din primul rând se ridică în picioare.

— Spui că băieții mei au fugit de capul lor? Au şase şi şapte ani!

— Nu, nu spun asta, Lena. Doar că, momentan, nu am alte informații. Cel mai bine ar fi să rămâneți în casă până când dăm de capăt problemei ăsteia.

— Cum rămâne cu soția mea?

Eustace nu putu să vadă cine vorbea.

— Vrei să spui că s-a trezit pur şi simplu şi m-a lăsat?

Primarul, păşind în față ca să ia din nou în primire podiumul, ridică ambele mâini în aer.

— Cred că ceea ce vrea să spună şeriful...

— Nu „spune“ nimic! Doar l-ați auzit! Habar n-are!

Țipetele reîncepură. N-aveai cum să îi mai opreşti; situația scăpa de sub control. Eustace se uită înspre Fry, care îi făcu semn din cap spre culise. Pe când primarul îşi

relua bătutul din ciocan, Eustace se strecură prin spatele scenei şi se întâlni la uşă cu Fry. Cei doi se duseră afară.

— Ei bine, a fost productiv, n-am ce zice, făcu Fry. Mă bucur că am plecat înainte să înceapă împuşcăturile.

— Nu e de glumit cu asta. O să ajungem în capul listei tuturor, dacă n-o rezolvăm.

— Crezi că mai sunt în viață?

— Nu prea.

— Ce ai de gând să faci?

Era o zi senină şi călduroasă, soarele fiind sus, pe cerul fără nori. Eustace îşi aduse aminte de încă o zi asemănătoare: era primăvară spre vară, pământul dezmorțindu-se, frunze de un verde bogat, pline de parfum, îngreunând pinii. O plimbare de-a lungul râului, cu Simon pe umerii lui şi cu Nina alături; o zi ce fusese ca un dar minunat, apoi o clipă, de neconfundat, când băiatul se plictisise; după ce se întoarseră acasă şi îl puseră la somn, Nina îi făcu semn din uşă, oferindu-i zâmbetul ei special, cel pe care îl păstra numai pentru el, cei doi strecurându-se în camera lor şi făcând dragoste pe furiş, leneş, în acea dimineață însorită. Apoi, gluma cea dintotdeauna: *Cum poți săruta o față urâtă ca a mea?* Dar putea; o făcea de fiecare dată. Fusese ultima zi de acest fel pentru Eustace; nu avea să mai vină o alta.

— Hai să-i găsim pe oamenii aceia!

42

Apgar îl găsi pe Peter unde stătea de obicei: la biroul lui, răsfoind prin teancul de hârtii. Trecuseră două zile fără prezența organizată a lui Chase şi a lui Peter se simțea deja mai mult decât copleşit.

— Ai un minut?

— Spune repede.

Apgar se aşeză pe scaunul din fața lui.

— Chase chiar ți-a tras țeapă. Nu trebuia să-l laşi să-ți scape atât de uşor.

— Ce pot să spun? Sunt prea amabil.

Apgar îşi drese glasul.

— Avem o problemă.

El completa un formular.

— Îți dai şi tu demisia?

— Probabil nu e momentul pentru asta. Am primit un mesaj de la Rosenberg de dimineață. Mai multe autocisterne au trecut pe acolo în ultimele câteva zile, dar niciuna nu a ajuns aici.

Peter ridică privirea din foi.

— Ai auzit bine.

— Ce spun cei de la rafinărie?

— Totul e conform programului, bla-bla-bla. N-avem niciun semn de dimineață şi nu putem să dăm de ei.

Peter se lăsă pe spătarul scaunului. Dumnezeule mare!

— Am trimis nişte oameni la rafinărie să verifice, continuă Apgar, dar cred că ştiu ce o să găsim. Trebuie să recunoşti că tipul are curaj, nu glumă.

— De ce naiba are nevoie Dunk de petrol?

— Eu pun pariu că nu are. E un joc. Vrea altceva de fapt.

— Cum ar fi?

— M-ai prins aici. Dar n-o să fie ceva minor. Cei de la Lumină şi Curent spun că avem suficient gaz cât să ne țină zece zile, puțin mai mult, dacă raționalizăm. Chiar dacă preluăm controlul asupra rafinăriei, n-o să reuşim să recuperăm destul cât să ținem luminile aprinse. În mai puțin de două săptămâni, oraşul o să rămână în întuneric.

Dunk îi prinsese în menghină. Peter trebuia să recunoască, nu fără o oarecare invidie, că mişcarea era genială. Însă una dintre piesele puzzle-ului nu se potrivea.

— Deci, ne trimite un camion cu arme şi muniție, apoi ne fură tot combustibilul? Pare puțin contradictoriu.

— Poate că armele proveneau din altă parte.

— Aia era muniție din buncăr. Numai el face comerț cu aşa ceva.

Apgar se foi în scaun.

— Ei bine, uite încă un aspect de luat în calcul. Mai întâi, *La Văru'* ia foc, de nu mai rămâne nici urmă, apoi zvonul potrivit căruia una dintre femeile lui Dunk s-a întors din oraş, spunând că acolo s-a întâmplat ceva. O ucidere în masă.

— O înscenare pusă la cale de unul dintre oamenii lui, vrei să spui.

— Ar putea fi doar un zvon. Nu văd unde se potriveşte piesa asta, dar trebuie luată în considerare.

— Ea unde e acum?

— Femeia? Apgar aproape că izbucni în râs. Cine naiba să ştie?

Armele şi combustibilul aveau o legătură, dar care? Nu părea stilul lui Dunk; nu era de nasul lui să țină un oraş întreg sub teroare, iar Armata avea acum suficient armament cât să preia istmul şi să-l scoată din afaceri. S-ar fi lăsat cu măcel de ambele părți, şoseaua pavată ar fi devenit câmp de lupt, însă, odată ce se linişteau lucrurile, Dunk fie avea să fie găsit mort în vreun şanț, ciuruit de gloanțe, fie atârnând la capătul vreunei funii.

Deci să presupunem că treaba cu combustibilul nu era chiar o joacă, se gândi Peter. Să presupunem că într-adevăr însemna ceva.

— Ce ştim de barca aia a lui? întrebă el.

Apgar se încruntă.

— Nu multe. Nimeni din afară nu a mai văzut afurisenia aia de ani buni.

— Dar e uriaşă.

— Aşa zice lumea. Crezi că are vreo legătură cu asta?

— Nu ştiu ce să mai cred. Dar sigur ne scapă ceva. Ai împărțit muniția?

— Nu încă. E tot în armurărie.

— Fă-o! Şi trimite o patrulă să cerceteze istmul. Cât mai e până primim veşti din Freeport?

— Vreo două ore.

Era puțin trecut de trei.

— Trimite oameni în perimetru. Spune-le că e un exercițiu. Şi adu nişte ingineri la poartă. Chestia aia nu a mai fost închisă de zeci de ani.

Apgar îi aruncă o privire precaută.

— Oamenii o să observe.

— Paza bună trece primejdia rea. Toate astea nu au nicio noimă pentru noi, dar sigur au pentru cineva.

— Cum rămâne cu istmul? Nu vrem să aşteptăm prea mult ca să stabilim un plan.

— Nici n-o să fie nevoie. Scrie-l.

Apgar se ridică.

— Ți-l aduc într-o oră.

— Atât de repede?

— Nu există decât o singură cale de intrare. Nu sunt multe de spus. Se întoarse din uşă: treaba asta e dată naibii, ştiu, dar poate că e ocazia pe care o aşteptam.

— E şi ăsta un mod de a privi lucrurile.

— Mă bucur doar că nu e Chase în scaunul ăla.

Îl lăsă singur pe Peter. Trecuseră doar cinci minute, dar acum, teancul de hârtii de pe biroul lui părea neînsemnat. Ziua începuse cu un cer senin, însă acum vremea se schimba. Nori joşi pluteau deasupra oraşului, o masă grea şi cenuşie. O pală de vânt scutură coroanele copacilor, urmată de un fulger, care albi cerul. Tunetul veni şi el din urmă, ca apoi, primele picături de ploaie, grele şi încete, să bată în geam.

Michael, îşi spuse în sinea lui, *ce naiba pui la cale?*

Anthony Carter, Al Doisprezecelea dintre Cei Doisprezece, doar ce oprise maşina de tuns iarbă, când privi spre terasă şi observă că era gata ceaiul.

Atât de repede? Se făcuse deja ora prânzului? Îşi ridică bărbia spre cer – un cer specific verilor apăsătoare din Houston, alb ca varul. Îşi scoase batista, apoi pălăria, ca să-şi şteargă sudoarea de pe frunte. Un pahar cu ceai avea să-i prindă tocmai bine.

Doamna Wood, ştia ea ce ştia. Deşi, desigur, nu era doamna Wood cea care îl adusese. Carter n-ar fi ştiut să spună cine anume era. Poate aceeaşi persoană care lăsa la poartă şi răsadurile de flori şi pungile cu compost, care repara uneltele atunci când se stricau, care făcea timpul să treacă în locul ăsta, zi după zi, anotimp după anotimp.

Duse maşina de tuns iarbă în hambar, apoi se îndreptă spre terasă. Amy lucra pământul în celălalt capăt al curții. Era nişte ghimbir plantat acolo, care creştea ca nebunul, mereu având nevoie să fie tăiat, fiind mărginit de nişte răsaduri unde doamnei Wood îi plăcea să pună vara flori colorate. Astăzi erau trei răsaduri de mărărițe, din cele roz care îi plăceau atât de mult domnişoarei Haley să le culeagă şi să şi le pună în păr.

— E gata ceaiul, spuse Carter.

Amy ridică privirea. Purta o basma în jurul gâtului; avea pământ pe mâini şi pe față, acolo unde se ştersese de transpirație.

— Du-te tu, spuse, alungând un țânțar de pe față. Vreau să termin cu astea mai întâi.

Carter se aşeză şi sorbi din ceai. Perfect ca întotdeauna, dulce, dar nu prea dulce, cuburile de gheață lovindu-se într-un mod plăcut de pahar. Din spatele lui, venind din casă, se auzeau notele vesele ale cântecului pe care-l cântau fetele la pian. Câteodată se jucau cu păpuşile sau probau haine. Alteori se uitau la televizor. Carter auzise aceleaşi filme puse iar şi iar – era Shrek şi mai era File de poveste – şi îi era

milă de amândouă, de domnişoara Haley şi de sora ei, aşteptându-şi mama să se întoarcă acasă. Dar când Carter se uita pe fereastră, nu vedea pe nimeni acolo; înăuntru şi afară erau două spații diferite, iar camerele erau goale, nu era nicio piesă de mobilier care să indice că acolo ar fi locuit cineva.

Avusese ceva timp la dispoziție să se gândească la asta. De fapt, se gândise la multe lucruri. Cum ar fi ce era mai exact locul ăsta. Cea mai bună idee care-i venise era o cameră de aşteptare, ca la un cabinet medical. Îți pierdeai timpul, poate răsfoind o revistă, iar când îți venea rândul, o voce te striga pe nume şi intrai în următorul spațiu, care o fi fost ăla. Amy numea grădina „lumea de dincolo de lume", ceea ce lui Carter i se părea mai mult decât potrivit.

Cum s-a mai dus ziua! se gândi el. Curând, trebuia să se întoarcă la treabă; era o stropitoare care trebuia înlocuită, piscina de curățat şi toate acele borduri de îngrijit. Îi plăcea să țină grădina curată, pentru ziua când avea să se întoarcă doamna Wood. *Domnule Carter, ce treabă bună ai făcut cu locul ăsta! Dumnezeu mi te-a trimis! Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine!* Îi plăcea să se gândească la lucrurile pe care aveau să şi le spună unul altuia când va veni acea zi. Ce-aveau să vorbească, întocmai cum făcuseră pe vremuri, stând pe terasă ca doi prieteni buni.

Dar, pentru moment, Carter se mulțumea să se odihnească o clipă, în vreme ce bordurile emanau căldură. Îşi dezlegă şireturile şi închise ochii. Grădina era un loc unde să-ți limpezeşti gândurile şi exact asta făcea el acum. Îşi aminti cum Wolgast venise la el, în Terrell, care era casa morții, şi de un drum rece ca gheața, cu piscuri înzăpezite de jur-împrejur, iar apoi de doctor şi de injecția pe care i-o făcuse. Din cauza ei se simțise oribil, dar nu era asta cea mai rea parte. Cea mai rea parte erau vocile din capul lui. Eu sunt Babcock. Eu sunt Morrison. *Eu sunt Chávez Baffes Turrell Winston Sosa Echols Lambright Martínez Reinhardt...* Văzuse şi poze, lucruri oribile, cu oameni murind şi altele

asemenea, de parcă ar fi visat în visul altcuiva. Frecventase puțin şcoala, unde se citea o carte de domnul William Shakespeare. Carter nu citise prea mult din ea. Cuvintele din carte erau parcă tăiate cu satârul, atât de confuze erau. Însă profesoara, doamna Coe, o doamnă drăguță şi albă, care decora pereții clasei cu postere cu animale şi cu alpinişti şi mottouri precum „Țintește spre stele“ şi „Fii prietenos ca să-ți faci prieteni“, le pusese un filmuleț. Lui Carter îi plăcuse, cum se duelau toți şi cum erau îmbrăcați ca nişte pirați, iar doamna Coe le explicase că personajul principal, pe nume Hamlet, care era şi prinț, înnebunise din cauză că cineva îi omorâse tatăl picurându-i otravă în ureche. Povestea avea mai multe planuri, însă Carter îşi amintea partea aceea, pentru că de asta îi aminteau vocile. De otravă picurată în ureche.

Aşa stătuseră lucrurile o vreme. Carter nu era sigur cât anume. Ceilalți îi şopteau, spunându-i tot felul de chestii, chestii urâte, dar, de cele mai multe ori, îi rosteau numele, la nesfârşit, de parcă nu puteau să se sature de ei înşişi. Apoi amuțeau, ca liniştea dinaintea furtunii, iar apoi Carter îl auzea: Zero. „Auzit“ nu era chiar termenul potrivit. Zero putea să te facă să gândeşti cu mintea lui. Zero îți intra în cap şi simțeai de parcă ai fi ratat o treaptă şi ai fi început să cazi într-un tunel întunecat, iar la capătul tunelului să fie o gară. Oamenii mergeau grăbiți în hainele lor de iarnă, vocea de la microfon strigând numele rutelor şi destinațiilor. New Haven. Larchmont. Katonah. New Rochelle. Carter nu cunoştea locurile astea. Era frig. Podeaua era alunecoasă de la zăpada topită. Stătea în fața chioşcului, cel cu ceasul cu patru fețe. Aştepta pe cineva, cineva important. Trenurile veneau unul după altul. Ea unde era? Oare se întâmplase ceva? De ce nu sunase, de ce nu-i răspunsese? Tren după tren, aşteptarea creştea, apoi, pe când ultimul pasager trecu în fugă pe lângă el, speranțele i se spulberară până la ultima. Inima i se frângea, iar el nu se putea clinti din loc. Limbile ceasului îl batjocorau cu mişcarea lor continuă. *A*

spus că o să fie aici, unde e, cât îşi mai dorea s-o strângă în brațe, Liz, eşti singurul lucru care a contat vreodată pentru mine, lasă-mă să te țin de mână când vei părăsi această lume...

După aceea, Carter o luase razna de-a binelea. Era ca un vis lung în care se urmărea făcând cele mai rele lucruri, însă nu se putea opri. Mânca oameni. Îi sfâşia în bucăți. Pe unii nu-i omora, ci doar îi gusta, fără vreun scop anume, era o chestie pe care o făcea pentru că aşa voia Zero. Îşi aminti de cuplul din maşină. Se grăbeau să ajungă undeva, iar Carter se năpustise asupra lor dintre copaci. *Lasă-i în pace pe bieții oameni,* îşi spunea în sinea lui, *ce rău ți-au făcut?* Însă partea înfometată din el nu-l lua în seamă, făcea ce voia să facă, şi anume să ucidă oameni. Aterizase cu putere pe capotă şi îi lăsase să-l privească bine, să îi vadă colții şi ghearele şi ce urmează să facă cu ele. Erau tineri. Bărbatul era la volan, iar femeia, pe care Carter o luă drept soția lui, în dreapta sa. Avea părul scurt, blond, şi ochi mari, care-l priveau fix. Maşina începu să tremure. Ei erau aruncați dintr-o parte în alta. Bărbatul strigă *Doamne, Dumnezeule!* şi *Ce naiba?!,* însă femeia nu avea nicio reacție. Privirea ei îl scruta pe Carter cu chipul alb ca varul, de parcă prezența unui monstru pe capotă nu era ceva ce creierul ei ar fi putut să gestioneze, ceea ce-l făcu pe Carter să se oprească, atât de ciudată era situația, şi atunci observă arma – un pistol mare şi strălucitor, cu o țeavă în care putea să-ți încapă un deget, pe care bărbatul încerca să-l îndrepte spre el pe deasupra volanului. *Hei, nu ține ăla spre mine,* zise o parte din el, partea care încă se mai identifica drept Carter, *nu îndrepta niciodată o armă spre altcineva,* Anthony; şi poate că era amintirea glasului mamei lui, ori poate felul în care maşina se zgâlțâia în semicercuri prelungi, întocmai ca un copil care se avântă în leagăn mai sus, tot mai sus şi mai repede, tot mai repede, însă, preț de o secundă, Carter încremeni. Pe când maşina începu să se răstoarne, arma se descărcă într-o explozie de zgomot şi de

lumină, iar Carter simți o înțepătură mică în umăr, nu mai mult decât înțepătura unei albine, ca mai apoi Carter să se trezească rostogolindu-se pe trotuar.

Se ridică la timp ca să vadă maşina întoarsă pe o parte. Se învârtise 360 de grade şi se prăbuşise cu susul în jos într-o explozie de sticlă şi de metal scrâşnind. Începuse să se rostogolească pe asfalt ca un buştean, iar şi iar, pierzând bucăți din ea, până când se mai dădu o dată peste cap şi, în cele din urmă, se opri.

Totul rămase nemişcat; erau încă pe drumul rural, la kilometri depărtare de orice oraş. Resturile maşinii umpleau şoseaua într-un nor uriaş şi strălucitor de praf. Simți miros de benzină şi de ceva fierbinte şi pătrunzător, ca plasticul topit. Ştia că trebuia să facă ceva, dar nu ştia ce anume. Gândurile îi veneau toate de-a valma, precum cadrele unui film pe care nu le putea pune în ordinea corectă. Îşi croi anevoie drum până la maşină şi se aplecă să se uite înăuntru. Cei doi atârnau cu susul în jos, ținuți de centurile lor, bordul tasându-le pieptul. Bărbatul murise, din cauza bucății de metal care-i pătrunsese în cap, însă femeia era în viață. Avea privirea ațintită înainte, ochii holbați, plină de sânge – pe față şi pe cămaşă, pe mâini şi pe păr, pe buze, limbă şi dinți. Un fum negru ieşea de sub bord. Carter călcă pe un ciob, iar ea întoarse fața spre el, uşor, fără să-şi mişte altă parte a corpului, urmărind direcția de unde venise zgomotul.

— E cineva acolo?

Bule de sânge i se formară în jurul buzelor pe când rosti aceste cuvinte.

— Vă rog. E… cineva… acolo?

Se uita fix la el. Atunci îşi dădu Carter seama că nu putea vedea. Era oarbă. Cu un foşnet uşor, izbucniră primele flăcări, scoțându-şi limbile de sub bord.

— O, Doamne! gemu ea. Te aud cum respiri. Pentru numele lui Dumnezeu, te rog, răspunde-mi!

Se întâmpla ceva cu el, ceva ciudat. Era ca şi cum ochii nevăzători ai femeii erau o oglindă, iar în ea se vedea pe el însuşi – nu monstruozitatea în care-l transformaseră, ci omul care obişnuise să fie. Era ca şi cum se trezea şi îşi amintea cine fusese. Încercă să-i răspundă. *Sunt aici*, ar fi vrut să-i spună. *Nu eşti singură. Îmi pare rău pentru ce v-am făcut.* Însă gura lui nu reuşi să rostească aceste cuvinte. Flăcările se răspândeau, cabina se umplea de fum.

— O, Doamne! Ard de vie, te rog! O, Doamne, o, Doamne!

Femeia întindea mâna după el. Nu *după* el. Ci *spre* el. Avea ceva în pumn. Fu cutremurată de un spasm puternic; începuse să se înece cu sângele care îi curgea din gură. Deschise pumnul, iar obiectul căzu la pământ.

Era o suzetă.

Bebeluşul era pe bancheta din spate, încă prins în scaunul lui, cu susul în jos. Maşina putea să explodeze din clipă în clipă. Carter se lăsă la pământ, strecurându-se prin geamul din spate. Bebeluşul era treaz şi plângea. Scaunul n-ar fi încăput în veci pe geam – trebuia să scoată copilul din el. Îi desfăcu centura, trecu umerii copilului printre barete, şi, uite aşa, greutatea uşoară a copilaşului care plângea îi umplu braţele. Era o fetiţă, purta pijămăluţe roz. Ţinând-o strâns la piept, Carter ieşi din maşină şi o luă la goană.

Însă asta era tot. Povestea se termina aici. Nu ştiu niciodată ce se întâmplase cu fetiţa. Căci Anthony Carter, al Doisprezecelea dintre Cei Doisprezece, apucă să facă trei paşi înainte ca flăcările să găsească ceea ce căutau, înainte ca benzina din rezervor să se aprindă şi înainte ca maşina să explodeze în mii şi mii de fărâme.

De atunci, nu se mai atinse de oameni.

Dar continua să se hrănească cu sânge. Cu sângele şobolanilor, al oposumilor, al ratonilor. Al câinilor, din când în când, de care aproape că îi era milă. Însă nu dură mult până când lumea se cufundă în linişte, până când nu mai rămăseseră prea mulţi oameni în jur care să-l ispitească, iar

apoi, într-o zi, după ce trecuse mai mult timp, îşi dădu seama că nu mai erau oameni deloc.

Nu-l mai lăsase pe Zero să-i intre în minte, nu mai lăsase pe niciunul. Carter nu voia să ia parte la ce făceau ei. Îşi construi un perete în minte: pe de-o parte Zero şi ceilalți, de cealaltă parte el; dar, deşi peretele era subțire şi Carter îi putea auzi dacă voia, nu le răspunse niciodată.

Erau vremuri singuratice.

Văzu cum oraşul lui este înghițit de ape. Îşi făcuse un loc al lui în clădirea aceea, One Allen Center, pentru că era înaltă, iar noaptea putea să se urce pe acoperiş şi să se uite la stele, simțindu-se aproape de ele. Cu fiecare an care trecea, nivelul apei creştea şi mai mult la baza clădirilor, iar într-o noapte, un vânt puternic se asmuți asupra lor. Carter trecuse printr-un uragan sau două la viața lui, însă asta era o furtună cum nu mai văzuse nicicând. Zgârie-norul se clătina ca un bețiv. Pereții trosneau, geamurile pocneau în cadrele lor, totul era cuprins de un tumult grozav. Se întrebă dacă nu cumva venea sfârşitul lumii, dacă nu cumva Dumnezeu se săturase de toate. Pe când apele se ridicau, clădirea se zgâlțâia, iar cerurile parcă urlau, începu să se roage, cerându-i lui Dumnezeu să îl ia, dacă asta Îi era voia, cerându-şi scuze în repetate rânduri pentru tot ce făcuse. Spera să ajungă într-un loc mai bun, dacă aşa ceva exista într-adevăr, deşi nu o merita, asta presupunând că Dumnezeu avea să-l ierte, deşi Carter nu credea că poate.

Apoi auzi un zgomot. Un sunet îngrozitor, neomenesc, care îți făcea inima să-ți bată nebuneşte, ca şi cum porțile iadului se deschiseseră larg, aruncând în vârtej un milion de suflete care țipau. Din beznă ieşi o siluetă întunecată. Crescu şi crescu, până când Carter, într-o izbucnire de lumină, văzu ce era, deşi nu-şi putea crede ochilor. Era o navă. În mijlocul oraşului Houston! Se îndrepta direct spre el, târându-şi chila uriaşă de-a lungul străzii, alunecând spre turnurile clădirii Allen Center de parcă acestea ar fi fost popice, iar ea, bila lui Dumnezeu.

Carter se lăsă la pământ şi îşi acoperi capul, pregătindu-se de impact.

Însă nu se întâmplă nimic. Brusc, totul fu cuprins de linişte; până şi vântul se oprise. Se întrebă cum era posibil aşa ceva, cerul fiind atât de furios cu doar un minut în urmă şi atât de liniştit în următorul. Se ridică şi se uită pe geam. Deasupra lui, norii se împrăştiaseră, formând un fel de gaură. Ochiul, se gândi Carter, asta era; era în ochiul furtunii. Privi în jos. Nava se oprise în dreptul clădirii, ca un taxi parcat la colțul străzii.

Coborî pe laterala clădirii. Cât timp mai avea până reîncepea furtuna, Carter nu ştia să zică. Nu ştia decât că nava părea un mesaj transmis anume pentru el. Nu peste mult timp, se trezi în măruntaiele vasului, cu labirintul lui de pasaje şi de țevi. Şi totuşi, nu se simțea pierdut; era ca şi cum era ghidat de un fel de călăuză nevăzută, care-i comanda fiecare acțiune. La picioare clipocea apa murdară de combustibil. Alese o direcție, apoi o alta, atras de acea prezență misterioasă. O uşă apăru la capătul coridorului – grea, de metal, precum uşa de la seiful unei bănci. Pe ea era scris R1: Rezervorul nr. 1.

Apa te va proteja, Anthony!

Se sperie. Cine îi vorbea? Vocea părea să vină de pretutindeni: din aerul pe care-l respira, din apa care-i clipocea la picioare, din metalul navei. Îl învăluia precum o pătură de-o moliciune desăvârşită.

Nu te poate găsi aici. Adăposteşte-te aici, unde eşti în siguranță, şi ea va veni la tine.

Atunci o simți: Amy. Nu era întunecată, precum ceilalți; sufletul ei era făcut din lumină. Un suspin uriaş îi zgudui tot trupul. Singurătatea începea să-l părăsească. Se ridică din el ca un văl, iar ce lăsă în urma ei era o supărare de un alt fel – o supărare frumoasă, sacră, față de lume şi de toate suferințele ei. Ținea acum cârma. Îşi roti uşor mâinile. Afară, dincolo de pereții corabiei, vântul începuse iar să

sufle. Ploaia cădea ca un bici, cerurile se deschideau, apele luau cu asalt străzile oraşului înecat.

Vino înăuntru, Anthony!

Uşa se deschise. Carter păşi înăuntru. Cu trupul era pe navă, pe *Chevron Mariner*, însă sufletul lui nu era acolo. Cădea şi cădea, iar când se opri din cădere, Carter ştiu pe dată unde se afla, chiar înainte să deschidă ochii, pentru că simțise mirosul florilor.

Carter îşi dădu seama că terminase ceaiul. Amy pusese şi ea mărărițele şi acum aranja răsadurile. Carter să gândi să-i zică să se odihnească şi ea nițel, avea să se ocupe el de buruieni, însă ştia că l-ar fi refuzat; când era treabă de făcut, o făcea.

Aşteptarea era grea pentru ea. Şi nu doar pentru lucrurile pe care trebuia să le înfrunte, ci şi pentru cele la care trebuise să renunțe. Nu vorbise niciodată despre asta, dar aşa era Amy, Carter o cunoştea. Ştia cum e să iubeşti o persoană şi să o pierzi în viața asta.

Pentru că Zero îi va chema la el. Asta era o certitudine. Carter îl cunoştea prea bine, ştia că nu-și va găsi liniştea până când lumea nu va deveni o reflexie a propriei lui suferințe. Carter nu putea să-l ajute, nu putea decât să-i fie puțin milă de el. Carter trecuse şi el prin asta. Întrebarea în sine nu era greşită, ci felul bărbatului de a o pune.

Carter se ridică din scaun, îşi puse pălăria şi se duse lângă Amy, care stătea îngenuncheată pe pământ.

— Ai tras un pui de somn? îl întrebă ea, fără să ridice privirea.

— Am dormit?

Ea aruncă o buruiană în grămada adunată.

— Ar fi trebuit să te auzi cum sforăi.

Asta era o noutate pentru Carter. Deşi, dacă stătea să se gândească, poate că închisese ochii pentru o clipă.

Amy se lăsă pe călcâie şi îşi desfăcu larg brațele spre plantele abia sădite.

— Cum ți se pare?

El făcu un pas înapoi ca să le vadă mai bine. Totul era aranjat la dungă.

— Mărărițele sunt drăguțe. O să-i placă doamnei Wood. Şi d'şoarei Haley.

— Au nevoie de apă.

— Mă ocup eu. Ar trebui să stai puțin la umbră. Mai e ceai, dacă vrei.

Tocmai conecta furtunul la robinetul de lângă poartă când auzi presiunea uşoară a cauciucurilor pe asfalt şi văzu Denaliul venind. Opri la colț, apoi înaintă uşor. Carter putea desluşi silueta doamnei Wood prin geamurile fumurii. Maşina se apropie încet de casă, abia mişcându-se, dar fără să se oprească totuşi, aşa cum ar înainta o fantomă, ca apoi să accelereze şi să plece gonind.

Amy apăru în spatele lui.

— Le-am auzit pe fete cântând mai devreme. Avea şi ea privirea îndreptată spre stradă, cu toate că Denaliul dispăruse de mult din peisaj. Ți-am adus ceva.

Amy ținea în mână capătul unui furtun. Preț de o clipă, mintea lui Carter nu reuşi să lege asta de nimic. Dar apoi îşi dădu seama că era pentru mărărițe, desigur.

— Eşti bine? îl întrebă ea.

Carter răspunse ridicând din umeri. Ataşă capătul de furtun şi deschise robinetul. Amy se întoarse pe terasă, în vreme ce Carter trase furtunul până la răsaduri şi începu să le ude. Ştia că nu prea contează; curând, avea să vină toamna. Frunzele aveau să se îngălbenească şi să cadă, grădina să se ofilească, vântul să se înăsprească. Bruma avea să încarce vârful firelor de iarbă şi trupul doamnei Wood, să se ridice la suprafață. Toate lucrurile îşi găseau sfârşitul. Însă Carter îşi văzu de treabă, continuând să ude florile, trecând furtunul înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, în inima lui continuând să creadă că până şi cel mai mic lucru poate face o diferență.

44

Plouă toată ziua. Cu toţii erau puţin agitaţi, simţindu-se prinşi în casă. Caleb observă că Pim începea să-şi piardă răbdarea faţă de sora ei şi simţea că urma să izbucnească o ceartă. Cu câteva zile în urmă, abia ar fi aşteptat o asemenea întorsătură de situaţie, numai să se sfârşească odată.

Era pe la apus când norii se împrăştiară. Un soare strălucitor se revărsă peste câmpuri, îmbibând totul în lumină. Caleb cercetă pământul din jurul casei, uitându-se după furnici; nu găsi niciuna, anunţând astfel că se poate ieşi afară, ca să se bucure de ce mai rămăsese din zi. Din muşuroaie nu mai rămăsese decât noroiul surpat, abia vizibil de restul pământului. *Relaxează-te!* îşi spuse. *Laşi izolarea asta să facă ce vrea din tine.*

Kate şi Pim îi supravegheau pe copii, care făceau plăcinte de noroi, în vreme ce Caleb se duse să verifice caii. Construise un adăpost deschis în celălalt capăt al ţarcului, ca să aibă unde să se adăpostească de frig şi de ploaie, unde îi şi găsi acum. Chipeşul părea în regulă, însă Jeb răsufla din greu, arătându-şi albul ochilor. Îşi ţinea copita stângă a piciorului din spate ridicată. Calul îl lăsă să-i îndoaie genunchiul, atât cât să poată Caleb vedea rana nu mai mare decât un punct din mijlocul copitei. Îl înţepase ceva lung şi ascuţit. Se duse în hambar, de unde se întoarse cu un căpăstru, un cleşte cu vârf ascuţit şi o frânghie. Tocmai îi ajusta căpăstrul lui Jeb, când o văzu pe Kate venind spre el.

— Nu arată prea bine.

— I-a intrat un spin în copită.

— Ţi-ar prinde bine un ajutor?

Se descurca foarte bine şi singur, însă interesul neaşteptat al femeii de a ajuta nu era ceva ce putea să refuze.

— Frânghiile ar trebui să fie de ajuns. Tu doar ține o mână pe căpăstru.

Kate apucă bucata de piele din gura animalului.

— Arată bolnav. Aşa trebuie să respire?

Caleb se aşezase pe vine în spatele animalului.

— Tu eşti doctorul, tu să-mi spui.

Ridică piciorului calului. Cu cealaltă mână, duse cleştele la rană. Nu prea avea ce să apuce. Când vârful cleştelui atinse copita, animalul îşi trase piciorul, nechezând şi scuturând din cap.

— Ține-l într-un loc, fir-ar să fie!

— Încerc!

— E doar un cal, Kate. Arată-i cine-i şeful.

— Şi ce vrei să-i fac, să-l bat?

Jeb nici nu voia să audă. Caleb plecă din adăpost şi se întoarse cu o bucată de lanț lung de aproape doi metri, pe care îl trecu prin căpăstru şi în jurul botului animalului. Îl strânse şi îi dădu capetele lui Kate.

— Ține asta, spuse el. Şi fii fermă!

Lui Jeb nu-i plăcu, însă lanțul îşi făcu efectul. Prins între vârfurile cleştelui, obiectul supărător fu scos încet-încet afară. Caleb îl ținu în lumină. Avea cam cinci centimetri lungime şi era făcut dintr-un material rigid, aproape translucid, precum osul de pasăre.

— Pare un spin, spuse el.

Calul se relaxase oarecum, însă tot respira cu repeziciune. Făcuse spume la colțurile gurii; gâtul şi crupele îi luceau de sudoare. Caleb îi spălă copita cu apă dintr-o găleată şi turnă nişte iod pe rană. Chipeşul aştepta lângă adăpost, privindu-i cu precauție. În vreme ce Kate ținea de căpăstru, Caleb înveli copita într-o şosetă din piele, pe care o fixă în loc cu sfoară. Nu prea mai avea ce să facă momentan. Avea să lase animalul legat peste noapte şi să vadă cum se simte de dimineață.

— Mulțumesc pentru ajutor.

Cei doi stăteau în uşa adăpostului; lumina aproape se dusese de tot.

— Uite ce e, începu Kate în cele din urmă, ştiu că nu am fost o companie prea plăcută în ultima vreme.

— E în regulă, uită de asta. Toată lumea înțelege situația.

— Nu trebuie să fii drăguț cu mine, Caleb. Ne ştim de prea multă vreme.

Caleb nu răspunse.

— Bill a fost un afurisit. În regulă, ştiu asta.

— Kate, nu e nevoie de aşa ceva.

Femeia nu părea supărată, ci mai degrabă resemnată.

— Spun doar ceea ce gândeşte toată lumea. Şi nu se înşală. De fapt, oamenii nu cunosc nici pe jumătate cum stau lucrurile.

— Atunci, de ce te-ai măritat cu el?

Caleb era surprins de el însuşi; întrebarea pur şi simplu îi ieşise pe gură.

— Scuze, a fost puțin cam direct.

— Nu, e o întrebare bună. Crede-mă, şi eu m-am întrebat acelaşi lucru. Trecu o clipă, apoi se însufleți puțin. Ştiai că, atunci când eram mici, eu şi Pim ne certam care dintre noi două să se căsătorească cu tine? Şi vorbesc aici de certuri fizice – plesnit, tras de păr, tot tacâmul.

— Glumeşti?

— Nu te bucura atât, mă mir că niciuna dintre noi n-a ajuns la spital. Odată, i-am furat jurnalul. Aveam treisprezece ani. Doamne, eram aşa o afurisită! Scrisese acolo despre tine. Cât de bine arătai, cât de deştept erai. Numele tău, cu o inimioară mare în jurul lui. Era pur şi simplu dezgustător.

Pe Caleb îl amuză numai gândul.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Ce crezi? Era mai mare, lupta nu era tocmai dreaptă. Kate clătină din cap şi râse. Uită-te la tine, chiar îți place chestia asta!

Era adevărat, îi plăcea.

— E o poveste amuzantă. N-am ştiut niciodată.

— Nu te flata, scumpule, nu am de gând să-ți cad la picioare.

El zâmbi.

— Asta e o uşurare.

— În plus, mi-ar părea puțin incestuos. Se cutremură: Îh, ce scârbos!

Noaptea se lăsase peste câmpuri. Caleb îşi dădu seama de ce anume îi era dor: de prietenia lui Kate. Când erau copii, cei doi fuseseră apropiați ca nişte frați. Apoi însă viața îşi spusese cuvântul – armata, pregătirea medicală a lui Kate, Bill şi Pim, Theo, fetele şi toate planurile lor – aşa că se pierduseră în vâltoare. Trecuseră ani de când nu mai vorbiseră, aşa cum o făceau acum.

— Dar nu ți-am răspuns la întrebare, aşa-i? De ce m-am măritat cu Bill? Răspunsul e chiar simplu. M-am măritat cu el pentru că l-am iubit. Nu mă pot gândi la un singur motiv pentru care am făcut-o, dar nu prea poți să alegi. Era un bărbat drăguț, vesel, bun de nimic şi era al meu. Se opri, apoi continuă: Ştii, n-am venit aici ca să te ajut cu caii.

— Nu?

— Am venit să te întreb de ce eşti aşa de neliniştit. Nu cred că Pim a observat încă, dar o s-o facă în curând.

Caleb se simți prins cu mâța-n sac.

— Probabil nu e nimic.

— Te cunosc, Caleb. Este ceva. Iar eu trebuie să mă gândesc la fetele mele. Suntem în pericol?

El nu voia să răspundă, însă Kate îl ghicise la fix.

— Nu sunt sigur. Am putea fi.

Un geamăt puternic care venea din adăpost îi întrerupse şirul gândurilor. Auziră un bufnet, apoi o serie de bubuituri intense, ritmice.

— Ce *naiba* e asta? izbucni Kate.

Caleb luă o lampă din hambar şi traversă în goană padocul. Îl găsi pe Jeb întins pe-o parte, scuturând violent din cap. Cu copitele din spate lovea spasmodic peretele adăpostului.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Kate.

Animalul era pe moarte. Îşi goli mațele, apoi vezica. Trupul îi fu străbătut de convulsii, urmate de un tremur final, violent, care-i încremeni fiecare particică a corpului. Rămase în poziția asta preț de câteva secunde, ca şi cum ar fi fost întins pe sârmă. Apoi, aerul ieşi din el, lăsându-l încremenit.

Caleb îngenunche lângă cadavru, ridicând lampa în dreptul feței animalului. O spumă roşie de la sânge îi curgea din gură. Ochiul negru îi rămăsese ațintit în sus, lucind de la lumina ce se reflecta în el.

— Caleb, de ce ai o armă în mână?

Coborî privirea; aşa era. Ținea revolverul lui George, cel mare, de calibru .357, pe care-l ascunsese în hambar. Probabil că îl luase când se dusese după lampă – un gest atât de mecanic, încât nici nu fusese conştient de el. Ba chiar trăsese şi piedica.

— Trebuie să-mi spui ce se întâmplă, îi ceru Kate.

Caleb acționă percutorul şi se întoarse pe călcâie, cu ochii spre casă. Ferestrele erau aprinse de la lumina lumânărilor. Pim pregătea cina; fetele se jucau probabil pe podea ori se uitau la cărți, în timp ce bebeluşul Theo se foia în scaunul lui înalt. Sau poate nu; poate că băiețelul adormise deja. Făcea aşa uneori, ațipind în timpul cinei, doar ca să se trezească peste câteva ore, urlând de foame.

— Răspunde-mi, Caleb!

Se ridică, strecură pistolul la betelia pantalonilor şi îşi trase cămaşa peste toc, ca să-l ascundă. Chipeşul stătea la marginea luminii, cu capul plecat, de parcă ar fi jelit. Bietul de el, se gândi Caleb. Era ca şi cum ştia că lui îi revenea datoria de a trage cadavrul singurului său prieten de-a lungul câmpului înspre un petic neştiut de pământ unde,

odată cu venirea dimineții, Caleb avea să folosească restul de combustibil ca să îi dea foc.

45

Până după-amiază târziu, Eustace şi Fry trecuseră deja pe la majoritatea fermelor din afara oraşului. Piese de mobilier răsturnate, paturi deranjate, pistoale şi puşti care zăceau acolo unde căzuseră, cu unul-două gloanțe trase, cel mult.

Şi nici picior de om.

Era trecut de şase când terminară de verificat ultima gospodărie, o dărăpănătură situată la vreo şase kilometri în josul râului, în apropierea vechii fabrici de etanol. Casa era micuță, având doar o singură încăpere, construcția fiind încropită din scânduri şi fâșii din asfalt aflat în descompunere. Eustace nu ştia cine locuieşte acolo. Şi bănuia că nici nu o să afle.

Pe Eustace îl durea rău piciorul beteag; dacă plecau acum, reuşeau să se întoarcă chiar înainte de lăsarea întunericului. Încălecară şi o luară spre nord, dar nu făcură nici o sută de metri, că Eustace se opri.

— Hai s-aruncăm o privire înăuntrul fabricii!

Fry se sprijini de şa.

— Dar nu mai avem lumină, Gordo.

— Vrei să te întorci cu mâinile goale? I-ai auzit pe oamenii ăia.

Fry rămase pe gânduri o clipă, apoi:

— Bine, dar să ne grăbim.

Intrară în complex. Acesta cuprindea trei clădiri lungi de câte două etaje, aranjate în formă de „U“, cu o a patra, mult mai mare decât celelalte, închizând perimetrul – o structură din beton, fără ferestre, conectată la silozuri printr-un labirint de țevi şi de conducte. Carcasele scheletice ale vehiculelor ruginite şi ale altor maşinării umpleau spațiile

dintre buruieni. Aerul se răcise; păsările zburau printre ferestrele fără geamuri ale clădirilor. Din cele trei clădiri mai mici nu mai rămăsese decât învelişul, acoperişurile se prăbuşiseră de mult, însă cea de-a patra era aproape intactă. Aceea îl interesa pe Eustace. Dacă voiai să ascunzi două sute de oameni, ăla era locul potrivit.

— Ai vreo lampă în desagă? întrebă Eustace.

Fry scoase lampa. Eustace învârti rotița până când flacăra se mări.

— Chestia aia n-o să țină mai mult de trei minute, îl avertiză Fry. Crezi că sunt acolo?

Eustace îşi verifică arma. Închise cilindrul şi puse arma la loc în toc, lăsându-l însă deschis. Fry făcu la fel.

— Presupun că o să aflăm.

Una dintre uşile de la rampele de încărcare era întredeschisă; descălecară şi se strecurară înăuntru. Mirosul îi izbi de-a dreptul.

— Aş zice că asta ne răspunde la întrebare, zise Eustace.

— Să fiu al naibii, ce pute! făcu Fry, ținându-se de nas. Chiar trebuie să aruncăm o privire?

— Abține-te!

— Serios, cred că o să vomit.

Eustace mai roti de câteva ori rotița lămpii. Un coridor cu dulapuri de-o parte şi de alta ducea până la spațiul principal de lucru al clădirii. Mirosul devenea din ce în ce mai puternic cu fiecare pas. Eustace văzuse ceva lucruri rele la viața lui, dar era destul de sigur că ăsta avea să fie cel mai rău dintre toate. Ajunseră la capătul coridorului, unde se afla o uşă dublă, rabatabilă.

— Mă gândesc că ăsta ar fi momentul potrivit să cer o mărire de salariu, şopti Fry.

Eustace îşi scoase pistolul.

— Pregătit?

— Glumeşti?

Trecură prin uşi. Simțurile lui Eustace fură asaltate de mai multe lucruri deodată. Primul fu putoare – o miasmă de

putreziciune atât de înăbuşitoare, încât Eustace şi-ar fi văzut numaidecât prânzul, asta, dacă s-ar fi obosit să mănânce. Acesteia i se adăuga un sunet, un vibrato dens, care străbătea aerul precum zumzăitul unui motor. În mijlocul încăperii se distingea o formă mare, întunecată. Marginile păreau să i se mişte. Când Eustace păşi mai aproape, muştele țâşniră în zbor de pe cadavre.

Erau câinii.

În timp ce îşi ridica pistolul, îl auzi pe Fry țipând, însă asta fu tot înainte să simtă o greutate uriaşă năpustindu-se asupra lui de sus şi punându-l la pământ. Toți acei oameni dispăruți; ar fi trebuit să-şi dea seama. Încerca să scape târându-se, însă ceva oribil se petrecea înăuntrul lui. Un fel de… vârtej. Deci aşa avea să se sfârşească. Se întinse după armă, cu gând să se împuşte, însă tocul era gol, desigur. Simți apoi cum îi amorțesc mâinile, şi după ele, restul corpului. Eustace se afla în cădere. Vârtejul era ochiul furtunii din mintea lui, iar el era atras tocmai acolo, mai jos, tot mai jos. *Nina, Simon. Iubiții mei, promit că n-o să vă uit nicicând.*

Însă exact asta se şi întâmplă.

V. MANIFESTUL

„Şi va să folosim curentul bun
Sau pierdem ăst folos“[11]
William Shakespeare, *Iulius Caesar*

46

Era aproape ora nouă când sora Peg o conduse pe Sara afară.

— Mulțumesc c-ai venit, îi spuse bătrâna. Înseamnă atât de mult pentru noi.

O sută şaisprezece copii, de la bebeluşi la adolescenți; Sarei îi luase două zile pline ca să-i examineze pe toți. Orfelinatul era o îndatorire de care ar fi putut să scape acum mulți ani. Sora Peg ar fi înțeles, cu siguranță. Şi totuşi, Sara nu se putu convinge să facă una ca asta. Când un copil se îmbolnăvea peste noapte, cădea la pat cu febră ori sărise din leagăn şi aterizase greşit, Sara era cea care răspundea apelului. Sora Peg o întâmpina de fiecare dată cu un zâmbet care parcă spunea că nu se îndoise nicio clipă că pe ea avea s-o găsească în prag. Unde ar mai fi lumea asta fără noi?

Sara bănuia că sora Peg trebuia să aibă vreo optzeci de ani de-acum. Cum reuşea încă bătrâna să conducă orfelinatul, cu haosul lui abia ținut în frâu, era o minune. Se mai înmuiase odată cu trecerea anilor. Vorbea cu nostalgie despre copii, atât despre cei pe care îi avea în grijă, cât şi despre cei care plecaseră de mult; se interesa de viețile lor, de cum îşi croiseră drum în lume, cu cine se căsătoriseră şi câți copii aveau, mai ceva ca o mamă. Deşi Sara ştia că femeia nu o recunoştea, erau familia ei, nu mai puțin decât erau Hollis, Kate şi Pim pentru Sara; ei aparțineau sorei Peg, iar ea le aparținea lor.

— Nu e niciun deranj, soră. Mă bucur că pot să ajut.

— Ce mai ştii de Kate?

Sora Peg era unul dintre puținii oameni care cunoşteau situația.

— Nimic până acum, dar nici nu mă aşteptam. Poşta este atât de înceată.

— A fost o lovitură grea ce s-a întâmplat cu Bill. Dar Kate o să ştie ce are de făcut.

— Întotdeauna ştie.

— Mă cam îngrijorezi.

— O să fiu bine, serios.

— Ştiu că o să fii. Dar tot o să-mi fac griji pentru tine.

Îşi luară la revedere. Sara îşi croi drum spre casă pe străzile întunecate; nu era nicio lumină pe nicăieri. Era din

cauza rezervei de combustibil de la generatoare – o problemă minoră la rafinărie, aşa se anunţase oficial.

Îl găsi pe Hollis moţăind în scaunul lui de citit, cu o lampă cu kerosen arzând pe masă şi cu o carte de o grosime intimidantă odihnindu-i-se pe pântec. Casa, în care locuiseră în ultimii zece ani, fusese abandonată în urma primului val de aşezări – un bungalou micuţ din lemn, care practic abia mai stătea în picioare. Hollis îşi petrecuse doi ani restaurând-o, în orele libere pe care le avea de la bibliotecă, pe care acum o conducea. Cine s-ar fi gândit că ditamai omul avea să-şi petreacă zilele împingând un cărucior cu cărţi printre rafturile prăfuite şi citindu-le copiilor? Şi totuşi, asta iubea să facă.

Îşi puse jacheta în dulap şi intră în bucătărie ca să-şi încălzească nişte ceai. Soba era încă fierbinte – Hollis o lăsa aşa pentru ea. Aşteptă să fiarbă apa pe plită, apoi o turnă prin sita plină cu plante uscate pe care le luase din recipientele aranjate în ordine pe raftul de deasupra chiuvetei, fiecare având o etichetă scrisă de Hollis: „roiniţă“, „măceşe“ şi tot aşa. Obicei de librar, îi spunea Hollis, să pună în ordine şi cele mai mici detalii. Lăsată singură, Sara şi-ar fi pierdut treizeci de minute căutând ce avea nevoie.

Hollis se trezi când ea intră în sufragerie. Se frecă la ochi şi zâmbi somnoros:

— Cât e ceasul?

Sara se aşeză la masă.

— Nu ştiu. Vreo zece?

— Cred c-am aţipit puţin.

— Apa e fierbinte. Îţi fac nişte ceai, dacă vrei.

Întotdeauna beau ceai împreună la sfârşitul zilei.

— Nu, îmi fac eu.

Se duse cu paşi grei în bucătărie, de unde se întoarse cu o cană aburindă, pe care o puse pe masă. În loc să se aşeze, veni în spatele ei, îi luă umerii în mâini şi începu, cu o presiune crescândă, să-i maseze muşchii cu degetele mari. Sara îşi lăsă capul să-i atârne în faţă.

— Vai, ce bine e! gemu ea.

El îi masă ceafa încă un minut, apoi îi luă umerii în podul palmei, rotindu-i cu mişcări circulare şi făcându-i să trosnească şi să pocnească.

— Au!

— Relaxează-te! îi spuse Hollis. Doamne, ce încordată eşti!

— Şi tu ai fi, dacă ai fi consultat o sută de copii.

— Ia spune-mi, ce mai face bătrâna vrăjitoare?

— Hollis, nu fi rău! Femeia e o sfântă. Sper să fiu măcar pe jumătate la fel de sprintenă când o să fiu de vârsta ei. O, da, chiar acolo!

El îşi văzu de treaba lui dătătoare de plăcere; puțin câte puțin, tensiunile acumulate peste zi fură alungate.

— Tu urmezi, dacă vrei, se oferi Sara.

— Acum mai vii de-acasă!

Brusc, se simți vinovată. Îşi întoarse fața spre el: Te-am cam ignorat în ultima vreme, nu-i aşa?

— Asta vine odată cu slujba.

— Odată cu vârsta, vrei să zici.

— Mie îmi pari destul de drăguță.

— Hollis, suntem bunici! Părul mi-e aproape alb; mâinile parcă-mi sunt friptură de vită. Nu vreau să te mint: mă cam deprimă gândul ăsta.

— Vorbeşti prea mult. Apleacă-ți capul la loc!

Ea îşi puse capul pe masă, sprijinindu-şi-l pe brațe.

— Sara şi Hollis, oftă ea, cuplul acela bătrân. Cine ar fi zis că aşa o să ajungem noi într-o zi?

Îşi băură ceaiul, se dezbrăcară şi se băgară în pat. De obicei, noaptea se auzeau tot felul de zgomote – oameni vorbind pe stradă, vreun câine care lătra, tot felul de sunete înăbuşite – însă, cum nu era lumină, totul în jur era cufundat în linişte. Era adevărat: trecuse ceva vreme. O lună sau poate două? Însă vechiul ritm, acel muşchi al memoriei căsniciei, era încă acolo, în aşteptare.

— M-am tot gândit, spuse Sara în cele din urmă.

Hollis era ghemuit în spatele ei, cu brațele petrecute în jurul ei. Ca două linguri într-un sertar, cum o numeau ei.

— Aşa am zis şi eu.

— Mi-e dor de ei. Îmi pare rău. Pur şi simplu nu e la fel. Am crezut că o să fiu în regulă cu asta, dar nu sunt.

— Şi mie mi-e dor de ei.

Ea se întoarse cu fața la el.

— Te-ar deranja? Spune-mi sincer.

— Depinde. Crezi că au nevoie de bibliotecar în provincii?

— Asta putem afla. Dar au nevoie de doctori şi eu am nevoie de tine.

— Cum rămâne cu spitalul?

— Las-o pe Jenny să-l conducă. E pregătită.

— Sara, nu faci altceva decât să te plângi de Jenny.

Sara rămase perplexă.

— Aşa fac?

— Non-stop.

Se întrebă dacă asta era adevărat.

— Ei bine, îl poate prelua altcineva, atunci. Putem să mergem în vizită pentru început, ca să vedem cum e. Să testăm terenul.

— Posibil să nu ne vrea acolo, spuse Hollis.

— Aşa o fi. Dar, dacă toată lumea e de acord, putem să ne ridicăm o gospodărie. Sau să construim una în oraş. Aş putea să-mi deschid un cabinet acolo. La naiba, cred că ai destule cărți aici cât să-ți faci propria bibliotecă!

Hollis se încruntă neîncrezător.

— Noi toți, înghesuiți în căsuța aia...

— O să dormim afară. Nu-mi pasă. Sunt *copiii* noştri!

Trase aer adânc în piept. Sara ştia ce avea Hollis de gând să spună; era doar o chestiune să îl audă dându-i efectiv glas.

— Deci când vrei să pleci?

— Asta e problema, îi răspunse, sărutându-l. Mă gândeam chiar mâine.

Lucius Greer stătea sub reflectoarele de la baza docului uscat, urmărind cu privirea o siluetă îndepărtată cum se leagănă peste bordul navei într-un scaun de boțman.

— Pentru numele lui Dumnezeu, zbieră Lore. Cine naiba a făcut sudura asta?

Greer oftă. În şase ore, Lore nu prea găsise multe lucruri cu care să fie de acord. Îşi lăsă scaunul în jos şi păşi pe doc.

— Am nevoie de şase oameni aici, chiar acum. Dar nu pe aceiaşi şase amatori care au făcut sudurile astea! Apoi, ridicându-şi capul: Weir! Eşti acolo sus?

Chipul bărbatului apăru peste balustradă.

— Fă rost de încă trei lanțuri! Şi adu-l pe Rand! Vreau îmbinările astea să fie refăcute până la răsărit!

Lore se uită la Greer cu coada ochiului.

— Nu spune nimic. Am condus rafinăria vreme de cincisprezece ani. Ştiu ce fac.

— N-o să auzi că mă plâng. De-asta te-a vrut Michael aici.

— Pentru că sunt o dură.

— Tu ai spus-o, nu eu.

Se dădu înapoi, cu mâinile în şold, cercetând cu atenție coca navei.

— Spune-mi ceva, zise ea.

— În regulă.

— Te-ai gândit vreodată că poate toată povestea asta e doar o aberație?

Îi plăcea felul direct de a fi al lui Lore.

— Niciodată.

— Nici măcar o dată?

— N-aş putea spune că nu mi-a trecut prin minte. E în firea omului să se îndoiască. Dar contează ceea ce facem în privința îndoielii. Eu sunt bătrân. Nu am timp să mă răzgândesc. - Asta e o filosofie interesantă.

Două frânghii fură lăsate în jos, urmate de alte două.

— Ştii, începu Lore, în toți anii ăştia m-am întrebat dacă Michael o să găsească vreodată femeia potrivită cu care să

se aşeze la casa lui. Nu mi-am închipuit nicio secundă că rivala mea avea douăzeci de mii de tone de oțel.

Rand reapăru la parapet. El şi Weir începură să ridice scaunul de boțman.

— Mai ai nevoie de mine? întrebă Greer.

— Nu, du-te să dormi. Apoi îi făcu semn lui Rand: Stai aşa, vin sus!

Greer părăsi docul, se urcă în camionul lui şi porni de-a lungul şoselei. Durerea îi revenise; nu putea s-o mai ascundă multă vreme. Uneori, era rece, ca şi cum ar fi fost străpuns de o sabie de gheață; alteori, era fierbinte, precum tăciuni aprinşi zvârcolindu-se înăuntrul lui. Abia se mai putea ține; când reuşea totuşi să urineze, jetul arăta ca o hemoragie arterială. Întotdeauna avea un gust rău în gură, acru şi ureic. Îşi îndrugase multe poveşti în ultimele câteva luni, însă toate se sfârşeau în acelaşi fel.

Aproape de capătul şoselei, drumul se îngusta, mărginit în ambele părți de apă. Doisprezece bărbați înarmați cu puşti erau poziționați la această îngustare de drum. După ce Greer trase pe dreapta, Petic ieşi din cabina autocisternei şi veni spre el.

— Se întâmplă ceva acolo? întrebă Greer.

Bărbatul încerca să-şi scoată ceva rămas între dinți.

— Se pare că Armata a trimis o patrulă. Am văzut lumini la vest chiar după apus, dar nimic altceva de-atunci.

— Vrei să-ți dau mai mulți oameni?

Petic ridică din umeri.

— Cred că ne descurcăm, momentan. Vor doar să ne adulmece. Se întoarse apoi cu fața spre Greer: Tu eşti în regulă? Nu arăți prea bine.

— Trebuie doar să mă odihnesc puțin.

— Ei bine, cabina camionului e toată a ta, dacă vrei. Trage un pui de somn. Cum spuneam, nu se întâmplă nimic aici.

— Mai am şi alte lucruri de făcut. Poate mă întorc mai târziu.

— Ne găseşti aici.

Greer se întoarse la camion şi porni. De cum ieşi din raza lor vizuală, trase din nou pe dreapta, se dădu jos, se sprijini cu o mână de bara de protecție, ca să-şi mențină echilibrul, şi vomită în pietrişul de la marginea drumului. Nu prea avea ce să verse, doar apă şi nişte lichid vâscos. Preț de câteva minute, rămase în poziția aceea; când fu încredințat că nu mai urmează nimic, luă plosca din cabină, îşi clăti gura, îşi turnă nişte apă în palme şi se stropi pe față. Faptul că era singur – asta era cea mai rea parte. Nu atât povara durerii. Se întrebă ce avea să se întâmple. Oare lumea avea să se dizolve în jurul lui, risipindu-se ca un vis, până când amintirea ei nu va mai exista sau, dimpotrivă, toate lucrurile şi toți oamenii din viața lui aveau să îi apară dinainte până când, ca un om care se uită la soare într-o zi prea senină, era forțat să-şi întoarcă privirea?

Îşi îndreptă fața spre cer. Stelele erau estompate, învăluite de aerul umed al mării care părea că le face să tremure. Îşi îndreptă gândurile asupra unei singure stele, aşa cum învățase să facă, şi închise ochii. *Amy, mă auzi?*

Tăcere, Apoi: *Da, Lucius.*

Amy, îmi pare rău. Dar cred că sunt pe moarte.

47

O după-amiază de primăvară: Peter lucra în grădină. Plouase peste noapte, însă acum cerul era senin. Rămas la mânecă scurtă, împungea pământul moale cu sapa. De luni bune mâncau numai de la conservă, în timp ce urmăreau cum ninge; ce bine o să fie, se gândi el, să aibă din nou legume proaspete pe masă.

— Ți-am adus ceva.

Amy se furişase prin spatele lui. Zâmbind, îi întinse un pahar cu apă. Peter îl luă şi sorbi din el. Îl simțea rece ca gheața pe dinți.

— De ce nu vii înăuntru? Se face târziu.

Aşa era. Casa era cufundată în umbră, ultimele raze de lumină pierzându-se după dealuri.

— E multă treabă.

— Întotdeauna este. Te apuci din nou mâine.

Îşi mâncară cina pe canapea, cu bătrânul câine cuibărit la picioarele lor. În timp ce Amy spălă vasele, Peter făcu focul. Lemnul se aprinse trosnind cu iuţeală. Satisfacţia deplină a unei ore târzii: ascunşi sub o pătură groasă, priveau împreună cum focul se înteţeşte.

— Ţi-ar plăcea să îţi citesc?

Peter răspunse că da. Amy îl părăsi pentru scurtă vreme, întorcându-se cu un volum gros, ponosit. Aşezându-se înapoi pe canapea, deschise cartea, îşi drese glasul şi începu:

„*David Copperfield* de Charles Dickens. Capitolul unu. Deschid ochii.

Este menirea paginilor de faţă s-arate dacă până la urmă eroul propriei mele vieţi voi fi eu sau dacă altcuiva îi va reveni acest rol. Ca s-o iau cu povestirea chiar de la început, voi consemna că (precum mi s-a spus, şi cred) am venit pe lume într-o vineri la miezul nopţii. S-a băgat atunci de seamă că am scos primul ţipăt chiar în clipa când pendula a pornit să sune."

Ce frumos era să ţi se citească! Să te laşi purtat departe de această lume într-o alta, clădită din cuvinte. Şi vocea lui Amy, depănând firul poveştii: ăsta era cel mai frumos lucru dintre toate. Curgea prin el asemenea unui curent electric. Ar fi putut s-o asculte la nesfârşit, strânşi unul într-altul, mintea lui aflându-se în două lumi simultan, în cea a poveştii, cu ploaia ei minunată de senzaţii, şi în cea de-aici, cu Amy, în casa în care locuiau şi în care locuiseră dintotdeauna, ca şi cum somnul şi veghea nu erau două stări adiacente, cu limite bine determinate, ci parte dintr-un întreg.

În cele din urmă, îşi dădu seama că povestirea încetase. Adormise oare? Nu se mai afla pe canapea; cumva, inconştient, ajunsese la etaj. Încăperea era cufundată în întuneric, aerul se simțea rece pe fața lui. Amy dormea lângă el. Cât să fi fost ceasul? Şi ce era cu senzația pe care o avea – senzația care îi spunea că ceva nu era în regulă? Dădu păturile la o parte şi se duse la fereastră. O semilună leneşă se înălțase pe cer, luminând parțial împrejurimile. Ce se mişca acolo, la marginea grădinii?

Era un bărbat. Îmbrăcat într-un costum negru, se uita în sus, la fereastră, cu mâinile la spate, o poziție de atentă observare. Lumina lunii cădea pieziş asupra lui, ascuțindu-i trăsăturile feței. Peter fu încercat nu de panică, ci de senzația recunoaşterii a ceva familiar, ca şi cum l-ar fi aşteptat pe acest oaspete nocturn. Trecu poate un minut, Peter uitându-se la bărbatul din curte şi bărbatul din curte uitându-se la el. Apoi, cu un semn politicos din cap, străinul se întoarse pe călcâie şi dispăru în beznă.

— Peter, ce e?

Se întoarse de la fereastră. Amy se ridicase în capul oaselor în pat.

— Era cineva acolo, răspunse el.

— Cineva? Cine?

— Doar un bărbat. Se uita la casă. A plecat acum.

Amy rămase tăcută pentru o clipă. Apoi:

— Trebuie să fi fost Fanning. Chiar mă întrebam când o să apară.

Numele nu-i spunea nimic lui Peter. Cunoştea vreun Fanning?

— E în regulă.

Ea trase păturile deoparte pentru el.

— Vino înapoi în pat!

El se strecură sub pături; brusc, amintirea bărbatului deveni lipsită de importanță. Presiunea caldă a păturilor, Amy, care era lângă el; nu avea nevoie de mai mult.

— Ce crezi că voia? întrebă Peter.

— Ce vrea Fanning dintotdeauna, oftă Amy obosită, aproape plictisită. Să ne omoare.

Peter se trezi brusc. Auzise ceva. Trase aer în piept şi îl ținu acolo. Zgomotul se auzi din nou: scârțâitul unei scânduri din podea sub greutatea tălpilor.

Se întoarse pe o parte, bâjbâind cu mâna dreaptă pe podea după pistol. Scârțâitul se auzise din hol; părea că e doar o persoană; încerca să facă linişte, habar n-avea că el se trezise; elementul-surpriză era de partea lui. Se ridică şi traversă încăperea, oprindu-se în dreptul geamului; garda lui de protecție, cei doi soldați staționați pe verandă, nu mai erau.

Trase piedica. Uşa de la dormitor era închisă; balamalele, ştia prea bine, scârțâiau. De cum avea să o deschidă, intrusul avea să ia cunoştință de prezența lui.

Deschise larg uşa şi traversă holul cu paşi iuți. Bucătăria era goală. Fără să piardă timpul, dădu colțul şi intră în sufragerie, cu pistolul înainte.

În vechiul balansoar de lemn din fața şemineului stătea un bărbat. Chipul i se vedea din profil, privirea fiindu-i ațintită asupra tăciunilor aprinşi din spatele grătarului. Păru că nu-l observase pe Peter câtuşi de puțin.

Peter păşi în spatele lui, coborând arma. Nu era un bărbat înalt, însă avea o constituție solidă, umerii lui largi umplând balansoarul.

— Mâinile la vedere!

— Bun, te-ai trezit.

Vocea bărbatului era calmă, aproape indiferentă.

— Mâinile la vedere am zis, fir-ar să fie!

— În regulă, în regulă.

Îşi depărtă mâinile de corp, cu degetele răsfirate.

— Ridică-te! Încet!

Se ridică din scaun. Peter strânse şi mai bine pistolul.

— Întoarce-te cu fața!

Bărbatul se întoarse.

Rahat! făcu Peter în sinea lui. *Rahat!*

— Crezi că ai putea să nu mai ții arma îndreptată spre mine?

Michael îmbătrânise, dar, fireşte, cu toții o făcuseră. Diferența era că Michael ştia – imaginea mentală a bărbatului – că îmbătrânise cu două decenii într-o clipită. Într-un fel, era ca şi cum s-ar fi privit în oglindă; schimbările pe care nu le observi la tine îți sunt complet dezvăluite pe fața altuia.

— Ce s-a întâmplat cu garda de protecție?

— Nu-ți face griji. Dar o să-şi amintească durerea aia de cap pentru toată viața.

— Se schimbă la două, în caz că te întrebi.

Michael se uită la ceas.

— Mai sunt nouăzeci de minute. Avem timp destul, aş zice.

— Timp pentru ce?

— Pentru o discuție.

— Ce-ai făcut cu combustibilul nostru?

Michael se încruntă la armă.

— Vorbesc serios, Peter. Mă nelinişteşte.

Peter coborî pistolul.

— Apropo, ți-am adus un cadou.

Michael arătă către pachetul de pe podea.

— Te deranjează dacă...

— Te rog, simte-te ca acasă.

Michael scoase o sticlă, învelită într-o cârpă murdară de benzină. O despachetă, întinzându-i-o lui Peter.

— Ultima mea rețetă. Ar trebui să te facă să-ți pierzi mințile.

Peter aduse două pahare din bucătărie. Când se întoarse, Michael se mutase din balansoar la masa mică din fața canapelei; Peter se aşeză în fața lui. Pe masă era un dosar mare de carton. Michael rupse sigiliul de ceară al sticlei, turnă în pahare şi îl ridică pe al lui.

— *Compadres!* spuse el.

Gustul îi inundă sinusurile lui Peter; era ca şi cum ai fi băut alcool pur.

Michael îşi linse buzele cu satisfacție.

— Nu e rău, trebuie s-o recunosc.

Peter îşi înăbuşi un acces de tuse, ceea ce-l făcu să lăcrimeze.

— Deci Dunk te-a trimis?

— Dunk? Michael se strâmbă. Nu. Vechiul nostru prieten Dunk face o baie lungă împreună cu amicii lui.

— Mă gândeam eu. Ai primit armele?

— Nu mi-ai spus pentru ce sunt.

Michael ridică dosarul şi desfăcu sforile care-l țineau legat. Scoase trei documente: un fel de desen, o coală de hârtie, scrisă de mână şi un ziar. Titlul scria mare INTERNATIONAL HERALD TRIBUNE.

Michael îi turnă lui Peter un al doilea pahar şi îl împinse spre el.

— Bea asta.

— Nu mai vreau.

— Crede-mă, vrei.

Michael aşteptă ca Peter să spună ceva. Prietenul lui se uita pe geam, cu privirea pierdută în noapte, deşi Michael se îndoia că vedea de fapt ceva.

— Îmi pare rău, Peter. Ştiu că nu sunt veşti bune.

— Cum poți fi atât de al naibii de sigur?

— Va trebui să ai încredere în mine.

— Asta e tot ce poți să spui? Să am încredere? Comit vreo cinci infracțiuni numai că stau de vorbă cu tine!

— E sigur. Viralii se întorc. Practic, n-au plecat niciodată.

— Asta e… o nebunie.

— Aş vrea să fi fost.

Lui Michael nu-i mai fusese nicicând atât de milă de cineva, din ziua când stătuse pe prispă cu Theo, într-o altă viață, parcă, şi îi spusese că acumulatorii cedau.

— Celălalt viral…, începu Peter.

— Fanning. Zero.

— De ce i se spune aşa?

— Aşa e cunoscut. Subiectul Zero, cel dintâi care a fost infectat. Documentele pe care ni le-a dat Lacey în Colorado vorbeau despre treisprezece subiecți, Cei Doisprezece şi Amy. Doar că virusul trebuia să fi venit de undeva. Fanning a fost gazda.

— Atunci, ce aşteaptă? De ce nu ne-au atacat cu ani în urmă?

— Nu ştiu. Mă bucur doar că n-au făcut-o. Am câştigat astfel timp.

— Şi Greer ştie toate astea în urma unei... viziuni.

Michael aşteptă. Uneori, ştia prea bine, nu-ți rămânea nimic de făcut. Mintea refuză pur şi simplu unele lucruri; trebuia să laşi negarea să-şi urmeze cursul.

— Sunt douăzeci şi unu de ani de când am deschis poarta. Iar acum vii aici şi îmi spui că totul a fost o greşeală uriaşă.

— Ştiu că e greu, dar n-aveai de unde să ştii. Nimeni nu avea de unde să ştie. Viața trebuia să meargă mai departe.

— Şi ce ar trebui să le spun oamenilor? Că un bătrân a visat urât şi că până la urmă o să murim cu toții?

— Nu o să le spui nimic. Jumătate nici n-o să te creadă; cealaltă jumătate o să o ia razna. O să se creeze haos – totul o să se ducă pe apa sâmbetei. Oamenii o să facă şi singuri calculele. Nu avem loc decât pentru şapte sute de persoane pe navă.

— Care duce la insula asta, zise Peter arătând disprețuitor spre desenul lui Greer: O imagine din capul lui.

— E mai mult decât un desen, Peter. E o hartă. Cine ştie unde duce? Ăsta e domeniul lui Greer, nu al meu. Dar, dintr-un motiv sau altul, i-a apărut în vis, iar mie mi-e suficient.

— Întotdeauna ai părut atât de al naibii de *rațional.*

Michael ridică din umeri.

— Recunosc, mi-a luat ceva până să mă obişnuiesc cu ideea. Doar că piesele puzzle-ului se potriveau. Ai citit scrisoarea. Într-acolo se îndrepta *Bergensfjord.*

— Şi cine decide cine să fie pe navă? Tu?

— Tu eşti preşedintele – asta va cădea în responsabilitatea ta. Dar cred că vei fi de acord să...

— Nu sunt de *acord* cu nimic!

Michael trase o gură de aer în piept.

— Cred că vei fi de acord că avem nevoie de oameni cu oarece abilități. Doctori, ingineri, fermieri, tâmplari. Şi de cineva la conducere, evident, iar asta te include pe tine.

— Nu fi absurd! Chiar dacă ai dreptate, ceea ce ar fi ridicol, n-am de gând să merg.

— Eu m-aş gândi de două ori înainte. O să avem nevoie de un guvern, iar tranziția ar trebui să fie pe cât de lină posibil. Dar despre asta vom discuta mai târziu.

Michael scoase din rucsacul lui un carnețel învelit în piele.

— Am compus un manifest. Am dat şi nişte nume, nişte oameni pe care i-am considerat că ar fi potriviți, inclusiv membrii apropiați ai familiei lor. Vârsta este de asemenea un factor. Cei mai mulți au sub patruzeci. Vei mai găsi aici şi descrierea slujbelor, grupate pe categorii.

Peter luă carnețelul, îl deschise la prima pagină şi începu să citească.

— Sara şi Hollis, spuse el. Ce frumos din partea ta!

— Nu e nevoie să fi sarcastic. Şi da, e trecut şi Caleb, în caz că vrei să ştii.

— Cum rămâne cu Apgar? Nu-l văd pe nicăieri.

— Are cât? Şaizeci şi cinci?

Peter clătina din cap a dezgust.

— Ştiu că e prietenul tău, dar aici vorbim de regenerarea speciei umane.

— Mai este şi generalul Armatei.

— Cum spuneam, acestea sunt doar nişte recomandări. Dar ia-le în serios. Gândeşte-te bine.

Peter termină de citit fără să mai comenteze, apoi ridică privirea.

— Ce-i cu ultima categorie, cele cincizeci şi şase de puncte?

— Aceia sunt oamenii mei. Le-am promis câte un loc pe navă. Şi o să-mi respect promisiunea.

Peter puse carneţelul pe masă.

— Ţi-ai pierdut minţile!

Michael se aplecă înainte.

— O să se întâmple fără doar şi poate, Peter. Trebuie să accepţi acest lucru. Şi nu avem mult timp.

— Douăzeci de ani, şi brusc acum e urgent.

— Atât mi-a luat să recondiţionez nava *Bergensfjord*. Dacă aş fi putut mai repede, aş fi făcut-o. Am fi fost plecaţi de mult.

— Şi cum propui ca oamenii să se urce în barca asta a ta fără să creeze panică?

— Probabil că n-o să reuşim. Pentru asta sunt armele.

Peter se holbă pur şi simplu la el.

— Nu văd decât trei opţiuni, continuă Michael. Prima este o loterie publică pentru locurile rămase libere. Nu sunt de acord cu asta, evident. Opţiunea numărul doi ar fi să facem noi selecţia, să le spunem oamenilor din manifest ce o să se întâmple şi să îi lăsăm să aleagă dacă vor să plece sau să rămână, încercând să menţinem ordinea când îi vom scoate de aici. Personal, consider că asta ar fi un dezastru. Nu avem cum să ţinem lucrurile sub control, iar Armata nu o să ne susţină. Opţiunea numărul trei ar fi să nu le spunem nimic pasagerilor, în afară de câteva persoane-cheie în care putem avea încredere. Pe restul putem să-i adunăm în toiul nopţii. Odată ajunşi la istm, le vom da vestea bună, şi anume că se numără printre cei norocoşi.

— *Norocoşi?* Nu-mi vine să cred că spui asta.

— Asta şi sunt. Vor avea şansa să-şi trăiască viaţa. Mai mult decât atât. O vor lua de la capăt, într-un loc care este

într-adevăr sigur.

— Şi barca ta chiar îi poate duce până acolo? Relicva asta?

— Sper să poată. *Cred* că poate.

— Nu pari prea convins.

— Am făcut ce-am ştiut mai bine. Dar nu avem nicio garanție.

— Deci cei şapte sute de oameni norocoşi e posibil să ajungă direct pe fundul oceanului.

Michael dădu aprobator din cap.

— Posibil ca exact asta să se întâmple. Nu te-am mințit niciodată şi n-o să încep acum. Dar a reuşit să traversese lumea o dată. Poate s-o facă din nou.

Discuția le fu întreruptă de mai multe voci de afară şi de trei lovituri puternice în uşă.

— Ei bine, spuse Michael, plesnindu-şi palmele de genunchi. Se pare că ni s-a scurs timpul. Gândeşte-te la ce ți-am spus. Între timp, să facem asta să arate cum trebuie, spuse, scoțându-şi pistolul din rucsac.

— Michael, ce faci?

Fără tragere de inimă, îndreptă arma spre Peter.

— Comportă-te ca un ostatic.

Cei doi soldați dădură buzna în încăpere; Michael se ridică în picioare, cu mâinile în aer.

— Mă predau, spuse el, tocmai când cel mai apropiat de el făcu doi paşi mari, ridică patul puştii şi îl lovi pe Michael în țeastă.

48

Lui Rudy îi era foame. Îi era al *naibii* de foame.

— Alo! strigă el, presându-şi fața de bare ca să-şi îndrepte vocea de-a lungul coridorului scufundat în beznă. Ați uitat de mine? Hei, afurisiților, mor de foame aici!

N-avea niciun rost să strige; biroul era gol încă de la prânz – nu erau nici Fry, nici Eustace. Rudy se trânti pe pat, încercând să nu se gândească la stomacul gol. Ce n-ar fi dat pentru unul dintre cartofii ăia acum!

Se întinse pe pat, încercând să se aşeze comod. Erau multe locuri care încă îl dureau; fiecare poziție pe care o încerca Rudy îl durea într-un mod diferit. Bine, o cam ceruse şi el. Nu putea spune că nu. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă Fry n-ar fi deschis uşa? Ar fi fost mort, Rudy ştia prea bine.

Ațipi. Picături de salivă îi curgeau din colțurile gurii. Nu ştia cât era ceasul; târziu probabil, deşi, fără Fry care să-i aducă mesele, ziua îşi pierduse ritmul. Nu l-ar fi deranjat să aibă o carte cu care să-şi omoare timpul, asta, dacă ar fi avut lumină la care să poată citi, ceea ce nu avea, căci oricum nu-i înțelegea rostul.

Al naibii Gordon Eustace!

Trecu şi mai mult timp. Mintea îi era cât pe ce să-i alunece pe tărâmul somnului, când se trezi speriat.

Afară, o femeie țipa.

Fereastra se afla în partea de sus a peretelui; Rudy fu nevoit să se înalțe pe vârfuri şi să se țină de bare ca să vadă peste pervaz. Erau mai multe zgomote acum – împuşcături, strigăte, zbierete. O siluetă întunecată trecu prin dreptul ferestrei, urmată de alte două.

— Hei! țipă Rudy după ele. Hei, sunt aici jos!

Se întâmpla ceva şi nu era de bine. Mai țipă ce mai țipă, însă nimeni nu se opri, nici măcar cât să-i răspundă. Strigătele încetară, după care reîncepură şi mai puternice decât înainte, mai mulți oameni deodată. Poate că, până la urmă, nu era o idee atât de bună să le spună unde se afla, se gândi Rudy. Dădu drumul barelor şi se îndepărtă de fereastră. Orice se întâmpla acolo, el era prins ca un şobolan într-o cuşcă. Mai bine să-şi țină gura.

Apoi, lumea se cufundă la loc în tăcere. Trecu vreun minut, după care Rudy auzi uşa principală a clădirii

deschizându-se. Se aruncă la podea, strecurându-se sub pat. Scârțâitul unui scaun, un zgomot înăbuşit, un sertar deschis: cineva căuta ceva. Apoi, Rudy îl auzi: clinchetul cheilor.

— Şerifule?

Niciun răspuns.

— Ajutorule de şerif? Tu eşti?

O lumină de-un verde-pal inundă coridorul.

În acelaşi timp, la marginea periferiei oraşului Mystic, statul Texas, trei virali ieşeau din pământ.

Precum nişte pupe care îşi lepădau învelişurile protectoare, membrii cetei îşi făcură apariția pe etape: mai întâi vârfurile translucide ale ghearelor, apoi degetele lungi şi osoase, urmate de o explozie de pământ care le dezveli chipurile slabe, inumane la lumina stelelor. Se ridicară, scuturându-se de pământ ca nişte câini, şi îşi întinseră membrele schiloade. Le trebui o clipă ca să evalueze situația. Era noapte. Se aflau pe un câmp. Câmpul era proaspăt brăzdat. Primul care ieşi, membrul dominant al cetei, era proprietarul prăvăliei, văduvul George Pettibrew; cel de-al doilea fu Juno Brand, fierarul oraşului; al treilea era fata de paisprezece ani din oraşul Hunt care fusese luată în urmă cu patru nopți, când dăduse o fugă nocturnă până la dependința fermei familiei ei. Aceste identități însă erau pierdute din amintirea lor, căci nu mai aveau aşa ceva; acum, tot ce aveau era o misiune.

Atunci văzură ferma.

Un rotocol leneş de fum ieşea pe horn. Înconjurară gospodăria, evaluând perimetrul. Avea două uşi, în față şi în spate. Deşi nu le stătea în fire să se lase intimidați de o uşă, şi nici de obiceiul omenesc de a apăsa pe clanță, misiunea lor era de aşa natură încât exact asta făcură.

Intrară. Cercetară spațiul cu simțurile lor. Un sunet răzbătea de deasupra. Cineva sforăia.

Primul viral, alfa, se furişă în sus pe scări. Atât de uşoare îi erau mişcările, încât nici podeaua nu scârțâia; abia dacă

atingea aerul. O strălucire slabă a unei lămpi venea din camera de la etaj, lăsată neglijent să ardă de către locuitorii care se duseseră la culcare. În patul mare dormeau o femeie şi un bărbat.

Viralul se aplecă deasupra femeii. Aceasta stătea pe partea stângă, cu un braț îndoit sub pernă, cu celălalt întins deasupra păturilor. În lumina slabă a lămpii, pielea ei sclipea delicios. Viralul îşi desfăcu fălcile şi îşi coborî fața spre ea. O înțepătură abia simțită, colții lui înfigându-se tandru în spațiile miscroscopice ale pielii ei, şi asta fu tot.

Ea se mişcă prin somn, gemu, se întoarse pe cealaltă parte. Poate se visa culegând trandafiri şi înțepându-se într-un spin.

Viralul se duse pe cealaltă parte a patului. Bărbatul avea doar capul şi gâtul lăsate la vedere. Viralul simți că bărbatul, ale cărui sforăituri aveau o rezonanță flegmatică, nu dormea la fel de profund ca femeia. Aplecându-se asupra lui, viralul îşi lăsă capul într-o parte, ca şi cum se pregătea să-i depună un sărut.

Bărbatul deschise larg ochii.

— Să fiu al naibii!

Puse o mână pe fruntea viralului, ca să-l țină la distanță, în timp ce şi-o vârî pe cealaltă sub pernă.

— Dory! urlă el. Dory, trezeşte-te!

Viralul rămasese înmărmurit: nu aşa trebuiau să decurgă lucrurile. Iar numele acela: Dory. Îi suna cunoscut. Ştiuse vreo Dory? Îl ştia oare şi pe bărbat? Cei doi făcuseră oare parte cândva din viața lui? Şi ce voia bărbatul să scoată de sub pernă?

O armă. Cu un urlet, bărbatul vârî țeava pistolului în gura viralului până în cerul gurii şi trase.

Un zgomot surd, un jet de sânge şi creierii viralului îi țâşniră prin creştet şi se împrăştiară pe tavan. Trupul i se aplecă înainte în imponderabilitate. Femeia era trează acum, țintuită în loc de groază, țipând de nu se poate. Ceilalți virali se repeziră şi ei în sus pe scări. Dând cadavrul la o

parte, bărbatul începu să tragă tocmai când primul dădu buzna pe uşă. Nu mai stătea să ţintească. Pur şi simplu apăsa pe trăgaci. A treia împuşcătură într-o succesiune neîntreruptă, însă asta fu tot. Încă două, şi magazia se goli. Pe când unul dintre virali se năpusti asupra lui, bărbatul apucă primul lucru care-i căzu în mână – lampa cu kerosen – şi o azvârli înspre atacatorii săi.

Îi nimeri în plin. Viralul izbucni în flăcări.

Apoi, totul luă foc.

Senzaţia o izbi pe Amy ca un pumn în stomac. Se îndoi de durere, scăpând mistria din mână, apoi se lăsă în patru labe la pământ.

— Amy, eşti bine?

Carter îngenunche lângă ea. Încercă să-i răspundă, însă nu putu; respiraţia i se oprise în gât.

— Te doare undeva? Spune-mi ce-ai păţit.

În acelaşi timp, Caleb Jaxon se trezi din cauza mirosului îngrijorător de fum. Îşi petrecuse noaptea într-un scaun lângă uşă, cu pistolul lui George pe masă şi cu puşca în poală. Primul gând care-i trecu prin minte fu că locuinţa luase foc; se ridică numaidecât, cuprins de panică. Dar nu, în cameră era totul în regulă; mirosul venea din altă parte. Luă pistolul şi ieşi. La vest, dincolo de linia dealurilor, cerul era aprins de flăcări.

— Te rog, don'şoară Amy, spuse Carter, mă sperii!

Amy tremura toată; nu putea scoate o vorbă. Era străbătută de o durere atât de mare, de o groază teribilă. De atât de multe senzaţii deodată. Apoi reuşi să respire din nou; aerul îi ajunse iarăşi la plămâni.

— A început!

VI. ORA ZERO

„Focul care pare stins
Doarme adesea sub cenuşă."[12]

Pierre Corneille, *Rodoguna*

49

La scurt timp după răsăritul soarele, Caleb o scutură pe Pim de umăr.

— *S-a întâmplat ceva la familia Tatum.*

Ea se ridică numaidecât în capul oaselor.

— *Ce?*

Caleb desfăcu larg palmele, făcând mişcări circulare în dreptul pieptului:

— *Foc.*

Pim dădu paturile la o parte.

— *Vin cu tine.*

— *Stai aici. Mă duc eu.*

— *E prietena mea.*

Pim se referea, desigur, la Dory.

— *Bine*, îi răspunse el prin semne.

Copiii încă dormeau buştean. Câtă vreme Pim se îmbrăcă, Caleb o trezi pe Kate ca să-i spună ce se petrecea.

— Ce crezi că înseamnă asta?

Vocea îi era răguşită, însă ochii îl priveau atenți.

— Nu ştiu.

Îşi scoase revolverul de la betelia pantalonilor şi i-l întinse.

— Ține-l la îndemână.

— Şi în ce ar trebui să trag?

— Dacă aş şti, ți-aş spune. Rămâi înăuntru – n-o să fim plecați mult timp.

Caleb se întâlni cu Pim în curte. Femeia privea dincolo de dealuri, cu mâinile în şold. Un fuior gros de fum alb, culoarea unui nor pe timp de vară, se profila în depărtare. Albeața lui dădea de înțeles că focul se stinsese.

— *Jeb?* îl întrebă ea prin semne.

Calul zăcea în acelaşi loc. Chipeşul se retrăsese în celălalt capăt al padocului, păstrând distanța.

— *A murit noaptea trecută.*

Pim se arătă cât se poate de îngrijorată.

— *Cum?*

— *Colică, poate. N-am vrut să te necăjesc cu asta.*

— *Sunt soția ta,* îi răspunse furioasă prin semne. *Te-am văzut dându-i o armă lui Kate. Spune-mi ce se întâmplă.*

Caleb nu ştia ce să îi răspundă.

Tot ce mai rămăsese din gospodărie era un morman de lemn ars şi de cenuşă încă fierbinte. Căldura fusese atât de intensă, încât sticla ferestrelor se topise. Abia peste câteva ore, poate chiar zile, putea Caleb să înceapă să se uite după cadavre, deşi se îndoia că ar fi găsit ceva mai mult decât o grămăjoară de oase şi de dinți.

— *Crezi că au apucat să iasă?* îl întrebă Pim.

Cum se întâmplase? De la o scânteie sărită din sobă? Fusese dărâmată vreo lampă? Ceva neînsemnat, dar care le curmase viața.

El mai observă însă ceva. Padocul era gol. Poarta stătea larg deschisă, iar pământul părea bătătorit, ca şi cum cineva omorâse caii şi trăsese cadavrele de-a lungul lui. Ce însemna asta oare?

— *Hai să verificăm hambarul!* îi spuse el prin semne.

Caleb intră primul. Îi trebui o clipă până când ochii i se obişnuiră cu întunericul. În spate, ascunsă bine în umbră, se distingea o mogâldeață pe podea.

Era Dory. Zăcea în poziția fetusului. Părul îi fusese ars, nu mai avea nici urmă de gene ori de sprâncene, fața umflată şi arsă. Cămaşa de noapte îi era pârlită, ba chiar îi intrase în carne pe alocuri. Brațul drept şi ambele picioare îi erau aproape carbonizate; prin alte părți, îi apăruseră umflături pe sub piele, ca şi cum ar fi clocotit pe dinăuntru.

El îngenunche lângă ea.

— Dory, suntem noi, Caleb şi Pim.

Ea întredeschise ochiul drept; celălalt părea să fie închis de tot. Îşi îndreptă privirea spre el. Din gât îi ieşi un geamăt gâlgâit. Caleb nu-şi putea închipui asemenea agonie. Simți că i se face rău.

Pim aduse o găleată şi un polonic. Se lăsă și ea în genunchi lângă Dory, îi ridică uşor capul femeii în palmele ei şi îi duse polonicul la buze. Dory reuşi să ia o înghițitură mică, restul curgându-i pe la colțurile gurii.

— *Trebuie s-o ducem în casă,* îi spuse Pim lui Caleb prin semne. *Kate o să ştie ce e de făcut.*

Era un miracol faptul că femeia era încă în viață; fireşte că nu avea să supraviețuiască. Şi totuşi, trebuiau să încerce. O roabă stătea proptită de perete. Caleb o aduse, punând pe fundul ei câteva pături pe care le luă dintr-o ladă.

— *Apuc-o de picioare!*

Caleb se duse în spatele femeii şi o apucă de subsuori. Femeia începu să țipe şi să se îndoaie de durere. După cele mai lungi cinci secunde din viața lui, reuşiră să o pună în roabă. Pe brațele lui Caleb rămăsese o substanță lipicioasă: bucăți din pielea femeii.

Țipetele ei încetară. Acum respira sacadat. Drumul avea să fie de nesuportat pentru ea; fiecare zgâlțâitură urma să-i producă noi valuri de tortură. Caleb apucă mânerele roabei, însă îşi dădu seama că mai aveau o problemă. Dory nu era o femeie măruntă. Va trebui să-şi folosească fiecare fărâmă de putere ca să mențină roaba în echilibru.

— *Lasă-mă şi pe mine,* îi spuse Pim prin semne.

Caleb clătină ferm din cap.

— *Copilul.*

— *Dacă obosesc, mă opresc.*

Caleb nu era de acord, însă nu fu chip s-o facă pe Pim să se răzgândească. O duseră pe Dory până la uşă. Când fu izbită de lumina soarelui, tot trupul i se chirci, făcând roaba să se încline periculos într-o parte.

— *Ochii ei,* îşi dădu seama Pim. *Sunt arşi.*

Se duse înapoi în hambar, de unde se întoarse cu o cârpă, pe care o umezi cu apă din găleată şi o întinse pe jumătatea superioară a chipului femeii. Trupul acesteia se destinse.

— *Să mergem!* îi făcu semn Pim.

Le luă aproape o oră s-o ducă pe Dory în casă, timp în care femeia căzuse într-o stare binecuvântată de inconştienţă. Kate se grăbi să le iasă în cale. Când o văzu pe Dory, se întoarse cu spatele la uşă, în pragul căreia Elle şi Bug îi urmăreau din priviri, curioase de atâta tevatură. Theo adulmecă picioarele lui Bug ca un căţeluş.

— Treceţi înapoi în casă! le porunci ea. Şi luaţi-l şi pe vărul vostru!

— Vrem să ne uităm! se miorlăi Elle.

— *Acum, am zis!*

Dispărură înăuntru. Kate îngenunche lângă Dory.

— Doamne Dumnezeule!

— Am găsit-o în hambar, o lămuri Caleb.

— Şi soţul ei?

— Nici urmă de el.

Kate se întoarse spre Pim.

— *Fetele n-ar trebui să vadă aşa ceva.*

Pim încuviinţă din cap.

— *O să le scot afară.*

— Avem nevoie de o prelată sau de o pătură groasă, îi spuse Kate lui Caleb. Putem s-o instalăm în camera din spate, departe de copii.

— O să trăiască?

— E vai de capul ei, Caleb. Nu prea pot face multe.

Caleb aduse o pătură groasă din lână dintre cele pe care le puneau pe şa. O întinse pe pământ, lângă roabă, după care o scoase pe Dory din ea şi o întinse pe pătură, legă colţurile două câte două şi trecu o grindă prin ele, făcând astfel o targă improvizată. Pe când o ridicară de jos, femeia

scoase un țipăt înăbuşit. Caleb se cutremură; nu putea să mai audă aşa ceva. Faptul că Dory nu murise i se părea o cruzime de proporții neînchipuite. O duseră în casă, în cămara mică unde obişnuiau să doarmă fetele, şi o întinseră pe un palet. Caleb acoperi fereastra cu o pătură, ca să facă umbră.

— Trebuie să îi dau jos cămaşa de noapte.

Kate îi aruncă lui Caleb o privire serioasă: o să fie... urât.

El înghiți cu greu. Abia se putea uita la femeie, la pielea ei arsă şi umflată.

— Nu mă pricep la chestii dintr-astea, recunoscu el.

— Nimeni nu se pricepe, Caleb.

Atunci îşi dădu seama de altceva. Aşteptase mult prea mult; acum erau neputincioși, aşteptând ca femeia să moară. Cu un singur cal, nu puteau folosi căruța ca s-o ducă pe Dory în Mystic. Iar Pim n-ar fi abandonat-o niciodată.

— Am nevoie de cârpe curate, o sticlă cu alcool, foarfece, îi ordonă Kate. Fierbe foarfecele şi nu le atinge după aceea ia-le cu o cârpă. Pe urmă să te duci să ai grijă de copii. Mă poate ajuta Pim aici. O să vrei să-i ții departe de casă o vreme.

Caleb nu se simți insultat, ci doar recunoscător. Adună lucrurile cerute, le aduse în cameră, după care făcu schimb de roluri cu Pim. În bucătăria din curte, fetele se jucau cu păpuşile, făcându-le culcuş din frunze şi rămurele, în vreme ce Theo se foia pe lângă ele.

— Hai, copii, să mergem la o plimbare pe malul râului!

Îi luă pe Theo în brațe şi pe Elle de mână. Fetița, la rândul ei, o prinse pe soră-sa, aşa cum fuseseră învățate să facă, alcătuind un lanț uman. Parcurseseră jumătate din drum, când un țipăt sfâşie liniştea din jur. Sunetul îl străpunse pe Caleb ca un glonț.

Lucius, a început. Am nevoie de tine.

Greer conducea încă de la răsăritul soarelui.

— Pregăteşte odată nava aia! îi spuse el lui Lore.

Trecuse în viteză pe lângă Rosenberg când încă era întuneric, apoi o luă spre nord-vest, intrând pe Autostrada 10 tocmai când soarele se înălța în spatele lui.

Avea să ajungă în Kerrville pe la patru, cinci cel târziu. Ce-avea să aducă lăsarea serii?

Amy, vin.

50

Michael se trezi în întuneric. Întins în pat, îşi pipăi cu degetele rana de la cap. Părul îi era înăsprit de la sângele uscat; era norocos că nu-i spărseseră capul. Dar presupunea că un criminal înarmat în casa preşedintelui îți garanta cel puțin o lovitură zdravănă în bostan. Nu era modul ideal de obține un somn bun, dar, pe de altă parte, nici nu-l putea refuza.

Se culcă la loc; când se trezi din nou, o lumină blândă pătrundea prin geam. Auzi un clinchet de pahare şi văzu doi ofițeri de securitate. Unul dintre ei ducea o tavă. În vreme ce al doilea stătea de pază, primul puse tava pe podea.

— Vă mulțumesc mult, băieți.

Cei doi plecară. Probabil primiseră instrucțiuni să nu îi adreseze niciun cuvânt. Michael ridică tava şi o aşeză pe pat. Un castron cu fiertură de ovăz, omletă, o piersică – o masă cum nu mai avusese de zile bune. Nu-i dăduseră însă decât o lingură – fără furculiță, desigur – aşa că îşi mâncă omleta cu ea, trecând apoi la ovăzul fiert. Păstră piersica pentru la sfârşit. Sucul ei îi împroşcă bărbia. Fructe proaspete! Uitase cât de bune erau!

Trecu un timp. În cele din urmă, auzi zgomot de paşi şi voci venind de pe coridor. Peter, cel mai probabil, urmat de încă cineva. Apgar? Mai devreme sau mai târziu, conversația avea să devină mai clară.

Dar nu era Peter.

Sara era cea care stătea acum în prag. Se schimbase mai puțin decât ar fi crezut. Îmbătrânise, fireşte, însă îmbătrânise frumos, aşa cum li se întâmplă acelor femei care nu se opuneau, care acceptau trecerea timpului.

— Nu-mi vine să cred!

— Bună, Sara!

Michael se ridică din pat, în timp ce sora lui păşi înăuntru. Ducea o geantă mică din piele. Un paznic veni în spatele ei, cu un baston în mână.

— La naiba, Michael!

Ea păstră distanța.

— Ştiu.

O remarcă stupidă. Ce voia să însemne? Ştiu că te-am rănit?! Ştiu în ce postură mă aflu?! Ştiu că sunt cel mai rău frate din lume?!

— Sunt atât de... furioasă pe tine.

— Ai tot dreptul.

Ea ridică din sprâncene.

— Asta e tot ce ai de spus?

— Ce zici de „Îmi pare rău“?

— Glumeşti? Chiar îți pare rău?

— Arăți bine, Sara. Mi-a fost dor de tine.

— Scutește-mă. Iar tu arăți ca naiba.

— O, şi asta încă e o zi bună.

— Michael, ce cauți aici? Am crezut că n-o să te mai văd niciodată.

El îi cercetă expresia de pe chip. Ştia oare?

— Ce ți-a spus Peter?

— Doar că ai fost arestat şi că ai o rană adâncă la cap.

Ridică puțin geanta.

— Am venit să te cos.

— Deci nu ți-a mai spus şi altceva.

Ea se arătă confuză.

— Ce anume, Michael? Că probabil o să te spânzure? Nici nu a fost nevoie să-mi spună.

— Nu-ți face griji! Nu o să spânzure pe nimeni.

— Douăzeci şi unu de ani, Michael.

Mâna ei dreaptă, cea liberă, era strânsă pumn, ca şi cum ar fi vrut să-l lovească.

— Douăzeci şi unu de ani fără un mesaj, fără o scrisoare, nimic. Ajută-mă să înțeleg cum e posibil una ca asta!

— Nu pot să-ți explic acum. Dar trebuie să înțelegi că a *existat* un motiv.

— Ştii ce am fost nevoită să fac? Ştii? Acum zece ani, mi-am spus: „Asta a fost. Nu se mai întoarce în veci. Poate că a murit.“ Aşa că te-am îngropat, Michael. Te-am pus în pământ şi am uitat de tine.

— Am făcut nişte lucruri oribile, Sara.

În sfârşit, apărură şi lacrimile.

— Am avut *grijă* de tine. *Te-am crescut*. Te-ai gândit vreodată la asta?

El se ridică din pat. Sara lăsă geanta să cadă pe podea, îşi ridică pumnii şi începu să-l lovească în piept. Acum plângea în toată regula.

— *Afurisitule!* strigă ea.

El o cuprinse într-o îmbrățişare strânsă. Ea se zbătu, după care îi primi îmbrățişarea. Paznicul îi urmărea precaut; Michael îi aruncă o privire care ar fi spus: *Înapoi!*

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta? suspină ea.

— N-am vrut niciodată să-ți fac rău, Sara.

— M-ai părăsit, la fel ca ei. Nu eşti cu nimic mai bun decât au fost ei.

— Ştiu asta.

— Să te ia naiba, Michael! Să te ia naiba!

El continuă să o țină în brațe multă vreme.

— E o poveste pe cinste!

Era o dimineață târzie; Peter plecase de la birou. Stătea împreună cu Apgar la masa de conferințe, aşteptându-l pe Chase. *Scurtă pensie a mai avut*, se gândi Peter.

— Ştiu că e, răspunse Peter.

— Îl crezi?

— Tu îl crezi?
— Tu eşti cel care-l ştie.
— Îl ştiam acum douăzeci de ani.
Chase apăru în uşă.
— Peter, ce se întâmplă? Unde e toată lumea? E o linişte mormântală aici.
Era îmbrăcat cu blugi, cămaşă de lucru şi cizmele de cowboy, ceea ce spusese că vrea să devină.
— Ia un loc, Ford! spuse Peter.
— O să dureze mult? Mă aşteaptă Olivia. Ne întâlnim cu cineva la bancă.
Peter se întrebă câte astfel de conversații urma să mai aibă. Era ca şi cum i-ar fi condus pe oameni până pe marginea unei prăpăstii, momindu-i cu peisajul, ca mai apoi să îi împingă în gol.
— Mi-e teamă că da, îi răspunse.
Alicia văzu cele dintâi movile chiar la ieşirea din Fredericksburg – trei dâmburi de pământ, fiecare de lungimea un stat de om, ițindu-se la umbra unui pecan. Înaintând, ajunse la cea mai îndepărtată fermă. Descălecă în curtea plină de noroi. Din casă nu se auzea niciun zgomot. Intră. Mobilă întoarsă, obiecte aruncate care încotro, o puşcă pe podea, paturile nefăcute. Locuitorii fuseseră infectați în somn; acum se odihneau în pământ, la rădăcinile acelui pecan.
Îl adăpă pe Soldat din troacă, apoi îşi văzu de drum. Dealurile stâncoase urcau şi coborau. Nu trecu mult şi văzu alte case – unele cuibărite discret printre colinele ținutului, altele expuse la câmpie, înconjurate de ogoare cu greu câştigate, proaspăt arate. Nu era nevoie să privească mai de-aproape; nemişcarea aceea îi spusese Aliciei tot ce trebuia să ştie. Deasupra, cerul era mohorât. Se aşteptase la una ca asta, ca locuitorii de la periferie să fie luați primii. Urmați apoi de alții, tot mai mulți, o armată ale cărei rânduri creşteau pe măsură ce se apropia de oraş.

Oraşul însuşi fusese părăsit. Alicia parcurse strada principală acoperită de praf, trecu de micile prăvălii şi de case, unele noi, altele amintind încă de trecut. Cu doar câteva zile în urmă, oamenii îşi văzuseră aici de treburile lor de zi cu zi: îngrijeau de familiile lor, îşi vedeau de afaceri şi de comerț, flecăreau, se îmbătau, trişau la cărți, se certau, se băteau cu pumnii, făceau dragoste, stăteau pe prispă ca să dea bineţe trecătorilor. Ştiuseră oare ce avea să urmeze? Îşi dăduseră seama treptat, odată cu dispariția primei persoane, abia remarcată, urmată de o alta şi o alta, până când pricepură înțelesul acestui fapt? Sau viralii dăduseră năvală peste ei, într-o singură noapte a terorii? La partea sudică a orașului, Alicia ajunse în dreptul unui câmp. Începu să numere. Douăzeci de movilițe de pământ. Cincizeci. Şaptezeci şi cinci.

Când ajunse la o sută, renunță să le mai numere.

51

Ziua se sfârşise. Însă Dory era încă în viață.

Din camera de unde zăcea femeia, Caleb nu auzea decât sunete slabe – gemete, şoapte, un scaun mişcat pe podea. Kate sau Pim nu ieşeau decât rareori, ca să mai aducă vreun lucru ori să fiarbă mai multe cârpe. Caleb rămase în curte cu copiii, deşi nu avea energia să-i distreze. Mintea îi zbură la treburile nefăcute, când auzi o voce, care îi spunea că totul era în zadar; că aveau în curând să plece de aici, iar toate speranțele lui aveau să se frângă.

Kate ieşi, aşezându-se lângă el pe verandă. Copiii intraseră în casă pentru un pui de somn.

— Deci? întrebă el.

Kate miji ochii în lumina soarelui de după-amiază. O şuviță de păr, de un blond-auriu, îi era lipită pe frunte; o dădu la o parte.

— Încă respiră.

— Cât o să mai dureze?

— Ar fi trebuit să fie moartă deja. Kate îl privi lung. Dacă de dimineață va fi încă în viață, ar trebui s-o iei pe Pim şi pe copii şi să plecați de aici.

— Dacă rămâne cineva în urmă, eu voi fi acela. Spune-mi doar ce să fac.

— Caleb, mă descurc.

— Ştiu că te descurci, dar eu sunt cel care v-a adus pacostea asta pe cap.

— Şi ce era să faci? Se îmbolnăveşte un cal, dispar câțiva oameni, o casă ia foc. Cine poate spune că toate astea au legătură între ele?

— Tot nu te las aici.

— Şi, crede-mă, apreciez gestul. Nu mi-a plăcut niciodată la țară, iar locul ăsta îmi dă fiori. Dar asta e *treaba* mea, Caleb. Lasă-mă să-mi fac treaba, şi o să ne înțelegem de minune.

Mai vorbiră o vreme, apoi Caleb spuse:

— Mi-ar prinde bine să mă ajuți cu ceva.

Trupul lui Jeb se umflase şi înțepenise în arşiță. Îi legară picioarele din spate, îl înhămară pe Chipeş şi târâră hoitul până la celălalt capăt al câmpului. Când Caleb consideră de cuviință că se îndepărtaseră destul de casă, îl duseră pe Chipeş înapoi în adăpost şi se întoarseră cu o canistră plină de combustibil. Caleb aduse nişte crengi uscate şi le puse peste cadavru, alcătuind un rug; stropi nişte kerosen peste el, puse capacul la canistră şi se dădu înapoi.

— De ce l-ai numit Jeb? întrebă Kate.

Caleb ridică din umeri:

— Aşa mi-a venit.

Nu mai era nimic de spus. Caleb aprinse un chibrit şi îl azvârli printre vreascuri. Cu un şuierat, flăcările cuprinseră rugul. Nu bătea vântul; fumul gros se ridica drept spre cer, plin de scântei. O vreme, în aer se simți miros de *mesquite*[13], apoi duhoarea deveni insuportabilă.

— Cred că asta a fost, spuse el.

Se întoarseră acasă pe jos. Când se apropiară, Pim apăru în prag. Era cu ochii ieșiți din orbite.

— *Se întâmplă ceva*, le spuse ea prin semne.

În cameră era întuneric şi răcoare. Lui Dory i se vedea numai fața, restul trupului fiindu-i acoperit de cârpele fierte.

— Doamnă Tatum, spuse Kate, mă puteți auzi? Ştiți unde vă aflați?

Privind fix în tavan, femeia nu părea deloc să fie conştientă de prezența lor. Se petrecuse o schimbare remarcabilă. Remarcabilă, dar şi tulburătoare. Arsurile de pe față îi dispăruseră. Erau acum rozalii, aproape vindecate; pe alocuri, pielea îi era albă ca pudra de talc. Dory îşi schimbă uşor poziția, dezvelindu-și mâna stângă scoțându-şi mâna stângă de sub cârpe. Înainte, fusese un ciot înfiorător de carne prăjită. Acum însă aducea vizibil cu o mână de om – băşicile trecuseră, iar pe sub pielițele arse se vedea rozaliul pielii noi.

Kate se uită la Pim.

— *De cât timp e trează?*

— *Nu era. Acum s-a trezit.*

— Doamnă Tatum, reluă Kate, pe un ton mai poruncitor. Sunt doctor. Ați fost victima unui incendiu. Vă aflați în gospodăria familiei Jaxon; Caleb şi Pim sunt aici, cu mine. Vă amintiți ce s-a întâmplat?

Privirea ei, rătăcind la întâmplare prin încăpere, se opri asupra feței lui Kate.

— Incendiu? murmură ea.

— Da, casa dumneavoastră a luat foc.

— Întreab-o dacă ştie ce l-a declanşat, spuse Caleb.

— Foc, repetă Dory. Foc.

— Vă amintiți ceva despre focul acesta?

Pim făcu un pas înainte şi îngenunche în dreptul patului. Ridică uşor mâna ieşită de sub cârpe a lui Dory, îşi puse

degetul arătător în palma femeii şi începu să formeze litere.

— Pim, o recunoscu Dory.

Însă asta fu tot; lumina din ochii ei păli. Îi închise la loc.

— Caleb, vreau s-o consult, spuse Kate. Apoi, către Pim: *Rămâi şi ajută-mă.*

Caleb aşteptă în bucătărie. Copiii, din fericire, încă dormeau. Trecură câteva minute, apoi femeile îşi făcură din nou apariția.

Kate făcu semn către uşa din spate.

— *Hai să vorbim afară!*

Lumina lăsase deja loc înserării.

— Ce i se întâmplă? întrebă Caleb, traducând totodată prin semne.

— Se însănătoşeşte, asta i se întâmplă.

— Dar cum e posibil?

— Dacă aş ştii, aş fi departe. Arsurile încă arată rău și nu a scăpat de pericol. Dar nu am mai văzut pe nimeni care să se vindece atât de repede. Putea să moară fie şi numai de la şoc.

— Şi ce crezi despre faptul că s-a trezit?

— E un semn bun că a recunoscut-o pe Pim. Dar nu cred că a înțeles prea multe. Posibil să n-o mai facă vreodată.

— Vrei să zici că o să rămână aşa?

— Am mai văzut cazuri. Kate se adresă apoi surorii ei: *Ar trebui să stai cu ea. Dacă se mai trezeşte, încearcă s-o faci să vorbească.*

— *Despre ce?*

— *Ia-o uşor. Deocamdată, nu vorbiți despre incendiu.*

Pim se întoarse în casă.

— Asta schimbă lucrurile, spuse Caleb.

— De acord. Posibil să ne putem muta mai repede decât am fi crezut. Crezi că poți face rost de vreo maşină în Mystic?

El îşi aduse aminte de camioneta pe care o văzuse în curtea lui Elacqua.

Kate păru surprinsă.

— *Brian* Elacqua?

— Chiar el.

— Boşorogul ăla bețiv! Chiar mă întrebam ce s-a ales de capul lui.

— Cam aşa l-am catalogat şi eu.

— Totuşi, sunt sigură că o să ne ajute.

Caleb dădu din cap aprobator.

— Îi fac o vizită mâine-dimineață.

Sara aştepta pe verandă cu bagajele, când apăru Hollis, călare pe o iapă arătând ca vai de ea. Era însoțit de un bărbat pe care Sara nu-l cunoştea, călare şi el pe un cal, un murg negru, cu o spinare arcuită ca un hamac şi cu ochi bătrâni, urduroşi.

— Nu-mi vine să cred! făcu Sara. Vai, dar sunt doi dintre cei mai răpciugoşi cai pe care i-am văzut vreodată!

Cei doi bărbați descălecară. Tovarăşul lui Hollis era un bărbat îndesat, îmbrăcat într-o salopetă, fără cămaşă pe dedesubt. Avea părul lung şi alb şi o expresie şireată pe chip. Hollis şi bărbatul schimbară câteva cuvinte, îşi strânseră mâna, apoi bărbatul plecă.

— Cine e prietenul tău? întrebă Sara.

Hollis priponea caii de balustrada prispei.

— Doar cineva pe care aş fi vrut să-l fi cunoscut în tinerețe.

— Soțiorule, am crezut că ne-am înțeles în privința unui camion.

— Mda, apropo de asta. Se pare că pentru un camion îți trebuie bani adevărați. În plus, nu mai e nici combustibil. Priveşte partea bună: Dominic ne-a dat hamurile pe gratis, deci, practic vorbind, nu am rămas fără nicio lețcaie.

— Dominic. Prietenul tău fără cămaşă.

— Îmi cam era dator cu o favoare.

— Să întreb?

— Cred că mai bine ar fi să nu.

Se întoarseră în casă, descărcară echipamentul, încărcară restul în coburi, pe care le legară la şeile cailor. Hollis luă iapa, Sara, murgul. Ea ieşea mai câştigată, deşi nu cu mult. Trecuseră ani buni de când nu se mai urcase pe un cal, însă recunoscu pe dată senzaţia, care-i atingea o coardă de mult uitată a memoriei tactile. Aplecându-se înainte în şa, Sara atinse ferm de trei ori gâtul animalului.

— Nu eşti un băiat chiar aşa de rău, nu? Poate c-am fost prea dură cu tine.

Hollis ridică privirea.

— Scuze, vorbeai cu mine?

— Gata, gata! făcu Sara.

Îşi croiră drum până la poartă şi coborâră dealul. Muncitorii risipiţi munceau pe câmp sub soarele după-amiezii târzii. Pe ici, pe colo, câte un fanion mai atârna leneş de stâlpul lui, marcând localizarea vreunei cutii; turnurile de pază, cu hornurile lor de avertizare şi cu platformele lunetiştilor se ridicau din vale, pustii de ani buni.

La celălalt capăt al Zonei Portocalii, drumul se bifurca: la vest o lua spre provinciile de pe malul râului, la est, spre Comfort şi Drumul Petrolului. Hollis îşi scoase plosca de la curea. Bău şi îi dădu şi Sarei.

— Cum o duce bătrânu'?

— E un gentilom desăvârşit.

Îşi şterse gura cu dosul palmei şi arătă cu plosca spre est.

— Se pare că cineva se grăbeşte.

Atunci văzu şi Hollis: rotocolul de praf stârnit de vehiculul care înainta cu repeziciune către oraş.

— Poate ar trebui să întrebăm dacă nu ni-l dă la schimb pe cai, spuse Hollis în glumă.

Sara îl privi lung o clipă, măsurându-l din cap până în picioare.

— Trebuie să recunosc, îţi stă tare bine pe cal. Mă uimeşte puţin.

Hollis se aplecă înainte, lăsându-şi greutatea în faţă, în timp ce ţinea hamul cu ambele mâini.

— Obişnuiam să te privesc călărind. Dacă eram în tura de zi la Pază, câteodată aşteptam lângă Zid până când te întorceai de la turmă.

— Serios? Nu ştiam.

— Era cam dubios din partea mea, recunosc.

Brusc, se simţi inundată de fericire. Un zâmbet îi apăru pe chip, primul de zile bune.

— Ei, ce era să faci?

— Nu eram eu cel norocos. Câteodată, adunai o adevărată liotă în jurul tău.

— Atunci, norocul tău că lucrurile au ieşit cum au ieşit.

Puse dopul la ploscă şi i-o dădu înapoi.

— Acum, să mergem să ne vedem copiii!

52

— Bună ziua!

Doi ofiţeri de Securitate Internă supravegheau încăperea din faţa împrejmuirii – unul stătea la birou, celălalt, mult mai în vârstă, stătea la ghişeu. Greer îl recunoscu numaidecât pe cel de-al doilea; cu ani în urmă, bărbatul fusese unul dintre paznicii lui. Winthrop? Nu, Winfield. Era doar un puşti pe atunci. Când privirile li se întâlniră, Lucius văzu o serie de calcule rapide desfăşurându-se în ochii bărbatului.

— Să fiu al naibii! făcu Winfield.

Îşi duse mâna la arma de la mijloc, însă mişcarea fu tremurată şi stângace, dându-i răgaz lui Greer să-şi ridice puşca de sub haină şi să o aţintească spre pieptul bărbatului. Cu un clinchet puternic, trase piedica.

— Nţ, nţ!

Winfield încremeni. Ofiţerul mai tânăr rămase nemişcat la birou, cu ochii holbaţi. Greer arătă cu puşca spre el.

— Tu, arma la podea. Şi tu, Winfield. Repejor!

Îşi puseră pistoalele jos.

— Cine e tipul ăsta? întrebă cel tânăr.

— A trecut ceva, Şaiş'doi, spuse Winfield, adresându-i-se lui Greer după vechiul număr de deținut. Părea mai degrabă amuzat decât furios, ca şi cum ar fi dat peste un vechi prieten cu o reputație îndoielnică ce îi confirmase aşteptările. Am auzit că ai fost ocupat. Dunk cum o mai duce?

— Michael Fisher e aici? întrebă Greer.

— O, e chiar aici.

— Mai sunt şi alți ofițeri prin clădire? Menținem situația sub control, asta nu trebuie să devină o problemă.

— Vorbeşti serios? Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. Ramsey, dă-mi cheile!

Winfield deschise uşa dinspre blocul de celule. Greer îl urmă la câțiva paşi distanță, ținând puşca ațintită asupra lor. Michael, care stătea întins pe pat, se ridică în coate când auzi uşa de la celulă deschizându-se.

— Nu mă aşteptam la asta, făcu el.

Greer îi ordonă lui Winfield şi celuilalt ofițer să intre în celulă, apoi îi aruncă o privire lui Michael.

— Vii?

— Mă bucur că te-am văzut, Şaiş'doi! strigă Winfield după ei. Nu te-ai schimbat deloc, afurisitule!

Greer închise uşa, o încuie şi puse cheia în buzunar.

— Să faceți linişte! le mârâi el prin gaura cheii. Nu vreau să fiu nevoit să mă întorc aici.

Se uită apoi la Michael.

— Ce-ai pățit la cap? Pare dureros.

— Nu vreau să fiu nerecunoscător, dar am impresia că nu e de bine faptul că eşti aici.

— Trecem la planul B.

— Nu ştiam că avem aşa ceva.

Greer îi întinse pistolul lui Michael.

— Îți explic pe drum.

Peter, Apgar şi Chase se uitau peste manifestul lui Michael, când auziră nişte strigăte pe hol.

— Pune-l jos! Pune-l jos!

O bufnitură; o împuşcătură.

Peter luă pistolul pe care îl ținea pe birou.

— Gunnar, tu ce armă ai?

— Niciuna.

— Ford?

Bărbatul clătină din cap.

— Treceți în spatele biroului!

Clanța se mişcă. Peter şi Apgar se lipiră de peretele din celălalt capăt. Uşa se cutremură, căci cineva dădea în ea cu piciorul, după care se dădu de pereți.

Cum intră primul bărbat, Apgar îl înşfăcă de la spate. Puşca îi fu azvârlită cât colo. Apgar îl țintui la pământ cu genunchii, punându-i o mână în gât, cu cealaltă fiind gata să-l lovească. Apoi se opri.

— Greer?

— Salut, generale!

— Michael! exclamă Peter, coborându-şi arma. *Ce naiba?*

Trei soldați dădură buzna în încăpere, cu puştile scoase.

— Nu trageți! strigă Peter.

Cu o şovăire vizibilă, soldații se supuseră.

— Ce-a fost cu împuşcătura de mai devreme, Michael?

Bărbatul făcu un gest indiferent cu mâna.

— O, au ratat. Suntem bine.

Peter tremura de furie.

— Voi trei, se adresă el soldaților, părăsiți încăperea!

Aceştia plecară. Apgar se dădu jos de pe Greer. Între timp, Chase ieşise şi el de după biroul lui Peter.

Michael arătă spre Chase.

— E bine?

— La ce te referi?

— *Ştie?*

— Da, răspunse Chase scurt. Ştiu.

Peter era încă furios.

— Voi doi, ce credeați că faceți?

— Având în vedere circumstanțele, am crezut că o abordare directă e de preferat, răspunse Greer. Ne aşteaptă o maşină afară. Trebuie să vii cu noi, Peter. Şi trebuie să plecăm chiar acum.

Peter ajunsese la capătul răbdării.

— Nu plec nicăieri. Dacă nu începeți să vorbiți clar, vă bag la închisoare cu mâna mea şi arunc cheia!

— Mi-e teamă că situația nu mai e aceeaşi.

— Deci, până la urmă, viralii nu se mai întorc? Era doar o glumă?

— Mi-e teamă că este exact pe dos, spuse Greer. Sunt deja aici.

53

Amy avea să ducă dorul locului ăstuia.

Hotărâră să nu mai facă nimic pentru restul zilei. Oricum nu părea să mai aibă vreun rost. Uneori, îi spunea Carter, *trebuie să laşi grădina să-şi poarte singură de grijă.*

Îi era greață, aproape că avea febră. Putea oare să se controleze? Sau avea să-l omoare? Şi cum rămâne cu apa?

Ai s-o faci cum a făcut-o şi Zero, îi spusese Carter. *N-ai cum altfel să te întorci la ce ai fost cândva.*

Fetele se uitau în casă la un film. Amy îşi amintea filmul acela, îl văzuse şi ea când era mică: *Vrăjitorul din Oz.* O înspăimântase cumplit – tornada, câmpul de maci, vrăjitoarea cea rea cu pielea ei verde şi cu armata de maimuțe zburătoare cu chipiu – dar îi şi plăcuse totodată. Amy îl văzuse într-un motel unde locuise împreună cu mama ei. Aceasta obişnuia să-şi îmbrace fusta scurtă şi bluza mulată şi să iasă pe autostradă, lăsând-o pe Amy în fața televizorului cu ceva de mâncare de la fast food, spunându-i: „Să fii cuminte! Mama se întoarce repede. Să

nu dechizi uşa la nimeni!“ Amy putea citi vinovăția din ochii mamei ei – înțelegea faptul că nu ar fi trebuit s-o lase singură –, iar Amy o înțelesese întotdeauna, pentru că o iubea, iar femeia era atât de abătută şi de tristă tot timpul, de parcă viața ei era un şir nesfârşit de dezamăgiri, în privința cărora nu putea face nimic. Uneori, nici nu se dădea jos din pat, ca mai apoi să vină iar noaptea, fusta, bluza şi televizorul reintrau în scenă, lăsând-o pe Amy singură din nou.

Noaptea în care văzuse *Vrăjitorul din Oz* fusese ultima petrecută în motel, sau cel puțin aşa îşi amintea Amy. Se uitase la desene animate o vreme, iar când se terminară, la o emisiune-concurs, după care schimbase canalele până când dăduse peste film. Culorile erau ciudate, prea vii. Ăsta fusese primul lucru pe care-l observase. Întinsă pe pat, care purta mirosul mamei ei – un amestec de transpirație, de parfum şi de ceva specific ei –, Amy începu să-l urmărească. Intrase în poveste când Dorothy, după ce-şi salvase cățelul din ghearele relei domnişoare Gulch, fugea să scape de furtună. Însă tornada o luă pe sus; se trezi pe tărâmul Munchkin, ai cărui locuitori cântau despre viețile lor fericite. Dar, fireşte, era problema picioarelor – picioarele Vrăjitoarei Rele de la Miazăzi, care îi ieşeau de sub casa lui Dorothy purtată în zbor de tornadă.

De acolo a pornit totul. Atenția îi fusese captată în totalitate. Înțelegea dorința lui Dorothy de a se întoarce acasă. Ăsta era centrul poveştii, iar Amy se regăsea pefect. Nu mai fusese acasă de multă vreme; abia dacă şi-o mai aducea aminte, unele camere văzându-le doar ca prin ceață. Pe când filmul se apropia de sfârşit, iar Dorothy îşi bătu călcâiele, trezindu-se în sânul familiei ei, Amy se gândi să încerce şi ea. Nu avea pantofiori roşii cu rubine, însă mama ei avea o pereche de cizme, foarte înalte, cu vârf ascuțit. Amy le încălță. Pe picioarele ei slăbuțe de fetiță, aproape că-i ajungeau până la șolduri; tocurile erau foarte înalte, iar

mersul pe ele nu era uşor. Făcu paşi mici prin cameră ca să se obişnuiască, apoi, când se simţi comodă, închise ochii şi îşi bătu călcâiele de trei ori. *Nicăieri nu-i ca acasă, nicăieri nu-i ca acasă, nicăieri nu-i ca acasă...*

Atât de convinsă era de puterea magică a acestui gest, încât, când deschise ochii, fu şocată să vadă că nu se întâmplase nimic. Era încă în motel, cu tapetul lui murdar şi cu mobila pe care nu o puteai muta din loc. Îşi dădu jos cizmele, le azvârli cât colo, se aruncă pe pat şi începu să plângă. Probabil că adormi, pentru că următorul lucru pe care îl văzu fu chipul speriat al mamei ei, aplecată deasupra ei. O scutura pe Amy de umeri; bluza îi era pătată şi ruptă. Haide, scumpo! Trezeşte-te! îi spunea ea. Trezeşte-te, scumpo! Trebuie să plecăm chiar acum!

Carter curăţa piscina. Începuseră să cadă primele frunze, uscate şi arămii.

— Credeam că ne luăm liber pentru restul zilei, spuse Amy.

— Aşa e. Doar că trebuia să curăţ frunzele astea. Nu-mi place să le văd acolo.

Ea stătea pe terasă. Înăuntru, fetele se uitau la partea în care Dorothy şi tovarăşii ei ajunseseră în Oraşul de Smarald.

— Ar trebui să-l dea mai încet, observă Carter, care trăgea plasa de-a lungul marginilor, încercând să prindă ultimele mizerii din piscină. Fetele o să-şi strice urechile.

Da, avea să-i fie dor de locul ăsta. De moliciunea lui, de senzaţia răcoroasă a verdeţii. De micile treburi care îi umpleau zilele de aşteptare. Carter lăsă plasa pe marginea piscinei şi ocupă scaunul din faţa ei. O vreme, ascultară filmul derulându-se. Când Vrăjitoarea cea Rea se topi, fetele izbucniră în urale de fericire.

— De câte ori l-au văzut? întrebă Carter.

— O, de o mulţime de ori.

— Când eram mic, mi se părea că numai filmul ăsta era la televizor. Mă speria de moarte.

Carter făcu o pauză, apoi:

— Dar întotdeauna mi-a plăcut.

Încărcară în Humvee canistrele cu benzină. În compartimentul de marfă erau coşurile de plastic pline cu provizii pe care Greer le adusese cu el – frânghii şi scripeți, o unealtă de filat textile, două chei franceze, pături, o rochie simplă din bumbac.

— Aş vrea s-o iau şi pe Sara cu noi, spuse Peter. Ştie mai bine decât oricare dintre noi ce e de făcut.

Greer ridică o canistră peste hayon.

— Nu e o idee bună momentan. Trebuie să menținem numărul minim de oameni.

— Trebuie să răspândim vestea şi în provincii, îi spuse Peter lui Apgar. Oamenii trebuie să se adăpostească. Prin pivnițe, prin casă, pe unde apucă. Dimineață, putem trimite maşini ca să aducem înapoi cât mai mulți.

— O să mă ocup.

Peter aruncă o privire spre Chase.

— Ford, eşti la conducere.

— Înțeles.

Peter se adresă din nou lui Apgar.

— Fiul meu şi familia lui…

Generalul nu-l lăsă să termine.

— O să contactez prin radio detaşamentul din Luckenbach. O să trimitem acolo nişte oameni.

— Caleb are un minibuncăr pe proprietatea lui.

— O să transmit mai departe informația.

Greer aştepta la volan. Michael ocupa locul din dreapta. Peter se urcă în spate.

— Să mergem! spuse el.

Era 18:30. Soarele avea să apună peste două ore.

Sara şi Hollis scoteau un timp bun. Intraseră în zona numită Intervalul – o fâşie de drum pustiu între oraşele de provincie Ingram şi Hunt. Acum ocoleau malul râului Guadalupe, care bulbucea liniştit în vale. Stejari mari şi vii îşi întindeau coroanele peste şosea; ajunseră apoi în dreptul unui câmp deschis, soarele bătându-le în faţă, după care urmară şi alţi copaci şi umbră.

— Cred că tipul ăsta are nevoie de o pauză, spuse Sara.

Descălecară şi duseră caii la marginea apei. Stând pe mal, iapa lui Hollis îşi aplecă gâtul lung spre râu fără ezitare, însă murgul nu părea la fel de sigur. Sara îşi scoase cizmele, îşi suflecă pantalonii şi îl duse la apă mică să se adape. Apa era minunat de rece, fundul râului fiind din calcar moale, însă dur sub tălpi.

După ce caii băură pe săturate, Sara şi Hollis lăsară o clipă animalele să hoinărească. Ei se aşezară pe un afloriment care ieşea din malul râului. Vegetaţia de-o parte şi de alta a râului era bogată – sălcii, pecani, stejari, tufişuri de mesquite şi de opunţia. Insectele de noapte începeau să iasă din apă în roiuri de lumină. La o sută de metri în amonte, râul se sfârşea într-o albie largă şi adâncă.

— Este atât de linişte aici! spuse Sara.

Hollis încuviinţă din cap, cu o expresie de mulţumire deplină pe chip.

— Aş putea să mă obişnuiesc cu asta.

Ea se gândea la un loc anume din trecut. Trecuseră mulţi ani de atunci, de când ea, Hollis şi ceilalţi porniseră la drum spre Colorado împreună cu Amy. Theo şi Maus îi părăsiseră deja, rămânând la fermă, aşa încât Maus să poată să nască. Traversaseră La Sal Range şi ajunseseră într-o vale întinsă, cu iarbă înaltă şi cu cer senin, unde se opriseră ca să se odihnească. În depărtare, acoperite de zăpadă, vârfurile Munţilor Stâncoşi tronau deasupra lor, deşi aerul nu era încă rece. Stând la umbra unui arţar, Sara fusese încercată de o senzaţie pe care nu o mai avusese până atunci – pentru prima oară vedea frumuseţea lumii. Pentru că era într-

adevăr frumos. Copacii, lumina, felul în care iarba se mişca în adierea vântului, versanţii sclipind de la gheaţa munţilor: cum de nu văzuse toate astea înainte? Şi, dacă la văzuse, de ce i se păruseră diferite, mai obişnuite, mai puţin încărcate de viaţă? Se îndrăgostise de Hollis şi înţelesese atunci, stând la umbra arţarului, înconjurată de prieteni – Michael chiar adormise, ţinându-şi puşca strâns la piept, precum un copil îmbrăţişându-şi jucăria de pluş – că Hollis era motivul. Dragostea şi numai dragostea este cea care îţi deschide ochii.

— Mai bine am lua-o din loc, spuse Hollis. O să se întunece curând.

Se duseră după cai şi porniră din nou la drum.

Generalul Gunnar Apgar, stând pe coama zidului, urmărea cu privirea umbrele care se adunau în vale.

Se uită la ceas. 20:15. Soarele avea să apună în câteva minute. Ultimul transport care aducea muncitorii de pe câmpuri se vedea urcând dealul. Toţi oamenii lui îşi ocupaseră poziţiile de-a lungul zidului. Aveau arme şi muniţie noi, însă erau puţini la număr – mult prea puţini ca să poată supraveghea fiecare centimetru al perimetrului de zece kilometri, darămite să-l şi apere.

Apgar nu era o persoană religioasă. Trecuseră mulţi ani de când ultima rugăciune îşi găsise loc pe buzele lui. Deşi acest lucru îl făcu să se simtă puţin jenat, hotărî să spună una acum. *Doamne,* începu în sinea lui, *dacă mă asculţi, scuze pentru limbaj, dar, dacă nu e prea mare deranjul, fă ca asta să fie doar o abureală.*

Auzi zgomot de paşi apropiindu-se de el pe pasarelă.

— Ce s-a întâmplat, caporal?

Numele soldatului era Ratcliff – operatorul radio. Gâfâia de la urcatul scărilor. Se aplecă de la mijloc şi îşi puse palmele pe genunchi, rostind cuvintele în timp ce trăgea guri mari de aer.

— Domnule general, am trimis mesajul, aşa cum ne-aţi spus.

— Şi la Luckenbach?

Ratcliff încuviinţă scurt din cap, cu ochii în pământ.

— Da, o să trimită o echipă.

Se opri ca să tuşească.

— Dar asta e şi chestia, continuă apoi. Sunt singurii care au răspuns.

— Trage-ţi răsuflarea, caporal.

— Da, domnule. Scuze, domnule.

— Spune-mi acum despre ce e vorba.

Soldatul reveni în poziţie de drepţi.

— Cum am spus: Hunt, Comfort, Boerne, Rosenberg – de la ei n-am primit niciun răspuns. Nicio confirmare, nimic. Toate posturile, în afară de cel din Luckenbach, sunt întrerupte.

— Mulţumesc pentru informare, caporal.

Apgar îl urmări cu privirea îndepărtându-se, ca apoi să şi-o mute înapoi spre vale. O perdea întunecată învăluia acum câmpurile. *Ei bine*, se gândi el, *presupun că asta a fost. Ar fi fost frumos dacă ar fi ţinut mai mult.* Coborî scările şi se duse până în dreptul porţii. Doi soldaţi aşteptau împreună cu un civil, un bărbat la vreo patruzeci de ani, îmbrăcat într-o salopetă pătată şi ţinând în mână o cheie franceză de mărimea unui baros.

Bărbatul scuipă un ghemotoc de tutun mestecat.

— Poarta ar trebui să funcţioneze bine acum, domnule general. Am şi uns tot ce era de uns. Va toarce ca o pisică.

Apgar se uită la unul dintre soldaţi.

— Au ajuns toate transporturile?

— Da, din câte ştim.

Se uită în sus, la cer; primele stele apăruseră deja, făcându-le cu ochiul din întuneric.

— În regulă, domnilor, spuse el, să închidem, atunci!

Caleb stătea pe veranda din faţă, urmărind cu privirea apropierea nopţii.

În după-amiaza aceea, inspectase buncărul, pe care nu-l mai verificase de luni bune. Îl construise doar ca să-i facă pe plac tatălui său; i se păruse ceva prostesc atunci. Mai erau tornade, adevărate, iar unii oameni chiar muriseră de pe urma lor, însă care erau şansele? Caleb curăţase trapa de frunze şi de alte mizerii şi coborî pe scară. Înăuntru era rece şi întuneric. O lampă cu kerosen şi nişte canistre cu combustibil stăteau înşirate de-a lungul unui perete; trapa putea fi închisă din interior cu ajutorul a doi drugi din oţel. Când Caleb îi arătase adăpostul lui Pim, în a doua lor noapte la fermă, se simţise puţin ruşinat din pricina acestui lucru, care părea o extravaganţă costisitoare şi inutilă, deloc în acord cu natura misiunii lor. Însă Pim o luase cât se poate de în serios. *Tatăl tău ştie ce ştie*, îi spuse ea prin semne. *Nu-ţi mai tot cere scuze. Mă bucur că ţi-ai găsit timp.*

Acum, privind către vest, Caleb cântări soarele din ochi. Marginea de jos abia săruta crestele dealurilor. În ultimele clipe, păru să accelereze coborârea, aşa cum se întâmpla de fiecare dată.

Se duce, se duce, s-a dus.

Simţi o schimbare în aer. Totul din jurul lui păru să se oprească în loc. În clipa următoare însă, ceva îi atrase atenţia – un foşnet în coroana unui pecan de la marginea pădurii. La ce se uita? Nu erau păsări; mişcarea indica ceva mult mai mare. Se ridică în picioare. Un al doilea copac se scutură, urmat de un al treilea.

Îşi aminti de un avertisment din trecut: *Când vin, vin de sus.*

Tocmai pusese un glonţ în magazia puştii când, din spatele lui, din casă, o voce îl striga pe nume.

— Aşteaptă o clipă! spuse Hollis.

Un camion al Armatei era răsturnat pe marginea drumului; una dintre roţile din spate încă se învârtea cu un scârţâit.

Sara descălecă numaidecât.

— O fi cineva rănit.

Hollis o urmă până la camion. Cabina era goală.

— Poate că a plecat de-aici, spuse Hollis.

— Nu, asta s-a întâmplat acum. Se uită de-a lungul drumului, apoi arătă cu degetul: Acolo!

Soldatul zăcea întins pe spate. Respira sacadat, cu ochii căscați larg, ațintiți spre cer. Sara se lăsă în genunchi lângă el.

— Soldat, uită-te la mine! Poți vorbi?

Omul se purta de parcă ar fi fost grav rănit, deşi nu era nici picătură de sânge şi nici vreun semn vizibil cum că şi-ar fi rupt ceva. Pe uniformă avea două distincții de caporal. Îşi întoarse fața spre ea, lăsând astfel să se vadă o rană mică, lucind de sânge, chiar la baza gâtului.

— Fugi! îngăimă el.

Caleb dădu buzna în casă. Pim îl ținea în brațe pe Theo, îndepărtându-se de uşa care dădea în camera lui Dory; Bug şi Elle erau ghemuite la picioarele ei.

— Caleb, vino repede! se auzi vocea lui Kate.

Dory zăcea pe pat, cu spume la gură. Apoi strănută și dinții îi zburară din gură. Kate stătea lângă pat, cu revolverul în mână.

— Împuşc-o! strigă Caleb.

Kate păru să nu-l audă. Cu un scrâşnet grețos, degetele lui Dory se alungiră, gheare lucitoare ieşindu-i din vârful lor. Întregul trup începu să-i lucească. Gura i se descleştă; o deschise larg, arătându-şi dinții ascuțiți.

— Împuşc-o acum!

Kate stătea încremenită în loc. Pe când Caleb îşi ridica puşca, Dory sări în sus, se lăsă pe vine, apoi se năpusti spre cei doi. O învălmăşeală de trupuri, Dory izbindu-se de Kate, Kate izbindu-se de Caleb; puşca îi sări din mână şi căzu la podea. Caleb se repezi spre ea în patru labe. Îi strigă lui Pim să fugă, deşi, fireşte, femeia nu putea să-l audă. Găsi arma şi se rostogoli pe spate. Kate dădea înapoi, spre peretele opus; Dory stătea deasupra ei, cu fălcile deschise, cu

degetele întinse, adulmecând aerul. Caleb îşi ridică spatele de la podea, îşi depărtă genunchii şi îndreptă puşca spre ea cu ambele mâini.

— Dory Tatum!

La auzul propriului nume, femeia rămase nemişcată, de parcă ar fi fost săgetată de un gând ciudat.

— Tu eşti Dory Tatum! Phil e soțul tău! Uită-te la mine!

Ea se întoarse spre el, lăsându-şi expusă partea de sus a corpului. *Un singur foc,* se gândi Caleb, luând în vizor mijlocul pieptului ei, apoi apăsă trăgaciul.

Soldatul începu să tremure. Mai întâi degetele, care se încovoiară precum ghearele unui vultur. Din gât îi ieşi un geamăt. Întregul corp îi fu străbătut de convulsii, spinarea arcuindu-i-se, făcând spume la gură. Sara era în picioare şi dădea înapoi. Ştia ce vedea. Părea de necrezut, şi totuşi se petrecea dinaintea ochilor ei. Simți ceva mişcându-se deasupra ei, însă nu-ți putea dezlipi ochii de la soldatul a cărui transformare se desfăşura cu o iuțeală nemaivăzută.

— Sara, vino! Trebuie să plecăm de-aici!

Unul dintre cai necheză şi trecu în goană pe lângă ea. Nu făcu nici cincisprezece metri, că o siluetă strălucitoare se aruncă asupra lui, doborându-l. O gură sfâşie cu zgomot gâtul animalului.

Sara fu smulsă din amorțeală. Hollis o trăgea de încheietură.

— *La râu!* strigă el. *Trebuie să ajungem la râu!*

Cu o smucitură puternică, o trase la adăpostul copacilor; începură să alerge. Siluete făceau salturi deasupra lor, din creangă în creangă. Ramurile îi biciuiau fața şi brațele. Unde era râul, salvarea lor? Sara îl putea auzi, însă nu-l localiza pe întuneric.

— Sari!

Abia când fu în aer, îşi dădu seama ce se întâmplase. Săriseră de pe o stâncă. Pe când lovi suprafața, fu învăluită de o întunecime nouă, mai adâncă: întunecimea apei. Părea că nu se mai opreşte din cădere, însă picioarele ei atinseră

în cele din urmă fundul. Se împinse în el şi îşi croi drum spre suprafaţă.

— Hollis!

Se agită prin apă, căutându-l orbeşte.

— Hollis, unde eşti?

— Aici! Nu face zgomot!

Se învârtea disperată, încercând să identifice de unde venise glasul.

— Nu te găsesc!

Hollis apăru în spatele ei.

— Eşti rănită?

Era? Îşi pipăi trupul. Nu părea să fie.

— Ce se întâmplă? De unde au răsărit?

— Nu ştiu.

— Nu mă părăsi!

— Respiră, Sara!

Încercă să se calmeze. *Respir, inspir, respir, inspir.*

— Se pare că sunt nişte cavităţi la baza stâncii, spuse Hollis. O să înotăm într-acolo. Poţi s-o faci?

Ea încuviinţă din cap. Apa era rece ca gheaţa; dinţii începuseră să-i clănţăne.

— Rămâi aproape de mine!

Cu o mişcare lină din braţe, Hollis începu să înoate, cu Sara pe urmele lui. Deasupra ei, stânca prindea contur. Nu era la fel de înaltă pe cât crezuse, vreo şapte metri poate, cu o suprafaţă neregulată şi cu protuberanţe colţuroase din calcar albicios, ce ieşeau deasupra apei. Apa devenise mai puţin adâncă; Sara îşi dădu seama că poate să stea în picioare. Hollis o conduse sub afloriment. Un bolovan plat ieşea din apă. Hollis o ajută să se urce pe el.

— Ar trebui să fim în siguranţă aici peste noapte, spuse el.

Tremurând, Sara îşi puse capul pe umărul lui; Hollis îşi petrecu braţul după ea, trăgând-o mai aproape. Se gândi la

copiii ei, singuri, în întuneric. Îşi îngropă fața în pieptul lui Hollis şi începu să plângă.

Dory se prăbuşi la pământ ca o marionetă ale cărei sfori fuseseră retezate. Caleb păşi peste cadavru. Kate era încă lipită de perete, cu trupul inert, încremenită de şoc şi de frică.

— Sunt şi mai mulți afară, spuse Caleb. Trebuie să ne adăpostim.

Ea îl privi fără să înțeleagă.

— Kate, revino-ți!

El nu mai putu să aştepte. O apucă de încheietura mâinii şi o trase afară pe uşă. Pim era ghemuită lângă şemineu, împreună cu copiii. Nu auzise împuşcătura, însă ştia că o simțise, reverberând în pereții casei.

Caleb îi spuse prin semne un singur cuvânt:

— *Să fugim!*

Îşi aruncă puşca şi le luă în brațe pe Elle şi Bug, câte una pe fiecare şold; Pim îl ducea pe Theo. Ieşiră în fugă din casă, dând în curte. Pim era în fața lui, Kate în urmă. Întunericul începea să prindă viață. Coroanele copacilor foşneau ca bătute de un vânt prevestitor de furtună. Pim şi Theo ajunseră cei dintâi la adăpost. Caleb le lăsă jos pe fete şi deschise larg uşa buncărului. Pim coborî pe scară, ridicând brațele ca să-l ia pe Theo şi apoi pe fete. Caleb îi urmă.

În vârful scării, se opri. Kate rămăsese la vreo zece metri depărtare.

— Haide odată, Kate!

Ea îşi dădu jos gulerul. La baza gâtului, o rană îi înflorise de sânge. Caleb simți un gol în stomac; toate simțurile îl părăsiră.

— Închide uşa! îi spuse ea.

Ținea în mână un revolver. Nu se putea clinti din loc.

— Caleb, te rog!

Se prăbuşi în genunchi. Un tremur puternic îi zgudui trupul. Strângea arma în poală, în încercarea de a o ridica.

Îşi îndreptă privirea spre cer, pe când fu cuprinsă de un al doilea fior. Te implor! suspină ea. Dacă ții la mine, închide uşa!

Lui i se puse un nod în gât; abia mai putea respira. În spatele ei, siluete se lăsau la pământ din copaci. Caleb ridică o mână deasupra capului, prinzând strâns clanța.

— Îmi pare rău, şopti el.

Trase uşa după el, afundându-i în beznă, apoi puse drugii la locul lor. Copiii plângeau. Bâjbâi după lampă, apoi scoase o cutie de chibrituri din buzunar. Mâinile îi tremurau pe când aprinse fitilul. Pim stătea ghemuită în perete, cu copiii în brațe.

Căscă ochii mari.

— *Unde e Kate?*

De afară, se auzi o împuşcătură.

VII. TREZIREA

„La marginile-nchipuite ale lumii,
Suflați, voi, îngeri, trâmbițele şi sculați,
Sculați din moarte nenumărate infinități
De suflete şi trupuri împrăştiate."
John Donne, *Sonetele sfinte*

55

Peter se trezi în zgomotul făcut de crengile care se loveau de Humvee. Îşi alungă amorțeala şi se ridică în capul oaselor.

— Unde suntem?

— Houston, răspunse Greer.

Michael dormea pe locul din dreapta.

— Nu mai avem mult.

După câteva minute, Greer opri maşina. La est, întunericul începuse să se risipească.

— Să ne grăbim! spuse Greer.

Peter şi Michael descărcară echipamentul. Se aflau la marginea lagunei, la est; zgârie-nori de înălţimi incredibile decupau dreptunghiuri negre pe fundalul stelelor care păleau. Greer trase o barcă cu vâsle la mal. Michael se aşeză la provă, Peter, la pupă; Greer se urcă la mijloc, cu spatele la sensul de mers. Barca se afundă aproape până la copastie, însă rămase la suprafaţa apei.

— Eram puţin îngrijorat, mărturisi Greer.

Cu mişcări largi, îi transportă de-a lungul lagunei. Peter urmări cum centrul oraşului începe să apară în toată vastitatea lui. *Chevron Mariner* se ivi şi el, pupa lui uriaşă ridicându-se mult deasupra apei. Priponiră barca la One Allen Centre, îşi luară proviziile şi începură să urce.

Se lăsară în jos, pe punte, de la o fereastră de la etajul al zecelea. Soarele avea să răsară în câteva minute. Greer recondiţionase o mică macara dintr-una pe care o folosise cândva să încarce marfa peste bordul navei. Întinse plasa sub ea, strânse arcul nadei şi o legă de frânghia ce ducea prin scripetele de la capătul braţului macaralei. O a doua frânghie avea să fie folosită ca să balanseze macaraua deasupra apei. Greer avea să manevreze cea dintâi frânghie, Michael, pe a doua. Treaba lui Peter era să stea momeală, căci, potrivit teoriei lui Greer, Peter ar fi fost persoana pe care Amy şi-ar dori cel mai puţin s-o omoare.

Greer îi întinse cheia franceză.

— Ţine minte, nu este Amy pe care o ştim.

Îşi ocupară poziţiile. Peter potrivi cheia franceză în jurul primului şurub.

— Sunt aici, spuse Amy.

Carter stătea la masă în faţa ei.

— Ştiu, i-am simţit şi eu.

Inima îi bătea nebuneşte; se simţea puţin ameţită. Mereu i se întâmpla aşa, senzaţia unei accelerări fizice care culmina cu expulzarea bruscă dintr-o lume în alta, ca şi cum ar fi fost o piatră într-o praştie.

— Aş fi vrut să vii cu mine, îi spuse ea.

— Atâta vreme cât sunt aici, ei sunt în siguranță. Ştii asta.

Aşa era, ştia. Dacă era să moară Carter, moleşiții, Cei Mulți ai lui, ar fi murit odată cu el. Fără ei, Amy şi Carter n-ar fi avut nicio şansă.

Mai privi o ultimă oară grădina, luându-şi adio de la ea. Apoi închise ochii.

Încă două şuruburi pe fiecare parte. Peter îl slăbi pe primul, fără să-l scoată. Pe când atinse capul cheii franceze de cel de-al doilea şurub, o forță uriaşă, ca un pumn imens, lovi trapa din interior. Puntea de sub genunchii lui se cutremură de pe urma impactului.

— Amy, sunt eu, Peter!

Încă o izbitură; şurubul slăbit fu azvârlit în aer şi căzu pe punte. Nu mai avea decât câteva secunde la dispoziție. Cu un ultim efort, desfăcu şi ultimul şurub şi o luă la goană.

Trapa fu aruncată în aer.

Amy ateriză pe punte, lăsându-se pe vine ca o reptilă. Trupul îi era lucios şi compact, plin de muşchi puternici pe sub stratul translucid de piele. Peter stătea chiar în spatele plasei. Preț de o clipă, păru dezorientată; apoi îşi întoarse capul cu o mişcare bruscă, fixându-şi privirea asupra lui. Se repezi înainte. Peter nu citi nicio urmă de familiaritate în ochii ei.

— Amy! o strigă el, ridicând o mână cu degetele răsfirate. Sunt eu!

Ea se opri la doar câțiva centimetri de plasă.

— Sunt Peter!

Ridicându-se în picioare, Amy păşi înainte. Greer trase frânghia; plasa o înfăşură şi o săltă în aer, greutatea ei anulând frâna scripetelui. Plasa începu să se învârtă din ce în ce mai repede. Amy țipa şi se zbătea. Michael trase de cea de-a doua frânghie, aducând brațul macaralei peste bordul navei.

Greer îi dădu drumul. Frânghia care ținea plasa trecu şuierând prin scripete. Peter dădu fuga la balustradă. Nu apucă să vadă decât stropii, înainte că Amy să dispară în apă murdară de combustibil.

Beznă.

Se învârtea şi se răsucea şi cădea. Simțurile îi erau asaltate de gustul îngrozitor, chimic al apei. Îi umplea gura. Îi umplea nasul şi ochii şi urechile, o adevărată încleştare a morții. Atinse fundul mocirlos. Plasa îi ținea încă trupul în strânsoarea ei. Avea nevoie să respire. *Să respire!* Se zbătea, trăgea de plasă, însă nu reuşea să se elibereze. Îi ieşiră din gură primii bulbuci de aer. *Nu,* îşi spuse în sinea ei, *nu respira!* Acest lucru simplu, de a-ți deschide plămânii şi de a inspira aerul: i-o cerea corpul. O a doua bulă de aer, iar ea deschise gura, apa intrând năvalnic. Începu să se înece. Lumea din jur dispărea. Nu, ea era cea care dispărea. Îşi simțea trupul străin de propriile gânduri, un obiect îndepărtat, care nu-i mai aparținea. Inima începu să-şi încetinească bătăile. Un nou fel de beznă o învăluia. Venea dinăuntrul ei. Deci aşa este, se gândi ea. Panică, durere, apoi senzația de renunțare. *Aşa se simte când mori.*

Se trezi apoi în altă parte.

Cânta la pian. Era ciudat, pentru că nu învățase niciodată. Şi totuşi, cânta, şi nu cânta doar bine, ci ca o adevărată maestră, degetele săltându-i pe clape. Nu avea nicio partitură dinaintea ei; cântecul îi venea din minte. Un cântec trist şi frumos, plin de blândețea şi de dulcile amărăciuni ale vieții. De ce i se părea necunoscut, dar totodată parcă şi-l amintea ca într-un vis? Pe măsură ce cânta, începu să discearnă tiparul notelor. Legătura lor nu era întâmplătoare; se derulau în cicluri bine definite. Fiecare ciclu aducea o uşoară variație miezului emoțional al cântecului, o linie melodică ce nu pleca niciodată cu totul, susținând însă restul cântecului precum rufele întinse pe sârmă. Cât de uimitor! Simțea de parcă vorbea o limbă cu totul nouă, mult mai subtilă şi mai expresivă decât limbajul

comun, în stare să comunice adevărurile cele mai profunde. O făcea fericită, foarte fericită, şi continuă să cânte, degetele ei mişcându-se cu dexteritate, spiritul ei înălțându-se de încântare.

Cântecul se schimbă; putea simți că sfârşitul lui era aproape. Se auziră şi ultimele note. Vibrară în aer ca firicelele de praf, ca apoi să dispară.

— A fost minunat!

Peter stătea în spatele ei. Amy îşi lăsă capul pe pieptul lui.

— Nu te-am auzit când ai intrat, spuse ea.

— N-am vrut să te deranjez. Ştiu cât de mult îți place să cânți la pian. Vrei să-mi mai cânți un cântec? întrebă el.

— Desigur, răspunse ea. Foarte mult.

— Trage-o în sus! strigă Peter.

Greer se uită la ceasul lui.

— Nu încă.

— Fir-ar să fie, se îneacă!

Greer continuă să se uite la ceas cu o nerăbdare furioasă. În cele din urmă, ridică privirea.

— Acum! spuse el.

Cântă multă vreme, cântec după cântec. Primul fu unul vesel, energic; o făcea să se simtă ca şi cum ar fi fost înconjurată de prieteni, toată lumea vorbind şi râzând, afară bezna devenind din ce în ce mai deasă pe măsură ce petrecerea înainta în orele târzii ale nopții. Următorul fu unul mai serios. Începu cu o notă gravă, sonoră, de bas, de la capătul claviaturii, cu un ton uşor amar. Un cântec despre regret, despre fapte ce nu puteau fi amintite, despre greşeli ce nu puteau fi pe veci îndreptate.

Urmară apoi şi altele. Unul evoca focul. Altul, ninsoarea. Un al treilea te ducea cu gândul la caii care galopau prin iarba înaltă, sub un cer senin de toamnă. Cânta şi cânta. Erau atât de multe trăiri pe lume. Atâta tristețe. Atâta dor. Atâta bucurie. Totul avea un suflet. Petalele florilor. Şoarecii de pe câmp. Norii şi ploaia şi crengile golaşe ale copacilor.

Cânta despre toate acestea şi despre multe altele. Peter era tot în spatele ei. Muzica era pentru el, o ofrandă a iubirii. Se simțea împăcată.

Traseră plasa peste bord şi o lăsară jos pe punte. Greer îşi scoase cuțitul şi începu s-o taie.

În plasă era trupul unei femei.

— Grăbeşte-te! îi spuse Peter.

Greer continua să taie. Încerca să facă o gaură.

— Luați-o de picioare!

Michael şi Peter o scoaseră pe Amy din plasă şi o aşezară cu fața în sus pe punte. Soarele începea să se ridice. Trupul îi era vlăguit, cu o tentă albăstruie. Pe cap avea o brumă de păr negru.

Nu respira.

Peter se lăsă în genunchi; Michael se aşeză peste ea, îşi făcu palmele căuş şi le lăsă pe pieptul lui Amy. Peter îşi strecură mâna stângă sub gâtul ei, ridicându-i-l uşor, aşa încât să deschidă căile respiratorii; cu cealaltă mână o prinse de nas. Îşi lipi buzele de ale ei şi suflă.

— Amy!

Degetele i se opriră, cufundând brusc încăperea în linişte. Îşi ridică mâinile de pe claviatură, ținând palmele întinse şi degetele răsfirate.

— Vreau să faci ceva pentru mine, îi spuse Peter.

Ea se întinse peste umărul lui, îi luă mâna stângă în mâna ei şi o duse la obraz. Pielea lui era rece şi mirosea a râu, acolo unde îi plăcea să-şi petreacă timpul. Cât de minunat era totul!

— Spune-mi.

— Să nu mă părăseşti, Amy!

— Ce te face să crezi că aş pleca undeva?

— Nu a venit încă timpul.

— Nu înțeleg.

— Ştii unde te afli?

Ar fi vrut să se întoarcă să-l privească, şi totuşi nu putea.

— Da, cred că ştiu. Suntem la fermă.

— Atunci, ştii şi de ce nu poți rămâne.

Brusc, i se făcu frig.

— Dar vreau să rămân.

— E prea devreme, îmi pare rău.

Începu să tuşească.

— Am nevoie de tine, spuse Peter. Sunt lucruri pe care trebuie să le rezolvăm.

Tusea ei deveni din ce în ce mai puternică. Îi zguduia întregul trup. Îşi simțea mâinile şi picioarele reci ca gheața. Ce i se întâmpla?

— Întoarce-te la mine, Amy!

Se îneca. Îi venea să vomite. Încăperea începu să se estompeze. Altceva îi lua locul. O durere acută în piept, ca un pumn. Se chirci de durere. Simți în gură apă cu gust rău.

— Întoarce-te la mine, Amy! Întoarce-te la mine...

— Întoarce-te la mine!

Chipul lui Amy era lipsit de orice expresie, trupul rigid. Michael număra compresiunile. Cincisprezece. Douăzeci. Douăzeci şi cinci.

— La naiba, Greer! strigă Peter. Moare!

— Nu te opri!

— Nu merge!

Peter îşi aplecă fața spre a ei încă o dată, o prinse de nas şi suflă.

Un clic se declanşă înăuntrul ei. Peter se trase înapoi, pe când ea deschise gura mare şi trase o gură sugrumată de aer. El o răsuci, îşi strecură brațul pe sub ea, ridicând-o uşor şi bătând-o pe spate. Ea vărsă apă pe punte.

Era un chip. Ăsta fu primul lucru pe care-l văzu. Un chip, cu trăsături neclare, iar dincolo de el cerul nesfârşit. Unde se afla? Ce se întâmplase? Cine era persoana asta care se uita la ea, plutind în înalturi? Clipi, încercând să-şi limpezească privirea. Uşor, imginea deveni clară. Un nas. Curbura urechilor. Un zâmbet larg şi, deasupra lui, doi ochi

care luceau de lacrimi. O fericire pură o inundă ca lumina unei stele arzătoare.

— Vai, Peter, spuse ea, atingându-i obrazul cu mâna, ce mă bucur să te văd!

VIII. ASEDIUL

„Tocmai ca frunza de mulți,
ca nisipul pe marginea mării,
Șesul străbat și tot vin
să se bată cu noi spre cetate.“[14]
Homer, *Iliada*

56

Viralii atacară toată noaptea.

Se petrecu în rafale. Preț de cinci, zece minute, trupurile lor se izbeau de uşă – urma o perioadă de acalmie, ca mai apoi să înceapă din nou.

În cele din urmă, pauzele dintre atacuri se măriră. Fetele se opriră din plâns şi adormiră cu capul în poala lui Pim. O vreme, nu se mai auzi niciun zgomot de afară; în cele din urmă, viralii plecară.

Caleb aştepta. Când avea să răsară soarele? Când vor putea să deschidă uşa în siguranță? Între timp, adormise şi Pim; grozăviile nopții îi epuizaseră pe toți. Îşi sprijini şi el capul de perete şi închise ochii.

Se trezi auzind nişte voci înăbuşite ce veneau de afară; sosiseră ajutoarele. Oricine ar fi fost, băteau în chepeng.

Pim se trezi. Fetele încă dormeau. Ea îl întrebă cine bate.

— Sunt oameni, răspunse el prin semne.

Şi totuşi, deschise uşa cu o oarecare reticență. Abia dacă o crapă; o rază de lumină îi inundă ochii. O deschise apoi până la capăt, clipind în lumină.

Stând dinaintea lui, Sara se prăbuşi în genunchi.

— Vai, mulțumesc lui Dumnezeu! exclamă ea.

Era şi Hollis cu ea; amândoi erau desculți, uzi până la piele.

— Veneam să vă vizităm când au atacat, explică Hollis. Ne-am ascuns în râu.

Pim îi ridică pe copii şi urcă scara după ei. Sara o îmbrățişă, plângând.

— Mulțumesc lui Dumnezeu! Mulțumesc lui Dumnezeu! Se lăsă în jos şi le cuprinse pe fete în brațe. Sunteți în siguranță! Copiii mei sunt în siguranță!

Uşurarea lui Caleb se topi. Îşi dădu seama ce avea să urmeze.

— Kate! strigă Sara. Poți ieşi afară acum!

Nimeni nu spuse nimic.

— Kate?

Hollis se uită la Caleb. Tânărul clătină din cap. Hollis se crispă, tremurând pe picioare. Îi pierise tot sângele din obraji. Preț de o clipă, Caleb crezu că socrul său avea să se prăbuşească.

— Sara, vino aici! îi spuse Hollis.

— Kate? încercă ea din nou și în glas i se citea acum disperarea. Kate, ieşi afară!

Hollis o prinse de mijloc.

— Kate! Răspunde-mi!

— Nu e în buncăr, Sara.

Sara se zbătea în brațele lui, încercând să se elibereze.

— Dă-mi drumul, Hollis! Kate!

— Nu mai e, Sara. Kate a noastră nu mai e.

— Nu spune asta! Kate, sunt mama ta, ieşi afară chiar acum!

Simți cum o lasă puterile. Se prăbuşi în genunchi, cu Hollis care încă o ținea de mijloc.

— Vai, Doamne! gemu ea.

Hollis închise ochii de durere.

— Nu mai e! Nu mai e!

— Nu, te rog, nu ea!

— Fetița noastră nu mai e.

Sara îşi înălță chipul spre cer. Apoi scoase un urlet.

Lumina era blândă şi uniformă; nori joşi şi groși acopereau soarele. Peter o puse pe Amy pe rampa maşinii şi o înveli cu o pătură. Îi revenise puțină culoare în obraji; ținea ochii închişi, cu toate că nu dormea, ci, mai degrabă, părea într-un fel de transă, ca şi cum mintea îi era purtată de nişte curenți de-a lungul marginii lumii.

— Mai bine ne-am pune în mişcare, spuse Greer cu o voce gravă.

Peter se urcă în spate, lângă Amy. Mergeau încet, drumul de pământ fiind invadat de boscheți. Pe întuneric, Peter nu desluşise aproape nimic din peisaj. Însă acum văzu ce era de fapt: o adunătură neprimitoare de lagune, clădiri în ruină sufocate de plante agățătoare, un pământ palid, semănând cu ceva topit. Uneori, drumul era obturat de bălți cu apă stătută, a căror adâncime n-o puteai ghici. Greer continua să înainteze.

Frunzişul începu să se rărească; dinaintea lor apăru o încâlceală ciclonică de şosele suspendate. Greer îşi croi drum printre molozul de sub autostradă, găsi o cale de acces şi începu să urce.

O vreme, urmăriră autostrada; apoi, Greer ieşi de pe ea. În ciuda virajului brusc al maşinii, Amy nici nu se clinti din loc. Trecură de o a doua regiune de şosele surpate, apoi urcară dâmbul şi reveniră pe autostradă.

Michael se întoarse spre ei:

— E mai uşor să continuăm pe jos, de-aici.

Începuse ploaia, stropii răpăind ușor pe parbriz. Apoi, norii se risipiră, scoțând la iveală soarele puternic din Texas. Amy se trezi cu un oftat; Peter se uită la ea şi văzu că deschisese ochii. Clipi, strângându-i cu putere, apoi şi-i acoperi cu brațele.

— E prea multă lumină, spuse ea.

— Ce-a zis? făcu Greer din scaunul şoferului.

— Spune că e prea multă lumină.

— A stat închisă douăzeci şi patru de ani – posibil ca lumina s-o deranjeze o vreme. Greer se aplecă înainte şi băgă mâna sub scaun. Uite, dă-i ăştia.

Peste umăr, îi înmână lui Peter o pereche de ochelari negri. Lentilele erau zgâriate şi ciupite, ramele fiind din sârmă sudată. El îi puse ochelarii la ochi, aşezându-i cu grijă sârmele după urechi.

— Mai bine?

Ea încuviinţă din cap şi închise din nou ochii.

— Sunt atât de obosită, murmură ea.

Peter se aplecă spre locurile din faţă.

— Cât mai avem?

— Ar trebui să ajungem înainte de apus, dar va fi pe muchie. Mai trebuie să şi realimentăm. Ar trebui să mai fie nişte combustibil în cisterna de la vest de Sealy.

Continuară să meargă în linişte. În ciuda tensiunii, Peter simţi că aţipeşte. Dormi două ore. Când se trezi, camionul era staţionat. Greer şi Michael cărau două canistre grele din plastic, pline cu combustibil, din cisternă. Gândurile îi erau învălmăşite; picioarele, grele şi molatice, i se mişcau de parcă ar fi fost din plastilină. Îşi simţea tot corpul îmbătrânit.

Michael îi aruncă o privire când coborî din maşină.

— Cum se simte?

— Încă doarme.

Greer turnă combustibil în rezervorul camionului cu ajutorul unei pâlnii.

— O să fie bine. Are nevoie de odihnă.

— Lasă-mă şi pe mine să conduc, se oferi Peter. Ştiu drumul de-aici.

Greer puse capacul canistrei şi îşi şterse mâinile de cămaşă.

— Mai bine să conducă Michael pentru moment. Ne aşteaptă câteva obstacole.

O găsiră pe Kate la marginea pădurii. Încă avea arma în mână, cu degetul încleştat pe trăgaci. Un singur glonț, în punctul slab: Kate, conştiincioasă până în ultima clipă, voise să se asigure de reuşită.

Nu aveau timp s-o îngroape. Hotărâră s-o ducă în casă şi s-o întindă pe patul pe care îl împărțiseră Caleb şi Pim, de vreme ce ei nu aveau să se mai întoarcă acolo. Hollis şi Caleb o duseră înăuntru. Nu părea cuviincios să o lase în hainele acelea pătate de sânge; Pim şi Sara o dezbrăcară, îi spălară trupul şi o îmbrăcară cu una dintre cămăşile de noapte ale lui Pim, din bumbac moale, albastru. Îi puseră o pernă sub cap şi o înveliră cu o pătură; Pim plângea încetişor și mângâia părul surorii ei. O ultimă întrebare: să le lase pe fete s-o vadă? Da, răspunse Sara. Kate era mama lor. Trebuiau să-şi ia la revedere.

Caleb aştepta afară. Era o dimineață târzie, nemilos de strălucitoare. Natura îşi bătea joc de el cu nepăsarea ei. Păsările cântau, vântul adia uşor, norii pluteau, soarele înainta leneş şi neabătut pe bolta cerului. Chipeşul zăcea mort pe câmp; un stol de şoricari se hrăneau lacomi din carnea lui, dând din aripile lor uriaşe. Totul era o ruină; însă lumii nu părea să-i pese ori să fi luat cunoştință. În dormitor, Caleb îi spusese lui Kate că o iubeşte şi o sărutase pe frunte. Pielea ei era şocant de rece, însă nu asta fusese cel mai tulburător lucru. Îşi dădu acum seama că se aşteptase să-i spună ceva. *Nu a durut atât de mult*. Sau: *E în regulă, Caleb*. Nu dau vina pe tine. Sau poate ar fi zis ceva sarcastic, cum ar fi: *Serios? Mă înveleşti de culcare? Ştii că nu mai sunt un copil. Pun pariu că tare te mai distrezi pe seama mea.* Şi totuşi, nu-i spusese nimic. Trupul ei exista, însă tot ceea ce o deosebise ca persoană dispăruse acum. Vocea ei nu avea nicicând să se mai facă auzită.

Pim ieşi cea dintâi, însoțită de fete. Elle plângea încet; Bug arăta mai degrabă nedumerită. Trecură câteva minute înainte să apară şi Sara cu Hollis.

— Dacă sunteți gata, ar trebui să plecăm, spuse Caleb.

Hollis încuviință din cap. Sara, stând deoparte, avea privirea îndreptată spre copaci. Ochii îi erau umezi, chipul nefiresc de calm, ca şi cum fusese părăsit de însuşi elementul esențial al vieții. Își drese glasul şi spuse:

— Dragul meu, faci ceva pentru mine?

— Desigur.

Îl fixă apoi cu privirea:

— Ucide-i până la ultimul.

Înaintau cu greu. Curând, copiii trebuiră cărați în spinare – Bug, pe umerii lui Caleb, Elle, pe spatele bunicului ei, Theo, în marsupiul lui, Pim şi Sara făcând cu rândul. Ajunseră în provincie după-amiaza târziu. Străzile erau pustii. Găsiră camioneta în curtea lui Elacqua, parcată în acelaşi loc. Caleb se urcă pe scaunul şoferului. Sperase să găsească cheia în contact, dar nu era aşa. Căută zadarnic prin cabină, apoi ieşi.

— Ştii cum să porneşti o camionetă fără cheie? îl întrebă el pe Hollis.

— Nu chiar.

Caleb privi spre casă. Un geam de la ultimul etaj era spart, făcut țăndări în cadru. Sub el, pe pământ, erau numai cioburi şi aşchii.

— Cineva va trebui să intre şi s-o caute.

— Mă duc eu, se oferi Hollis.

— E responsabilitatea mea. Rămâneți aici.

Caleb lăsă puşca la Hollis, luând la schimb revolverul. Aerul din casă era atât de stătut, încât era aproape irespirabil. Intră cu grijă din cameră în cameră, deschizând sertare şi dulapuri. Negăsind nicio cheie, urcă la etaj. Acolo erau două camere, cu uşile închise, situate de-o parte şi de alta a holului îngust. Deschise cea dintâi uşă. Dormitorul lui Elaqua şi al soției sale. Patul era nefăcut; lângă el,

perdele de dantelă fluturau uşor în bătaia vântului care pătrundea prin geamul spart. Căută prin toate sertarele, apoi se duse în dreptul ferestrei şi le făcu semn cu mâna. Hollis ridică privirea, cu o întrebare nerostită pe chip. Caleb clătină din cap.

Mai avea o cameră. Şi dacă nu găseau cheile? Nu mai văzuse alte maşini prin oraş. Asta nu însemna că nu mai erau şi altele, însă timpul nu era de partea lor.

Caleb trase aer în piept şi deschise uşa cu piciorul.

Elacqua stătea întins în pat, complet îmbrăcat. Încăperea duhnea a urină şi a respirație acră. La început, Caleb crezu că bărbatul era mort, însă acesta se întoarse pe o parte cu un sforăit. Pe jos, lângă pat, era o sticlă goală de whisky. Bărbatul nu era mort, doar mort de beat.

Caleb îl scutură cu putere de umeri:

— Treziți-vă!

Elacqua, cu ochii încă închişi, îi împinse stângaci mâna lui Caleb.

— Lasă-mă în pace! bălmăji el.

— Doctore Elacqua, sunt eu, Caleb Jaxon! Treziți-vă!

— Tu… afurisito! făcu bărbatul, limba împleticindu-i-se în gură.

Caleb înțelese ce se întâmplase. Gonit din patul conjugal, bărbatul băuse până când uitase de el, ratând astfel tot ce se întâmplase. Poate că fusese beat încă de la început şi acesta fusese motivul pentru care nevasta îl alungase. Dar, oricum ar fi fost, Caleb aproape că-l invidia: nenorocirea trecuse pe lângă el. Cum de nu-l găsiseră viralii? Poate că mirosea prea urât; poate că asta era şi soluția. Poate că ar trebui să se îmbete cu toții şi să rămână aşa.

Îl scutură încă o dată pe Elacqua. Bărbatul deschise greoi ochii. Rătăciră orbeşte, fixându-i în cele din urmă pe ai lui Caleb.

— Cine naiba mai eşti şi tu?

Nu avea niciun rost să încerce să-i explice situația; bărbatul era mult prea pierdut în lumea lui.

— Doctore Elacqua, uitați-vă la mine! Am nevoie de cheile de la camionetă.

Părea ca şi cum Caleb i-ar fi pus cea mai grea întrebare din lume.

— Cheile?

— Da, cheile. Unde sunt?

Privirea lui îşi pierdu concentrarea; închise din nou ochii, capul, cu coama lui bogată de păr, relaxându-i-se pe pernă. Caleb îşi dădu seama că ratase un singur loc. Pantalonii bărbatului erau îmbibați de urină, însă n-avea de ales. Caleb îi cercetă. Adânc în buzunarul din față, Caleb simți ceva ascuțit. Îşi strecură mâna înăuntru şi scoase de acolo o singură cheie, pătată de vreme, pe un mic inel din metal.

— Aici erai!

Şirul gândurilor îi fu întrerupt de huruitul motoarelor ce răzbătea de afară. Caleb se duse la fereastră. Sara şi ceilalți îi făceau disperați cu mâna, arătându-i sursa zgomotului şi țipând:

— Hei, aici!

Caleb ieşi pe verandă tocmai când cele trei camioane de cinci tone ale Armatei opriră în dreptul casei. Un bărbat lat în piept, îmbrăcat în uniformă, ieşi din cabina primului camion. Era Gunnar Apgar.

— Caleb, slavă cerului!

Îşi strânseră mâinile. Sara şi Hollis veniră lângă ei. Apgar îi cântări din ochi.

— Ăştia sunteți toți?

— Mai e cineva în casă, dar nu-l vom putea scoate afară fără ajutor. E foarte beat.

— Glumeşti!

Cum Caleb nu răspunse, Apgar se adresă celor doi soldați care doar ce coborâseră din al doilea camion:

— Aduceți-l aici, repede!

Aceştia plecară cu paşi grăbiți.

— Am ținut-o spre vest, căutând supraviețuitori, spuse Apgar.

— Câți ați găsit?

— Niciunul. Nu găsim nici măcar cadavre. Fie au fost luați cu totul de virali, fie au fost transformați.

— Cum stau lucrurile în Kerrville? întrebă Hollis.

— Nici urmă de ei, momentan. Indiferent de ce se petrece, a început aici mai întâi. Făcu o pauză, expresia de pe chipul lui trădând brusc nesiguranță. E ceva ce trebuie să afli, Caleb. E vorba de tatăl tău.

Peter se urcă la volan când erau la est de Seguin. Amy se trezise puțin pe după-amiază, cerând apă. Îi scăzuse febra, iar lumina părea s-o deranjeze mai puțin, deşi încă se plângea că o doare capul, fiind încă foarte slăbită. Aruncând un ochi pe geam, întrebă cât mai aveau de mers. Trei ore, îi răspunsese Greer, poate patru. Amy chibzui puțin la răspunsul lui, apoi, foarte încet, spuse: „Ar trebui să ne grăbim."

Traversară râul Guadalupe şi o luară spre nord. Prima provincie în care ajunseră era chiar la est de vechiul oraş Boerne. Nu era foarte mare, dar avea o linie de telegraf. Numai o geană de lumină mai era când opriră în mica piață centrală.

— E îngrozitor de linişte pe-aici, remarcă Michael.

Străzile erau pustii. Lucru ciudat la ora asta, se gândi Peter. Coborâră din maşină într-o tăcere mormântală. Oraşul nu avea decât o mână de clădiri: o prăvălie, primăria, o biserică şi câteva case prost construite, unele terminate doar pe jumătate, ca şi cum constructorii lor îşi pierduseră interesul.

— E cineva aici? strigă Michael. Alo?

— E tare ciudat, spuse Greer.

Michael se duse în maşină şi luă puşca din suport. Peter şi Greer îşi verificară pistoalele.

— Eu rămân cu Amy, spuse Greer. Voi doi găsiți stația de telegraf.

Peter şi Michael traversară piața spre primărie. Uşa era larg deschisă, încă o ciudățenie. Totul părea în regulă

înăuntru, însă tot nu era niciun semn de viață.

— Dar unde e toată lumea? întrebă Peter.

Telegraful era într-o încăpere foarte mică din spatele clădirii. Michael se aşeză pe scaunul operatorului şi examină registrul mare, legat în piele.

— Ultimul mesaj de aici a fost trimis vineri, la 5:20 p.m., către stația Bandera. Destinatarul a fost doamna Nills Grath.

— Care a fost mesajul?

— La mulți ani, mătuşă Lottie! Michael ridică privirea. Nimic după asta, ori cel puțin nimic consemnat.

Era duminică. Indiferent de ce se întâmplase aici, se gândi Peter, se întâmplase în ultimele patruzeci şi opt de ore.

— Trimite un mesaj celor din Kerrville, le dădu Peter instrucțiuni. Să ştie şi Apgar că venim.

— N-am mai folosit de mult codul Morse. Probabil o să le transmit să-mi facă un sendviş.

Michael porni aparatul şi începu să apese butonul. Se opri după câteva secunde.

— Ce s-a întâmplat?

Michael arătă către panou.

— Vezi indicatorul ăsta? Acum ar trebui să se mişte atunci când plăcuțele iau contact.

— Şi?

— Şi vorbesc de unul singur. Circuitul nu se închide.

Peter habar n-avea ce însemna asta.

— E ceva ce poți repara?

— Nicio şansă. Linia e întreruptă undeva. Ar putea fi în orice punct de aici până în Kerrville. Furtuna probabil că a dărâmat vreun stâlp. Sau un fulger. Nu îi trebuie mult.

Ieşiră prin uşa din spate. Un vechi generator pe gaz stătea la pândă ca un monstru printre buruieni, lângă o camionetă ruginită şi o căruță cu osia ruptă, fire lungi de iarbă ieşindu-i printre scândurile podelei. Gunoaie de toate felurile – resturi de construcții, lăzi sparte, butoaie cu doage

desfăcute – murdăreau curtea. Ce mai rămăsese din vechea frontieră zburase afară pe uşă în momentul în care îşi pierduse utilitatea.

— Hai să verificăm şi alte clădiri! propuse Peter.

Intrară în cea mai apropiată casă. Avea un singur etaj, cu două camere. Pe masă erau teancuri de vase murdare; muştele roiau deasupra lor. În celălalt capăt erau o chiuvetă, un şifonier şi un pat mare, cu saltea din puf şi acoperit cu o pătură țesută. Patul era solid şi atent făcut, cu o tăblie sculptată meticulos; cine se ocupase de el nu se grăbise deloc. Un pat matrimonial, se gândi Peter.

Dar unde erau oamenii? Ce se întâmplase, aşa încât locuitorii să dispară înainte să aibă timp să spele farfuriile murdare de pe masă? Peter şi Michael se întoarseră în camera principală, tocmai când Greer intra pe uşă.

— Ce-i cu întârzierea?

— Telegraful nu funcționează, răspunse Michael.

— Ce are?

— E întrerupt pe undeva.

Greer îşi întoarse privirea spre Peter:

— Chiar trebuie să plecăm?!

Ce le scăpa? Ce încerca locul ăsta bântuit să le spună? Privirea lui Peter se opri asupra unui obiect de pe podea.

— Peter, mă asculți? stărui Greer. Dacă vrem să ne întoarcem înainte de lăsarea întunericului, trebuie să plecăm chiar acum!

Peter se lăsă pe vine ca să privească mai de-aproape, în acelaşi timp arătând cu degetul spre masă.

— Dă-mi şervetul!

Ridică obiectul cu ajutorul unui colț de şervet. Dinții de virali captau lumina aproape prismatic, emanând o strălucire lăptoasă, ca de perlă. Vârful lor era atât de ascuțit, încât devenea aproape invizibil, prea mic ca să poată fi observat cu ochiul liber.

— Nu cred că Zero îşi trimite încoace armata, spuse Peter.

— Atunci, ce face? întrebă Michael.

Peter se uită la Greer; expresia de pe chipul bătrânului sugera că şi el se gândea la acelaşi lucru.

— Cred că îşi face una.

57

Era aproape şapte când convoiul ajunse în Kerrville. Grupul coborî în grabă, de parcă ar fi fost în stare de asediu. Pe metereze, soldaţii umblau încoace şi încolo, dând din mână în mână muniţie şi alte echipamente. Mitraliere de calibru .50 erau poziţionate de-o parte şi de alta a porţii. Apgar ieşise din vehicul şi stătea acum cu Ford Chase, arătând spre unul dintre reflectoare. Pe când Chase se îndepărta, Caleb veni lângă el.

— Domnule general, aş dori să revin sub comanda dumneavoastră.

Apgar se încruntă.

— Trebuie să recunosc, e o premieră. Nimeni nu cere vreodată să fie primit înapoi în Armată.

— Puteţi să mă retrogradaţi la soldat, nu-mi pasă.

Peste umărul lui Caleb, generalul se uită la Pim, care stătea cu Sara şi cu copiii.

— Comandantul tău e de acord?

— Aş minţi dacă aş spune că s-a bucurat să audă una ca asta. Dar înţelege. Şi-a pierdut sora noaptea trecută.

Apgar făcu semn unui subofiţer care opera poarta.

— Sergent, du-l pe omul ăsta la armurărie şi echipează-l. Ofiţer!

— Mulţumesc, domnule general, spuse Caleb.

— Îmi mulţumeşti mai târziu. Bătrânul tău tată o să mă jupoaie de viu pentru asta.

— Vreo veste de la el?

Apgar clătină din cap.

— Nu-ți face griji, fiule. A trecut el prin lucruri mai rele de-atât. Raportează colonelului Henneman de pe platformă. O să-ți spună el ce ai de făcut.

Caleb se duse la Pim şi o îmbrățişă. Îşi aşeză palma pe curbura pântecului ei, apoi îl sărută pe Theo pe frunte.

— *Să ai grijă!* îi spuse ea prin semne.

— Noi mergem la spital, îl informă Sara. E un buncăr la subsolul lui. O să mutăm acolo pacienții.

Sergentul se foia nerăbdător de pe un picior pe altul.

— Domnule, trebuie să plecăm.

Caleb îşi privi familia o ultimă oară. Simțea cum distanța dintre ei se măreşte, ca şi cum s-ar fi uitat prin capătul unui tunel ce se tot lungea.

— *Te iubesc,* îi spuse Pim prin semne.

— *Şi eu te iubesc.*

Se întoarse şi porni cu paşi mari.

Greer preluă volanul de la Borne. Mergeau acum cu soarele în față. Michael era pe scaunul din dreapta, Peter, în spate, cu Amy.

Nu se întâlniră cu nicio altă maşină, cu niciun alt om. Lumea părea moartă, un peisaj străin. Umbrele dealurilor se alungeau; se lăsa noaptea. Greer, mijind ochii în lumina înțepătoare, era cât se poate de concentrat – mâinile şi spatele îi erau țepene ca lemnul, degetele, încleştate pe volan. Peter îi vedea muşchii feței încordați: bărbatul strângea din dinți.

Trecură prin Comfort. Rămăşițele vechilor clădiri – restaurante, benzinării, hoteluri – mărgineau autostrada, acoperite de nisip şi pustii. Ajunseră la aşezarea din partea de vest a oraşului, departe de ruina vechii lumi. Întocmai ca Boerne, oraşul fusese părăsit; nu opriră. Mai aveau douăzeci şi patru kilometri.

Sara şi restul se întâlniră cu Jenny în uşa spitalului. Femeia avea ochii căscați de panică.

— Ce se întâmplă? Sunt soldați peste tot. Un Humvee doar ce a trecut pe aici cu un megafon, spunându-ne să ne adăpostim.

— O să fim atacați. Trebuie să-i ducem pe oamenii ăştia la subsol. Câți pacienți sunt în saloane?

— Atacați de cine?

— *De virali,* Jenny!

Femeia se albi la față, însă nu spuse nimic.

— Ascultă-mă. Sara o luă pe Jenny de mâini şi o făcu s-o privească în ochi: Nu avem mult timp. Câți sunt?

Jenny clătină uşor din cap, ca şi cum încerca să se concentreze.

— Cincisprezece?

— Şi copii?

— Doar doi. Un băiat cu pneumonie, celălalt, cu o încheietură dislocată pe care doar ce i-am pus-o la loc. Mai e o femeie în travaliu, dar abia la început.

— Hannah unde e?

Hannah era fiica lui Jenny, o fată de treisprezece ani; fiul ei crescuse şi plecase. Jenny şi soțul ei o luaseră de mult pe drumuri diferite.

— Acasă, cred?

— Fugi şi adu-o! Mă descurc până te întorci.

— Doamne, Sara!

— Dar grăbeşte-te!

Jenny o luă la goană. Pim, ținându-l pe Theo, rămăsese cu fetele. Sara îngenunche dinaintea lor.

— Vreau să vă duceți cu mătuşa Pim, bine?

Elle arăta înfricoşată şi pierdută; din nas îi curgeau muci. Sara îi şterse cu marginea cămăşii ei.

— Unde să ne ducem? întrebă fata cu glas tremurător.

Oamenii treceau în grabă pe lângă ei – asistente, doctori, infirmieri cu tărgi. Sara ridică privirea la Pim, apoi se uită din nou la nepoata ei.

— Jos, la subsol, îi răspunse Sara. Veți fi în siguranță acolo.

— Vreau acasă.

— N-o să dureze mult.

O îmbrățișă pe Elle, apoi pe sora ei; Pim le conduse pe fete la scări. Pe când coborau, Sara se întoarse spre soțul ei. Recunoscu expresia de pe chipul acestuia. Era aceeaşi cu cea din noaptea când fusese omorât Bill, când îi arătase biletul.

— E în regulă, îi spuse ea.

— Eşti sigură?

— Am lucrurile sub control. Du-te înainte să mă răzgândesc.

Ieşiră de pe Autostrada 10. De aici, nu aveau decât s-o țină drept spre sud până în oraş, pe un drum cu pietriş. Camionul se zguduia cu putere de fiecare dată când treceau peste vreo groapă. Vântul şuiera prin ferestrele deschise; soarele, care bătea acum dinspre dreapta, strălucea jos pe cer.

— Michael, ia volanul şi ține-l drept!

Greer băgă mâna sub scaun.

— Peter, dă-i ăsta!

Peter se aplecă în față şi luă pistolul. Pe țeavă era deja un glonț.

— Nu vei avea timp să ținteşti, îi spuse el lui Amy. Doar îndrepți pistolul înainte şi tragi.

Luă arma de la el. Pe chip i se citea şovăirea, însă mâna părea să-i fie sigură.

— Ai cincisprezece focuri. Va trebui să fii aproape – nu încerca să tragi din depărtare.

— Scoate puşca! ceru Greer.

Michael făcu întocmai. Sub țeavă avea o magazie lungă, tubulară, cu o capacitate de opt gloanțe.

— Ce-i acolo? îl întrebă el pe Greer.

— Gloanțe, din alea mari. Nu lasă loc de sentimentalisme, te omoară imediat.

În depărtare, începură să se profileze formele oraşului. De pe deal, părea ca o machetă.

— O să fie o luptă strânsă, spuse Greer.

Fură aduşi la subsol şi ultimii pacienţi de la parter. Jenny stătea în uşa buncărului cu un clipboard în mână, bifând numele de pe o listă, în vreme ce Sara şi infirmierii umblau printre paturi, încercând să facă pe toată lumea să stea cât mai confortabil.

Sara se duse la femeia însărcinată de care îi spusese Jenny. Era tânără, cu păr negru şi des. Cât îi luă pulsul, Sara aruncă o privire pe fişa fetei. O asistentă o controlase cu o oră în urmă; cervixul abia dacă i se dilatase. Numele ei era Grace Alvado.

— Grace, sunt doctor Wilson. E primul tău copil?

— Am mai avut o sarcină, dar nu am dus-o până la capăt.

— Câţi ani ai?

— Douăzeci şi unu.

Sara se opri; vârsta se potrivea. Dacă era aceeaşi Grace, Sara o văzuse ultima oară când avea doar o zi.

— Pe părinţii tăi îi cheamă Carlos şi Sally Jiménez?

— I-ai cunoscut pe părinţii mei?

Sara aproape că zâmbi; poate că, într-o altă zi, chiar ar fi făcut-o.

— O să te surprindă, Grace, dar am fost acolo în ziua când te-ai născut.

Îşi întoarse privirea spre însoţitorul fetei, care stătea pe o ladă la celălalt capăt al patului. Era mai în vârstă, să fi avut patruzeci de ani, cu o expresie tensionată, aşa cum aveau mulţi când urmau să devină tătici, copleşiţi fiind de evoluţia bruscă a evenimentelor după luni întregi de aşteptare.

— Dumneavoastră sunteţi domnul Alvado?

— Spuneţi-mi Jock. Aşa face toată lumea.

— Vreau s-o menţii relaxată, Jock. Să tragă adânc aer în piept şi să nu împingă momentan. Poţi face asta pentru mine?

— O să încerc.

Jenny veni în spatele Sarei.

— Toată lumea e aici, anunță ea.

Sara își puse o mână pe brațul lui Grace.

— Tu să te concentrezi pe bebeluș, bine?

Ușa de la subsol era făcută din oțel masiv, prinsă în pereții groși din beton. Sara era pe punctul de a o închide, când încăperea se cufundă în întuneric. Un murmur neliniștit, după care oamenii începură să strige.

— Păstrați-vă calmul, vă rog! le spuse Sara.

— Ce s-a întâmplat cu luminile? strigă o voce din beznă.

— Armata redirecționează curentul la reflectoare, atâta tot.

— Asta înseamnă că vin viralii!

— Nu știm asta. Vă rog, să ne păstrăm calmul.

Jenny stătea lângă ea.

— E adevărat ce le-ai spus? întrebă ea încetișor.

— De unde să știu eu? Du-te în camera de aprovizionare și vezi dacă sunt lămpi sau lumânări.

Femeia se întoarse peste câteva minute. Lămpile fură aprinse și distribuite prin încăpere. Strigătele deveniră șoapte, apoi, în lumina difuză, o tăcere încordată.

— Jenny, ajută-mă!

Ușa cântărea două sute de kilograme. Sara și Jenny o închiseră și răsuciră roata ca să acționeze încuietorile.

Un sfert dintre oamenii lui Apgar își ocupaseră pozițiile la mai puțin de cinci sute de metri de poartă; restul erau risipiți la intervale regulate de-a lungul zidului, ținând legătura între ei cu ajutorul stațiilor radio. Caleb avea în subordine o echipă de doisprezece oameni. Șase dintre ei fuseseră trimiși la Luckenbach – o parte dintr-un mic grup care ajunsese la buncăr tocmai când garnizoana era atacată. Niciun ofițer nu scăpase cu viață, lăsându-i fără superiori. Acum erau sub comanda lui Caleb.

Un bărbat venea pe pasarelă către el. Hollis nu purta uniformă, însă era încins cu o vestă în care avea pe puțin șase magazii de cartușe și un cuțit lung pus în teacă. O

mitralieră îi atârna pieziş pe piept, cu vârful în jos, iar de coapsă avea prins un pistol.

Îl salută scurt:

— Soldat Wilson, la datorie, domnule!

Era ridicol ca Hollis să i se adreseze astfel. Aproape că îi părea totul o joacă.

— Cred că glumeşti cu mine.

— Femeile şi copiii sunt în siguranță. Mi s-a spus să vă raportez.

Avea pe chip o expresie pe care Caleb nu o mai văzuse niciodată. Bărbatul ăsta blând şi uriaş, colecționar de cărți din care citea copiilor, devenise un războinic.

— Am făcut o promisiune, domnule locotenent, îi aminti Hollis. Cred că erați de față.

Reflectoarele se aprinseră, vărsându-şi lumina albă în perimetrul de apărare de la baza zidului. Stațiile radio începură să hârâie; o undă de energie traversă pasarela.

— Privirea sus! se auzi ordinul.

Zgomotul încărcării magaziilor. Caleb îşi îndreptă puşca peste zid şi trase piedica. Îşi întoarse privirea spre dreapta, acolo unde Hollis aştepta pe poziții: picioarele depărtate, patul puştii sprijinit pe umăr, ochii de-a lungul țevii, aliniați la perfecție. Trupul îi era încordat şi relaxat deopotrivă, concentrat şi parcă destins. Era ca şi cum răzbătuse la suprafață, fără niciun efort, un obicei vechi, adânc înrădăcinat.

De unde aveau să vină viralii? Câți aveau să fie? Pieptul i se ridica şi îi cobora ritmic; vederea i se părea nefiresc de limitată. *Nu te gândi*, îşi spuse. *Uneori e bine să te gândeşti, dar nu şi acum.*

Un punct strălucitor apăru în depărtare, chiar la nord. Inima începu să-i bată nebuneşte. Strânse puşca mai bine pe umăr. Lumina începu să tresalte, apoi să se separe ca nişte celule ce se divid. Nu erau virali, ci faruri.

— Contact! strigă cineva. Treizeci de grade la dreapta! Două sute de metri!

— Contact! Douăzeci de grade stânga.

Pentru prima oară în ultimii douăzeci de ani, cornul începu să sune.

Greer apăsă acceleratorul până la podea. Acul vitezometrului sări, câmpurile treceau pe lângă ei ca-ntr-o ceață, motorul vuia, şasiul camionului se zgâlțâia.

— Sunt chiar în spatele nostru! țipă Michael.

Peter se uită peste umăr. Puncte de lumină se ridicau dinspre câmpuri.

— Atenție! strigă Greer.

Peter se întoarse la timp cât să vadă trei virali sărind în bătaia farurilor. Greer ținti şi trase în ceață. Pe când cadavrele erau luate pe capotă, maşina înaintând cu toată viteza, el fu împins înapoi în scaun. Când se uită din nou, doar un singur viral rămăsese agățat de capota camionului.

Michael îndreptă mitraliera peste bord şi trase.

Sticla explodă. Greer viră la stânga; Peter fu aruncat în portieră, Amy venind peste el. Goneau printr-un câmp de fasole, înaintând paralel cu poarta. Greer viră apoi în partea opusă; maşina se aplecă spre stânga, amenințând să se răstoarne; apoi roțile luară iar contact cu pământul printr-o zdruncinătură. Greer trecu peste un dâmb, iar camionul zbură puțin prin aer înainte să aterizeze din nou pe drum.

— Ce s-a întâmplat? țipă Peter la Greer.

Din grilaj ieşea fum; motorul vuia în zadar.

— Probabil că am lovit ceva, a sărit transmisia. În dreapta ta!

Peter se întoarse, luă viralul în colimator şi apăsă trăgaciul, ratând la mustață. Trase iar şi iar. Habar n-avea dacă nimerise ceva sau nu. Trase încărcătorul; magazia era goală. Mai aveau încă o sută de metri până la perimetrul luminat.

— Nu mai am gloanțe! strigă Michael.

Pe când camionul frâna brusc, dinspre metereze fură lansate lumini de semnalizare, trasând deasupra capetelor lor dâre de lumină şi de fum. Peter se întoarse spre Amy.

Era băgată în portieră, pistolul, nefolosit, bălăngănindu-i-se în mână.
— Greer, spuse Peter, ajută-mă!
O trase afară din cabină. Mişcările ei erau grele şi dezlânate ca ale unui somnambul. Faclele îşi începură picajul lor pâlpâitor şi leneş. Când Amy îşi scoase un picior afară, Greer se duse în partea din faţă a vehiculului, încărcând magazia puştii cu gloanţe. Îi dădu arma lui Peter şi îşi strecură umărul drept sub braţul lui Amy, preluându-i greutatea.
— Acoperă-ne!
Caleb urmărea neajutorat apropierea camionului. Viralii erau încă mult prea departe, chiar şi pentru o încercare la noroc. De-a lungul zidului, se striga să nu se tragă, să se aştepte până când aveau să ajungă în bătaia puştii.
Văzu camionul oprindu-se. Patru siluete coborâră din el. Ultima persoană din grup, un bărbat, se întoarse şi începu să tragă cu o puşcă în inima unei cete care se apropia. O împuşcătură, două, trei, ţeava puştii aprinzându-se în beznă.
Caleb ştiu că bărbatul acela era tatăl său.
Luă hamul, pe care şi-l prinse înainte să fie conştient de acest lucru. Gestul fu unul mecanic; nu avea niciun plan, doar instinctul.
— Caleb, ce naiba faci?
Hollis se holba la el. Caleb sări în vârful rampei şi se întoarse cu spatele la câmpuri.
— Spune-i lui Apgar că avem nevoie de o echipă la poartă. Du-te!
Înainte ca Hollis să apuce să mai zică ceva, Caleb sări. Un arc de cerc, departe de zid, şi cizmele lui atinseră betonul; sări din nou. Încă două salturi şi ateriză în ţărână. Ieşi din ham şi îşi pregăti puşca.
Tatăl lui alerga împreună cu restul în susul dealului, intrând tocmai atunci în perimetrul luminat. Viralii se

adunau pe la margini. Unii îşi acopereau ochii, alții stăteau pe vine, făcuți ghem. O clipă de şovăire, înăuntrul lor ducându-se o luptă instinctuală. Oare luminile aveau să-i țină la depărtare?

Chiar atunci, viralii atacară.

Mitralierele declanşară focul. Caleb se feri instinctiv pe când gloanțele îi şuierară pe deasupra capului, înfigându-se în creaturi cu un plescăit umed. Sângele țâşnea; carnea era smulsă de pe oase; bucăți întregi din cadavrele viralilor săreau în aer de peste tot. Părea nu atât că mor, ci să se dezintegrează. Mitralierele trăgeau glonț după glonț. Un adevărat măcel, şi totuşi, nu mai conteneau să vină, mereu apărând alții şi alții la marginea luminii.

— Poarta! strigă Caleb.

Alergă într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade spre zid, fluturându-şi mâinile pe deasupra capului. Duceți-vă la poartă!

Caleb se lăsă în genunchi şi începu să tragă. Oare tatăl său îl văzuse? Ştia cine era? Trase zăvorul; treizeci de gloanțe, duse într-o clipită. Aruncă încărcătorul, scoase unul nou din vestă şi îl montă.

Ceva îl izbi din spate. Respirația, văzul, gândurile: toate îl părăsiră deodată. Simți că se ridică, aproape că pluteşte. Părea ceva de neînchipuit. În toiul zborului, avu suficient timp cât să se minuneze de uşurătatea propriului corp în comparație cu alte lucruri. Apoi, corpul îşi recăpătă greutatea şi se prăbuşi la pământ. Se rostogoli în josul pantei, puşca lovindu-se de el. Încercă să-şi controleze corpul, goana lui nebună în josul dealului. Mâinile îi găsiră partea de jos a puştii, însă arătătorul i se agăță în inelul trăgaciului. Se rostogoli încă o dată, aterizând pe piept, cu puşca prinsă între el şi pământ. Nu avea cum să evite: arma se descărcă.

Ce durere! Se așeză pe spate, puşca odihnindu-i-se pe piept. Se împuşcase singur? Pământul se învârtea cu el,

refuzând să se oprească. Clipi în lumina reflectoarelor. Nu se simțea așa cum își închipuise că ar fi atunci când împușcai pe cineva. Durerea venea din două locuri: din piept, care primise întreaga forță explozivă a împușcăturii, și undeva de la frunte, chiar la capătul sprâncenei drepte. Se ridică, așteptându-se să sângereze; însă nu-i rămase nicio picătură pe degete. Înțelese atunci ce se întâmplase. Glonțul de pe țeavă, ricoșând în pământ, îi trecuse razant pe lângă partea superioară a feței, ratându-i la mustață ochiul. *Ești al naibii de norocos, Caleb Jaxon!* își spuse în sinea lui. *Sper că n-a văzut nimeni asta.*

Chiar atunci, o umbră se lăsă asupra lui.

Caleb își ridică pușca, însă, chiar pe când își ducea mâna stângă la țeavă, în încercarea de a o stabiliza, își dădu seama că lăcașul magaziei era gol; magazia nu mai era. De-a lungul vieții, își imaginase de multe ori clipa morții. Printre aceste închipuiri nu se număra însă și scenariul în care stătea întins pe spate, cu o pușcă goală în mână, în vreme ce era făcut bucăți de un viral. Poate că, se gândi el, așa se întâmplă cu toată lumea. *Pun pariu că nu te-ai gândit la asta.* Caleb coborî pușca. Pistolul era acum ultima lui speranță. Oare îl încărcase? Îi trăsese piedica? Măcar îl mai avea la el sau, întocmai cum se întâmplase cu magazia puștii, îl pierduse și pe acesta pe drum? Umbra luă forma unei siluete umane, însă nu era nici pe departe un om. Capul lăsat într-o parte, degete alungite cu gheare. Buzele întoarse, scoțând la iveală un hău negru mărginit de dinți ascuțiți. Pistolul era în mâna lui Caleb și continua să se ridice.

O împroșcare de sânge. Creatura se aplecă să vadă gaura ce i se căscase în mijlocul pieptului. Cu un gest aproape tandru, își duse o mână înghearată la rană. Pe chip i se citea o expresie nedumerită. Am murit? Tu ai făcut asta? Însă nu Caleb o făcuse; el nici măcar nu apăsase pe trăgaci. Împușcătura venise peste umărul lui Caleb. Cei doi, Caleb și creatura pe moarte, se studiară preț de o secundă; apoi o a

doua siluetă veni din dreapta lui Caleb, înfingând țeava puştii în fața viralului şi trăgând.

Era tatăl său. Cu el era o femeie desculță, într-o rochie simplă, aşa cum purtau surorile. Părul îi era ca o umbră neagră, lipit de scalp. În mâna ei întinsă ținea pistolul pe care îl folosise când trăsese prima oară, lovitura fatală.

Amy.

— Peter… dădu ea să spună şi se prăbuşi în genunchi.

Apoi o luară la fugă. Nu schimbară niciun cuvânt de care Caleb să-şi amintească mai târziu. Tatăl lui o ducea pe Amy pe un umăr; cu ei erau încă doi bărbați; unul dintre ei ducea puşca pe care o aruncase tatăl lui. Poarta era deschisă; o echipă de şase soldați formaseră o linie de tragere dinaintea lui.

— Lăsați-vă jos!

Vocea îi aparținea lui Hollis. Toată lumea se aruncă la pământ. Strigăte de jur-împrejurul lor, apoi totul se cufundă brusc în linişte. Caleb săltă capul. Hollis le făcea semn cu mâna peste țeava puştii.

— Mai repede!

Tatăl lui şi Amy intrară cei dintâi, urmați de Caleb. O baricadă de focuri de armă se declanşă în spatele lor. Soldații îşi strigau unii altora – *La stânga ta! La dreapta! Du-te! Du-te!* – trăgând neîntrerupt în timp ce, unul câte unul, se retrăgeau prin intrarea îngustă. Hollis fu ultimul care intră. Îşi azvârli puşca şi începu să blocheze uşa, învârtind de roata care, odată pusă în mişcare, avea să acționeze zăvoarele. Uşa se opri în loc tocmai când era pe cale să atingă cadrul.

— Am nevoie de ajutor!

Hollis ținea uşa cu umărul. Caleb sări înainte şi împinse; ceilalți îi urmară exemplul. Şi totuşi, despărțitura continua să se lărgească. Doi centimetri, apoi încă trei. Şase oameni erau acum adunați la uşă. Caleb îşi răsuci trupul, aşa încât să împingă cu spatele, înfigându-şi călcâiele în pământ. Însă sfârşitul le era pecetluit; chiar dacă ar fi putut să țină uşa

câteva minute în plus, în cele din urmă aveau să fie doborâți de forța viralilor.

Atunci găsi o soluție.

Caleb duse mâna la curea. Ura grenadele; nu putea lăsa deoparte frica irațională că se puteau detona după voia lor. Dar, cu puțin efort psihologic, scoase una de la curea şi trase acul. Ținând apăsat percutorul, îşi întoarse fața spre marginea uşii. Avea nevoie de mai mult spațiu. Nimănui nu avea să-i placă ce urma să facă, dar nu era timp să le explice. Făcu un pas înapoi; uşa se deschise cu încă cincisprezece centimetri. O mână apăru la marginea uşii, degete cu gheare curbându-se într-un gest de căutare. Atunci izbucni un cor de țipete: *Ce faci? Împinge naibii uşa!* Caleb destinse mâna în care ținea grenada, eliberând percutorul.

— Prindeți asta! strigă el, aruncând-o prin deschizătură.

Împinse apoi uşa cu umărul. Cu ochii închişi, numără secundele, ca o rugăciune. *Unu, doi, trei...*

O detunătură.

Şuieratul şrapnelului.

O ploaie de pulbere.

58

— Avem nevoie de un medic aici, chiar acum!

Peter o lăsă pe Amy pe pământ. Buzele i se mişcară mute, apoi întrebă, foarte încet:

— Suntem înăuntru?

— Toată lumea e în siguranță.

Pielea îi era palidă, ochii îi cădeau grei.

— Îmi pare rău, am crezut că pot să mă descurc singură.

Peter ridică privirea.

— Unde e fiul meu? Caleb!

— Chiar aici, tată.

Băiatul veni chiar în spatele lui. Peter se ridică şi îl cuprinse într-o îmbrăţişare strânsă.

— Ce naiba cauţi aici?

— Am venit să te iau. Avea zgârieturi pe braţe şi pe faţă; unul dintre coate sângera.

— Unde sunt Pim şi Theo? Peter nu se putu abţine; trecea de la una la alta.

— În siguranţă. Am ajuns aici acum câteva ore.

Brusc, Peter se simţi copleşit. Gândurile îi invadară mintea din toate direcţiile. Era extenuat, avea nevoie de apă, oraşul era atacat, fiul şi familia acestuia se aflau în siguranţă. Doi medici apărură cu o targă; Greer şi Michael o puseră pe Amy pe ea.

— Mă duc eu cu ea la postul de prim ajutor, spuse Greer.

— Nu, mă duc eu.

Greer îl apucă de braţ, chiar deasupra cotului, şi îl fixă cu privirea.

— O să fie bine, Peter! Am reuşit. Du-te şi fă-ţi treaba.

Plecară. Peter ridică privirea şi îi văzu pe Apgar şi pe Chase venind spre el. Dincolo de ei, împuşcăturile deveniseră nişte zgomote răzleţe.

— Domnule preşedinte, îi spuse Apgar. Aş aprecia dacă pe viitor n-aţi mai risca atât de mult.

— Cum stăm?

— Atacul pare să fi venit numai dinspre nord. Nu avem stricăciuni în altă parte a zidului.

— Vreo veste din provincii?

Apgar ezită.

— Nimic.

— Cum adică nimic?

— Nu e nimeni conectat. Chiar în dimineaţa asta am trimis patrule până la vest de Hunt, la sud de Bandera şi la nord de Fredericksburg. Niciun supravieţuitor şi aproape niciun cadavru. În momentul ăsta, nu putem presupune decât că au fost invadaţi.

Peter rămăsese fără cuvinte. Mai mult de două sute de mii de oameni dispăruseră pur şi simplu.

— Domnule preşedinte?

Apgar se uită la el. Peter înghiți cu greu şi spuse:

— Câți oameni mai avem înăuntrul zidului?

— Cu tot cu militari, patru, poate cinci mii, cel mult. Nu prea mulți pentru o luptă.

— Cum rămâne cu istmul? îl întrebă Michael pe general.

— De fapt, chiar acum câteva ore am primit un mesaj prin radio. Cineva pe nume Lore voia să ştie unde eşti. Nu auziseră de atacul de noaptea trecută, deci aş zice că dracii i-au ocolit. Sau au fost prea deştepți ca să încerce să traverseze drumul pietruit.

Dincolo de ei, armele amuțiseră.

— Poate că s-a sfârşit pentru noaptea asta, spuse Chase. Le cercetă fețele, plin de speranță. Poate că i-am pus pe fugă.

Peter nu credea deloc una ca asta şi îşi dădea seama că şi Apgar gândea acelaşi lucru.

— Trebuie să luăm nişte decizii, Peter, interveni Michael. Ne strâng cu uşa. Ar trebui să discutăm despre cum să scoatem oamenii de aici.

Brusc, ideea i se păru stupidă.

— Nu vreau să-i las descoperiți. Atacurile au început. Momentan, am nevoie de toți cei care pot ține o furcă în mână să fie pe zid.

— Greşeşti.

— Contact! La două sute de metri! se auzi atunci dinspre zid.

Primul lucru pe care îl văzură fu o linie de lumină în depărtare.

— Soldat, dă-mi binoclul!

Observatorul făcu întocmai; Peter duse binoclul la ochi. Lângă el, pe platformă, Apgar şi Michael scrutau şi ei în direcția nordului.

— Poți să-mi spui câți sunt? îl întrebă Peter pe general.

— Prea mulți ca să-mi dau seama. Apgar îşi scoase stația radio de la curea şi o duse la gură: Către toate posturile, ce vedeți?

Un hârâit, apoi:

— Stația unu, negativ.

— Stația doi, niciun contact.

— Stația trei, la fel şi aici. Nu vedem nimic.

Şi tot aşa, de jur-împrejurul perimetrului. Linia de lumină începu să se mărească, deşi nu părea să vină mai aproape.

— Ce naiba fac? întrebă Apgar. Pare că doar aşteaptă acolo.

— Stai aşa! spuse Michael, arătând cu degetul. Treizeci de grade la stânga.

Peter se uită în direcția indicată. Acolo se forma o a doua linie.

— Mai e una! spuse şi Apgar. Patruzeci de grade la dreapta, lângă şirul de copaci. Se pare că e o ceată mare. Şi mai mulți vin dinspre nord.

Linia principală era acum lungă de câteva sute de metri. Viralii se adunau din toate direcțiile, înaintând spre grupul compact din centru.

— Asta nu e o echipă de recunoaştere, făcu Peter.

— Curieri, fiți gata de plecare! urlă Apgar. Apoi, către Peter: Domnule preşedinte, trebuie să vă ducem într-un loc sigur.

Peter se adresă unuia dintre observatori:

— Caporale, dă-mi M16!

— Peter, te rog, asta nu e o idee bună.

Soldatul îi dădu arma lui Peter. Acesta îi scoase magazia, suflă peste glonțul de deasupra, ca să îndepărteze orice urmă de praf, apoi o puse la loc şi trase mânerul de încărcare.

— Ştii, Gunnar? Cred că asta e prima oară în zece ani când mi-ai spus pe numele mic.

Conversația se opri aici. Un huruit grav, hodorogit, venea spre ei. Creştea în intensitate cu fiecare secundă care trecea.

— Ce se aude? întrebă Michael.

Era duduitul paşilor pe pământ. Grupul continua să crească, înaintând către ei. În urma lui, un nor de praf învolbura aerul.

— Dumnezeule! făcu Peter. Sunt toți!

Apgar ridică vocea ca să acopere larma:

— Nu trageți până când nu ajung în perimetru!

Hoarda era la trei sute de metri depărtare şi se apropia cu repeziciune. Părea nu atât o armată, cât mai degrabă un spectacol al naturii la scară largă – o avalanşă, un uragan, o inundație. Platforma începu să vuiască, şuruburile şi niturile să vibreze în ritmul impactului seismic al atacului viralilor.

— O să țină poarta? îl întrebă Peter pe Apgar, care renunțase la binoclu în favoarea puştii.

— În fața ăstora?

Două sute de metri. Peter strânse patul puştii între braț şi claviculă.

— Pe locuri! strigă Apgar.

O sută de metri.

— Fiți gata!

Însă totul stătu pe loc.

Viralii se opriră chiar la marginea perimetrului luminat. Şi nu doar că se opriră, ci încremeniră de-a dreptul, de parcă ar fi fost acționați de un întrerupător.

— *Ce naiba...?*

Ceata începu să se împartă în două, creând un pasaj de trecere. Pornind din spate, ajunse până la mijloc, unduindu-se de-o parte şi de alta. Mişcarea părea oarecum reverențioasă, ca şi cum viralii făceau loc vreunui mândru rege să treacă printre ei, plecându-se atunci când ajungea în dreptul lor. O siluetă întunecată îşi croia drum prin inima cetei. Părea un fel de animal. Se apropia de oraş dureros de

lent, pasajul închizându-se în urma lui. Toate armele erau îndreptate spre locul de unde avea să iasă. Treizeci de metri, cincinsprezece, şase. Primul rând de virali se frânse, făcând un culoar și lăsând să treacă o siluetă călare a unui om ca toți oamenii.

— El e? întrebă Apgar. Zero?

Călărețul păşi în lumină. La jumătatea drumului până la poartă, struni calul şi descălecă. Nu era un el, îşi dădu seama Peter, ci o ea. Strălucirea reflectoarelor ricoşă din lentilele ochelarilor ei negri, care-i acopereau jumătate din față. O teacă în care se afla un fel de armă, o sabie sau poate o armă lungă, îi stătea pieziş pe spate; pe piept purta două banduliere în cruce.

Banduliere.

— Să fiul al naibii! făcu Michael.

Mintea lui Peter alunecă în timp.

— Nu trageți! strigă, ridicând brațele deasupra capului. Toată lumea să lase armele jos!

Cu spatele drept, femeia îşi îndreptă fața spre coama zidului.

— Eu sunt Alicia Donadio, căpitan al Forțelor Expediționare. Unde este Peter Jaxon?

59

Trecuseră treizeci de minute; toată lumea aştepta pe poziții. Dându-se din fața porții, Peter îi făcu semn din cap lui Henneman.

— Deschide, colonele!

Henneman învârti roata şi se dădu înapoi. Din interiorul tunelului răzbătu un tropot de copite. Rândul soldaților care stăteau cu fața la poartă fu străbătut de un fior de energie; toate armele fură ridicate, toți ochii, îndreptați peste țeava puştilor. O umbră se alungi pe peretele tunelului; apoi Alicia îşi făcu apariția. Cu o mână ținea calul de căpăstru; pe

cealaltă o ținea degajată pe lângă corp. Părul ei, podoaba de un roşu specific, îi era strâns la spate într-o coadă împletită, lungă până la brâu. În partea de sus purta un tricou fără mâneci, care-i lăsa la iveală brațele şi umerii musculoşi; în partea de jos, pantaloni largi, strânşi în talie, şi o pereche de cizme din piele. Cercetă iute mulțimea, luminile din zona de primire ricoşând din lentilele ochelarilor ei ca nişte lasere, făcu un pas înainte, apoi se opri, aşteptând instrucțiuni.

— Avansează! îi spuse Peter. Încet!

Făcu încă trei paşi; Peter îi ordonă să se oprească.

— Armele, mai întâi! Aruncă-le încoace!

— Asta e tot ce ai de spus?

Brusc, avu sentimentul că nimic din toate astea nu e adevărat, ca şi cum ar fi stat de vorbă cu o fantomă.

— Armele, Lish!

Ea aruncă o privire în dreapta lui Peter.

— Michael, nu te-am văzut stând acolo!

— Bună, Lish!

— Şi colonelul Apgar! zise Alicia, salutându-l scurt din cap. Mă bucur să vă văd, domnule!

— Sunt „domnule general“ pentru tine, Donadio.

Bărbatul stătea cu brațele încrucişate pe piept; pe chip avea o expresie aspră.

— Domnule preşedinte, o vorbă numai şi am executat-o.

— „Domnule preşedinte“? Alicia se încruntă. Ai ajuns bine, Peter!

Persiflarea dintotdeauna, tonul glumeț: era oare o şmecherie?

— Am spus să arunci armele!

Într-un fel care lui i se păru degajat, Alicia îşi desfăcu bandulierele, azvârlindu-le pe pământ.

— Acum sabia! spuse Peter.

— Sunt aici să vorbim, atâta tot.

Peter le ordonă soldaților de pe pasarelă.

— Lunetişti, țintiți calul! Apoi, urmă către Alicia: Soldat parcă îl cheamă, nu?

Dacă o speriase, nu lăsase să se vadă acest lucru câtuşi de puțin. Cu toate acestea, îşi scoase teaca peste cap şi o aruncă înainte.

— Şi ochelarii, îi spuse Peter.

— Nu reprezint nicio amenințare, Peter. Eu sunt doar mesagerul.

El aşteptă.

— Cum vrei.

Lăsă atunci să i se vadă ochii. Culoarea lor portocalie devenise mai aprinsă, mai pătrunzătoare. Timpul nu-şi lăsase amprentele asupra ei; nu îmbătrânise nici măcar cu o zi. Şi totuşi, ceva era diferit, o schimbare nu atât vizibilă, cât perceptibilă, precum neliniştea dinaintea unei furtuni care te tulbură cu mult înaintea apariției norilor. Privirea ei nu hoinărea prin jur, ci stătea ațintită asupra lui. O căutătură provocatoare, cu toate că acum, că fața îi era descoperită, sugera o oarecare goliciune, aproape o vulnerabilitate. Siguranța ei de sine era doar o mascaradă; dincolo de ea zăcea şovăială.

— Aprindeți luminile!

Trei panouri portabile de becuri cu vapori de sodiu fură aduse în spatele lui. Se aprinseră ca focul unei puşti, explodându-i în față Aliciei. Când îşi ridică mâinile ca să-şi acopere fața, şase soldați înaintară degrabă şi o puseră la pământ. Cu un scâncet puternic, Soldat se ridică pe picioarele din spate şi lovi agresiv aerul. Unul dintre soldați înfipse țeava unui pistol în țeasta Aliciei, în vreme ce restul o acoperiră.

— Cineva să controleze animalul ăsta! urlă Peter. Dacă vă face probleme, împuşcați-l!

— Lăsați-l în pace!

— Colonele Henneman, pune prizoniera în lanțuri!

Doi soldați luară calul, în timp ce Henneman îşi scoase pistolul, păşi înainte şi o legă pe Alicia cu lanțuri la mâini şi la picioare. Un al treilea lanț le strângea la spate pe celelalte două.

— Ridică-te şi stai cu fața la mine! îi spuse Peter.

Alicia se aplecă înainte şi veni în genunchi. Îşi ținea ochii strâns închişi, cu fața îndreptată în jos, în încercarea de a o feri de strălucirea dureroasă a luminilor, de parcă ar fi parat o lovitură.

— Încerc să vă salvez viețile, Peter.

— Ai un mod tare interesant de a o arăta.

— Trebuie să auzi ce am de spus.

— Atunci, spune!

O clipă de tăcere, apoi începu:

— Există un bărbat – care e mai mult decât un bărbat, un fel de viral, dar care arată ca noi. Îl cheamă Fanning. Locuieşte în New York, într-o clădire numită Grand Central. El este cel care m-a trimis.

— Deci acolo ai fost în tot timpul ăsta?

Alicia încuviință din cap.

— Sunt lucruri pe care nu ți le-am spus niciodată, Peter. Lucruri pe care *nu aş putea* să ți le spun. Partea de viral din mine este mai puternică decât te-am lăsat să crezi. Devine din ce în ce mai rea – şi am ştiut că nu o să pot s-o controlez multă vreme. Chiar după episodul din Iowa, am început să-i aud vocea lui Fanning. De asta m-am dus la New York. Am vrut să îl omor. Sau să mă omoare. Nu-mi păsa care din două. Doar că voiam să se sfârşească odată totul.

— Şi de ce n-ai făcut-o?

— Crede-mă, am vrut s-o fac. Am vrut să-i retez capul nenorocitului! Dar n-am putut. Viralul care m-a muşcat în Colorado nu a fost al lui Babcock, ci al lui Fanning. Virusul lui îl port. Îi aparțin, Peter.

Îi aparțin. Propoziția era cutremurătoare. Peter se uită la Apgar să vadă dacă acesta îi pricepuse înțelesul. O făcuse.

— Eu şi Fanning am avut o înțelegere. Dacă rămâneam cu el, te lăsa în pace.

— Se pare că s-a răzgândit.

Ea clătină din cap, cu emfază.

— N-am avut niciun rol în asta. Când mi-am dat seama ce dorea să facă, era deja prea târziu ca să îl mai opresc. În tot timpul ăsta, aşteptase să vă împrăştiați, să lăsați garda jos. Pe Amy o vrea. Dacă i-o aduc, o să oprească totul.

Deci asta era.

— Ce vrea să-i facă?

— Nu ştiu.

— Unde e, Peter?

— Habar nu am. Nimeni nu a văzut-o pe Amy de mai bine de douăzeci de ani.

Ceva din tonul Aliciei se schimbă; brusc, toată fanfaronada ei se risipi.

— Te rog, ascultă-mă! Nu ai cum să împiedici asta. Ai văzut de ce e în stare. Nu se aseamănă cu ceilalți. Ceilalți erau *nimic* în comparație cu el.

— Avem ziduri. Avem lumini. Ne-am mai luptat cu ei şi înainte. Întoarce-te şi spune-i şi lui asta.

— Peter, nu pricepi. Nu trebuie să mişte un deget. Câți ai, câteva mii de soldați? Şi câtă mâncare? Cât combustibil? Dă-i ce vrea. E singura ta şansă. Te rog.

— Soldat Wilson, un pas înainte, te rog.

Hollis păşi în lumină.

— Ți-l aduci aminte pe Hollis, nu, Lish? De ce nu îl saluți?

Ea îşi ținea capul plecat.

— De ce îmi ceri asta?

— Dar pe fiica lui, Kate, ți-o mai amintești? Era doar o fetiță când ai văzut-o ultima oară.

Alicia dădu din cap.

— *Spune-o!* Spune că îți aminteşti de Kate!

— Da, mi-o amintesc.

— Mă bucur. A crescut şi a ajuns medic, exact ca mama ei. A avut două fetițe. Pe Kate a muşcat-o aseară unul dintre prietenii tăi. Vrei să ştii ce s-a întâmplat?

Alicia rămase tăcută.

— *Vrei* să ştii?

— Să terminăm odată cu asta, Peter!

— În regulă, o să terminăm. Fetița de care îți aduci aminte s-a împuşcat.

Tăcerea ei îl înfuria. Ce i se întâmplase? Ce devenise?

— Nu ai nimic de spus în apărarea ta?

— Ce vrei să spun? Că îmi pare rău? Fă ce vrei cu mine, dar să ştii că nu vei rezolva nimic cu asta.

Lui Peter îi crescuse pulsul; mâinile îi erau încleştate. Flutură un deget spre ea:

— Uită-te la el! O să le aduc şi pe Sara, şi pe fiicele lui Kate. Poți să le spui tuturor cât de al naibii de rău îți pare!

Alicia nu răspunse.

— Două sute de mii de oameni, Lish! Şi tu vii aici şi vorbeşti despre predare? De parcă el ar fi *prietenul* tău?

Umerii ei începură să se zguduie. Plângea?

— Te mai întreb o dată. Ce are de gând Fanning cu Amy?

Ea clătină din cap.

— Nu ştiu.

— Gunnar, dă-mi pistolul tău!

Apgar îşi scoase pistolul, i-l întoarse cu tocul înainte şi i-l dădu lui Peter. Peter scoase magazia, o verifică, apoi o puse la loc cu zgomot.

— Peter, ce naiba vrei să faci? întrebă Michael.

— Femeia asta e un viral. E în cârdăşie cu duşmanul.

— E Alicia! E una de-ale noastre!

Peter se apropie de ea şi îi puse pistolul la tâmplă Aliciei.

— Răspunde-mi, fir-ar să fie!

— Ştiu că e aici, murmură Alicia. Îmi dau seama din vocea ta.

El trase piedica şi rosti printre dinții încleştați. Acționa din instinct acum, cu o furie oarbă, neluând în seamă

niciun alt gând.

— Răspunde-mi la întrebare sau jur că te împuşc în cap!

— *Aşteaptă!*

Se întoarse. Amy, sprijinită de brațul lui Greer, apăru la marginea cercului.

— Lucius, ia-o naibii de aici!

Doi soldați le blocară calea. Unul îi puse o mână în piept lui Greer. Bărbatul se crispă, apoi, ca şi cum s-ar fi răzgândit, lăsă gestul să treacă neobservat.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc cu ea, spuse Amy.

Ideea era de-a dreptul ridicolă. Abia dacă se putea ține pe picioare. Şi o pală de vânt ar fi doborât-o la pământ.

— Vorbesc serios, Greer!

— Înțeleg că eşti supărat, spuse Amy, dar sunt lucruri pe care tu nu le cunoşti.

Îi vorbea de parcă s-ar fi adresat unui animal periculos sau unui om aflat pe marginea unei prăpastii. Peter deveni brusc conştient de greutatea pistolului pe care-l ținea în mână.

— Lucius poate să rămână unde e, continuă Amy, dar, dacă vrei răspunsuri, atunci lasă-mă să trec.

Peter întoarse privirea spre Alicia. Femeia îşi ținea capul în jos, supusă; părea mică, fragilă, frântă. Chiar avusese de gând s-o împuşte? Părea ceva imposibil, deşi, în vâltoarea momentului, ceva îl copleşise, ceva dincolo de puterea lui de control.

— Te rog, Peter!

Momentul de tăcere nu se mai sfârşea; toată lumea aştepta.

— Bine, spuse el. Lăsați-o să treacă!

Soldații se dădură înapoi. Umbra lui Amy se alungi pe pământ pe când se apropia de silueta aplecată a Aliciei. Folosindu-şi trupul ca s-o ferească de lumină, Amy îngenunche dinaintea ei.

— Bună, surioară! Mă bucur să te văd.

— Îmi pare rău, Amy, spuse Lish printre suspine. Îmi pare atât de rău.

— Să nu-ți pară.

Cu blândețe, Amy ridică bărbia Aliciei cu vârful degetelor. Ştii cât sunt de mândră de tine? Ai fost foarte puternică.

Lacrimile curgeau şiroaie pe obrajii Aliciei, lăsând urme strălucitoare în stratul de mizerie.

— Cum poți să-mi spui aşa ceva?

Amy îi zâmbi.

— Pentru că suntem surori, nu-i aşa? Surori de sânge. Nu ai fost niciodată departe de gândurile mele.

Alicia nu răspunse.

— Ți-a oferit alinare, nu-i aşa?

Buzele ei erau umede de la lacrimile care i se rostogoleau pe bărbie.

— Da.

— Te-a primit la el, ți-a purtat de grijă. Te-a făcut să te simți că nu eşti singură.

— Da, răspunse Alicia, a cărei voce nu era mai mult decât o şoaptă.

— Vezi? De asta sunt atât de mândră de tine. Pentru că nu ai renunțat, nu în adâncul inimii tale.

— Dar am făcut-o.

— Nu, surioară. Ştiu cum e să fii de una singură. Să fii în afara zidului. Dar acum, toate astea s-au sfârşit.

Fără să-şi ia ochii de la Alicia, Amy ridică vocea către mulțime:

— Oameni buni, mă auziți? Lăsați-vă armele în jos. Femeia aceasta ne e prieten.

— Rămâneți pe pozițiii! comandă Peter.

Amy se întoarse cu fața spre el.

— Peter, nu m-ai auzit? E una de-ale noastre.

— Vreau să te îndepărtezi de prizonier.

Nedumerită, Amy se uită la Alicia, apoi din nou la Peter.

— E în regulă, spuse Alicia. Fă cum îți zice.

— Lish…

— Nu îşi face decât datoria. Chiar trebuie să te îndepărtezi acum.

O clipă de nesiguranță; Amy se ridică în picioare. Încă o clipă, expresia de pe chipul ei fu şovăielnică, apoi se îndepărtă. Alicia lăsă capul în jos.

— Colonele, poți să începi! spuse Peter.

Henneman se apropie de Alicia pe la spate. Îşi pusese o pereche de mănuşi din cauciuc; în mâini avea o tijă de metal, înfăşurată la un capăt cu o sârmă din cupru şi legată la celălalt printr-un fir lung de generatorul care alimenta luminile. Când vârful tijei o atinse pe Alicia pe ceafă, aceasta sări în sus, cu umerii traşi înapoi şi cu pieptul înainte, de parcă ar fi fost străpunsă cu o țepuşă. Însă nu scoase niciun sunet. Rămase astfel preț de câteva secunde, fiecare muşchi din corpul ei fiind ca o coardă întinsă. Apoi aerul îi ieşi afară din plămâni, iar ea se prăbuşi cu fața în țărână.

— A leşinat?

Henneman îi dădu un ghiont Aliciei cu vârful cizmei.

— Aşa se pare.

— *De ce,* Peter?

— Îmi pare rău, Amy. Dar nu pot avea încredere în ea.

Un camion dădea cu spatele spre ei. Doi bărbați săriră din compartimentul de marfă, coborând trapa de descărcarel.

— În regulă, domnilor, zise Peter. S-o ducem pe femeia aceasta la împrejmuire. Şi aveți grijă! Să nu uitați ce este de fapt.

60

05:30. Peter stătea împreună cu Apgar pe pasarelă, urmărind cum se crăpa de ziuă. Ceata se risipise cu o oră înainte de răsărit – lăsând în urmă o linişte vastă, profundă, ca un val ce se retrage de la țărm, ca să se piardă înapoi în

masa întunecată a mării. Nu rămăsese decât o fâşie lată de sol bătătorit şi, dincolo de ea, câmpuri de porumb culcat la pământ.

— Cred că asta a fost pentru astă-seară, spuse Apgar.

Vorbise pe un ton grav, resemnat. Aşteptau, fără să vorbească, fiecare singur cu gândurile lui. Trecură astfel câteva minute, apoi cornul sună – o izbucnire de sunet precum o gură mare de aer, urmată de inevitabila expirație, un oftat asupra văii, ca mai apoi să se piardă. Peste tot prin oraş, oameni înfricoşați ieşeau de prin subsoluri şi de prin adăposturi, de prin dulapuri şi de sub paturi. Bătrâni, vecini, familii cu copii. Se uitau unii la alții cu ochi mari şi obosiți: S-a sfârşit? Suntem în siguranță?

— Ar trebui să dormi puțin, îi spuse Apgar.

— Şi tu, la fel.

Şi totuşi, niciunul dintre ei nu se clinti din loc. Pe Peter îl ardea stomacul – nu-şi putea aminti când mâncase ultima oară – în vreme ce restul corpului şi-l simțea amorțit, aproape imponderabil. Fața şi-o simțea uscată ca hârtia. Nevoile fiziologice: lumea putea să se sfârşească, şi tu tot trebuia să te duci să te uşurezi.

— Ştii, spuse Apgar, căscând în pumn, cred că Chase pune ceva la cale. Poate c-ar trebui să îi lăsăm pe copii să afle despre ce e vorba.

— E o propunere interesantă.

— Deci chiar ai fi împuşcat-o?

Întrebarea îl măcinase toată noaptea.

— Nu ştiu.

— Ei bine, nu-ți bate capul cu asta. Eu nu aş face-o.

O pauză, apoi:

— Donadio a avut dreptate în privința unui singur lucru. Chiar dacă am reuşi să îi ținem la distanță, nu avem suficient combustibil cât să stăm cu luminile aprinse pentru mai mult de câteva nopți.

Peter păşi spre metereze. O dimineață cenuşie, lumina ei indiferentă şi extenuată părea în acord cu ei.

— Eu am permis să se întâmple una ca asta.

— Noi toți am permis.

— Nu, asta e din vina mea. Nu ar fi trebuit să deschidem niciodată porțile.

— Şi ce era să faci? Nu-i poți ține pe oameni încuiați la nesfârşit.

— Nu mă ajuți.

— Scot doar în evidență realitatea. Dacă vrei să acuzi pe cineva, acuz-o pe Vicky. La naiba, acuză-mă pe mine! Decizia de a deschide drumul către provincii a fost luată cu mult înainte să vii tu.

— Eu sunt cel care ocupă scaunul prezidențial, Gunnar. Aş fi putut opri asta.

— Şi ai fi iscat o revoluție. Treaba a fost făcută încă de când au dispărut dracii. Mă mir doar că am rezistat atât de mult.

Indiferent de ce spunea Gunnar, Peter ştia adevărul. Îşi lăsase garda jos, îngăduindu-şi să creadă că totul era acum de domeniul trecutului – războiul, viralii, vechiul mod de a rezolva lucrurile – iar acum pieriseră două sute de mii de oameni.

Henneman şi Chase înaintau cu paşi mari pe pasarelă. Chase arăta de parcă ar fi dormit pe sub vreun pod, însă Henneman, care dintotdeauna ținuse la înfățişarea sa, reuşise cumva să treacă de noapte fără să-şi deranjeze niciun fir de păr din cap.

— Aveți ordine pentru noi, domnule general? întrebă colonelul.

Nu era momentul să renunțe la apărare, însă oamenii aveau nevoie de odihnă. Apgar îi pusese în ture de câte patru ore: o treime, la zid, o treime, patrulând de-a lungul perimetrului şi o treime, în cazarmele lor.

— Şi acum ce urmează? întrebă Chase, după plecarea lui Henneman.

Însă Peter nu-l mai asculta; o idee începuse să prindă contur în mintea lui. Ceva vechi, ceva din trecut.

— Domnule preşedinte?

Peter se întoarse spre cei doi bărbați.

— Gunnar, care sunt punctele noastre slabe? În afară de poartă.

Apgar se gândi un moment, apoi spuse:

— Zidurile sunt solide. Barajul e practic de neclintit.

— Deci poarta ar fi problema.

— Aşa aş zice.

Avea oare să meargă? Posibil.

— În două ore, în biroul meu! spuse Peter.

— Deschide uşa!

Ofițerul descuie lacătul; Peter păşi înăuntru. Alicia stătea pe podeaua celulei. Mâinile şi brațele îi erau legate în lanțuri dinaintea ei; un al treilea lanț îi lega mâinile de un inel mare, de fier, din perete. O pânză groasă fusese folosită ca să acopere fereastra, împiedicând orice lumină să pătrundă în încăpere.

— Era şi timpul, spuse ea pe un ton glumeț. Începeam să cred că ai uitat de mine.

— Te anunț eu când termin, îi spuse Peter gardianului.

Acesta îi lăsă singuri. Peter se aşeză pe pat, cu fața la Alicia. O clipă de tăcere, cei doi privindu-se de la un capăt la altul al celulei, o distanță ce părea mai mare decât era în realitate.

— Cum eşti? o întrebă el.

— Ei, ştii tu. Ridică din umeri, cu indiferență: Mai ceva ca un glonț în cap. Aproape că m-ai păcălit, pentru o secundă.

— Eram supărat. Încă sunt.

— Da, mi-am dat seama de asta, zise ea, cercetându-i chipul. Acum, că mă uit mai atent la tine, văd că te ții bine, trebuie să recunosc. Zăpada de pe acoperiş te prinde.

El zâmbi uşor.

— Iar tu eşti neschimbată.

Ea îşi plimbă privirea prin celula cât o cutie.

— Chiar conduci lucrurile pe aici? Eşti preşedinte şi toate cele?
— Cam aşa ceva.
— Îți place?
— Ultimele două zile au fost cam încărcate.
Aceste schimburi de replici înțepătoare, ca un dans pe o melodie auzită doar de ei; nu se putea abține; îi fusese atât de dor de asta.
— M-ai pus în încurcătură, Lish. Ți-ai făcut o apariție pe cinste, noaptea trecută.
— Recunosc, sincronizarea nu a fost prea bună.
— În ochii acestui guvern, tu eşti o trădătoare.
Ea ridică privirea.
— Dar în ochii lui Peter Jaxon ce sunt?
— Ai fost plecată multă vreme. Amy pare să creadă că eşti de partea noastră, dar nu ea trage sforile.
— Sunt de partea ta, Peter. Dar asta nu schimbă situația. În cele din urmă, va trebui să i-o predai. Nu ai cum să-l învingi.
— Vezi, aici e problema mea. Nu te-am auzit niciodată vorbind aşa despre nimic.
— E o chestiune diferită. *Fanning* este diferit. A controlat totul încă de la bun început. Singurul motiv pentru care am putut să-i ucidem pe Cei Doisprezece este pentru că el ne-a *lăsat.* Nu suntem decât nişte pioni pe tabla lui de joc.
— Atunci, de ce să te încrezi în el acum?
— Poate că nu m-am făcut înțeleasă. Nu mă încred deloc în el.
— „Te-a alinat. A avut grijă de tine.“ Îmi amintesc bine?
— E adevărat, Peter. Dar nu e acelaşi lucru.
— Va trebui să te străduieşti mai mult de atât.
— De ce? Aşa o să mă crezi? Din câte văd eu, nu ai de ales.
— Cu cine vorbesc aici? Cu tine sau cu Fanning?
Privirea îi fu aprinsă de mânie; cuvintele lui îşi atinseseră ținta.

— Am depus un jurământ, Peter. La fel ca tine, la fel ca Apgar, la fel ca fiecare bărbat care a fost pe zid noaptea trecută. Am rămas cu Fanning pentru că am crezut că aşa o să lase oraşul Kerrville în pace. Da, a fost bun cu mine. N-am spus niciodată că n-a fost. Crezi sau nu, chiar mi-este milă de el, asta, până când îmi aduc aminte ce este de fapt.

— Şi ce este, mai precis?

— Duşmanul.

Minţea oare? Pentru o clipă, acest lucru nici nu conta; faptul că ea voia ca el s-o *creadă* era avantajul de care se putea folosi.

— Spune-mi cu ce ne confruntăm, câţi draci ne aşteaptă acolo.

— Cred că ai văzut şi singur noaptea trecută.

— Restul armatei lui Fanning este în New York. Cu alte cuvinte, îi ţine de rezervă.

Alicia încuviinţă din cap.

— Nu am fost urmărită, dacă la asta te gândeşti. Restul sunt în reţeaua de canalizare a oraşului.

— Şi nu ştii ce vrea de la Amy?

— Ţi-aş spune, dacă aş şti. E zadarnic să încerci să-l înţelegi pe Fanning. E un om complicat, Peter. Am stat cu el douăzeci de ani şi tot n-am ajuns să-l desluşesc pe deplin. În majoritatea timpului, pare doar trist. Nu-i place ce a devenit, dar crede că astfel s-a făcut dreptate. Sau cel puţin asta vrea să creadă.

Peter se încruntă.

— Nu înţeleg.

Alicia îşi luă o clipă de răgaz ca să-şi adune gândurile, apoi spuse:

— În gară e un ceas. Acum multă vreme, Fanning trebuia să se întâlnească acolo cu o femeie. Ridică privirea: E o poveste lungă. Pot să ţi-o zic, dar o să ne ia ore bune.

— Spune-mi versiunea scurtă.

— Pe femeie o chema Liz. Era soţia lui Jonas Lear.

Peter nu se aştepta la asta.

— Da, şi pe mine m-a surprins. Se cunoşteau. Fanning a iubit-o încă din studenție. Când s-a măritat cu Lear, aproape că a renunțat la tot, dar nu chiar. Apoi ea s-a îmbolnăvit. Era pe moarte, un fel de cancer. Se pare că şi ea îl iubise, în tot timpul ăsta. Ea şi Fanning plănuiseră să fugă împreună, să-şi petreacă ultimele ei zile cu el. Dacă-l auzi pe el povestindu-ți, Peter, pur şi simplu ți se sfâşie inima. Trebuia să se întâlnească la ceas, dar Liz nu a mai venit. Murise pe drum, doar că Fanning nu avea de unde să ştie asta; aşa că a crezut că se răzgândise. În noaptea aceea, s-a îmbătat într-un bar şi s-a dus acasă cu o femeie. Era o străină, nu o cunoştea. A ucis-o.

— Deci, cu alte cuvinte, este un criminal.

Alicia însă nu era de acord.

— Ei bine, din ce povesteşte el, a fost un accident. Aproape că-şi pierduse mințile de supărare; credea că viața lui se sfârşise. Ea îl amenințase cu un cuțit, încercase să iasă din strânsoarea lui, după care a căzut direct în el.

— L-au condamnat la moarte, ca pe Cei Doisprezece.

— Nu, a scăpat. Chiar s-a simțit oribil din cauza chestiunii ăsteia. Era dat peste cap, nu era un ucigaş înrăit sau, cel puțin, nu încă. Abia mai târziu a plecat cu Lear în America de Sud, de unde provine şi virusul. Lear îl căuta de ani buni; a crezut că-şi poate salva soția, deşi, pe atunci, era un subiect controversat. Fanning îl descrie ca fiind complet obsedat.

— Aşa a contractat Fanning virusul?

Alicia dădu aprobator din cap.

— Din câte-mi dau seama din povestea lui Fanning, a fost o pură întâmplare, deşi el consideră că e vina lui Lear. După ce fost infectat, Lear l-a adus înapoi în Colorado. Acesta încă spera să folosească virusul drept un remediu împotriva tuturor bolilor, dar atunci s-a implicat Armata. Aceştia voiau să creeze cu ajutorul virusului o armă, un fel

de supersoldat. Aici intră în schemă cei doisprezece deţinuţi.

Peter rămase pe gânduri o clipă. Apoi, ca şi cum gândurile i se limpeziră, spuse:

— Dar cum rămâne cu Amy? Cu ce scop a fost creată ea?

— Cu niciun scop; în cazul lui Amy, a fost mâna lui Lear. A folosit un alt tip de virus, care nu provenea din tulpina celui adus de Fanning. De-asta nu e ca restul. În plus, era şi foarte mică. Mă gândesc că îşi dăduseră seama cât de prost ieşise totul şi voiau oarecum să îndrepte lucrurile.

— Ciudat mod de a le îndrepta.

— Cum spuneam, Fanning e de părere că tipul era dus cu pluta. În orice caz, în mintea lui Fanning, Amy este peştele care a scăpat din plasă. Uciderea Celor Doisprezece a fost un test – nu pentru noi, de vreme ce nu am avut niciodată vreo şansă împotriva lor. Ci pentru ea. Nu ştiu de ce nu mi-am dat seama atunci de faptul că Fanning îi strânsese pe toţi într-un asemenea loc. Nu îi avusese niciodată la inimă, asta ca să nu spunem mai mult. O adunătură de psihopaţi, aşa îi numea.

— Iar el nu e?

Alicia ridică din umeri.

— Depinde ce definiţie îi dai. Dacă te referi la faptul că nu ştie să deosebească binele de rău, aş spune că nu e. De fapt, e destul de bine pus la punct cu subiectul. Ceea ce e ciudat în cazul lui e partea pe care nu am reuşit s-o descifrez. Un drac obişnuit nu are sentimente – e doar o maşină de mâncat. Fanning se gândeşte la toate. Poate că Michael ar putea ţine pasul cu el, dar eu nu am reuşit niciodată. Face totul în goana calului.

— Dar de ce s-o testeze? Ce încerca să afle?

Alicia îşi întoarse privirea, apoi spuse:

— Presupun că voia să ştie dacă într-adevăr e diferită de ceilalţi. Nu cred că are de gând s-o omoare. Ar fi mult prea evident. Dacă ar trebui să-mi dau cu părerea, aş zice că toate astea se reduc la relaţia pe care o avea cu Lear.

Fanning îl ura pe tip. Îl ura cu adevărat. Şi nu doar din cauza a ceea ce i-a făcut Lear. E mai mult de atât. Lear a creat-o pe Amy cu gând să îndrepte lucrurile. Şi poate că Fanning nu suportă ideea asta. Cum spuneam, în mare pare a timpului, pare supărat. Stă în gară, cu ochii lipiți de ceas, ca şi cum, pentru el, timpul s-a oprit în loc atunci când Liz nu şi-a făcut apariția.

Peter o aşteptă să continue, însă Alicia părea că sfârşise ce avea de zis.

— Noaptea trecută ai spus că arată ca un bărbat obişnuit.

Ea încuviință din cap.

— Cel puțin la înfățişare, deşi sunt câteva aspecte diferite. De exemplu, e mai sensibil la lumină decât mine. Nu doarme niciodată sau aproape niciodată. Îi place mâncarea caldă. Şi – îşi folosi degetul mare şi arătător ca să mimeze colții – are aşa ceva.

Peter se încruntă.

— Colți?

Ea aprobă din cap.

— Doar pe ăştia doi.

— Aşa a fost dintotdeauna?

— Nu chiar. La început, a fost ca restul. Dar ceva s-a întâmplat, un accident. A căzut într-o carieră inundată. Asta s-a întâmplat mai demult, la doar câteva zile după ce a scăpat din laboratorul proiectului NOAH. Niciunul dintre noi nu poate înota, aşa că s-a dus direct la fund. Când s-a trezit, zăcea pe mal, arătând cum arată acum. Făcu o pauză, privindu-l cu ochi mijiți, ca şi cum şi-ar fi dat atunci seama de ceva. Asta i s-a întâmplat şi lui Amy?

— Ceva de genul ăsta.

— Dar nu vrei să-mi spui ce anume.

Peter nu răspunse.

— Apa poate să-i transforme şi pe Cei Mulți ai lui?

— Fanning spune că nu, doar pe el l-a transformat.

Peter se ridică de pe pat. Fu străbătut de un val de ameţeală: chiar avea nevoie să se întindă, fie şi numai pentru câteva minute. Dar părea important să nu o lase să vadă cât de extenuat era – un obicei vechi, din zilele când cei doi stăteau de pază împreună, fiecare dintre ei încercând să fie mai bun decât celălalt. *Uite ce pot face eu, tu poţi?*

— Scuze pentru lanţuri.

Alicia îşi ridică mâinile, examinându-şi încheieturile cu o expresie neutră pe chip – ca şi cum nu ar fi fost ale ei, ci ale altcuiva. Ridică din umeri şi le lăsă să-i cadă înapoi în poală.

— Nu contează. Nu e ca şi cum ţi-am făcut viaţa mai uşoară.

— Ai nevoie de ceva? Mâncare, apă?

— Ţin un regim aparte în ultima vreme.

Peter înţelese la ce se referea.

— O să văd ce pot face.

O clipă de tăcere, amândoi stânjeniţi de ciudăţenia situaţiei.

— Ştiu că nu vrei să mă crezi, zise atunci Alicia. La naiba, nici eu nu aş face-o! Dar îţi spun adevărul.

Peter nu răspunse.

— Am fost *prieteni*, Peter. În toţi acei ani, ai fost singurul pe care m-am putut baza de fiecare dată. Ne-am fost mereu alături.

— Aşa este.

— Spune-mi doar că asta mai contează și acum pentru tine.

Privind-o, îşi aduse aminte de noaptea în care îşi luaseră rămas-bun, pe când erau la garnizoana din Colorado, cu mulţi ani în urmă – de noaptea dinainte să plece pe munte cu Amy. Cât de tânăr fusese pe atunci. Ieşind din baracă şi stând în frigul care le biciuia feţele, simțise că o iubea pe Alicia cu atâta ardoare, cum nu mai iubise pe nimeni în viaţa lui – nici pe părinţii lui, nici pe Mătuşica, nici măcar

pe fratele lui, Theo: pe nimeni. Nu era iubirea unui bărbat pentru o femeie, nici a unui frate pentru o soră, ci ceva mai profund, redus la esență: o energie subatomică, de legătură, pe care nu o putea descrie în cuvinte. Peter nu-şi mai amintea ce-şi spuseseră unul altuia; rămăsese doar cu trăirea, asemenea urmelor în zăpadă. Era unul dintre acele momente când încă părea posibil să înțelegi viața şi ce însemna să trăieşti – fusese suficient de tânăr cât să creadă că acest lucru era posibil – iar amintirea aducea cu sine o emoție tulburător de vie, de parcă n-ar fi trecut trei decenii de la acel ceas îndepărtat şi rece în care stătuse în lumina protectoare a curajului Aliciei. Însă alungă amintirea într-o clipită, revenind în prezent, totuși purtând în suflet o tristețe apăsătoare. Două sute de mii de sufletele pieriseră şi numai Alicia era de vină pentru asta.

— Da, răspunse el. Contează. Dar mi-e teamă că asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

Bătu de trei ori cu putere în uşă. Lacătele fură descuiate, iar în prag apăru gardianul.

— Nu fi prost, Peter! Fanning este exact cum ți l-am descris. Nu ştiu ce ai de gând, dar nu o face.

— Mulțumesc, spuse el gardianului. Am terminat aici.

Lanțurile care o legau pe Alicia de perete zăngăniră pe când aceasta trase de ele.

— Ascultă-mă, fir-ar să fie! Nu ai cum să te pui cu el!

Însă cuvintele ei abia dacă îi mai ajunseră la urechi; Peter pornise deja cu paşi mari de-a lungul coridorului.

61

Iar acum, draga mea Alicia, te afli în mijlocul lor.

De unde ştiu asta? Pentru că eu ştiu totul; sunt un milion de minți, un milion de trecuturi, un milion de ochi cercetători. Eu sunt peste tot, draga mea Alicia, şi te urmăresc de pretutindeni. Te-am urmărit încă de la început,

te-am analizat şi am tras concluziile. Ar fi prea mult dacă ţi-aş spune că te-am simţit venind pe lume – un boţ de om, care scâncea, sângele fierbinte şi bătăios curgându-ţi deja prin vine? S-ar zice, fireşte, că e cu neputinţă. Şi totuşi a fost adevărat. Aceasta este puterea fermecătoare a providenţei: totul pare în bună rânduială, totul cunoscut, atât în trecut, cât şi în viitor.

Şi ce intrare ţi-ai mai făcut! Ce declaraţie îndrăzneaţă, ce spectacol, cu ce atitudine autoritară ai păşit în luminile oraşului ca să-ţi revendici drepturile! Cum se putea ca locuitorii acelei cetăţi asediate să nu cadă pradă farmecului tău, cuceriţi de dramatica ta sosire? *Eu sunt Alicia Donadio, căpitan al Forţelor Expediţionare!* Iartă, Alicia, aceste flecăreli; sunt într-o dispoziţie de zile mari. Omenirea nu a mai văzut o creaţie care să-ţi semene de când marele Ahile s-a înfăţişat dinaintea puternicei cetăţi Troia. Dincolo de acele ziduri începe, fără îndoială, o discuţie aprinsă. Dezbateri, edicte, ameninţări şi contraatacuri – scenariul de rigoare al unui oraş aflat sub asediu. Să luptăm? Să fugim? Demne de cinste şi de admiraţie, totuşi – şi trebuie să-mi scuzi analogia –, aceste discuţii sunt întocmai ca apa pe care o împroaşcă cineva care se îneacă: te face să te duci şi mai repede la fund.

În absenţa ta, Alicia, am zis să umplu eu o pagină din cartea ta. Noapte de noapte, aud chemarea întunericului; picioarele mă poartă iar pe străzile măreţului Gotham. Vara a venit în sfârşit pe această insulă a exilului. Printre ramuri, păsările ciripesc; copacii şi florile răspândesc în aer miresmele lor seducătoare; creaturi nou-născute de orice fel iau în piept viaţa cu paşi nesiguri. (Noaptea trecută, aducându-mi aminte de faptul că-ţi făceai griji pentru puterile mele, am devorat şase iepuraşi tineri în cinstea ta.) Ce este această nouă senzaţie de nelinişte dinăuntrul meu? Rătăcind prin labirintul de sticlă, de oţel şi de piatră al Manhattanului, mă simt mai aproape de tine, e adevărat,

dar mai e ceva: trecutul îşi face simţită prezenţa atât de intens, încât aproape că mă cuprinde ameţeala. La urma urmei, era vară când m-am dus la New York pentru înmormântarea prietenului meu, Lucessi, oraşul cuprinzându-mă pentru prima oară în îmbrăţişarea lui drăgăstoasă. Am închis ochii şi iată-mă acolo, cu Liz, femeia şi locul fiind de neseparat. Ceasul arăta ora stabilită, ieşind apoi în cea mai umedă căldură umană a orei de vârf din sezon; încapsularea bruscă a taxiului, cu bancheta lui roasă din vinilin, care purta urmele celor un milion de ocupanţi dinaintea mea; parada umanităţii revărsate care aglomera străzile şi trotuarele; zgomotul nerăbdător al claxoanelor şi ţipetele sirenelor ca ale unor pisici în călduri; turnurile maiestuoase din centrul oraşului, îmbrăcate în lumina strălucitoare a amurgului; percepeam totul, o senzaţie aprinsă, aproape dureroasă, un val de informaţii neselectate asaltându-mi creierul, toate devenind pe veci asociate cu ea, cea mult iubită şi veşnică. Umerii ei lucioşi şi sărutaţi de soare. Mirosul vag, femeiesc, al transpiraţiei ei în spaţiul închis al taxiului. Chipul ei palid, expresiv, atins de mortalitate, şi privirea ei mioapă, mereu căutând să pătrundă lucrurile în adâncul lor. Desăvârşirea mâinii ei într-a mea, pe când ne plimbam împreună pe străzile întunecate, singuri printre milioane de oameni. Se spune că, în timpuri străvechi, nu exista decât un singur gen şi că omenirea a trăit într-o asemenea stare binecuvântată până când, drept pedeapsă, zeii ne-au împărţit pe din două, o mitoză crudă ce ne-a făcut să rătăcim de-a pururi pe pământ în căutarea jumătăţii noastre, o încercare de a ne reîntregi.

Asta am simţit când i-am luat mâna într-a mea, Alicia: ca şi cum, dintre toţi oamenii de pe pământ, îmi găsisem jumătatea.

M-a sărutat într-adevăr în noaptea aceea, adormit fiind? Sau nu a fost decât un vis? Care e diferenţa? Acesta este

New Yorkul meu, aşa cum a fost cândva al atâtor altora: sărutul la care visezi.

Totul e însă pierdut – la fel ca oraşul dragostei tale, Alicia, oraşul lui Rose a ta. *Sună-l pe Fanning,* scrisese prietenul meu Lucessi. *Sună-l pe Fanning şi spune-i că dragostea e totul, că dragostea e durere şi că dragostea îți este luată.* Câte ore stătuse atârnat acolo? Câte zile şi câte nopți zăcuse mama pe patul morții, plutind în acea mare a agoniei? Şi eu unde eram? Ce proşti suntem! Ce proşti suntem noi, muritorii!

Astfel se apropie ceasul socotelilor. Lui Dumnezeu îi adresez justa-mi nemulțumire; El a fost cel care ne-a fluturat dragostea pe la nas, precum o jucărie colorată care atârnă deasupra pătuțului unui copil. Din nimic a făcu această lume a durerii; şi în nimic se va întoarce.

Ştiu că ea este aici, ai spus. *Îmi dau seama din vocea ta.*

Şi eu din a ta, draga mea Alicia. Şi eu din a ta.

62

Doi soldați, înarmați cu puşti, stăteau la capătul coridorului. La apropierea lui Peter, luară poziția de drepți, salutând scurt.

— Totul în regulă pe-aici? întrebă Peter.

— Doamna doctor Wilson a venit acum ceva vreme.

— Altcineva?

Voia să ştie dacă trecuse Gunnar pe acolo sau poate Greer.

— Nu de când ne-am început noi tura.

Uşa se deschise când păşi pe verandă: Sara apăru în prag, ducând săculețul ei din piele în care-şi ținea instrumentele. Privirile lor se întâlniră, iar Peter înțelese pe dată. O îmbrățişă, apoi se depărtă.

— Nu ştiu ce să spun, începu el.

Părul îi era ud şi lipit de frunte, ochii umflați şi obosiți.

— Cu toții am ținut la ea.

— Mulțumesc, Peter, răspunse ea pe un ton sec, lipsit de orice emoție. E adevărat ce se spune de Alicia?

El încuviință din cap.

— Ce ai de gând să faci cu ea?

— Nu ştiu încă. Momentan, e închisă în împrejmuire.

Sara nu comentă nimic; nici nu era nevoie. Expresia de pe fața ei spunea totul. *Am avut încredere în ea, acum uite ce s-a întâmplat.*

— Cum se simte Amy? întrebă Peter.

Sara scoase un oftat.

— Poți să te duci s-o vezi. Sunt puțin depăşită de situație, dar, din câte îmi dau seama, e bine. Bine în sensul *omenesc* al cuvântului. Puțin subnutrită şi foarte slăbită, dar i-a trecut febra. Dacă ai fi adus-o aici şi nu mi-ai fi zis cine este, ți-aş fi spus că e o femeie perfect sănătoasă, trecută de douăzeci de ani, care doar ce a scăpat de o răceală urâtă. Să-mi explice cineva ce se întâmplă.

Peter îi relată povestea, pe cât de concis putu: despre *Bergensfjord,* despre viziunea lui Greer, despre transformarea lui Amy.

— Şi ce o să faci? întrebă Sara.

— Încă mă gândesc.

Sara părea uimită; informația începea să-şi facă efectul.

— Poate îi datorez nişte scuze lui Michael. Ciudat să ții cont de aşa ceva în vremuri ca astea.

— Va avea loc o şedință la şapte și jumătate în biroul meu. Vreau să vii și tu.

— De ce eu?

Erau multe motive; îl alese pe cel mai simplu.

— Pentru că ai fost parte din asta de la bun început.

— Şi să fiu şi la sfârşit, spuse Sara abătută.

— Să sperăm că nu e cazul.

Ea rămase tăcută, după care spuse:

— O femeie a venit ieri la spital, în travaliu. Era încă devreme, puteam s-o trimitem acasă, dar ea şi soţul ei erau acolo chiar când a sunat cornul. Pe la trei, se decide că e timpul să nască. Închipuie-ţi, un bebeluş, în toiul nebuniei ăsteia. Sara îl fixă pe Peter cu privirea. Ştii ce îmi venea să-i spun?

El clătină din cap.

— Să n-o facă.

Uşa de la dormitor era larg deschisă; Peter se opri în prag. Draperiile erau trase, inundând astfel încăperea într-o lumină slabă, gălbuie. Amy stătea într-o parte – cu ochii închişi, cu faţa destinsă şi cu un braţ sub pernă. Dădu să iasă, când ea deschise ochii.

— Hei! zise ea cu voce slabă.

— E în regulă. Culcă-te la loc. Voiam doar să văd ce faci.

— Nu, rămâi.

Îşi plimbă privirea prin încăpere.

— Cât e ceasul?

— Nu sunt sigur, dar e devreme încă.

— Sara a trecut pe-aici.

— Ştiu. Am văzut-o când pleca. Cum te mai simţi?

Ea se încruntă, gânditoare.

— Nu… ştiu. Apoi, cu ochi mari, ca şi cum ideea ar fi surprins-o, spuse: Mi-e foame.

O cerinţă atât de obişnuită; Peter încuviinţă din cap.

— Să văd ce pot face.

Ajuns în bucătărie, aprinse soba pe kerosen – pe care n-o mai folosise de luni bune – apoi ieşi să le spună soldaţilor de ce are nevoie. În timp ce aştepta, se spălă; când aceştia se întoarseră cu un mic coş, focul era pregătit. Lapte, ouă, un cartof, o bucată de pâine neagră, densă, şi nişte gem de fructe de pădure într-un borcan sigilat cu ceară. Se puse pe treabă, fericit că avea ceva de făcut care să-i abată mintea de la celelalte lucruri. Într-o tigaie de fier, puse la prăjit cartoful, apoi ouăle; tăie pâinea în felii groase şi le unse cu

gem. De când nu mai pregătise masa pentru cineva? Probabil de la Caleb, de când era mic. Acum mulți ani.

Aranjă micul dejun pe o tavă, turnă nişte lapte într-un pahar şi îi duse totul în dormitor, lui Amy. Se întrebă dacă nu cumva adormise din nou în lipsa lui; în schimb, o găsi trează, stând în capul oaselor. Trăsese draperiile; evident, lumina încetase s-o mai supere. Un zâmbet îi înflori pe chip când îl văzu stând în prag, ca un chelner cu tava în mână.

— Uau! făcu ea.

Peter îi aşeză tava în poală.

— Nu sunt cine ştie ce bucătar.

Amy se holbă la mâncare ca un prizonier eliberat din închisoare după o lungă sentință.

— Nici nu ştiu cu ce să încep. Cu cartoful? Cu pâinea? Apoi, zâmbi hotărâtă: Nu, cu laptele.

Scurse paharul până la ultima picătură şi apoi trecu la restul, înfingând furculița în mâncare ca un lucrător al câmpului.

Peter trase un scaun lângă pat.

— Poate ar trebui s-o iei mai uşor.

Ea ridică privirea, vorbind cu gura plină de ouă.

— Tu nu mănânci?

Era lihnit, dar se bucura s-o privească.

— Mănânc şi eu mai târziu.

Peter se duse la bucătărie, ca să îi umple la loc paharul; când se întoarse, ea îşi golise farfuria. Îi întinse laptele şi o urmări cum îl dă pe gât. O culoare sănătoasă i se întorsese în obraji.

— Vino lângă mine! spuse ea.

Peter luă tava şi se aşeză pe marginea patului. Amy îşi strecură mâna într-a lui.

— Mi-a fost dor de tine, îi zise ea.

Totul părea atât de ireal, să stea aici împreună, vorbind cu ea.

— Îmi pare rău că am îmbătrânit.

— O, cred că te-am întrecut de mult la capitolul ăsta!

Aproape că râse. Erau atât de multe lucruri pe care voia să i le spună. Arăta aşa cum îi apărea şi în vise; singura diferență era părul scurt. Ochii ei, căldura zâmbetului ei, glasul ei –, toate erau identice.

— Cum a fost pe navă?

Deveni abătută; cu degetul arătător, îi mângâie uşor dosul palmei.

— M-am simțit singură. Străină. Dar Lucius a avut grijă de mine.

Îşi ridică privirea spre el.

— Îmi pare rău, Peter, n-aveam cum să-ți spun.

— De ce nu?

— Pentru că am vrut să-ți trăieşti viața. Să fii... fericit. Am auzit că ți se spune „tata“. Mă bucur şi pentru tine, şi pentru Caleb.

— Ştii că s-a căsătorit? Cu Pim.

— Pim, repetă Amy, zâmbind.

— Au şi un fiu. L-au botezat Theo.

Ea îi strânse uşor mâna.

— Deci există viață, chiar aici. Ce altceva te-a făcut fericit? Vreau să ştiu.

Tu m-ai făcut, se gândi el. Tu m-ai făcut fericit. Am fost cu tine în fiecare noapte de când ai plecat. Am trăit o viață întreagă cu tine, Amy. Însă nu găsi cuvintele potrivite ca să spună acestea.

— Noaptea aceea din Iowa, începu el. A fost de-adevăratelea, nu-i aşa?

— Nu prea mai ştiu sigur ce e adevărat şi ce nu.

— Adică, vreau să spun că s-a întâmplat. Nu a fost un vis.

Amy încuviință din cap.

— Da.

— De ce ai venit la mine?

Amy îşi întoarse privirea, de parcă amintirea îi provoca o durere.

— Nu sunt sigură. Eram confuză. Totul s-a petrecut atât de repede. Probabil că n-ar fi trebuit s-o fac. Mi-era atât de ruşine de ceea ce eram.

— De ce ai crede asta?

— Eram un monstru, Peter.

— Nu şi pentru mine.

Privirile lor se întâlniră şi rămaseră astfel aţintite; mâna ei era caldă, însă nu de la febră; era căldura vieţii. De o mie de ori o ţinuse, şi totuşi, acum parcă era pentru prima oară.

— Alicia e bine? întrebă Amy.

— O, e mai dură de-atât. Ce vrei să fac cu ea?

— Nu cred că decizia îmi aparţine.

— Nu, dar vreau să ştiu ce crezi.

— Nu i-a fost uşor. Stă cu el de multă vreme. Cred că sunt multe lucruri pe care nu vrea să ni le spună.

— Cum ar fi?

Amy rămase pe gânduri o clipă, apoi clătină din cap.

— Nu-ţi pot zice. E foarte tristă. E ca şi cum ar avea o cutie încuiată cu lacăt înăuntrul ei, pe care nu pot s-o deschid. Privirile li se întâlniră din nou. Are nevoie să te încrezi în ea, Peter. Pe de o parte sunt eu, Fanning este pe de alta. Între noi, eşti tu. Pentru tine a venit de fapt. Are nevoie să ştie cine este. Şi nu doar cine, ci şi ce este.

— Şi ce este?

— Ce a fost dintotdeauna. O parte din asta, o parte din noi. Tu eşti familia ei, Peter. Ai fost de la bun început. Şi are nevoie să ştie că încă mai eşti.

Peter simţi adevărul spuselor ei. Însă faptul că le ştia nu însemna că le şi crede. Aici era nenorocirea, se gândi el.

— Nu te duci cu ea, spuse el. Nu pot să permit aşa ceva.

— Posibil să nu ai de ales. Alicia are dreptate, oraşul nu poate rezista la infinit. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să-l înfruntăm.

— Nu-mi pasă. Te-am pierdut o dată. Nu am de gând să te pierd din nou.

Zgomot de paşi pe hol: Peter se întoarse tocmai când Caleb apăru în prag, cu Pim în spatele lui.

O clipă, fiul lui Peter păru nedumerit. Apoi, o lumină caldă îi apăru în priviri.

— Chiar tu eşti! zise el.

Amy zâmbi.

— Caleb, cred că aş vrea să te îmbrățişez.

Peter se dădu înapoi; Amy se ridică în coate, pe când Caleb se aplecă deasupra patului, cei doi îmbrățişându-se. Se depărtară apoi, continuând însă să se țină de brațe, uitându-se unul la altul cu fețe zâmbitoare. Peter înțelese ceea ce vedea: legătura profundă pe care o aveau Amy şi fiul lui, dinainte de Iowa, pe când Amy avea grijă de el la orfelinat.

— Pari atât de matură, spuse Caleb, râzând.

Râse şi Amy:

— La fel şi tu.

Caleb se întoarse spre soția lui, vorbind şi făcându-i semne în acelaşi timp.

— Amy, ea este Pim, soția mea. Pim, ea este Amy.

— *Încântată de cunoştință, Pim!* îi spuse Amy prin semne.

— *Asemenea,* răspunse Pim.

Mâinile lui Amy se mişcau repede şi cu pricepere.

— *Ai un nume foarte frumos. Eşti exact cum mi te-am imaginat.*

— *Şi tu, la fel.*

Caleb se uita lung la cele două femei; abia atunci îi trecu prin minte lui Peter că schimbul de replici la care doar ce fusese martor era, practic vorbind, imposibil.

— Amy, spuse Caleb, cum ai făcut asta?

Ea se încruntă, uitându-se la degetele răsfirate.

— Nu ştiu să-ți zic. Presupun că surorile m-au învățat.

— Niciuna dintre ele nu cunoaşte limbajul semnelor.

Ea îşi lăsă mâinile în poală şi ridică privirea.

— Ei bine, trebuie să mă fi învățat cineva. Altfel de unde să fi ştiut?

Se auzi din nou zgomot de paşi; un aer de sobrietate oficială pătrunse în încăpere odată cu Apgar.

— Domnule preşedinte, îmi cer scuze că vă întrerup, dar m-am gândit că vă găsesc aici. Făcu un semn din bărbie spre pat: Scuzați-mă, doamnă. Cum vă simțiți?

Amy stătea în capul oaselor acum, cu mâinile aşezate în poală.

— Mult mai bine, mulțumesc, domnule general.

Acesta îşi îndreptă atenția spre Caleb.

— Locotenente, nu trebuia să fii la cazarmă?

— Nu eram obosit, domnule.

— Nu asta te-am întrebat. Şi nu te uita la tatăl tău – asta nu-l priveşte pe el!

Caleb o luă pe Amy de mână şi i-o strânse pentru o ultimă oară.

— Să te faci bine, da?

— Acum, domnule Jaxon.

Caleb făcu un semn iute şi de nedescifrat lui Pim, apoi ieşi din încăpere.

— Dacă ați terminat aici, continuă Apgar, aş zice că e timpul. Oamenii aşteaptă.

Peter se întoarse spre Amy.

— Trebuie să plec.

Amy păru să nu-l fi auzit; privirea îi era ațintită asupra lui Pim. Clipele treceau, cele două femei privindu-se una pe alta cu o intensitate aproape palpabilă, ca şi cum ar fi fost angrenate într-o conversație mută.

— Amy?

Ea tresări, întrerupând conexiunea. Păru să-i ia o secundă până să-şi dea seama unde anume se află. Apoi spuse, pe un ton foarte calm:

— Da.

— O să te descurci? mai întrebă Peter.

Zâmbi din nou, dar nu la fel ca mai înainte – era mai degrabă un zâmbet menit să-l liniştească decât ceva sincer. Era ceva superficial, poate chiar forțat.

— De minune!

63

— Oglinzi, repetă Chase.

De jur-împrejurul mesei de conferinţă, în sensul acelor de ceasornic de la stânga lui Peter, stăteau jucătorii, consilierii de război ai lui Peter: Apgar, Henneman, Sara, Michael şi Greer.

— Nu trebuie să fie neapărat oglinzi. Orice suprafaţă reflectorizantă e bună, atâta vreme cât se pot vedea în ea.

Chase trase adânc aer în piept şi îşi puse mâinile pe masă.

— Ăsta e cel mai nebunesc lucru pe care l-am auzit vreodată.

— Ba nu e nebunesc deloc. Acum treizeci de ani, în Las Vegas, eu şi Lish fugeam de o ceată de trei, când am fost încolţiţi într-o bucătărie. Nu mai aveam nici muniţie, practic rămăseserăm cam descoperiţi. Nişte oale şi tigăi atârnau din tavan. Am luat una ca s-o folosesc pe post de bâtă, dar când am ridicat-o spre primul viral, afurisitul a încremenit locului, ca hipnotizat. Şi aia era doar o tigaie din cupru. Michael, ajută-mă!

— Are dreptate. Am văzut totul.

Apgar îl întrebă pe Michael.

— Deci ce le face? De ce îi încetineşte?

— Greu de spus. Aş zice că e un fel de memorie reziduală.

— Adică?

— Adică nu le place ce văd, pentru că nu corespunde cu ideea pe care o au asupra propriei înfăţişări. Se întoarse apoi înspre Peter: Ţi-aduci aminte de viralul cu care te-ai luptat în cuşca lui Tifty?

Peter încuviinţă din cap.

— După ce ai omorât-o, i-ai zis ceva lui Tifty. „O chema Emily. Ultima ei amintire era că sărutase un băiat.“ De unde ai ştiut asta?

— A fost acum multă vreme, Michael. Nu pot să explic. Se uita la mine şi s-a întâmplat pur şi simplu.

— Nu doar se uita, se holba. Amândoi o făceați. Oamenii nu se uită în ochii unui viral care e pe punctul de a-i sfâşia în bucăți. Impulsul firesc ar fi, din contră, să nu te uiți. Dar tu te-ai uitat. Şi, întocmai ca oglinzile, ai făcut-o să încremenească în loc.

Michael făcu o pauză, apoi continuă cu o şi mai mare siguranță:

— Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mi se pare mai logic. Aşa se explică o mulțime de lucruri. Când o persoană este luată, primul ei impuls este să se întoarcă acasă. La fel simt şi oamenii pe moarte. Am dreptate, Sara?

Ea încuviință din cap.

— Aşa este. Câteodată, e ultimul lucru pe care îl spun: *Vreau acasă*. Nu-ți pot zice cât de des am auzit asta.

— Deci viralul este o persoană infectată cu un virus foarte puternic şi agresiv. Dar undeva în adâncul lor îşi aduc aminte cine au fost. În faza de tranziție, să spunem aşa, amintirea devine din ce în ce mai îndepărtată, dar nu dispare complet. E doar un sâmbure, dar e acolo. Ochii sunt suprafețe reflectorizante, la fel ca oglinzile. Când se văd, amintirea se ridică la suprafață şi îi bagă în ceață. Asta îi opreşte, acel sentiment de nostalgie aproape. E durerea de a-şi aminti cum era când erau oameni şi văzându-se ce au ajuns acum.

— Asta da, teorie! spuse Henneman.

Michael ridică din umeri.

— Poate, poate nu fac decât să-mi răcesc gura de pomană, n-ar fi pentru prima oară. Dar dați-mi voie să vă întreb ceva, domnule colonel. Ce vârstă aveți?

— Poftim?

— Şaizeci? Şaizeci şi trei?

— Am cincizeci şi opt, mulțumesc, spuse el pe un ton uşor iritat.

— Greşeala mea. Vă uitați în oglindă?

— Încerc să evit.

— Întocmai. În mintea dumneavoastră, ați rămas aceeaşi persoană dintotdeauna. La naiba, eu încă mă simt de şaptesprezece ani. Dar realitatea este cu totul alta şi e deprimant. Nu văd niciunul de douăzeci de ani la masa asta, aşa că aş spune că nu sunt singurul.

Peter se întoarse spre şeful de stat major.

— Ford, avem obiecte reflectorizante? Trebuie să acoperim toată poarta, şi ar fi bine să avem pentru măcar o sută de metri de fiecare parte, cu cât mai mult, cu atât mai bine.

Rămase pe gânduri o clipă, apoi spuse:

— Foile de tablă galvanizată pentru acoperiş ar putea să meargă. E destul de strălucitor.

— Câte avem?

— Mare parte a fost luată în provincii, dar ar trebui să avem destule. Putem lua şi de pe case, dacă e nevoie.

— Pune oamenii la treabă. De asemenea, trebuie să reîntărim poarta. Spune-le să închidă afurisenia dacă e necesar.

— Dar cum o să mai iasă oamenii? întrebă Chase nedumerit.

— Nu ieşitul e problema acum. Pentru moment, n-o vor mai face.

— Domnule preşedinte, dacă îmi permiteți, interveni Henneman. Să presupunem că planul o să funcționeze – o presupunere mai mult decât indulgentă, după părerea mea – ne rămân încă o sută de mii de virali în libertate. Nu ne putem ascunde pe veci în spatele zidurilor.

— Țin să te contrazic, domnule colonel, pentru că asta este exact ce am făcut în California. Prima Colonie a rezistat aşa aproape un secol, cu doar o parte din resursele noastre. Am rămas doar câteva mii de oameni, o populație uşor de

susținut dacă procedăm cum trebuie. În interiorul zidurilor, avem suficient teren arabil pentru hrană şi pentru animale. Râul ne oferă o sursă continuă de apă potabilă, bună şi pentru irigații. Cu ceva modificări, încă putem aduce combustibil de la Freeport în transporturi mai mici, iar rafinăria în sine poate fi apărată. Cu o raționalizare atentă, folosind tot petrolul rafinat pe care îl avem pentru lumini, ar trebui să ne descurcăm multă vreme.

— Cum rămâne cu armele?

— Momentan, ne ajung cele din buncărul lui Tifty şi probabil că vom putea face altele noi, cel puțin peste câțiva ani. După aceea putem folosi arbalete, arcuri şi săgeți cu foc. Ne-am descurcat aşa în Prima Colonie, o să ne descurcăm şi aici.

De jur-împrejurul mesei, linişte; toată lumea gândea acelaşi lucru, Peter era sigur de asta: *Aici s-a ajuns.*

— Cu tot respectul, spuse Michael, dar ce spui e o porcărie şi o ştii prea bine.

Peter se întoarse spre el.

— Poate că oglinzile îi încetinesc. Dar Fanning e încă acolo. Dacă ce spune Alicia e adevărat, viralii pe care i-am văzut noaptea trecută nu sunt decât vârful suliței. Ține în rezervă o întreagă armată.

— Hai să nu ne facem griji pentru asta!

— Nu-mi vorbi de sus. Mă preocupă problema de mai bine de douăzeci de ani.

— Domnule Fisher, interveni Apgar mustrător, îți sugerez să nu mai continui.

— De ce? Ca să ne ducă la moarte pe toți?

— Michael, vreau să mă asculți cu foarte mare atenție.

Peter era supărat. Nu se aşteptase să întâmpine vreo obiecție din partea lui. Ce conta acum era să nu piardă pe nimeni.

— Înțeleg ce simți. Ne-ai spus-o foarte clar. Dar situația nu mai e aceeaşi.

— Doar timpul e diferit, atât. Ne ratăm şansa stând aici. Ar trebui să încărcăm oamenii în autobuze.

— Poate că asta ar fi funcționat înainte. Dar dacă începem acum să transferăm oamenii de aici, o să iasă o revoltă. N-o să mai rămână nimic din locul ăsta. Şi nu avem cum să mutăm şapte sute de oameni la istm pe timpul zilei. Autobuzele alea ar fi prinse în câmp deschis. Nu ar avea nicio şansă.

— Oricum nu avem nicio şansă. Bergensfjordul e tot ce avem. Lucius, nu sta cu mâinile în sân!

Greer părea calm.

— Nu e decizia noastră. Peter e la conducere.

— Nu-mi vine să cred ce aud!

Michael se uită la cei din încăpere, apoi din nou la Peter.

— Fir-ar să fie, eşti prea încăpățânat ca să te recunoşti deja învins!

— Fisher, ajunge! îl avertiză Apgar.

Michael se întoarse spre sora lui.

— Sara, doar nu eşti şi tu de aceeaşi părere? Gândeşte-te la fete!

— La ele mă gândesc. Mă gândesc la toată lumea. Sunt de acord cu Peter. Nu ne-a dus niciodată pe căi greşite.

— Michael, vreau să ştiu dacă eşti cu noi sau nu, spuse Peter. E simplu. Da sau nu.

— Bine. Atunci, spun nu.

— Atunci, eşti liber. Uşa e acolo.

Peter nu era prea sigur de ce avea să urmeze. Preț de câteva secunde, Michael îl țintui cu privirea. Apoi, cu un oftat plin de obidă, se ridică de la masă.

— În regulă. Să-mi dați de veste dacă apucați ziua de mâine. Vii, Lucius?

Greer se uită la Peter, cu sprâncenele ridicate.

— E în regulă, spuse Peter. Cineva trebuie să aibă grijă de el.

Cei doi bărbați plecară. Peter îşi drese glasul şi continuă.

— Important e să trecem de noaptea asta. Mă aştept ca fiecare bărbat în putere să fie pe ziduri, dar vom avea nevoie şi de adăposturi pentru odihnă. Ford?

Chase se ridică, se duse la biroul lui Peter şi se întoarse cu un sul de hârtie, pe care îl desfăşură pe masă, punând greutăți la colțuri.

— Ăsta e unul dintre planurile originale ale constructorilor. Buncărele au fost construite aici – arătă el – aici şi aici. Toate trei datează din primele zile ale oraşului şi niciunul nu a mai fost folosită de zeci de ani, nu de la Incursiunea din Ziua Paştelui. Nu-mi imaginez că ar fi în stare foarte bună, dar, cu mici ajustări, le putem folosi la nevoie.

— Câți oameni încap? întrebă Peter.

— Nu mulți, cel mult câteva sute. Acum aici, continuă el, avem spitalul, în care putem adăposti poate încă o sută. Mai e un buncăr mic sub clădirea asta, vechiul seif al băncii. Plin de dosare şi alte prostii, dar de altfel în stare bună.

— Cum rămâne cu subsolurile?

— Nu sunt prea multe. Câteva, în clădirile comerciale, câteva, în vechile complexuri de apartamente şi putem presupune că sunt şi prin câteva gospodării. Dar, la cum a fost construit oraşul, aproape orice este înălțat pe un pilon sau pe vreun stâlp. Solul de pe malul râului e în mare parte argilos, deci acolo nu sunt. Asta înseamnă un perimetru de la Oraşul H şi până la zidul sudic.

Nu e bine, se gândi Peter. Până acum, acoperiseră mai puțin de o mie de oameni.

— Iar aici e bunicuțul, Chase îndreptă atenția tuturor spre orfelinat, care era marcat cu „HB1“. Când au mutat guvernul din Austin, ăsta a fost unul dintre motivele pentru care au ales Kerrville. Aveau nevoie de un loc sigur în care să doarmă muncitorii care lucrau la construcția zidului şi cei din guvern. Capătul acesta de oraş a fost ridicat în vârful unei mari formațiuni de calcar şi e plină de cavități. Cea mai mare este chiar sub orfelinat şi e adâncă, la mai bine de

zece metri sub pământ. Potrivit vechilor înregistrări, a fost inițial folosită de către surori ca parte din Sistemul Feroviar Subteran, un loc unde să ascundă sclavii fugari înainte de Războiul Civil.

— Şi cum ajungem acolo? întrebă Apgar.

— Am fost azi-dimineață să văd. Trapa se află sub scândurile din sala de mese. E o scară din lemn cam şubredă, dar funcțională, care duce jos în peşteră. E rece şi umedă ca un mormânt, dar mare. Dacă îi înghesuim, cred că ar încăpea pe puțin vreo cinci sute de oameni. Chase ridică privirea. Acum, înainte să întrebe careva, am verificat registrele de recensământ noaptea trecută. Este doar o aproximare, dar uitați cum stau lucrurile. Înăuntrul zidurilor, avem vreo mie o sută de copii sub treisprezece ani. Fără să îi punem la socoteală pe militari, cei care rămân sunt aproape un număr egal de bărbați şi de femei, însă balanța se înclină spre cei în vârstă. Avem mulți oameni peste şaizeci de ani. Unii dintre ei vor vrea să lupte, dar, sincer, nu cred că vor fi de mare ajutor.

— Cum rămâne cu ceilalți? întrebă Peter.

— Avem vreo mie trei sute de bărbați buni de luptă. Și cam tot atâtea femei, mai mult sau mai puțin. Să presupunem că femeile vor apăra zidul. Și nu ar avea niciun motiv să refuze. Problema e armamentul. Avem arme doar pentru cinci sute de civili. Probabil mai sunt o grămadă împrăștiate pe undeva în larg, dar nu ştim câte. Va trebui să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă.

— Cum stăm cu muniția? îl întrebă Peter pe Apgar.

Generalul se încruntă:

— Nu prea bine. Noaptea trecută ne-a costat scump. Avem în jur de douăzeci de mii de gloanțe, de calibru diferit, majoritatea de nouă milimetri, 45, precum şi 56. Destule cartuşe, dar astea nu sunt bune decât pentru distanțe mici. Pentru mitraliere, avem vreo zece mii de gloanțe calibru 50. Dacă dracii atacă poarta, n-o să rezistăm mult.

Situația se arăta îngrijorătoare: poate o mie de oameni care să apere zidurile, destulă muniție cât să reziste câteva minute, cel mult, adăposturi pentru vreo mie şi încă două mii de civili neînarmați, care nu aveau unde să se ascundă.

— Trebuie să mai fie şi alte locuri unde să-i putem adăposti pe oameni, spuse Peter. Să-mi dea cineva o idee.

— De fapt, interveni Chase, chiar m-am gândit la ceva. Desfăcu o nouă hartă: schița barajului. Am putea folosi canalele colectoare, continuă el. Sunt şase, de câte treizeci de metri lungime, deci vreo sută cincizeci de oameni în fiecare. Deschiderile din aval sunt barate, niciun viral n-a trecut vreodată prin ele. Singura cale de acces în amonte este prin sistemul de alimentare, unde sunt trei uşi grele între canale şi exterior. Partea bună este că, chiar dacă dracii reuşesc să penetreze zidurile, nu le-ar trece prin minte să se uite acolo. Oamenii din interior ar fi feriți în totalitate.

Avea logică.

— Ford, ți-ai câştigat salariul pe luna asta. Gunnar, ce zici?

Apgar, cu buzele strânse, încuviință din cap.

— E o idee a naibii de bună!

— Restul?

Din jur, un murmur aprobator.

— Bun! Aşa rămâne. Chase, tu eşti responsabil cu civilii. Trebuie să începem să îi ducem pe oameni la adăposturi cât mai curând posibil, fără acțiuni de ultim moment. Copiii sub treisprezece ani, la orfelinat, începând cu cei mai mici. Sara, câți pacienți ziceai că ai în spital?

— Nu mulți. În jur de douăzeci.

— Putem folosi buncărul din subsol pentru ceilalți, plus buncărele din partea de vest a oraşului. Gunnar, am nevoie de un detaşament care să-i păzească. Doar copii, plus mame cu copii mici. Fără bărbați. Dacă pot merge, pot şi să lupte.

— Şi dacă nu vor?

— Legea marțială e lege marțială. Dacă nu te ascultă, mă bazez pe decizia ta, dar nu vrem să tulburăm lucrurile.

Apgar primi ordinul cu un gest scurt din cap.

— Cei care nu vor să lupte vor merge în canale. Vreau toți civilii în adăposturi până la ora 18, dar vreau ca totul să se desfăşoare în cea mai bună ordine, fără panică. Colonele, te vei ocupa de strângerea forțelor civile. Pune două plutoane să meargă din casă în casă şi să colecteze armament suplimentar. Oamenii pot să-şi păstreze câte un pistol sau o puşcă, dar orice altceva ajunge la armurărie pentru redistribuire. Din momentul ăsta, orice armă de foc este proprietatea armatei statului Texas.

— Așa vom face, răspunse Henneman.

Peter se adresă apoi grupului.

— Nu ştim cât timp va trebui să le ținem piept. Poate fi o chestiune de câteva minute, de câteva ore sau poate fi toată noaptea. Posibil să nici nu atace, ci să aştepte să facem noi primul pas. Dar dacă dracii pătrund între ziduri, orfelinatul este ultimul refugiu. Protejăm copiii. S-a înțeles?

Aprobări tăcute din cap de jur-împrejurul mesei.

— Atunci, am încheiat. Vreau ca toată lumea să fie înapoi aici la ora trei fix. Gunnar, mai rămâi un minut. Vreau să vorbesc ceva cu tine.

Aşteptară până când se goli încăperea. Apgar, cu coatele sprijinite pe masă, îl privea pe Peter peste degetele împreunate.

— Deci?

Peter se ridică şi se duse la fereastră. Piața era cufundată în linişte, nici picior de om primprejur, totul cuprins de acalmia arşiței de vară. Unde era toată lumea? Probabil se ascundeau prin casele lor, se gândi Peter, prea temători să iasă.

— Va trebui să ne ocupăm de Fanning, spuse el. Altfel, asta nu se va termina nicicând.

— Asta e partea când îmi spui că mergi la New York.

Peter se întoarse.

— Am nevoie de un mic contingent – să zicem douăzeci și patru de oameni. Putem folosi portabilele până în nordul Texarkanei, poate chiar mai departe, până când ni se va termina combustibilul. La picior, ar trebui să ajungem în New York până în iarnă.

— Asta e moarte curată.

— Am mai făcut-o şi înainte.

Apgar îl privi fix.

— Şi ai fost al naibii de norocos, dacă îmi permiți. Ca să nu mai spunem că eşti cu treizeci de ani mai bătrân şi că New Yorkul este la mai bine de trei mii de kilometri depărtare. Dacă ne luăm după Donadio, locul mişună de draci.

— O iau şi pe Alicia cu mine. Cunoaşte terenul, iar viralii n-o s-o atace.

— După reprezentația de aseară? Fii serios!

— Oraşul n-o să reziste decât dacă îl omorâm. Mai devreme sau mai târziu, poarta o să cedeze.

— Sunt de acord. Dar să-l înfrunți pe Fanning cu douăzeci de oameni nu mi se pare cine ştie ce plan.

— Şi ce sugerezi? Să i-o predăm pe Amy?

— Ar trebui să mă cunoşti mai bine de-atât. Ba mai mult, odată ce i-am da-o lui Donadio, nu ne-ar mai rămâne nimic. Nu am mai avea nicio carte de jucat.

— Atunci, ce propui?

— Ei bine, te-ai mai gândit la barca lui Fisher?

Peter rămase mut.

— Nu mă înțelege greşit, continuă Apgar. Nu am încredere în el şi mă bucur că l-ai dat afară de-aici. Nu tolerez nesupunerea între grade, iar el a încălcat cu mult limita. În plus, habar n-am dacă chestia aia va pluti măcar.

— Nu-mi vine să cred ce aud!

Apgar lăsă să treacă o clipă, apoi spuse:

— Domnule preşedinte. Peter. Sunt sfătuitorul tău în ceea ce priveşte chestiunile militare. Dar îţi sunt şi prieten. Te cunosc, ştiu cum gândeşti. Te-a ajutat până acum, dar situaţia asta e diferită. Dacă ar fi după mine, ţi-aş zice să îi dai bătaie. Gestul ar putea fi unul simbolic, dar simbolismul contează pentru caii bătrâni de luptă ca noi. Urăsc lucrurile astea, le-am urât dintotdeauna. Dar, oricum ar fi, asta n-o să se termine bine. Fie că-ţi place sau nu, eşti ultimul preşedinte al Republicii Texas. Asta te cam face responsabil de soarta rasei umane. Poate că Fisher mănâncă rahat. Tu îl cunoşti, deci asta rămâne la latitudinea ta. Dar şapte sute de oameni sunt mai buni decât nimic.

— Locul ăsta o să se ducă de râpă. Nu avem cum să construim o apărare solidă.

— Nu, probabil că nu.

Peter se întoarse la fereastră. Chiar era al naibii de linişte acolo jos. Avea tulburătoarea capacitate de a observa oraşul dintr-un viitor oarecum îndepărtat: clădiri goale şi abandonate, frunze moarte purtate de vânt pe străzi, fiecare suprafaţă fiind luată în stăpânire de praful trecerii timpului – tăcerea permanentă a vieţilor oprite, toate vocile amuţite.

— Nu că am ceva de obiectat, reluă el, dar o să continui să mi te adresezi pe numele mic?

— Când o să fie nevoie, da.

Jos, în piaţă, îşi făcu apariţia un grup de băieţi. Cel mai mare dintre ei nu părea să aibă mai mult de zece ani. Ce făceau acolo? Apoi Peter observă că unul dintre băieţi avea o minge. În mijlocul pieţei, o lăsă jos şi o lovi cu piciorul, ceilalţi alergând după ea. Două camioane de cinci tone traseră în piaţă; din ele coborâră soldaţi, care începură să aşeze nişte mese în şir. Alţii îşi dădeau din mână în mână lăzi cu arme şi muniţie, care să fie distribuite în rândul recruţilor civili. Băieţii îi observară doar în treacăt, prinşi cum erau în jocul lor, care părea să nu ţină cont de nicio organizare: nu avea reguli şi nici limite, niciun scop şi nici

vreo modalitate de a ține scorul. Cel care avea mingea încerca s-o țină departe de ceilalți, până când era deposedat de unul dintre tovarăşii lui, iar cursa nebună o lua astfel de la capăt. Gândurile îl purtară pe Peter cu mulți ani în urmă, mai întâi la întrecerile care îi țineau ocupați pe Caleb şi pe prietenii lui ore în şir şi la energia lor tinerească molipsitoare – *încă cinci minute, tată, e încă destulă lumină, te rog, încă un joc* – apoi la propria copilărie: acea perioadă de viață, scurtă şi nevinovată, în care trăise într-o neştiință totală, în afara timpului şi a poverii crescânde a vieții.

Se întoarse de la fereastră.

— Îți aminteşti ziua în care Vicky m-a chemat la biroul ei ca să-mi ofere o slujbă?

— Nu chiar, nu.

— Pe când dădeam să plec, m-a chemat înapoi. M-a întrebat de Caleb, câți ani avea. Mi-a spus – şi cred că o citez corect: „Pentru copii facem asta. Noi ne vom fi dus demult, dar deciziile noastre vor contura lumea în care ei vor trăi."

Apgar dădu uşor din cap.

— Acum că stau să mă gândesc, cred că-mi aduc aminte. Trebuie să recunosc, era o vulpoaică bătrână. Maestră în arta manipulării.

— N-aveam cum s-o refuz. Era doar o chestiune de timp până când aveam să cedez.

— Şi ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că peticul ăsta de pământ nu ne aparține doar nouă, Gunnar. Le aparține şi lor. Prima Colonie era pe moarte. Toată lumea renunțase. Dar nu şi aici. Ăsta e motivul pentru care Kerrville a rezistat atât. Pentru că oamenii de aici refuză să se dea bătuți.

— Vorbim aici de supraviețuirea speciei noastre.

— Ştiu asta. Dar e nevoie să ne câştigăm acest drept, iar sacrificarea a trei mii de oameni pentru salvarea celor şapte sute nu este o ecuație cu care pot dormi liniştit. Şi poate că totul se va sfârşi aici. Poate chiar în seara asta. Dar oraşul

ne aparține. Continentul ne aparține. Dacă dăm bir cu fugiții, Fanning câştigă, oricum am da-o. De aceeaşi părere ar fi şi Vicky.

Trecu o clipă, cei doi bărbați privindu-se în tăcere. Apoi:

— Un discurs pe cinste, spuse Apgar.

— Mda, pariu că n-ai ştiut ce filosof sunt.

— Deci asta e?

— Asta e, zise Peter. Ultimul meu cuvânt. Rămânem şi luptăm.

64

Sara coborî scările la subsol. Grace era la capătul celui de-al doilea rând de paturi, stând în capul oaselor, cu bebeluşul odihnindu-i-se în brațe. Femeia arăta obosită, dar şi uşurată. Îi zâmbi Sarei pe când aceasta se apropie.

— Se foieşte nevoie mare, îi zise.

Sara luă bebeluşul de la ea, îl puse în pătuțul de alături şi îl desfăşă ca să-l examineze. Era un băiețel mare şi sănătos, cu păr creț şi negru. Avea o inimioară care bătea repede şi cu putere.

— O să-l numim Carlos, ca pe tata, îi spuse Grace.

Pe timpul nopții, Grace îşi spusese povestea Sarei. Cu cincisprezece ani în urmă, părinții ei se mutaseră în provincii, stabilindu-se în Boerne. Tatăl ei nu avusese noroc ca fermier, aşa că fusese nevoit să se angajeze ca telegrafist, stând cu lunile departe de familie. După ce murise în urma unei căzături de pe un stâlp, Grace şi mama ei – cei doi frați mai mari plecaseră de mult din sânul familiei – se întorseseră în Kerrville ca să locuiască la rude. Duseseră însă o viață grea, iar apoi îi muri şi mama, deşi Grace nu dăduse detalii. La şaptesprezece ani, Grace se duse să lucreze într-un bar ilegal – nu spuse cu ce se ocupase, iar Sara nici nu ținu să ştie – iar acolo îl întâlnise pe Jock. Nu a fost un început favorabil, deşi erau foarte îndrăgostiți, Grace

era sigură de asta, iar când a rămas însărcinată, Jock a făcut după cum îi cerea onoarea.

Sara înfăşă la loc bebeluşul şi i-l înapoie mamei, asigurând-o că totul era în regulă.

— O să mai plângă puțin până îți dă laptele. Dar nu te îngrijora – nu înseamnă nimic.

— Ce o să se întâmple cu noi, doamna doctor Wilson?

Întrebarea părea prea generală.

— O să vă îngrijiți de fiul vostru.

— Am aflat despre femeia aceea. Se spune că e un fel de viral. Dar cum se poate una ca asta?

Sara fu luată pe neaşteptate, dar era normal ca oamenii să înceapă să vorbească.

— Aşa o fi, nu ştiu, spuse, punându-i o mână pe umărul lui Grace. Încearcă să te odihneşti. Armata ştie ce face.

O găsi pe Jenny în camera de depozitare, făcând inventarul proviziilor: bandaje, lumânări, pături, apă. Şi mai multe cutii fuseseră aduse de la etajul unu şi înşirate de-a lungul peretelui. O ajuta fiica ei, Hannah – o fetiță de treisprezece ani, cu pistrui, nişte ochi verzi fermecători şi cu picioare lungi, neastâmpărate.

— Scumpo, vreau să vorbesc ceva cu mama ta. Du-te şi vezi dacă a mai rămas ceva sus.

Fata le lăsă singure. Sara îi spuse planul pe scurt.

— Câți oameni crezi că încap aici? întrebă ea.

— Cel puțin o sută. Şi mai mulți, dacă îi înghesuim.

— Hai să punem o masă la uşă ca să ținem evidența. Fără bărbați, doar femei şi copii.

— Şi dacă încearcă să intre şi bărbați?

— Nu e problema noastră. Se ocupă armata.

Sara mai examină patru pacienți – pe băiatul cu pneumonie; o femeie de patruzeci de ani, care venise cu o problemă respiratorie, temându-se să nu fie un atac de cord, când de fapt era doar un atac de panică; două fetițe, gemene, care veniseră cu diaree acută şi care făcuseră febră peste noapte – după care se întoarse la etajul întâi, tocmai

când două camioane de cinci tone apărură la intrare. Ieşi în întâmpinarea lor.

— Sara Wilson?

— Eu sunt.

Soldatul se întoarse la primul camion.

— În regulă, puteți să descărcați.

Câte doi, soldații începură să aducă saci de nisip la intrare. În acelaşi timp, două Humvee-uri, dotate cu mitraliere calibru .50, dădură cu spatele, flancând uşa. Sara privea mută toate acestea; abia reuşea să priceapă ciudățenia situației.

— Puteți să-mi arătați unde sunt şi celelalte intrări? o întrebă sergentul.

Sara îl conduse la uşa din spate şi la cele din lateral. Soldații veniră cu scânduri de lemn, pe care începură să le bată în cuie, baricadând uşile.

— N-o să țină dracii departe, remarcă Sara. Erau în fața clădirii, unde alte scânduri de lemn fuseseră folosite ca să acopere ferestrele.

— Nu sunt pentru draci.

Sfinte Dumnezeule! se gândi ea.

— Aveți vreo armă, doamnă?

— Ăsta e un spital, sergent. Nu avem arme.

Sergentul se duse la cel dintâi camion, de unde se întoarse cu o puşcă şi cu un pistol, pe care i le întinse Sarei:

— Alegeți.

Oferta lui îi displăcea în totalitate; în spital mai avea încă o autoritate. Apoi se gândi la Kate.

— În regulă. Pistolul. Îl luă şi îl îndesă la betelie.

— Ştiți cum se foloseşte? o întrebă sergentul. Pot să vă arăt, dacă doriți.

— Nu este nevoie.

În împrejmuire, Alicia punea la încercare forța lanțurilor.

Şurubul din perete era neînsemnat – l-ar fi rezolvat dintr-o smucire – însă lanțurile erau o problemă. Erau făcute

dintr-un aliaj puternic. Proveneau probabil din buncărul lui Tifty; omul făcuse o ştiinţă din prinderea viralilor. Deci, chiar dacă se elibera din perete, tot avea să sfârşească precum un porc măcelărit.

Somnul îi păru deodată o soluţie ademenitoare. Nu numai ca să facă timpul să treacă mai repede, ci şi ca să-i alunge gândurile. Însă visele ei, mereu aceleaşi, nu erau ceva ce dorea să retrăiască: oraşul puternic luminat dizolvându-se în întuneric; strigătele de fericire ale vieţii îndepărtându-se din ce în ce, pierzându-se în cele din urmă de tot; uşa care dispărea fără milă.

Apoi, mai era o problemă; Alicia nu era singură.

Era doar o senzaţie uşoară, însă ştia că Fanning era acolo: un zumzet scăzut, mai degrabă simţit ca o trepidaţie decât auzit, ca o briză ce mătura suprafaţa minţii ei. O supăra şi o făcea să se simtă sătulă şi obosită de toţi şi de toate, gata să pună capăt tuturor lucrurilor.

Ieşi din capul meu, fir-ai să fii! Nu am făcut ce mi-ai cerut? Lasă-mă naibii în pace!

Mâncarea promisă nu apăru. Peter ori uitase, ori hotărâse că o Alicia flămândă era mai inofensivă decât una cu stomacul plin. Putea fi o tactică presupusă s-o facă mai maleabilă: *Mâncarea e pe drum; ba nu, stai, nu e.* În orice caz, era ciudat de bucuroasă, însă o parte din ea încă ura asta. În clipa în care fălcile ei se adânceau în carne, sângele îi ţâşnea fierbinte pe cerul gurii, un cor de repulsie izbucnindu-i în minte: Ce naiba faci? Şi totuşi, de fiecare dată bea până când se sătura şi, complet dezgustată de ea însăşi, se sprijinea pe călcâie, lăsând moleşeala s-o cuprindă.

Orele treceau greu. În cele din urmă, uşa se deschise.

— Surpriză!

Michael păşi înăuntru. La piept ţinea o cuşcă mică de metal.

— Cinci minute, Fisher, anunță gardianul, trântind uşa în urma lui.

Michael lăsă cuşca pe podea şi se aşeză pe pat, privind-o drept în ochi. În cuşcă era un iepure maroniu.

— Cum ai intrat? întrebă Alicia.

— Păi, sunt destul de cunoscut pe aici.

— I-ai mituit.

Michael păru mulțumit de presupunerea ei.

— Se întâmplă ca banii să treacă din mână în mână, da. Chiar şi în aceste vremuri tulburi, un bărbat trebuie să se gândească la familia lui. Asta, plus că nimeni altcineva nu a avut curajul să-ți aducă micul dejun. Făcu un semn din cap către cuşcă: aparent, ghemul ăsta de blană este animăluțul cuiva. Îl cheamă Otis.

Alicia se uită lung la Michael. Băiatul pe care îl ştia ea dispăruse de mult, înlocuit fiind de un bărbat în floarea vârstei, musculos, bine făcut şi în putere. Avea un chip sculptat, nimic nu se irosise. Deşi în ochi i se mai citea sclipirea şi vioiciunea de odinioară, aveau şi ceva mai întunecat, mai cunoscător: era privirea unui om trecut prin viață.

— Te-ai schimbat, Michael.

— Mi se spune des, zise el, ridicând indiferent din umeri.

— Cum mai eşti?

— Ei, mă ştii doar, răspunse, cu un zâmbet în colțul gurii. Îmi văd de treabă.

— Şi Lore?

— Nu pot zice c-a ieşit.

— Îmi pare rău s-aud asta.

— Ştii cum e. Eu m-am ales cu plantele la ghiveci, ea, cu casa. Dar e mai bine aşa, serios. Făcu din nou semn cu capul spre cuşca de pe podea, unde iepurele ronțăia de zor. Nu mănânci?

Voia, şi încă cum! Mirosul îmbătător al cărnii calde, al vieții calde; vuietul sângelui animalului curgându-i prin

vene, ca atunci când asculți marea într-o scoică: aşteptarea era intensă.

— Nu e o privelişte prea plăcută, spuse ea. Probabil ar fi mai bine dacă aştept.

Preț de câteva secunde, nu făcură decât să se uite unul la altul.

— Mulțumesc că mi-ai luat apărarea aseară, continuă Alicia.

— Nu e nevoie să-mi mulțumeşti. Peter a întrecut măsura.

Ea îi cercetă chipul.

— Michael, de ce nu mă urăşti?

— De ce te-aş urî?

— Se pare că toată lumea o face.

— Atunci, se pare că nu sunt ca toată lumea. Ai putea spune că nici eu nu am prea mulți admiratori pe-aici.

— Îmi vine greu să cred.

— O, ba să crezi! Sunt norocos că nu locuiesc şi eu mai jos pe coridor.

Un zâmbet neaşteptat îi înflori pe buze; ce bine era să vorbeşti cu un prieten.

— Sună interesant!

— Poți spune şi aşa. Îşi uni apoi vârful degetelor, ca o persoană care vrea să demonstreze ceva, şi continuă: Dintotdeauna am ştiut că eşti undeva acolo, Lish. Poate că alții au renunțat la tine. Dar eu, niciodată.

— Mulțumesc, Circuit. Înseamnă mult pentru mine.

El zâmbi larg:

— Având în vedere că eşti tu, trec cu vederea porecla.

— Vorbeşte cu el, Michael.

— Mi-am făcut cunoscută opinia.

— Şi ce are de gând să facă?

El ridică din umeri:

— Ce face Peter de fiecare dată. Dă cu capul, până când îşi croieşte forțat calea. Țin la el, dar e mai ceva decât un berbec.

— N-o să meargă de data asta.
— Nu, n-o să meargă.
O privea intens – deşi, spre deosebire de Peter, în ochii lui nu se citea pic de suspiciune. Era o confidentă, o complice, o părtașă de încredere a lumii lui. Privirea lui, tonul vocii, felul în care îşi ținea trupul: toate emanau o forță de netăgăduit.
— M-am gândit mult la tine, Lish. Multă vreme, am crezut că sunt îndrăgostit de tine. Cine ştie? Poate încă sunt. Sper că nu te fac să te simți prost din cauza asta.
Alicia era uimită din cale-afară.
— Văd după expresia feței că te-am luat prin surprindere. Ia-o ca pe un compliment, ceea ce se şi vrea a fi. Vreau doar să spun că însemni mult pentru mine şi aşa a fost dintotdeauna. Aseară, când ai apărut, mi-am dat seama de ceva. Vrei să ştii despre ce e vorba?
Alicia, care rămăsese fără cuvinte, încuviință din cap.
— Mi-am dat seama că te-am aşteptat în tot timpul ăsta. Şi n-a fost atât o aşteptare, cât o anticipare. Se opri o clipă. Ştii care a fost ultima oară când ne-am văzut? În ziua când m-ai vizitat la spital.
— Fireşte că ştiu.
— Multă vreme m-am întrebat: De ce eu? De ce m-a ales Alicia pe mine, dintre toți oamenii, chiar în momentul acela? Aş fi crezut că Peter avea să fie alesul. Răspunsul mi-a venit atunci când m-am gândit la ceva ce spuseseși. „Într-o zi, băiatul ăsta o să vă salveze fundurile amărâte."
— Asta ți-am spus-o când eram copii.
— Da, dar mi-ai spus şi altele. El se aplecă înainte şi continuă. Chiar şi atunci ştiai, Lish. Sau poate n-o ştiai, dar o simțeai, în forma lucrurilor, la fel cum o simțeam şi eu. La fel cum o simt şi acum, stând aici, douăzeci de ani mai târziu, vorbind cu tine în celula unei închisori. Acum, o altă întrebare ar fi „de ce?". La asta nu am răspuns, şi am încetat să mi-o mai pun. Cât despre cum vor ieşi lucrurile,

cred că ştii şi tu la fel de bine ca mine. Având în vedere ordinele generale din ultimele douăzeci şi patru de ore, nu sunt prea optimist. Dar, în orice caz, nu pot reuşi fără tine.

Sunetul încuietorilor; gardianul apăru în prag.

— Fisher, ți-am zis cinci minute. Trebuie să pleci naibii de-aici!

Michael îşi vârî mâna în buzunarul de la cămaşă şi scoase un teanc de bacnote, pe care îl flutură peste umăr, fără ca măcar să se uite cum acesta îl înşfacă şi se face dispărut.

— Doamne, ce proşti sunt! oftă el. Chiar au impresia că banii o să mai valoreze ceva mâine, pe vremea asta?

Băgă încă o dată mâna în buzunar, de unde scoase o bucată împăturită de hârtie.

— Poftim, ia asta!

Alicia o despături: era o hartă, schițată la repezeală de Michael.

— Când va sosi timpul, urmează drumul care duce la sud, spre Rosenberg. Chiar după garnizoană, vei ajunge la o fermă veche, cu un rezervor de apă în stânga ta. Ia-o pe drumul de după el şi mergi drept spre est optzeci şi patru de kilometri.

Alicia ridică ochii din hartă. Avea o expresie nouă în priviri: una sălbatică, aproape de nebunie. Dincolo de învelişul exterior care emana stăpânire de sine, Michael, cu forța încrezătoare a aurei lui, era un bărbat cu o credință aprinsă.

— Michael, ce este la capătul drumului?

Alicia pornea la drum, încă o dată singură. Deci până la urmă fusese cineva în viața lui Michael. Nava lui, *Bergensfjord.*

Noi suntem exilații, îi spusese el la plecare. *Noi suntem cei care înțelegem adevărul şi care am făcut-o dintotdeauna; aceasta este suferința vieții noastre.* Cât de bine o cunoştea.

Iepurele o privea prevăzător. Ochii lui negri, cu care nu clipea, străluceau ca două picături de cerneală; în suprafața

lor curbată, Alicia îşi putea vedea umbra propriului chip, o reflexie fantomatică. Îşi dădu atunci seama că are obrajii umezi; de ce nu se putea opri din plâns? Blana moale îi umplea mâna. Iepurele nu făcu nicio încercare să scape; era fie îmblânzit, un animăluț de casă, după cum spusese Michael, fie îi era prea frică să reacționeze. Îl ridică şi îl aşeză în poală.

— E în regulă, Otis, spuse ea. Nu-ți sunt duşman. Şi rămase aşa multă vreme, mângâind blănița moale.

65

Zgomot de paşi, scârțâitul unei uşi. Amy deschise ochii.

— *Bună, Pim!*

Femeia se opri în prag. Era înaltă, cu o față ovală şi ochi foarte expresivi, îmbrăcată cu o rochie simplă, albastră, din bumbac. Pe sub materialul subțire se vedea pântecul rotund.

— *Mă bucur că ai venit să mă vezi*, îi spuse Amy prin semne.

O privire de nesiguranță deplină, apoi Pim se apropie de patul ei.

— *Se poate?* o întrebă Amy.

Pim încuviință din cap. Amy îşi aşeză palma pe materialul umflat. Forța dinăuntrul lui, atât de nouă fiind, emana viață pură – dacă ar fi fost o culoare, atunci ar fi fost albul norilor de vară – dar era totodată şi plin de întrebări. Cine sunt eu? Ce sunt eu? Aceasta e lumea? Eu sunt totul sau doar o parte din ea?

— *Arată-mi şi restul*, îi spuse Amy prin semne.

Pim se aşeză pe pat, cu spatele la ea. Amy îi desfăcu nasturii rochiei, dând-o apoi la o parte. Urmele de pe spatele ei, arsurile se estompaseră, deşi nu pe deplin. Timpul le făcuse aspre şi adânci, ca nişte rădăcini ce sfredelesc pământul. Amy îşi trecu degetele de-a lungul lor. În locurile

neatinse, pielea lui Pim era catifelată, pulsând de căldură, însă muşchii se simţeau tari pe dedesubt, de parcă nu aveau cum să uite durerea.

Amy îi încheie la loc rochia; Pim se răsuci ca să vină cu faţa la ea.

— *Te-am visat*, îi spuse Pim prin semne. *Simt că te ştiu de-o viaţă.*

— *Şi eu, pe tine.*

Ochii lui Pim exprimau o emoţie de nedescris.

— *Chiar şi atunci când...*

Amy îi luă mâna ca s-o liniştească.

— *Da,* îi răspunse ea. *Chiar şi atunci.*

Pim îşi scoase carneţelul din buzunarul rochiei. Era mic, dar gros de la colile aspre de hârtie, cusute laolaltă. *Ţi-am adus asta.*

Amy primi darul şi îi deschise copertele, învelite într-o hărtie fină. Aici erau, pagină cu pagină, desenele. Cuvintele. Insula cu cele cinci stele ale ei.

— *Cine l-a mai văzut?* o întrebă ea prin semne.

— *Doar tu.*

— *Nici măcar Caleb?*

Pim clătină din cap. Ochii îi luceau în lacrimi; părea copleşită în totalitate, emoţionată dincolo de cuvinte.

— *De unde ştiu lucrurile astea?*

Amy închise carneţelul.

— *N-aş şti să-ţi zic.*

— *Ce înseamnă?*

— *Cred că înseamnă că o să supravieţuieşti; şi la fel şi bebeluşul tău.* O pauză, apoi: *Vrei să mă ajuţi?*

Găsi o hârtie şi un creion în sufragerie. Scrise un bileţel, îl împături în trei şi i-l dădu lui Pim, care plecă degrabă. Rămasă singură din nou, Amy se duse la baia de pe hol. Deasupra chiuvetei era o oglinjoară rotundă. Schimbările care se petrecuseră cu ea mai degrabă se simţeau decât se observau; nici ea nu se văzuse încă. Păşi spre oglindă. Faţa pe care o privea părea că nu-i aparţine, şi totuşi era aceeaşi

persoană care fusese dintotdeauna: o femeie cu păr negru, o faţă sculptată, dar nu foarte ascuţită, ten palid şi fără pete şi nişte ochi pătrunzători. Părul îi era scurt ca al unui băiat, lăsându-i la vedere curba craniului, şi ţepos la atingere, ca o perie. Reflexia arăta tulburător de obişnuită; ar fi putut fi a oricui, o femeie oarecare dintr-o mulţime, şi totuşi, dincolo de acest chip şi înăuntrul acestui trup se aflau toate gândurile şi percepţiile ei – senzaţia pe care o avea despre sine. Impulsul de a întinde mâna şi de-a atinge oglinda era puternic, aşa că îşi îngădui să facă asta. Pe când degetul ei lua contact cu sticla, reflexia răspunzându-i în acord, se petrecu o schimbare. *Asta eşti tu*, îi spuse propria minte. *Asta e Amy cea adevărată.*

Venise timpul.

Să-ţi linişteşti mintea, să o aduci la o condiţie de nemişcare absolută – acesta era secretul. Lui Amy i-ar fi plăcut să folosească un lac. Această apă nu era închipuită, ci era lacul din Oregon unde Wolgast, în primele lor zile din tabără petrecute împreună, o învăţase să înoate. Închise ochii şi se gândi că e acolo; treptat, scena îi apăru dinaintea ochilor. Noaptea era la început, primele stele străpungând cerul negru-albăstrui. Zidul de umbre unde pinii înalţi, cu parfum bogat, se înşirau mândri de-a lungul malului stâncos. Apa însăşi, rece, limpede şi înţepătoare, şi covorul pufos de ace care îi acopereau fundul. În această închipuire, Amy era atât lacul, cât şi înotătoarea din lac; undele se mişcau la suprafaţa apei în acord cu mişcările ei. Trase aer în piept şi se afundă într-o lume nevăzută; când fundul lacului apăru, începu să înainteze de-a lungul lui cu o mişcare lină, unduitoare. Mult deasupra ei, undele iscate de pătrunderea ei se împrăştiau concentric pe oglinda lacului. Când ultima dintre acestea atinse ţărmul, suprafaţa apei îşi recăpătă echilibrul perfect, starea la care voia şi ea să ajungă.

Undele se atinseră. Lacul se linişti.

— *Mă auzi?*

Tăcere. Apoi:

— *Da, Amy.*

— Cred că sunt pregătită, Anthony. Cred că sunt în sfârşit pregătită.

Michael aştepta la poartă de vreo oră. Unde naiba era Lucius? Era aproape 10:30, iar ei nu aveau prea mult timp. Oamenii sudau brachete grele pentru prinderea drugilor de fier de-a lungul porții. Alții băteau cu ciocanul plăcile de metal la exteriorul gardului. Dacă Greer nu avea să ajungă curând, aveau să fie prinşi înăuntru ca toată lumea.

În cele din urmă, Greer apăru, ieşind grăbit pe poartă. Se urcă în camion şi făcu semn spre parbriz.

— Să mergem!

— Se păcăleşte singură.

Greer îi aruncă o privire care parcă zicea „Nu te duce acolo“.

Michael porni motorul, îşi îndreptă capul spre geam şi strigă la maistrul echipei de muncitori:

— Am pornit! Cum omul nu se întoarse, îl claxonă:

— Hei! Trebuie să trecem!

Aşa captă atenția maistrului; veni cu paşi mari la geamul şoferului.

— Şi de ce m-ai claxonat?

— Spune-le să se dea din cale!

El scuipă în pământ.

— Se presupune că nu iese nimeni. Lucrăm aici!

— Da, ei bine, noi suntem altfel. Spune-le să se dea la o parte sau trecem peste ei. Cum ți-ar plăcea asta?

Bărbatul dădu să spună ceva, apoi se opri. Se întoarse spre poartă şi strigă:

— În regulă, băieți, lăsați-i să treacă!

— Mulțumesc frumos, îi zise Michael.

Maistrul scuipă încă o dată.

— E înmormântarea ta, afurisitule!

Şi a ta! se gândi Michael.

66

Ora 16:30: ultimii evacuați erau transportați la baraj; cutiile erau pline; civilii rămaşi pentru recrutare aşteptau să fie distribuiți. Avuseseră loc câteva incidente – nişte arestări, ba chiar fuseseră trase şi câteva focuri de armă. Şi totuşi, majoritatea oamenilor înțelegeau rostul a ceea ce li se ceruse; înseşi viețile lor erau în pericol.

Însă procesarea recruților dură mai mult decât au preconizat. Cozi lungi, confuzie în privința armelor şi cine să raporteze cui, a distribuirii echipamentului şi a sarcinilor: Peter şi Apgar încercau să formeze o armată într-o jumătate de zi. Unii abia dacă ştiau să țină o armă în mână, darămite s-o încarce şi să tragă cu ea. Muniția era numărată şi un poligon de tragere din saci de nisip fusese instalat în piață. Un mic curs de inițiere pentru cei necunoscători – trei încercări, fie ele bune sau rele – după care mergeau la zid.

Nu mai rămăseseră decât câteva pistoale; puştile fuseseră date, cu excepția câtorva care aveau să fie ținute de rezervă. Nervii erau întinşi la maximum; toată lumea stătuse cu orele în soare. Peter se afla lângă masă, împreună cu Apgar, urmărind cu privirea cum sunt luate în primire şi ultimele persoane. Hollis se ocupa cu bifatul numelor.

Un bărbat se apropie de masă – în jur de patruzeci de ani, arătând de parcă viața nu fusese prea bună cu el, cu o frunte înaltă, bombată şi urme vechi pe obraji lăsate de acnee. O puşcă îi atârna pe umăr. Lui Peter îi trebui o clipă până să-l recunoască.

— Jock, nu?

Bărbatul încuviință din cap – cu reținere, i se păru lui Peter. Trecuseră douăzeci de ani, şi totuşi, Peter ştia că amintirea acelei zile de pe acoperiş încă îl afecta.

— Nu cred că am apucat să vă mulțumesc, domnule preşedinte.

Apgar se uită la Peter.
— Ce-ai făcut?
— Mi-a salvat viața, răspunse Jock. Apoi, către Peter: N-am să uit niciodată. V-am votat ambele dăți.
— Cu ce te ocupi? Presupun că ai terminat-o cu acoperişurile.
Jock ridică din umeri; viața lui de zi cu zi, a tuturor de altfel, se baza pe trecut.
— În mare parte, am lucrat ca mecanic. M-am şi însurat. Nevasta mea doar ce a născut noaptea trecută.
Peter îşi aduse aminte de povestea Sarei. Arătă către arma lui Jock, o puşcă cu levier de calibru .30.
— Dă-mi să văd!
Jock i-o dădu. Mecanismul era greoi, trăgaciul moale, sticla lunetei calibrată, dar ciupită.
— Când ai folosit-o ultima oară?
— N-am folosit-o niciodată. O am de la tata, de ani buni.
Hollis ridică privirea.
— N-avem gloanțe de 30.
— Câte ai la ea? îl întrebă Peter pe Jock.
Bărbatul desfăcu palma, în care erau patru cartuşe, vechi de când lumea.
— Chestia asta e complet inutilă. Hollis, dă-i omului o puşcă decentă.
Arma era una fabricată: o mitralieră de-a lui Tifty, proaspătă şi strălucitoare.
— Cadou de nuntă, spuse Peter, dându-i arma lui Jock. Raportezi lunetiştilor. Ei îți vor da muniție şi îți vor arăta cum s-o foloseşti.
Bărbatul ridică privirea, luat prin surprindere. Pe chip i se citea recunoştința; nimeni nu-i mai dăduse vreodată un asemenea cadou.
— Vă mulțumesc, domnule, zise el, după care salută scurt din cap şi plecă.
— Ce a fost asta? întrebă Apgar.

Peter îl urmări cu privirea pe Jock, care se îndrepta spre lunetişti.

— Pentru noroc, răspunse el.

La orfelinat, ultimele femei şi ultimii copii coborau în adăpost. Se hotărâse ca doar femeile cu copii mai mici de cinci ani să fie lăsate să-şi însoțească odraslele; curseseră destule lacrimi de despărțire, scene pline de durere şi de suferință. Câteva mame chiar pretinseseră că aveau copii mai mici decât se vedea în realitate; în cazurile în care se putea trece cu vederea, Caleb le lăsase să treacă. Pur şi simplu nu avea inima să le refuze.

Caleb se îngrijora în privința lui Pim; adăpostul se umplea cu repeziciune. În cele din urmă, aceasta ajunse, explicându-i cum copiii îşi petrecuseră dimineața acasă la Kate şi la Bill. Pentru Pim fusese o treabă cât se poate de dureroasă, simțind peste tot prezența lui Kate, însă pentru fete, fusese o simplă distracție: câteva ore în camerele bine cunoscute, jucându-se cu jucăriile atât de familiare lor. Săriseră în paturile vechi o jumătate de oră, povesti Pim.

Şi totuşi, ceva nu era în neregulă; Caleb sesiza existența unor cuvinte nespuse. Stăteau în dreptul trapei deschise. Una dintre surori, care se afla pe platforma de dedesubt, ridică mâinile ca să îi ajute pe copii să coboare, mai întâi pe Theo, apoi pe fete. Când veni rândul lui Pim, Caleb o prinse de cot.

— *Care-i problema?*

Ea şovăi. Într-adevăr, avea ceva.

Pim?

O străfulgerare de nesiguranță în ochii ei, apoi se calmă.

— *Te iubesc. Ai grijă!*

Caleb lăsă lucrurile aşa. Nu era momentul potrivit, iar trapa îi aştepta deschisă. Sora Peg îi urmărea dintr-o parte. Caleb o întrebase deja dacă avea să li se alăture copiilor în subteran. „Locotenente“, îi răspunsese ea, cu o privire plină de reproş, „am optzeci şi unu de ani.“

Caleb îşi îmbrățişă soția şi o ajută să coboare. Când se prinse cu mâinile de treapta de sus, îşi ridică ochii pentru o ultimă oară. Simți cum o greutate rece îl apasă pe dinăuntru. Ea era toată viața lui.

— *Ai grijă de copiii noştri!* îi spuse el prin semne.

Atunci apărură şi mai mulți copii; adăpostul era plin. Din afara clădirii se auzi un strigăt, urmat de o voce la megafon, ordonând mulțimii să se împrăştie.

Colonelul Henneman păşi în hol:

— Jaxon, eşti responsabil de orfelinat.

Era ultimul lucru pe care şi-l dorea Caleb.

— Aş fi mai util pe zid, domnule.

— Nu stăm acum la discuții!

Caleb simți prezența unei mâini nevăzute.

— Tata are vreo legătură cu asta?

Henneman nu-i luă în seamă întrebarea.

— Vom avea nevoie de bărbați pe acoperiş şi de jur-împrejurul perimetrului, precum şi de două echipe în interior. Ne-am înțeles? Nimeni nu mai intră. Cum o să reuşeşti să faci asta e numai treaba ta.

Nişte cuvinte imperioase. Şi imposibil de ignorat. Oamenii ar face orice ca să supraviețuiască.

67

Michael şi Greer găsiră cei dintâi supraviețuitori la nord de Rosenberg, un grup de trei soldați – în stare de şoc, lihniți de foame, cu pistoalele şi cu carabinele secătuite. După spusele lor, viralii atacaseră barăcile în urmă cu două nopți, luând cu asalt locul ca o tornadă, distrugând totul în calea lor, maşini şi echipamente, generatoare şi radiouri, smulgând acoperişurile de parcă ar fi fost cutii de conserve.

Apoi au urmat şi alții. O femeie, una dintre fetele lui Dunk, cu şuvițe albe prin părul negru, mergând desculță de-a lungul drumului, cu pantofii bălăngănindu-i-se în

mână, spunând ceva despre cum se ascunsese într-un bordel. Doi bărbați dintr-o echipă a telegrafiştilor. Un petrolist pe nume Winch – Michael îl ştia din vechime – stând cu picioarele încrucişate la marginea drumului, săpând forme nedesluşite în pământ cu un cuțit lung de treizeci de centimetri şi bolborosind incoerent, cu uniforma pătată de sânge uscat, deşi nu era al lui. Cu toții se urcară în spatele camionului, rămânând în tăcere, fără să întrebe măcar unde anume îi duceau.

— Aceştia sunt cei mai norocoşi oameni de pe planetă, spuse Michael. Și nici măcar nu o ştiu.

Greer urmărea cu privirea peisajul care trecea pe lângă ei, mărăcinişul lăsând loc vegetației bogate de pe coastă. Intensitatea ultimelor douăzeci şi patru de ore ținuse durerea departe, însă acum, în tăcerea dezorganizată a propriilor gânduri, simțea cum revine. Nevoia de a vărsa îi dădea ghes necontenit; îşi simțea scuipatul dens şi amar la gust; vezica îi pulsa, plină până la refuz, febrilă şi umflată. Când se opriseră să o ia pe femeie, Greer se dusese până în boscheți cu speranța că avea să găsească un curs de apă curgătoare, însă nu dădu decât peste un pârâiaş aproape secat, de culoarea ruginei.

La sud de Rosenberg, o luară spre est, către canalul navigabil. Apa mocirloasă se împroşca în urma lor; fiecare zgâlțâitură a camionului pe drumul defundat provoca noi valuri de durere. Greer îşi dorea cu ardoare o gură de apă, măcar atât cât să-şi clătească gura, însă când Michael îşi scoase plosca de sub scaun, trase o duşcă lungă apoi i-o oferi, fără să-şi dezlipească deloc ochii de la parbriz, Greer o refuză. Michael îi aruncă o privire piezişă – *Eşti sigur?* –, iar în clipa aceea, păru să-și dea seama de ceva sau, cel puțin, să suspecteze. Dar cum Greer nu spuse nimic, Michael prinse plosca între genunchi şi îi puse dopul, ridicând din umeri.

Aerul din maşină se schimbă, apoi cerul; se apropiau de canal.

— Pentru numele lui Dumnezeu, abia ce-am plecat de-aici! izbucni femeia.

Încă opt kilometri şi autostrada le apăru dinaintea ochilor. Patch şi oamenii lui îi aşteptau acolo unde drumul se îngusta. De-a lungul lui fuseseră instalate bariere din sârmă ghimpată. După ce camionul opri, Patch veni la geamul şoferului.

— Nu vă aşteptam atât de curând.

— Ce ți-a spus Lore? întrebă Michael.

— Numai părțile rele. Dar nici urmă de ei.

Uitându-se apoi în spatele maşinii:

— Văd că ați adus cu voi nişte prieteni.

— Ea unde e?

— Pe navă, presupun. Rand spune că scoate din minți tot echipajul.

Michael se întoarse spre pasageri.

— Voi trei, se adresă el soldaților, dați-vă jos!

Aceştia se uitară în jur cu uimire.

— Ce vrei să facem? întrebă unul dintre ei – cel mai mare în rang, un caporal cu privirea goală ca a unei juninci şi cu o față bucălată ca a unui copil de cincisprezece ani.

— Nu ştiu, răspunse Michael sec. Să faceți ce fac soldații? Să împuşcați chestii?

— Ți-am spus, nu avem muniție.

— Patch?

Bărbatul încuviință din cap.

— Le dau eu.

— El e Patch, le spuse Michael celor trei. E noul vostru comandant.

Aceştia se priviră nedumeriți unul pe altul.

— Voi nu sunteți un fel de infractori? întrebă unul dintre ei.

— Serios, de asta vă pasă vouă acum?

— Hai, interveni Patch, fiți băieți buni şi faceți cum vă spune!

Căutând aprobarea celuilalt, soldații coborâră. De îndată ce aceştia, împreună cu Patch, traseră deoparte bariera, Michael porni motorul şi înaintă de-a lungul autostrăzii. Rand îi întâmpină la baracă, fără cămaşă şi transpirat, cu o cârpă unsuroasă legată în jurul capului.

— Cum stăm? întrebă Michael, dându-se jos din maşină. Ați inundat docul?

— Avem o problemă. Lore a găsit încă un sector deficitar. Sunt puncte slabe peste tot.

— Unde?

— La prova tribord.

— Fir-ar să fie! Michael făcu un semn către pasagerii rămaşi, care stăteau adunați în grup, cu priviri nedumerite. Gândeşte-te ce facem cu oamenii ăştia!

— De unde i-ai adus?

— I-am găsit pe drum.

— Ăla nu e Winch? întrebă Rand.

Bărbatul îndruga ceva în barbă.

— Ce naiba s-a întâmplat cu el?

— Indiferent ce-a fost, n-a fost deloc plăcut, răspunse Michael.

Privirea lui Rand se întunecă.

— E adevărat ce se spune despre provincii? Că au dispărut până la una?

Michael încuviință din cap.

— Da, aşa se pare.

— Michael, cred că trebuie să trimitem întăriri pe autostradă, îi întrerupse Greer. O să se întunece în câteva ore.

— Ce zici, Rand?

— Cred că ne putem lipsi de câțiva. De Lombardi şi de ceilalți tipi.

— Voi doi, se adresă Rand telegrafiştilor, veniți cu mine. Şi tu, spuse el femeii, ce ştii să faci?

Ea ridică din sprâncene.
— În afară de asta.
Femeia rămase o clipă pe gânduri, apoi răspunse:
— Să gătesc, puțin?
— Puțin e mai bine decât ce avem. Eşti angajată.
Michael se duse cu paşi mari la navă. Pe doc fusese trasă o macara cu lanț, aproape de provă, unde şase oameni în scaune de boțman atârnau peste bord. În celălalt capăt al barajului, bărbați echipați cu măşti şi cu mănuşi foloseau fierăstraie cu disc ca să taie petice dintr-o placă mai mare, scântei țâşnind din tăişurile lor.
Lore, stând lângă balustradă, îl văzu şi coborî.
— Scuze, Michael.
Țipa în gura mare ca să se facă auzită pe deasupra zgomotului făcut de ferăstraie.
— Nu e cel mai potrivit moment, ştiu.
— Ce naiba, Lore?
— Voiai să se scufunde? Pentru că asta ar fi făcut. Şi nu eu i-aş fi dus dorul. O să-mi mulțumeşti.
Era mai mult decât o întârziere, era o adevărată catastrofă. Până când carena nu avea să fie etanşă, nu aveau cum să inunde docul; până nu inundau docul, nu puteau porni motoarele. Şi numai inundatul docului le lua şase ore în plus.
— Cât crezi că o să ne ia? întrebă el.
— Tăiatul plăcilor, înlocuitul celor vechi, montarea, nituirea şi sudarea, aş zice şaisprezece ore, cel puțin.
Nu avea rost s-o ia la întrebări; nu era ceva ce putea fi grăbit. Se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre doc.
— Unde te duci? strigă Lore după el.
— Să tai nişte afurisit de oțel.

Era 17:30. Soarele avea să apună peste trei ore. Pentru moment, Peter făcuse tot ce-i stătuse în putere. Nevoia de somn îi trecuse de mult, însă îşi luă o clipă de răgaz ca să se adune. Ducându-se spre casă, se gândi la Jock. Nu avea nicio afinitate faţă de el; fusese un puşti imatur şi enervant, din cauza căruia aproape că era să-şi piardă viaţa. Mai mult ca sigur că irosise o puşcă pe el. Însă Peter vedea ziua de pe acoperiş ca un punct de cotitură, iar el credea în a doua şansă.

Unitatea de securitate dispăruse.

Peter ţâşni în sus pe scări şi dădu buzna în casă.

— Amy? strigă el.

Linişte, apoi:

— Aici!

Stătea pe pat, cu faţa spre uşă şi cu mâinile în poală.

— Eşti bine? întrebă el.

Ea ridică privirea. Expresia de pe chip i se schimbă; îi oferi un zâmbet melancolic. Încăperea era cufundată într-o tăcere ciudată – nu atât o absenţă a sunetului, cât ceva mai profund.

— Da, sunt bine, spuse, bătând uşor în saltea. Vino-ncoace!

El se aşeză lângă ea.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

Ea îi luă mâna, fără să-l privească în ochi. El simţi că era pe punctul să îi spună ceva important.

— Când eram în apă, am ajuns undeva, începu ea. Sau, cel puţin, în mintea mea. Nu pot să explic prea bine. Doar că am fost atât de fericită acolo.

El înţelese despre ce îi vorbea ea.

— Ai fost la fermă.

Privirea ei o întâlni pe a lui.

— Şi eu am fost acolo. Ciudat, însă nu era câtuşi de puţin surprins; cuvintele aşteptau de mult să fie rostite.

— Cântam la pian.

— Da.

— Şi eram împreună.

— Da, eram. Doar noi doi.

Cât de bine era să vorbească despre asta. Să ştie că, la urma urmei, nu era singur cu visele lui, ci că erau cumva reale, deşi nu putea spune cum anume, ci doar că acea realitate exista. Că el exista. Că Amy exista. Că ferma şi fericirea lor acolo exista şi ea.

— M-ai întrebat în dimineața aceea de ce am venit la tine, în Iowa, zise Amy. Nu ți-am spus adevărul. Sau, cel puțin, nu tot.

Peter aşteptă.

— Când te transformi, rămâi cu un singur lucru: o amintire. Cea mai dragă. Din toată viața ta, numai una. Ridică privirea: Eu am vrut să o păstrez pe cea cu tine.

Începuse să plângă uşor: lacrimi mici, ca nişte mărgăritare, îi atârnau pe vârful genelor, asemenea picăturilor de rouă pe frunze. Peter, vrei să faci ceva pentru mine?

El încuviință din cap.

— Sărută-mă.

O sărută. Şi nu doar atât, cât alunecă în lumea ei, timpul încetini, se opri, trecând în cercuri lente pe lângă ei ca valurile pe lângă chei. Se simți împăcat. Simțurile îl învăluiau. Mintea îi era în două locuri, în lumea asta şi în cealaltă: lumea de la fermă, un loc dincolo de spațiu şi de timp, unde nu se aflau decât ei doi.

Se despărțiră. Fețele lor erau la doar câțiva centimetri depărtare. Amy îi cuprinse obrajii în palme, privindu-l în ochi.

— Îmi pare rău, Peter.

Vorbele ei erau ciudate. Privirea ei se adânci.

— Ştiu ce ai de gând să faci, continuă ea. N-o să supraviețuieşti.

Simți cum ceva se frânge înăuntrul lui. Cum toată forța i se scurge din trup. Încercă să vorbească, însă nu reuşi.

— Eşti obosit, îi spuse Amy, care îl prinse în cădere.

Amy îl întinsese pe pat. În camera vecină, îşi trăsese rochia peste cap, înlocuind-o cu hainele aduse de Greer: pantaloni verzi din pânză de sac cu buzunare, cizme din piele, o cămaşă deschisă la culoare cu mânecile rupte şi cu însemnele Forţelor Expediţionare pe umeri. Aveau un miros cald, omenesc – mirosul muncii, al vieţii. Cel căruia aparţinuseră aceste haine fusese mic de statură; îi veneau ca turnate. Pe veranda din spate, soldaţii dormeau neîntorşi, ca nişte bebeluşi, cu mâinile sub cap, fără nicio grijă. Amy luă uşor pistolul unuia dintre ei şi îl vârî la spate, la betelia pantalonilor.

O linişte adâncă domnea pe stradă, toată lumea fiind prin ascunzători, la adăpost de furtună. Pe când Amy îşi croia drum spre centrul oraşului, soldaţii începură s-o observe, însă niciunul nu i se adresă; erau cu mintea în altă parte, ce conta femeia aceea? La exterior, împrejmuirea nu era păzită. Amy se apropie cu paşi mari de uşă şi păşi înăuntru.

Număra trei bărbaţi. În spatele ghişeului, ofiţerul de serviciu ridică privirea.

— Pot să te ajut, soldat?

Sunetul cheilor: Alicia îşi ridică privirea.

— Amy?

— Bună, surioară!

Alicia se uită să vadă cine o adusese, însă nu mai era nimeni. Amy venise singură.

— Ce cauţi aici? întrebă ea.

Amy îi desfăcu cătuşele şi îi dădu Aliciei ochelarii.

— Îţi explic pe drum.

În cealaltă cameră, gardienii dormeau pe podea. Urmând indicaţiile lui Greer, Amy şi Alicia îşi croiră drum spre Oraşul H pe străzi lăturalnice şi printre alei pline de gunoaie. Nu peste mult timp, se ivi la vedere partea sudică a zidului. Amy intră într-o casă care aducea mai degrabă cu o cabană. Înăuntru nu era nicio piesă de mobilier. În sufragerie, dădu la o parte covorul ţesut, sub care era o

trapă cu o scară. Era una dintre ascunzătorile celor din comerț, îi explică Amy, deşi Alicia îşi dăduse deja seama de acest lucru. Coborâră în spațiul întunecos şi umed, care mirosea a fructe putrezite.

— Acolo! arătă Amy.

Rafturile, pline cu sticle de băutură, se dădură în lături, scoțând la iveală un tunel. La capătul lui ajunseră la o altă scară şi, trei metri mai sus, la o trapă de metal încrustată în beton. Amy răsuci inelul şi împinse.

Se aflau în afara oraşului, la o sută de metri de zidul exterior, într-un pâlc de copaci. Soldat şi un al doilea cal le aşteptau priponiți, păscând nepăsători. Când Alicia ieşi la suprafață, Soldat îşi ridică grumazul: *Aha, aici erai! Chiar mă întrebam pe unde umbli.*

Sabia şi bandulierele ei atârnau de şa. Alicia îşi prinse lamele, în timp ce Amy acoperi trapa cu frunziş.

— Tu ar trebui să-l călăreşti, spuse Alicia, întinzându-i sabia.

Amy rămase o clipă pe gânduri.

— În regulă, răspunse ea.

Îşi atârnă sabia la umăr şi se urcă în spatele lui Soldat. Alicia încălecă cel de-al doilea cal, un armăsar negru, destul de tânăr, dar cu o privire hotărâtă. Era o după-amiază târzie, soarele, arzător şi alb.

Porniră la drum.

Visul cu ferma era diferit. Peter stătea întins pe pat. Încăperea era scăldată în lumina lunii, făcând pereții să strălucească. Cearşafurile erau reci; tocmai răceala lor fusese cea care îl trezise. Avea impresia că dormise multă vreme.

Partea de pat a lui Amy era goală.

O strigă pe nume. Vocea îi sună slăbită în întuneric, o prezență abia simțită. Se ridică şi se duse la fereastră. Amy stătea în curte, cu spatele la casă. Poziția ei însemna ceva; inima îi fu copleşită de o senzație de panică. Ea începu să meargă – depărtându-se de casă, de el şi de viața pe care o

avuseseră împreună, silueta ei, luminată de lună, devenind din ce în ce mai mică. Peter nu putu nici să se mişte din loc, nici să scoată vreun sunet. Era ca şi cum sufletul îi fusese smuls din trup. *Amy, nu mă părăsi...*

Se trezi speriat; inima îi bătea nebuneşte, corpul îi era scăldat în sudoare. Chipul lui Apgar îi apăru dinaintea ochilor.

— Domnule preşedinte, s-a întâmplat ceva.

Nu era nevoie să spună mai mult. Peter ştiu pe dată despre ce era vorba. Amy plecase.

IX. CAPCANĂ

„Sângele curgea şiroaie, pământul îmbibând,
Pe când troienii şi-ai lor aliați pe capete piereau,
Aici oamenii îşi găseau o moarte-amară
Înecând oraşul cu sângele lor.“
Quintus Smyrnaeus, *Căderea Troiei*

69

Fierăstraiele amuțiseră; oțelul fusese tăiat. La tribord, o gaură căscată dezvăluia puntea ascunsă şi culoarele din interior. Soarele începuse să apună, sclipind pe deasupra canalului; reflectoarele fuseseră aprinse.

Rand manevra macaraua. De pe punte, Michael urmărea cum prima placă este montată în lăcaşul ei. De pe doc răzbăteau glasuri şi la fel şi de pe punte, unde comanda Lore.

Înălțimea necesară fusese atinsă. Oamenii goneau la suprafața ei, ciocanele şi armele pneumatice atârnându-le de curea; alții ghidau montarea plăcii din interior. Cu un zgomot puternic, uriaşa bucată de oțel făcu contact. Michael urcă scările şi traversă pasarela până pe punte.

— Până acum e bine, spuse Lore.

Probabil asta însemna că erau în program. Orele care treceau erau precum o pâlnie, trăgându-i tot mai aproape de momentul final. Fiecare decizie era hotărâtoare; nu aveau să aibă o a doua şansă.

Lore se apropie de balustradă şi strigă în gura mare o serie de ordine, încercând să se facă auzită peste zgomotul generatoarelor şi peste zumzetul armelor pneumatice; Michael veni lângă ea. Prima placă fusese pusă; mai aveau şase.

— Vrei să ştii cum au făcut-o?

Lore îl privi nedumerită.

— Cum s-au omorât pasagerii între ei?

Nu intenționase să deschidă subiectul. Părea să fi răsărit în discuție dintr-o voință proprie, încă un secret de care voia să se despovăreze.

— Bine.

— Puseseră deoparte nişte combustibil. Nu mult, dar destul. Au izolat uşile şi au îndreptat țeava de eşapament în interiorul sistemului de ventilație a navei. Ar fi fost ca şi cum ar fi căzut într-un somn adânc.

Pe fața lui Lore nu se citea nimic. Apoi, cu o încuviințare scurtă din cap:

— Mă bucur că ai spus asta.

— Poate că n-ar fi trebuit.

Îşi dădu atunci seama de motivul pentru care o făcuse. Dacă s-ar fi ajuns acolo, ar fi putut face acelaşi lucru.

70

Lumina începea să-i părăsească.

Curierii se puseseră în mişcare; de la postul de comandă de pe pasarelă, Peter simți, cu o limpezime rece, cât de slabă era apărarea lor. Un perimetru de zece kilometri, oameni fără pregătire, un duşman ca nimeni altul, lipsit de orice teamă.

Deşi Apgar nu spusese nimic în legătură cu asta, Peter putea să citească gândurile bărbatului. Poate că Amy plecase cu Alicia să se predea; poate că dracii nu aveau să îi atace, până la urmă. Sau poate că da; poate că asta şi trebuia să se întâmple. Îşi aminti visul: silueta lui Amy în lumina lunii, depărtându-se, fără să se uite înapoi. Nu continua decât pentru că era sigur de ce avea să urmeze în câteva ore. Avea un rol de jucat şi avea să-l joace.

Chase veni pe platformă. Peter aproape că nu-şi recunoscu şeful de personal. Bărbatul era îmbrăcat în uniformă de ofițer, deşi îşi dăduse jos însemnele, îndepărtate în grabă, poate din lipsă de respect. Avea şi o puşcă, ca şi cum încerca să-şi creeze o anumită imagine. Arma arăta de parcă atârnase ani în şir deasupra şemineului. Peter dădu să spună ceva, însă se opri. Apgar ridică sceptic dintr-o sprânceană, însă nimic mai mult.

— Unde e Olivia? întrebă Peter în cele din urmă.

— În buncărul preşedintelui, răspunse Chase nesigur. Sper că e totul în regulă.

Cei trei bărbați ciuliră urechile la stațiile radio care intrară pe frecvență. Toți erau pregătiți, gata să înfrunte atacul. Umbrele se alungeau desupra văii. Era o seară frumoasă de vară, norii plini de culoare.

71

Amy nici nu trebuia să ştie locul. Era încredințată că locul avea să vină la ea.

Galopau cu spatele la soare, pământul zburându-le de sub picioare. Praful se ridica în urma lor într-un nor tulbure; bucăți de țărână erau azvârlite de sub copitele cailor. Înăuntrul ei fu stârnită o senzație ciudată, care se intensifica cu fiecare kilometru parcurs, asemenea unui semnal radio care devenea din ce în ce mai puternic. Pasul lui Soldat era lin şi puternic.

Ai avut mare grijă de prietena noastră, îi spuse Amy. *Cât de curajos eşti şi cât de puternic. Nu te vom uita niciodată; te aşteaptă păşuni înverzite; îţi vei petrece nobila veşnicie printre cei de-o seamă cu tine.*

Soldat încetini de la galop la pas uşor. Opriră caii şi descălecară. Eforturile lui Soldat se vedeau prin spuma densă ce i se formase în jurul gurii; pielea lui neagră lucea de transpiraţie.

— Aici? spuse Amy.

Alicia încuviinţă din cap, însă nu scoase niciun cuvânt; Amy detectă o umbră de frică în prietena ei. Făcu un pas în faţă şi rămase acolo în tăcere, aşteptând. Vântul îi şuieră pe la urechi, prin păr, apoi se pierdu în neant. Totul părea încremenit, cuprins de o linişte desăvârşită. Se scurgeau şi ultimele minute ale zilei. Pe pământ, umbra i se alungea – mai mult, tot mai mult. Simţi clipa în care soarele se uni cu linia orizontului, atingând mai întâi şirul dealurilor, audibil, ca un oftat. Închise ochii şi îşi lăsă mintea să-i pătrundă în întuneric; undele de pe suprafaţa nemişcată a lacului se împrăştiară până departe.

— *Anthony, sunt aici!*

Mai întâi, tăcere, apoi:

— *Da, Amy. Sunt pregătiţi. Sunt ai tăi.*

Noaptea se aşternea.

— *Veniţi la mine!* spuse ea în gând.

Noaptea sosi.

72

Li se spunea moleşiţi. Însă în timpul vieţii fuseseră altceva.

Veneau din fiecare colţ al continentului, din fiecare stat şi din fiecare oraş. Seatle, Washington. Albuquerque, New Mexico, Mobile, Alabama. Din New Orleans, acum o mlaştină chimică, din câmpiile bătute de vânt din Kansas

City ori din canioanele înghețate din Chicago. La un loc, erau visul oricărui statistician, un eşantion reprezentativ perfect al locuitorilor din Marele Imperiu American de Nord. Proveneau din fermele şi din oraşele de provincie, suburbii anonime şi metropole acaparatoare; erau de toate culorile şi naționalitățile; trăiseră prin rulote, case, apartamente, vile cu vedere la mare. În forma lor umană, fiecare dintre ei avusese o identitate proprie şi individuală. Speraseră, urâseră, iubiseră, suferiseră, cântaseră şi plânseseră. Cunoscuseră pierderea. Se înconjuraseră şi se alinaseră cu obiecte. Conduseseră maşini. Plimbaseră câini, dăduseră copii în leagăn şi aşteptaseră la cozile de la băcănie. Spuseseră lucruri prosteşti. Ținuseră secrete, pizmuiseră şi trăiseră cu regret. Se închinaseră la tot felul de dumnezei sau la niciunul. Se treziseră în mijlocul nopții în zgomotul ploii. Îşi ceruseră iertare. Participaseră la diverse evenimente. Îşi povestiseră trecutul psihologilor, preoților, iubiților şi străinilor de prin baruri. Trăiseră, în cele mai neaşteptate momente, senzații de fericire atât de pure, atât de străine evenimentelor, încât păreau că le-au fost trimise de sus; tânjinseră să fie cunoscuți şi, uneori, aproape că fuseseră.

Moştenitori pe linia virală ai lui Anthony Carter, al Doisprezecelea dintre Cei Doisprezece, aceştia erau intrinsec mai puțin însetați de sânge decât omologii lor; se afirmase de multe ori de către observatorii umani că moleşiții îşi satisfăceau apetitul cu o obligație lipsită de orice bucurie şi că tocmai această însuşire, particulară în rândul viralilor, îi făcea mai uşor de ucis. Prost ca un moleşit era vorba. Plină de adevăr, dar ascunzând totodată un alt adevăr, şi mai profund. Nu le plăcea ce făceau; măcelărirea oamenilor nevinovați le pricinuia neplăceri. Şi totuşi, înăuntrul lor zăcea o ferocitate neexprimată, nevăzută de către omenire. Aşteptaseră mai bine de un secol, anticipând ziua în care aveau să fie chemați anume ca să-şi dezlănțuie această putere ascunsă.

Pe timpul vieții, fuseseră altceva. Acum erau diferiți. Acum erau o armată.

Mai întâi la amurg, apoi în bezna nopții, sub stelele de pe cerul Texasului, înaintau spre est, o barieră de zgomot şi de praf. În fruntea cetei, ca vârful unei sulițe, doi călăreți deschideau drumul. Pentru Alicia, senzația era întruchiparea unui impuls desăvârşit; conducea şi în acelaşi timp era condusă, parte a unei forțe primare. Pentru Amy, senzația era una de expansiune, de o integrare într-o masă de suflete. Din clipa în care Carter îi cedase armata, aceştia încetaseră să mai fie entități individuale. Deveniseră o prelungire a propriei conştiințe şi voințe: Cei Mulți ai ei.

Veniți cu mine! Veniți cu mine veniți cu mine veniți cu mine...

Înainte, asemenea unor lumini pe un mal îndepărtat, se ivi oraşul asediat.

— Pregătiți armele!

De-a lungul pasarelei, magaziile erau încărcate, zăvoarele trase, camerele cartuşelor fixate. Dispărură şi ultimele umbre, pierdute în beznă.

Nu dură mult.

O linie strălucitoare apăru la est. O a doua îi îngroşa rândurile, întinzându-se de-a lungul ținutului. Un sentiment fatidic se aşternu deasupra lor ca o ceață. Oraşul părea minuscul dinaintea lor.

— Vin!

Hoarda porni năvală spre ei cu o viteză impresionantă. Împuşcături rătăcite brăzdară aerul – oamenii, cuprinşi de groază, nu se putură abține să nu tragă din armele lor.

Peter duse stația radio la gură:

— Nu trageți! Aşteptați până când ajung în raza de acțiune!

Stelele începeau să dispară, absorbite de uriaşul nor de praf care fusese stârnit în urma viralilor. Ceata luase forma unei săgeți.

— Se pare că faza de negociere s-a încheiat, făcu Apgar.

Alte împuşcături panicate; ceata continua să înainteze. Aveau să treacă drept prin poartă, înfingându-se în ea ca într-o ţintă.

— Aşteaptă o secundă, spuse Apgar, care urmărea totul prin binoclu. Ceva nu e în regulă.

— Ce vezi?

Acesta şovăi, apoi răspunse:

— Se mişcă altfel. Salturi scurte, alternate de paşi lungi, aşa cum făceau cei dinaintea lor.

Lăsă binoclul în jos.

— Cred că sunt moleşiţi.

Se petrecea ceva. Ceata încetini.

De pe platforma de observare, se auzi un strigăt:

— Călăreţi! La două sute de metri!

Pregătiţi-vă!

Amy îl struni pe Soldat la galop, apoi la pas.

Vom apăra acest oraş. Vom proteja această poartă, fraţii şi surorile mele de sânge.

Cu mişcări fluide, oastea ei se răspândi. Amy înaintă printre ei. Nu voia să-şi arate teama; curajul ei avea să fie al lor. Călărea cu spatele drept, cu o mână ţinând ferm hăţurile lui Soldat, cu cealaltă în sus, într-un gest de binecuvântare, asemenea unui preot.

Cândva, au fost oameni. La fel ca voi. Însă l-au urmat pe un altul, pe Zero.

Pe rânduri lungi de o mie şi groase de trei sute, armata lui Amy forma o barieră protectoare de-a lungul părţii de nord a zidului, întorcându-se cu faţa spre câmp. La est, luna îşi iţi capul pe după şirul dealurilor.

Nu ezitaţi, pentru că ei nu o să ezite. Omorâţi-i, fraţii şi surorile mele, dar mereu cu binecuvântarea milei în suflet.

Simţi ochii soldaţilor aţintiţi asupra ei, precum şi lunetele puştilor lor. Uriaşul nor de praf începea să se aşeze. În gură avea un gust de pământ.

Staţi pe poziţii. Cu curaj. Arătaţi-le ce şi cine sunteţi!

Opriră caii în fruntea şirului. Amy îşi scoase pistolul de la curea, i-l dădu Aliciei, şi îşi luă sabia de la spate. Mânerul acesteia avea o grosime satisfăcătoare, pe care mâna ei o cuprindea numai bine. Răsuci din încheietură, ridicând lama în aer.

— E o armă pe cinste, surioară.

— Aşa am zis şi eu după ce am făcut-o.

Mintea îi era calmă, gândurile, ordonate şi liniştite. Simțea frică, dar şi uşurare, şi, mai presus de astea, o curiozitate pentru ceea ce avea să urmeze.

— N-am mai fost niciodată într-o bătălie, spuse ea. Cum e?

— E foarte... antrenant.

Amy rămase o clipă pe gânduri.

— Totul se petrece atât de repede. Nici n-o să-ți dai seama de ce s-a întâmplat decât mult mai târziu. O să ți se pară de parcă nici n-ai fost tu.

— Cred că înțeleg. O pauză, apoi: Alicia, dacă nu supraviețuiesc...

— Încă ceva, o întrerupse Lish.

— Ce anume?

Alicia îi întâlni privirea:

— Nu ai voie să vorbeşti despre aşa ceva.

Pe metereze domnea haosul. Alergătorii goneau de colo până colo, degetele oamenilor tremurau pe trăgaci, nimeni nu ştia ce să facă. *Să nu tragă încă? Dar erau virali? Şi de ce se duceau în direcția greşită?*

— Vorbesc serios! zbieră Peter în stația radio, către toate posturile, dați-vă înapoi, acum! Îi aruncă stația lui Apgar şi se întoarse către cel mai apropiat curier. Soldat, dă-mi un ham!

— Peter, nu te duci acolo! făcu Apgar.

— Amy mă poate proteja. O să te convingi singur. Sunt aici să ne apere.

— Nu-mi pasă nici dacă au venit aici să ne repare instalațiile – ți-ai pierdut mințile, ce naiba? Nu mă face să

mă confrunt cu tine, pentru că o voi face, să fii sigur de asta!

Soldatul se uită la Peter, apoi la general, apoi din nou la Peter.

— Domnule, aduc hamul sau nu?

— Soldat, dacă faci un pas numai, te arunc peste zid! spuse Apgar.

Încă un strigăt răzbătu dinspre punctul de observație:

— Mişcare! Călăreții se depărtează!

Peter ridică privirea:

— Cum adică se *depărtează?*

O siluetă se apropie de balustradă. O dispută scurtă cu cineva din spatele lui, apoi bărbatul arătă spre nord:

— Dincolo de câmp, domnule!

Peter păşi pe marginea meterezului şi îşi duse binoclul la ochi.

— Gunnar, vezi şi tu asta?

— Ce fac? întrebă Apgar? Se predau?

Într-un nor de praf, Amy şi Alicia opriră caii. Amy scoase sabia şi o ridică în aer. Nu era un gest de capitulare, ci unul de sfidare.

Se ofereau drept momeală.

— Fanning, mă auzi?

Cuvintele lui Amy răsunau în întuneric.

— Dacă mă vrei, vino să mă iei!

— Să mergem mai în față? întrebă Alicia.

— Dacă am face asta, posibil să nu ne mai putem întoarce.

Apoi, ridicându-şi din nou vocea:

— Mă auzi? Sunt chiar aici, afurisitule!

Alicia aştepta. Tot nimic. După care:

Te-ai descurcat bine, Alicia.

Îşi acoperi urechile cu mâinile, un reflex inutil; vocea lui Fanning era în capul ei.

Ai îndeplinit tot ce mi-aş fi putut dori. Armata ei nu înseamnă nimic pentru mine, o distrug dintr-o suflare. Ce mi-

ai dat tu e mult mai mult de atât.

— Taci! Lasă-mă în pace!

Amy se holba la ea.

— Lish, ce se întâmplă? E Fanning?

Simți şi tu, Alicia? Vocea lui Fanning era duioasă, ațâțătoare. Întocmai ca un lichid uleios ce se scurgea prin creierul ei. *Fireşte că auzi. Ai auzit dintotdeauna. Bântuind străzile, numărând. Fac parte din tine aşa cum sunt şi eu.*

Alicia auzi atunci sunetul. Şi nu atât îl auzi, cât îl simți. Era un fel de... răzuit. De unde venea?

Trebuie să vină la mine frântă. Acesta va fi adevăratul test. Să simtă ce simt şi eu. Ce simțim noi, Alicia. Să cunoască disperarea. Lumea fără speranță, fără scop, unde totul este pierdut.

— Alicia, spune-mi ce se întâmplă.

Îți cunosc visele, Alicia. Marele oraş împrejmuit şi sunetele vieții dinăuntrul lui. Muzica şi strigătele fericite ale copiilor. Dorul tău de a fi printre ei şi uşa prin care nu poți pătrunde. Oare atunci ştiai, Alicia? Ştiai ce te aşteaptă?

Zgomotul devenea din ce în ce mai intens. Sângele îi pulsa în gât; credea că o să-i vină rău.

Draga mea Alicia, aproape s-a înfăptuit. Simți? Poți să-i simți?

Mintea ei îşi recăpătă limpezimea. Se întoarse în şa. Dincolo de bariera armatei lui Amy, străluceau luminle oraşului.

Afară, se gândi ea. Sunt afară, exact ca în vis.

— O, Doamne, nu!

Sara încerca să respire.

O sută douăzeci de suflete erau înghesuite în subsol. Lumânările şi lanternele, risipite de-a lungul spațiului, aruncau umbre ciudate, mişcătoare, pe pereți. Sara îşi ținea pistolul în poală, cu mâna pe el, într-o strânsoare lejeră, dar gata de acțiune.

Jenny şi Hannah organizaseră un joc „de-a batista parfumată“ ca să-i distreze pe unii dintre copii. Alții se țineau ocupați cu jucăriile luate pe ascuns. Câțiva plângeau, deşi probabil nici ei nu ştiau de ce; probabil simțeau neliniştea adulților.

Sara stătea pe podea, cu spatele sprijinit de uşă. Simțea răceala suprafeței ei metalice. Oare avea să țină? În mintea ei se desfăşurau tot felul de scenarii: bătăi în uşă, metalul cedând, toată lumea țipând, fugind, apoi lovitura finală şi moartea cuprinzându-i pe toți.

Le urmărea cu privirea pe Jenny şi pe Hannah. Jenny era îngrozită – emoțiile femeii ăsteia se citeau ca într-o carte deschisă –, însă Hannah se ținea tare. Ea fusese cea care începuse jocul. Erau astfel de oameni, se gândi Sarah, care nu se lăsau afectați sau, cel puțin, nu o arătau, care păstrau înăuntrul lor o mare rezervă de calm. Hannah fugea în jurul cercului cu picioarele ei lungi, rânjind conspirativ, urmărită de un băiețel. Hannah avea de gând să-l lase s-o prindă, fireşte; făcu o adevărată paradă din capitularea ei, ceea ce stârni chicote de râs din partea băiețelului, lucru care, pentru o clipă, o linişti pe Sara. Îşi aduse aminte cât de amuzante erau astfel de jocuri, cât de simple şi de pure. Jucase şi ea „batista parfumată“ când era mică, apoi mai târziu, cu Kate şi cu prietenii ei. Însă gândul acesta fu numaidecât înlocuit de un altul. „Kate“, se gândi ea, „unde eşti? Unde te-ai dus? Trupul tău zace într-un pat departe de casă; spiritul tău a zburat. Sunt pierdută fără tine. Pierdută!“

— Doamnă doctor Wilson, sunteți bine?

Ținându-l în brațe pe Carlos, Grace veni în dreptul ei. Sara îşi şterse lacrimile cu mâna.

— Cum se mai simte?

— E nou-născut. Nu ştie nimic.

Sara îi făcu semn să se aşeze lângă ea; Grace se lăsă pe podea.

— O să fim în siguranță aici? întrebă Grace.

— Desigur.

Linişte, apoi Grace ridică din umeri.

— Minţiţi, dar e în regulă. Voiam doar să vă aud spunând-o. Se întoarse cu faţa spre Sara: Dumneavoastră aţi fost cea care v-aţi transferat dreptul de naştere părinţilor mei, nu-i aşa?

— Să înţeleg că ţi-au spus.

— Mi-au spus doar că a fost o doamnă doctor. Şi cum nu văd o altă doamnă doctor pe aici, m-am gândit că dumneavoastră trebuie să fiţi aceea. De ce aţi făcut-o?

Exista probabil un răspuns, însă Sara nu reuşi să formuleze niciunul.

— Aşa am simţit că trebuie să fac.

— Părinţii mei au fost buni cu mine. Nu le-a fost uşor, dar m-au iubit cât de mult au putut. Întotdeauna îi pomeneam în rugăciunea de seară. Mă gândeam că ar trebui să ştiţi.

Bebeluşul Carlos căscă; somnul era pe aproape. Preţ de mai bine de un minut, Sara şi Grace urmăriră jocul împreună. Apoi, brusc, Grace ridică privirea:

— Ce e zgomotul ăsta?

— Staţia 6, avem mişcare.

Peter apucă staţia radio.

— Repetă!

— Nu sunt sigur.

Pauză, apoi:

— Se pare că a dispărut.

Staţia 6 se afla la capătul de sud al barajului.

— Toată lumea, rămâneţi pe poziţii! strigă Apgar. Rămâneţi pe poziţii!

Peter urlă în microfon:

— Ce vezi?

Un hârâit, apoi vocea răspunse:

— Nu contează, m-am înşelat.

Peter se uită la Chase.

— Ce e sub staţia 6?

— Doar boscheți.
— Destui pentru acoperire?
— Aproape.
Peter ridică din nou stația:
— Stația 6, raportează. Ce ai văzut?
— Îți zic că n-a fost nimic, repetă vocea. Doar o altă dolină care s-a deschis.
De la postul lui de observație de pe acoperişul orfelinatului, Caleb Jaxon nu auzi sunetul, cât îl simți: o interferență fără vreo sursă anume, ca şi cum aerul ar fi vibrat de un roi nevăzut de albine. Scrută oraşul prin binoclu. Totul părea normal, neschimbat, şi totuşi, pe când îşi liniştea mintea, începu să audă şi alte sunete, care veneau din direcții diferite. Trosnetul lemnului crăpându-se. Scrâşnetul sticlei sparte. Un hârâit, care dură poate vreo cinci secunde, al unui obiect neidentificat. În jurul lui şi dedesubt, unii dintre oamenii lui începuseră şi ei să le perceapă; se opriră din vorbit, spunându-şi unul altuia: *Ai auzit asta? Ce-a fost aia?* Cu ochii arzându-i de la lipsa somnului, Caleb se căzni să vadă în întuneric. De pe acoperiş, avea o vedere clară asupra clădirii Capitoliului şi a pieței centrale a oraşului. Spitalul era la patru străzi înspre est.
Îşi scoase stația radio de la curea.
— Hollis, eşti acolo?
Socrul său era poziționat la intrarea în spital.
— Da.
Încă un bubuit. Venea de pe străzile îndepărtate ale oraşului.
— Auzi şi tu?
O pauză, apoi Hollis răspunse:
— Recepționez.
— Ce vezi? Vreo mişcare?
— Negativ.
Caleb îşi duse binoclul la ochi şi privi spre Capitoliu. Două camioane şi o masă lungă fuseseră lăsate în piață,

uitate acolo după ce terminaseră cu recrutarea. Ridică din nou la gură stația radio:

— Soră, mă auzi?

Sora Peg aştepta în dreptul trapei.

— Da, locotenente.

— Nu sunt sigur, dar cred că se petrece ceva.

Pauză, apoi:

— Mulțumesc că m-ai anunțat, locotenent Jaxon.

Îşi agăță stația înapoi la curea. Îşi încordă din reflex mâna pe puşcă. Deşi ştia că are un glonț pe țeavă, trase din nou piedica să se asigure. Învelişul de alamă lucea prin lunetă.

Stația hârâi. Era Hollis.

— Caleb, întoarce-te!

— Ce e?

— E ceva acolo.

Inima lui Caleb începu să bată nebuneşte.

— Unde?

— Se îndreaptă spre piață, colțul din nord-vest.

Caleb duse din nou binoclul la ochi. Cu o lentoare iritantă, imaginea pieței se limpezi.

— Nu văd nimic.

— Era acolo acum o secundă.

Încă scanând perimetrul, Caleb duse stația radio la gură, ca să ia legătura cu centrul de comandă.

— Stația 1, aici stația 9…

Se opri în mijlocul frazei; zărise ceva. Îndreptă binoclul în direcția de unde venise mişcarea.

Masa din piață fusese răsturnată; în spatele ei, partea din față a unuia dintre camioane era îndreptată în sus la patruzeci şi cinci de grade, cu roțile din spate adânc înfipte în pământ.

O dolină. Una mare, deschizându-se.

Peter se întoarse cu spatele la câmpul de luptă. Clădirile oraşului se profilau în orizontul întunecat, scăldate în

lumina lunii.

Chase veni în spatele lui.

— Ce e?

Senzația îi furnica pielea ca un şuvoi de energie statică.

— E ceva ce nu vedem. Ridică o mână. Stai aşa! Ai auzit asta?

— Ce să aud? Apgar îşi miji ochii şi înclină din cap. Aşteaptă! Da.

— Parcă sunt şobolani înăuntrul zidurilor.

— Aud şi eu, spuse Chase.

Peter luă microfonul.

— Stația 6, aveți ceva?

Niciun răspuns.

— Stația 6, raportează!

Sora Peg intră în cămara din bucătărie. Puşca era pusă pe raftul de sus, învelită într-o cârpă. Fusese a fratelui ei, fie-i țărâna uşoară; se înrolase în cadrul Forțelor Expediționare, cu mulți ani în urmă. Îşi aduse aminte de ziua în care soldatul a venit la orfelinat cu veşti despre moartea lui. Îi adusese cutia cu obiectele fratelui ei. Nimeni nu-i verificase conținutul, altminteri puşca ar fi fost confiscată. Sau cel puțin aşa crezuse sora Peg la vremea aceea. Mare parte din lucrurile care aparținuseră fratelui ei nu aveau nici cea mai mică legătură cu el şi nu meritau să fie păstrate. Dar nu şi puşca. Fratele ei o ținuse în mâini, o folosise în luptă; îl definea. Era mai mult decât o amintire. Era un dar, ca şi cum o lăsase în urma lui pentru ca într-o zi ea să o aibă la nevoie.

Mută scara şi, cu paşi uşori, dădu puşca jos şi o puse pe masa unde surorile împleteau pâinea. Sora Peg avusese mare grijă de puşcă; mecanismul era bun şi țeava, bine unsă. O dată pe an, în mai – luna morții fratelui ei – sora Peg îşi dădea jos rasa, îmbrăca hainele unui muncitor obişnuit şi lua mijlocul de transport în comun până în Zona Portocalie. Puşca se afla lângă ea, ascunsă într-o geantă de pânză. Dincolo de paravânt, îşi făcea ținte din cutii de

conserve, uneori mere sau câte un pepene, sau dintr-o hârtie marcată bătută în cui de vreun copac.

Duse puşca, acum încărcată, în sala de mese. De-a lungul anilor, puşca devenise grea în mâinile ei, însă putea încă s-o manevreze, inclusiv reculul, înăbuşit de un tub cu un arc conectat la patul ei. Foarte important pentru următoarele trageri. Îşi ocupă poziția lângă trapă, cu o vedere clară spre coridor şi spre ferestrele aflate de-o parte şi de alta a încăperii.

Se gândi să-şi ia o clipă de răgaz ca să se roage. Însă, cu puşca încărcată în mână, o rugăciune obişnuită nu părea cel mai potrivit lucru. Sora Peg spera că Dumnezeu avea s-o ajute, însă credea cu tărie că oamenii care-şi purtau singuri de grijă erau mai mult pe placul Lui. Viața era un test; de tine depinde dacă îl treci sau nu. Ridică puşca în dreptul claviculei şi privi cu un ochi de-a lungul țevii.

— Nu copiii mei, spuse, trăgând încărcătorul şi introducând astfel primul glonț pe țeavă. Nu în seara asta.

Un călăreț!

O energie nouă şi încordată străbătu rampa. Ceva se petrecea. Bariera de virali se desfăcu, formând un coridor întocmai ca în seara precedentă. De-a lungul lui, un singur călăreț venea la galop spre ei. Pe metereze, toți ochii se fixară asupra lunetelor puştilor; tensiunea se acumula de la umeri la brațe, până în vârful arătătoarelor. Ordinul de a nu trage fusese cât se poate de clar, şi totuşi, dorința de a o face era puternică. Călărețul continuă să înainteze. Ridicată în şa, persoana aceasta – genul ei era încă neidentificat – striga cuvinte de neînțeles. Cu o mână ținea hățurile, pe cealaltă fluturând-o pe deasupra capului, într-un gest al cărui înțeles rămânea de nedescifrat. Era o amenințare? O cerere de îndurare?

De pe platforma de comandă, Peter înțelese ce era pe cale să se întâmple. Noii recruți nu aveau nicio experiență; le lipsea antrenamentul mental al milităriei; nu făceau decât să existe pur şi simplu în lanțul de comandă. Din clipa în

care Alicia avea să pătrundă în perimetrul luminat, el urma să piardă controlul situației.

— *Stați pe loc!* strigă el. *Nu trageți!*

Însă vorbele lui nu avură niciun efect.

Alicia pătrunse cu viteză în perimetru.

— E o capcană!

Cuvintele ei nu aveau nicio logică pentru el.

Ea trase frâiele, oprind calul.

— E o capcană! Sunt înăuntru!

Din stânga lui Peter se auzi un strigăt:

— E femeia de noaptea trecută!

— E un viral!

— Împuşc-o!

Cel dintâi glonte străpunse coapsa dreaptă a Aliciei, zdrobindu-i femurul; cel de-al doilea o nimeri în plămânul stâng. Picioarele din față ale calului se îndoiră, trimițând-o înainte peste gâtul lui. Primele împuşcături deveniră o ploaie dezlănțuită. Praful se iscă pretutindeni în jurul ei, pe când se ghemui în spatele animalului căzut, care acum zăcea răsturnat pe o parte şi părea mort. Împuşcăturile veneau una după alta. Gloanțele îşi nimereau ținta. Pentru Alicia erau ca un torent de lovituri. Palma stângă îi fusese străpunsă de parcă ar fi fost un măr. Osul iliac, ciuruit ca după o explozie a unei bombe cu şrapnel. Încă două, în piept, cel de-al doilea ricoşând pe diagonală din a patra coastă prin cavitatea toracică, nimerindu-i cea de-a doua vertebră lombară. Se căzni din răsputeri să se ascundă cât mai bine pe după calul căzut. Sângele țâşnea din carnea lui pe măsură ce gloanțele îl sfârtecau.

Pierdut, se gândi ea, pe când se lăsa o cortină întunecată. *Totul este pierdut.*

Majoritatea viralilor pătrunseră în oraş prin patru locuri: piața centrală, colțul de sud-est al închisorii, o dolină mare din Oraşul H şi zona de aşteptare de dincolo de poarta principală. Alții îşi croiră drum înăuntru făcând găuri în pământ şi răspândindu-se în cete prin tot oraşul. Intrară pe

sub scândurile caselor; prin parcări abandonate, năpădite de buruieni şi neîngrijite, unde cândva copiii obişnuiau să se joace. Săpară şi se târâră. Se strecurară prin conducte şi țevi de apă. Erau deştepți, căutau punctele slabe. De luni bune înaintau de-a lungul fisurilor subterane, naturale ori făcute de om, asemenea unei invazii de furnici.

Duceți-vă! le ordonase stăpânul lor. *Împliniți-vă menirea! Faceți ce v-am poruncit!*

De pe metereze, Peter nu apucă să ia seama la avertizarea Aliciei. În vuietul făcut de arme – mulți dintre soldați, cuprinşi de frenezia mulțimii, începuseră să tragă şi asupra moleşiților – structura se clătina sub el. Se simțea de parcă grilajul de metal de sub picioarele lui era un covor ce fusese ridicat de un colț şi scuturat. Senzația îi ajunse în stomac, provocându-i un val de greață, ca atunci când ai rău de mare. Se uită într-o parte, apoi în cealaltă, căutând sursa acestei mişcări, devenind în acelaşi timp conştient de strigătele ce se auzeau în jur. O a doua zguduitură şi structura începu s-o ia în jos. Îşi pierdu echilibrul; fu aruncat pe spate şi ateriză pe podeaua meterezului. Armele duduiau, vocile strigau, gloanțele îi şuierau prin dreptul feței. *Poarta,* țipa cineva, *deschid poarta! Împuşcați-i! Împuşcați-i pe nenorociți!* Geamătul metalului îndoit, şi meterezul începu să se depărteze de perete.

Se rostogoli spre margine.

Nu avea cum să se oprească, negăsind nimic de care să se apuce. Trupuri se rostogoleau pe lângă el, pierzându-se în beznă. Aproape de margine, se prinse de bara alunecoasă din metal a unei traverse de susținere. Corpul i balansa ca un pendul. Nu avea cum să rămână prins; nu era decât o oprire. Sub el se întindea oraşul, aprins de țipete şi de împuşcături.

— Prinde-mă de mână!

Era Jock. Se întinsese de-a lungul balustradei, cu o mână întinsă peste margine. Meterezul se oprise din cădere

la un unghi de patruzeci şi cinci de grade deasupra pământului.

— Haide!

O serie de pocnete: ultimele şuruburi se desprindeau şi ele din perete. Vârfurile degetelor lui Jock, la doar câțiva centimetri depărtare de ale lui Peter, ar fi putut foarte bine să fie şi la kilometri distanță. Timpul se despărțise acum în două şuvoaie: unul de zgomot, de fugă şi de violențe, altul, paralel cu primul, un curent leneş în care era învăluit Peter şi tot ceea ce-l înconjura. Strânsoarea îi slăbea. Cealaltă mână eşua zadarnic în încercarea de a o prinde pe a lui Jock.

— Împinge-te înainte!

Peter îşi dădu drumul.

— Te-am prins!

Jock îl ținea de încheietură. Un al doilea chip apăru peste margine: Apgar. Când bărbatul se aplecă, Jock îl trase în sus pe Peter; Apgar îl prinse de curea. Împreună, reuşiră să-l ridice.

Atunci meterezul începu să cadă.

Măcelul se pornise.

Ieşind din ascunzătoarea lor, viralii luară cu asalt oraşul. Năvăliră pe străzi, azvârlind oamenii în aer. Săreau de pe pământ ori de pe acoperişuri ca nişte artificii. Ieşiră prin podelele buncărelor, măcelărindu-i pe ocupanții lor, ori prin podelele clădirilor, ca să-i înşface pe locuitorii lor din dulapuri ori de sub paturi. Dădură buzna pe poarta care, deşi impresionantă, nu fusese construită ca să reziste unui atac din interior; nu trebuia decât să-i ridici zăvoarele, să tragi opritoarea şi să o împingi, ca oraşul să cadă pradă invaziei.

Ceata care ieşi lângă închisoare era prin urmare însărcinată cu o misiune aparte. Pe timpul zilei, simțurile lor delicate detectaseră sunetul paşilor unui număr mare de oameni, care se îndreptau cu toții în aceeaşi direcție. Auziseră huruitul motoarelor şi lătratul claxoanelor.

Auziseră cuvântul „baraj". Auziseră cuvântul „adăpost". Auziseră cuvântul „tuburi". Acelea prin care se ajungea direct la baraj fuseseră distruse. După cum prezisese Chase, nu aveai cum să intri. Alții, ca de exemplu, o echipă de forțe de elită, se adăpostiră într-o clădire compactă din apropiere. Aceasta era păzită de un mic contingent de soldați, care muriseră instantaneu şi violent. Strângând din dinți, frângându-şi degetele şi învârtindu-şi neobosiți ochii primprejur, viralii examinară interiorul. Încăperea era plină de țevi. Țevile însemnau apă; apa însemna baraj. Un şir de trepte conducea undeva în jos.

Ajunseră într-un coridor pe ai cărui pereți din piatră se scurgea apă. O scară îi duse şi mai în adânc, o a doua, şi mai în subteran. Nu departe se afla un grup de oameni. Se apropiau. Se duceau drept la țintă.

Ajunseră în dreptul unei uşi din metal cu un inel greu. Primul viral, alfa, deschise uşa şi se strecură înăuntru, urmat de ceilalți.

Încăperea mirosea toată a om. Un şir de dulapuri, o banchetă, o masă pe care se mai aflau încă resturile unei cine abandonate. Un panou cu şase roți din metal de mărimea unor capace de canalizare era conectat la un sistem de țevi şi la alte mecanisme.

Da, spuse Zero. *Acelea.*

Viralul alfa apucă cea dintâi roată. Era marcată CANALUL 1.

Roteşte-o!

Şase roți. Şase tuburi.

Opt sute de țipete de moarte.

Cu pistolul înainte, Sara se apropie de camera de depozitare şi împinse uşor uşa cu piciorul.

— Poate a fost doar un şoarece, şopti Jenny.

Scârțâitul se auzi din nou. Venea din spatele unei grămezi de cutii. Sara lăsă lampa pe podea şi apucă pistolul cu ambele mâini. Erau patru cutii puse una peste alta. Cea

de dedesubt începu să se mişte, făcându-le pe cele de deasupra ei să se clatine.

— Sara...

Lăzile se rostogoliră. Sara căzu pe spate, în timp ce viralul ţâşni din podea, răsucindu-se în aer şi lipindu-se de tavan ca un gândac. Începu să tragă orbeşte cu pistolul. Viralului nu părea să-i pese câtuşi de puţin de armă sau ştia că Sara era prea speriată ca să mai ţintească. Piedica pistolului se dădu înapoi; magazia era goală. Sara se întoarse, o împinse pe Jenny spre uşă şi începu să fugă.

La baza zidului, Alicia, imobilizată, rănită, zăcea de una singură. Răsuflarea îi era greoaie şi umedă, întreruptă de sughiţuri mici, extrem de dureroase. În gură avea sânge. Vederea îi era înceţoşată; imaginile refuzau să se limpezească. Pierduse noţiunea timpului. Posibil să fi fost împuşcată acum treizeci de secunde. Sau poate acum o oră.

O siluetă întunecată se materializă deasupra ei: Soldat îşi coborî capul spre al ei. *Vai, uite ce ţi-ai făcut,* părea să spună. *Te las singură o clipă şi uite ce se întâmplă.* Răsuflarea lui caldă îi sărută faţa; se aplecă şi mai mult, împingându-o uşor cu botul lui umed şi respirând lent pe nări.

Băiatul meu bun! Îi atinse obrazul cu o mână însângerată. *Grozavul, minunatul meu Soldat, îmi pare rău.*

— Surioară, ce ţi-au făcut?

Amy îngenunche în dreptul ei. Umerii femeii fură zgâlţâiţi de un suspin; îşi îngropă faţa în mâini.

— O, nu! gemu ea. O, nu!

Reflectoarele se stinseră. Alicia auzi împuşcături şi strigăte, însă acestea erau îndepărtate, din ce în ce mai slabe. O beznă binecuvântată începu s-o învăluie. Amy o ţinea de mână. Părea că tot ce se întâmplase până acum fusese doar o călătorie, un drum care o adusese aici şi care acum se sfârşea. Noaptea se prefăcu în linişte. Brusc, se simţi înfrigurată. Oboseala o cuprinse.

Stai!

Deschise larg ochii. O briză trecu pe deasupra ei – densă, aspră – şi, odată cu ea, un vuiet, asemenea unui tunet, deşi sunetul nu se opri. Vui şi vui, din ce în ce mai puternic, aerul învolburând materia suflată de vânt. Pământul de sub ea începu să se cutremure; cu un scâncet, Soldat se ridică pe picioarele din spate, lovind aerul cu copitele.

Armata ei e o nimica toată. O spulber dintr-o suflare.

Alicia îşi ridică privirea la timp cât să-i vadă venind.

Peter, Apgar şi Jock goneau în josul meterezului în cădere. Prăbuşirea lui se petrecea pe bucăți, ca nişte piese de domino. Ordinele lui Peter de a se retrage la orfelinat, ultima linie de apărare a oraşului, nu fură luate în seamă; panica domnea pretutindeni. Problema nu era atât prăbuşirea meterezelor, de unde soldații picau spre moarte de la o sută de metri înălțime, cât faptul că viralii le luaseră cu asalt. Unii oameni erau aruncați direct, alții mâncați de vii, zbătându-se şi țipând, în vreme ce viralii îşi înfigeau dinții în ei. Şi totuşi, alții erau doar muşcați şi lăsați în voie. Aşa cum se văzuse şi în provincii, virusul lui Fanning lucra cu o rapiditate nemaivăzută; pe scurt, un număr mare dintre apărătorii oraşului Kerrville se întorceau împotriva foştilor camarazi de luptă.

La o sută de metri de ceea ce fusese postul de comandă, Peter, Apgar şi Jock se treziră înconjurați. În spatele lor, meterezul continua să se prăbuşească, bucată cu bucată; în față, viralii veneau spre ei. Nicio scară nu se vedea prin apropiere.

— La naiba! făcu Apgar. Nu mi-a plăcut niciodată să fac asta.

Lăsară frânghiile în jos. Nici Jock nu se dădea în vânt după înălțimi; incidentul de pe acoperiş îl marcase pe viață. Şi totuşi, la fel de adevărat era că ultimele douăzeci şi patru de ore îl schimbaseră. Dintotdeauna se considerase un om slab, dus de curentul vieții. Însă de la naşterea fiului său şi de la explozia de iubire pe care i-o provocase, descoperise înăuntrul său o tărie de caracter pe care nu o crezuse

posibilă, o expansiune a importanței sensului vieții şi a locului pe care-l ocupa în rețeaua ei. Îşi dori să fie un om despre care să se poată spune că se pune înaintea altora şi că moare ca să-i salveze. Astfel, proaspătul recrut Jock Alvado, acum transformat spiritual, lăsă deoparte groaza care-l stăpânea, păşi pe margine şi se întoarse cu spatele la hăul ce se căsca sub el; Peter şi Apgar îi urmară exemplul.

Şi săriră.

Treizeci de metri în care încercară să atenueze alunecarea cu mâinile și picioarele până ce aterizară pe solul bătătorit. Pete și Apgar ajunseră repede, însă Jock nu avu noroc. Își luxase sau poate chiar își rupsese glezna. Peter l-a tras în sus și l-a pus să se sprijine pe umărul său.

— Doamne, dar greu mai ești!

O luară la goană.

Subsolul era o capcană a morții.

Pe când Sara fugea spre uşă, un țipăt se auzi din spatele ei, ascuțit, ca un scrâşnet metalic, apoi întreaga încăpere fu cuprinsă de urlete. Ducea în brațe o fetiță; o luase fără să-şi dea seama. Ar fi luat încă şi mai mulți dacă ar fi avut cum să-i care pe toți.

Jenny ajunse prima la uşă. În urma ei, oamenii se îmbulzeau. Deodată, femeia nu mai putu să se mişte; greutatea trupurilor panicate o imobilizase, strivind-o de metal. Țipă la ei să se dea înapoi, însă abia dacă era auzită. Țipetele copiilor atingeau cele mai înalte note, fiind incredibil de ascuțite.

Uşa se dădu de perete; o sută de oameni încercară atunci să treacă prin ea, toți deodată. Un instinct orb pusese stăpânire pe ei – să fugă, să supraviețuiască cu orice preț. Unii cădeau, copiii erau călcați în picioare. Viralii săreau prin încăpere, țâşnind din perete în perete, de la victimă la victimă. Încântarea lor era dezgustătoare. Unul ducea un copil în gură, scuturându-l de parcă ar fi fost un câine cu o păpuşă de cârpă. Pe când Sara se strecură pe uşă, o femeie

fără chip îi smulse fetița din brațe şi se buluci înainte, dând-o de podeaua de la baza scărilor. Oamenii treceau furtunos pe lângă ea. Un chip familiar se ivi din mulțime: Grace, cu bebeluşul în brațe. Stătea sprjinită de peretele casei scării. De sus se auzeau împuşcături. Sara o trase pe femeie de mânecă, făcând-o să se uite la ea. *Stai cu mine, ține-mă de mână!*

Jenny şi Hannah îi făceau cu mâna din capul scărilor. Sara pe jumătate o trase, pe jumătate o târî pe Grace spre holul de la intrare. Dincolo de uşi se ducea o luptă aprigă. Copiii țipau, mamele erau îngrămădite cu copiii lor cu tot, nimeni nu ştia încotro s-o apuce. Viralii erau în spatele lor şi veneau în sus pe scări.

Un bubuit puternic: partea din față a clădirii se detonă din interior. Cărămizi, cioburi, bucăți de lemn zburară peste tot prin aer. Brusc, un camion de cinci tone apăru în hol. Hollis era la volan.

— Toată lumea, înăuntru!

Amy o acoperi pe Alicia cu propriul trup. Armata ei era pe moarte; îi simțea plecând, sufletele lor pierzându-se în eter. *Nu m-ați dezamăgit,* spuse ea în gând. *Eu am fost cea care a greşit. Duceți-vă în pace – sunteți liberi, în sfârşit.*

Viralii lui Fanning dădură năvală. Amy îşi îngropă fața în gâtul Aliciei, strângând-o la piept. Avea să se întâmple rapid, mai iute decât viteza luminii. Se gândi la Peter, apoi la nimic.

Se simțea de parcă ar fi fost în mijlocul unui cârd de păsări; ca şi cum aerul din jurul lor devenise fâlfâirea unui milion de aripi.

De pe acoperişul orfelinatului, Caleb urmărea oraşul murind.

Auzise meterezul prăbuşindu-se, cu un zgomot teribil. Scena dinaintea lui era ciudat de nepotrivită. Era de parcă ar fi urmărit nişte evenimente care nu aveau nicio legătură cu el, desfăşurându-se la mare depărtare. Deşi, atunci când începură să fie trase focurile de arme, îşi dăduse seama că

situația era cât se poate de diferită. Douăzeci şi cinci de oameni: cum aveau să reziste?

Împuşcăturile, strălucirea gloanțelor trase, țipetele chinuite, demne de milă, toate deveniră din ce în ce mai slabe. Oraşul se cufundă în tăcere, un loc al fantomelor. O clipă de o linişte dezarmantă; apoi un sunet nou începu să crească. Caleb duse binoclul la ochi. Un camion de cinci tone, acoperit cu o prelată, se apropia vuind spre piață, flancat de două Humvee-uri. Unii trăgeau necontenit de pe capotă, alții la geamurile cabinei. În acelaşi timp, Caleb deveni conştient de un al doilea sunet, aparținând unei mişcări mult mai compacte ce se vedea la dreapta lui. Îndreptă binoclul într-acolo. Era o beznă de nepătruns; apoi, două siluete îşi făcură apariția. Acestea duceau un al treilea om.

Apgar.

Tatăl lui.

Urmau să ajungă în dreptul camionului, acum în apropiere de fața clădirii. Picioarele lui Caleb abia atingeau scara pe când acesta cobora. Unul dintre Humvee-uri se depărtă de celelalte vehicule; viralii se agățaseră de el. Se răsturnă într-o parte şi începu să se rostogolească, întocmai ca un animal care încearcă să scape de un roi de viespi. Camionul înainta mult prea repede; avea să intre direct în clădire. În ultima clipă, şoferul trase de volan spre stânga, punând frână cu un scârțâit.

Hollis sări afară din cabină, Sara, de pe banchetă. Cu toții luară copiii în brațe, grăbindu-se să intre pe uşă. Caleb sări peste sacii de nisip, alergând spre tatăl său şi general.

— Ia-l! îi spuse tatăl său.

Caleb îşi petrecu un braț pe după gâtul rănitului. În mintea lui, situația începu să se contureze: orfelinatul avea să fie ultima redută. În sala de mese, sora Peg aştepta lângă trapa deschisă. Femeia avea în mână o puşcă. Imaginea era atât de ciudată, încât mintea lui Caleb pur şi simplu o respinse.

— Grăbiți-vă! strigă sora Peg.

Tatăl lui şi Apgar ordonară oamenilor să-şi ocupe pozițiile în dreptul ferestrelor. Nişte mâini ieşiră prin deschizătura din podea ca să-i ajute pe copii, care fură lăsați prin trapă cu o încetineală chinuitoare, aşa cum se petrecea mai totul. Oamenii se împingeau şi se îmbulzeau, femeile țipau, bebeluşii plângeau. Caleb simți miros de benzină. O canistră goală zăcea răsturnată pe podea, o a doua, lângă cămară. Prezența lor acolo nu avea nicio noimă – se încadra în aceeaşi categorie de detalii inexplicabile ca puşca surorii Peg. Bărbații aruncau scaune pe fereastră. Alții răsturnau mese, punându-le pe post de baricade. Toate lucrurile din lume intrau în conflict unele cu celelalte. Caleb se puse în dreptul celei mai apropiate ferestre, îşi îndreptă puşca în întuneric şi începu să tragă.

Pentru Peter Jaxon, ultimul preşedinte al Republicii Texas, cele din urmă momente ale nopții se desfăşurară altfel decât se aşteptase. De cum începuse meterezul să se prăbuşească şi pricepu limpede starea situației, îşi dori din tot sufletul să moară. Era singurul deznodământ onorabil pe care-l putea vedea. Amy plecase, prietenii lui plecaseră şi ei, oraşul era distrus şi numai pe el se găsea vinovat. Să supraviețuiască distrugerii oraşului Kerrville era o ruşine de neînchipuit. Tocmai ce coborâseră prin trapă şi ultimii civili, dar oare uşa avea să țină? Judecând după întâmplările din ultimele zece minute, Peter nu putea decât să tragă concluzia că totul avea să se sfârşească prost, ca restul, de altfel. Fanning însă, indiferent de ce ar fi făcut, ştia totul.

Şi totuşi, trebuia să încerce. Simbolismul mai avea şi el un rol, obişnuia Apgar să spună. Afară, viralii se adunau, aveau să ia cu asalt clădirea, ca o hoardă. Încă trăgând de la fereastră, Peter ordonă oamenilor să se retragă la adăpost; nu mai aveau ce să apere în afară de ei înşişi. Mulți rămăseseră oricum fără muniție. O ultimă

împuşcătură, şi încărcătorul puştii lui Peter se blocă. Aruncă arma şi scoase pistolul.

— Domnule preşedinte, e timpul să plecăm.

Apgar stătea în spatele lui.

— Credeam că acum îmi spui Peter.

— Vorbesc serios. Trebuie să coborâți prin trapă chiar acum.

Peter mai introduse un glonț. Poate că avea să ia legătura, poate că nu.

— Nu merg nicăieri.

Peter nu avea să ştie niciodată sigur cu ce îl lovise Apgar. Cu patul pistolului? Cu piciorul unui scaun rupt? Un trosnet în moalele capului şi îşi simți picioarele topindu-i-se, urmate de restul trupului.

— Caleb, îl auzi pe Apgar strigând, ajută-mă să-l duc pe tatăl tău de-aici.

Corpul său era lipsit de orice voință; gândurile îi erau alunecoase ca gheața, imposibil de menținut. Fu târât, apoi ridicat, apoi lăsat jos încă o dată. Curios, dar se simțea precum un copil, iar senzația se transformă în amintire – o amintire puțin probabilă, în care era din nou băiat, şi nu doar băiat, ci bebeluş, dat din mână în mână. Vedea chipuri deasupra lui. Pluteau în enormitatea lor, trăsăturile fiind mărite şi vagi. Fu aşezat pe o platformă din lemn. Un singur chip îi apăru acum dinaintea ochilor: cel al fiului său. Însă Caleb nu mai era un băiat, ci un bărbat, o inversare de situație. Caleb era acum tatăl şi el fiul sau cel puțin aşa i se părea. Era o inversare plăcută, inevitabilă în felul ei, iar Peter se simți fericit că trăise suficient încât să apuce să vadă asta.

— E în regulă, tată, spuse Caleb. Eşti în siguranță acum.

Chiar atunci, luminile se stinseră.

Apgar trânti trapa şi ascultă cum şuruburile sunt strânse pe interior.

— Ai fi putut să pleci, îi spuse sora Peg.

— La fel, şi tu. Se ridică şi o privi. Brusc, totul în jur păru incredibil de liniştit. Gazul a fost o idee bună.

— Aşa cred şi eu.

— Gata?

De deasupra, zgomote: viralii pătrundeau prin acoperiş. Apgar ridică puşca de pe podea, verifică magazia şi o introduse înapoi în lăcaşul ei. Sora Peg scoase o cutie de chibrituri din buzunarul tunicii. Aprinse unul şi îl aruncă. Un râu de flăcări albastre prinseră să şerpuiască de-a lungul podelei, ca mai apoi să se despartă, luând-o în direcții diferite.

— Mergem? întrebă Apgar.

Porniră cu paşi iuți de-a lungul holului. Un fum gros începu să se adune. Se opriră în dreptul uşii.

— Ştii, începu sora Peg, cred că o să rămân, în cele din urmă.

Ochii lui îi cercetară chipul.

— Cred că e cel mai bine aşa, îl lămuri ea. Să... fiu cu ei.

Fireşte că asta îşi dorea. Ca să-şi exprime aprobarea, Apgar o prinse de bărbie, îşi aplecă fața şi o sărută uşor pe buze.

— Ei bine, bâigui ea, lacrimile gâtuindu-i vocea, căci nu mai fusese sărutată de un bărbat până atunci. Nu mă aşteptam la asta.

— Sper că nu te-ai supărat.

— Ai fost dintotdeauna un băiat adorabil.

— Frumos din partea ta să spui asta.

Ea îi luă mâna într-a ei.

— Dumnezeu să te binecuvânteze şi să te aibă în paza Lui, Gunnar.

— Şi pe tine, soră.

Apoi el plecă.

Ea traversă înapoi holul. În sala de mese, flăcările se înălțau de-a lungul pereților; fumul dens se ridica în vălătuci. Sora Peg începu să tuşească. Se aşeză pe trapă. Timpul ei în lumea fizică ajunsese la final. Nu se temea de

ce urmează, de mâna dragostei în care avea să treacă spiritul ei. Focul cuprinse clădirea în strânsoarea lui. Flăcările de dezlănțuiră, mistuind totul în jur. Pe când fumul o pătrundea, mintea surorii Peg se umplea de chipuri. De sute, mii de chipuri. Copiii ei. Nu avea nicicând să-i mai vadă.

De jur-împrejurul clădirii, viralii urmăreau totul. Rămăseseră cu privirea pierdută, strălucirea flăcărilor luminându-le chipurile dezgolite. Fuseseră învinşi, bariera de foc fiind una pe care nu o puteau trece. Şi totuşi, încă aşteptau, încă mai trăiau cu speranță. Orele treceau. Clădirea ardea în continuare. Jarul era încă aprins la ivirea zorilor, când prima rază de lumină se revărsa peste oraşul cufundat în tăcere.

X. EXODUL

„Pentru război şi arme eu zbor.“
Richard Lovelace, *Pentru Lucasta, Mergând la războaie*

73

— Greer!

Era mort pentru o lume. Într-o alta, o voce îl striga pe nume.

— Lucius, trezeşte-te!

Se trezi speriat. Se afla în cabina unei autocisterne. Patch stătea la bord, cu uşa deschisă. Prin parbriz se vedea răsăritul în ceață.

— Cât e ceasul? întrebă.

Îşi simțea gura uscată.

— Şase jumate.

— Ar fi trebuit să mă trezeşti.

— Şi ce-am făcut acum?

Greer coborî. Suprafața apei era calmă, păsările zburând aproape de oglinda ei.

— S-a întâmplat ceva cât am dormit?

Patch ridică din umeri în felul lui agitat.

— Nimic important. Chiar înainte de răsărit, am zărit o mică ceată croindu-şi drum de-a lungul țărmului.

— Unde?

— La baza podului-canal.

Greer se încruntă.

— Şi asta nu ți s-a părut important?

— Nu s-au apropiat chiar atât de mult. Nu mi s-a părut necesar să te trezesc.

Greer se urcă în camionul lui şi porni spre istm. Lore era pe doc, cu mâinile în şold, cercetând carena. Reparațiile erau aproape gata.

— Cât mai e până-i dăm drumul? întrebă el.

— Trei, poate patru ore. Rand, ai grijă la lanțul ăla! strigă ea.

— Unde e? întrebă Greer.

— În cazarmă, cred.

Îl găsi pe Michael la stația radio.

— Kerrville, recepție. Aici stația din istm.

O pauză, apoi reluă apelul.

— Vreun răspuns? întrebă Greer.

Michael clătină din cap. Chipul îi era golit de orice expresie, cu mintea forfotind de gânduri.

— Am veşti. O ceată de virali a fost văzută prin apropiere acum ceva timp.

Michael se întoarse brusc.

— S-au apropiat?

— Patch spune că nu.

Michael se lăsă pe spătarul scaunului. Începu să-şi frece apăsat fața cu mâna.

— Deci ştiu unde suntem.

— Aşa s-ar părea.

Şuruburile erau încă prea fierbinți ca să poate fi atinse. Peter stătea pe platformă, chiar sub trapă. Mintea îi era limpede, însă durerea de cap îi străpungea craniul asemenea unui ciocan de spart gheața.

— Trebuie să se fi făcut ziuă afară, spuse Sara. Ce facem acum?

Caleb şi Hollis erau şi ei acolo. Peter le cercetă chipurile; amândoi aveau aceeaşi expresie: de istovire şi de înfrângere, puterea unei decizii care nu ținea de ei. Niciunul dintre ei nu pusese geană pe geană.

— Aşteptăm, cred.

Trecu o oră sau poate mai mult. Peter moțăia pe platformă, când auzi un ciocănit în trapă. Se întinse ca să atingă suprafața; metalul se răcise întru câtva. Îşi scoase jerseul şi îl înfăşură în jurul mâinilor; lângă el, Caleb îi urmă exemplul. Fiecare apucă de câte un mâner şi rotiră. Razele soarelui apărură pe la margini şi, odată cu ele, un miros puternic de fum. Apa începu să se prelingă înăuntru. Împinseră trapa până la capăt.

Chase stătea deasupra lor, cu o găleată în mână. Fața îi era neagră de cenuşă. Peter urcă pe scară, urmat apoi de ceilalți. Se treziră în mijlocul unor ruine. Orfelinatul nu mai era, tot ce mai rămăsese din el fiind o grămadă de cenuşă fumegândă şi de bârne prăbuşite. Căldura era încă puternică. În spatele lui Chase se afla un grup de şapte oameni: trei soldați de rang diferit şi patru civili, printre care şi o adolescentă şi un bărbat care părea să aibă cel puțin şaptezeci de ani. Toți aveau găleți în mână, hainele murdare de cenuşă, brațele şi fețele negre ca tăciunele. Făcuseră o potecă prin cenuşă, croindu-şi drum afară din calea distrugerii. Focul ajunsese la câteva clădiri vecine, care arseseră şi ele în diferite stadii.

— Ne bucurăm să te vedem, domnule preşedinte!

La fel ca restul supraviețuitorilor acelei nopți, şi povestea lui Chase era una despre noroc şi sincronizare. Când meterezul începuse să se prăbuşească, el doar ce părăsise

puntea de comandă, ducându-se după muniție. Se găsea în apropierea scărilor din partea sudică a porții. Ajunsese jos la fix cât să vadă întreaga structură prăbuşindu-se la pământ. Doi soldați îl recunoscuseră; îl urcaseră degrabă într-un camion ca să-l ducă la buncărul preşedintelui, însă nu ajunseseră prea departe, căci fuseseră atacați, şoferul fiind aruncat prin parbriz. Pe când vehiculul se rostogolea, Chase fu azvârlit afară.

Cum puşca îi era goală şi buncărul era încă prea departe, alergase spre cea mai apropiată clădire, o căsuță din lemn, folosită de către Oficiul de Taxe drept depozit. Printre teancurile cu hârțoage inutile, îi întâlni în decursul următoarelor ore pe cei şapte supraviețuitori, alături de care se afla acum. Îşi petrecuseră acolo restul nopții, încercând să nu atragă atenția asupra lor şi aşteptând sfârşitul care nu mai venea.

Odată cu ivirea zorilor, apărură şi alți supraviețuitori, deşi nu foarte mulți. Să vezi atâtea cadavre în jur era tulburător, de neîndurat. Vulturii începuseră să coboare, ciugulind din carne. Nu era o privelişte pentru copii. Pe timpul nopții, Sara numărase oamenii. În adăpost se aflau 654 de suflete, majoritatea femei şi copii. Sara coborî pe scară ca s-o ajute pe Jenny să organizeze plecarea.

— Cum rămâne cu celelalte buncăre? întrebă Peter.

Chase răspunse cu amărăciune:

— Au pătruns prin podele.

— Olivia?

Chase neagă din cap.

— Îmi pare rău, Ford.

Clătină uşor din cap. Nimic din toate astea nu era încă pe deplin digerat.

— Dar tuburile?

— Inundate. Nu ştiu cum au reuşit, dar au făcut-o.

Peter simți un gol în stomac; fu străbătut de un val de amețeală rece.

— Peter?

Chase îl apucă de braț; deodată, devenise el cel puternic dintre ei doi.

— Nu mai sunt alți supraviețuitori? întrebă Peter.

Chase clătină din cap.

— Mai e ceva ce trebuie să vezi.

Apgar. Bărbatul era în viață, deşi nu mai avea mult. Zăcea pe pământ, sub un Humvee răsturnat. Picioarele îi fuseseră zdrobite de caroserie, însă nu asta era cea mai rea parte; pe mâna stângă, pe care o ținea peste piept, se vedea semicercul unei urme de dinți. Era încă la umbră, însă curând, soarele avea să-l găsească.

Peter îngenunche în dreptul lui.

— Gunnar, mă auzi?

Conştiința bărbatului părea împărțită. Apoi, cu o tresărire slabă, îşi îndreptă privirea asupra lui Peter.

— Salut, Peter!

Vocea îi era lipsită de emoție, în afară poate de o uşoară surpriză.

— Nu te mişca!

— O, nu plec nicăieri.

Picioarele îi erau strivite de tot, şi totuşi, părea să nu simtă nicio durere. Ridică mâna rănită, făcând un gest vag.

— Îți vine să crezi aşa ceva?

— Are cineva puțină apă?

Caleb îi aduse o ploscă; doar un deget sau două de apă pe fund. Peter îl ridică uşor de ceafă şi îi duse plosca la buze. Se întrebă de ce Apgar nu se transformase încă. Dar, fireşte, era o perioadă de timp care varia de la persoană la persoană. Câteva înghițituri slabe, apa prelingându-i-se pe la colțurile gurii, după care Apgar se lăsă înapoi pe spate.

— E adevărat ce se spune. Simți cum te cuprinde pe dinăuntru. Trase o gură de aer, cutremurându-se tot. Câți au supraviețuit?

— Nu mulți.

— Nu te învinovăți.

— Gunnar…

— Consideră ăsta un ultim sfat. Ai făcut tot ce-ai putut. E timpul să-i scoți pe oamenii ăştia de-aici.

Generalul îşi umezi buzele, ridicându-şi încă o dată mâna însângerată.

— Hai să n-o mai lungim! Nu vreau ca oamenii să mă vadă aşa.

Peter se întoarse şi cercetă grupul: Chase, Hollis, Caleb, câțiva soldați. Cu toții se holbau la ei. Se simți amorțit; nimic din toate astea nu părea încă real.

— Cineva să-mi dea ceva!

Hollis îi întinse un cuțit. Peter primi în palmă greutatea rece. Preț de-o clipă, se îndoi că avea să găsească tăria de a face ceea ce i se cerea. Îngenunche încă o dată în dreptul lui Apgar, ținând lama la spate, ca s-o ascundă vederii.

— A fost o onoare să mă aflu în slujba ta, domnule preşedinte.

Cu un glas înecat de lacrimi, Peter ridică vocea, rostind nişte cuvinte pe care nu le mai spusese de douăzeci de ani.

— Acest om este un soldat al Forțelor Expediționare! E timpul să pornească la drum! Să-l salutăm cu toții pe generalul Gunnar Apgar! Hip, hip…

— Ura!

— Hip, hip…

— Ura!

— Hip, hip…

— Ura!

Apgar trase aer adânc în piept, eliberându-l treptat. Pe chip i se aşternu o expresie paşnică.

— Îți mulțumesc, Peter. Acum sunt pregătit.

Peter strânse mai bine cuțitul.

Mai erau doi.

Peter privea trupul neînsuflețit al lui Apgar. Bărbatul murise repede, aproape fără să scoată un sunet. Un geamăt pe când cuțitul se înfipsese în el, moment în care căscase ochii mari, moartea strecurându-i-se în privire.

— Cineva să-mi aducă o pătură!

Nimeni nu scoase o vorbă.
— Fir-ar să fie, oameni buni, ce-i cu voi? Tu, făcu el, arătând cu degetul înspre unul dintre soldați. Cum te cheamă, soldat?
Bărbatul păru uşor surprins.
— Domnule?
— Poftim? Nu ştii cum te cheamă? Atât de prost eşti?
Acesta înghiți nervos.
— Mă cheamă Verone, domnule.
— Strânge o echipă pentru funeralii. Vreau ca toți să fie pe terenul de paradă în treizeci de minute. Cu toate onorurile militare, ai înțeles?
Soldatul se uită la ceilalți.
— E vreo problemă, soldat?
— Tată…
Caleb îl prinse de braț, făcându-şi tatăl să-l privească în ochi.
— Ştiu că e dureros. Înțelegem cu toții cât ai ținut la el. Îți aduc eu o pătură, bine?
Lacrimile începură să curgă nestăvilite; maxilarul îi tremura de o furie stăpânită.
— La naiba, nu vreau să-l lăsăm la cheremul păsărilor!
— Sunt multe alte cadavre. Nu avem timpul necesar.
Peter se smulse din strânsoarea lui.
— Omul ăsta a fost un erou. El e motivul pentru care suntem încă în viață.
Caleb vorbi pe un ton stăpânit:
— Ştiu, tată. Toate lumea ştie asta. Dar generalul avea dreptate. Chiar trebuie să ne gândim la ce va urma.
— Îți zic eu ce va urma. Îl vom îngropa pe omul ăsta.
— Domnule preşedinte…
Peter se întoarse: cel care vorbise era Jock. Cineva îi bandajase glezna şi îi făcuse rost de o pereche de cârje. Transpira şi răsufla din greu.
— Ce naiba mai e acum?
Omul păru să şovăie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune odată!

— Cred că mai e cineva în viață... afară.

Poarta nu mai era: un canat fusese smuls din țâțâni, iar acum atârna într-o singură balama; celălalt zăcea la pământ, la vreo sută de metri depărtare de zid. Pătrunzând prin deschizătură, prima oară crezu, deşi era cu neputință, că ninsese peste noapte. Un strat fin şi alb acoperea fiecare suprafață. Îi trebui o clipă până să priceapă ceea ce vedea de fapt. Armata lui Carter era moartă; oasele lor, acum în bătaia soarelui, începeau să se dizolve.

Amy stătea la baza zidului, cu brațele petrecute în jurul genunchilor şi cu privirea pierdută peste câmp. Acoperită din cap până în picioare de cenuşă, arăta precum o fantomă, o apariție dintr-o poveste pentru copii. La câtiva metri depărtare, lângă leşul lui Soldat, zăcea Alicia. Gâtul calului era spintecat, şi nu numai. Muştele roiau în jurul lui, hrănindu-se din rănile lui.

Peter înaintă din ce în ce mai repede. Amy se întoarse cu fața spre el.

— Nu ne-a omorât, spuse ea. Vorbea de parcă ar fi fost într-o transă. De ce nu ne-a omorât?

Mintea lui Peter abia dacă îi percepea prezența; pe Alicia o voia el.

— Ai ştiut! trecu în fugă pe lângă Amy, prinzând-o de braț pe Alicia şi întorcând-o cu fața în sus. La naiba, ai ştiut în tot timpul ăsta!

— Peter, opreşte-te! strigă Amy.

El se lăsă în genunchi, peste trupul Aliciei; degetele i se încleştară în jurul gâtului ei. Privirea şi mintea i se umplură de ură la vederea ei.

— Era prietenul meu!

Acum țipau şi alte voci la el, nu doar a lui Amy, însă asta nu conta câtuşi de puțin. Puteau foarte bine să-l strige şi de pe Lună. Alicia scotea un sunet gâlgâit; buzele îi deveniseră vineții. Strângea ochii în lumina dimineții. Privirile lor se întâlniră prin pleoapele abia mijite. În ochii ei, Peter nu văzu

frică, ci o acceptare fatalistă. Haide, păreau să îi spună, am făcut totul împreună, de ce nu am face-o şi pe-asta? Sub buricele degetelor îi simțea încordarea zgârcioasă a traheei. Le coborî până la baza gâtului ei, în adâncitura aceea ca o lingură. Simți nişte mâini cuprinzându-l. Unii îl trăgeau de umeri, alții încercau să-i desprindă degetele din jurul gâtului ei.

— Era prietenul meu şi l-ai omorât! I-ai omorât pe toți!

O singură apăsare, suficient de puternică să-i strivească laringele, şi s-ar fi terminat cu ea.

— Spune-o, trădătoareo! Spune c-ai ştiut!

O forță impresionantă îl dădu jos de pe ea. Căzu cu spatele pe pământ. Hollis.

— Respiră adânc, Peter!

Bărbatul se postă între Peter şi Alicia, care începuse să tuşească. Amy îngenunchease lângă ea, cuprinzându-i capul cu mâinile.

— Cu toții am auzit-o, spuse Hollis. A încercat să ne avertizeze.

Peter îşi simțea fața arzând; mâinile, strânse pumn, îi tremurau de la adrenalină.

— Ne-a mințit.

— Îți înțeleg supărarea. Cu toții înțelegem. Dar nu a ştiut.

Peter deveni atunci conştient că toți ceilalți îl urmăreau cu o mută nedumerire. Caleb. Chase. Jock, sprijinit în cârje. Bătrânul care, din cine ştie ce motiv, încă mai ținea găleata în mână.

— Acum am cuvântul tău că o laşi în pace? Da sau nu? întrebă Hollis.

Peter înghiți cu greu. Ceața furiei începuse să se risipească. După încă o clipă, aprobă din cap.

— Bun atunci, făcu Hollis.

Îi întinse mâna şi îl ajută pe Peter să se ridice în picioare. Alicia se mai oprise din tuşit. Amy ridică privirea.

— Caleb, fugi şi adu-o pe Sara!

Amy aşteptă lângă Alicia până la sosirea Sarei. La vederea Aliciei, aceasta tresări.

— Glumeşti!

O spusese pe un ton indiferent, din care lipsea orice urmă de milă.

— Te rog, Sara, spuse Amy, care avea lacrimi în ochi.

— Crezi că o s-o ajut pe ea?

Sara se uită la ceilalți.

— Din partea mea, să se ducă la naiba!

Hollis o luă de umeri şi o făcu să-l privească în ochi.

— Nu ne este duşman, Sara. Te rog să mă crezi. Şi o să avem nevoie de ea.

— Pentru ce?

— Să ne ajute să plecăm de aici. Şi nu doar pe tine şi pe mine. Ci şi pe Pim, pe Theo, pe fete.

Trecu o clipă, apoi Sara oftă şi se desprinse din strânsoarea lui. Îngenunche lângă Alicia, evaluând-o din ochi şi ridicând apoi privirea:

— Nu am nevoie de public. Amy, tu poți rămâne. Voi, ceilalți, am nevoie de spațiu, vă rog.

Grupul se împrăştie. Caleb îl luă deoparte pe Peter.

— Tată, eşti bine?

El nu ştia ce să-i răspundă. Furia i se risipise, dar nu şi îndoiala. Privi peste umărul fiului său. Sara îşi trecea mâinile peste pieptul şi stomacul Aliciei, palpând-o cu degetele.

— Mda.

— Toată lumea înțelege.

Caleb nu mai spuse nimic; şi nici ceilalți. Trecură câteva minute, apoi Sara se ridică şi veni la ei.

— E rănită destul de rău.

Tonul îi era la fel de rece; nu-şi făcea decât datoria, nimic mai mult.

— Nu pot spune precis. Dar, în cazul ei, probabil că lucrurile vor lua o altă întorsătură. Câteva răni de glonț s-au închis deja, dar nu ştiu ce se petrece pe interior. Are

spatele rupt şi încă vreo şase fracturi pe care le-am putut identifica eu.

— O să trăiască? întrebă Amy.

— Dacă ar fi fost vorba de altcineva, ar fi fost deja moartă. Pot s-o cos şi să-i îndrept piciorul. Va trebui să fie imobilizată. Cât despre restul... Ridică din umeri cu indiferență. Nu pot să mă pronunț mai mult decât voi.

Caleb şi Chase se întoarseră cu o targă; o duseră pe Alicia înăuntru. Toți supraviețuitorii fuseseră scoşi din adăpost şi adunați în zona de îmbarcare. Jenny şi Hannah împărțeau apa din găleți cu polonicul. Pe ici, pe colo, mai era câte cineva care suspina; alții vorbeau în şoaptă ori rămăseseră cu privirea pierdută în gol.

— Şi acum ce facem? întrebă Chase.

Peter se simțea detaşat de tot, ca şi cum ar fi plutit. Fulgi de cenuşă, cu miros înțepător, cădeau uşor. Flăcările începuseră să se răspândească. Trecând de la o clădire la alta, aveau să ajungă la râu, mistuind totul în calea lor. În alte părți ale oraşului, care fuseseră cruțate de foc, avea să dureze mai mult – ani, poate zeci de ani. Ploaia, vântul, dinții devoratori ai timpului – toate aveau să-şi spună cuvântul. Peter vedea totul în mintea lui. Kerrville avea să devină încă o ruină într-o lume deja ruinată. Brusc, se simți copleşit de simplitatea situației. Oraşul căzuse; oraşul nu mai exista. Simți atunci cât se poate de puternic înțepătura înfrângerii.

— Caleb?

— Aici sunt, tată.

Peter se întoarse. Fiul său îl aştepta, la fel şi restul.

— Avem nevoie de vehicule. Autobuze, camioane, tot ce puteți găsi. Şi combustibil. Hollis, du-te cu el! Ford, ce avem pentru curent?

— Absolut nimic.

— Barăcile au un generator de rezervă. Vezi dacă poți să-l faci să meargă. Trebuie să-i trimitem un mesaj lui Michael,

să-i spunem că venim. Sara, tu eşti responsabilă de asta. Oamenii au nevoie de mâncare şi de apă pentru azi. Dar nimeni să nu plece nicăieri. Să nu se depărteze de grup ori să plece în căutarea rudelor sau a lucrurilor pierdute.

— Cum rămâne cu echipa de căutări? întrebă Amy. Poate că mai sunt supravieţuitori.

— Ia doi oameni şi o maşină. Începeţi de pe celălalt mal al râului. Staţi departe de zonele umbrite şi nu intraţi în clădiri.

— Mi-ar plăcea să ajut şi eu, spuse Jock.

— Bine, fă ce poţi, dar repede. Nu avem decât o oră. Fără pasageri, decât dacă sunt răniţi. Cei care pot merge să ajungă pe propriile picioare.

— Dacă mai găsim persoane infectate care nu s-au transformat încă? întrebă Caleb.

— Asta rămâne la latitudinea lor. Faceţi-le propunerea. Dacă nu o acceptă, lăsaţi-i acolo. Pentru noi, n-o să conteze. Se opri, apoi reluă: A înţeles toată lumea?

Murmure şi aprobări din cap.

— Atunci, asta e tot, spuse Peter. Am terminat aici. Şaizeci de minute, oameni buni, şi am plecat de-aici!

74

Erau 764 de suflete.

Murdari, istoviţi, îngroziţi, confuzi. Mergeau în şase autobuze, câte trei pe o banchetă; patru camioane de câte cinci tone, pline ochi cu oameni; alte opt camioane mai mici, atât militare, cât şi civile, încărcate cu provizii – apă, mâncare, combustibil. Nu aveau decât câteva arme, iar muniţia abia dacă le ajungea. Printre ei se numărau 532 de copii sub treisprezece ani, iar dintre aceştia, 309 sub şase. Tot aici, 122 de mame ai căror copii aveau trei ani sau mai puţin, inclusiv 19 femei cu sugari. Din cei 110 rămaşi, 68 erau bărbaţi şi 42 erau femei de diverse vârste şi ocupaţii.

Treizeci şi doi erau, sau fuseseră, soldați. Nouă aveau peste şaizeci de ani; cea mai în vârstă persoană, o văduvă care îşi petrecuse noaptea în casă, bombănind de una singură cum că tot zgomotul de afară nu era decât o mare prostie, avea optzeci şi doi de ani. Printre ei se numărau mecanici, electricieni, asistente, țesători, vânzători, contrabandişti, fermieri, fierari, un armurier şi un cizmar.

Unul dintre pasageri era doctorul bețiv, Brian Elacqua. Prea beat ca să mai înțeleagă ordinele de relocare la baraj, se trezi, după lăsarea nopții, întrebându-se unde dispăruse toată lumea. Îşi petrecuse ultimele douăzeci şi patru de ore, de când se întorsese în Kerrville, bându-şi mințile în casa părăsită care fusese cândva a lui – mare minune c-a găsit-o – şi se trezi într-o linişte şi o beznă tulburătoare. Plecând din casă în căutare de mai multă băutură, ajunse în piață tocmai când începuseră împuşcăturile de-a lungul zidului. Era profund dezorientat şi încă destul de beat. Se întrebă de ce trăgeau oamenii unii într-alții. Decise să se îndrepte spre spital. Era un loc pe care-l cunoştea, o piatră de hotar. Şi poate că i-ar fi spus cineva ce se întâmplă. Pe când se îndrepta într-acolo, nelinişteа lui crescu. Focurile de armă continuau, dar se auzeau şi alte zgomote: vehicule demarând, țipete de groază. Când spitalul îi apăru dinaintea ochilor, se auzi un strigăt, urmat de o rafală de împuşcături. Elacqua se aruncă la pământ. Nu ştia ce să creadă despre toate astea; totul părea să nu aibă nicio legătură cu el. Şi se întrebă, cuprins de o îngrijorare bruscă, ce se întâmplase cu soția lui? Era adevărat că o ura, dar se obişnuise cu prezența ei. De ce nu era aici?

Aceste întrebări fură amuțite de un zgomot şi de un cutremur violent. Elacqua îşi îngropă fața în pământ. Un camion intră în fațada clădirii. Şi nu doar că intră, ci trecu direct prin perete. Se ridică atunci în picioare, împleticindu-se spre vehicul. Poate că cineva era rănit. Poate că aveau nevoie de ajutor. „Înăuntru!“, strigă bărbatul din cabină.

„Toată lumea în camion!“ Elacqua urcă scările clătinându-se, însă ce-i fu dat să vadă era atât de devastator, încât mintea lui încețoşată pur şi simplu refuza să-l priceapă. Încăperea era plină de femei şi de copii care țipau. Soldații îi aruncau şi îi împingeau în compartimentul de încărcare, dar în acelaşi timp trăgeau şi peste capetele lor în direcția casei scării. Elacqua fu prins în învălmăşeală. Din mijlocul haosului, mintea lui distinse imaginea unui chip cunoscut. Era Sara Wilson. Avea impresia că o văzuse recent, deşi nu-şi putea aduce aminte exact. Oricum ar fi fost, să intre în camion părea cea mai bună idee. Îşi croi drum prin aglomerație. Copiii se îngrămădeau de peste tot. Şoferul camionului tura motorul. Acum, Elacqua ajunsese în dreptul trapei. Camionul era plin ochi cu oameni, abia dacă mai era loc. Mai era şi problema de a pune un picior pe bara de protecție şi de a se ridica în compartimentul de marfă, un act care necesita un anumit grad de coordonare psihică pe care nu credea că o poate aduna.

— Ajutor! bâigui el.

O mână, trimisă din ceruri, se îndreptă spre el. Îl trase şi astfel urcă în camion, prăbuşindu-se peste trupuri atunci când maşina se puse în mişcare. Toții dinții clănțăniră la unison pe când camionul ieşi din clădire şi coborî treptele. Prin ceața groazei şi a confuziei, Brian Elacqua avu parte de o revelație: viața lui nu era bună de nimic. Poate că nu începuse astfel – voia să spună că fusese cândva un om bun şi decent – însă de-a lungul anilor se depărtase de la calea cea dreaptă. Dacă scap cu viață din asta, îşi spuse el, jur să nu mă mai ating de băutură.

Şi astfel, şaisprezece ore mai târziu, Brian Elacqua se trezi în autobuzul numărul 87, înconjurat de femei şi de copii, cuprins de durerile fizice şi existențiale ale sevrajului alcoolic sever. Era încă dimineață devreme, o lumină blândă, aurie. Urmărise pe fereastră, ca mulți alții, cum oraşul se îndepărta, dispărând apoi din vedere. Se vorbea

despre o navă care avea să-i ducă într-un loc sigur, deşi găsea asta greu de crezut. De ce tocmai el, dintre toți oamenii, un bărbat care îşi bătuse joc de propria viață, cel mai notoriu bețiv dintre toți bețivii, rămăsese în viață? Lângă el, pe banchetă, stătea o fetiță cu un păr blond-rozaliu, prins la spate cu o fundă. Presupuse că avea patru sau cinci ani. Purta o rochiță largă, din pânză groasă, țesută; avea picioarele goale şi murdare, pline de nenumărate zgârieturi şi de răni uscate. La piept ținea o jucărie jerpelită din pluş, un soi de animal, posibil un urs sau un câine. Încă nu-l observase, pierdută cum era cu privirea.

— Unde sunt părinții tăi, scumpo? întrebă Elacqua. De ce eşti singură?

— Pentru că au murit, răspunse fetița.

Nu îl privi în ochi când rosti aceste cuvinte. Au murit cu toții.

Şi cu asta, Brian Elacqua îşi îngropă fața în mâini, zguduit de plâns.

La volanul celui dintâi autobuz, Caleb stătea cu ochii pe ceas. Bătea de ora prânzului; mergeau de peste patru ore. Pim şi Theo stăteau în spatele lui, împreună cu fetele. Mai avea o jumătate de rezervor; planul era să oprească în Rosenberg, unde o cisternă venită de pe istm avea să le iasă în întâmpinare ca să le facă plinul. În autobuz era linişte; nimeni nu vorbea. Legănați de mişcarea şasiului, majoritatea copiilor adormiseră.

Trecuseră de ultimele provincii, când stația radio hârâi.

— Trageți pe dreapta cu toții! Se pare că am pierdut un autobuz.

Caleb opri vehiculul şi coborî, tocmai când tatăl lui, Chase şi Amy ieşiră din Humvee-ul care deschidea drumul. Unul dintre autobuze, al patrulea din şir, era parcat şi avea capota deschisă. Din radiator ieşea abur şi un lichid.

Hollis stătea pe bara de protecție, făcând vânt motorului cu o cârpă.

— Cred că e de la pompa de apă.

— Poți s-o repari? întrebă tatăl lui Caleb. Trebuie să ne grăbim.

Hollis sări jos.

— Nicio şansă. Chestiile astea vechi nu sunt făcute să țină la aşa ceva. Mă mir că a durat atât până când a cedat.

— Dacă tot ne-am oprit, poate vor copiii să meargă afară, sugeră Sara.

— Să meargă unde?

— La baie, Peter!

Tatăl lui Caleb oftă nerăbdător. Orice minut de întârziere însemna că aveau să meargă pe întuneric.

— Să aveți grijă la şerpi! E ultimul lucru de care avem nevoie acum.

Copiii fură aliniați şi conduşi pe câmp, fetele, pe o parte a autobuzului, băieții, pe cealaltă. Când convoiul se puse din nou în mişcare, trecuseră deja douăzeci de minute. Începuse să bată un vânt fierbinte. Ceasul arăta 13:30, soarele era poziționat deasupra lor ca un ciocan pe cer.

Reparațiile erau gata, docul, pregătit să fie inundat. Michael, Lore şi Rand, într-una dintre cele şase case ale pompelor situate de-a lungul digului, se pregăteau să deschidă valvele dinspre mare. Greer plecase cu Patch la Rosenberg, luând ultima cisternă.

— Nu ar trebui să zicem ceva? îl întrebă Lore pe Michael.

— Ce spui de „Te rog, deschide-te, afurisitule"?

Roata nu mai fusese mişcată de şaptesprezece ani.

— Ar trebui să meargă, făcu Lore.

Michael fixă o rangă între spițe; Lore ținea ciocanul. Michael şi Rand apucară bara de metal şi îşi lăsară greutatea pe ea.

— Loveşte-o acum!

Lore se poziționă într-o parte şi ridică ciocanul. Nimeri în partea de sus a cadrului.

— Pentru numele lui Dumnezeu! făcu Michael, printre dinți, cu fața roşie de la efort. Loveşte-o pe afurisită!

Urmă lovitură după lovitură, însă roata se încăpățâna să nu se clintească.

— Asta nu e prea bine, spuse Rand.

— Lasă-mă şi pe mine să încerc, spuse Lore.

— Şi cum o să ajute asta?

Dar cum Lore rămase cu privirea ațintită asupra lui, se dădu la o parte.

— Cum vrei!

Lore lăsă ranga unde era, apucând în schimb roata.

— Nu ai nicio pârghie, făcu Rand. Nu o să meargă aşa.

Lore nu-l luă în seamă. Depărtă larg picioarele. Muşchii brațelor i se încordară, fibre puternice întinse de-a lungul osului.

— N-are niciun rost, spuse Michael. Trebuie să ne gândim la altceva.

Apoi, în mod miraculos, roata începu să se învârtă. Un centimetru, apoi doi. Auzeau cu toții: apa începuse să curgă. Un jet fin pătrunse prin valvă pe podeaua docului. Cu un scrâşnet, roata cedă. Sub ei, apele începură să dea năvală. Lore se dădu înapoi, flexându-şi degetele.

— Noi am slăbit-o, făcu Rand.

Ea le zâmbi șmecherește.

Timpul zbura cu repeziciune.

Armata lui nu mai era. Carter îi simțise pe moleşiți părăsindu-l: un strigăt de groază, un junghi de durere, apoi senzația renunțării. Sufletele lor trecuseră prin el ca vântul, un vârtej de amintiri, slăbind, apoi dispărând cu totul.

Îşi termină treburile din acea zi cu un sentiment de solemnitate. Câțiva nori joşi apărură pe cer. El duse maşina de tuns iarba în magazie, încuie uşa şi se întoarse spre grădină, admirându-şi munca. Gazonul tuns la dungă, fiecare fir de iarbă egal cu celălalt. Bordurile frumos aranjate mărginind aleile, cu nişte mănunchiuri de iarbă

care să le scoată în evidență. Copacii înălțându-se falnici şi florile, răsad după răsad, precum un covor colorat, aşternut la picioarele gardului viu. În dimineața aceea, la poartă apăruse un arțar japonez pitic. Doamna Wood îşi dorise dintotdeauna unul. Carter trase ghiveciul de plastic până în colțul curții şi îl băgă în pământ. Frunzele erau fine, precum mâinile unei femei frumoase. Plantarea acelui copac acolo era ca o completare un dar final adus grădinii pe care o îngrijea de atâta vreme.

Îşi şterse fruntea. Porniră aspersoarele, împrăştiind o ceață fină de-a lungul gazonului. Înăuntrul casei, fetițele râdeau. Carter îşi dori să le poată vedea, să le poată vorbi. Se închipui stând în curtea interioară, urmărindu-le cum se joacă în grădină, aruncând mingea de la una la alta. Fetițele aveau nevoie să petreacă timp la soare.

Spera să nu miroasă prea urât. Îşi mirosi subrațul şi consideră că merge şi aşa. În fereastra din bucătărie, îşi inspectă reflexia. Trecuse mult timp de când nu mai făcuse asta. Se gândi că arată aşa cum o făcuse întotdeauna, adică nimic ieşit din comun, o față obișnuită.

Pentru prima oară în mai bine de un secol, Carter deschise poarta şi păşi dincolo de ea.

Aerul nu era diferit aici; se întrebă de ce ar fi fost. Oraşul aglomerat scotea un zumzet pe fundal, însă străzile erau de altfel liniştite, casele mari uitându-se la el fără vreun interes anume. Se duse până la capătul aleii să aştepte, făcându-şi vânt cu pălăria.

Era ora la care totul se schimba. Păsările, insectele, viermii din iarbă – toate ştiau asta. Cicadele bâzâiau prin copaci.

75

17:00: Greer şi Patch aşteptau în cisternă de două ore. Patch citea o revistă – citea sau probabil doar o răsfoia. Se

numea *National Geographic Kids*; paginile erau sfărâmicioase şi se desprindeau când le întorcea. Îl împunse pe Greer în umăr şi i-o întinse ca să-i arate o poză.

— Crezi c-aşa o să fie?

O scenă din junglă: frunze mari şi verzi, păsări viu colorate, totul împânzit de vrejuri. Greer era prea preocupat ca să se uite mai atent.

— Nu ştiu. Poate.

Patch o luă înapoi.

— Mă întreb dacă sunt oameni acolo.

Greer folosi binoclul ca să scruteze orizontul la nord.

— Mă îndoiesc.

— Pentru că, dacă sunt, sper că sunt prietenoşi. Ar fi prea mare bătaie de cap dacă n-ar fi.

Trecură încă cincisprezece minute.

— Poate c-ar trebui să mergem după ei, sugeră Patch.

— Stai aşa! Cred că-i văd.

Un nor de praf se formase în depărtare. Greer urmări prin binoclu cum imaginea convoiului devine clară. Cei doi bărbați coborâră din cabină când cel dintâi vehicul opri în dreptul lor.

— Ce a durat atât? îl întrebă Greer pe Peter.

— Am pierdut două autobuze. Un radiator defect şi o osie ruptă.

Toate vehiculele îşi făcură plinul cu motorină, în afară de camionete, care aveau propriul combustibil. Greer organiză o echipă care să toarne motorina în recipiente; începură să meargă de la autobuz la autobuz ca să le alimenteze. Copiii nu aveau voie să se depărteze prea mult.

— Cât o să dureze? îl întrebă Chase pe Greer.

Le luă aproape o oră. Umbrele începură să se alungească. Mai aveau optzeci de kilometri de parcurs, însă aceştia aveau să fie cei mai grei. Niciunul dintre autobuze nu putea să meargă cu mai mult de treizeci de kilometri la oră pe teren accidentat.

Convoiul se puse din nou în mişcare.

Umplerea docului dura de aproape şapte ore. Totul era pregătit – bateriile încărcate, pompele pornite, motoarele gata de plecare. Lanțurile fuseseră fixate ca să țină nava *Bergensfjord* pe loc. Michael era în cabina de comandă cu Lore. Marea se ridicase la un metru peste linia de plutire – puțin peste marja de eroare, totuşi nimic îngrijorător.

— Nu mai suport, făcu Lore.

Măsura cu pasul mica încăpere, toată energia ei nemaiavând deodată unde să se ducă. Michael ridică microfonul din panou.

— Rand, ce vezi acolo jos?

Acesta înaintă de-a lungul coridoarelor de sub punte, verificând îmbinările.

— Totul e în regulă până acum, nicio scurgere. Pare etanşă.

Nivelul apei se ridică din ce în ce mai mult, cuprinzând carena în îmbrățişarea ei rece. Şi totuşi, nava refuza să se urnească din loc.

— Pe toți zburătorii, aşteptarea mă omoară! bombăni Lore.

— Nu te-am mai auzit folosind expresia asta, remarcă Michael.

— Ei bine, acum îi înțeleg şi eu utilitatea.

Michael ridică atunci o mână; simțise ceva. Îşi ascuți toate simțurile. Senzația apăru din nou: un tremur abia simțit, reverberând prin carenă. Privirea lui o întâlni pe a lui Lore; îl simțise şi ea. Uriaşa creatură se trezea la viață. Puntea se mişca sub el cu un geamăt grav.

— Am pornit! strigă Lore.

Bergensfjord începu să se ridice atunci din lanțuri.

La capătul străzii, Denaliul apăru, luând colțul cu o încetineală chinuitoare. Carter ieşi în stradă şi se puse în calea lui. Nu ridică mâna şi nici nu dădu de înțeles prin alt mod că ar vrea să îl oprească. Se dădu la o parte când maşina opri în dreptul lui. Cu un murmur înăbuşit, metalic,

geamul şoferului fu lăsat în jos. Un aer rece cu aromă de piele, de la tapiseria elegantă, îl izbi în față.

— Domnule Carter?

— Mă bucur să vă văd, doamnă Wood.

Purta echipament de tenis. Pachetele argintii pe bancheta din spate, scaunul de bebeluş cu jucăriile lui mobile, ochelarii de soare puşi pe cap: totul era identic ca în dimineața când se întâlniseră prima oară.

— Arătați foarte bine, spuse el.

Ea îl privi cu ochii mijiți, de parcă ar fi încercat să citească un scris mic.

— M-ai oprit din drum.

— Da, doamnă.

— Nu înțeleg. De ce ai făcut asta?

— De ce nu trageți pe alee? Aşa am putea vorbi.

Ea privi în jur, nedumerită.

— Vă rog! o încurajă el.

Mai degrabă şovăitoare, femeia trase maşina pe alee şi opri motorul. Carter veni încă o dată în dreptul geamului şoferului. Motorul scotea un sunet ca un bâzâit uşor. Cu mâinile pe volan, Rachel se uita țintă prin parbriz, de parcă i-ar fi fost frică să-l privească în ochi.

— Nu cred c-ar trebui să fac asta, spuse ea.

— E în regulă, răspunse Carter.

— Ba nu e în regulă, spuse ea, cu vocea ascuțită de panică. Nu e deloc în regulă.

Carter deschise portiera.

— De ce nu veniți să vedeți grădina, doamnă Wood? Am îngrijit-o pentru dumneavoastră.

— *Se presupune* că trebuie să conduc maşina. Asta fac. Asta este *treaba* mea.

— Chiar în dimineața asta am plantat un arțar-pitic, cum vă place dumneavoastră. Ar trebui numai să vedeți cât e de frumos.

O clipă, rămase tăcută. Apoi:

— Arțar-pitic ai spus?

— Da, doamnă.

Ea dădu din cap, pierdută în gânduri.

— Întotdeauna mi s-a părut că s-ar potrivi perfect unul în colțul acela. Ştii ce spun?

— Absolut!

Se întoarse spre el. Preț de o clipă, se mulțumi să-i cerceteze chipul, cu ochii ei albaştri mijiți.

— Mereu te gândeşti la mine, nu-i aşa, domnule Carter? Întotdeauna ştii exact ce vreau să aud. Nu cred să mai fi avut un prieten aşa ca dumneata.

— Aş, ba cred c-ați avut.

— Te rog, cunosc oamenii, cu siguranță. Sunt mulți oameni în viața lui Rachel Wood. Dar niciunul nu mă înțelege aşa cum o faci tu. Îl privi cu blândețe: Tu şi cu mine facem o pereche pe cinste, nu-i aşa?

— Aşa aş zice, doamnă Wood.

— Am zis-o o dată şi o s-o mai zic de un milion de ori. Spune-mi Rachel.

El încuviință din cap.

— Şi mie, Anthony.

Chipul ei se lumină de parcă doar ce făcuse o descoperire.

— Rachel şi Anthony! Suntem ca două personaje dintr-un film.

El îi întinse mâna.

— De ce nu vii cu mine, Rachel? O să fie bine, ai să vezi.

Ajutându-se de mâna lui ca să-şi mențină echilibrul, femeia ieşi din maşină. Se opri în dreptul portierei deschise şi trase aer adânc în piept.

— Ce miros minunat! spuse ea. Ce este?

— Doar ce am tuns gazonul. Bănuiesc că de la asta e.

— Fireşte. Acum îmi aduc aminte.

Mirosi cu satisfacție.

— Cât a trecut de când nu am mai simțit miros de iarbă proaspăt tăiată? De când n-am mai mirosit nimic, de fapt!

— Grădina te aşteaptă. Sunt o mulțime de mirosuri plăcute acolo.

Îi făcu un gest primitor cu mâna; Rachel se lăsă condusă. Umbrele se alungeau pe pământ; se lăsa noaptea. El o duse la poartă, unde ea se opri.

— Ştii cum mă faci să mă simt, Anthony? M-am tot gândit şi acum ştiu.

— Cum?

— Mă faci să mă simt văzută. De parcă până ai venit tu am fost invizibilă. Îți sună nebunesc? Probabil că aşa şi e.

— Mie nu, răspunse Carter.

— Cred că mi-am dat seama de atunci, din dimineața aceea, lângă breteaua autostrăzii. Mai ții minte? O amintire îndepărtară îi apăru în priviri: A fost atât de tulburător. Toată lumea claxonând şi țipând la tine şi tu, cu semnul pe care scria: MI-E FOAME, ORICE E BINE PRIMIT. DUMNEZEU SĂ VĂ BINECUVÂNTEZE. Omul ăla valorează ceva, mi-am spus. Nu e acolo din pură întâmplare. Omul ăla a apărut în viața mea cu un motiv.

Carter descuie zăvorul şi intrară. Ea încă îl ținea de braț, cei doi arătând ca un cuplu care merge la altar. Paşii ei erau solemni şi măsurați; era ca şi cum fiecare în parte presupunea un act de voință separat.

— Anthony, dar e adorabil!

Stăteau lângă piscină. Apa era netulburată şi foarte albastră. În jurul lor, curtea abunda de culoare şi de viață.

— Sinceră să fiu, nici nu-mi pot crede ochilor. După atâta amar de vreme... Trebuie să fi lucrat din greu.

— N-a fost niciun deranj. Am avut şi ceva ajutor.

Rachel îl privi mirată:

— Serios? Pe cine?

— O femeie pe care o cunosc. O cheamă Amy.

Rachel căzu pe gânduri.

— Hmm! făcu ea şi îşi duse un deget la buze. Cred că am întâlnit o Amy acum mult timp. Cred că am luat-o cu

maşina. Cam atât de înaltă, cu păr negru?

Carter încuviință din cap.

— O fată foarte dulce. Şi ce ten! Absolut remarcabil! Deodată, un zâmbet îi apăru pe chip: Dar ce-avem noi aici!

Privirea îi căzu pe mărărițe. Se depărtă de el şi porni de-a lungul gazonului, spre răsaduri, Carter venind în urma ei.

— Sunt superbe, Anthony!

Îngenunche dinaintea florilor. Carter plantase două nuanțe de roz: prima, mai aprinsă, a doua, mai pală, cu reflexii verzi pe tulpinile lungi.

— Pot, Anthony?

— După cum ți-e voia. Pentru tine le-am plantat.

Ea alese una de un roz-aprins şi o rupse de pe tulpină. Ținând-o între degetul mare şi arătător, o răsuci blând, inhalând uşor.

— Ştii de la ce îi vine numele? întrebă ea.

— Nu pot spune că da.

— E un cuvânt grecesc[15]. Înseamnă „univers în echilibru“.

Se lăsă pe călcâie.

— Ciudat, habar nu am de unde ştiu asta. Probabil am învățat la şcoală.

— Haley le adoră. Rachel se uită la flori, privindu-le de parcă ar fi fost vreun talisman ori vreo cheie de la o uşă pe care nu putea s-o descuie.

— Ştiu, răspunse Carter.

— Mereu îşi pune câte una în păr. Şi sora ei, la fel.

— Domnişoara Riley este tare drăgălaşă.

O seară blândă se lăsa printre crengile copacilor. Rachel îşi îndreptă fața către cer.

— Am atâtea amintiri, Anthony. Câteodată, îmi vine tare greu să le sortez.

— O să se aşeze de la sine, o asigură el.

— Îmi aduc aminte de piscină.

Se întâmpla. Carter îngenunche în dreptul ei.

— Cât de groaznic a fost totul în dimineața aceea! Aerul era atât de înțepător!

Trase adânc aer în piept, apoi continuă:

— Eram atât de tristă. Nespus de tristă. Ca un ocean uriaş şi negru în care te afli, în care pluteşti în derivă, niciun petic de uscat pe nicăieri, nimic de care să te agăți. Nu eşti decât tu, apa şi bezna din jurul tău şi ştii că aşa va fi mereu, de-a pururea.

Tăcu, pierdută în aceste gânduri vechi şi tulburi. Aerul se răcise; luminile oraşului, acum aprinse, se reflectau în şirul norilor, făcându-i să strălucească uşor. Apoi continuă:

— După care te-am văzut pe tine. Erai în curte cu Haley. Doar îi... arătai ceva, făcu, ridicând din umeri. O broască, poate. O floare. Întotdeauna îi arătai câte ceva, lucruri mărunte care s-o facă fericită. Clătină uşor din cap: Dar asta a fost şi chestia. Am ştiut c-ai fost tu. Am crezut c-ai fost tu. Deşi nu pe tine te-am văzut.

Îşi coborî ochii uscați în pământ, incapabilă de orice alt sentiment. Totul avea să iasă la iveală acum, amintirile, durerea, grozăviile acelei zile.

— Am văzut Moartea, Anthony.

Carter aştepta.

— Ştiu că e o idee ciudată. Nebunească. Iar tu ai fost atât de drăguț cu mine, cu noi toate. Dar te-am văzut stând acolo lângă Haley şi m-am gândit: A venit Moartea. E aici, e chiar aici, cu fetița mea. E o greşeală, o greşeală cumplită. Pe mine mă vrea. Eu sunt cea care trebuie să moară.

Ziua era pe sfârşite, culorile se pierdeau, cerul azvârlind ultima rază de lumină. Ea îşi ridică fața; ochii îi erau imploratori, umezi şi mari.

— De-asta am făcut ce-am făcut, Anthony. Nu a fost corect. Nu a fost drept, ştiu asta. Sunt lucruri care nu pot fi iertate. Dar ăsta a fost motivul.

Rachel începu să plângă. Carter o cuprinse în brațe, ea lăsându-şi toată greutatea pe pieptul lui. Pielea ei era caldă, cu un miros dulce, o urmă a parfumului ei care încă

dăinuia. Cât de mică era, iar el nu era un bărbat mare, nici pe departe. Ar fi putut fi doar o pasăre, o creatură mică prinsă în căuşul palmelor lui.

Fetele râdeau în casă.

— O, Doamne, le-am părăsit! suspină Rachel, strângându-şi cămaşa în pumni. Cum am putut să le părăsesc? Copilaşii mei! Fetițele mele frumoase!

— Taci acum, spuse el. Lasă în urmă toate acele lucruri care s-au întâmplat demult.

Rămaseră aşa o vreme, unul în brațele celuilalt. Noaptea se instalase în toată regula; aerul era încremenit şi umed de la rouă. Fetițele cântau. Un cântec vesel şi fără cuvinte, precum trilul unor păsări.

— Te aşteaptă, îi spuse Carter.

— Nu pot să dau ochii cu ele, nu pot.

— Fii puternică, Rachel! Fii puternică pentru copiii tăi!

Ea îl lăsă s-o ridice uşor în picioare şi îl prinse bine de braț, strângându-l cu amândouă mâinile, chiar deasupra cotului. Cu paşi mici, Carter o conduse de jur-împrejurul piscinei până la uşa din spate. Casa era cufundată în întuneric. Carter se aşteptase s-o găsească aşa, însă nu putea spune de ce. Era pur şi simplu o parte, o altă parte, a felului în care decurgeau lucrurile prin locul acesta.

Se opriră dinaintea uşii. Din interiorul casei, se auziră râsete şi scârțâit de arcuri: fetele săreau în pat.

— Ai de gând s-o deschizi? întrebă Rachel.

Carter nu răspunse. Rachel îl privi îndeaproape; expresia de pe chipul ei se schimbă. Înțelese atunci că nu avea să vină cu ea.

— Aşa trebuie să fie, îi explică el. Hai, du-te! Salută-le din partea mea, bine? Spune-le că m-am gândit la ele în fiecare zi.

Ea privi clanța cu o dorință uriaşă. Înăuntru, fetele râdeau cu o încântare nebună.

— Domnule Carter…

— Anthony.

Ea îi atinse obrazul cu mâna; dacă stătea să se gândească, şi Carter începuse să plângă încetişor. Când îl sărută, nu simţi doar moliciunea gurii lui şi căldura ei, ci şi lacrimile sărate care se prelingeau – un gust nu atât al suferinţei, la drept vorbind, deşi se citea şi suferinţa din ele.

— Fii binecuvântat, Anthony!

Şi, înainte să-şi dea seama – înainte să simtă sărutul ei pierindu-i de pe buze – uşa se deschise, iar ea dispăru.

76

Ora 20:30: lumina aproape dispăruse, convoiul înaintând în ritm de melc.

Se aflau pe un platou de coastă înţesat de tufăriş, drumul fiind ori plin de gropi pe alocuri, ori neted ca în palmă. Chase conducea, cu privirea concentrată la drum, în timp ce se lupta să ţină volanul drept. Amy se afla pe bancheta din spate.

Peter îl contactă prin staţia radio pe Greer, care conducea cisterna de la capătul şirului.

— Cât mai avem?

— Zece kilometri.

Zece kilometri înaintând cu treizeci de kilometri la oră. În urma lor, soarele coborâse în spatele liniei orizontului, anulând toate umbrele.

— Ar trebui să vedem podul-canal cât de curând, adăugă Greer. Istmul e chiar la sud de aici.

— Ascultaţi toată lumea, trebuie s-o forţăm! spuse Peter.

Accelerară până la cincizeci de kilometri la oră. Peter se răsuci în scaun ca să se asigure că şi ceilalţi ţin pasul. Se căscă o distanţă între ei, apoi se micşoră. Cabina Humvee-ului fu inundată de lumină, pe când primul autobuz din şir aprinse farurile.

— Să mergem mai repede? întrebă Chase.

— Las-o aşa, pentru moment.

Se auzi o bubuitură mare pe când nimeriră într-o groapă adâncă.

— Autobuzele alea o să se facă bucăți, spuse Chase.

O fâşie de lumină apăru la orizont: Luna. Se ridica iute dinspre est, rotundă şi aprinsă. În acelaşi timp, podul-canal se ridica dinaintea lor, o formă îndepărtată – o siluetă nemişcată, vie parcă, cu cablurile lui lungi ce porneau din pilonii înalți. Peter luă încă o dată stația radio:

— Şoferi, vede careva ceva?

Negativ. Negativ. Negativ.

Prin parbrizul cabinei de comandă, Michael şi Lore urmăreau deschiderea ecluzei. Uşa din lateral se deschise fără nicio greutate; cea de la tribord era problema. La un unghi de 150° față de doc, uşa se înțepenise. Încercau s-o deschidă până la capăt de aproape două ore.

— Sunt în pană de idei, le comunică prin stația radio Rand, care era pe chei. Cred că asta e tot ce o să obținem.

— O să reuşim? întrebă Lore. Uşa cântărea patruzeci de tone.

Michael nu ştia ce să-i răspundă.

— Rand, du-te în sala maşinilor! Am nevoie de tine acolo.

— Îmi pare rău, Michael.

— Ai făcut ce-ai putut. Va trebui să ne descurcăm aşa. Puse microfonul la loc. *La naiba!*

Luminile de pe panou erau moarte.

La patruzeci şi cinci de kilometri spre est, aceeaşi lună de vară se ridicase deasupra navei *Chevron Mariner*. Lumina ei portocalie se revărsa pe punte, strălucind în apele uleioase ale lagunei precum o piele în flăcări.

Cu un bubuit ca al unei mici explozii, trapa fu aruncată în aer. Părea că saltă, avântându-se spre cerul nopții din propria voință. Se înălța tot mai sus, învârtindu-se în jurul axei proprii cu un vâjâit; apoi, întocmai ca un om care şi-a pierdut şirul gândurilor, se opri în aer. Pentru o fracțiune de secundă, nici nu se mai ridică, nici nu căzu; ai fi putut crede că era stăpânită de cine ştie ce puteri magice, capabile

să anuleze forța gravitației. Se prăbuşi vertiginos în apele murdare.

Apoi apăru Carter.

Ateriză pe punte cu zgomot, picioarele lui absorbind forța impactului, lăsându-se instantaneu pe vine: cu picioarele desfăcute larg, capul drept, o mână atingând uşor puntea pentru echilibru, părea o poziție gata pentru atac. Nările îi fremătau adulmecând aerul, care era îmbibat de aroma proaspătă a libertății. O briză îi gâdila trupul, o senzație plăcută. Imagini şi sunete îi bombardau simțurile din toate părțile. Privi luna. Vederea lui era de aşa natură, încât putea detecta până şi cele mai mărunte detalii ale chipului ei – crăpăturile şi crevasele, craterele şi canioanele – cu o limpezime aproape tridimensională. Simți rotunjimea lunii, greutatea ei, de parcă ar fi ținut-o în brațe.

Era timpul să pornească la drum.

O luă spre One Allen Center. Mult deasupra oraşului inundat, Carter măsură din ochi clădirile: înălțimea lor şi locurile de unde putea să se prindă, golfurile dintre ele asemenea unor fiorduri. O rută i se formă atunci în minte; avea forța, claritatea unei premoniții sau a unui lucru cunoscut în totalitate. O sută de metri până la primul acoperiş, poate încă cinzeci pe secundă, încă două sute până la al treilea, însă cu o cădere de cincisprezece metri avea să-şi atingă ținta...

Veni pe buza platformei. Secretul era ca mai întâi să capete viteză, apoi să sară exact la momentul potrivit. Se puse în poziție de start.

Zece paşi lungi şi era în aer. Zbură în înaltul luminat de Lună precum o cometă, precum o stea dezlănțuită. Ajunse la cel dintâi acoperiş cu o marjă destul de mare. Ateriză, se ghemui şi începu să se rostogolească; se ridică, se porni să alerge, apoi sări din nou.

Pentru asta fusese pregătit.

În compartimentul de încărcare al celui de-al treilea vehicul din convoi, printre ceilalți răniți, Alicia zăcea

imobilizată. Corzi groase de cauciuc o ţineau legată de targă în zona umerilor, a taliei şi a genunchilor; o a patra îi era prinsă de frunte. Piciorul drept îi fusese sfârtecat de la gleznă până la şold; un braţ, cel drept, îi era prins de-a lungul pieptului. Mai multe părţi ale corpului îi erau bandajate, prinse în copci sau legate.

Pe dinăuntru, rapida regenerare celulară specifică neamului ei era în plin proces. Însă şi acesta era un proces imperfect, şi încă unul complicat de vastitatea şi complexitatea rănilor ei. Mai ales în cazul osului de la şoldul drept, care îi fusese sfărâmat cu totul. Partea virală din ea putea face multe lucruri, însă nu şi să reasambleze piesele unui puzzle. Se putea spune că singurul lucru care o ţinea pe Alicia Donadio în viaţă era un obicei – predispoziţia ei de a duce lucrurile la bun sfârşit, aşa cum făcuse dintotdeauna. Însă de data asta nu mai avea tragere de inimă s-o facă. Pe măsură ce orele se scurgeau chinuitor de lent, faptul că nu murea începea să i se pară o pedeapsă din ce în ce mai mare, o dovadă suficientă care să întărească spusele lui Peter. *Trădătoareo! Ai ştiut! I-ai omorât! I-ai omorât pe toţi!*

Sara stătea pe bancă deasupra ei. Alicia înţelese că femeia o ura; vedea acest lucru în ochii ei, în felul în care o privea – sau, mai degrabă, faptul că nu o privea – la îngrijirea rănilor, când îi verifica bandajele, când îi lua temperatura şi pulsul, când îi picura elixirul cu gust oribil în gură, cel care o ţinea într-o stare de binecuvântată amorţeală. Alicia îşi dorea să îi poată vorbi femeii, a cărei ură o merita pe deplin. *Îmi pare rău pentru Kate*. Sau *E în regulă, şi eu mă urăsc*. Dar asta nu ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Alicia prefera să primească ce i se oferea şi să păstreze tăcerea.

În plus, nimic din toate astea nu mai contau acum; Alicia dormea şi visa. În vis, se făcea că era într-o barcă şi că de jur împrejurul ei era numai apă. Marea era calmă, acoperită de ceaţă, linia orizontului nefiind vizibilă. Vâslea. Scârţâitul

vâslelor în lăcaşul lor, clipocitul apei împinse de padele: acestea erau singurele sunete care se auzeau. Apa era densă, uşor vâscoasă. Încotro mergea? De ce, brusc, nu-i mai era frică de apă? Pur şi simplu; Alicia se simţea pe deplin acasă. Avea spate şi braţe puternice, mişcările îi erau coordonate, nu risipea niciun pic de energie. Nu-şi amintea să mai fi vâslit o barcă înainte, şi totuşi îi venea firesc, ca şi cum această abilitate îi fusese înregistrată în muşchi pentru a putea fi folosită mai târziu.

Continuă să vâslească, padelele despicând delicat apele tulburi de culoarea cernelii. Îşi dădu seama că ceva se mişca în adâncuri – o umbră uriaşă luneca chiar aproape de suprafaţa apei. Părea s-o urmărească, ţinându-se la o distanţă potrivită. Mintea ei nu îi percepea prezenţa ca fiind ameninţătoare, ci mai degrabă părea să fie o parte componentă a mediului înconjurător, una pe care ar fi putut s-o anticipeze dacă s-ar fi gândit la ea dinainte.

— Barca ta e foarte mică, spuse Amy.

Stătea la pupa. Apa îi curgea pe faţă şi din păr.

— Ştii că nu putem merge, zise Amy.

Remarca era de neînţeles. Alicia continua să vâslească.

— Unde să mergem?

— Virusul e în noi.

Vocea lui Amy era lipsită de orice emoţie, tonul ei, de orice inflexiune.

— Nu putem pleca de-aici.

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti.

Silueta începu să le dea târcoale. Valuri mari începură să zgâlţâie barca dintr-o parte în alta.

— O, ba cred că da. Suntem surori, nu-i aşa? Surori de sânge.

Mişcarea crescu în intensitate. Alicia trase vâslele înăuntrul bărcii şi se apucă de copastie ca să-şi menţină echilibrul. Îşi simţi inima ca de plumb; în gură îi veni gust de fiere. De ce nu văzuse primejdia? Atâta apă în jurul lor, şi barca ei atât de mică, încât aproape că nu conta. Barca

începu să se ridice; brusc, nu mai erau în contact cu apa. O formă mare şi albastră se ivi de sub ele, apa scurgându-i-se de pe lateralele zgâriate.

— Ştii cine e, spuse Amy impasibil.

Era o balenă. Erau ca un bob de mazăre în vârful capului imens şi oribil. Mai sus, tot mai sus, se simțeau ridicate în aer. O singură lovitură din coada monstruoasă le-ar fi azvârlit cât colo; avea să le strivească şi să le sfărâme barca în bucăți. O cuprinse o groază deznădăjduită, aceea a morții. De la pupa, Amy scoase un oftat plictisit.

— Aşa m-am săturat de el... făcu ea.

Alicia dădu să țipe, însă sunetul i se opri în gâtlej. Se ridicau, marea se depărta din ce în ce, balena părea şi mai amenințătoare...

Se trezi brusc. Clipi, încercând să focalizeze imaginea. Era noapte. Se afla în spatele camionului, iar camionul se zgâlțâia din toate încheieturile. Chipul Sarei îi apăru dinaintea ochilor.

— Lish? Ce e?

Buzele i se rotunjiră, formând un singur cuvânt: Vin.

Din capătul convoiului, se auziră împuşcături.

Rahat! Rahat, rahat, rahat!

Michael urcă scările spre cabina de comandă câte trei deodată; traversă în fugă puntea, picioarele lui abia atingând oțelul, apoi coborî prin trapă.

— Rand, vino jos în secunda asta! țipă el prin stația radio.

Ajunse degrabă pe pasarela care dădea în camera motoarelor, apucă barele scării şi alunecă până jos. Motoarele erau tăcute, totul fiind oprit în loc. Rand apăru deasupra lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Ceva a blocat catargul mare!

Lore se auzi prin stație:

— Michael, aud împuşcături.

— Mai zi o dată!

— Împuşcături, Michael! Mă uit acum la istm. Am văzut lumina venind dinspre uscat.

— Faruri sau virali?

— Nu sunt sigură.

Avea nevoie de curent ca să identifice problema. La panoul electric, schimbă alimentarea pe generatorul auxiliar. Acele se treziră la viață.

— Rand! strigă Michael. Ce vezi?

Rand se afla dinaintea panoului de control al motoarelor din partea cealaltă a încăperii, verificând setările.

— Pare ca şi cum ceva blochează pompele de apă.

— Asta nu ar bloca şi catargul principal! Verifică mai sus!

O scurtă pauză, apoi Rand spuse:

— Am găsit! strigă el și apăsă un buton. A scăzut presiunea la încărcătorul de la tribord. Probabil că asta a făcut să pice sistemul.

— Michael, ce se întâmplă acolo? se auzi din nou Lore.

El îşi prinse trusa de scule la brâu.

— Prinde! îi zise lui Rand, aruncându-i acestuia stația radio. Vorbeşte tu cu ea!

Rand păru pierdut.

— Ce să-i spun?

— Spune-i să se pregătească să acționeze elicele din cabina pilotului.

— Nu ar trebui să aşteptăm ca sistemul să se represurizeze? Am putea suprasolicita autoclava.

— Tu du-te la panoul electric. Când îți zic eu, muți înapoi pe magistrala principală.

— Michael, vorbeşte cu mine! se auzi Lore. Lucrurile nu arată deloc bine aici.

— Du-te! îi spuse Michael lui Rand.

El dădu fuga la pupa, îşi scoase lanterna, se lăsă pe spate şi se strecură sub încărcător.

A naibii scurgere! se gândi el. *O să mă termine cu zile.*

Convoiul ajunse la istm cu 100 de kilometri la oră. Autobuzele se zgâlțâiau din toate părțile, aproape luându-şi zborul. Cisterna, ultima din şir, nu reuşise să țină pasul. Viralii se apropiau din spate, adunându-se în cete. În lumina farurilor apăru bariera din sârmă ghimpată.

— Continuați să mergeți! Nu vă opriți, țipă Peter prin stația radio.

Trecură drept prin barieră. Chase se înfipse în frâne şi trase pe dreapta în timp ce convoiul trecu pe lângă ei la mustață, iscând în urma lui un curent puternic, care zgudui vehiculul cu un zgomot prelung. Peter, Chase şi Amy săriră jos din cabină.

Unde era cisterna?

Apăru la capătul străzii – cu farurile aprinse, cu motorul huruind, venind spre ei ca o rachetă cu încetinitorul. Odată trecută de ei, începu să accelereze. Doi virali erau ghemuiți pe capota cabinei. Chase îşi ridică puşca şi miji ochii prin lunetă.

— Ford, nu! îl avertiză Peter. Dacă nimereşti cisterna, o să sară în aer.

— Taci, pot face asta!

Un glonț spintecă aerul. Unul dintre virali fu aruncat pe spate. Ford îl ținti pe al doilea, însă acesta sări de pe capotă, înainte să tragă.

— Rahat!

Din cabină, au urmat două împuşcături într-o succesiune rapidă; parbrizul se făcu țăndări în lumina lunii. Se auzi şuieratul puternic al frânelor. Viralul fu azvârlit pe spate în lumina conică a farurilor camionului şi dispăru sub roțile din față cu un zgomot umed.

Deodată, cabina ajunse în unghiul potrivit față de stradă; cisterna nu mai era în echilibru; chestia începuse să o ia într-o parte. Pe când roțile din spate atinseră apa, spatele camionului încetini, cabina răsucindu-se în direcția opusă ca o greutate pe ață. Camionul era acum la mai puțin de o

sută de metri. Peter îl vedea pe Greer cum se luptă să țină volanul sub control, însă eforturile lui erau de-acum zadarnice; momentul cinetic al vehicului preluase controlul.

Se răsturnă pe o parte. Cabina se desprinse de remorcă, care se izbi de ea cu un scrâşnet de sticlă şi de metal. Un scârțâit prelung şi ascuțit, şi totul se opri, răsturnându-se într-o parte pe şosea.

Peter dădu fuga într-acolo, cu Chase şi cu Amy pe urmele lui. Combustibilul țâşnea de peste tot; un fum negru ieşea de sub şasiu. Viralii se revărsau spre istm; aveau să ajungă la ei în doar câteva secunde. Patch era mort, cu ceafa zdrobită; ce mai rămăsese din el era împrăştiat pe bord. Greer zăcea peste el, îmbibat de sânge. Era al lui sau al lui Patch? Privirea îi era ațintită în sus.

— Lucius, acoperă-ți ochii!

Peter şi Chase începură să lovească parbrizul. Trei lovituri puternice şi sticla cedă. Amy urcă înăuntru şi îl prinse pe bărbat de umeri, în timp ce Peter îl luă de picioare.

— Sunt bine, murmură Greer, ca şi cum şi-ar fi cerut scuze.

În timp ce îl trăgeau afară, apărură primele limbi de foc.

Chase şi Peter îl apucară fiecare dintr-o parte şi o luară la fugă.

Pasagerii se adunaseră dinaintea intrării strâmte a pasarelei, în încercarea de a-şi croi drum prin blocaj. Țipete de panică străpungeau aerul. Bărbații se zbăteau pe puntea vasului, sperând să se elibereze de lanțurile care îi țineau în loc. Mulți dintre copii păreau nedumeriți şi şovăielnici, rătăcind pe punte ca o turmă de oi prin ploaie.

Pim şi fetele se aflau deja pe navă. La capătul intrării, Sara îi ridica la bord pe cei mici, pe ceilalți trăgându-i de mână ca să-i grăbească; Hollis şi Caleb îi mânau pe copii din spate. Un bărbat se îmbulzi spre ei, aproape dărâmându-l pe Hollis. Caleb îl prinse şi îl trânti la pământ, înfingându-i un deget în față.

— Aşteaptă-ți rândul, afurisitule!

Nu aveau să reuşească, se gândi Caleb. Oamenii renunțaseră să se mai elibereze din lanțuri, încercând acum să se tragă pe punte uşor şi repede. O femeie îşi pierdu răbdarea; cu un țipăt, se aruncă în apă. Ieşi la suprafață, chipul fiindu-i vizibil numai pentru o secundă, fluturându-şi brațele deasupra capului; nu ştia să înoate. Se scufundă înapoi.

Unde erau tatăl lui şi ceilalți? De ce nu ajunseseră?

Dinspre stradă se auzi o explozie; toți se întoarseră în direcția aceea. O minge de foc se ridica în aer.

Vârât sub încărcător, Michael încerca să identifice sursa şuieratului slab al scurgerii de gaz. *Păstrează-ți calmul!* îşi spuse el. *Fă-o ca la carte, bucată cu bucată!*

— Ai găsit ceva? întrebă Rand, care stătea la baza încărcătorului.

— Nu mă ajuți.

Nu avea niciun rost. Scurgerea era prea slabă; probabil că situația dura deja de câteva ore bune.

— Adu-mi nişte apă cu săpun, strigă el. Şi am nevoie şi de o pensulă.

— De unde naiba să fac rost de aşa ceva?

— Nu-mi pasă! Descurcă-te!

Rand plecă în grabă.

Explozia îi lovi cu putere, împingându-i înainte şi dezechilibrându-i. Resturi fură aruncate în aer: caucicuri, părți de motoare, bucăți de metal ascuțite ca nişte cuțite. Pe când fu izbit de un zid de căldură, Peter auzi un țipăt, un scrâşnet metalic şi un zgomot de sticlă spartă.

Se trezi cu fața în noroi. Gândurile îi erau împrăştiate; nimic nu părea să aibă vreo legătură cu ce se întâmplă în jur. În stânga lui se afla o formă fără vlagă. Era Chase. Hainele şi părul bărbatului fumegau. Peter se târî spre el; prietenul său îl privea cu ochi goi. Cuprinzând capul bărbatului, simți ceva moale şi umed. Îl întoarse pe Chase într-o parte.

Partea din spate a craniului bărbatului nu mai era.

Humvee-ul era distrus: era zdrobit tot şi cuprins de flăcări. Un fum înecăcios ieşea din el. Îi umplu gura şi nările lui Peter cu gustul lui amar. Cu fiecare gură de aer pe care o respira, acesta îşi croia drum din ce în ce mai adânc în plămâni.

— Amy, unde eşti? Se împletici spre Humvee. Amy, răspunde-mi!

— Aici sunt!

Aceasta îl trăgea pe Greer departe de apă. Cei doi ieşiră acoperiți de noroi lipicios şi se prăbuşiră la pământ.

— Unde e Chase? întrebă ea.

Pe față şi pe mâini avea nişte arsuri roz.

— E mort.

Îngenuncheat, îl întrebă pe Greer dacă poate să meargă.

Bărbatul îşi ținea capul în mâini. Apoi, ridicând privirea, spuse:

— Unde e Patch?

Camionul arzând avea să țină viralii departe, însă, odată ce focul avea să se stingă, hoarda s-ar fi revărsat numaidecât asupra istmului. Cei trei nu aveau cu ce să se lupte în afară de sabia lui Amy, care era încă în teaca prinsă la spatele ei.

O lumină albă şi orbitoare le inundă fețele; camioneta se apropia cu viteză de ei. Peter îşi duse palmele streaşină la ochi. Şoferul frână.

— Urcați! le spuse Caleb.

Alicia nu vedea decât cerul. Cerul şi ceafa unui bărbat. Simți prezența unei mulțimi. Targa se mişca sub ea, apoi auzi voci, oameni plângând, totul învârtindu-se în jurul ei.

Nu mă luați! Trupul îi era frânt; se simțea lipsită de vlagă, întocmai ca o păpuşă de cârpă. *Sunt una dintre ei. Nu sunt de-a voastră.*

Tropot de paşi: traversau pasarela.

— Aşezați-o acolo! spuse cineva. Cei care duceau targa o lăsară pe punte şi plecară în grabă. O femeie stătea lângă

ea, cu trupul aplecat deasupra unui ghemotoc înfăşat. Murmura ceva înspre ghemotoc, aceeaşi frază repetată pe care Alicia nu reuşi s-o desluşească, deşi avea monotonia ritmică a unei rugăciuni.

— Tu! spuse Alicia.

O singură silabă; o simți grea de parcă ar fi ridicat un pian. Femeia nu o luă în seamă.

— Tu! repetă ea.

Femeia ridică privirea. Ghemotocul era un bebeluş. Forța cu care-l strângea la piept femeia era aproape nemiloasă, de parcă s-ar fi temut că în orice clipă cineva avea să i-l înhațe.

— Am nevoie… de ajutorul tău.

Chipul femeii se schimonosi.

— De ce nu ne mişcăm?

Îşi îndreptă din nou fața spre copil, acoperindu-l cu cârpa.

— Doamne, de ce suntem încă aici?

— Te rog, ascultă…

— De ce vorbeşti cu mine? Nici măcar nu te cunosc. Nici măcar nu ştiu cine eşti.

— Sunt… Alicia.

— L-ai văzut pe soțul meu? Era aici acum o secundă. *L-a văzut cineva pe soțul meu?*

Alicia o pierdea. Avea să dispară din clipă în clipă.

— Spune-mi cum o cheamă.

— Poftim?

— Cum îl cheamă pe copilul tău?

Era de parcă nimeni nu-i mai pusese vreodată această întrebare.

— Spune-l! stărui Alicia. Spune-i numele!

Femeia clătină din cap, suspinând.

— E băiat, murmură ea. Îl cheamă Carlos.

Trecu o clipă, femeia plângând, Alicia aşteptând. Era haos peste tot în jurul lor, şi totuşi, se simțeau de parcă ar fi fost singure, numai ea şi femeia asta pe care nu o cunoştea, care ar fi putut să fie oricine. *Rose, Rose a mea,*

se gândi Alicia, *cât te-am mai dezamăgit. Nu ți-am putut dărui viață.*

— Mă... ajuți?

Femeia îşi şterse nasul cu dosul palmei.

— Ce pot să fac eu?

Vocea îi era plină de deznădejde.

— Nu pot să te *ajut* cu nimic.

Alicia îşi umezi buzele; îşi simțea limba grea şi uscată. Avea s-o doară, rău; urma să aibă nevoie de fiecare fărâmă de putere.

— Vreau să... mă dezlegi.

Salt după salt, Carter îşi croia drum de-a lungul canalui către istm. Rezervoarele chimice în formă de ciupercă. Acoperişurile clădirilor. Marile şi uitatele câmpuri de reziduuri ale Americii industriale. Înainta cu repeziciune, cu o forță neobosită, precum un motor uriaş care trăgea din greu.

O formă mare şi umbrită se profila dinaintea lui: podul-canal. Îşi avântă trupul în sus; îşi luă zborul, prinzându-se de o bară chiar de sub podul distrus. Îi luă o clipă ca să-şi recapete echilibrul, după care se ridică încă o dată, se prinse cu o mână de un cablu de ancorare şi se urcă pe punte.

Dedesubt, bătălia care se ducea i se desfăşura dinaintea ochilor ca o machetă. Nava şi mulțimea de oameni se revărsau la bord; camionul vuia înaintând de-a lungul străzii; baricada de flăcări şi hoarda de virali care se adunau în spatele ei. Carter îşi lăsă capul într-o parte ca să-şi calculeze unghiul; trebuia să fie undeva mai la înălțime.

Ajutându-se de cabluri, se cățără în vârful turnului. Apa sclipea sub el precum sticla, întocmai ca o oglindă imensă pusă în fața lunii. Simți o oarecare nesiguranță, ba chiar puțină teamă; o alungă numaidecât. Cea mai mică fărâmă de îndoială l-ar fi dat înapoi, l-ar fi făcut să se prăbuşească în abis. Pentru a traversa o asemenea distanță – pentru a ajunge să-i stăpâneşti lățimea – trebuia să intri mai întâi

într-un tărâm abstract. Să devii nu una cu săritorul, ci cu săritura, nu un obiect în spațiu, ci spațiul însuşi.

Se ghemui pe vine. Energia i se răspândi din inimă, ajungându-i la membre.

Amy, vin!

Din cabina de comandă, Lore urmărea hoarda viralilor prin binoclu. Blocați de resturile în flăcări, părea o coloană pulsândă de lumină care se întindea până pe uscat şi dincolo de el, lățindu-se într-atât cât să cuprindă practic tot țărmul.

Duse stația radio la gură.

— Nu vreau să te grăbesc, Michael, dar orice e de reparat trebuie reparat *chiar acum!*

— Nu stau!

Ceva se întâmplă cu hoarda, era străbătută de un fel de... unde. Dar şi de un fel de încordare, ca aceea a unui arc. Începând din spate, mişcarea înainta, crescând în viteză pe măsură ce traversa strada înspre flăcări. Camionul zăcea răsturnat într-o parte, de-a lungul drumului. Ce vedea oare?

Capul coloanei intra în cisterna arzândă precum un berbece. Rotocoale de fum şi de foc țâşniră atunci în aer. Cisterna începu să se târască de-a lungul drumului cu un hârşâit. Virali în flăcări săreau în apă, în timp ce alții erau împinşi din spate drept în inima distrugerii.

Lore privi în jos peste balustradă. Lanțurile care legaseră carena de doc nu mai erau; zeci de oameni se aruncau neputincioşi în apă. Cel puțin o sută, inclusiv copii, rămăseseră pe doc. Țipete cuprinse de panică se ridicau în aer: „Dă-te din drum!“, „Ia-mi copila!“, „Te implor!“.

— Hollis! strigă ea.

Bărbatul ridică privirea. Lore îi arătă cu degetul către istm. Îşi dădu atunci seama de greşeala ei: şi ceilalți de pe doc îi văzuseră gestul. Mulțimea începu să se îmbulzească, toți încercând să pătrundă prin intrarea strâmtă deodată. Se împărțeau lovituri, trupuri erau azvârlite prin aer,

oameni erau călcați în picioare. Din mijlocul nebuniei se auzi o împuşcătură. Hollis se repezi înainte, dând din brațe ca un înotător, croindu-şi astfel drum prin acel haos. Şi mai multe împuşcături; mulțimea se împrăştie, lăsând la iveală un singur bărbat cu un pistol şi două cadavre la picioarele lui. Preț de o secundă, bărbatul rămase nemişcat, uimit parcă de ceea ce făcuse, înainte să se întoarcă şi s-o ia la fugă spre pasarelă. Prea târziu pentru el: nu bine făcu câțiva paşi, că Hollis îl şi prinse de guler, îl trase înapoi şi, apucându-l de sub craci, îl ridică deasupra capului – bărbatul fluturându-şi mâinile şi picioarele ca o țestoasă răsturnată – şi îl azvârli peste balustradă.

Lore luă din nou stația radio:

— Michael, lucrurile se împut rău pe-aici!

O spumă fină începu să bolborosească. Rand îi dădu lui Michael o țeavă lungă de un metru şi un tub cu unsoare. Michael scoase vechea țeavă, unse capetele celei noi şi o fixă în lăcaşul ei. Rand se întorsese la panou.

— Porneşte-l! țipă Michael.

Luminile se aprinseră; roțile începură să se învârtă. Presiunea inundă liniile.

— Gata! strigă Rand.

Michael ieşi de sub încărcător. Rand îi aruncă stația radio.

— Lore…

Totul muri din nou.

Dăduse greş; armata ei nu mai era, fusese făcută praf şi pulbere. Amy îşi dorea din toată inima să se afle pe nava aceea, să părăsească locul ăsta şi să nu se mai întoarcă în veci. Însă nu putea să plece, nici cu nava asta, nici cu o alta. Rămase pe doc, privind-o cum se depărtează.

Cât aş fi vrut să am viața aceea cu tine, Peter, se gândi ea. Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău.

Camionul gonea spre vest, cu Caleb la volan şi cu Peter, Amy şi Greer în remorcă. În față se conturau luminile de pe

doc; în spatele lor, la o depărtare crescândă, Amy văzu cisterna în flăcări răsturnându-se. Primii virali apărură prin despărțitură. Trupurile le ardeau. Se împleticiră înapoi, nişte văpăi cât un stat de om. Despărțitura continua să se lărgească, deschizându-se ca o uşă.

Amy se întoarse spre fereastra cabinei:

— Caleb…

El se uită în oglindă.

— Îi văd!

Caleb apasă accelerația până la podea; camionul țâşni înainte, dezechilibrând-o pe Amy. Aceasta se dădu cu capul de podeaua din metal cu un zgomot puternic şi un țipăt scurt, de panică. Zăcând pe spate, cu fața spre cer, Amy văzu stelele. Erau cu sutele, cu miile, iar una dintre ele cădea. Se apropia, se tot apropia, până când îşi dădu seama ce stea era de fapt.

— Anthony!

Carter nu-şi rată ținta; când camionul trecu în grabă pe lângă ei, el ateriză în spatele lui, rostogolindu-se pe stradă şi aterizând înapoi pe călcâie. Viralii se îndreptau spre el. Se ridică în picioare.

Frați, surori!

El le simți nedumerirea. Cine era străinul ăsta care le tăiase calea?

Eu sunt Carter, al Doisprezecelea dintre cei Doisprezece. Omorâți-mă dacă puteți.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Nu ştiu!

Radioul hârâi: era Lore.

— Michael, *trebuie* să plecăm *chiar acum!*

Rand verifica indicatoarele cu disperare.

— Nu e de la încărcător – trebuie să fie ceva electric.

Michael stătea dinaintea panoului, simțindu-se complet devastat. Era zadarnic; fusese înfrânt. Nava lui, *Bergensfjord* a lui îl respinsese. Paralizia lui se transformă în mânie, mânia în furie. Lovi metalul cu pumnul.

— Afurisito! Se dădu înapoi şi mai lovi o dată. Afurisită lipsită de inimă! Cum poţi să-mi faci una ca asta? Cu lacrimi de frustrare, apucă o cheie franceză de pe bord şi începu să lovească metalul cu ea, în repetate rânduri. Ţi-am… dat… *tot*… ce-aveam!

Brusc, se auzi un huruit, ca răgetul unei fiare într-o cuşcă. Luminile se aprinseră; acele indicatoarelor se treziră toate la viaţă,

— Michael, spuse Rand, ce naiba ai făcut?

— Asta a fost! făcu şi Lore.

Sunetul crescu în intensitate, făcând platforma navei să vibreze. Rand strigă pe deasupra larmei:

— Creşte presiunea! Opt mii de rotaţii pe minut! Douăsprezece! Douăzeci! Treizeci şi cinci!

Michael ridică staţia radio de pe jos:

— Porniţi elicele!

Un geamăt grav, un cutremurat care îi zdruncină până în măduva oaselor.

Bergensfjord se pusese în mişcare.

Ajunseră în zona de încărcare. Amy sări jos din partea din spate a camionului înainte ca acesta să se oprească.

— Amy, stai!

Însă Amy dispăruse deja, alergând spre stradă.

— Caleb, ia-l pe Lucius şi urcaţi-vă în barca aia!

În spate, fiul lui părea buimăcit.

— Fă-o! îi ordonă Peter. Nu mai sta!

Peter porni pe urmele ei. Cu fiecare pas pe care îl făcea, îşi dădea imbold să meargă mai repede. Răsufla din greu, pământul zburând parcă sub tălpile lui. Distanţa dintre ei începu să se micşoreze. Şase metri, patru metri, trei metri. O ultimă izbucnire de viteză şi o prinse de talie, aruncându-se amândoi la pământ.

— Dă-mi drumul! strigă Amy în genunchi, zbătându-se să se elibereze.

— Trebuie să plecăm *chiar acum!*

— O să-l omoare! făcu ea, cu voce tremurândă.

Carter se răsuci. Îşi îndoi degetele, cu ghearele lucindu-i. Îşi îndoi degetele de la picioare, simțind cum i se încordează ligamentele. Lumina albăstruie a lunii îl înconjura ca o aură.

Întinzând o mână, Amy scoase un strigăt îndurerat:

— Anthony!

El porni la atac.

Trebuiră să dragheze vreo două sute cincizeci de metri.

La capătul vasului se formase un val de spumă. Dinspre doc se auzeau strigăte: *Pleacă fără noi!* Ultimii pasageri se grăbiră să urce, îmbulzindu-se pe rampă, care începuse să se clatine pe măsură ce *Bergensfjord* se îndepărta.

Stând în dreptul balustradei, Pim urmărea scena în tăcere. Buza de jos a pasarelei se apropia de margine; curând, avea să cadă. Unde era soțul ei? Atunci îl văzu. Ajutându-l pe Lucius, înainta cu paşi mari de-a lungul debarcaderului. Începu să facă semne disperată oricui ar fi văzut-o: *Acela e soțul meu! Opriți nava!* Dar, fireşte, nimeni nu o luă în seamă.

Pasarela era plină ochi de lume. Înghesuiți printre balustrade, ieşeau pe puntea navei doar câte unul sau doi deodată, scuipați parcă din mulțimea fremătândă. Pim începu să geamă. La început, nu îşi dădu seama de asta. Sunetul ieşise din propria voință, o expresie a durerii – la fel cum, cu douăzeci şi unu de ani în urmă, în brațele Sarei, gemuse cu o asemenea ferocitate, încât ar fi putut să fie luată drept un animal muribund. Pe măsură ce creştea în intensitate, sunetul începu să formeze o dimensiune nouă în viața lui Pim Jaxon: era pe cale să scoată primele cuvinte.

— Caaa… leb! Fuuuuugi!

Buza pasarelei sări. Se agăță de un tachet de la marginea debarcaderului. Sub presiunea crescândă a navei, începu să se învârtă în jurul axei. Niturile ieşeau afară, metalul se îndoia. Caleb şi Greer erau la doar câtiva paşi depărtare. Pim făcea cu mâna, strigând cuvinte pe care nu le putea auzi, ci pe care le simțea – cu fiecare fărâmă din corpul ei.

Pasarela începu să cadă.

Încă ataşată de navă, se lovi de carenă. Oamenii se aruncau în apă, unii fără să scoată o vorbă, acceptându-şi soarta, alții țipând îndurerați. La capătul rampei, Caleb îşi strecurase cotul printre bare, în timp ce îl ținea încă pe Greer, ale cărui picioare se bălăngăneau pe ultima treaptă. Bergensfjord câştiga viteză, stârnind un vârtej în urma lui. Pe când pupa trecu prin dreptul lor, cei din apă fură traşi în adânc, în vâltoarea elicei. Poate un strigăt, o mână ridicată în zadar, şi duşi au fost.

În pântecele navei, Michael alerga. Urca nivel după nivel, picioarele parcă-i zburau, brațele îi fluturau, inima bătea să-i spargă pieptul. Cu un salt, se avântă în aer. Vârful provei trecea prin uşa digului marin.

Nu aveau să reuşească. Nici pe departe. Fir-ar!

Urcă scările dinspre cabina de comandă câte trei o dată şi dădu buzna pe uşă.

— Lore...

Ea privea prin parbriz.

— Ştiu!

— Mai dă-i spațiu!

— Crezi că nu ştiu asta?

Distanța dintre uşă şi partea dreaptă a navei se micşora. Optsprezece metri. Nouă. Cinci.

— Rahat! făcu Lore.

Peter şi Amy goneau de-a lungul punții.

Nava plecase; începuse să se depărteze. De pe dunetă se trăgeau focuri de armă, gloanțele şuierându-le pe deasupra capului; viralii trecuseră de barieră.

Un bubuit.

Carena se izbi de ecluză. Urmă un scârțâit prelung, forța irezistibilă a momentului cinetic al navei opunându-se greutății de neclintit a porții. Coca se cutremură chiar pe când încetini viteza, avântându-se înainte.

Marele zid de oțel alunecă necruțător pe lângă. În doar câteva secunde, Bergensfjord nu va mai fi. Nu era chip să te

mai urci la bord. Peter văzu ceva atârnând de partea laterală a navei: pasarela desprinsă, care era încă ataşată la capăt. De ea erau agăţaţi doi oameni.

Caleb şi Greer.

Cu o mână prinsă de balustrada pasarelei, fiul său îi striga, în timp ce arăta spre debarcader. Poarta ecluzei smulsă de navă; stătea acum într-un unghi ciudat faţă de carena în mişcare. Când pasarela trecu de capătul porţii, distanţa dintre ei avea să se reducă la o depărtare care putea fi acoperită dintr-un salt.

Însă Amy nu-i mai era alături; Peter era singur. Se întoarse şi o văzu, stând la treizeci de metri depărtare, cu spatele la el.

— Amy, vino!

— Pregăteşte-te să sari! strigă Caleb.

Viralii ajunseseră la celălalt capăt al digului. Amy îşi scoase sabia şi îl strigă pe Peter peste umăr.

— Urcă-te pe navă!

— Ce faci? O să reuşim!

— Nu mă pune să-ţi explic. Du-te!

Brusc, înţelese totul: Amy nu intenţiona să plece. Poate că nu o făcuse niciodată.

Atunci o văzu pe fată.

Era departe de el, ghemuită în spatele unei bobine uriaşe de cablu. Părul de culoarea căpşunei îi era prins cu o fundă, avea zgârieturi pe faţă, iar la piept ţinea strâns animăluţul de pluş cu nişte braţe subţiri ca nişte crenguţe.

O văzu şi Amy.

Îşi scoase sabia şi se repezi înainte. Viralii se năpusteau pe doc. Fetiţa încremenise de groază. Amy o săltă în braţe şi începu să fugă. Cu mâna liberă, îi făcu semn lui Peter: *Nu aştepta! O să am nevoie să ne prinzi!*

El se grăbi spre poarta ecluzei. Capătul pasarelei era la zece metri depărtare şi se apropia cu repeziciune.

— Fă-o acum! strigă Caleb.

Peter sări.

Preț de o secundă, păru că sărise prea devreme; că avea să se prăbuşească în apa învolburată. Însă chiar atunci se prinse de balustrada pasarelei. Se trase în sus, îşi recăpătă echilibrul şi se întoarse. Amy, cu fetița în brațe, fugea de-a lungul zidului. Pasarela trecu pe lângă ei; nu avea să reuşească. Peter se întinse după ele, tocmai când Amy făcea cinci paşi mari, fiecare mai lung decât celălalt, şi se aruncă în abis.

Peter nu-şi mai amintea momentul în care o prinsese de mână, ci doar că o făcuse.

Ieşiseră din doc. Michael dădu fuga din cabina pilotului şi se repezi la balustradă. Văzu o spărtură adâncă, lungă de cel puțin patru metri, cu toate că era cu mult deasupra liniei apei. Privi spre țărm. La o sută de metri la pupa, la capătul docului, o masă de virali urmărea cu privirea nava care se depărta, asemenea unei mulțimi de bocitoare.

— Ajutor!

Vocea venea de la pupa.

— Cineva a căzut peste bord!

Se grăbi într-acolo. O femeie, cu un bebeluş la piept, arăta cu degetul spre balustradă.

— Nu ştiam că avea de gând să sară!

— Cine? Cine era?

— O femeie pe o targă, abia putea merge. Mi-a spus că o cheamă Alicia.

Un colac de funie zăcea pe punte. Michael apăsă butonul de la stația radio.

— Lore, opreşte elicele!

— *Poftim?*

— Fă-o! De tot!

El îşi lega deja funia în jurul taliei, după ce îi pasase stația radio femeii, care îl privea nedumerită.

— Ce vrei să faci? îl întrebă.

El păşi peste balustradă. Jos, la mare adâncime, apele se învolburau cu furie. *Opreşte-le,* îşi spuse. *Dumnezeule, Lore, opreşte odată elicele alea!*

Sări.

Cu vârfurile picioarelor întinse, cu brațele înainte, străpunse suprafața apei ca o suliță; curenții îl învăluiră numaidecât, trăgându-l în adânc. Ochii îl înțepau de la sare; nu putea vedea nimic, nici măcar propriile mâini.

Dădu drept peste ea.

O învălmăşeală de membre: amândoi se rostogoleau, răsucindu-se spre fundul apei. El o apucă de curea şi îi trase trupul spre al lui, înconjurând-o cu brațele.

Funia ajunse la capăt.

O smucitură puternică; Michael simți de parcă ar fi fost tăiat în două. Încă ținând-o pe Alicia, fu tras în sus, la un unghi de patruzeci şi cinci de grade. Stătea deja în apă de treizeci de secunde; creierul îi urla după aer. Elicele nu se mai învârteau, dar asta nu mai conta acum. Erau traşi ca urmare a momentului cinetic al navei. Dacă nu ieşeau cât de curând la suprafață, aveau să se înece.

Brusc, se auzi un scârțâit: elicele porniseră din nou. Nu! Michael îşi dădu atunci imediat seama de ce întâmpla de fapt: Lore inversase motoarele. Tensiunea din frânghie începu să se amelioreze, apoi dispăru cu totul. Fură cuprinşi de o forță nouă. Erau traşi înainte, spre elicele care se învârteau.

Aveau să fie făcuți bucăți.

Michael ridică privirea. Mult deasupra lor, sclipea oglinda apei. Care era sursa acelei lumini strălucitoare şi misterioase? Sunetul făcut de elice încetă brusc; acum înțelegea intenția lui Lore. Încerca să le creeze suficient avânt cât să se ridice la suprafață. Michael începu să dea din picioare. *Nu te da bătută, Alicia. Ajută-mă să fac asta. Dacă nu mă ajuți, murim amândoi.* Dar nu avea niciun rost; se duceau la fund ca bolovanii. Lumina se depărta fără milă.

Frânghia se tensionă din nou. Erau traşi în sus.

Pe când străpungeau suprafata apei, Michael deschise gura larg, trăgând aer în piept cu lăcomie. Se aflau sub pupa, un munte de oțel ridicându-se deasupra lor; lumina

pe care o văzuse era cea a lunii. Strălucea deasupra lor, durdulie şi plină, revărsându-se peste oglinda apei.

— Gata, gata, te-am salvat, spuse Michael.

Alicia tuşea şi scuipa apa în brațele lui; de sus, o barcă de salvare plutea spre ei.

— Te-am salvat, te-am salvat, te-am salvat!

77

Ochii lui Carter erau plini de stele.

Zăcea întins pe stradă, însângerat şi frânt. Nici nu-şi mai simțea unele părți, de parcă ar fi fost lipsă, desprinse de trup. Nu-l durea nimic; dimpotrivă, propriul trup îi părea un lucru îndepărtat, asupra căruia nu avea niciun control.

Frați, surori!

Se strânseseră cerc în jurul lui. Pentru ei, nu simțea decât dragoste. Nava nu mai era; se depărtase. O dragoste mare pentru tot; dacă ar fi putut, ar fi cuprins întreaga lume în inima lui. La marginea străzii, lumina lunii mângâia suprafața apei, făcând să strălucească drumul pe care el avea să păşească.

Lăsați-mă să fac asta. Simt cum iese din mine. Lăsați-mă să fiu din nou bărbatul care am fost înainte să mor.

Carter începu să se târască. Viralii se dădură înapoi, lăsându-l să treacă. Fața de el, aveau o atitudine respectuoasă, de parcă i-ar fi fost elevi ori soldați primind sabia duşmanului lor. Carter traversă strada. Întinse mâna stângă, prima parte din el care atinse marea. Apa era rece şi îmbietoare, plină de sare şi de pământ. Un miliard de suflete vii sălăşluiau în ea; curând, avea să li se alăture.

Frați, surori, vă mulțumesc.

Se lăsă să alunece sub oglinda apei.

XI. ORAȘUL OGLINZILOR

„Port lanțul pe care l-am construit în timpul vieții, răspunse Fantoma. L-am construit verigă după verigă și centimetru după centimetru. Mi l-am legat din propria voință și tot așa îl port.“[16]

Charles Dickens, *Poveste de Crăciun*

78

Răsărit pe mare.

Bergensfjord stătea la ancoră, motoarele-i uriaşe odihnindu-se. Cerul era înnorat, apa, limpede ca piatra; în depărtare, o pulbere de ploaie se lăsase peste Golf. Majoritatea pasagerilor dormeau pe punte. Trupurile zăceau în dezordine, ca şi cum ar fi căzut toți grămadă. Se aflau la sute de mile de pământ.

Amy stătea la provă, Peter, lângă ea. Îşi simțea mintea plutindu-i departe, refuzând să se agațe de orice alt gând în afară de unul. Anthony nu mai era. Nu mai rămăsese decât ea.

Pe fetiță o chema Rebecca. Mama ei murise în urma atacului, tatăl ei cu ani în urmă. Impresia pe care i-o lăsase lui Amy – greutatea şi căldura trupului ei, forța disperată cu care se agățase de ea, pe când străbăteau spațiul – era încă vie. Amy îşi închipuia că nu va trece niciodată; senzația devenise o parte din ea, îi intrase în oase. Definise acel moment, care luase hotărârea în locul ei. Nu pe Rebecca o văzuse Amy pe debarcader, ci pe fetița care fusese ea însăşi cândva, o fetiță care, la urma urmei, fusese la fel de singură, abandonată de uriaşa maşinărie a lumii ce avea nevoie să fie salvată.

O vreme, poate zece minute, nici ea şi nici Peter nu scoaseră un cuvânt. La fel ca ea, şi Peter era doar pe jumătate prezent, cu privirea pierdută în gol – cerul palid de la răsărit, marea de un calm nesfârşit.

Amy fu cea care rupse tăcerea.

— Mai bine te-ai duce să vorbeşti cu ea.

În primele ore ale nopții, fusese luată o decizie. Amy nu putea să meargă; nici Alicia. Dacă supraviețuitorii aveau să-şi clădească o viață nouă, toate urmele vechii terori trebuiau atunci lăsate în urmă. Ce conta acum era ca şi ceilalți să accepte acest lucru.

— Nu ea a făcut asta, Peter.

El o privi, însă nu spuse nimic.

— Şi nici tu, adăugă ea.

Se lăsă din nou tăcerea. Îşi dorea din toată inima ca el să creadă asta, şi totuşi, ştia că îi era cu neputință.

— Trebuie să te împaci cu ea, Peter. De dragul amândurora.

Soarele se ridică alene în spatele norilor; cerul era lipsit de culoare, marginile lui pierzându-se nevăzute la orizont. Ploaia se ținea la distanță. Michael îi asigurase că vremea nu avea să fie o problemă; se pricepea la lucrurile astea.

— Ei bine, spuse Peter cu un oftat, mai bine aş face odată asta.

O lăsă şi coborî spre cabinele echipajului. Aerul de sub punte era mai rece, mirosind a metal umed şi a rugină. Majoritatea oamenilor lui Michael sforăiau în paturile lor, folosindu-se de această scurtă pauză ca să-şi recapete puterile pentru ceea ce avea să urmeze.

Alicia stătea pe un pat jos de la celălalt capăt al coridorului.

— Hei!

— Spune ce ai de spus, îi zise ea, cu privirea ațintită în tavan, fără să se uite măcar la el.

Peter nu era prea sigur ce anume voia să îi zică. *Îmi pare rău că am încercat să te strâng de gât?* Sau *Ce ai crezut?* Sau poate că voia de fapt să îi spună *Du-te naibii!*

— Sunt aici cu o ofertă de pace.

— O ofertă de pace, repetă Alicia. Sună mai degrabă ca fiind ideea lui Amy.

— Ai încercat să te sinucizi, Lish.

— Şi aş fi reuşit, dacă lui Michael nu i-ar fi năzărit să facă pe eroul. Am o mică socoteală şi cu el.

— Ai crezut că apa o să te poată transforma înapoi?

— Te-ai fi simțit mai bine dacă ar fi fost aşa? Oftă din greu, apoi: mi-e teamă că asta nu e o opțiune pentru mine. Fanning a fost destul de clar în privința asta. Nu, trebuie să recunosc că înecatul a fost scopul meu.

— Nu pot crede aşa ceva.

— Ce vrei de fapt, Peter? Dacă ai venit să-mi spui că ți-e milă de mine, nu mă interesează.

— Ştiu asta.

— Atunci, ai venit să spui că ai nevoie de mine.

El încuviință din cap.

— Destul de corect.

— Şi că, având în vedere circumstanțele, cel mai bine ar fi să îngropăm securea războiului. Să fim tovarăşi, frați de arme, fără diviziune între grade.

— Mai mult sau mai puțin, da.

Cu o lentoare chinuitoare, ea îşi întoarse fața spre el.

— Vrei să ştii ce gândeam? Când mă strângeai de gât, adică.

— Dacă vrei să-mi spui.

— Mi-am zis: *Ei bine, dacă tot e să mor strangulată, mă bucur că e bunul meu prieten Peter.*

Rostise aceste vorbe fără pic de amărăciune; nu făcea decât să afirme o stare de fapt.

— Am greşit, spuse el. Nu o meritai. Nu ştiu ce e între tine şi Fanning şi, sincer, mă îndoiesc că voi înțelege vreodată. Dar m-am înşelat în privința ta.

Ea îi cântări vorbele, apoi ridică din umeri:

— Deci, ai dat-o în bară. O scuză cam sărăcuță, dar presupun că va trebui să mă mulțumesc cu asta.

— Presupun că da.

Ea îi aruncă o privire amenințătoare.

— Ți-am spus că te pot duce acolo şi asta o să fac. Dar îți arunci viața pe apa sâmbetei.

— Eu aş zice că e exact contrariul.

Alicia scoase un sunet, o încercare de râset, însă nu îi ieşi decât o tuse – gravă, hârâită. Închise ochii de durere. Peter aşteptă să se liniştească.

— Lish, eşti bine?

Se făcuse roşie în obraji, iar pe buze avea picături de salivă.

— Aşa ți se pare că aş fi?

— În mare parte te-ai întremat.

Ea clătină din cap cu indulgență, aşa cum ar face o mamă către copilul ei fără speranță.

— Nu te-ai schimbat deloc Peter. De cincizeci de ani de când te ştiu, ai rămas acelaşi. Poate de-asta nici nu pot sta supărată pe tine.

— Apreciez. Se ridică în picioare. Ai nevoie de ceva înainte să plec?

— Un corp nou ar fi numai bun. Ăsta se pare că a ajuns la capătul puterilor.

— Stăm prost la capitolul ăsta.

Alicia rămase o clipă pe gânduri, după care zâmbi:

— Nu ştiu – atunci, ce zici de încă un iepure?

Îşi găsi fiul pe punte, stând pe o ladă de lemn şi urmărindu-l pe Michael făcând ultimele pregătiri pe dunetă.

— Te superi? întrebă el.

Caleb îi făcu loc.

— Unde e Pim?

— Doarme.

Fiul său se întoarse spre el şi îi aruncă o privire aspră.

— Ajută-mă să înțeleg ce se întâmplă.

— Nu sunt sigur că pot.

— Atunci, de ce? Ce mai contează acum?

— Oamenii se vor întoarce într-o bună zi. Dacă Fanning e încă în viață, totul o ia de la început.

— Te duci pentru ea.

Peter rămase fără cuvinte.

— Haide, nu te arăta aşa de surprins, continuă Caleb. O ştiu de ani buni.

Peter nu ştiu ce să-i răspundă. În cele din urmă, nu-i rămânea decât să recunoască adevărul.

— Ei bine, ai dreptate.

— Fireşte că am *dreptate.*

— Lasă-mă să termin. Are şi Amy de-a face cu asta, dar nu e ea singurul motiv.

Încercă să-şi adune gândurile.

— Uite cea mai bună explicație. E o poveste despre tatăl tău. În Colonie, aveam o tradiție. Îi spuneam Susținerea Milei. Când o persoană era luată, o rudă o aştepta în fiecare seară în afara zidului oraşului. Puneam acolo o cuşcă cu un miel înăuntru drept momeală. Şapte nopți îi aşteptam să se întoarcă acasă şi, dacă se întorceau, ruda respectivă trebuia să o omoare. De obicei, era treaba celui mai apropiat membru al familiei pe linie masculină, aşa că atunci când tatăl tău dispărea, tu erai cel care trebuia să-l susții.

Caleb îl privi îndeaproape.

— Câți ani aveai?

— Douăzeci, douăzeci şi unu? Eram un puşti.

— Dar nu s-a întors. Se dusese în rai.

— Da, dar eu nu ştiam asta. Şapte nopți, Caleb. Asta e o perioadă foarte mare ca să te gândeşti să ucizi pe cineva, mai ales pe propriul frate. La început, mă întrebam dacă într-adevăr sunt în stare. Părinții noştri muriseră, Theo era singurul care îmi rămăsese pe lume. Dar, pe măsură ce nopțile treceau, am ajuns să înțeleg un lucru. Era ceva mai rău decât uciderea lui, şi anume să permit altcuiva să facă acest lucru. Dacă lucrurile ar fi stat invers, dacă eu aş fi fost cel luat, nu mi-aş fi dorit altceva. Nu voiam să o fac, crede-mă, dar măcar atât îi datoram. Responsabilitatea era a mea şi a nimănui altcuiva.

Peter făcu o pauză, aşa încât cuvintele sale să-şi facă efectul, apoi continuă:

— Aşa e şi acum, fiule. Nu ştiu de ce a trebuit să fiu eu acela. Asta e o întrebare la care nu pot răspunde. Dar nici nu contează. Pim şi copiii – ei sunt responsabilitatea ta. Ai fost lăsat pe pământ ca să-i protejezi până la ultima suflare. Asta e treaba ta. Iar eu o am pe a mea. Aşa că lasă-mă să o duc la bun sfârşit.

La bordul lui *Nautilus,* Michael dădea instrucțiuni membrilor echipajului care aveau să ajute la lansarea ei la apă. Carena fusese acoperită de o rețea din frânghii groase; o macara din oțel şi un sistem de scripeți aveau s-o ridice din lăcaşul ei şi s-o coboare la apă; odată ajunsă acolo, aveau să taie legăturile, să ridice catargul şi să pornească spre New York.

— O să te omoare, spuse Caleb.

Peter nu răspunse.

— Şi dacă reuşeşti? Amy tot nu poate pleca. Ai spus-o chiar tu.

— Nu, nu poate.

— Şi atunci ce?

— Atunci îmi voi trăi viața. La fel cum o să faci şi tu.

Peter aşteptă ca fiul său să mai adauge ceva; însă, cum acesta nu o făcu, îi puse o mână pe umăr.

— Trebuie să accepți asta, fiule.

— Nu e uşor.

— Ştiu că nu e.

Caleb îl privi în ochi, înghiți cu greu, apoi spuse:

— Când eram mic, prietenii mei vorbeau tot timpul despre tine. Unele chestii erau adevărate, altele erau minciuni sfruntate. Partea ciudată era că mă simțeam prost pentru tine. Nu spun că nu-mi plăcea atenția, dar ştiam şi că nu voiai ca oamenii să creadă asta despre tine. Mă cam bloca. Cine nu ar vrea să fie ceva de capul lui, să fie un fel de erou? Apoi, într-o zi, mi-am dat seama. Simțeai asta din cauza mea. Eu eram alegerea pe care o făcuseşi, iar restul

nu mai conta pentru tine. Ai fi fost perfect fericit chiar dacă lumea ar fi uitat complet de tine.

— Este adevărat. Exact aşa vedeam lucrurile.

— M-am simţit al naibii de norocos. Când ai început să lucrezi pentru Sanchez, am crezut că poate lucrurile aveau să se schimbe, dar nu a fost aşa. Se uită din nou la Peter: iar acum mă întrebi dacă te pot lăsa să pleci. Ei bine, nu pot. Nu am puterea asta în mine. Dar te înţeleg.

Rămaseră în tăcere o vreme. În jurul lor, nava se trezea la viaţă, pasagerii se ridicau, dezmorţindu-şi membrele. *Chiar s-a întâmplat una ca asta?* păreau ei să gândească, mijind privirile din cauza sclipirii nefamiliare a oceanului. *Chiar sunt pe o navă? Ăla e soarele, aia e marea?* Cât de uimiţi trebuie să fie, se gândi Peter, de calmul acela infinit. Vocile începeau să răsune – în special ale copiilor, pentru care o noapte a groazei deschisese, brusc şi complet neaşteptat, o uşă către o existenţă întru totul nouă. Adormiseră într-o lume ca să se trezească într-o alta, atât de diferită încât părea, poate, o variantă a unei realităţi pe de-a-ntregul diferite. Pe măsură ce minutele treceau, pasagerii erau atraşi ca un magnet de balustradă – arătau cu degetul, şopteau, vorbeau între ei. Ascultându-i, fu inundat de un şuvoi de amintiri, precum şi de senzaţia tuturor lucrurilor pe care nu avea să le mai vadă.

Michael se apropie de ei. Ochii bărbatului se îndreptară asupra lui Caleb, înţelegând numaidecât situaţia, apoi se fixară asupra lui Peter. Frământându-şi mâinile în buzunare, spuse pe un ton blând, de parcă şi-ar fi cerut scuze:

— Proviziile au fost încărcate la bord. Cred că suntem gata de plecare.

Peter încuviinţă din cap.

— În regulă.

Însă nu făcu nicio mişcare.

— Vrei să… le spun şi celorlalţi?

— Cred că aşa ar fi bine.

Michael plecă. Peter se întoarse spre fiul său:

— Caleb...

— Sunt bine.

Se ridică de pe ladă, ținându-se țeapăn, ca un om rănit.

— Mă duc după Pim şi după copii.

Toată lumea se adună în jurul lui Nautilus. Lore şi Rand manevrau vinciul care o transporta pe Alicia, încă legată de targă, până la carlingă. Michael şi Peter o duseră jos, în micuța cabină a bărcii, apoi coborâră scara ca să se alăture celorlalți: lui Caleb şi familiei lui; Sarei şi lui Hollis; lui Greer, care se refăcuse suficient de pe urma accidentului încât să îi însoțească, cu toate că încă avea capul bandajat şi nu-şi putea ține echilibrul, sprijinindu-se cu o mână de carena lui Nautilus. Oamenii îi urmăreau cu privirea de peste tot de pe navă; se dusese vestea. Era 8:30.

Trebuia să-şi ia rămas-bun: nimeni nu ştia de unde să înceapă. Amy fu cea care rupse tăcerea. Îl îmbrățişă pe Lucius, cei doi schimbând în şoaptă câteva cuvinte, pe care nimeni nu le putu auzi; apoi Sara, urmată de Hollis, care, dintre toți, chiar mai mult decât Sara, părea copleşit de întreaga situație, strângând-o pe Amy cu putere la piept.

Dar, fireşte, Sara încerca să se țină tare. Calmul ei aparent era doar un şiretlic. Nu se duse la Michael; pur şi simplu nu se simți în stare. În cele din urmă, pe când încă îşi luau rămas-bun unii de la alții, el fu cel care se duse la ea.

— Of, fir-ai tu să fii, Michael! spuse ea cu amărăciune. De ce îmi faci mereu asta?

— Ăsta o fi talentul meu.

Ea îl îmbrățișă și izbucni în lacrimi.

— Te-am mințit, Michael. Nu am renunțat niciodată la tine. Nici măcar pentru o zi.

Se despărțiră; Michael se întoarse către Lore.

— Cred că asta a fost.

— Ai ştiut dintotdeauna că n-o să mergi, nu-i aşa?

Michael nu răspunse.

— O, la naiba! făcu Lore. Cred că şi eu am ştiut-o.

— Ai grijă de nava mea! îi spuse Michael. Contez pe tine.

Lore îi luă obrajii în mâini şi îl sărută, lung şi tandru.

— Ai grijă de tine, Michael!

El se urcă la bordul lui *Nautilus.* La baza scării, Peter dădu mâna cu Greer, apoi cu Hollis; o îmbrăţişă pe Sara îndelung şi cu putere. Deja îşi luase adio de la Pim şi de la copii. Fiul său avea să fie cel de pe urmă. Caleb rămăsese retras. Strângea din ochi, stăpânindu-şi lacrimile; nu voia să plângă. Brusc, Peter simţi ca şi cum s-ar fi îndreptat spre moarte. De parcă ar fi fost trăsnit, cum nu i se mai întâmplase vreodată, de un sentiment de mândrie. Bărbatul acesta puternic dinaintea lui. Caleb. Fiul său, băiatul lui. Peter îl cuprinse într-o îmbrăţişare strânsă. Nu voia să prelungească momentul; dacă ar face-o, posibil să nu-i mai poată da drumul. Copiii sunt cei care ne dau viaţă, se gândi el; fără ei, nu suntem nimic, venim aici, apoi plecăm, ca praful dus de vânt. Îşi îngădui câteva clipe, înregistrând tot ce se putea, apoi se depărtă.

— Te iubesc, fiule. Mă faci să fiu foarte mândru.

Urcă scara pentru a se alătura celorlalţi pe punte. Rand şi Lore începură să acţioneze vinciul. Nautilus se ridică din lăcaşul ei, coborând peste bord. Cu un plescăit, barca se lăsă la apă.

— În regulă, ţineţi-o aşa! strigă Michael.

Se folosiră de cuţite ca să taie plasa. Trecu pe sub pupa, pe jumătate plutind, pe jumătate trasă în adâncuri de greutatea ei. Peter şi Amy legară hobanele, în vreme ce Michael aranjă frânghiile care aveau să ridice catargul. Începură să se depărteze de *Bergensfjord.* Când totul fu pregătit, Michael răsuci vinciul. Catargul se ridică pe poziţie; îl fixă în lăcaşul lui şi desfăcu pânza de pe ghiu. Până la *Bergensfjord* îi despărţeau acum patruzeci şi cinci de metri. Aerul se încălzea, în bătaia unei brize blânde. Uriaşele motoare ale navei porniră. Un nou sunet se auzi,

un zângănit de lanțuri. Sub prova lui *Bergensfjord* se ivi ancora, cu apa prelingându-se de pe ea pe măsură ce urca. De-a lungul balustradei erau numai chipuri; oamenii îi petreceau cu privirea. Unii dintre ei începuseră să le facă cu mâna.

— În regulă, suntem gata! anunță Michael.

Ridicară vela principală. Aceasta flutură golaşă, mai apoi Michael trase echea într-o parte, iar prova se mişcă uşor în direcția opusă vântului. Cu un pocnet slab, pânza se umflă.

— O să ridicăm trinca după ce ne depărtăm, spuse Michael.

Pentru Peter, viteza pe care o prinseră era destul de uimitoare. Barca, uşor aplecată, părea stabilă, vârful provei tăind frumos valurile. *Bergensfjord* rămăsese în urma lor. Cerul părea de o profunzime infinită.

Se întâmplă treptat, apoi tot deodată: erau singuri.

79

Nautilus. Jurnal de bord
Ziua 4: 27°95'N, 83°99'V.
Vânt SSE 15–25 km/h, cu intensificări de până la 32.
Cer senin, valuri de 1–1,2 m.

După trei zile de vânt slab, în sfârşit am prins un avans decent, înaintând cu șase-opt noduri. Mă aştept să ajungem pe coasta de vest a Floridei până la căderea nopții, la nord de Tampa. Lui Peter pare că i-a trecut în sfârşit răul de mare. După trei zile în care a vomitat peste parapet, astăzi a anunțat că îi este foame. Cât despre Lish, doarme aproape tot timpul şi nu spune mai nimic. Cu toții suntem îngrijorați în privința ei.

Ziua 6: 26°15'N, 79°43'V. Vânt SSE 8–16 km/h, cu schimbări de direcție.
Parțial înnorat. Valuri de 0,3–0,6 m.

Am înconjurat peninsula Florida şi am luat-o spre nord. De aici, vom părăsi coasta şi ne vom îndrepta drept spre grupul de insule din Carolina de Nord. Nori negri toată noaptea, dar niciun strop de ploaie. Lish e încă foarte slăbită. Amy a convins-o în sfârşit să mănânce, iar eu şi Peter am tras la sorți. El a fost norocosul câştigător, deşi aş zice că asta e în funcție de cum priveşti situația. Eu am cam avut emoții în privința instrucțiunilor Sarei, plus că nu prea mă pricep la ace, dar a preluat Amy situația. O jumătate de litru. Să vedem dacă o să fie mai bine.

Ziua 9: 31°87'N, 75°25'V. Vânt SSE, 24–32 km/h, cu intensificări de până la 48.
Cer senin. Valuri de 1,5–2 m.

O noapte groaznică. Furtuna a început chiar înainte de apus – mare învolburată, vânt puternic, ploaie în rafale. Toată lumea a stat trează, scoțând apa din barcă. Am fost deviați de la curs, iar pilotul automat s-a defectat. Am luat nişte apă, dar carena pare intactă. Strângerea terțarolei se face greu în vânt, fără trincă.

Ziua 12: 36°75'N, 74°33'V. Vânt NNE 8–16 km/h.
Nori răzleți. Valuri de 0,6–0,9 m.

Am decis să ne îndreptăm la vest de coastă. Toată lumea este extenuată şi are nevoie de odihnă. Pe de altă parte, Lish pare să-şi revină. Problema rămâne însă spatele; încă o doare rău şi abia dacă poate să se mişte. E rândul meu cu acul. Lish pare să se distreze cu asta. „O, haide, Circuit, leagă-mă!“, a spus ea. „O fată trebuie să mănânce. Poate că sângele tău o să mă facă mai deşteaptă.“

Ziua 13: 36°56'N, 76°27'V. Vânt NNE. Valuri de până la 0,3–0,6 m.

Stăm la ancoră la gura râului James. O mulțime de epave peste tot – nave uriaşe, tancuri petroliere, ba chiar şi

un submarin. Dispoziția lui Lish e mai bună. La apus, ne-a cerut să o scoatem pe punte.

O noapte frumoasă cu cer înstelat.

Ziua 15: 38°03'N, 74°50'V. Vânt slab și variabil. Valuri de 0,6–0,9 m.

Am pornit din nou la drum cu vânt slab. Înaintăm cu şase noduri pe oră. Toată lumea o simte – ne apropiem.

Ziua 17: 39°63'N, 75°52'V. Vânt SSE 8-16 km/h. Valuri de 0,9–1,5 m.

Mâine ajungem la New York.

80

Era pe la apus. Cei patru se aflau în carlingă. Stăteau la ancoră; dincolo de prova babord, o fâşie lungă de nisip. Partea de sud a Staten Island, cândva dens populată, era acum un pustiu întins, golaş.

— Deci, ne-am înțeles? făcu Peter, cercetând grupul. Michael?

Stând lângă eche, se juca cu un briceag, scoțându-i şi băgându-i la loc lama. Chipul i se înăsprise de la sare şi de la vânt; prin barba de culoarea nisipului îi sclipeau dinții albi.

— Ți-am mai spus. Dacă ai zis că ăsta e planul, urmăm planul.

Peter se întoarse spre Alicia.

— Ultima şansă să-ți spui părerea.

— Chiar dacă aş zice nu, tot nu ai asculta.

— Îmi pare rău, asta nu e suficient.

Ea îl privi circumspect.

— Nu o să se predea pur şi simplu, doar ştii asta. „Hei, scuze, cred că m-am înşelat până la urmă.“ Ăsta nu e deloc stilul lui.

— De-asta am nevoie de tine şi de Michael în tunel.
— Vreau să rămân în gară, cu tine.
Peter o fixă cu privirea.
— Nu poți să-l ucizi – chiar tu ai spus-o. Abia dacă te poți ține pe picioare. Ştiu că eşti furioasă şi că nu vrei să auzi asta. Dar vreau să dai sentimentele deoparte şi să laşi asta în seama mea şi a lui Amy. Nu ai face decât să ne încetineşti. Am nevoie de tine ca să-l protejezi pe Michael. Viralii lui Fanning nu o să te atace. Aşa, îl poți acoperi.
Peter îşi dădea seama cât dureau vorbele lui. Alicia îşi întoarse privirea, apoi se uită din nou la el, cu ochii mijiți în semn de avertisment:
— Eşti conştient de faptul că ştie că veniți, nu? Mă îndoiesc sincer să-i fi scăpat una ca asta. Odată intrați în gară veți cădea drept în mâinile lui.
— Asta e şi ideea.
— Şi dacă nu funcționează?
— Atunci, murim cu toții şi Fanning câştigă. Sunt dispus să aud o idee mai bună. Tu eşti expertă în Fanning. Spune-mi ce e greşit, te ascult.
— Nu e drept.
— Ştiu că nu e.
O tăcere scurtă, apoi Alicia oftă, dându-se bătută:
— Bine, nu pot. Ai câştigat.
Peter se uită la Amy. După două săptămâni pe mare, îi mai crescuse părul, îmblânzindu-i trăsăturile şi totodată scoțându-i-le oarecum în evidență, făcându-i-le mai ascuțite şi mai bine definite.
— Cred că totul depinde de ce vrea Fanning, spuse ea.
— De la tine, poate.
— Posibil că nu-şi doreşte altceva decât să mă omoare şi, dacă e aşa, nu prea avem multe de făcut ca să-l oprim. Dar s-a dat prea mult peste cap doar pentru asta.
— Ce crezi că vrea?
Lumina aproape dispăruse; dinspre țărm, se auzea şuieratul prelung al valurilor.

— Nu ştiu, spuse ea. Dar sunt de acord cu Lish. Bărbatul vrea să demonstreze ceva. Mai mult de asta...

Lăsă fraza neterminată, apoi reluă:

— Important e să ne asigurăm că îl vom găsi în gară. Aduceți-l şi țineți-l acolo. Nu ar trebui să stăm după Michael. Trebuie să fim deja acolo când va pătrunde apa. Acela este momentul-cheie.

— Deci eşti de acord cu planul.

Ea încuviință din cap.

— Da. Cred că e singura noastră şansă.

— Hai să ne uităm la schiță!

Alicia desenase o hartă simplă: străzile şi clădirile, dar şi ceea ce se afla sub ele şi punctele de acces. La acestea adăugă descrieri verbale: cum arătau şi se simțeau lucrurile, anumite repere, locuri unde trecerea lor avea să fie obstrucționată de buruieni ori de ruine, marginile apei acolo unde depăşiseră malul sudic al insulei.

— Spune-mi de străzile din jurul gării, îi zise Peter. Câtă umbră se face acolo pentru virali?

Alicia rămase o clipă pe gânduri, apoi:

— Ei bine, multă. În mijlocul zilei, e mai mult soare, dar clădirile sunt toate foarte înalte. Vorbesc aici de şaizeci, şaptezeci de etaje. Nu ați mai văzut aşa ceva în viața voastră şi e destul de întuneric la nivelul străzii cam la orice oră din zi. Le îndreptă din nou atenția asupra schiței: cred că cel mai bun loc ar fi aici, la ieşirea dinspre vest a gării.

— De ce acolo?

— La două străzi spre vest este un şantier în construcție. Clădirea are cincizeci şi două de etaje, nu e uriaşă comparând-o cu cele din jurul ei, dar ultimele treizeci de etaje sunt doar schele. E mult soare la bază, chiar şi la sfârşitul zilei. O poți vedea din gară – există un lift exterior şi o macara înălțată pe una dintre lateralele clădirii. Obişnuiam să petrec mult timp acolo.

— Pe macara?

Alicia ridică din umeri.

— Ei bine, da. Îmi plăcea acolo.

Nu mai dădu alte explicații; Peter nu insistă. Arătă un alt loc de pe hartă, o stradă la est de gară.

— Ce-i asta?

— Clădirea Chrysler. E cea mai înaltă din zonă, aproape optzeci de etaje. Vârful e făcut dintr-un fel de metal lucitor, ca o coroană. E foarte reflectorizant. În funcție de poziția soarelui, poate face multă lumină.

Ziua se sfârşise; temperatura scăzuse, o brumă uşoară pulverizându-se de sus. Pe măsură ce se lăsa tăcerea, Peter îşi dădu seama că discuția se încheiase. În mai puțin de opt ore, aveau să ridice velele, Nautilus urma să facă ultimul său voiaj spre Manhattan, unde se întâmpla ce era menit să se întâmple. Probabil că nu aveau să supraviețuiască cu toții sau poate că nu avea s-o facă niciunul.

— Stau eu de pază, se oferi Michael.

Peter se uită la el:

— Suntem destul de în siguranță aici. Crezi că e necesar?

— Baza e destul de nisipoasă. Ultimul lucru de care avem nevoie e să tragem ancora prin nisip.

— Rămân şi eu, spuse Lish.

Michael zâmbi.

— Nu pot spune că m-ar deranja compania. Apoi, către Peter: e în regulă. Am făcut-o de un milion de ori. Duceți-vă la culcare! Voi doi o să aveți nevoie de odihnă.

Noaptea se aşternu peste mare.

Totul zăcea în nemişcare: nu se auzeau decât sunetele oceanului, adânc şi calm, şi bătăile uşoare ale valurilor de carenă. Peter şi Amy stăteau strânşi unul într-altul în singurul pat din cabină, ea odihnindu-şi capul pe pieptul lui. Era o noapte caldă, însă sub punte aerul se simțea răcoros, aproape rece, din cauza apei care înconjura pereții despărțitori.

— Povesteşte-mi despre fermă, îi spuse Amy.

Peter avu nevoie de o clipă ca să formuleze răspunsul; toropit de mişcarea bărcii şi de apropierea dintre ei, fusese, de fapt, pe cale să adoarmă.

— Nu ştiu cum s-o descriu exact. Nu erau nişte vise obişnuite – erau mult mai reale de atât. În fiecare noapte eram în altă parte, duceam o altă viață.

— Ca o altă… lume. Adevărată, dar nu aceeaşi.

El încuviință din cap, apoi spuse:

— Nu mi le aminteam de fiecare dată, nu în detaliu. Mai degrabă senzația era cea care persista. Şi unele lucruri. Casa, râul. Zile ca oricare altele. Muzica pe care o cântai. Nişte cântece atât de frumoase. Aş fi putut să le ascult la nesfârşit. Păreau atât de pline de viață. Se opri, apoi spuse: la fel ai simțit şi tu?

— Cred că da.

— Dar nu ştii sigur.

Ea şovăi:

— Nu mi s-a întâmplat decât o singură dată, atunci când eram în apă. Cântam pentru tine. Muzica îmi venea atât de uşor. Ca şi cum cântecele acelea erau undeva înăuntrul meu şi eu le lăsam în sfârşit să iasă la iveală.

— Ce s-a întâmplat pe urmă? întrebă Peter.

— Nu-mi aduc aminte. Nu ştiu decât că m-am trezit pe punte, unde te-am văzut pe tine.

— Şi ce crezi că înseamnă?

Făcu o pauză înainte să răspundă.

— Nu ştiu. Nu ştiu decât că, pentru prima oară în viața mea, am fost cu adevărat fericită.

O vreme, ascultară în linişte scârțâitul bărcii.

— Te iubesc, spuse Peter. Cred că te-am iubit dintotdeauna.

— Şi eu te iubesc.

Se trase mai aproape de el; Peter îi răspunse întocmai. Îi luă mâna stângă, îşi împleti degetele cu ale ei, o puse pe piept şi o ținu acolo.

— Michael are dreptate, spuse ea. Ar trebui să ne culcăm.

— În regulă.

Nu peste mult timp, respirația îi încetini. Căpătă un ritm adânc, prelung, asemenea valurilor ce se spărgeau de țărm. Amy închise ochii, deşi ştia că era în zadar. Avea să rămână trează ore bune.

Pe puntea lui *Nautilus,* Michael privea stelele.

Nu te puteai sătura niciodată de ele. În decursul atâtor nopți petrecute pe mare, stelele îi fuseseră cei mai credincioşi tovarăşi. Le prefera lunii, care îi părea prea directă, mereu cerşind atenție; stelele însă se mențineau la o oarecare distanță, permițând astfel misterului propriei lor naturi să respire. Michael ştia ce anume erau stelele – mingi inflamabile de hidrogen şi de heliu – precum şi pe multe după nume şi dispunerea lor pe cerul nopții: informații utile pentru un bărbat singur pe mare, într-o barcă mică. Dar mai înțelegea şi că astfel de lucruri aveau o ordine prestabilită de care nici măcar stelele însele nu aveau habar.

Puzderia lor ar fi trebuit să îl facă să se simtă neînsemnat şi singur, însă efectul era exact contrar; în toiul zilei simțea cel mai acut propria solitudine. Erau zile când îl durea sufletul din cauza asta, având senzația că se depărtase atât de mult de lume încât nu s-ar mai putea întoarce nicicând printre oameni. Însă venea iarăşi noaptea, dezvăluindu-şi comoara ascunsă – stelele care, la urma urmei, nu dispăreau peste zi, ci doar stăteau pitite – iar singurătatea lui se estompa, înlocuită de sentimentul că universul, în necuprinsa lui vastitate, nu era un loc dificil şi indiferent în care unele lucruri erau vii şi altele nu, unde tot ce se petrecea era din pură întâmplare, acțiuni guvernate de mâna rece a legilor fizicii, ci o rețea din fire invizibile în care totul era conectat la tot, inclusiv el. Printre aceste fire, atât întrebările, cât şi răspunsurile vieții pulsau ca pătrunse de un curent electric, nu doar suferințele şi regretele, ci şi

bucuriile, ba chiar fericirea însăşi, cu toate că sursa acestui curent nu era cunoscută şi nici nu avea să fie vreodată, iar o persoană nu-l putea simţi decât dacă îşi îngăduia acest lucru; iar momentul în care Michael Fisher – Michael Circuit, Prim-Inginer al Luminii şi al Curentului, Şef al Negoţului şi constructorul lui *Bergensfjord* – îl simţea era când privea stelele.

Se gândea la multe lucruri. La zilele din Sanctuar. La chipul aspru şi orb al lui Elton, la spaţiul înghesuit al barăcii cu acumulatori. La mirosul de gaz din rafinărie, unde îşi lăsase în urmă copilăria şi îşi urmase cursul vieţii. La Sara, pe care o iubea, la Lore, pe care o iubea de asemenea, la Kate şi la ultima dată când o văzuse, la energia ei tinerească şi la afecţiunea pe care i-o dăruise cu uşurinţă atunci când îi spusese povestea despre balenă. Toate păreau să fi fost cu atât de mult timp în urmă, trecutul retrăgându-se pentru totdeauna în marea şi interioara acumulare de zile. Probabil că vremea sa pe pământ se apropia de sfârşit. Poate că era ceva după, dincolo de existenţa fizică a unei persoane; pe acest subiect, cerurile erau discrete. Sau cel puţin aşa credea Greer.

Michael ştia că prietenul său era pe moarte. Greer încercase s-o ascundă şi aproape că reuşise, doar că Michael aflase. Nu-şi dăduse seama din ceva anume; era pur şi simplu ceva instinctual. Timpul se scurgea din el – la fel cum se scurgea din noi toţi, mai devreme sau mai târziu.

Şi, desigur, se gândea la nava lui, la *Bergensfjord.* Trebuia să fie departe de-acum, undeva prin apropiere de coasta Braziliei, îndreptându-se spre sud sub acelaşi cer înstelat.

— E frumos aici, spuse Alicia.

Stătea în faţa lui, întinsă pe o bancă, o pătură acoperindu-i picioarele. Avea capul dat pe spate, la fel ca al lui, privirea fiindu-i aprinsă de lumina stelelor.

— Îmi aduc aminte de prima oară când le-am văzut, continuă ea. Era în noaptea în care Colonelul m-a lăsat în

afara Zidului. Mă speriau de moarte.

Arătă către sud:

— De ce aia e atât de strălucitoare?

El îi urmă degetul cu privirea.

— Ei bine, aceea nu e o stea. E planeta Marte.

— Cum îți dai seama?

— E vizibilă în special vara. Dacă te uiți cu atenție, o să vezi că are o tentă uşor roşiatică. Practic, e un bolovan imens şi ruginit.

— Şi aia? arătă ea drept deasupra lor.

— Arcturus.

Întuneric fiind, nu-i putea vedea expresia feței, deşi şi-o închipuia încruntându-se cu interes.

— Cât de departe e?

— Nu foarte, pentru nişte stele. Cam la treizeci şi şapte de ani-lumină. Atât îi ia luminii să ajungă aici. Când lumina pe care o vezi a plecat de pe Arcturus, tu şi cu mine eram doar nişte copii. Deci, când te uiți la cer, vezi practic în trecut. Dar nu doar un trecut. Fiecare stea e diferită.

Ea râse uşor.

— Asta mă cam bulversează. Mi-aduc aminte că-mi spuneai lucruri de genul ăsta şi când eram mici. Sau cel puțin încercai.

— Eram destul de insuportabil. Probabil voiam să te impresionez.

— Mai arată-mi, spuse ea.

El făcu întocmai; Michael urmări cerul cu degetul. Steaua Polară şi Carul Mare. Antares, Vega cea albăstruie şi vecinii ei, micuța constelație Delfinul. Fâşia lată numită Calea Lactee, străbătând orizontul de la un capăt la altul, de la nord la sud, intersectându-se cu partea de est a cerului într-un nor de lumină. Îi povesti toate lucrurile care îi trecură prin minte, ea arătându-se la fel de interesată, iar după ce termină, îi spuse doar că îi e frig.

Alicia se trase mai spre marginea băncii; Michael veni lângă ea şi se aşeză în spatele ei, cuprinzându-i mijlocul

între picioarele lui. Trase pătura mai sus, învelindu-i pe amândoi şi trăgând-o aproape ca să-i țină de cald.

— Nu am vorbit despre ce s-a întâmplat pe navă, spuse Alicia.

— Nu trebuie să vorbim despre asta dacă nu vrei.

— Simt că-ți datorez o explicație.

— Nu e adevărat.

— De ce ai venit după mine, Michael?

— Chiar nu am stat să mă gândesc. A fost ceva de moment.

— Ăsta nu e un răspuns.

El ridică din umeri, apoi spuse:

— Ai putea spune că nu-mi place când oamenii la care țin vor să se sinucidă. Am fost şi eu acolo. Aşa că o iau destul de personal.

Cuvintele lui o lăsară mută.

— Scuze, ar fi trebuit să mă gândesc...

— Nu ai absolut niciun motiv să fi făcut asta. Doar să nu mai încerci din nou, bine? Nu sunt un înotător prea grozav.

Se lăsă tăcerea. Însă nu era stânjenitoare, dimpotrivă: era tăcerea unui trecut împărtăşit, a celor care pot vorbi fără să spună ceva. Noaptea era plină de tot felul de zgomote de fundal care, paradoxal, păreau să amplifice acea linişte: valurile spărgându-se de carenă; velele bătându-se de catarge; scârțâitul metalic al lanțului ancorei.

— De ce ai numit-o *Nautilus?* întrebă Alicia, cu capul sprijinit de pieptul lui.

— Era dintr-o carte pe care am citit-o când eram copil. Mi s-a părut potrivit.

— Ei bine, chiar este. Îmi place. Apoi, în şoaptă: ce mi-ai spus în celulă?

— Că te iubesc.

Nu simți pic de stânjeneală, ci doar calmul adevărului.

— M-am gândit că ar trebui să ştii. Altfel, mi s-ar fi părut doar o mare risipă de sentiment. M-am cam săturat de secrete. E în regulă – nu trebuie să zici nimic.

— Dar vreau.
— Atunci, un mulțumesc ar fi numai bun.
— Nu e atât de uşor.
— De fapt, chiar e atât de uşor.
Îşi împleti degetele cu ale lui şi îi strânse mâna.
— Mulțumesc, Michael.
— Cu mare plăcere.
Aerul era umed, se lăsa ceața, picături de apă atârnând de fiecare suprafață. În depărtare, valurile se spărgeau de nisip.
— Doamne, tu şi cu mine ne-am certat de când ne ştim! spuse ea.
— Asta aşa e.
— Aşa m-am săturat... de asta.
Ea îi luă brațul și îl petrecu strâns pe după talia ei.
— Ştii, m-am gândit la tine. Când eram în New York.
— Chiar aşa?
— Mă gândeam: oare ce face Michael azi? Ce mai pune la cale ca să salveze lumea?
El râse uşor:
— Mă simt onorat.
— Aşa şi trebuie. O pauză, apoi reluă: te gândeşti vreodată la ei? La părinții tăi?
Întrebarea, deşi neaşteptată, nu-i păru nelalocul ei.
— Câteodată. Dar totul a fost atât de demult.
— Eu nu mi-i amintesc pe ai mei. Au murit când eram mică. Doar nişte frânturi. Mama mea avea o perie de păr din argint. Era foarte veche; cred că aparținuse bunicii mele. Obişnuia să mă viziteze în Sanctuar şi să-mi perie părul cu ea.
Michael rămase o clipă pe gânduri, apoi spuse:
— E adevărat. Cred că îmi amintesc ceva de genul ăsta.
— Serios?
— Te punea pe un scăunel în dormitor, lângă fereastra mare. Îmi amintesc cum fredona – nu era practic un cântec,

cât nişte note.

— Hmm! făcu Alicia după o clipă. Credeam că nimeni nu mă bagă în seamă.

Rămaseră în linişte o vreme. Chiar înainte să le rostească, Michael presimți venirea acelor cuvinte. Nu ştia ce voia să-i mărturisească, doar că era pe punctul de a o face.

— În Iowa... s-a întâmplat ceva cu mine. Am fost violată de unul dintre gardieni. M-a lăsat însărcinată.

Michael aştepta.

— Am avut o fetiță. Nu ştiu dacă din cauza a ceea ce sunt sau nu, dar nu a supraviețuit.

Când Alica tăcu, Michael spuse:

— Povesteşte-mi despre ea.

— O chema Rose. Aşa am numit-o. Avea un păr frumos şi roşu. După ce am îngropat-o, am stat cu ea o vreme. Doi ani. Am crezut că o să mă ajute, că, într-un fel, ar fi făcut să treacă mai uşor. Dar nu s-a întâmplat asta nici până în ziua de azi.

Brusc, se simți mai apropiat de Alicia cum nu mai fusese față de nimeni în toată viața lui. Pe cât de dureroasă era povestea, faptul că i-o spunea era ca un dar făcut lui, era chiar inima ei, povara pe care o purtase şi dragostea de care avusese parte în viața ei.

— Sper că nu te superi că ți-am zis.

— Sunt foarte bucuros că ai făcut-o.

Încă o pauză, apoi:

— De fapt, nu eşti îngrijorat pentru ancoră, nu?

— Nu chiar.

— A fost frumos din partea ta ce ai făcut pentru ei, zise Alicia, dând capul pe spate. Ce noapte frumoasă!

— Da, chiar este.

— Nu, e mai mult decât frumoasă, continuă ea, strângându-i mâna şi cuibărindu-se la pieptul lui. E perfectă!

81

Aşadar, o poveste, în sfârşit.

Pe lumea asta este adusă o copilă. E pierdută, singură, trădată de prieteni. Ea este purtătoarea unei poveri speciale, a unui scop anume pe care numai ea trebuie să-l împlinească. Rătăceşte într-un ținut pustiu, o epavă a durerii şi a viselor chinuitoare. Nu are trecut, doar un viitor gol; este precum un condamnat la o sentință neştiută, nefiind niciodată vizitată în celula ei în această perioadă de nesfârşită întemnițare. Oricare alt suflet ar fi fost strivit sub greutatea acestui destin, şi totuşi, copila l-a acceptat; îndrăzneşte să spere că nu e singură. Că asta e misiunea ei, rolul care i-a fost distribuit la cruda audiție a Cerului. Speră să fie ultima arcă de pe pământ.

Apoi, o minune: un oraş îi apare dinaintea ochilor, un oraş luminos, ridicat pe un deal şi înconjurat de ziduri. Rugăciunile i-au fost ascultate! Strălucind ca un far, pare să fie întruchiparea unei profeții împlinite. Cheia se răsuceşte în broască; uşile se deschid larg. Ascunsă dincolo de ziduri, ea descoperă acolo o rasă de bărbați şi de femei care, la fel ca ea, înduraseră multe. După o vreme, au devenit ai ei. În ochii acestui copil mut, cel mai înțelept dintre ei primeşte un răspuns la cea mai arzătoare întrebare; aşa cum ea le-a alinat singurătatea, aşa şi ei i-au îndulcit-o pe a ei.

Călătoria începe. Întunecata ordine a lumii este dezvăluită. Copila creşte; îşi conduce tovarăşul spre o victorie glorioasă. Cu mâna ei împrăştie semințele speranței peste tot prin ținut, bulbii promişi ivindu-se din fiecare izvor şi torent. Şi totuşi, ştie că această înflorire este doar o iluzie, o simplă amânare. Nu sunt în siguranță; victoria ei nu a făcut decât să zgârie la suprafață. Dedesubt zace un sâmbure întunecat, acel miez uriaş de fier din toate lucrurile. Greutatea lui comprimată este fantastică; e mai vechi decât timpul însuşi. Este un vestigiu al beznei de

dinainte de orice urmă de viață, când un univers lipsit de formă exista într-o stare haotică de increație, nefiind conştient nici măcar de propria existență.

Şovăie. Are îndoieli. Devine nehotărâtă, ba chiar temătoare. Iată cea mai gravă dintre greşeli; s-a ataşat de viață. A îndrăznit, lucru deloc înțelept, să iubească. În mintea ei se duce o luptă, una care pune la îndoială propria-i soartă. Să fie ea doar marioneta unui nebun? Este sclava propriului destin sau făuritorul lui? Trebuie oare să întoarcă spatele tuturor oamenilor şi lucrurilor pe care a ajuns să le iubească? Iar această iubire este ea o reflexie a unui scop mai mare, o fărâmă dintr-o creație ordonată şi divină? Este adevărul sau îndepărtarea de adevăr? Iubire romantică, iubire frățească, iubirea unui părinte pentru copilul său şi iubirea pe care o primeşte în schimb – sunt ele oglinda în care se reflectă chipul lui Dumnezeu sau cea mai amară fiere dintr-un cosmos de sunet şi de furie, care nu înseamnă de fapt nimic?

Cât despre mine: a fost o perioadă în viața mea când am lăsat deoparte toate îndoielile şi am sorbit din florile cerului. Cât de dulce mai era sucul lor! Ce balsam pentru suferințele, toate suferințele mele, sfânta durere a sufletului! Faptul că Liz a mea era pe moarte nu mi-a ştirbit din fericire; venise la mine în chip de mesager, în ceasurile când nimic nu mai e ascuns, pentru a-mi dezvălui scopul meu pe acest pământ. Cât am trăit, am examinat cu atenție toate lucrările vieții. M-am ocupat de această sarcină orbeşte, fără să bănui vreodată adevăratul meu motiv. Am privit îndelung la cele mai mici forme şi procese ale naturii, căutând amprentele divinității. Acum am găsit dovada, şi nu la capătul unui microscop, ci sub forma chipului acestei femei plăpânde şi pe moarte şi în atingerea mâinii ei peste măsuța de cafea. Lungile mele ceasuri de singurătate – la fel ca ale tale, Amy –, au părut nu un exil sau o întemnițare, cât un test pe care l-am trecut. Eram iubit! Eu, Timothy Fanning din Mercy, Ohio! Iubit de o femeie, iubit de un

zeu – de un zeu măreț, părintesc care, punându-mă la încercare, m-a găsit demn! Nu fusesem creat în zadar! Şi nu doar iubit; fusesem însărcinat să fiu tovarăşul Cerului. Albastra Egee, unde se spune că trăiau zeii străvechi şi eroii; casa cu var stins la care ajungeai urcând doar un set de trepte; patul umil şi mobilierul rustic; sunetele muncii de zi cu zi ale vieții la sat, o terasă cu vedere la crângurile de măslini şi marea sălbatică din depărtări; lumina blândă şi albă a dimineților nesfârşite, devenind din ce în ce mai puternică. Le vedeam pe toate cu ochii minții. În brațele mele, ea avea să treacă din viața asta în următoarea, care există fără îndoială, căci iubirea venise la mine – la amândoi – în sfârşit.

Nici un ceas nu trecuse, că trupul ei devenise rece în îmbrățişarea mea, înainte s-o pot urma. Dar şi acest lucru făcea parte din destinul meu. Aveam să iau ultimele pastile, cele pe care le păstrasem pentru mine, şi să plec în linişte, aşa încât, împreună, să fim legați pe veci unul de altul şi amândoi, de universul invincibil. Hotărârea mea era de nestrămutat, gândurile mele, limpezi ca gheața. Nu aveam nicio fărâmă de îndoială. Astfel, la ora stabilită, mi-am ocupat locul dinaintea chioşcului, aşteptând să apară îngerul meu. În valiză, instrumentele izbăvirii noastre mortale dormeau buştean. Nu ştiam pe atunci că aceasta avea să fie doar prevestirea unei decăderi şi mai mari – că pasagerii grăbiți care treceau în goană pe lângă mine habar nu aveau că prințul morții stătea chiar în mijlocul lor.

De trei ori am fost născut; de trei ori trădat. Mă voi răzbuna.

Tu, Amy, ai îndrăznit să iubeşti la fel cum am făcut şi eu cândva. Eşti campioana amăgită a speranței, la fel cum eu am jurat să-i fiu duşman. Eu sunt glasul, mâna, agentul nemilos al adevărului, un adevăr al nimicului. Am fost, fiecare dintre noi, creați de un nebun; din mâinile lui ne-am bifurcat precum cărările într-o pădure întunecată. Şi aşa a

fost de atunci, încă de când materia vieții s-a adunat şi s-a târât afară din mizeria naturii.

Ceata ta se apropie; aşteptarea devine mai dulce cu fiecare ceas. Ştiu că el e cu tine, Amy. Cum să nu-ți fie alături bărbatul care te-a făcut om?

Vino la mine, Amy! Vino la mine, Peter!

Veniți la mine, veniți la mine, veniți la mine!

82

Apăru ca o vedenie, marele oraş, ridicându-se din mare ca un castel sau o uriaşă relicvă sfântă. O ruină de dimensiuni impresionante: îți năucea simțurile, prea vast ca să-l cuprinzi cu mintea. Soarele dimineții era jos pe cer, revărsându-se pe suprafața turnurilor, razele lui reflectându-se în sticla lor ca nişte gloanțe.

Peter i se alătură lui Amy la provă. Părea aproape nefiresc de calmă; o intensitate profundă radia din ea precum căldura dintr-o sobă. Cu fiecare minut care trecea, metropola se înălța din ce în ce mai mult.

— Doamne Dumnezeule, e imens! exclamă Peter.

Ea încuviință din cap, deşi acesta era doar o jumătate din adevăr. Prezența lui Fanning satura oraşul. Era ca şi cum zgomotul de fundal, cel pe care-l auzise toată viața ei, pe cât de omniprezent, pe atât de uşor observabil, creştea în intensitate. Îi simțea greutatea. Ăsta era cel mai potrivit cuvânt. O greutate îngrozitor de obositoare, care domnea peste tot.

Deciseră să intre dinspre vest. În aerul călduț, înaintară spre Hudson, căutând un loc unde să ancoreze. Totul era scăldat în lumina zilei; trebuiau să se mişte mai repede. Curentul era puternic, împingându-i asemenea unei mâini invizibile.

— Michael…

Acesta manevra pânzele şi echea, căutând să prindă orice pală de vânt.

— Ştiu!

Râul era negru ca cerneala, cu o forță uriaşă. Dimineața se prefăcu în după-amiază. În răstimpuri, se opreau pur şi simplu în loc.

Când găsiră un loc unde să lase ancora, se făcuse deja ora patru. Norii se adunaseră dinspre sud; aerul era înăbuşitor, cu un miros putred. Mai aveau patru, poate cinci ore de lumină. Din cabină, Michael se întoarse cu un pachet de explozibil şi cu o bobină lungă de cablu şi cu un detonator – o cutie din lemn cu o manetă. Părea primitiv, dar asta era şi ideea, explică el. Cele mai simple lucruri erau întotdeauna şi cele mai eficiente şi nu aveau decât o singură şansă să le iasă. În cabină, se înarmară şi revizuiră planul pentru o ultimă oară.

— Nu vă lăsați amăgiți, le spuse Alicia. Insula asta e o capcană a morții. Dacă se lasa întunericul, am sfeclit-o.

Debarcară. Se aflau în West Twenties. Drumul era întesat cu caroserii ruginite de maşini; ferestrele fără geam se căscau spre ei ca nişte peşteri. Aici aveau să se despartă, Michael şi Lish pornind către sud, spre Astor Place, Peter şi Amy luând-o prin centrul oraşului, spre Gara Centrală. Michael îi făcuse Aliciei o improvizație de cârjă dintr-o vâslă.

— Şaizeci de minute, spuse Peter. Noroc!

Se despărțiră iute, fără să-şi ia rămas-bun.

Peter şi Amy o luară spre nord de-a lungul străzii 5th Avenue. Cu fiecare intersecție, se apropiau de inima oraşului, dezvăluindu-şi rețeaua de fiorduri înguste dintre clădiri. Pe alocuri, pavajul era întrerupt de rădăcini de copaci, ori se surpase, creând adevărate cratere, muşcând câțiva metri din stradă şi forțându-i astfel să le ocolească. Pe măsură ce înaintau în interiorul insulei, Peter observă reperele: Empire State Building, amețitor de înaltă, de parcă ar fi fost un deget arătător îndreptat spre cer; blocul Chrysler, cu a lui coroană curbată din metal lucios;

biblioteca, acoperită de o rețea de iederă agățătoare, treptele late din față fiind păzite de o pereche de lei pe piedestal. La intersecția străzilor 42nd cu 5th, turnul pe jumătate construit de care le vorbise Alicia le apăru dinaintea ochilor. Grinzile expuse de la etajele superioare aveau o tentă roşiatică – urmare a zecilor de ani de lentă oxidare. Un lift exterior urca până în vârful structurii; de acolo, macaraua se înălța încă zece sau cincisprezece etaje, cu brațul ei paralel cu latura de vest a clădirii, ridicându-se cu mult deasupra 5th Avenue.

Până acum, nu văzuseră nici urmă de viralii lui Fanning – niciun excrement ori leş de vreun animal, nicio mişcare dinspre clădiri. Cu excepția porumbeilor, oraşul părea mort. Amândoi aveau câte o puşcă semiautomată şi un pistol; Amy avea cu ea şi sabia. I-o oferise Aliciei, însă aceasta refuzase. „Peter are dreptate“, spusese ea. „Nu am ce face cu ea. Fă-mi doar o favoare şi taie-i capul nemernicului.“

Se apropiară dinspre vest prin intersecția străzilor 43rd cu Vanderbilt; printre clădiri se ivi Gara Centrală. Prin comparație cu cele din jurul ei, clădirea avea dimensiuni modeste, cuibărită asemenea unei inimi în pieptul oraşului. Străzile care o înconjurau erau scăldate în soare, cu toate că o şosea suspendată ocolea perimetrul la nivelul balconului, creând o zonă de umbră dedesubt.

Amy se uită la ceas: mai aveau douăzeci de minute.

— Trebuie să verificăm uşa, spuse ea.

Un risc, însă Peter fu de acord. Dacă se mişcau cu luare-aminte şi mergeau pe la umbră, menținând ținta în fața ochilor, aveau să detecteze de sub pasaj orice viral, înainte ca acesta să se apropie prea mult.

Lucru care, îşi dădu Peter prea târziu seama, era exact ce se aşteptase Fanning să facă: să se uite în sus. Nu au luat în seamă avertismentele Aliciei de a nu-şi subestima adversarul. Nu au luat în seamă faptul că strada era suspect de înțesată de iederă şi că aerul devenea din ce în

ce mai încărcat cu un miros umed şi rânced de canalizare, cu fiecare pas. Nu au luat în seamă fâşâitul slab, care ar fi putut să fie provocat de şobolani, dar care nu era. Nu le-a trebuit decât o singură clipă de neatenţie. Se strecurară pe sub pasaj, toată atenţia lor fiind concentrată asupra tavanului gol.

Peter şi Amy nu au ştiut ce îi loveşte.

Michael urmărea cum numărul străzilor descreşte. Câteva erau inaccesibile, sufocate de vegetaţie sau de dărâmături, altele erau pustii sau uitate de timp. În unele clădiri creşteau copaci; stoluri de porumbei speriaţi le tăiară calea, ridicându-se într-un vârtej uriaş şi fâlfâitor.

La intersecţia străzilor 18 cu Broadway, se opriră să se odihnească. Alicia respira din greu, faţa lucindu-i de sudoare.

— Mai e mult? întrebă Michael.

Tuşi ca să-şi dreagă vocea:

— Unsprezece străzi.

— Ştii că mă descurc şi singur.

— Nici vorbă.

Cârja era prea instabilă; o lăsară în urmă şi îşi continuară drumul, Michael sprijind-o pe Alicia dintr-o parte. De umărul ei atârna o puşcă. Păşea greoi, mai degrabă şchiopătând decât mergând. Din când în când, mai scotea câte un suspin slab, pe care el ştia că încearcă să-l ascundă. Minutele se scurgeau neîncetat. Ajunseră dinaintea unui adăpost cu volute elaborate din fier, pictate în alb de găinaţul de porumbei. Mirosul mării devenise şi mai pregnant.

— Ăsta e, spuse ea.

Michael scoase lampa din rucsac şi îi aprinse fitilul. Pe când coborau scările, băgă de seamă nişte mişcări slabe de-a lungul podelei. Se opri şi ridică lampa. Şobolani mişunau peste tot, înşirându-se de-a lungul pereţilor în cordoane lungi şi maronii.

— Scârbos! făcu el.

Ajunseră jos. Coloane arcuite din cărămidă susţineau tavanul de deasupra şinelor de tren. Pe peretele placat cu gresie atârna un semn pe care scria cu litere aurii ASTOR PLACE.

— Încotro? întrebă Michael, răsucindu-se în întuneric.

— Pe aici. Spre sud.

El se lăsă pe vine. Alicia îi dădu puşca, iar el o ajută să coboare. Pe măsură ce înaintau prin tunel, aerul devenea mai rece. Apa le plescăia la picioare. El numără paşii. Când ajunseră la o sută, lumina lămpii surprinse o undă de mişcare: perdeaua fină de apă care ţâşnea pe marginile peretelui despărţitor. Păşi înainte şi îşi lipi palma de metalul gros. Dincolo de el zăceau tone de presiune, greutatea mării, ca o ghiulea netrasă.

— Cât timp mai avem? întrebă Alicia. Stătea sprijinită de perete, scanând tunelul cu puşca.

Se scurseseră patruzeci şi cinci de minute. El îşi dădu rucsacul jos şi scoase proviziile. Alicia stătea de pază la celălalt capăt al tunelului. El răsuci împreună cele două fire ale detonatorului, apoi legă capătul la cablul de pe bobină. Era o adevărată provocare să menţină totul uscat; nu trebuia să lase apa să ajungă la fitil. Puse dinamita înapoi în rucsac şi căută un loc pe uşă unde s-o agaţe. Suprafaţa ei era însă complet netedă.

— Acolo! îi arătă Alicia.

Lângă peretele despărţitor, un şurub ruginit ieşea din zid. Michael agăţă pachetul de el, îi dădu Aliciei detonatorul şi începu să desfăşoare cablul de pe bobină.

— Să mergem!

Ieşiră la staţia dinspre Astor Place şi urcară pe peron. Desfăşurând cablul în urma lor, o luară pe scări şi urcară la primul etaj. În lumina zilei ce pătrundea pe ferestre se zăreau particule de praf. Lăsându-se în genunchi, Michael puse detonatorul pe podea, despică în două cablul cu dinţii şi răsuci câte un fir de cele două şuruburi din partea de sus

a cutiei. Alicia stătea la un pas în urma lui, cu ochelarii ridicaţi pe frunte şi cu puşca îndreptată spre bezna de dedesubt. Pete de sudoare îi apăruseră la subraț şi în jurul gâtului; o durea maxilarul la cât de încordat îl ținea. În timp ce el strângea piulițele, privirile lor se întâlniră.

— Ar trebui să meargă, spuse Michael.

Mai aveau zece minute.

Amy se trezi în întuneric. Mai întâi, simți durerea, un pocnet ascuțit în partea din spate a craniului. Aceasta fu urmată de senzația că era târâtă. Gândurile refuzau să i se adune. Unde era? Ce se întâmplase? Ce forță o trăgea acum? Imagini răzlețe îi apăreau dinaintea ochilor, aduse de curenții minții: ecranul unui televizor cu imagine bruiată; fulgi de nea mari, lunecând dintr-un cer negru cerneală; grădina lui Carter, un covor viu colorat; marea furtunoasă, de un albastru-închis. Sub ea era o podea – murdară şi tocită. Îşi simțea limba grea şi uscată în gură. Încercă să scoată un sunet, însă nu-i ieşi niciunul. Podeaua fugi de sub ea în zvâcniri aortice, în ritm cu presiunea care o smucea de încheieturi. Îi trecu prin minte ideea de a opune rezistență, însă, când încercă să-şi mişte brațele şi picioarele, îşi dădu seama că nu avea putere să acționeze; corpul îi devenise străin de voința ei.

Simți, apoi văzu o lumină, un fel de strălucire filtrată, iar în următoarea secundă totul se schimbă: felul în care aerul se mişca pe pielea ei, modul în care percepea sunetul, sensul intuitiv al parametrilor fizici din jurul ei. Zgomotele se extinseră şi se pierdură; aerul mirosea diferit, mai puțin închis, cu un iz biologic.

— Las-o acolo, te rog!

Vocea – nonşalantă, ba chiar puțin plictisită – venea de undeva de deasupra. Presiunea de la încheieturi dispăru; ea căzu cu fața la podea. O minge fierbinte şi aprinsă îi circula prin craniu ca un tăciune sărit din foc.

— Cu *grijă,* pentru numele lui Dumnezeu!

Îşi pierdu cunoştinţa, apoi, întocmai ca un val întunecat care se întorcea la ţărm, îi reveni. Simţi gust de sânge în gură; îşi muşcase limba. Podeaua era rece sub obrazul ei. Ce era cu lumina aia? Şi cu sunetul? Un murmur scăzut, nu făcut de nişte voci în sine, cât de răsuflarea unor trupuri. Simţi prezenţa unor chipuri. Feţe, dar şi mâini, care aşteptau în ceaţă. Creierul parcă îi spunea: *Uită-te mai atent, Amy! Concentrează-ţi privirea şi uită-te!*

Nu era bine. Nu era bine deloc.

Era înconjurată de virali. Primul rând stătea pe vine la o distanţă de un metru sau doi faţă de ea –, plescăind din limbă ori gâlgâind, degetele îngherate mângâind aerul cu mişcări scurte, ritmate, ca şi cum ar fi atins clapele unui pian invizibil. Era de rău, dacă nu cel mai rău. Încăperea era ticsită de ei, sute şi sute. Înconjurau pereţii. Priveau de la balcoane ca nişte spectatori la un spectacol. Umpleau fiecare colţişor şi ungher şi ocupau fiecare pervaz. Locul fremăta ca o groapă cu şerpi.

— Cu toţii s-au descurcat destul de bine, continuă vocea uşor amuzată. Sunt chiar puţin uimit. Mi-era teamă că entuziasmul lor să nu le-o ia înainte. Tind să facă asta.

Încă îi venea greu să-şi coordoneze mintea cu trupul, să refacă lanţul de comandă potrivit. Totul părea întârziat şi desincronizat. Vocea părea să vină de undeva din jurul ei, ca şi cum aerul ar fi vorbit, nu ea. Plutea afară şi în ea ca un ulei, alunecos, lăsându-i o dulceaţă grea şi sufocantă pe gât în jos.

— Ar fi prea evident dacă ţi-aş spune că am aşteptat foarte mult ca să te întâlnesc? Dar aşa a fost. Încă din ziua în care Jonas mi-a spus de existenţa ta, m-am tot întrebat când o să ne întâlnim? Când o să vină Amy a mea la mine?

„Amy a mea." De ce îi spunea vocea aşa? Descoperise cerul. Nu, nu era cerul, ci tavanul: era înalt, foarte înalt, iar pe el era transpusă imaginea stelelor cu nişte siluete aurii plutind printre ele.

— Ar fi trebuit să-l auzi. Cât de vinovat se simțea. Cât de rău îi părea. „Doamne, Tim, ar trebui s-o vezi! E doar o copilă. Nici măcar nu are un nume de familie. E doar o fată de nicăieri.“

Sunt stelele pe dos, se gândi Amy. Ca şi cum cerul era văzut dinafară sau reflectându-se într-o oglindă. Simți cum gândurile cuprind această noțiune şi, pe măsură ce o făceau, o idee nouă începu să se formeze. Ca şi cum s-ar fi dezmeticit dintr-un vis, mintea începu să-i perceapă situația; amintirile se ridicau la suprafață. O imagine îi apăru dinaintea ochilor: Peter, cu trupul în aer, izbindu-se de un perete de sticlă.

Un chicotit macabru.

— Nu e foarte amuzant, presupun, când e vorba de vreo câteva miliarde de cadavre. Şi totuşi, toată chestia a fost o adevărată performanță. Jonas şi-a ratat adevărata chemare. Ar fi trebuit să se facă actor.

E Fanning, se gândi ea.

Vocea era a lui Fanning.

Şi atunci îşi aduse aminte totul.

— Am aşteptat atât de mult, Amy.

Oftă din greu.

— Întotdeauna am sperat că Liz a mea avea să fie în următorul tren. Ştii cum e asta? Dar de unde să ştii tu? De unde să ştie oricine altcineva?

Se căzni să se ridice în patru labe. Se afla la capătul vestic al holului. La dreapta ei, ghişeul de bilete, cu barele trase ca o celulă într-o închisoare, rămăşițele vagi ale peroanelor de tren. Ferestre acoperite cu cearşafuri, atât în spatele, cât şi în fața ei, pulsau de o strălucire febrilă. În față, la o distanță de vreo treizeci de metri, se afla chioşcul, cu ceasurile lui perlate în vârf. Un bărbat stătea în dreptul lui. Un bărbat cu o înfățişare comună, îmbrăcat într-un costum negru. Era întors în profil, cu spatele drept şi cu bărbia uşor ridicată, mâna stângă ascunsă lejer în

buzunarul sacoului, atenția fiindu-i îndreptată spre gurile întunecate ale tunelelor.

— Cât de singură trebuie să se fi simțit la sfârşit, cât de frică trebuie să-i fi fost! Fără nicio vorbă de alinare. Fără atingerea unei mâini care să-i țină tovărăşie.

El tot nu se uita la ea. De jur împrejurul ei, viralii fremătau şi se agitau, tresăltau şi zvâcneau. Simțise că erau ținuți în frâu doar de o barieră invizibilă dintre cele mai fine.

— „Ştiu serile, şi diminețile, şi după-amiezile incerte, mi-am drămuit viața cu lingurița de cafea. “[17] Ăsta e T.S. Eliot, în caz că te întrebai. Vechi, dar bun. Când era vorba de istovire existențială, omul era pe teren cunoscut.

Unde era Peter? Oare fusese omorât de virali? Şi ce se întâmplase cu Michael şi cu Alicia? Se gândi la apă. Se gândi la timp. Cât trecuse? Însă răspunsul la această întrebare era ca un sertar gol din creier. Mişcându-şi doar ochii, scană împrejurimile după ceva ce ar fi putut folosi drept armă. Dar nu găsi nimic. Nu erau decât virali şi cerul inversat şi inima care îi bătea să-i spargă pieptul.

— Da, aveam cărțile mele, gândurile mele. Amintirile. Dar şi lucrurile astea nu-ți pot ajunge la nesfârşit.

Fanning se opri, apoi spuse, cu şi mai mult aplomb:

— De exemplu, locul ăsta, Amy. Gândeşte-te cum a fost cândva. Toată lumea se grăbea, alerga de colo-colo. Întâlniri. Programări. Cine cu prietenii. Cât de glorios și de vivace mai era! În toată viața noastră, singurul lucru care ni se pare insuficient este timpul. Timp să muncim. Timp să mâncăm. Timp să dormim. Timp să iubim şi să fim iubiți înainte să vină timpul să murim.

Ridică din umeri.

— Dar divaghez de la subiect. Ai venit să mă ucizi, nu-i aşa?

Îşi întoarse fața spre ea. În mâna dreaptă, se vedea acum, ținea sabia.

— Doar ca să clarific lucrurile, dă-mi voie să spun că nu-ți port câtuşi de puțin pică. *Au contraire, mon amie.* Asta e în franceză, apropo. Liz spunea mereu că e amprenta unei persoane cu adevărat cultivate. Eu n-am avut niciodată înclinație pentru limbi străine, dar când ai un secol la îndemână, ajungi să înveți tot felul de lucruri noi. Ai vreo preferință? Italiană, rusă, germană, daneză, greacă? Ce zici de latină? Am putea purta discuția asta în norvegiană, dacă vrei.

Ține-ți gura! îi porunci creierul lui Amy. *Foloseşte-te de tăcere, e tot ce ai.*

Expresia de pe chipul lui Fanning se înăspri.

— Ei bine, e alegerea ta. Eu nu încercam decât să fac conversație. Făcu un gest din mână: să te vedem mai de-aproape.

Simți mai multe mâini atingând-o: un mascul mare şi o femelă puțin mai mică, cu o corolă de păr alb şi aspru pe craniul de altfel lipsit de trăsături. O prinseră de brațe şi începură s-o tragă, picioarele alunecându-i pe gresie, aruncând-o apoi fără menajamente pe podea.

— *Am zis cu grijă, fir-al al naibii!*

Amenințător ca un nor de furtună, Fanning stătea deasupra ei, aura sa de veselă stăpânire de sine fiind înlocuită de o furie care-i încleşta gura.

— Tu! spuse, arătând cu degetul spre masculul masiv. Treci încoace!

O lucire de ezitare în ochii creaturii – sau oare fusese doar în mintea ei? Viralul se împletici înainte. Se aruncă în genunchi la picioarele lui Fanning şi îşi plecă supus capul, ca un câine umil.

Fanning îşi ridică vocea, aşa încât să răsune în toată încăperea.

— Mă ascultați? Auziți ce spun, afurisiților? Femeia asta e oaspetele nostru! Nu e o valiză pe care s-o aruncați de colo-colo după bunul plac! Mă aştept s-o tratați cu respect!

În timp ce ridica sabia, Amy îşi acoperi capul cu mâinile. Un zgomot surd, urmat de un scrâşnet şi de sunetul a ceva greu căzând la podea. O umezeală lipicioasă îi împroşcă obrazul şi, odată cu ea, simți miros de putred, de parcă s-ar fi deschis o uşă care dădea într-o încăpere plină de cadavre.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Viralul era încă în genunchi, cu trupul fără cap aplecat spre podea. Şuvoaie negre, ritmice țâşneau din gâtul tăiat, formând o baltă lucioasă pe podea.

Fanning se holba dezgustat la partea din față a pantalonilor. Costumul lui, îşi dădu Amy seama, era putred şi jerpelit. Îi atârna pe trup ca nişte cârpe lălâi.

— Uită-te şi tu, mormăi el. Asta n-o să iasă în veci. Sunt ca nişte animale de casă, la ce mizerie fac. Şi mai şi put. E pur şi simplu îngrozitor.

Totul era cât se poate de absurd. La ce se aşteptase? La orice, dar nu la asta. În niciun caz la vârtejul ăsta de schimbări neprevăzute de toane şi de gânduri. Bărbatul dinaintea ei: era ceva aproape demn de milă la el.

— Ei bine, zise el, zâmbind fără sens, hai să te ridicăm în picioare, nu vrei?

Fu ridicată. Fanning se apropie de ea; scoase din buzunar o batistă, o deschise cu o fluturare a mâinii şi îi şterse sângele de pe față. Ochii lui păreau apropiați şi depărtați deopotrivă, ciudat de măriți, ca şi cum s-ar fi uitat la ei printr-un telescop. Pe obraji şi pe bărbie avea o umbră de barbă albă; dinții îi erau cenuşii, de mort. Fredona fără ritm pe măsură ce-şi vedea de treabă, apoi făcu un pas înapoi şi, cu buzele strânse, cu sprâncenele apropiate, examină rezultatul, aprobând scurt din cap.

— Mult mai bine.

O privi de sus până jos, apoi declară:

— Trebuie să recunosc, e ceva foarte atrăgător la tine. O anumită inocență. Deşi presupun că e mai mult decât lasă să se vadă la prima vedere.

— Unde e Peter?

El făcu ochii mari:

— Vorbeşte! Chiar începeam să-mi fac griji. Apoi, cu indiferență: Nu e cazul să te preocupi pentru prietenul tău. Probabil e prins în trafic. În ceea ce mă priveşte, mă bucur că avem ocazia să vorbim doar noi doi. Sper că nu ți se pare prea direct, dar simt că avem un fel de legătură, Amy. Drumurile noastre nu sunt atât de diferite, dacă stai să te gândeşti. Dar, mai întâi, spune-mi, rogu-te, unde e prietena mea Alicia? Acest specimen plin de tacâmuri de masă îmi spune că e pe aici, pe undeva.

Amy nu răspunse.

— Nu ai nimic să-mi spui? Cum vrei. Ştii ce eşti tu, Amy? Eu m-am gândit mult la asta.

Lasă-l să vorbească, îşi spuse. De timp avea ea nevoie. Lasă-l să risipească minutele.

— Eşti... o apologie.

Fanning nu continuă. Viralii o prinseră strâns. El se duse la intrarea tunelelor de tren, reluându-şi poziția inițială, cu privirea pierdută în beznă.

— Multă vreme am vrut să te ucid. Ei bine, poate vrut nu e cuvântul potrivit. Nu poți să negi ceea ce eşti mai mult decât pot eu. Nu era nimic personal. Erai doar un simbol, o întruchipare a ceea ce uram din toată inima.

Se întoarse, ținând sabia în mână şi studiindu-i lama.

— Închipuie-ți, Amy. Închipuie-ți nebunia omului. Chiar *credea* că poate să îndrepte totul, că poate să-şi răscumpere crimele săvârşite. Dar nu a reuşit. Nu după ce i-a făcut lui Liz. Mie, ție.

Ridică privirea.

— Nu a însemnat nimic pentru mine. Despre cealaltă femeie vorbesc. A fost doar o tipă într-un bar, în căutarea unei nopți de distracție, a unei scurte companii în viața ei singuratică şi neînsemnată. Dar regret nespus.

Amy aştepta.

— Am crezut că am să pot uita. Dar aceea a fost noaptea. Văd totul cât se poate de clar acum. Aceea a fost noaptea

când adevărul lumii mi s-a dezvăluit. Şi nu datorită femeii. Ci copilului. A fetiței din pătuț. Ştii că încă îi simt mirosul, Amy? Mirosul acela dulce, de bebeluş. Practic, e ceva sfânt. Degețelele ei, moliciunea pielii. Având toată viața înainte. Toți am început aşa. Şi eu, şi tu, toți. Plini de iubire, plini de speranță. O vedeam în ochii ei: avea încredere în mine. Mama ei zăcea moartă pe podeaua bucătăriei, dar iată-l pe bărbatul ăsta, răspunzând țipetelor ei. Avea nevoie de biberon? Să-i schimb scutecul? S-o iau în brațe şi, în poala mea, să-i citesc o poveste? Habar nu avea ce făcusem, ce eram. Mi-a părut rău pentru ea. Dar nu ăsta a fost motivul. Mi-a părut rău în primul rând pentru că se născuse. Ar fi trebuit s-o omor atunci şi acolo. Ar fi fost o dovadă de milă.

Tăcu o vreme, apoi continuă:

— Îți citesc pe chip că te dezgust. Crede-mă, mă dezgust şi pe mine câteodată. Dar adevărul e adevăr. Nu e nimeni care să vadă de noi. Aici e buba, mare amăgire. Sau, dacă există, e un afurisit nemilos care ne lasă să credem că îi pasă de noi. Eu sunt mic copil în comparație cu el. Ce fel de Dumnezeu ar permite ca o mamă să moară în halul ăla? Ce fel de Dumnezeu ar permite ca Liz să rămână singură, fără o mângâiere ori o vorbă bună care s-o ajute în ultimele clipe ale vieții? Îți zic eu ce fel, Amy. Acelaşi fel care m-a făcut pe mine.

Se întoarse din nou cu fața spre ea:

— Prietenii tăi de pe barcă o să vină înapoi. Nu fi surprinsă – ştiu totul. Practic, i-am urmărit plecând din dană. Sau poate nu chiar atât de curând. Dar în cele din urmă curiozitatea o să fie mai puternică decât voința lor. Stă în firea omului. Toate astea se vor fi transformat în praf şi pulbere până atunci, dar eu voi fi aici, aşteptând.

Fă-o, Alicia! se gândi ea. *Fă-o, Michael! Acum!*

— Ce vreau, Amy? Răspunsul e destul de simplu: vreau să te salvez. Mai mult decât atât. Vreau să te învăț. Să te fac

să vezi adevărul. Expresia de pe chipul lui se înăspri: țineți-o bine, vă rog.

Începuse numărătoarea inversă. Michael îi aruncă o privire Aliciei:

— Pregătită?

Ea încuviință din cap.

— Mai bine ți-ai astupa urechile.

El acționă detonatorul.

— Ce naiba, Circuit?

Trase mânerul în sus şi încercă încă o dată. Nimic. Trase de firul pozitiv, făcând uşor contact şi apăsă maneta pentru a treia oară. Sări o scânteie.

Avea curent; problema era la celălalt capăt.

— Rămâi aici!

Desfăcu cel de-al doilea fir, luă detonatorul şi lampa şi porni în goană în josul scărilor.

Strânsoarea fermă a viralilor se înteți cu o lovitură aprigă. Îi dădeau lacrimile de durere; pete colorate îi jucau pe dinaintea ochilor.

— Aduceți-l înăuntru, vă rog!

Peter.

Doi virali îl trăgeau dinspre tunele. Trupul îi atârna flasc, cu fața în jos; vârfurile cizmelor măturau podeaua.

— E singura cale, Amy. Am sperat să mai fie o alta, dar nu e.

Amy abia dacă putea să mai gândească. Până şi cea mai mică mişcare o făcea să urle de durere. Își simțea oasele brațelor zdrobite sub strânsoarea viralilor.

— Ah, iată-ne!

Viralii se opriră, încă ținându-l pe Peter de umeri. De pe păr i se prelingea sânge, curgându-i de-a lungul obrajilor murdari. Fanning se apropie de el, cu sabia scoasă. Lui Amy i se opri răsuflarea. Aşeză lama sub bărbia lui Peter şi, cu o lentoare crudă, îi dădu capul pe spate.

— Ții la bărbatul ăsta, nu-i aşa?

Privirea lui Peter o întâlni pe a lui Amy, însă fără s-o vadă. Gura i se mişca mută, scoţând un geamăt.

— Răspunde la întrebare!

— Da, spuse ea.

— Atât de mult încât ai face orice să-l salvezi, nu?

Simţi cum se învârte camera cu ea. Să fii terminat atât de uşor: era cea mai mare cruzime dintre toate.

— Spune-o, Amy! Vreau să te aud spunând-o.

Cuvintele îi ieşiră înăbuşite:

— Da, aş face orice să-l salvez.

Îşi lăsă capul în jos, în semn de înfrângere; nu-i mai rămăsese nimic.

— Te rog, dă-i drumul.

O singură fluturare de încheietură şi ar fi putut să-i reteze gâtul ca pe-o coală de hârtie. Peter închise ochii, pregătindu-se de moarte. Era asta ori căzuse din nou într-o binecuvântată stare de inconştienţă.

— Dă-mi voie să-ţi arăt ceva, spuse Fanning. E un mic talent pe care l-am descoperit. Jonas se pricepea mult mai bine la asta.

Făcu ceva neobişnuit: începu să se dezbrace. Mai întâi, îşi dădu jos sacoul, pe care îl împături în două şi îl aşeză cu grijă pe podea, alături de sabie, apoi cămaşa, descheindu-i nasturii şi lăsând astfel la iveală un smoc de păr alb pe piept şi un abdomen neted, musculos.

— Trebuie să recunosc, mă bucur să scap în sfârşit de hainele astea. Îngenunche apoi să-şi dezlege şireturile pantofilor. Ca să nu mai spun de *minunile* astea.

Şosete, pantofi, pantaloni. Aerul din jurul lui începuse să se schimbe. Se unduia precum valurile de căldură deasupra unui drum prin deşert. Îşi dădu capul pe spate; un strat de sudoare uleioasă îi apăru pe piele. Îşi umezi buzele lent cu limba şi începu să-şi rotească umerii şi gâtul, cu ochii pe jumătate închişi, lăsându-se pradă senzaţiei.

— Doamne, ce bine e! făcu el.

Trosnindu-și oasele, Fanning îşi arcui spatele şi gemu de plăcere. Părul îi creştea smocuri-smocuri; vene groase îi pulsau pe sub pielea de pe față şi de pe piept, formând o rețea albăstruie. Îşi mişcă maxilarul, dezvelindu-şi colții. Degetele, din care porneau gheare lungi, îngălbenite, i se mişcau acum agitate.

— Nu e... minunat?

Michael ajunse la tunel, strigând-o pe Alicia în urma lui. Şobolanii mişunau peste tot, un val unduitor, plutind spre peretele despărțitor.

Şurubul ieșise; pachetul zăcea aruncat în apă. Fitilele erau ude leoarcă şi inutile.

— La naiba!

Ochii îi căzură asupra unui mic panou electric, chiar la dreapta peretului despărțitor. Podeaua clocotea de şobolani. Îi viermuiau în jurul gleznelor, atingându-se de picioarele lui cu greutatea lor moale, dezgustătoare. Cu vârful şurubelniței, forță uşa şi strecură lampa în interior.

— Treci înapoi!

Alicia stătea la câțiva metri depărtare de el. La zece metri de el, un viral stătea ghemuit pe podeaua tunelului; un al doilea era atârnat de tavan, legănându-şi capul dintr-o parte în alta. Din gură îi ieşea coada lungă şi țeapănă a unui şobolan.

— Haide, dă-i bătaie!

Viralii nici nu se uitau la ea.

— Pleacă de aici!

În interiorul panoului era o încurcătură de cabluri conectate la un panou de distribuție. Dă-mi o oră, se gândi Michael, pot să rezolv, nu-i nicio problemă.

— Tipii ăia arată înfometați, Circuit. Spune-mi că ştii ce e de făcut!

Doamne, cât mai ura porecla asta! Începuse să scoată cablurile, în încercarea de a le da de capăt, de a vedea care de unde vine.

— Mai vin şi alții!

Aruncă o privire peste umăr. Pereții tunelului începuseră să strălucească în verde. Se auzi un foşnet, ca nişte frunze uscate rostogolindu-se pe podea.

— Credeam că tipii ăştia sunt prietenii tăi!

Alicia trase în viralul din tavan. Ținta îi fu nesigură; scântei țâşniră în sus. Viralul se împletici înapoi şi se lasă la pământ, aterizând în patru labe.

— Nu cred că pe mine mă vor!

Tăie o bucată de cablu, îi reteză capetele şi îl legă la detonator. Cu firul în mână, aruncă o ultimă privire la panou. Va trebui s-o ia la nimereală. Ăsta? Nu, ăsta?

În spatele lui apăru un baraj de foc.

— Nu glumesc, Michael, mai avem vreo zece secunde!

Cu patru răsuciri rapide, conectă capetele despicate ale cablurilor. Alicia se depărtă de el, trăgând în rafale scurte. Zgomotul reverberă în pereții tunelului, bubuindu-i în timpane. Dumnezeule mare, se săturase de asta! Se săturase să o ia pe ghicite şi să lucreze în beznă, se săturase de valve sparte, de circuite proaste şi de releuri defecte – se săturase de lucruri care nu funcționau, de lucruri care refuzau să se alinieze voinței lui.

— Am nevoie de puțin ajutor! strigă Alicia.

Puşca i se golise. Alicia o azvârli cât colo, scoțând două lame de la curea, câte una în fiecare mână. Michael o apucă de mijloc şi o trase spre el.

Tunelul devenise o masă forfotindă.

Căzură pe spate tocmai când primul viral se repezi înainte. Michael îşi scoase pistolul şi trase două focuri, primul nimerindu-l pe viral în umăr, al doilea, în ochiul stâng. O împroşcare de sânge şi, cu un țipăt ascuțit, se prăbuşi la podea. Porniră înapoi spre peretele despărțitor, Michael trăgând din pistol, împingându-şi călcâiele în beton, cu o mână petrecută pe după mijlocul Aliciei, ca s-o tragă după el prin apa fetidă. Avea cincisprezece gloanțe

încărcate, încă două încărcătoare în buzunar, dar care erau prea departe şi, deci, inutile.

Atunci, închizătorul se trase înapoi.

— Rahat, Michael!

Aşa deci, capăt de linie. Cât de lent se apropiase, cât de rapid sosi. Nu ne gândim niciodată că o să vină, îşi spuse el, ca apoi să ajungă înainte să ne dăm seama. Toate câte am făcut în viață şi cele nefăcute dispar într-o secundă. Aruncă arma şi o trase pe Alicia spre el. Cu mâna pe detonator, îi spuse:

— Închide ochii!

Transformarea era completă.

Fanning stătea cu capul dat pe spate, cu buzele uşor despărțite, cu ochii închişi. Din adâncul pieptului îi ieşi un oftat plin de satisfacție. Amy nu mai văzuse nicicând şi nici nu-şi închipuise vreodată o asemenea creatură precum cea din fața ei – încă îl puteai recunoaşte, dar nu era nici om, nici viral pe deplin. Ci un amalgam, jumătate om, jumătate viral, ca şi cum fusese creată o versiune complet nouă a celor două specii. Avea ceva de rozătoare, nas turtit cu nări mari, urechi ascuțite şi depărtate de curbura craniului. Părul îi căzuse, fiind înlocuit de un puf rozaliu, ca de nou-născut. Avea aceiaşi dinți, deşi gura i se lărgise într-un rictus enorm, care lăsa să i se vadă colții, ieşiți pe la margini. Mâinile şi picioarele îi erau delicate, având oase subțiri; degetele arătătoare de la ambele mâini erau lungi şi ascuțite la vârf.

Amy îl asemui cu un liliac uriaş şi fără aripi.

Păşi către ea. Ochii lui se fixară asupra ei; ea nu îndrăzni să-şi întoarcă privirea, oricât de mult ar fi vrut. Frica îi paraliza membrele. Şi le simțea străine şi inutile, imateriale precum lichidul. Fanning se apropie, cu mâna dreaptă ridicată. Între degete avea o membrană translucidă. Arătătorul, ca o cruce, unit la mijloc, se îndrepta spre fața ei. Închise ochii din instinct. O presiune uşoară pe obraz, nu suficient de puternică încât să-i spargă pielea: simți cum

i se cutremură fiecare celulă din corp. Cu o lentoare lascivă, unghia începu să coboare, urmărindu-i curbura feței. Era ca şi cum îi gusta carnea prin buricul degetului.

— Cât de bine se simte să laşi adevărul să iasă la iveală!

Şi vocea i se schimbase, având acum o notă ascunsă, ascuțită. Aerul din jurul lui mirosea a animale. Animale mici, scormonitoarele lumii.

— Deschide ochii, Amy!

Fanning stătea lângă Peter. Viralii îl ridicaseră în picioare.

— Omul ăsta e blestemul tău, aşa cum Liz e al meu. Iubirea e cea care ne transformă în sclavi, Amy. Este piesa dinăuntrul piesei, scena pe care ne desfăşurăm drama vieții noastre omeneşti. Asta e lecția pe care trebuie să ți-o predau.

Şi cu aceste cuvinte, Fanning îşi deschise larg gura, înclină capul lui Peter cu un deget lung şi membranos – cu blândețe, asemenea unei mame cu al său copil – şi îl muşcă de gât.

Scânteia de curent acționat de manetă nu fu suficientă cât să deschidă peretele despărțitor până la capăt; dar fu suficientă cât să pornească lucrurile. În timp ce contragreutățile uşii se lăsau în jos, creând un spațiu între uşă şi podeaua tunelului, Michael şi Alicia fură azvârliți de un jet de apă. În mai puțin de o secundă, tunelul se prefăcu într-un torent dezlănțuit. Michael încercă să se ridice, însă forța apei era prea mare, nu găsi nicio suprafață de care să se agațe, aşa că se prăbuşiră în apă şi fură purtați la vale de curent.

Dădură năvală în gară, cu viteza unui glonț. Nu era lumină în adevăratul sens al cuvântului, ci doar o strălucire palidă dinspre scări, pe care o văzură cu coada ochiului pe când trecură prin dreptul ei. Apa îi umplea nasul şi gura, cu gustul ei de putreziciune – se gândi că aşa trebuie să fi avut gust şobolanii –, amenințându-l să-l sufoce. Se aflau acum chiar sub peron. Prinzând-o pe Alicia de încheietură,

Michael se folosi de mâna liberă ca să se agaţe cu disperare de un colţ. Nu reuşi decât să-l atingă în treacăt.

Traversară staţia. Nivelul apei se ridica cu repeziciune; curând avea să-i depăşească în înălţime. Următoarea staţie era la 14th Street – mult prea departe. În faţă, zări o lucire slabă. Pe măsură ce se apropiau, lumina se contura într-un cerc discret – o deschizătură în acoperişul tunelului.

— Uite o scară! strigă Alicia, capul scufundându-i-se înapoi sub apă.

— Ce?

Ieşi la suprafaţă, chinuindu-se din răsputeri să respire. Arătă cu degetul:

— O scară pe perete!

Se îndreptau direct spre ea. Alicia se prinse prima. Michael veni după ea şi, folosindu-se de mâna stângă, se apucă de o bară, trecându-şi cotul după ea. În vârful scării îi aştepta un grilaj metalic, prin care răzbătea lumina zilei.

— Poţi? întrebă Michael.

Erau traşi de curent. Lish clătină din cap.

— Încearcă, fir-ar să fie!

Ea nu mai avea putere; nu mai avea nimic.

— Nu pot.

Trebuia să o tragă. Michael se ridică deasupra capului ei şi ieşi din apă. Grătarul punea însă o cu totul altă problemă; dacă nu găsea o modalitate de a-l îndepărta, aveau să se înece fără doar şi poate. La capătul scării, ridică o mână şi împinse. Nimic, nici nu se clinti din loc. Se dădu înapoi şi împinse cu podul palmei în grilajul de metal, lumina zilei pătrunzând prin el. Lovi grătarul iar şi iar. La a patra lovitură, se mişcă.

Îl dădu la o parte, ieşi şi se întinse pe caldarâm. Apa o ridicase pe Alicia până la jumătatea scării. Lumina părea să-i proiecteze o aură în jurul feţei.

El se aplecă după ea:

— Ia-mă de mână…

Dar nu apucă să termine fraza, că amândoi fură izbiți de un şuvoi de apă, care țâşni ca un gheizer prin deschizătură, aruncându-l pe Michael în mijlocul străzii.

Prăbuşirea peretelui despărțitor de la sud de stația Astor Place – unul dintre cele opt baraje care protejau liniile de metrou ale oraşului Manhattan de lacomul Ocean Atlantic – fu prima dintr-o serie de evenimente pe care nimeni, nici măcar Michael, nu ar fi putut să le preîntâmpine. Odată eliberată, apa năvăli în tunel cu forța copleşitoare a o sută de locomotive. Smulgea şi distrugea totul în calea ei. Făcea fărâme. Rupea, zdrobea şi distrugea, tăia în structurile de susținere ale Manhattanului subteran precum o coasă în lanul de grâu. La opt străzi la nord de Astor Place, pe 14th Street, apa se revărsa pe şine. În vreme ce şuvoiul principal o ținu drept spre nord, pe sub Lexington Avenue, spre Gara Centrală, restul o luă spre vest pe Broadway, năpustindu-se spre peretele despărțitor din Times Square, care avea să cadă şi el, inundând totul de la sud de 42nd Street şi până la Broadway şi 8th Avenue, lăsând tot cartierul West Side la cheremul mării.

Şi ăsta nu era decât începutul.

Şuvoiul furtunos lăsase numai distrugere în urma lui. Capacele gurilor de canal fură azvârlite în aer. Țevile plesniră. Străzile cedară şi se prăbuşiră. Sub pământ, fu stârnită o reacție în lanț. Întocmai ca oceanul din care făcea parte, torentul de apă nu căuta decât să-şi extindă suprafața; premiul cel mare era însăşi insula, care, după un secol de îmbibare neglijentă, putrezise până la măduvă.

La intersecția lui 10th Street cu 4th Avenue, Michael îşi veni în simțiri, având neliniştitoarea senzație că relația lumii cu gravitația se schimbase între timp. Era ca şi cum fiecare obiect se depărta de altul, într-o reacție de generală repulsie. Clipi şi aşteptă ca senzația să dispară, însă nu se întâmplă una ca asta. Un şuvoi mare de apă țâşnea din grătar, sus în aer, spărgându-se la capăt într-o ceață fină, şi proiecta un curcubeu deasupra străzii inundate. Cu mintea

încețoşată, Michael îl privea mut de uimire, fără să facă încă legăturile, dar observând în acelaşi timp, deşi vag, că se întâmplau mai multe lucruri deodată: lucruri zgomotoase, lucruri violente, lucruri cărora trebuia să le acorde mai multă atenție, asta dacă ar fi fost în stare să-şi orânduiască gândurile. Strada părea să se scufunde – ori asta, ori obiectele din jur creşteau în înălțime – de pe fațadele clădirilor fiind îndepărtate bucăți de material.

Ia stai un pic!

Structura la care se uita – o clădire de birouri cu ferestre fumurii de înălțime medie şi cu nimic ieşită din comun – făcea ceva ciudat. Părea să... respire. O mişcare adâncă, respiratorie, întocmai ca un bebeluş care trage primele guri de aer. Era ca şi cum structura asta anonimă, una dintre o mie altele de pe insulă, se trezise la viață după ce zeci de ani zăcuse adormită şi uitată. Crăpături ca nişte pânze de păianjen apăreau pe suprafața ei reflectorizantă. Michael se ridică, sprijinindu-se în palme. Pavajul începu să se clatine amenințător sub el.

Sticla se sparse.

Michael se rostogoli şi se întinse la pământ, protejându-şi capul cu mâinile împotriva ploii de cioburi. Bucăți întregi cădeau cu furie la pământ. El începu să strige din toți rărunchii. Cuvinte fără noimă, injurii murdare, o vomă auditivă de teroare. Era pe cale să fie făcut chiseliță. N-avea să rămână nimic din el pentru îngropăciune, nu că ar fi fost cineva prin preajmă să facă asta. Secundele treceau, sticla cădea în rafale în jurul lui, Michael aştepta, pentru a doua oară în aceeaşi zi, să moară.

Dar nu muri.

Îşi ridică fața de jos. Soarele dispăruse, aerul devenise sufocant. Cioburi fine, sclipitoare îi acopereau trupul, agățate de brațele lui, de mâini, de firele de păr şi de materialul hainelor. Începuse să sufle un vânt aspru. Aparent, din cer cădea zăpadă. Nu, nu era zăpadă. Ci hârtie. În mâinile lui ajunse leneşă o singură coală.

„Memorandum“, scria în partea de sus, iar dedesubt, „De la: Departamentul de Resurse Umane. Către: Toți angajații. Re: Bonus perioada de înscriere.“ Michael fu pentru o clipă luat prin surprindere de ciudățenia acestor cuvinte. Parcă era un cod. În frazarea lor misterioasă se ascundea o întreagă realitate, o lume pierdută în timp.

Brusc, hârtia dispăru; o pală de vânt i-o smulse din mână. Strada se cufundă în întuneric. Din stânga lui se auzi un zumzet. Creştea în intensitate cu fiecare clipă care trecea, la fel ca vântul. Întoarse capul să privească spre centrul oraşului, de unde răzbătea zgomotul.

Un monstru uriaş şi cenuşiu venea vuind spre el.

Se ridică nesigur în picioare. Capul i se învârtea; îşi simțea picioarele ca nisipul ud.

Şi totuşi, o luă la fugă mâncând pământul.

Prima clădire care se dărâmase nu fusese cea văzută de Michael. De-acum, centrul oraşului Manhattan era deja distrus de câteva minute bune. Din partea de sud a Central Park din Washington Square, edificii mici şi mari erau în procesul de lichefiere structurală gravă, topindu-se şi prăvălindu-se în groapa devoratoare care începea să devină inima insulei. Unele cădeau singure, prăbuşindu-se vertical în propriile fundații ca nişte prizonieri căzând de mâna plutonului de execuție. Altele erau încurajate de vecinele lor, după ce o clădire se înclina şi se prăvălea peste alta. Câteva, printre care şi marele turn din sticlă din partea de est a cartierului trapezoidal dintre 5th Avenue şi Broadway păru că se surpă numai prin puterea sugestiei: Prietenele mele cedează în fața fantomei – de ce să nu fac şi eu la fel? Procesul ar fi putut să fie asemănat cu o metastază aflată în rapidă evoluție; trecea de la un bulevard la altul de parcă ar fi fost organe, infiltrându-se printre străzile de sânge, înfăşurându-şi degetele mortale în jurul oaselor de oțel. Nori de praf fură stârniți într-o uriaşă regurgitare cancerigenă, înnegrind cerul.

O noapte nefirească se abătu asupra oraşului Manhattan.

Sub Gara Centrală, apa năvăli din două direcții: mai întâi, pe linia de metrou de pe Lexington Avenue, de la Astor Place şi, câteva secunde mai târziu, prin traseul autobuzului din Times Square, pe 42nd Street. Cele două torente se uniră; întocmai ca un tsunami care se apropie de țărm, puterea apei crescu înmiit în timp ce se revărsa pe scări.

— Scorpie nerecunoscătoare! strigă Fanning. Ce-ai făcut?

Însă nu apucă să mai spună şi altceva; apa sosi, un zid tremurător, măturându-i cu totul. Într-o clipită, coridorul principal fu inundat. Amy fu trasă la fund. Era întoarsă, răsucită, simțul direcției anulându-se cu totul. Apa era adâncă de aproape doi metri şi nivelul creştea. Sticla se spărgea, lucrurile se surpau, totul era cuprins de un haos total. Ieşi la suprafață atât cât să vadă înaltele ferestre ale sălii făcându-se fărâme; curentul o trase înapoi, scufundând-o încă o dată. Se zbătea neajutorată, căutând să se agațe de ceva. Un viral intră în ea. Era femela cu păr. Printre gemete, Amy îi surprinse privirea, plină de o neînțelegere îngrozită. Se scufundă şi dispăru sub ape.

Amy fu dusă spre scările de la balcon. Se izbi cu putere de ele – şi mai mulți clopoței, şi mai multă durere – însă reuşi să se prindă de balustradă cu mâna dreaptă. Plămânii îi urlau după aer; din gură îi ieşiră bulbuci. Nevoia de a respira nu mai putea fi înăbuşită mult timp. Nu-i mai rămânea de făcut decât să se lase în voia curentului, în speranța că avea s-o ducă undeva în siguranță.

Se desprinse de balustradă.

Se lovi iar de scări, însă de data asta pornise măcar în direcția cea bună. Dacă ar fi fost dusă spre tunele, s-ar fi înecat cu siguranță. Fu lovită de o a doua undă de şoc, care o azvârli în aer.

Ateriză pe balcon, în sfârşit departe de apă. Stând în patru labe, tuşi până când îi veni să verse, scuipând apa cu un gust atât de rău.

Peter.

Purtat în sus pe scări de acelaşi curent, zăcea la doar câțiva metri depărtare în spatele ei. Unde era Fanning? Fusese şi el tras la fund de propria greutate, ca restul viralilor? În timp ce se gândea la asta, podeaua începu să se mişte. Ceva pocni în aer. Ridică privirea şi văzu o bucată imensă de tavan desprinzându-se şi căzând în apă.

Clădirea se prăbuşea.

Pieptul lui Peter se mişca cu repeziciune. Transformarea nu începuse încă. Îl scutură de umeri, strigându-l pe nume; el deschise larg ochii, apoi o privi cu ei mijiți. Ea nu citi în ei nicio recunoaştere, poate doar o uşoară nedumerire, ca şi cum nu ar fi ştiut de unde s-o ia.

— O să te scot de-aici.

Îl trase de brațe şi îl ridică, punându-l pe umărul ei drept. Se împletici puțin pe picioare, însă reuşi să se țină. Podeaua se clătina şi se unduia precum puntea unei nave. Bucăți de tavan se desprindeau în continuare, pe măsură ce stâlpii de susținere ai clădirii cedau.

Se uită în jur. La dreapta ei era o uşă.

Fugi! se gândi. *Fugi şi nu te opri!*

Apoi erau afară, deşi cu greu ți-ai fi dat seama. Cerul era negru ca noaptea, soarele, eclipsat de norul de praf, marele oraş fiind de nerecunoscut. O distrugere în masă, totul grăbindu-se să ajungă într-o stare de ruină. Zgomotul mai că-i spărgea timpanele, răsunând din toate direcțiile. Se afla pe şoseaua suspendată la vest de gară. Era înclinată periculos de mult; crăpăturile se extindeau, bucăți întregi prăbuşindu-se. Amy alese o direcție; sub greutatea lui Peter, nu reuşi să înainteze decât la pas iute. Instinctul era singura ei călăuză. Să alerge. Să supraviețuiască. Să-l ducă pe Peter cât mai departe.

Şoseaua suspendată se sfârși la nivelul străzii. Nu putea să meargă mai mult de-atât; picioarele îi cedară. La baza rampei, îl lăsă pe Peter jos. Tremura – zguduit de spasme scurte, ca nişte frisoane, care deveneau însă mai puternice, mai bine definite. Amy ştia ce ar fi vrut. Ar fi vrut să moară cât mai era încă om. Instrumentele morții zăceau pretutindeni printre ruine: fragmente de armături metalice ascuțite ca nişte cuțite, bucăți de metal contorsionat, cioburi. Atunci, îşi dădu seama: asta era exact ce voise Fanning în tot timpul ăsta. *Iubirea e cea care ne transformă în sclavi, Amy.* Fusese înfrântă; în cele din urmă, totul fusese în zadar. Curând, avea să fie din nou singură.

Îngenunche în dreptul lui, scuturată de un suspin puternic, durerea vieții ei mult prea îndelungate, înăbuşită de mai bine de un secol, fiind în sfârşit lăsată în voie. Fărâma de viață pe care-i fusese dat s-o trăiască: cât de trecătoare părea acum! Mai bine, poate, dacă nu ar fi avut nimic. Peter începu să geamă. Virusul se trezise la viață înăuntrul lui; începuse să-l consume.

Alegerea ei fu o bucată de oțel lungă de zece metri, cu un vârf triunghiular. La ce servise? Făcuse parte din vreun panou publicitar? Din vreun cadru de geam care dăduse cândva spre o lume prinsă în treburile ei? Structura de susținere a vreunui turn ce se înălța la cer? Îngenunche încă o dată în dreptul lui Peter. Bărbatul din el îl părăsea puțin câte puțin. Se aplecă şi îl mângâie pe obraz. Pielea îi era umedă şi fierbinte. Începuse să clipească din ce în ce mai des.

— Fir-ai să fii! se auzi o voce din spatele lor.

Ea se trezi azvârlită în aer.

Michael alerga pe 5th Avenue, norul de praf ridicându-se în spatele lui. Nu avea unde să fugă de el. Viră la dreapta pe 8th Street. La capătul străzii, atât în față, cât şi în spate, norul trecu în goană cu forța unei tornade, ca şi cum brusc şi-ar fi adus aminte de prezența lui – *Oh, Michael scuze c-am*

uitat de tine! – şi dădu colțul, venind după el din două direcții.

Dădu buzna pe cea mai apropiată uşă şi o trânti în urma lui. Era un fel de prăvălie cu haine, costume, rochii şi cămăşi atârnând haotic pe umeraşe. O vitrină mare cu manechine aşezate pe un piedestal înalt dădea spre stradă.

Norul sosi.

Ferestrele se sparseră spre interior; Michael îşi feri ochii cu mâinile. Norul învălui întreaga încăpere, aruncându-l pe spate. Pe tot corpul simți împunsăturile durerii – pe mâini şi pe picioare, la baza gâtului, pe porțiuni din față care îi fuseseră expuse – ca şi cum ar fi fost atacat de un roi de albine; abia atunci observă ciobul lung care îi intraseră în coapsa dreaptă. Ciudat era că nu-l durea – ar fi trebuit să-l înțepe ca naiba – însă apoi se făcu resimțită şi durerea, anihilându-i orice gând. Se împletici cât mai departe de fereastră. Tuşea, se sufoca, se îneca din cauza prafului. Trase o cămaşă de pe umeraş. Era făcută dintr-un material transparent. O înfăşură în jurul pumnului şi o duse la gură şi la nas. Trase cu nesaț aer în piept, oxigenul revenindu-i în plămâni.

Îşi legă cămaşa la ceafă, acoperindu-şi cu ea nasul și gura. Simțind înțepături, privi în susul străzii întunecate. Se afla în mijlocul norului. Totul era cufundat în linişte, cu excepția unui foşnet uşor: sunetul fragmentele din aer căzând pe trotuar şi pe capota maşinilor abandonate. Mâinile şi brațele îi erau pline de sânge lipicios; piciorul, unde era implântat ciobul lung, îi urla de durere la cea mai mică mişcare. Îşi scoase lama şi tăie, apoi sfâşie cracul pantalonului. Sticla, un ciob lung şi subțire, cu margini neregulate şi uşor curbat, îi intrase pieziş; rana era undeva la mijlocul distanței dintre zona genitală şi genunchi, pe interiorul piciorului. *Dumnezeule mare!* îşi spuse. *Câțiva centimetri mai sus şi chestia aia mi-ar fi retezat boaşele!*

Întinse mâna deasupra capului ca să mai ia o cămaşă de pe umeraş şi o folosi ca să înfăşoare în ea capătul ciobului care ieşea la suprafaţă. Se presupunea că, dacă ar fi scos ciobul, ar fi deschis rana mai mult, însă durerea era de nesuportat. Dacă nu îl scotea, nu putea să meargă nicăieri. Trebuia s-o facă repede: era cea mai bună soluție.

Apucă ciobul cu pumnul înfăşurat în cămaşă. Numără până la trei. Trase.

În susul şi în josul străzii, siluete cât un stat de om, care înaintau prin praf, se opriră în loc şi îşi întoarseră capul înspre direcția de unde se auzise țipătul lui Michael.

— Ăsta era un templu!

Fanning o plesni peste obraz. Lovitura o făcu să se împleticească înapoi.

— Tu mi-ai făcut asta? Oraşului meu?

Ea îşi ridică brațele ca să-şi protejeze fața. În schimb, Fanning o apucă de guler, o smulse de la podea şi o azvârli cât colo.

— Nu o să mă grăbesc în ceea ce te priveşte. O să ajungi să vrei să te omor. O să ajungi să mă *implori.*

Veni la ea iar şi iar. O lovi, o plesni, dădu în ea cu picioarele. Se trezi cu fața lipită de podea. Se simți detaşată de tot. Gândurile îi erau leneşe, neancorate. Păreau pe punctul de a fi separate de ea într-un mod permanent şi final, ca şi cum următoarea lovitură i-ar fi trimis trupul departe, înghițit de înalturi precum un balon al cărui fir fusese tăiat.

Şi totuşi, să renunțe, să accepte moartea: mintea ei pur şi simplu refuza acest lucru. Mintea îi cerea, în ciuda a tot, să meargă înainte. Fanning era undeva în spatele ei. Amy era conştientă de prezența lui nu atât fizică, cât de o forță abstractă, întocmai ca şi gravitația, o fantă de întuneric spre care era trasă necontenit. Începu să se târască. De ce nu o omora odată Fanning şi gata? Doar o spusese chiar el: voia să simtă cum viața se scurge afară din ea, strop cu strop.

— Uită-te la mine!

O lovitură în stomac o ridică de la pământ; Fanning îi dăduse un şut. Simţi cum aerul îi iese din piept.

— Am spus să te uiţi la mine!

O lovi din nou, implantându-şi piciorul sub sternul ei şi întorcând-o cu faţa în sus.

Deasupra capului ţinea ridicată o sabie.

— Trebuia să ne întâlnim în fata chioşcului!

Noi?

— Ai spus că o să fii acolo! Ai spus că o să fim împreună!

Ce vedenii avea? Ce era ea pentru el? Transformarea trebuie să-i fi afectat cumva mintea.

— N-ar fi trebuit niciodată să te iubesc!

Pe când sabia era coborâtă, ea se rostogoli într-o parte. Lama ei lovi podeaua cu un zăngănit. Fanning urlă ca un animal rănit.

— Am vrut să mor odată cu tine!

Ajunse din nou cu faţa în sus. Fanning ridică sabia deasupra capului, gata să lovească din nou. Ea îşi ridică braţele în semn de îndurare. Nu avea decât o singură şansă.

— Tim, nu face asta!

Fanning încremeni în loc.

— Am vrut să fiu acolo. Să fiu cu tine. E tot ce mi-am dorit vreodată.

El încordă braţele. Din clipă în clipă, lama avea să pice.

— Te-am aşteptat toată noaptea! Cum ai putut să-mi faci asta? De ce nu ai venit? De ce?

— Pentru că... am murit, Tim.

Preţ de o clipă, nu se întâmplă nimic. Te rog, îşi spuse în gând.

— Ai... murit.

— Da, îmi pare rău. Nu am vrut asta.

— In tren, spuse el, cu voce înăbuşită.

Amy vorbi cu băgare de seamă, încercând să menţină un ton egal.

— Da, veneam să te văd. M-au dus departe. Nu am putut să-i opresc.

Fanning îşi întoarse privirea de la ea. Privi nesigur prin jur.

— Dar acum sunt aici, Tim. Şi asta contează. Îmi pare rău că mi-a luat atât.

Cât putea să mai continue cu minciuna asta? Sabia era salvarea ei. Dacă l-ar fi putut convinge pe Fanning să i-o dea...

— Încă putem s-o facem. Încă putem fi împreună, cum am plănuit.

El îşi întoarse privirea asupra ei.

— Vino cu mine, Tim! Ştiu un loc unde să mergem. L-am văzut.

— Unde? întrebă el.

— Un loc unde vom putea să o luăm de la început. De data asta o să ne iasă. Nu trebuie decât să-mi dai sabia.

Întinse mâna.

— Vino cu mine, Tim!

Fanning o țintuia cu privirea. Totul se afla înăuntrul lor, întregul trecut al bărbatului care fusese cândva. Durerea. Singurătatea. Nesfârşitele ore ale vieții sale. Apoi:

— Tu!

Îl pierdea.

— Dă-mi sabia, Tim! Nu trebuie să faci altceva.

— Tu nu eşti ea.

Simți cum toate speranțele i se năruie.

— Eu sunt, Tim. Sunt Liz.

— Tu eşti... Amy.

La cincizeci de metri depărtare, întins cu fața în sus pe pământ, bărbatul cunoscut sub numele de Peter Jaxon începea să dispară.

Mintea i se scindase în două. În prima, una a întunericului şi a haosului, în care Fanning o azvârlea pe Amy prin aer. Peter simțea acest lucru destul de vag; nu-şi aducea aminte de ce era aşa. Nu putea nici măcar să

intervină, puterea de a acționa, ba chiar şi de a se clinti din loc, îl părăsise întru totul.

În cealaltă era o fereastră.

Peste ea era tras un oblon, care strălucea în lumina verii. Imaginea i se părea vag familiară, ca un déjà-vu. *Fereastra,* îşi spuse Peter. *Înseamnă că am murit.* Pe când se căznea să-şi limpezească privirea, să îşi revină în simțiri, lumina începu să se schimbe. Deveni ceva diferit: nu mai era o fereastră în mintea lui, ci un lucru cât se poate de fizic. Prin întunericul împânzit de particule de praf se ivi o deschizătură, întocmai ca un coridor ce ducea la o lume superioară, iar prin acest tunel apăru o formă strălucitoare. Era ca o farsă jucată memoriei lui; ştia ce anume era, însă numai dacă reuşea să desluşească imaginea. Atunci se clarifică. Părea o coroană, cu mai multe straturi, fiecare strat îngustându-se până devenea un vârf ascuțit. Lumina soarelui se reflecta în suprafața ei, aruncând o rază strălucitoare în josul coridorului care, pentru ochii lui, era ca o gaură în nori.

Clădirea Chrysler.

Coridorul se prăbuşi; întunericul îl învălui din nou. Însă acum ştia: noaptea în care se cufunda era falsă. Soarele adevărat era încă sus pe cer. Deasupra norului, strălucea cu putere, ca în miezul zilei. Dacă ar putea ajunge la soare, dacă ar putea cumva să-l îndrepte pe Fanning spre lumina lui…

Însă gândul acesta se pierdu, în timp ce o forță extraordinară puse stăpânire pe el, întocmai ca un vârtej. Forța lui era colosală. Se simțea tras, mai jos, din ce în ce mai jos. Nu ştia ce îl aşteaptă pe fundul acelui hău doar că, atunci când îl va atinge, avea să fie pierdut pe veci. Undeva în depărtare, trupul i se transforma. Cuprins de convulsii, se lovea de pavajul oraşului distrus. Oasele i se alungeau. Dinții i se desprindeau din gingii. Se cufundă într-o mare de întuneric veşnic, din vechiul eu nemairămânând nimic. *Nu! Nu încă!* Căuta ceva, orice de care să se agațe. Chipul lui

Amy îi apăru dinaintea ochilor. Imaginea nu era una închipuită, ci desprinsă din realitate. Stăteau pe patul lui, față în față, cu mâinile împreunate. Lacrimi atârnau de genele ei ca nişte mărgele luminoase. *Am avut voie să păstrez o singură amintire,* îi spuse ea. *Acea amintire ai fost tu.*

Ai fost tu, repetă Peter în sinea lui.

Tu.

Căzu.

Lui Michael mai că-i explodă piciorul de durere. Scoțând ciobul care îi străpunsese pielea de parcă ar fi fost o coajă de portocală, până la fibre, se vedea muşchiul pulsând uşor dedesubt. Ridică încă o dată mâna deasupra capului şi luă o eşarfă lungă, din mătase. O răsuci într-o coardă groasă şi o legă strâns deasupra rănii. Materialul se îmbibă instantaneu de sânge. Oare făcea bine ce făcea? Îşi dori ca Sara să fie lângă el. Sara ar fi ştiut ce să facă. Ce lucruri îți mai treceau prin minte într-un asemenea moment: creierul nu era deloc bun cu tine, deloc corect, te necăjea făcându-te să te gândeşti la lucruri la care nu te-ai fi gândit în mod normal.

Zgomotul de afară se pierduse pe măsură ce distrugerea înainta spre nord. Aerul mirosea a ceva chimic, amar şi ars. Pentru prima oară de când se trezise în stradă, gândul îi zbură la Alicia, la privirea ei când fusese izbită de val şi luată de ape. Nu mai era. Alicia nu mai era.

Dinspre stradă, se auzi un zgomot de sticlă spartă.

Michael încremeni. Zgomotul se auzi din nou.

Erau paşi.

Împingându-se în călcâie, Amy se împletici înapoi:

— Tim, nu! Sunt eu!

— Nu-mi spune aşa!

Îl pierduse; vraja se destrămase. Scânteia albă şi clocotitoare a furiei din ochii lui se întoarse. Brusc, Fanning

ridică privirea. Pe chipul lui apăru o expresie nouă, una de o satisfacție neaşteptată.

— Dar ce-avem noi aici?

Era Peter. Transformarea lui era completă; trupul lui, zvelt, puternic, se alăturase hoardei anonime.

— Ce băiat bun!

Buzele lui Fanning se strânseră într-un zâmbet care-i dezveli colții.

— Nu vrei să ni te alături?

Peter înaintă spre ei prin moloz, cu picioarele îndoite, cu brațele depărtate de trup. Paşii îi păreau nesiguri; spatele şi umerii îi erau scuturați de o mişcare unduitoare, întocmai ca o persoană care se întindea după o noapte lungă sau care îşi potrivea mai bine pe trup nişte haine noi.

— Amy, dă-mi voie să îți arăt ceva.

Cu o fluturare din încheietură, Fanning aruncă sabia, cu mânerul înainte, spre Peter, care o prinse mecanic în aer.

— Hai să vedem cine-i acolo, ce zici?

Fanning se duse la el cu paşi mari, se îndreptă de spate şi îşi duse mâna în mijlocul pieptului.

— Chiar aici, mă gândeam.

Peter se uită lung la sabie, ca şi cum nu ştia la ce foloseşte. Ce era obiectul ăsta străin din mâinile lui?

— Haide! Promit că nu mă clintesc din loc.

Peter făcu un pas înainte. Mişcările îi erau bruşte, ca şi cum unele părți din corp nu erau încă pe deplin coordonate. Muşchii brațelor şi ai umerilor se încordară atunci când încercă să ridice lama.

— Văd că e din ce în ce mai grea.

Încă un pas şi Peter se opri. Acum era la o distanță numai bună ca să lovească. Fanning nu făcu nicio încercare de a se apăra; chipul lui de liliac radia de încredere, ba chiar de puțin amuzament. Sabia, la un unghi de patruzeci şi cinci de grade de pământ, refuza să se ridice.

— Stai, lasă-mă să te ajut!

Cu unghia lungă a degetului arătător, Fanning aduse lama în poziție orizontală. Înaintă uşor, până când vârful ei îi atinse pieptul, chiar sub stern.

— O singură împunsătură zdravănă ar trebui să fie suficientă.

Efortul îl făcu pe Peter să scoată un geamăt prelung din gâtlej. Clipele se scurgeau lent, fiecare părticică din corpul lui fiind încordată. O gură mare de aer îi ieşi din adâncul plămânilor; căzu în genunchi, sabia alunecând cu zgomot pe podea.

— Vezi, Amy? Pur şi simplu nu e posibil. Peter e acum al meu.

Întocmai ca viralul din hol, Peter îşi aplecă capul într-un gest de abjectă supunere. Fanning îi puse o mână pe umăr. Era ca şi cum mângâia un câine deosebit de ascultător.

— Îmi faci o favoare? îl întrebă Fanning.

Peter ridică privirea.

— Vrei, te rog, s-o omori?

Michael se depărtă de fereastră sprijinindu-se în palme, lăsând o dâră de sânge pe podea. Erau mai mulți virali acolo, îi simțea; erau ca nişte spectre, acolo şi totuşi nu, nişte siluete fantomatice, alunecând şi dispărând în praf.

Căutând. Vânând.

Odată ce aveau să-l găsească, nu va mai putea face nici doi paşi. Se duse în spatele încăperii, unde era o tejghea lungă şi, în spatele ei, o uşă pe jumătate ascunsă de perdele. Pe când se strecura în spatele tejghelei, podeaua începu din nou să se zgâlțâie. Senzația creştea în intensitate de parcă ar fi fost un motor care se trezea la viață. Umeraşele căzură. Oglinzile se sparseră, cioburile săriră. Bucăți de tencuială se desprinseră din tavan şi se prăbuşiră la podea. Ghemuit, cu brațele în jurul capului, Michael gândea: *Doamne, oricine ai fi, m-am săturat de prostiile tale. Nu sunt jucăria ta. Dacă vrei să mă omori, nu mai pierde vremea şi termină odată cu asta.*

Zgâlțâitul încetă. Din susul şi din josul străzii, Michael auzi geamurile spărgându-se şi căzând pe trotuar. Viralii erau încă undeva acolo, dar poate că acest cutremur îi pusese pe fugă. Poate că se ascundeau undeva într-un ungher întunecat, la fel ca el. Sau poate erau morți.

Aruncă o privire după tejghea. Locul arăta de parcă fusese lovit de o bilă de demolări, totul fiind distrus, în afară de o oglindă mare, cu picior, care rămăsese ciudat de stingheră în partea dreaptă a camerei, întocmai ca un supraviețuitor mirat observând ruinele provocate de un dezastru de proporții. Înclinată uşor spre partea din față a magazinului, suprafața oglinzii îi oferea o vedere parțială asupra străzii.

O ceată de trei virali apăru din ceață. Păreau să nu aibă vreo direcție anume. Michael încercă să nu se clintească din loc. Poate, dacă nu îl auzeau, aveau să treacă pe lângă el. Preț de câteva secunde, continuară să înainteze bezmetic, până când unul dintre ei se opri brusc. Din profil, viralul îşi roti capul din stânga în dreapta, ca şi cum ar fi încercat să identifice sursa zgomotului. Michael îşi ținu respirația. Creatura încremeni şi ea, apoi îşi ridică privirea, rămânând aşa câteva secunde, ca apoi să şi-o îndrepte spre partea din față a prăvăliei. Nările îi fremătau ca ale unui şobolan.

Peter păşi spre ea. Nu avea rost să încerce să scape; rezultatul avea să fie oricum acelaşi. Timpul renunțase la curgerea lui normală. Totul părea să se petreacă acum atât repede, cât şi neobişnuit de lent; vederea i se diminuase, oraşul din jurul ei reducându-se la o mână de umbre.

Plângea, deşi nu pentru ea. Nu ar fi ştiut să zică din ce motiv; erau lacrimi de supărare, dar nu numai. Încercările ei ajunseseră la final. Într-un fel, se bucura. Ce ciudat se simțea să lase jos povara pe care o cărase fără voia ei atâta amar de vreme. Spera să ajungă la fermă. Cât de fericită fusese acolo. Îşi aminti de pian, de cântecul lui, de mâinile lui Peter odihnindu-i-se pe umeri, bucuria atingerii lui. Cât de fericiți fuseseră împreună!

— E în regulă, murmură ea.

Vocea îi era distantă, străină. Îi aluneca de pe buze în răsuflări scurte şi rapide.

— E în regulă, e în regulă.

Peter aşeză sabia aşa încât vârful să vină la baza gâtului ei. Distanța se micşoră, apoi se opri, carnea aflându-se la doar câțiva centimetri de oțel. Îşi ținea capul plecat într-o parte; în următoarea secundă, avea să lovească.

— Ei? făcu Fanning.

Privirile lor se întâlniră. Să cunoşti şi să fii cunoscut; aceasta era dorința finală, inima iubirii. Era singurul lucru pe care putea să i-l dăruiască. O forță uriaşă izbucni înăuntrul ei. Era ca un fel de lumină. Ar fi îndreptat-o drept spre inima lui dacă ar fi putut.

— Tu eşti Peter, şopti Amy, şi continuă astfel, ca el să-i audă cuvintele. Tu eşti Peter, tu eşti Peter, tu eşti Peter…

Sângele, se gândi Michael.

Îmi pot mirosi sângele.

Nu credea că se poate ține pe picioare, darămite să fugă. Lăsase o dâră roşie pe podea, care îi ducea direct la el. Îşi lipi spatele de tejghea şi îşi trase genunchii la piept. Viralii intraseră în prăvălie. Auzi un fel de adulmecat umed, ca al porcilor scormonind prin noroi; îi lingeau sângele de pe podea. Michael simți o nevoie ciudată de a se proteja. *Hei, lasă-mi sângele în pace!* Însă ei îşi văzură în continuare de sorbit. Atât de concentrați erau, încât Michael începu să se gândească la uşa de după perdea. Oare ce se afla dincolo de ea? Să fie o fundătură sau poate un coridor care să ducă şi mai în interiorul clădirii – ori poate chiar strada? Uşa era doar parțial ascunsă de tejghea. Pentru un timp, în funcție de cât de repede se putea deplasa, avea să fie expus.

Aruncă o privire după colț, ajutându-se de oglindă ca să scruteze încăperea. Viralii, stând în patru labe, erau ocupați să-şi lipească gurile de podea, limbile lor răsucindu-se ca un mop. Michael se duse până la capătul tejghelei, ca să fie cât mai aproape de uşă, aflată acum la mai puțin de trei

metri în spatele lui, la dreapta. Dacă ar putea să-i facă pe virali să se mute în celălalt colț al încăperii, tejgheaua l-ar ascunde atunci complet.

Michael îşi desfăcu eşarfa de la picior. Materialul era îmbibat de sânge. O strânse ghem, îi legă capetele ca să nu se desfacă, şi se ridică în genunchi, ținându-şi capul chiar deasupra tejghelei. Dându-şi mâna pe spate, numără până la trei, apoi azvârli eşarfa în celălalt capăt al încăperii.

Aceasta se lovi cu zgomot de perete. Michael se aruncă pe burtă şi începu să se târască. Din spatele lui, se auzi un tropot de picioare, apoi o serie de pocnete şi de mârâieli. Era chiar mai bine decât sperase; viralii se băteau pe cârpă. Se strecură pe după perdea şi nu se mai uită înapoi. Nu că ar fi putut să vadă ceva. Se mai târî vreo trei metri, până când se depărtă de uşă, după care încercă să se ridice. Era sigur că nu avea să uite nicicând secunda în care puse piciorul rănit în podea. Durerea fu pur şi simplu terifiantă. Scoase din buzunarul cămăşii o cutie de chibrituri. Bâjbâind pe întuneric, reuşi să extragă unul fără să le verse pe celelalte şi îl aprinse.

Se afla într-un coridor îngust cu pereți din cărămidă, care ducea în interiorul clădirii. De-a lungul pereților erau înşirate bare de metal, de care atârnau umeraşe goale. Aerul era mai curat aici, mai puțin încărcat de praf. Îşi trase batista de pe față. În stânga lui era o deschizătură ce dădea într-o cameră mică, plină cu cabine cu perdeluțe. Privi în jos; picăturile de sânge îl urmaseră ca o dâră de firimituri. Altele îi pătaseră cizmele. Chibritul se stinse; aprinse un altul şi continuă să înainteze.

Opt chibrituri mai târziu, Michael trase concluzia că nu există cale de ieşire. Holurile adiacente dădeau înapoi în coridorul central. Cine proiectase o astfel de clădire? Cât timp mai avea până când viralii să se plictisească de cârpă şi să ia urma sângelui?

Ajunse la o ultimă încăpere. Părea să fie o bucătărie, cu un cuptor, o chiuvetă şi nişte bufete înşirate pe doi dintre

cei patru pereți; în mijloc era o măsuță pătrată, plină cu sticle de plastic şi conserve deschise. Două schelete maronii zăceau pe salteaua lăsată, strânse unul într-altul. Acestea erau primele rămăşițe omenești pe care le întâlni Michael în tot New Yorkul. Îngenunche în dreptul lor. Unul dintre ele era mult mai mic decât celălalt, care părea să fie o femeie matură, cu părul strâns în coadă. O mamă şi copilul ei? Probabil se ascunseseră împreună pe timpul crizei. Zăceau acolo de o sută de ani, ultima lor clipă împreună fiind imortalizată pentru vecie. Îl făcea să se simtă ca un intrus, ca şi cum pângărise un mormânt.

Apoi văzu o fereastră.

Era acoperită de un grilaj, nişte obloane de sârmă întrepătrunsă, ținute în loc de nişte bare de metal prinse în perete. Cele două jumătăți erau prinse la mijloc de un lacăt. Chibritul se stinse, arzându-i vârful degetelor; îl azvârli cât colo. Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu întunericul, observă o strălucire palidă ce răzbătea prin fereastră, atât cât să poată vedea dincolo de ea. Se uită prin cameră după vreun obiect pe care să-l folosească pe post de pârghie. *Gândeşte, Michael!* Pe masă era un cuțit de unt. Podeaua se cutremură din nou cu un singur zgâlțâit orizontal. Din tavan căzu var. Michael introduse vârful cuțitului în brațul curbat al lacătului. Îşi simțea mâinile reci şi uşor amorțite, abia mai putând să le cotroleze; începea să resimtă pierderea de sânge. Îşi încordă brațele şi umerii şi răsuci cu putere lama.

Aceasta se rupse în două.

Gata, se terminase. Michael se săturase. Se prăbuşi la podea şi îşi lipi spatele de perete, ca să-i poată vedea venind.

Peter se afla pe un câmp cu iarbă care îi ajungea până la genunchi. Culoarea peisajului era neobişnuită, de o intensitate nefirească, excentrică, scoțând în evidență până şi cele mai puțin observate mişcări din jur. Vântul sufla

uşor. Ținutul era perfect plat, deşi în depărtare, nişte vârfuri montane împungeau orizontul. Nu era nici zi, nici noapte, ci undeva la mijloc, o lumină lipsită de umbre. Ce era locul acesta ciudat? Cum ajunsese aici? Încercă să-şi amintească; abia atunci îşi dădu seama că, de fapt, nu ştia cine este. Se simți uşor alarmat. Era viu, exista, şi totuşi părea să nu aibă un trecut de care să-şi aducă aminte.

Auzi zgomotul unei ape curgătoare, aşa că se îndreptă într-acolo. Mişcarea asta fusese una mecanică, ca şi cum o inteligență invizibilă îi pilota corpul. După o vreme, ajunse la un râu. Apa curgea leneşă, susurând în jurul pietrelor risipite pe ici, pe colo. Frunzele erau învârtite de curenții lui ca nişte mâini întoarse. Urmă râul în aval până când ajunse la o cotitură ce se vărsa într-un iaz. Suprafața apei era încremenită, părând aproape solidă. Simți pe dinăuntru o stranie agitație. Ca şi cum în adâncurile acelui iaz îl aştepta un răspuns, deşi nu pusese încă întrebarea. Îi stătea pe limbă, şi totuşi, când încerca să se concentreze asupra ei, țâşnea departe, zburându-i din gând asemenea unei păsări. Îngenunche la marginea iazului şi privi în jos. Se contură o imagine: un chip de bărbat. Nu era prea plăcut să-l priveşti. Era fața lui, şi totuşi, ar fi putut la fel de bine să fie a unui străin. Cercuri concentrice începură să se formeze în urma acestui contact; apoi, imaginea se limpezi. Deşi vagă la început, fu cuprins de senzația din ce în ce mai puternică de recunoaştere. Ştia cine este, numai dacă şi-ar fi putut aminti. *Tu eşti…* Era ca şi cum încerca să ridice un bolovan cu mintea. *Tu eşti… Tu eşti…*

Peter.

Se împletici înapoi. O cortină i se ridică de pe ochi. Imagini, chipuri, zile, nume – toate dădeau năvală într-un şuvoi aproape dureros. Scena din jurul lui – câmpul, râul şi lumina cerului – începu să se risipească. Dispărea. Dincolo de ea se afla o cu totul altă realitate, cu obiecte, oameni, evenimente şi un timp ordonat. *Eu sunt Peter Jaxon,* îşi spuse în sinea lui. Apoi, cu glas tare:

— Eu sunt Peter Jaxon.

Peter se împletici înapoi.

— Ce crezi că faci? lătră Fanning. Am spus s-o omori!

Peter îşi întoarse capul; privirea i se opri asupra lui Fanning.

— Se întâmplă, îşi spuse Amy. Îşi aminteşte.

Muşchii din picioare i se încordară. Sări.

Îl izbi pe Fanning cu capul. Elementul-surpriză era de partea lui: Fanning fu azvârlit cât colo. Se prăbuşi la pământ și se rostogoli iar şi iar, până când se opri într-un pilon din beton. Se ridică în patru labe, însă mişcările îi erau anevoioase. Îşi scutură capul cum fac caii şi scuipă pe jos.

— Ei bine, asta a fost foarte neaşteptat.

Amy simți atunci că este ridicată de la pământ; Peter o luase în brațe și porni cu paşi mari pe 43rd Street. Unde o ducea? Apoi înțelese: la turnul de birouri aflat încă în construcție. Îşi îndreptă fața spre cer, însă norul de praf era prea dens ca să poată vedea dincolo de el etajele superioare ale clădirii. Peter se opri în dreptul liftului. O puse pe umăr, se cățără vreo trei metri în sus pe puțul ascensorului, o aduse pe Amy în față, o strecură printre barele din acoperişul liftului şi o urmă. Scopul lui îi rămânea necunoscut. O săltă din nou în spate, ajutându-se de coate ca să-i strângă picioarele în jurul mijlocului sau, ținând-o cât mai strâns posibil. Toate astea se petrecură în doar câteva secunde. Cablurile liftului, trei la număr, erau fixate într-o placă de metal prinsă de o bară pe acoperişul liftului. Peter strânse cablurile în pumn şi depărtă picioarele. Amy avea brațele petrecute în jurul umerilor lui, iar cu picioarele îi strângea mijlocul ca într-o menghină. Peter începu să mârâie printre dinți. Abia atunci îi înțelese şi ea intențiile. Închise ochii.

Placa se desprinse. Amy şi Peter fură azvârliți în sus, Peter ținându-se de cabluri, cu Amy în spatele lui precum

carapacea unei țestoase. Cinci etaje, zece, cincisprezece. Contragreutatea liftului trecu în goană pe lângă ei. Ce avea să se întâmple când ajungeau la capăt? Aveau să iasă prin acoperiş direct în spațiu?

Brusc, întreaga cabină se cutremură; contragreutatea ajunsese la fund. Tensiunea din cablu dispăru pe dată. Azvârlită în sus, Amy se trezi că se uită în jos la capătul puțului. Era singură, în aer, neprinsă de nimic. Trupul își încetini din viteză pe când se apropie de punctul culminant al ascensiunii ei şi, pentru o secundă, păru că se opreşte în aer. *O să cad,* se gândi ea. Cât de departe de pământ era. Avea să pice cu o sută cincizeci de kilometri la oră, poate chiar mai mult. *Cad.*

Un zgâlțâit; Peter, încă prins de cabluri, o apucase de încheietură. Îşi încordă picioarele, schimbându-şi centrul de greutate ca s-o poată balansa pe Amy în arcuri mai mari. Amy văzu ținta, o deschizătură din peretele puțului, nu mult sub ei.

O aruncă.

Ateriză pe podea şi se rostogoli până când se opri. Erau încă în interiorul norului de praf. Adrenalina ascensiunii lor îi ascuțise gândurile. Totul se contura într-o imagine fină, aproape granulară. Se târî până la margine şi se uită în jos, în hăul amețitor de gol.

Fanning se cățăra pe cealaltă parte a clădirii.

Aerul vibra din cauza unui răget de proporții titanice. Clădirea de vizavi, de pe 43rd Street începu să se surpe, ca un om ce cădea în genunchi. Podeaua de sub Amy începu să se zgâlțâie. Tremurul se accentuă; sunete metalice răsunau acum de-a lungul structurii pe măsură ce podeaua se apleca periculos de mult înspre stradă. Obiecte de tot felul – unelte ruginite, mese de dulgherie, bucăți de rigips umflate de umezeală, o găleată de cuie – trecură pe lângă ea şi căzură în abis. Stătea întinsă pe burtă, lipită de podea. Unghiul creştea. Alunecă, mâinile şi picioarele îşi pierdeau tracțiunea, gravitația cerându-şi drepturile…

— Peter, ajutor!

Presiunea dulce a mâinii lui pe brațul ei trăgând-o înapoi; stătea şi el pe burtă, capetele lor abia atingându-se. Podeaua se înclină încă o dată, şi totuşi, el o ținu, proptindu-se în beton cu degetele mari de la picioare. Adunându-şi forțele, o trase departe de margine.

— Aha! făcu Fanning, care apăru de după buza prăpăstiei. Aici erați!

Michael auzi un zgomot metalic slab venind dinspre coridor – sunetul umeraşelor lovindu-se unul de altul pe bară. Urmă o perioadă scurtă de linişte; urma sângelui său intersectând diversele holuri sau dublându-se, îi nedumerise pentru o clipă. Întârzierea era chinuitoare. Dacă ar fi putut să-şi piardă cunoştința. Dimpotrivă, însă, se simțea mai vioi ca niciodată.

Poate ar trebui să facă un zgomot. Să strige la ei, ca să termine odată cu toată tărăşenia. *Hei, idioților, aici sunt! Veniți să mă prindeți!*

Ce loc stupid şi arbitrar în care să mori! Nu se gândise vreodată că o să moară în pat; nu era genul ăla de lume şi el nu era genul ăla de persoană. Dar o bucătărie afurisită? O bucătărie?

Nici nu se punea problema să se ridice în picioare. Însă putea ajunge la marginea cuptorului. Îl cuprinse amețeala pe când se puse şovăitor în genunchi; întinzându-se înainte, apucă tigaia. Trase un scuipat pe fundul ei şi şterse metalul cu marginea cămăşii. Reflexia lui era nedesluşită şi lipsită de detalii, mai degrabă un contur al unei fețe omeneşti decât chipul unei persoane anume, însă era tot ce avea.

Zgomotul se apropia.

O luară la fugă pe scări. Două etaje mai sus şi ajunseră pe acoperiş. Norul de praf era mai dens ca oricând, deşi, în partea de vest, cerul era mai senin, un soare slab, dar vizibil, făcându-şi simțită prezența.

Trebuiau să ajungă mai sus. Trebuiau să urce deasupra norului.

Amy ridică privirea. Baza macaralei se zgâlțâia precum gâtul unei păsări care ciuguleşte. Un cablu lung se bălăngănea, prins de vârful ei. O scară din interiorul brațului ducea până în vârf.

Începură să urce. Unde era Fanning? Îi urmărea de undeva, fără îndoială – distrându-se pe seama lor, alegându-şi momentul.

Se cățărară până sus. Bălăngănitul devenea din ce în ce mai puternic. Macaraua era tot mai instabilă, părând că în orice moment avea să se desprindă de clădire. Încă se aflau în interiorul norului. La orizont, centrul oraşului Manhattan era o ruină fumegândă, distrugerea continuând să se răspândească din epicentrul acestuia. Un bubuit, un nor, încă o clădire prăbuşindu-se. Goluri mari rămăseseră acolo unde cândva fuseseră blocuri.

— Hei, voi de-colo!

Fanning era la jumătatea brațului. Apucându-se de bară cu o mână, se întinse în afară şi le făcu semn din mână cu o veselie încrezătoare:

— Nu vă faceți griji, vin şi eu numaidecât!

O pasarelă îngustă ducea până la capătul brațului. Amy se târî de-a lungul ei, urmată de Peter. Brațul se legăna în sus şi în jos. Ea îşi ținea privirea ațintită înainte; nu îndrăznea să se uite în hău. Până şi o privire fugară ar fi paralizat-o de frică.

Ajunseră la capăt; nu mai aveau unde să se ducă.

— *La naiba,* ce-mi place cum se vede!

Fanning ajunsese în vârful macaralei, iar acum se afla la cincisprezece metri în spatele lor. Cu spatele arcuit, cu pieptul în afară, îşi plimba privirea de-a lungul oraşului în ruine.

— Chiar ai făcut-o de oaie. Ca locuitor al New Yorkului, trebuie să mărturisesc că asta îmi trezeşte nişte amintiri tare neplăcute.

Brusc, o căldură neaşteptată cuprinse obrajii lui Amy. Se uită la stânga ei, dincolo de 5th Avenue. Fațada de sticlă a

clădirii de vizavi strălucea într-o lumină portocalie. Ceea ce nu avea nicio logică; clădirea era cu fața spre est, în partea opusă față de soare. Lumina, îşi dădu ea seama, era o reflexie.

Fanning scoase un oftat:

— Ei bine, din câte văd eu, am ajuns la capăt de linie. Ți-aş cere să te dai la o parte, Peter, dar se pare că nu prea asculți.

Mişcarea violentă a macaralei se înteți. Dedesubt, lanțul prins de ea se legăna ca un pendul. Strălucirea reflectată în sticlă devenea din ce în ce mai intensă. De unde venea lumina?

— Ce spui? Poate vă luați frumuşel de mână şi vă aruncați în gol, ce ziceți? Aş aştepta bucuros.

O sclipire intensă. O rază de soare puternică, răzbătând din coroana de oțel de pe Chrysler Building, pătrunsese prin norul dens.

Îl izbi pe Fanning direct în față.

Deodată, macaraua se desprinse de clădire. Şuruburile care țineau corpul ei de grinzile exterioare cedau. Cu un geamăt prelung, brațul începu să se aplece spre 5th Avenue, la început lent, apoi din ce în ce mai repede. Macaraua se înclina de la bază. Se mişca atât în jos, cât şi în lateral, brațul ei căzând ca un ciocan spre turnul de sticlă de peste stradă. Avea să străpungă clădirea într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade, ca o țepuşă.

O, te rog! îşi spuse Amy, ținându-se strâns de marginea pasarelei. *Fă-o să se oprească.*

În jurul lor, sticla explodă în mii de fărâme.

Viralii nu părură să intre, cât să apară pe neaşteptate în încăpere. Primul dintre ei, masculul alfa, sări direct peste masă, aterizând în fața lui. Michael îi vârî tigaia sub nas.

Acesta încremeni.

Ceilalți doi se arătară nedumeriți, neştiind ce să facă. Era exact ce sperase Michael; rupsese lanțul de comandă.

Mişcă tigaia într-o parte; viralul o urmări cu privirea. Descoperirea aceasta l-ar fi intrigat, dacă nu ar fi fost atât de îngrozit. Abia îndrăznind să mai respire, Michael trase uşor tigaia spre el. Viralul o urmă supus; părea ca într-o trasă. Centimetru cu centimetru, distanța dintre ei se micşoră. Michael mută tigaia spre dreapta, făcându-l pe viral să-şi întoarcă fața.

Un cuțit rupt, îşi spuse Mihael. *Ar fi bine să-mi iasă.*

Lovi.

Capătul brațului macaralei străpunse turnul de sticlă în partea de nord-vest a intersecției străzilor 43rd şi 5th, la etajul treizeci şi doi. Atât de mare fu forța impactului, încât îşi continuă căderea încă două etaje, pătrunzând totodată din ce în ce mai adânc în interiorul structurii. Se opri apoi într-o poziție de precară stabilitate, macaraua şi brațul ei fiind laturile superioare ale unui triunghi isoscel suspendat la o sută de metri deasupra străzii.

Amy îşi veni în simțiri, amintindu-şi doar o parte din ultimele evenimente: senzația unei căderi nebuneşti, culminând cu un haos atât de complet, încât mintea ei nu reuşea să-l descifreze. Zăcea pe podea, cu trupul contorsionat, cu genunchii ridicați, iar brațul stâng întins peste cap. În fața ei se distingea o zonă de lumină, vânt şi praf învolburat, care, după o clipă, se dovedi a fi o gaură imensă în laterala clădirii. La stânga ei, capătul brațului alunecă înspre podea, legănându-se dintr-o parte în alta cu un scârțâit metalic. Aerul era de altfel ciudat de încremenit. Sub ea simțea ceva tare şi voluminos: lanțul. Încă era prins de vârful brațului. Era de-a dreptul uimită că supraviețuise, că era încă în viață. Era singurul lucru pe care îl simțea. Pe când se răsucea pe burtă, centrul ei de gravitație, dat peste cap de prelunga cădere în gol, se întoarse amețitor înăuntrul ei. Cu toate acestea, reuşi să se ridice în patru labe şi să se târască până la capătul brațului.

Peter zăcea cu fața în jos pe pasarelă. La prima vedere, nu părea să mai fie în viață. Era sânge peste tot, iar gâtul îi

era întors într-un unghi nefiresc. Un braț îi atârna peste margine. Dar când Amy se aplecă înainte, strigându-l pe nume, observă o slabă mişcare respiratorie, urmată de un zvâcnet al mâinii ieşite în afară.

— Vin! strigă ea. Vin după tine! Rezistă!

Nu avea mult timp la dispoziție; starea şi aşa nesigură de echilibru a macaralei nu avea să dureze mult. Chestia putea în orice clipă să alunece şi să cadă peste strada de dedesubt. Îngenunchind pe pasarelă, Amy îşi strecură palmele pe sub umerii lui Peter. Răsufla greu; broboane de transpirație i se prelingeau în gură şi în ochi. După o serie de smucituri, reuşi să-l tragă până la capătul brațului şi să-l aşeze pe podea.

Îl întoarse pe spate. Trupul îi părea complet inert, şi totuşi, avea ochii deschişi. Amy îi cuprinse bărbia cu mâinile, făcându-l s-o privească. Limba i se zvârcoli în spatele dinților, scoțând un sunet înăbuşit; încerca să vorbească.

— Eşti rănit, îi spuse ea. Nu încerca să vorbeşti.

Muşchii feței lui se încordară. Căscă ochii mari. Ea îşi dădu atunci seama că nu se uită la ea, ci dincolo de ea.

Un singur cuvânt, ultimul din viața lui, se desprinse de pe buzele lui Peter:

— *Fanning.*

Capătul rupt al cuțitului de unt se împlântă în ochiul creaturii, făcând să țâşnească un lichid albicios. Michael încercă să reziste, însă metalul îi alunecă dintre degete în timp ce creatura scoase un sunet ascuțit şi se împletici înapoi, cu lama încă înfiptă în el. Lui Michael nu-i mai rămăsese acum decât tigaia. Pe când cel de-al doilea se repezi spre el, o ridică, lovind cât de tare putu drept în țeasta creaturii. Căzu, cu spatele încă sprijinit de perete. Ridică tigaia în dreptul feței.

Viralul o azvârli cât colo.

Michael se rostogoli pe burtă şi îşi îngropă fața în mâini.

Urlând de furie, Fanning se repezi spre ea. O clipă de confuzie, ca apoi să se trezească pe spate, cu Fanning deasupra ei, încleştându-i gâtul cu ghearele lui. Pielea feței îi era înnegrită şi uşor arsă, carnea despicându-i-se în şănțulețe lungi şi încrețite ce scoteau la iveală muşchii de dedesubt; nu mai avea buze, ceea ce îi prefăcea gura într-un rânjet scheletic de dinți dezgoliți. Bucăți de material umed şi ațos îi atârnau din găvanele ochilor; orbitele care îi plesniseră. Încerca să respire, însă aerul se încăpățâna să treacă de nodul din gâtul ei. Stropi de scuipat zburau din gura lui Fanning în ochii ei. Îl lovea cu mâinile peste brațe şi peste față, însă încercările ei erau slabe şi zadarnice. Podeaua se cutremură; macaraua începea să alunece. Vederea i se diminua ca un tunel care se strânge în jurul ei. Renunță la luptă şi se apucă să pipăie podeaua cu mâinile. E orb, îşi spuse. Nu vede ce faci. Zgâlțâitul devenea din ce în ce mai puternic; cu un scrâşnet de metal contorsionat, brațul țâşni în sus.

Aici era, în mâna ei! Dăduse de lanț.

Pe când îl petrecea după gâtul lui Fanning, chipul şi corpul acestuia tresăriră; Amy simți pentru o secundă cum presiunea din gâtul ei scade. Brațul începuse să se depărteze de clădire. Formă degrabă o a doua buclă, pe care o aruncă peste capul lui.

Fanning îi dădu drumul şi se ridică în picioare. Îşi duse o mână bâjbâindă la gât. Lațul se strângea.

— Du-te la ea! îi spuse Amy.

El nu scoase niciun sunet. Părăsi această lume într-o clipită. Într-o secundă era acolo, în următoarea dispăru, absorbit în vârtejul de praf, trupul lui alăturându-se astfel cenuşii oraşului de odinioară.

Totul se sfârşi apoi.

Michael aşteptă multă vreme. Liniştea părea o capcană. Însă, pe măsură ce secundele treceau şi nu se întâmpla nimic, îşi dădu seama că se schimbase ceva. De jur

împrejurul lui, era o tăcere adâncă, de parcă ar fi fost singur în încăpere.

Îşi descoperi ochii şi privi.

Viralii erau morți. Cel pe care îl lovise cu tigaia zăcea acum la picioarele lui, ghemuit în poziția fetusului. Ceilalți doi se aflau în cealaltă parte a încăperii, într-o poziție asemănătoare – chiar şi cel cu cuțitul în ochi, din care încă ieşea un fluid sângeriu. Era ceva nevinovat la poziția lor, ca şi cum, copleşiți brusc de o extenuare neaşteptată, se aşezaseră pe podea şi se puseseră să doarmă.

Se ajută de cuptor să se ridice în picioare şi şchiopătă până în hol, luându-se după urmele propriului sânge. Luă o eşarfă de pe unul dintre umeraşe, îşi bandajă la loc piciorul şi se aventură afară. Era aproape pe înserat, soarele, răzbătând prin praf, inunda norii de culoare. Îşi croi drum spre est, către Lafayette Street, apoi o luă spre nord. Abia după ce mai trecu de o stradă îşi dădu seama ce se întâmplase de fapt.

Viralii zăceau pretutindeni. Pe trotuare. Pe străzi. Pe capota vechilor maşini. Toți în aceeaşi poziție fetală, ghemuiți ca nişte copii în pătuțurile lor, istoviți după o zi lungă. O privelişte nu atât a morții, cât a unei odihne colective. Trupurile lor, întocmai ca oraşul din care făcuseră parte pentru atâta amar de vreme, se prefăcură în scrum. Era o scenă de toată frumusețea. O frumusețe imensă, tristă, jovială, prea grea ca să poată fi cuprinsă cu mintea. Se împletici înainte. În centru, vuietul distrugerii persista. Ba chiar avea să continue pentru luni, ani, chiar secole la rând, până când marele oraş avea să fie înghițit de ape. Însă momentan, Michael înainta printre cadavre, în jur domnind o tăcere infinită, lumea adâncită în recunoaştere, trecutul fiind ținut în palmele făcute căuş ale timpului.

Iar Michael Fisher făcu singurul lucru la care se putu gândi. Căzu în genunchi şi izbucni în plâns.

Peter murea.

Amy simțea cum spiritul îl părăsea; Fanning îl părăsea. Avea ochii deschişi, totuşi, lumina lui interioară pălea. Curând, nu avea să mai fie.

Nu mă părăsi! Ea îi luă mâna şi o duse la obrazul ei; pielea lui era din ce în ce mai rece. Muşchii de pe chipul lui se destinseră de moarte. Te rog, îi spuse ea, cutremurată de un suspin, *nu mă lăsa singură!*

Venise timpul să-l lase să plece, să-şi ia adio de la el, cu toate că un asemenea gând era de neîndurat; nu putea fi acceptat. Posibil să fi fost o cale. Cel mai grav act dintre toate – o trădare chiar. Preț de o clipă avu senzația că-şi ieşise din trup, urmărindu-se din afară pe când lua un ciob de pe podea şi îşi cresta podul palmei. Sângele țâşni numaidecât din rană, formând o băltoacă stacojie. Luă mâna lui Peter şi făcu la fel şi cu a lui. O clipă de şovăire, apoi îşi uni mâna cu a lui, amestecându-şi degetele printre ale lui. Simți o zvâcnire uşoară cu o presiune crescândă; Peter o strânse ușor.

Ea închise ochii.

XII. PUSTIUL DE DINCOLO

„Deși-n negură apune, sufletul pe-o rază urcă;
Stelele iubit-am foarte, nu mă tem acum de noapte.“
Sarah William – *Bătrânul astronom către elevul său*

83

În punctul cel mai înalt din Central Park, departe de distrugere, Amy şi Michael îşi ridicară tabăra. Le luase aproape o săptămână să se găsească; centrul insulei era blocat de un munte impenetrabil de resturi. În dimineața celei de-a şasea zile, Amy îl auzise strigând. Michael ieşise dintre dărâmături, o siluetă fantomatică, plină din cap până în picioare de cenuşă. La acel moment, Amy ştia că Alicia

nu mai era; prezența ei, spiritul ei, nu se mai afla nicăieri pe această lume. Totuşi, când Michael îi povesti ce se întâmplase, realitatea o izbi din plin. Se aşeză pe pământ şi începu să plângă.

— Şi Peter? întrebă Michael timid.

Fără să ridice privirea, Amy clătină din cap.

— Nu.

Rămaseră acolo vreme de trei săptămâni ca să se odihnească şi să adune provizii. Michael îşi recăpătă treptat puterile. Împreună, construiră o mică afumătoare şi puseră capcane pentru vânat mic. Prin parc, pe alocuri, dădură peste o varietate de plante comestibile, ba chiar şi peste nişte meri, doldora de fructe zemoase. Michael îşi făcea griji că apa din rezervoare să nu se fi amestecat cu cea de mare, însă nu era aşa; recuperară filtrul de apă de pe Nautilus ca s-o curețe de impurități. Din când în când, mai auzeau câte o clădire prăbuşindu-se, urmată de o linişte care părea că se adânceşte cumva după aceea. La început, acest lucru îi nelinişti, însă în cele din urmă, zgomotul deveni unul obişnuit, nimic de luat în seamă.

Zilele erau lungi, soarele ardea. Într-o dimineață devreme, se treziră în bubuitul unui tunet. O serie de furtuni se abătu asupra orașului. Când, în cele din urmă, soarele reapăru, aerul se simțea diferit. O prospețime scânteietoare se aşternuse peste parc, frunzele copacilor fiind acum curățate de praf.

În ultima lor noapte, Michael scoase sticla de whisky. O găsise într-o clădire de apartamente pe când se dusese să caute unelte şi haine. Era sigilată, sticla fiind acoperită cu un strat atât de gros de praf, încât ai fi zis că e un strat de pământ. Stând lângă foc, Michael fu primul care să-l încerce. „Pentru prietenii care nu sunt lângă noi“, spuse el, ridicând sticla şi trăgând o duşcă prelungă. Îl dădu pe gât, apoi începu să tuşească, având totodată pe chip un zâmbet triumfător.

— O, o să-ți placă! şuieră el, întinzându-i sticla.

Amy luă o sorbitură, ca să vadă cum e, apoi, întocmai ca Michael, îşi dădu capul pe spate şi lăsă whisky-ul să-i umple gura. Un gust bogat, parfumat îi înflori pe limbă, inundându-i sinusurile cu o căldură plăcută.

Michael o privi întrebător, cu sprâncenele ridicate.

— Mai bine o iei mai uşor, o avertiză el. Bei un scotch vechi de o sută douăzeci de ani.

Ea mai luă o gură, savurându-i mai pe îndelete aroma.

— Are gust de… trecut, spuse ea.

De dimineață, strânseră tabăra şi porniră spre sud, prin parc, apoi pe 8th Avenue. La marginea apei, încărcară pe *Nautilus* ultimele provizii găsite de Michael. Mai întâi, avea să se ducă în Florida, unde să refacă stocul, apoi avea să facă un ocol uriaş până pe coasta Braziliei, înconjurând uscatul până când va ajunge la strâmtoarea Magellan. Odată trecut de ea, o ultimă oprire pentru odihnă şi realimentare, ca mai apoi să pornească spre Pacificul de Sud.

— Eşti sigur că poți să-i găseşti? întrebă Amy.

El ridică indiferent din umeri, deşi amândoi înțelegeau pericolul la care se expuneau.

— După tot ce s-a întâmplat, cât de greu poate fi? Se opri, îi aruncă o privire, apoi continuă prevăzător. Ştiu că nu crezi că poți veni cu mine…

— Nu pot, Michael.

El încercă să-şi găsească cuvintele.

— Dar… cum o să te descurci? De una singură?

Amy nu avea un răspuns, cel puțin nu unul care să aibă sens pentru el.

— Va trebui să mă descurc.

Văzându-i expresia tristă de pe chip, adăugă:

— O să fiu bine, Michael.

Căzuseră de acord că o despărțire rapidă era cea mai bună soluție. Şi totuşi, când sosi clipa despărțirii, acest

lucru nu păru numai prostesc, ci şi imposibil. Se îmbrăţişară, rămânând aşa pentru multă vreme.

— Te-a iubit, să ştii, îi spuse Amy.

El începu să plângă încetişor; amândoi plângeau. El clătină din cap:

— Nu ştiam asta.

— Poate nu aşa cum voiai tu. Dar te-a iubit cum a ştiut mai bine.

Amy se trase puţin înapoi şi îi puse o mână pe obraz:

— Să nu uiţi asta, Michael.

Se despărţiră. Michael se urcă în carlingă; Amy se depărtă de ţărm. Vela se desfăcu zgomotos, iar barca porni. Michael îi mai făcu o dată cu mâna de la pupă; Amy îi răspunse cu acelaşi gest. *Dumnezeu să te binecuvânteze şi să te ţină în paza Lui, Michael Fisher!* Îl urmări cu privirea până când se pierdu în larg.

Îşi puse rucsacul în spate şi porni spre nord. Când ajunse în dreptul podului, era deja după-amiază. Un soare puternic de vară se oglindea strălucitor pe suprafaţa apei. Îşi croi drum până pe cealaltă parte, unde se opri ca să bea şi să mănânce, apoi îşi luă încă o dată în spate rucsacul şi îşi continuă călătoria.

Utah era încă la luni depărtare de mers.

De la postul de observaţie de pe Empire State Bulding – una dintre ultimele clădiri rămase intacte între Gara Centrală şi mare – Alicia urmărea cum *Nautilus* înaintează în josul râului Hudson.

Îi luase aproape două zile ca să urce. Două sute patru scări, cufundante aproape în întregime în întuneric, un urcuş agonizant în cârja ei improvizată şi, când durerea devenea prea mare, urca în mâini şi în genunchi. Ore bune, făcuse popas pe diferite paliere, inspirând şi expirând adânc, întrebându-se dacă mai putea să continue. Avea trupul frânt, terminat. În acele locuri nu mai simţea nicio durere, ci doar o amorţeală continuă. Una câte una, luminile vieţii începeau să se stingă înăuntrul ei.

Însă mintea, gândurile, erau numai ale ei. Nu ale lui Fanning, nu ale lui Amy. Nu îşi aducea aminte cum scăpase din tunel; cumva, ajunsese la suprafață. Restul erau doar fragmente, frânturi. Îşi amintea chipul lui Michael, lumina soarelui bătându-i din spate şi mâna lui întinzându-se spre ea; apa izbind-o, cu puterea ei de nemăsurat, mare cât a unei planete; cum o părăsise voința, trupul fiindu-i luat de ape; prima gură de apă, luată involuntar, care o făcu să se înece, pe când gâtlejul i se deschidea instinctiv ca să ia pentru a doua oară aer, apa pătrunzându-i adânc în plămâni; durerea, apoi o alinare binecuvântată a durerii; sentimentul dispersării, trupul şi gândurile pierzându-şi caracterul distinct, întocmai ca un semnal radio care iese din raza de acoperire; apoi, absolut nimic.

Se trezise în cele mai ciudate circumstanțe. Stătea pe o bancă; de jur împrejurul ei, un părculeț de copaci crescuți peste măsură şi un teren de joacă năpădit de iarbă înaltă şi de buruieni. Treptat, îşi reveni în simțiri. Dâmburi uriaşe de resturi înconjurau perimetrul, deşi parcul însuşi rămăsese ca printr-o minune neatins. Soarele apusese; păsările ciripeau printre copaci, un sunet paşnic. Hainele îi erau leoarcă şi în gură avea gust de sare. Simțea ca şi cum între întâmplările de care îşi aducea aminte şi situația ei prezentă era un fel de prăpastie temporală, într-o liniște întru totul anacronică, cum nu mai trăise vreodată. Se întreba, oarecum fără prea mare tragere de inimă, dacă era moartă – dacă nu care cumva era o fantomă. Dar, când încercă să se ridice în picioare şi tot corpul îi fu străfulgerat de durere, ştiu că nu era cazul de aşa ceva; cu siguranță că, în moarte, senzațiile corporale ar fi fost întru totul absente.

Atunci îşi dădu seama. Virusul dispăruse.

Nu se transformase, aşa cum făcuse în cazul lui Fanning şi al lui Amy, redându-le înfățişarea omenească, dar neatingându-se de celelalte trăsături. Însă virusul nu mai

era prezent pe nicăieri înăuntrul ei. Cumva, apa îl omorâse, retrezind-o pe ea la viață.

Cum era posibil? S-o fi mințit Fanning? Scotocindu-şi însă prin memorie, îşi dădu seama că nu-i spusese niciodată, în atât de multe cuvinte, că apa nu avea s-o omoare, de vreme ce nu era nici viral, nici om pe deplin, ci puțin din amândouă. Poate că el bănuise adevărul sau poate că, pur şi simplu, nu ştiuse. Ce ironie! Se aruncase de la bordul lui *Bergensfjord* cu gând să se omoare, şi totuşi, apa fusese, în cele din urmă, salvarea ei.

Să fie în viață! Să miroasă, să audă şi să simtă gustul unei lumi aşa cum era normal! Să fie în sfârşit singură în mintea ei! Se bucura de senzație ca de cel mai pur aer. Cât de minunat, cât de uimitor şi de neaşteptat! Să fie pur şi simplu o persoană *obişnuită* din nou!

Fanning era mort. Acest lucru îl spusese mai întâi ruina oraşului, apoi cadavrele, ghemuite şi prefăcute în țărână. Se adăposti într-o bodegă distrusă. Poate că prietenii ei o căutau; sau poate că nu, crezând-o moartă. În dimineața celei de-a doua zile, auzi pe cineva strigând. Era Michael. „Hei!“ Glasul îi răsuna de-a lungul străzilor cufundate în tăcere. „Hei! E cineva aici?“ *Michael!* răspunse ea. *Vino după mine! Sunt aici!* Însă abia pe urmă îşi dădu seama că nu rostise cu voce tare aceste vorbe.

Era tare ciudat. De ce nu strigase după el? Ce era cu impulsul acesta de a rămâne tăcută? De ce nu-i spunea unde se află? Strigătele lui se depărtară, apoi se pierdură de tot.

Aşteptă să priceapă înțelesul acestui episod, aşa încât să poată formula un plan. Zilele treceau. Când ploua, scotea nişte oale în afara prăvăliei ca să adune apa de ploaie şi astfel îşi potolea setea, deşi nu avea nici mâncare, nici mijloace ca să şi-o procure, un aspect care părea straniu de lipsit de importantă; căci nu-i era foame deloc. Dormea mult: nopți întregi, ba chiar şi zile. Cădea în stări lungi de inconştiență, în care avea vise de o fascinantă intensitate

emoțională şi senzorială. Uneori, era doar o fetiță, stând în afara zidurilor Coloniei. Alteori, era o tânără, stând de pază cu arbaleta şi cu lamele ei. Îl visă pe Peter. O visă pe Amy. Îl visă pe Michael. Îi visă pe Sara, pe Hollis şi pe Greer şi, destul de des, pe minunatul ei Soldat. Zile în şir, se derulau dinaintea ochilor nenumărate episoade din viața ei.

Însă cel mai bun vis dintre toate era acela cu Rose.

Începea într-o pădure – cețoasă, întunecată, întocmai ca un codru din poveştile pentru copii. Vâna. Păşea atent, aproape pe nesimțite, înaintând pe sub coroanele dese ale pomilor, cu arcul pregătit. De peste tot răzbăteau tot felul de sunete slabe şi de mişcări ale micilor animale de prin tufişuri, cu toate că cele mari se lăsau aşteptate. Cât de curând, identifică sursa câte unui sunet anume – trosnetul unei crenguțe, foşnetul frunzelor uscate – care veneau de undeva din spate sau din lateral, ca şi cum locuitorii pădurii se jucau cu ea şi nu alta.

Dădu într-o zonă de dealuri cu păşuni înverzite. Soarele apusese, însă întunericul nu se lăsase încă. Pe măsură ce înainta, iarba devenea din ce în ce mai înaltă. Îi ajunse până la talie, apoi până la piept. Lumina – slabă, cu o lucire uşoară – rămânea uniformă şi părea să nu aibă o sursă anume. De undeva de deasupra ei, auzi un alt sunet. Era un râset. Un râset vesel şi contagios al unei fetițe. *Rose!* strigă ea, căci ştia instinctiv că vocea îi aparținea fiicei ei. *Rose, unde eşti?* Goni înainte. Iarba o biciuia peste față şi ochi. Inima îi fu cuprinsă de disperare. *Rose, nu te văd! Ajută-mă să te găsesc!*

— Sunt aici, mami!

— Unde?

Alicia zări o mişcare, chiar în față, la dreapta. O străfulgerare de păr roşu.

— Aici! o necăjea fetița.

Râdea, jucându-se un joc.

— Nu mă vezi? Sunt chiar aici!

Alicia se repezea spre ea. Dar, asemenea animalelor din pădure, fiica ei părea să fie peste tot şi nicăieri, strigătele ei răzbătând parcă din toate direcțiile.

— Aici sunt! gângurea Rose. Încearcă să mă găseşti!

— Aşteaptă-mă!

— Vino după mine, mami!

Brusc, iarba dispăru. Alicia se trezi pe un drum prăfuit, care urca spre culmea unui deal mai mic.

— Rose!

Niciun răspuns.

— Rose!

Drumul o îmbia să meargă înainte. Tot mergând, începu să ia aminte la peisajul înconjurător, ori cel puțin la ce fel de loc era acela. Era dincolo de lumea cunoscută ei, şi totuşi, o parte din ea, o realitate ascunsă, putea fi zărită cu coada ochiului, dar în care nu puteai niciodată pătrunde în timpul vieții. Cu fiecare pas, neliniştea îi dispărea. Era ca şi cum o putere invizibilă, întru totul binevoitoare, o ghida. Pe măsură ce urca dealul, auzi, încă o dată, melodia îndepărtată şi veselă a râsetului fiicei ei.

— Vino la mine, mami! îngâna ea. Vino la mine!

Ajunse în vârful movilei.

Atunci Alicia se trezi. Ce o aştepta în valea de dincolo de vârful dealului nu-i fu dat să vadă, deşi bănuia cam ce era, aşa cum ştia şi înțelesul celorlalte vise, cele despre Peter, Amy, Michael şi toți ceilalți pe care îi iubise şi de care fusese iubită la rândul ei.

Îşi lua la revedere.

Veni o noapte în care Alicia nu mai visă deloc. Se trezi cu un sentiment de plenitudine. Îndeplinise tot ce-i fusese dat să facă; lucrarea vieții ei era acum completă.

Cu cârja făcută dintr-o bucată de lemn îşi croi drum printre dărâmături, trei străzi la nord şi una la vest. Chiar şi pe distanța asta scurtă, se trezi că îşi pierde suflul din cauza durerii. Era în toiul dimineții când îşi începu ascensiunea; până la căderea nopții ajunsese la etajul

cincizeci şi şapte. Apa aproape i se terminase. Dormise pe podeaua unei încăperi cu ferestre, aşa încât să nu o trezească lumina soarelui, iar în zori îşi continuă urcuşul.

Era oare o coincidență faptul că, în aceeaşi dimineață, Michael ridicase şi el pânzele? Alicia prefera să creadă că nu era. Prefera să creadă că *Nautilus,* care se îndepărta cu vântul la pupă, era un semn anume pentru ea. Oare Michael o simțea? Simțea el , în vreun fel, că ea îl observă de undeva de sus. Cu neputință, şi totuşi Aliciei îi plăcea să creadă că da – că s-ar putea uita pe neaşteptate în sus, ca atins de o briză pornită pe nepusă masă. *Nautilus* se depărtă de port, înaintând în larg. Soarele strălucea pe suprafața apei. Ținându-se strâns de balustradă, Alicia urmărea cu privirea cum micuța formă devenea din ce în ce mai minusculă, până ce dispăru. *Dintre toți oamenii, Michael*, se gândi ea. Şi totuşi, el fusese acela. El fusese cel care o salvase.

Un gard înalt, curbat de la vârf spre interior, fixat la capătul balustradei, formase cândva baricada din jurul perimetrului platformei; rămăseseră în picioare multe secțiuni, dar nu toate. Alicia îşi păstrase puțină apă, pe care o bău acum. Cât de dulce era apa de ploaie! Fu încercată de un simțământ profund de interconectare cu toate lucrurile, cu eternele urcuşuri şi coborâşuri ale vieții – cum apa, care provenea din mare, se ridicase, se adunase în nori şi coborâse din cer sub formă de ploaie, ca să fie adunată în oalele puse de ea. Iar acum devenise parte din ea.

Alicia stătea pe balustradă. Dedesubt, în exterior, se găsea un prag. Îşi răsuci trupul, folosindu-se de mâini ca să-şi treacă picioarele neascultătoare peste balustradă. Cu spatele la clădire, înaintă doar câțiva centimetri pe beton, până când ajunse pe acel prag. Cum reuşeau unii? Cum reuşeau să-şi ia adio de la lume? Trase aer adânc în piept şi îl scoase afară treptat. Îşi dădu seama că plângea. Nu de tristețe – nu, nu de asta – deşi lacrimile nu păreau străine

de tristețe. Erau lacrimi şi de tristețe şi de bucurie, pentru tot ce s-a întâmplat şi s-a sfârşit.

Draga mea Rose.

Împingându-se în palme, se ridică în picioare. Un hău se căsca dinaintea ei; îşi îndreptă privirea spre cer.

Vin, Rose. O să fim împreună curând.

Unii ar fi putut spune că a căzut. Alții, că a zburat. Ambele erau corecte. Alicia Donadio – Alicia Cuțitelor, Noua Creatură, Căpitan al Pazei şi Soldat al Forțelor Expediționare – avea să moară după cum trăise.

La înălțime.

Se lăsa noaptea.

Amy era undeva prin New Jersey. Lăsase în urmă străzile principale, înaintând acum de-a lungul ținuturilor pustii. Îşi simțea brațele şi picioarele grele, cuprinse de o extenuare aproape plăcută. Pe măsură ce întunericul se instaura, îşi făcu tabăra pe un câmp plin cu licurici scânteietori, îşi mâncă cina şi se aşeză sub stele.

Vino la mine! spuse în sinea ei.

De jur împrejurul ei şi peste tot deasupra, luminițele cerului dansau necontenit. O lună plină se ridica îndrăzneață dintre copaci, ascuțind umbrele.

Te aştept. Te voi aştepta mereu. Vino la mine!

O tăcere adâncă; nici măcar aerul nu se clintea. Timpul se scurgea leneş. Apoi, întocmai ca o pană care o gâdilă pe dinăuntru, simți:

Amy!

La capătul celălalt al câmpului, printre coroanele copacilor, văzu şi auzi un foşnet; Peter se lăsă la pământ. Doar ce mâncase, o veveriță, un şoarece sau poate o păsăruică; îi simțea mulțumirea, satisfacția deplină a actului săvârşit, întocmai ca un val de căldură care-i inundă venele. Amy se ridică pe când el se apropia de ea, trecând printre licurici. Erau atât de mulți, era ca şi cum el – amândoi, de fapt – înotau împreună într-o mare de stele.

Amy! Vocea îi era o adiere blândă de vânt, un vânt al dorului, care-i purta numele. *Amy, Amy, Amy!*

Ridică mâna; Peter făcu întocmai. Distanța dintre ei se micşora. Degetele lor se împletiră, mâinile li se lăsară în jos, simțind pe palma ei presiunea dulce a palmei lui Peter.

Sunt...?

Ea încuviință din cap.

— Da.

Şi sunt... al tău? Îți aparțin?

Ea îi înțelese nedumerirea. Trauma era încă proaspătă, confuzia. Îşi încordă degetele, strângând palmele împreună şi menținându-i privirea.

— Tu eşti al meu şi eu sunt a ta. Aparținem unul altuia, tu şi cu mine.

O pauză, apoi:

Aparținem unul celuilalt. Tu eşti a mea şi eu sunt al tău.

— Da, Peter.

Peter. Rămase o clipă pe gânduri, apoi: Eu sunt Peter.

Ea îi prinse obrajii în palme.

— Da.

Eu sunt Peter Jaxon.

Ochii i se umplură de lacrimi. Noaptea cu lună plină era fantastic de încremenită, totul era ținut în suspendare, iar cei doi ca nişte actori pe o scenă cu aripi negre şi cu un singur reflector care să cadă asupra lor.

— Da, asta eşti tu. Tu eşti Peter al meu.

Şi tu eşti Amy a mea.

Pe când îşi croia drum spre vest – şi mulți ani mai târziu – el avea s-o viziteze astfel în fiecare noapte. Conversația avea să se repete de nenumărate ori, întocmai ca un cânt sau ca o rugăciune. Fiecare vizită avea să fie precum cea dintâi; la început, el nu-şi aducea aminte de nopțile trecute ori de evenimentele anterioare, ca şi cum ar fi fost o creatură nouă pe acest pământ, renăscută în fiecare noapte. Însă treptat, pe măsură ce anii se transformau în decenii, bărbatul dinăuntrul trupului – esența spiritului –

devenea din ce în ce mai puternic. Nu aveau să mai vorbească niciodată, deşi aveau să-şi spună multe, cuvintele curgând prin atingerea mâinilor lor, amândoi singuri printre stele.

Dar asta avea să se întâmple mai târziu. Acum, stând în câmpul de licurici, sub cerul de vară cu lună plină, el o întrebă:

Unde mergem?

Ea zâmbi printre lacrimi.

— Acasă, răspunse Amy. Peter al meu, dragostea mea. Mergem acasă.

Michael ieşise din port. Dincolo de balustradă, imaginea oraşului devenea din ce în ce mai îndepărtată. Momentul hotărâtor atârna numai de el. La sud, cum îi spusese lui Amy, sau într-o cu totul altă direcție?

Nici măcar nu se punea problema.

O îndreptă pe *Nautilus* către nord. Bătea un vânt slab, marea era calmă, de un verde blând. În următoarea după-amiază, înconjură Long Island, ieşind în largul mării. La trei zile după ce părăsise New Yorkul, făcu popas în Nantucket. Insula era incredibil de frumoasă, cu plaje lungi cu nisip alb şi cu valuri care se spărgeau la țărm. Nu păreau să fie clădiri pe nicăieri sau, cel puțin, din cât vedea el; toate urmele civilizației fuseseră şterse de valurile oceanului. La ancoră într-un golfuleț ferit, Michael îşi făcu ultimele calcule şi, în zori, ridică din nou pânzele.

Curând, oceanul se schimbă. Deveni din ce în ce mai întunecat, având o înfățişare solemnă. Ajunsese în zona sălbatică, departe de țărm. Nu simțea frică, ci curiozitate şi, dincolo de asta, un sentiment de dreptate plină de entuziasm. Barca lui, Nautilus, era zdravănă; avea vântul şi marea şi stelele drept călăuze. Spera să ajungă pe coasta Angliei în douăzeci şi trei de zile, deşi probabil că asta nu avea să se întâmple. Erau multe variabile la mijloc. Putea să îi ia o lună sau chiar mai mult; poate că avea să sfârşească în Franța sau în Spania. Dar nu conta.

Michael Fisher avea să afle ce anume era acolo.

84

Fanning deveni conştient de peisajul înconjurător treptat şi pe bucăţi. Mai întâi, simţi nisipul rece la picioare, senzaţie urmată de sunetul valurilor spărgându-se blând de malul liniştit. După un interval necunoscut de timp, îşi dădu seama şi de alte lucruri. Era noapte. Stelele împânzeau cerul de o întunecime ca de mătase, incredibil de adâncă. Aerul era rece şi încremenit, ca după o lungă zi ploioasă. Deasupra şi în spatele lui, pe o faleză abruptă invadată de iarbă-de-mare şi de pruni, erau case; faţadele lor albe străluceau uşor în lumina lunii, a cărei reflexie se ridica dinspre mare.

Începu să meargă. Tivul pantalonilor i se udase; părea că-şi rătăcise pantofii pe undeva ori că ajunsese aici fără ei. Nu avea nicio direcţie în minte, ci doar simţea nevoia să meargă. Natura neaşteptată a circumstanţei sale, senzaţia ei de elastică realitate, nu trezea deloc nelinişte în el. Dimpotrivă: totul părea liniştitor de inevitabil. Când încercă să-şi aducă aminte ceva din cele întâmplate înainte de a fi în locul ăsta, nu reuşi câtuşi de puţin. Ştia cine era, şi totuşi, trecutul lui părea lipsit de orice coerenţă narativă. Ştia că existase o perioadă când fusese copil. Şi totuşi, această perioadă a vieţii lui, ca a tuturora, nu rămăsese decât sub forma unei colecţii de impresii emoţionale şi senzoriale cu un aspect metaforic. De exemplu, mama şi tatăl lui locuiau în amintire nu ca nişte fiinţe individuale, ci ca un sentiment de căldură şi de siguranţă, ca atunci când stăteai ghemuit în cadă. Oraşul în care crescuse, al cărui nume nu şi-l amintea, nu era o unitate compactă de locuinţe şi de străzi, ci o imagine văzută printre picăturile de ploaie care cădeau peste frunzele văratice. Totul era foarte ciudat, nu tulburător, cât pur şi simplu neaşteptat, mai ales

că viața de adult îi părea aproape întru totul necunoscută. Ştia că fusese fericit, dar că avusese şi episoade de tristețe; şi că, pentru o vreme îndelungată, fusese foarte, foarte singur. Totuşi, când încercă să reconstruiască circumstanțele, nu putu să-şi amintească decât un ceasornic.

Multă vreme, cuprins de această stare generală plăcută a imposibilității de a-şi aminti, îşi croi drum de-a lungul bulevardului lat de nisip care mărginea apa. Luna, înălțându-se de la orizont, îşi încheiase ascensiunea. Valurile erau nespus de înalte, cerul nesfârşit. În cele din urmă, deveni conştient de prezența unei siluete în depărtare. O vreme, silueta nu păru să se apropie; apoi, cu claritatea unei lentile de telescop, distanța începu să se micşoreze.

Liz stătea pe nisip, cu brațele petrecute în jurul genunchilor şi cu privirea pierdută în larg. Purta o rochie albă dintr-un material diafan, uşoară ca o cămaşă de noapte; şi ea, la fel ca el, era desculță. Îşi amintea vag că i se întâmplase ceva, ceva tragic, deşi nu putea spune ce anume; plecase, asta era tot, iar acum se întorsese. Era fericit, foarte fericit să o vadă şi, deşi ea nu părea să-i fi observat prezența, simțea cumva că îl aşteaptă.

— Bună, Liz!

Ea ridică privirea spre el; în ochi i se reflecta lumina stelelor.

— Ia te uită! spuse ea, zâmbind. Chiar mă întrebam când o să ajungi. Ai ceva pentru mine?

Chiar avea. Ochelarii ei erau în mâna lui. Cât de ciudat.

— Poți să mi-i dai, te rog?

Ea luă ochelarii, îşi întoarse privirea înapoi spre apă, apoi îi puse la ochi.

— Gata, făcu ea, dând satisfăcută din cap, e mult mai bine acum. Nu vedeam nimic fără ei! Toată frumusețea asta era practic risipită pe mine, dacă vrei să ştii adevărul. Dar acum văd foarte bine.

— Unde suntem? întrebă el.

— De ce nu stai lângă mine?

El se așeză alături de ea pe nisip.

— E o întrebare nemaipomenită, reluă Liz. La plajă, ar fi răspunsul. Aici e o plajă.

— De cât timp eşti aici.

Ea îşi duse un deget la buze.

— Asta chiar e ciudat, acum câteva minute, cred că aş fi spus că sunt aici de ceva vreme. Dar acum, că ai venit şi tu, nu îmi mai pare atât de mult timp.

— Suntem doar noi?

— Dacă suntem doar noi? Da, cred că da. Făcu o pauză, o expresie năstruşnică apărându-i pe chip. Nu recunoşti nimic din toate astea, aşa-i? E în regulă; îți ia ceva să te obişnuieşti. Crede-mă, când am ajuns prima oară aici, habar n-aveam ce se petrece.

El aruncă o privire în jur. Era adevărat: mai fusese aici.

— Mereu m-am întrebat, continuă Liz, ce s-ar fi întâmplat dacă m-ai fi sărutat în noaptea aia. S-ar fi schimbat ceva în viețile noastre? Fireşte, poate că ai fi făcut-o, dacă nu aş fi băut eu atât de mult. Ce fraieră demnă de toată mila am fost! A fost numai vina mea de la bun început.

Îşi aminti pe dată. Plaja de lângă casa părinților ei din Cape Cod: acolo erau. Locul unde, acum multă vreme, lăsase o viață să treacă pe lângă el, nerostind cu glas tare ceea ce inima lui ştia deja.

— Cum de suntem... aici?

— Nu cred că asta e întrebarea.

— Dar care, atunci?

— Întrebarea e „De ce?“, Tim.

Îl privea absorbită, ca şi cum el ar fi fost bolnav, iar privirea ei era menită să-l aline. Îi luă mâna într-a ei, fără ca el să-şi dea măcar seama. Era caldă ca o ceaşcă de ceai.

— E în regulă, îi spuse ea încetişor. Poți să spui ce ai pe suflet acum.

Brusc, mintea lui păru să facă un salt. Îşi aminti totul. Trecutul năvăli înăuntrul lui complet. Văzu chipuri; retrăi zile; rememoră ceasul în care se născuse şi toate celelalte care îi urmară. Simțea că se sufocă; plămânii lui păreau că rămân fără aer.

— Asta e tot ce trebuie să faci, să-ți descarci sufletul.

Îl cuprinse în brațe. Tremura şi plângea cum nu mai plânsese în viața lui. Pentru toate durerile şi suferințele, toate lucrurile îngrozitoare pe care le săvârşise.

— Ți se iartă totul, dragul meu, dragostea mea. Ți se iartă totul, nu ai pierdut nimic. Tot ce ai iubit se va întoarce la tine. De asta a trebuit să vii aici.

El scoase un geamăt, cutremurându-se tot. Îşi înălță plânsul către cer. Valurile continuau să vină şi să se retragă în ritmul lor străvechi; stelele îşi revărsau lumina primordială asupra lui.

Sunt aici, spunea Liz, Liz a lui. S-a terminat, totul o să fie bine. *O, iubitule, sunt chiar aici.*

Dură ceva vreme. Câteva zile, câteva săptămâni, câțiva ani. Dar nu asta conta. Oricum avea să treacă într-o clipită, şi nici măcar atât. Toate lucrurile devin de domeniul trecutului, în afară de unul: dragostea.

XIII. MUNȚII ȘI STELELE

„Şi-aici ieșirăm spre-a vedea iar stele.“[18]
Dante Alighieri – *Divina Comedie* – *Infernul*

85

— Închide-l! spuse Lore.

Rand o privea cu chipul lipsit de orice expresie. Se aflau pe puntea de comandă – o căldură înăbuşitoare, aerul

vibrând în vuietul ritmic al motoarelor. Pieptul dezgolit şi lat al lui Rand lucea de sudoare.

— Eşti sigură?

Intraseră în ultimii cinci mii de litri de combustibil.

— Te rog, spuse Lore, nu mă contrazice. Nu e ca şi cum avem de ales.

Rand duse stația radio la gură.

— Asta a fost, domnilor. Reducem curentul. Weir, treci pe generatorul auxiliar – să rămână în funcțiune doar santinele, luminile şi desalinatoarele.

Un hârâit, apoi se auzi vocea lui Weir.

— Lore a spus asta?

— Da, ea a spus-o. E aici, de față.

O clipă de tăcere; huruitul motoarelor încetă, fiind înlocuit de un zumzet slab, electric. Deasupra lor, becurile pâlpâiră, se stinseră, apoi, ca şi cum avuseseră un moment de ezitare, se aprinseră din nou la viață.

— Deci, asta e? întrebă Rand. Am rămas fără curent în mijlocul mării?

Lore nu avea ce să-i răspundă.

— Îmi pare rău, nu ar fi trebuit să pun aşa problema.

Ea făcu un gest vag:

— Las-o baltă!

— Ştiu că ai făcut tot ce-ai putut. La fel ca toată lumea.

Ea nu avea ce să spună. Erau pe o grămadă de douăzeci de mii de tone de oțel, plutind în derivă.

Lore traversă nava până pe punte şi urcă scările dinspre cabina de comandă. Era dimineața celei de-a treizeci şi noua zile pe mare, iar soarele de la Ecuator deja ardea ca un furnal. Nu adia nicio pală de vânt; marea era perfect liniştită. Mulți dintre pasageri erau campați pe punte, ascunşi în umbra adăposturilor din pânză. Pe masa cu hărți erau coli de hârtie groasă pe care Lore îşi trecuse ultimele calcule. Curenții pe unde înconjurau Capul Horn aproape că îi opriseră de tot; înaintând cu toată viteza, abia avuseseră puterea să treacă mai departe, cu valuri uriaşe spărgându-

se peste punte, toată lumea vomitând neajutorată. Reuşiseră să treacă în cele din urmă, însă, zi după zi, pe când Lore observa cum combustibilul se împuținează, costul devenea dureros de evident. Renunțaseră la tot, aruncându-le în mare: pereți despărțitori, uşi, macaraua de încărcare. Orice ca să reducă din greutate, ca să mai înainteze o milă cu puținul combustibil pe care îl mai aveau. Dar tot nu fusese suficient. Le mai lipsea pentru cinci sute de mile.

Caleb intră în cabina de comandă. La fel ca Rand, şi el era la bustul gol, cu pielea de pe umeri şi de pe obraji arsă de soare.

— Ce se întâmplă? De ce ne-am oprit?

De la cârmă, Lore clătină din cap.

— Iisuse!

Preț de o clipă, păru buimac, apoi ridică privirea.

— Cât timp?

— Putem menține desalinatoarele în funcțiune o săptămână.

— Şi după aceea?

— Chiar nu ştiu, Caleb.

Simțea nevoia să stea jos. Se aşeză pe bancheta de lângă masa cu hărți.

— Oamenii o să-şi dea seama, Lore. Nu putem să închidem pur şi simplu motoarele şi să nu le spunem nimic.

— Şi ce ai vrea să le spun?

— Am putea minți.

— Uite o idee! De ce nu găseşti tu ceva?

Certitudinea ei că aveau să dea greş era copleşitoare; vorbise mult prea deschis.

— Scuze, nu meritai asta.

Caleb trase adânc aer în piept.

— E în regulă, am înțeles.

— Spune-le tuturor că e vorba de o reparație minoră, nimic pentru care să-şi facă griji, spuse Lore. Ar trebui să câştigăm astfel o zi sau două.

Caleb se ridică şi îi puse o mână pe umăr.

— Nu e vina ta.

— Dar a cui e, atunci?

— Vorbesc serios, Lore. E doar ghinion.

O strânse uşor, gest care nu-i oferi niciun pic de alinare.

— O să răspândesc eu vestea.

După ce plecă, ea rămase singură o vreme. Era extenuată, se simțea murdară, înfrântă. Fără motoare, nava părea lipsită de suflet, inertă ca o piatră.

Îmi pare rău, Michael, îşi spuse în sinea ei. *Am făcut tot ce mi-a stat în puteri, dar nu a fost suficient.*

Şi îşi luă capul în mâini.

Era într-o după-amiază târzie când coborî sub punte. O întâlni pe Sara, tocmai când femeia închidea uşa de la cabina lui Greer.

— Cum se simte?

Sara clătină cu amărăciune din cap: nu prea bine.

— Nu văd cum putem s-o mai ducem aşa mult timp. Făcu o pauză, apoi continuă: Caleb mi-a zis despre motoare.

Lore încuviință din cap fără tragere de inimă.

— Ei bine, spune-mi dacă te pot ajuta cu ceva. Poate că pur şi simplu nu a fost să fie.

— Nu eşti prima care zice asta.

Cum Lore nu răspunse, Sara oftă:

— Vezi dacă-l poți convinge să mănânce ceva. I-am lăsat tava lângă pat.

O urmări cu privirea pe femeie cum traversează holul, apoi apăsă uşor clanța şi păşi înăuntru. În aer plutea un miros greu, un amestec de sudoare, de urină, de respirație acră şi încă ceva, ca de fructe fermentate. Greer zăcea întins pe pat cu fața în sus, cearşaful acoperindu-l până la gât, şi cu brațele întinse pe lângă corp. La început, Lore credea că ațipise – dormea în majoritatea timpului – însă de cum o auzi intrând, îşi întoarse fața spre ea.

— Chiar mă întrebam când o să te văd.

Lore îşi trase un scaun lângă pat. Bărbatul rămăsese doar o umbră din cel care fusese cândva, o mână de oase. Pielea lui, de un galben bolnăvicios, părea umedă, translucidă, precum straturile unei cepe.

— Presupun că ai observat, spuse ea.

— E greu să nu o faci.

— Nu încerca să îmi ridici moralul, da? Mulți încearcă asta şi deja începe să mă sâcâie. Acum, am auzit cumva că nu mănânci?

— Nu merită să-ți bați capul.

— Prostii! Hai să te ridicăm!

Era prea slăbit ca să se ridice singur de pe saltea; Lore îl săltă în capul oaselor, strecurând-i o pernă la spate.

— E bine?

El îi oferi un zâmbet slab, dar curajos.

— Ca niciodată.

Pe tavă erau o cană cu apă, un bol cu terci de ovăz, o lingură şi un şervet. Întinse şervetul pe pieptul lui Greer şi începu să-i dea cu lingura din terci. El îşi mişca buzele şi limba şovăitor, ca şi cum până şi aceste simple acțiuni necesitau o mare putere de concentrare. Totuşi, reuşi să mănânce destul de mult până să-i facă semn că îi ajunge. Ea îi şterse bărbia şi îi duse cana cu apă la buze. El sorbi puțin; îşi dădea seama că îi face ei pe plac. În timp ce îi dădea să mănânce, observă un lighean la capul patului, pătat cu sânge.

— Eşti fericită acum? întrebă el pe când ea punea cana deoparte.

Aproape că izbucni în râs.

— Ce întrebare!

— Michael te-a ales cu un motiv. Asta nu e mai puțin adevărat decât era acum treizeci şi nouă de zile.

Lacrimile începură să-i curgă pe neaşteptate.

— La naiba, Lucius! Ce o să le spun oamenilor?

— Nu o să le spui nimic încă.

— O să-şi dea seama. Probabil că mulți dintre ei au făcut-o deja.

Greer arătă către masa de lângă pat.

— Deschide sertarul, spuse el. Cel de sus.

Înăuntru, găsi o coală groasă de hârtie, împăturită în trei şi sigilată cu ceară. Preț de câteva secunde, nu făcu decât să se uite la ea, buimacă.

— E de la Michael, spuse Greer.

Ea o luă în mână. Era aproape imponderabilă – era doar hârtie – dar se simțea ca şi cum ar fi fost mai mult de atât; părea că e o scrisoare de dincolo de mormânt. Îşi şterse fața cu dosul palmei.

— Ce scrie în ea?

— Asta e între voi doi. Nu mi-a spus decât că nu trebuie să o deschizi până când nu ajungem pe insulă. Ordinele lui.

— Şi atunci de ce mi-o dai acum?

— Pentru că simt că ai nevoie. El crede în tine. Crede în *Bergensfjord.* Situația e cum e; nu o să te mint. Dar lucrurile mai au timp să se lămurească.

Ea şovăi, apoi spuse:

— Mi-a povestit cum au murit pasagerii. Cum s-au sinucis, închizându-se în navă şi inhalând gazele de eşapament.

— Nu-ți mai face gânduri rele, Lore.

— Nu spun decât că a luat în calcul această posibilitate. Voia să mă pregătească.

— Nu s-a ajuns încă acolo. Se pot întâmpla multe între momentul prezent şi cel viitor.

— Aş vrea să am şi eu convingerea ta.

— Te poți folosi de a mea. Sau de a lui Michael. Numai Dumnezeu ştie de câte ori am împrumutat-o pe a lui. Tuturor ne-a venit rândul. Niciunul dintre noi nu ar mai fi aici dacă nu am fi făcut-o.

O scurtă tăcere, apoi:

— Eşti obosit? întrebă Lore.

El avea pleoapele grele.

— Puțin, da.

Ea îi puse mâna pe braț.

— Odihneşte-te, atunci. Trec mai târziu să văd ce faci.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Lore?

Ea se întoarse în prag; Greer era cu ochii în tavan.

— O mie de ani, spuse el.

Lore aşteptă să continue, însă nu mai urmă nimic. În cele din urmă, zise:

— Nu înțeleg.

Greer înghiți cu greu.

— Atât o să dureze până când se va putea întoarce cineva, în cazul în care Amy şi ceilalți dau greş. Trase aer adânc în piept, lăsându-l să iasă treptat, ținând ochii închişi. Îți spun asta pentru că e posibil să nu mai fiu prin preajmă mai târziu.

Ieşi în hol şi-l traversă înapoi până în cabina de comandă, unde se aşeză la masa cu hărți. Cerul de dincolo de geam arăta că se înnoptează. O masă de nori, denşi şi pufoşi ca nişte ghemotoace de bumbac, se apropiaseră dinspre sud; poate că aveau să aibă noroc şi să plouă puțin. Urmări cu privirea cum soarele se pierde dincolo de orizont, aprinzând cerul cu ultimele raze. Fu cuprinsă de o extenuare neaşteptată. Bietul Lucius, bieții oameni. Lumea se putea descurca fără ea o vreme, îşi spuse, aşa că îşi aşeză capul pe masă şi adormi numaidecât.

Visă multe lucruri. Într-unul dintre vise, era din nou doar o fetiță, pierdută într-o pădure; într-altul, rămăsese blocată într-un dulap; în cel de-al treilea, căra după ea un obiect necunoscut, pe care nu-l putea lăsa jos. Nu erau nişte vise plăcute, dar nu erau nici coşmaruri. Fiecare părea să treacă pe nesimțite în următorul, furându-i întreaga putere – nu se atingea niciun punct culminant, nu existau momente de tensiune – şi, cum se întâmplă uneori, era totodată conştientă că visează, că peisajele care o înconjurau aveau o simbolistică nevinovată.

Ultimul vis al lui Lore din cea de-a treizeci și noua noapte pe mare abia dacă se putea numi vis. Se făcea că se afla pe un câmp. Totul era cufundat în tăcere, şi totuşi, ştia că se apropie un pericol. Culoarea aerului începuse să se schimbe, devenind mai întâi galbenă, apoi verde. Părul de pe brațe şi de pe ceafă i se ridică, străbătut parcă de un curent electric. În acelaşi timp fu învăluită de o briză puternică. Îşi îndreptă fața spre cer. Nori negri şi argintii începuseră să formeze un vârtej deasupra capului. Cu o explozie asurzitoare şi cu un miros înțepător de ozon, un fulger se asmuți asupra peticului de pământ dinaintea ei, orbind-o de-a dreptul.

O luă la fugă. Ploaia începu să cadă pe când, deasupra ei, norii învolburați se adunară laolaltă într-o formă conică. Pământul se zgâlțâia, tunetele bubuiau; copacii izbucneau în flăcări. Furtuna o urmărea. Curând, avea s-o arunce în uitare. Când atinse pământul, aerul se cutremură din cauza unui răget animalic, asurzitor. Puterea lui o prinse ca într-un pumn; brusc, pământul îi dispăru de sub picioare. O voce îndepărtată o strigă pe nume. Fu ridicată în aer, din ce în ce mai sus, cât mai departe de fața pământului...

— Lore, trezeşte-te!

Îşi ridică degrabă capul de pe masă. Rand o privea lung. De ce era ud tot? Şi de ce se mişcau?

— Ce naiba faci? lătră Rand. Ploaia şi marea băteau în geam. Suntem într-o mare încurcătură aici.

Pe când încerca să se ridice de la masă, puntea se înclină într-o parte. Uşa se deschise cu zgomot, ploaia şi vântul intrând în cabina de comandă. Încă un geamăt prelung dinăuntrul carenei, iar puntea începu să se încline în direcția opusă. Lore căzu, rostogolindu-se de-a lungul punții şi izbindu-se de perete. Pentru o clipă, părea că o să mai dureze, însă mişcarea se inversă. Apucându-se de marginea mesei ca să-şi mențină echilibrul, se căzni să se ridice în picioare.

— Când naiba au început toate astea?

Rand se ținea de marginea scaunului căpitanului.

— Acum vreo treizeci de minute. S-a pornit de nicăieri.

Înfruntau marea în piept. Fulgerele luminau cerul, făcându-l să se cutremure; valuri uriaşe se spărgeau de balustradă.

— Du-te jos şi porneşte motoarele! ordonă ea.

— Asta o să consume şi ultima rezervă de combustibil.

— Nu avem de ales.

Se legă de scaunul de comandă; apa începuse să umple podeaua.

— Fără transmisia de la timonă, o să ne facem bucăți. Sper doar că ne-a mai rămas suficient cât să trecem de asta. E nevoie de toată puterea pe care o mai avem.

După ce Rand ieşi, Caleb apăru din furtună. Chipul bărbatului era alb ca al unei stafii, însă Lore nu putea spune dacă din pricina groazei sau din cauza răului de mare.

— Toată lumea e sub punte? întrebă ea.

— Glumeşti? Parcă e un concurs de țipete acolo.

Se strânse bine cu centura şi spuse:

— O să fie urât, Caleb. Toate trapele trebuie să fie închise ermetic. Spune-le oamenilor să se prindă de orice au la îndemână.

El încuviință cu amărăciune din cap şi dădu să plece.

— Şi închide naibii uşa aia!

Nava intră din nou într-un unghi periculos de strâns înainte să o apuce în partea opusă. Cum aproape că li se terminase tot combustibilul, nu mai aveau deloc echilibru, prin urmare era doar o problemă de timp până când aveau să se răstoarne. Se uită la ceas: 5:30. Curând avea să se crape de ziuă.

— La naiba, Rand! bombăni ea. Hai odată, hai…

Acele de presiune săriră cât colo; panoul fu străbătut de curentul electric. Lore fixă cârma, apucă maneta de accelerație şi o împinse până la capăt. Busola se învârtea ca

un titirez. Cu o lentoare chinuitoare, prova începu să se întoarcă împotriva vântului.

— Haide, fata mea!

Prova se poticni, apoi se aruncă asupra următorului val de parcă ar fi coborât de pe creasta unui munte. Apa năvăli peste punte. Preț de o secundă, partea din față a navei fu complet scufundată; ieşi din nou la suprafață, prova ridicându-se în aer ca un animal gata de atac.

— Aşa te vreau! strigă Lore. Fă-o pentru mama!

Şi o conduse înainte în bezna asurzitoare.

Furtuna ținu vreme de douăsprezece ore. Lore crezu de multe ori, pe când valurile uriaşe se spărgeau de punte, că le venise sfârşitul. Însă de fiecare dată când partea din față a navei se scufunda, de atâtea ori revenea la suprafață.

Furtuna nu se potoli, ci încetă brusc. Într-o secundă, vântul vuia de mama focului, iar ploaia bătea în rafale, în următoarea, totul se liniştea. Era ca şi cum trecuseră pur şi simplu dintr-o cameră în alta, prima, a violenței, a doua, a calmului desăvârşit. Cu mâini amorțite, Lore îşi desfăcu centura. Habar nu avea ce se petrecea sub punte, dar, în momentul acela, nici nu o prea interesa. Era mult prea extenuată şi avea mare nevoie să urineze. Se aplecă deasupra oalei pe care o ținea în cabină, după care ieşi, ca să-i golească conținutul peste bord.

Norii începuseră să se risipească. Rămase în dreptul balustradei o clipă, admirând cerul pe înserat. Habar nu avea unde se aflau; nu reuşise să citească busola de când începuse furtuna. Supraviețuiseră, dar cu ce preț? Aproape că rămăseseră fără combustibil. Sub pupa, încheieturile navei scârțâiau uşor, împingându-i înainte prin marea nemişcată.

Rand ieşi prin prima trapă şi urcă scările spre ea. Se opri în dreptul ei, lângă balustradă.

— Trebuie să recunosc, chiar e frumos aici, spuse el. E ciudat cum sunt lucrurile după furtună.

— Care e situația sub punte?

Avea umerii adunați, iar în jurul ochilor i se formaseră cercuri negre de oboseală; în barbă îi rămăseseră prinse nişte resturi, poate de vomă.

— Am pus santinele la treabă – ar trebui să fim uscați cât de curând. Trebuie să recunoşti, Michael a ştiut ce face când a construit barca asta.

— Sunt răniți?

Rand ridică din umeri.

— Câteva oase rupte, din câte am auzit. Câteva tăieturi şi julituri. Sara are grijă de toate. Norocul nostru este că nimeni n-o să mai vrea să mănânce nimic vreo săptămână, la cât de prost stăm cu alimentele. Miroase destul de urât acolo jos. O privi lung un moment, apoi continuă prevăzător. Vrei să opresc motoarele? E numai decizia ta.

Ea cântări întrebarea:

— Într-un minut, răspunse ea.

Rămaseră tăcuți o vreme, urmărind soarele cum coboară dincolo de linia orizontului. Tocmai se risipeau şi ultimii nori, aprinşi din interior de o licărire purpurie. O zonă de apă de lângă port începuse să forfotească de peşti, care se hrăneau la suprafață. În timp ce Lore se uita, o pasăre mare cu cap galben şi aripi cu vârf negru se lăsă în jos şi apucă în cioc – o mişcare iute, agilă – un peşte pe care îl dădu pe gât, înălțându-se din nou în văzduh.

— Rand, aia e o pasăre!

— Ştiu că e o pasăre. Am mai văzut păsări înainte.

— Nu şi în mijlocul oceanului!

Dădu fuga în cabina de comandă, de unde se întoarse cu binoclul. Inima îi bătea nebuneşte, în gât i se pusese un nod. Duse binoclul la ochi şi scrută orizontul.

— Vezi ceva?

Ea ridică o mână:

— Linişte!

Trasă lent un cerc. Se opri cu fața spre sud.

— Lore, ce vezi?

Ea rămase nemişcată mai multe secunde, ca să fie sigură. Să fiu a naibii! îşi spuse. Apoi lăsă în jos binoclul.

— Adu-l aici pe Greer!

Până când reuşiră să-l aducă pe punte, întunericul se lăsase deja. Lucius nu părea să aibă dureri; partea aceea trecuse. Ținea ochii închişi; nu părea să ştie unde era sau ce se întâmplă în jurul lui. Sub supravegherea Sarei, Caleb şi Hollis îl aduseră pe o targă. Alții se adunaseră în jurul lor; vestea circulase repede pe toată nava. Pim era acolo, cu Theo şi cu fetele; Jenny şi Hannah; Jock şi Grace, cu fiul lor în faşă; bărbații din echipaj, istoviți după lupta îndelungată împotriva furtunii. Toți se dădură la o parte ca să treacă cei doi cu targa.

Îl purtară până la provă, unde lăsară targa jos. Lore îngenunche lângă el şi îi luă mâna într-a ei. Pielea îi era rece şi uscată şi abia dacă îi mai stătea pe oase.

— Lucius, sunt Lore.

El scoase un geamăt din adâncul gâtlejului.

— Am ceva să-ți arăt. Ceva frumos.

Îi ridică gâtul cu podul palmei, aplecându-i uşor capul spre prova.

— Deschide ochii! îi spuse ea.

El întredeschise puțin pleoapele, apoi ceva mai mult. Era ca şi cum îşi folosea ultimele puteri ca să întreprindă acest act minor. Cu toții rămaseră tăcuți, aşteptând. Insula se vedea clar de acum, chiar în față: un singur munte, cu vegetație abundentă, se ridica din mare şi, deasupra ei, o cruce alcătuită din cinci stele luminoase se proiecta în amurg.

— Vezi? îl întrebă ea şoptit.

El abia mai respira; moartea era chiar după colț. Trecu o clipă prelungă, încercând să-şi concentreze privirea. În cele din urmă, un zâmbet slab i se întipări pe chip.

— E… frumos! spuse Greer.

86

Lucius Greer mai trăi încă trei zile, câştigându-şi astfel distincţia de a fi primul locuitor care să moară pe pământul insulei încă fără nume. Nu mai rosti niciun cuvânt de atunci; s-ar fi putut spune că nu şi-a mai recăpătat niciodată conştienţa pe deplin. Şi totuşi, din când în când, pe când era îngrijit de Sara şi de ceilalţi, îi mai apărea zâmbetul, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis frumos.

Îl îngropară într-un luminiş înconjurat de palmieri înalţi, cu vedere la mare. În afară de bărbaţii care lucraseră pe barcă, puţini oameni din echipaj ştiau cine fusese, cu atât mai puţin copiii, care nu auziseră decât că în cabină era cineva pe moarte şi ale căror ţipete jucăuşe se putură auzi şi pe timpul înmormântării. Însă acest lucru nu deranjă pe nimeni; părea întru totul potrivit. Lore fu prima care să vorbească, urmată de Rand şi de Sara. Hotărâseră dinainte să spună fiecare câteva cuvinte. Lore vorbi despre prietenia lui cu Michael; Rand, de poveştile pe care Greer i le spusese despre viaţa din Forţele Expediţionare; Sara le vorbi despre ziua în care îl întâlnise pe Greer, acum mulţi ani, în Colorado, şi despre tot ce se întâmplase acolo. După ce terminară, se înşiruiră, aşa încât să pună fiecare câte o piatră pe mormânt, care era marcat cu o cruce simplă pe care Lore o făcuse din bucăţi de lemn aduse de apă:

LUCIUS GREER

VIZIONAR, SOLDAT, PRIETEN

În următoarea dimineaţă, micul grup folosi două dintre bărcile de salvare ca să se întoarcă la Bergensfjord, care aştepta la ancoră la un kilometru de ţărm. Fuseseră nişte dezacorduri în legătură cu acest aspect – pe navă se găseau alimente perisabile – însă Lore se ţinu ferm pe poziţii şi, în calitate de căpitan, avu ultimul cuvânt. O lăsăm la ancoră, spuse ea. E ce ar fi vrut Michael.

De fapt, nu deschisese scrisoarea de la Michael decât în a doua zi de când ajunseseră pe insulă, însă începuse deja să bănuiască cam ceea ce scria în ea. Nu ar fi ştiut să zică de ce; poate că pur şi simplu îl cunoştea prea bine. Astfel că, fără nicio surpriză, ci doar cu bucuria de a-i auzi mintal vocea, citi cele patru propoziţii simple pe care le conţinea scrisoarea:

Caută în dulapul numărul 16.
Scufundă nava.
Ia-o de la capăt.
Cu dragoste, M.

În dulap era o ladă cu explozibil, precum şi o bobină de cablu şi un detonator. Michael îi lăsase instrucţiuni pentru împărţirea lor. Caleb şi Hollis desfăşurară cablul de-a lungul coridoarelor, în timp ce Lore şi Rand împrăştiară explozibilul prin toată coca. În rezervoarele acum aproape goale se găseau vapori foarte inflamabili. Lore porni elicele, deschise valvele şi pregăti ultima manevră.

Nu mai existară discuţii în privinţa a ceea ce avea să se întâmple în continuare; era numai treaba lui Lore. Bărbaţii se întoarseră la bărcile de salvare. Lore făcu un ultim tur al navei, trecând prin cabinele şi coridoarele ei acum tăcute. Se gândi la Michael, căci, pentru ea, Michael şi *Bergensfjord* erau unul şi acelaşi lucru. Era tristă, dar şi recunoscătoare pentru tot ceea ce el îi dăruise.

Urcă pe punte şi se îndreptă spre pupa. Detonatorul era o cutie din metal acţionată de o cheie. Scoase cheia, pe care o purta pe un lanţ în jurul gâtului, şi o introduse cu grijă în locaşul ei. Rand şi ceilalţi aşteptau jos, în bărci.

— Adio, Michael!

Întoarse cheia şi ţâşni spre prova. Sub ea, explozia muşcă din carenă, îndreptându-se spre rezervoarele goale. Ajunse la dunetă într-o goană, făcu trei paşi mari şi sări.

Lore DeVeer, căpitanul navei *Bergensfjord,* zbura.

Plonjă în apă aproape fără să stropească în jur. De jur împrejurul ei, apăru o frumoasă lume albastră. Se lăsă pe spate şi privi în sus. Trecură câteva secunde; apoi o izbucnire de lumină aprinse suprafaţa. Apa se undui cu un zgomot înăbuşit.

Ieşi la doar câţiva metri de bărci. În spatele ei, *Bergensfjord* era în flăcări, un nor gros de fum negru ridicându-se în văzduh. Caleb o ajută să urce.

— Frumoasă săritură! îi spuse el.

Se aşeză pe banchetă. *Bergensfjord* se scufunda de la pupa. Pe când prova îi ieşea de tot din apă, scoţându-i la iveală vârful uriaş şi bulbucat, dinspre plajă se auziră ţipete; erau copiii, extaziaţi de minunatul spectacol. Când carena ajunse la patruzeci şi cinci de grade, nava începu să alunece dinapoi, accelerând cu o viteză uimitoare. Lore închise ochii; nu voia să vadă momentul final. Când îi deschise, *Bergensfjord* nu mai era.

Vâsliră înapoi la ţărm. Pe când se apropiau de plajă, Sara veni fugind în întâmpinarea lor.

— Caleb, cred că mai bine vii cu mine, spuse ea.

Lui Pim i se rupseseră membranele. Caleb o găsi sub o prelată întinsă între doi copaci, pe una dintre saltelele subţiri pe care le luaseră de pe *Bergensfjord.* Avea o expresie calmă pe chip, deşi transpirată din cauza căldurii tropicale. În ultimele câteva săptămâni, părul i se îndesise incredibil de mult, devenind de un castaniu deschis care bătea spre roşu în lumina soarelui.

— *Bună!* o salută el prin semne.

— *Bună!* Apoi, zâmbind: *Ar trebui să te vezi. Nu-ţi face griji, o să se termine cât de curând.*

El îşi întoarse privirea spre Sara.

— Cum se simte?

Întrebase acest lucru atât cu voce tare, cât şi prin semne; secretele nu-şi mai aveau locul. Nu acum.

— Nu văd nicio problemă. Doar că sarcina şi-a depăşit puţin termenul. Plus că are dreptate: la a doua naştere,

lucrurile tind să meargă mai repede.

Naşterea lui Theo durase o veşnicie, aproape douăzeci de ore de la prima contracție până la ultima. Caleb aproape că murise de grijă, deşi, la niciun minut după ce Theo venise pe lume, Pim era toată numai zâmbet, cerând să-l țină în brațe.

— Rămâi prin preajmă, îi spuse Sara. O să aibă grijă Hollis de Theo şi de fete.Caleb îşi dădea seama de faptul că femeia îi ascundea ceva. Când dădu să plece, Sara îl urmă:

— Hai, spune-mi tot! făcu el.

— Ei bine, se aud două bătăi de inimă.

— Două, repetă el.

— Gemeni, Caleb.

El o privi lung:

— Şi nu ai ştiut asta până acum?

— Se mai întâmplă uneori. Întinse mâna şi îl apucă de braț. E puternică – a mai trecut prin asta.

— Nu cu doi.

— E cam acelaşi lucru, în afară de ultima parte.

— Doamne Dumnezeule, cum o să-i deosebesc?

Ce grijă stupidă, şi totuşi fu primul lucru care îi trecu prin minte.

— O să te descurci. Oricum e posibil să nu fie identici.

— Serios? Cum vine asta?

Ea râse uşor.

— Habar nu ai, aşa e?

Lui i se strânse stomacul de teamă.

— Cred că nu.

— Doar stai cu ea. Contracțiile sunt încă la intervale îndepărtate, dar asta nu e încă nimic momentan. Hollis o să-i țină ocupați pe copii. Îi aruncă o privire maternă: Bine?

Caleb încuviință din cap. Se simțea copleşit.

— Ce băiat bun! făcu ea.

El o urmări îndreptându-se spre plajă şi întorcându-se la adăpost. Pim mâzgălea ceva în jurnalul ei. Era unul pe care nu-l mai văzuse până acum, unul frumos legat în piele.

Lângă ea, sprijinită în nisip, se afla o călimară, alături de un teanc de cărți din colecția lui Hollis. Pim ridică privirea, închizând jurnalul cu un zgomot înăbuşit, în timp ce Caleb se aşeză pe nisip.

— *Ți-a spus?*

— *Da.*

Pim zâmbea larg. El se simțea ca şi cum ar fi nimerit în camera greşită la o petrerecere unde toată lumea cunoştea pe toată lumea, iar el nu cunoştea pe nimeni.

— *Relaxează-te!* îi spuse ea prin semne. *Nu e mare lucru.*

— *De unde ştii?*

— *Pentru că femeile ştiu.*

Trase aer adânc în piept, chipul schimonosindu-i-se de durere. Caleb i-o citi în priviri. Atitudinea ei veselă era doar un paravan. Cu fiecare oră, avea să se depărteze tot mai mult de el, refugiindu-se în locul de unde îşi lua ea toată puterea.

— *Pim? Eşti bine?*

Trecură câteva secunde; chipul i se relaxă, pe când expira lung. Îi făcu semn către teancul de cărți:

— *Vrei să-mi citeşti?*

El luă primul volum din grămadă. Caleb nu fusese niciodată un cititor înfocat; găsea asta o preocupare plicticoasă, cu toate încercările socrului său de a-l ispiti să se apuce. Măcar titlul avea o noimă pentru el: *Război şi pace.* Poate că, în ciuda aşteptărilor lui, chiar avea să fie interesant. Cartea însă era uriaşă; parcă ar fi cântărit cinci kilograme. Deschise coperta şi întoarse prima pagină, care era plină de un scris minuscul, precum un zid de cerneală.

Eşti sigură? întrebă el prin semne.

Ochii lui Pim erau strălucitori, iar mâinile petrecute peste pântec.

— *Da, te rog. E una dintre preferatele lui tata. Tot zic c-o s-o citesc.*

Îngrozit, şi totuşi dornic să-i facă plăcerea, Caleb se aşeză pe nisip, sprijinind cartea în poală, şi începu să recite:

„Așadar, prințule, Genova și Lucca nu mai sunt decât niște apanaje, niște moșii ale familiei Bonaparte. Nu, te previn că dacă și de data aceasta vei spune că nu avem război, dacă mai cutezi să micșorezi toate infamiile și grozăviile acestui Antihrist (și să știi că sunt convinsă că e Antihrist), nu vreau să te mai cunosc, nu mai ești prietenul meu, nu mai ești robul meu credincios, cum îți place să spui.“[19]

Şi tot aşa. Caleb era întru totul buimăcit; nu părea să se întâmple nimic, doar conversații obscure care nu duceau nicăieri, pline de referințe despre locuri şi personaje cărora nici nu putea să le țină evidența. Scrierea era elaborată; erau multe cuvinte pe care nici nu le înțelegea. Şi totuşi, lui Pim părea să îi placă. Uneori, pe neaşteptate, ofta de plăcere, căsca ochii de nerăbdare ori îi zâmbea lui Caleb atunci când în carte era vorba de echilaventul unei glume. Nu dură mult până când începură să-l doară mâinile. Contracțiile lui Pim continuară, distanțele dintre ele micşorându-se, în vreme ce durata lor creştea. Atunci Caleb se oprea din citit, aşteptând să-i treacă durerea; Pim dădea scurt din cap când o lăsa, iar el îşi relua cititul.

Astfel trecură orele. Sara îi vizita la intervale regulate, luându-i pulsul lui Pim, palpându-i pe alocuri pântecul, spunând că totul era în regulă. Cât despre Război şi Pace, nu făcu decât să le ureze noroc, ridicând din sprâncene.

Veniră şi alții pe la ei: Lore şi Rand, Jenny şi Hannah, precum şi câțiva oameni cu care Pim se împrietenise pe vas. Pe după-amiază, Hollis îi aduse pe Theo şi pe fete. Băiatului nici că ar fi putut să-i pese mai puțin, stând jos lângă mama lui şi încercând să-şi umple gura cu nisip, însă pentru fete, naşterea unui văr era o bucurie de mult aşteptată, întocmai ca un cadou ce se voia despachetat. În timpul săptămânilor de stat pe navă, Elle ajunsese să învețe mai bine limbajul semnelor. Acum nu se mai limita la fraze elementare. Vorbea întruna cu Pim, neluând în seamă durerea femeii,

deşi pe Pim nu părea să o deranjeze sau, dacă o deranja, nu lăsa să se vadă.

— În regulă, spuse Hollis în cele din urmă, bătând din palme, mătuşa voastră trebuie să se odihnească. Hai să mergem după scoici, bine?

Fetele începură să se plângă, însă se duseră cu el, Theo în brațele bunicului său, în timp ce Pim îi urmărea cu privirea.

— *Seamănă atât de mult cu Kate*, spuse ea prin semne.

— *Care dintre ele?*

— *Amândouă.*

Începu să se lase seara. Caleb începu să remarce o anumită energie care se îndrepta spre cort din mai multe direcții. Se dusese vestea că un copil era pe cale să se nască. În cele din urmă, Pim îi zise să se oprească din citit. *Să lăsăm restul pentru mai târziu,* prin care voia de fapt să spună că îşi îndreaptă toată atenția spre naşterea copilului. Contracțiile se intensificară, devenind mai dureroase şi mai îndelungate. Caleb strigă după Sara. O examinare rapidă, în urma căreia ea îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Du-te şi spală-ți mâinile! Avem nevoie şi de nişte prosoape curate.

Jenny încălzise o oală cu apă. Caleb făcu după cum îi spuse Sara şi se întoarse la cort. Pim începuse să facă mult zgomot. Sunetele pe care le scotea erau diferite de ale celorlalți. Aveau ceva sălbatic în ele, aproape animalic. Sara îi ridică fusta lui Pim şi îi întinse sub fund unul dintre prosoape.

— *Eşti gata să împingi?*

Pim încuviință din cap.

— Caleb, aşază-te lângă ea. Am nevoie să-mi traduci ce spune.

Următoarea contracție puse stăpânire pe ea. Pim închise ochii strâns, îndoi genunchii şi îşi duse bărbia la piept.

— Foarte bine! o încurajă Sara. Ține-o tot aşa!

Mai dură câteva secunde, îngrozitoare pentru Caleb, şi Pim se relaxă, cerşind după aer şi lăsându-şi capul înapoi pe nisip. Caleb spera la o oarecare pauză, însă următoarea contracţie veni aproape imediat. După-amiaza lungă şi plictisitoare se transformase într-o luptă. Caleb o luă de mână şi începu să îi scrie în palmă: *Te iubesc. Poți face asta.*

— Vine! spuse Sara.

Pim se aplecă înainte şi se încordă. Sara îşi puse mâinile sub pelvisul lui Pim, cu palmele desfăcute, ca atunci când vrei să prinzi o minge. Un cap rotund, cu păr negru, se ivi, după care fu tras înapoi, ca pe urmă să apară încă o dată. Pim pufăia cu repeziciune printre buzele strânse.

— Încă o dată, îi spuse Sara.

Caleb îi traduse prin semne cuvintele, deşi Pim nici nu observă. Dar nici nu prea conta; corpul ei preluase controlul – ea nu făcea decât să-i urmeze ordinele. Îl apucă de braț pe Caleb, ca să aibă un sprijin, se ridică şi îşi înfipse degetele în carnea lui, pe când fiecare părticică din ea se contracta.

Capul apăru din nou, apoi umerii; cu un sunet umed, bebeluşul ieşi, alunecând în mâinile Sarei. O fetiță. Copilul era o fetiță. Sara i-o dădu lui Jenny, care îngenunchease în dreptul ei. Jenny îi tăie numaidecât cordonul şi aşeză bebeluşul pe brațul ei; cuprinzându-i fața cu palmele, începu să îi maseze spatele mic şi albăstrui cu mişcări blânde, circulare. Aerul din adăpost avea un miros înecăcios, dulce, aproape floral.

Bebeluşul scoase un scâncet umed, ca un strănut.

— Floare la ureche, spuse Jenny cu un zâmbet.

— Nu am terminat aici, Caleb, spuse Sara. Următorul e al tău.

— Glumeşti!

— Trebuie să înveți să-ți câştigi locul pe-aici. Tu fă ce face Jenny.

Pim se aplecă încă o dată. Ultima împingere păru aproape lipsită de efort. Calea fusese deschisă. O singură

forțare susținută, şi sosi pe lume şi al doilea copil.

Un băiat.

Sara i-l dădu lui Caleb. Cordonul ombilical, o frânghie lucitoare, vascularizată, era încă ataşat. Băiețelul avea pielea caldă, de o culoare ştearsă, aproape cenuşie. Îl aşeză de-a lungul brațului, la fel cum făcuse şi Jenny, şi începu să-l maseze. Incredibil cât de uşor era; uimitor cum o persoană putea creşte din ceva atât de mic, şi nu doar oamenii, ci orice creatură de pe acest pământ. Caleb simți că fusese martorul unui miracol. Ceva moale şi umed îi umplu palma; pieptul bebeluşului se umplu cu aer.

Îi părăsise o viață şi primiseră două la schimb. Pim, pe al cărui chip se putea citi uşurarea, deja îşi ținea în brațe fiica. Sara tăie cordonul, îl șterse pe băiat cu o cârpă umedă, îl înfăşură într-o pătură şi i-l dădu înapoi lui Caleb. Acesta fu cuprins de un dor neaşteptat; cât şi-ar mai fi dorit ca tatăl lui să-i fie acum alături. De săptămâni bune încercase să-l țină în frâu. Însă având-l pe fiul său în brațe, nu se putu stăpâni.

Îi dădură lacrimile.

87

Pe fetiță o numiră Kate, iar pe băiat, Peter.

Trecură două luni. Bucuria sosirii primilor colonişti fu rapid înlocuită de nevoia comună de a face din insulă un cămin. S-au organizat grupuri de vânători, de culegători, au fost întinse plase de peşte, au cultivat o plantație de viță-de-vie și au tăiat copaci pentru construirea adăposturilor. Insula părea nerăbdătoare să le satisfacă nevoile. Multe lucruri erau noi pentru ei. Bananierii. Cocotierii. Vieri cu colți uriaşi, răi ca naiba şi cu care nu ai fi vrut să te pui, dar care, odată doborâți, s-au dovedit o sursă numai bună de carne. În junglă, la mai puțin de o sută de metri de plajă, un izvor de munte, care cădea într-o cascadă uimitoare,

umplea golful stâncos cu o apă atât de rece şi de proaspătă, încât le dădea dureri de cap.

Hollis fu cel care le sugeră ca prima clădire civică să fie o şcoală. Un subiect sensibil; neavând nimic de făcut ca să-şi petreacă zilele, copiii ar fi mişunat prin jur ca nişte şoareci. Alese un loc, organiză un grup şi se puseră pe treabă. Când Caleb îi menționă din întâmplare că aveau prea puține cărți, uriaşul izbucni în râs. „Se pare că o luăm de la început în mai multe privințe“, spuse el. „Atunci, cred că va trebui să ne apucăm noi de scris.“

Nu dură mult până când amintirile vechii lor vieți să nu se piardă. Şi poate că ăsta era cel mai minunat lucru dintre toate. Totul era nou: mâncarea pe care o mâncau, aerul pe care îl respirau, sunetul vântului foşnind printre frunzele palmierilor, ritmul în care se scurgeau zilele. Era ca şi cum viețile lor fuseseră tăiate în două de un cuțit, împărțindu-le în timpul de dinainte şi timpul de după. Fantomele rămăseseră însă cu ei, ale oamenilor pe care îi pierduseră. Şi totuşi, pretutindeni pe plajă şi în junglă se auzeau glasuri de copii.

Responsabilitatea conducerii căzuse, fireşte, în grija lui Lore. La început, nu prea îi convenise: „Nu ştiu să conduc un oraş“. Însă se stabilise deja un precedent; oamenilor le venea greu s-o separe de rolul de căpitan, iar ea câştigase respectul nu doar al echipajului, care fusese la ordinele ei, ci şi al oamenilor pe care îi adusese în siguranță la țărm. Organizară un vot; în ciuda obiecțiilor ei, care fuseseră fără prea mare tragere de inimă, fu aleasă în unanimitate. Se discută apoi ce titulatură ar trebui să adopte; ea optă pentru „primar“. Alcătui un cabinet de ajutoare; Sara avea să fie responsabilă cu problemele medicale; Jenny şi Hollis se vor ocupa de şcoală; Rand şi Caleb aveau să supravegheze construcția tuturor clădirilor rezidențiale; Jock, care se dovedise a fi un excelent trăgător cu arcul, avea să organizeze partidele de vânătoare şi tot aşa.

Nu exploraseră încă toată insula, care era mult mai mare decât păruse la o primă vedere. Se hotărî ca două echipe de patrulare să dea înconjur munților din direcții opuse. Rand conducea o echipă, Caleb, pe a doua. Se întoarseră o săptămână mai târziu, raportând faptul că insula nu era de sine stătătoare, ci că era cea mai sudică din ceea ce părea a fi un arhipelag. Din vârf, se mai vedeau două la nord şi posibil o a treia, în depărtare. De asemenea, nu găsiseră nicio urmă de civilizație anterioară. Dar asta nu însemna că nu există; poate că într-o zi aveau să descopere că mai trăiseră oameni acolo. Însă, pentru moment, insula era neatinsă, sălbăticia şi abundența ei vorbindu-le pe tonuri de solitudine.

Erau vremuri pline de speranță, dar nu lipsite de griji. Era multă treabă de făcut. Însă erau abia la început.

Pim se gândise multe săptămâni ce să facă cu jurnalul ei. Era gata, cuvintele, şlefuite. Fireşte, povestea nu era încheiată; sfârşitul îi era necunoscut până şi ei. Însă făcuse tot ce îi stătuse în puteri.

Decizia de a o îngropa sau de o ascunde în vreun fel îi veni în minte treptat, nu fără surprize. Dintotdeauna se gândise să o arate şi altora. Şi totuşi, cu fiecare zi care trecea, crescu ideea că scrierile ei nu erau, de fapt, pentru cei în viață, ci serveau unui scop mult mai mare. Atribuia această intuiție aceleiaşi influențe misterioase care o făcuse să scrie aceste pagini de la bun început, şi încă în maniera în care o făcuse. Într-o dimineață devreme, la puțin timp după ce Caleb se întorsese din explorarea insulei, se trezi cu o senzație de calm infinit. Caleb şi copiii încă dormeau. Pim se ridică fără zgomot, îşi luă jurnalul şi pantofii şi păşi afară.

Primele raze de soare se ridicau de la orizont. Curând, aşezarea avea să se trezească, însă, pentru moment, Pim avea plaja numai pentru ea. Lumea îți vorbea dacă o lăsai; trebuia doar să asculți. Rămase acolo o clipă, savurând

liniştea şi ascultând ceea ce liniştea avea să-i spună în dimineața aceea.

Se întoarse cu spatele la apă şi se îndreptă înspre junglă.

Nu avea nicio direcție; voia să-şi lase picioarele să o poarte unde voiau. Se trezi mergând pe sub vegetația bogată care era aproape paralelă cu plaja, poate la vreo două sute de metri spre uscat. Fireşte, toată această parte fusese deja explorată. Roua se scurgea de pe frunze; soarele se înălța pe cer, inundând jungla cu o lumină de un verde-pal. Pământul nu mai era neted, ci stâncos. Uneori, era forțată să meargă în patru labe. Din vârful unui deal, văzu întinzându-se dedesubtul ei o uşoară depresiune, mărginită din trei părți de ziduri năpădite de iederă. Picături de apă se prelingeau pe zidul cel mai îndepărtat, formând o băltoacă la baza lui. Coborî cu grijă. Locul părea nou şi nedescoperit; emana ceva din sacralitatea unui sanctuar. Îngenunchind în dreptul bălții, îşi făcu palmele căuş şi bău. Apa era curată şi avea gust de piatră.

Se ridică şi se uită prin jur. Era ceva aici, o putea simți. Ceva ce se voia a fi aflat.

Pe când cerceta perimetrul stâncos, privirea îi căzu pe o zonă umbroasă din mijlocul unei vegetații bogate. Porni într-acolo. Era o peşteră, intrarea fiind acoperită de o perdea de iederă. O dădu la o parte. Uite un loc bun – ideal chiar – unde să-şi ascundă jurnalul. Îşi vârî mâna în buzunarul rochiei; da, o cutie de chibrituri, una dintre ultimele. Aprinse un chibrit şi îl îndreptă spre deschizătura peşterii. Nu era mare, cam cât o încăpere dintr-o casă. Chibritul îi arse vârful degetelor. Îl stinse cu o fluturare din încheietură, aprinse un altul şi îi urmă lumina înăuntrul peşterii.

Pim deveni pe dată conştientă de faptul că intrase nu într-o formă naturală de relief, ci mai degrabă în căminul cuiva. Spațiul era mobilat cu o masă, un pat mare şi două scaune, toate făcute din bucăți de lemn prinse laolaltă cu lujeri. Alte obiecte, la fel de primitive în ceea ce priveşte modul lor de alcătuire, umpleau podeaua: unelte simple din

piatră, coşuri din frunze de ferigă împletite, farfurii şi căni din lut nears. Aprinse încă un chibrit şi se apropie de pat. Umbrele se întindeau dinaintea ei, lăsând la iveală o formă umană ascunsă sub pătură. O dădu la o parte. Corpul, ce mai rămăsese din el – oase uscate de culoarea lemnului şi un smoc de păr – zăcea întins pe-o parte, cu mâinile strânse protector la piept. Pim nu putea spune dacă era bărbat sau femeie. În peretele de lângă pat erau scrijelite mai multe semne, nişte mici tăieturi în piatră. Pim numără treizeci şi două. Reprezentau oare zile? Luni? Ani? Patul era nefiresc de mare pentru o singură persoană; plus că erau două scaune, nu unul. Probabil că pe undeva, nu departe, trebuia să fie mormântul celuilalt locuitor.

Pim ieşi. Era evident că trebuia să-şi ascundă jurnalul în locul acela; peştera era ca o magazie a trecutului. Totuşi, voia să afle mai multe. Cine au fost oamenii ăştia? De unde veniseră? Muriseră cu toții? Stând la marginea bălții, simțea prezența acelor vieți reduse la tăcere. Înaintă de-a lungul zidului. Treptat, ca şi cum un văl îi fusese luat de pe ochi, începură să apară la iveală şi alte artefacte. Cioburi de lut. O lingură de lemn. Un cerc din pietre unde fusese cândva făcut focul. De cealaltă parte a bălții, dădu peste nişte tufişuri dese, cu frunze lucioase. Ceva se ascundea dincolo de ele – o formă curbată, care ieşea din pământ.

Era o barcă – mai precis, o barcă de salvare. Carena din fibră de sticlă, lungă cam de şapte metri, era intrată adânc în pământ. Iedera o acoperea în întregime, făcând-o aproape invizibilă; un strat gros de muşchi îi căptuşea fundul, din care creşteau mici plante. De cât timp eşuase aici, scufundându-se încet-încet în podeaua junglei? Ani, zeci de ani, poate mai mult? Dădu ocol carenei, în căutare de indicii. Nu găsi nimic, până când nu ajunse la pupa. Prinsă de catarg, uşor ascunsă din pricina vegetației, era o placă de lemn – ştearsă, sfărâmicioasă, mâncată de putregai. Umbrele unor litere se vedeau cioplite în suprafața ei. Se aşeză pe vine şi dădu iedera la o parte.

O vreme, rămase nemişcată, atât de mare i-a fost uimirea. Cum era posibil aşa ceva? Însă, pe măsură ce minutele treceau, fu cuprinsă de o senzaţie nouă. Îşi aduse aminte de furtună, de vântul care vuise cu putere, ducându-i la ţărm atunci când orice speranţă părea pierdută. Destin era un cuvânt prea sărac; la mijloc fusese o forţă mult mai puternică, un fir care ţinea întreaga ţesătură a lumii. După o vreme, se ridică şi se întoarse în luminiş. Nu avea niciun gând în minte, acţiona după instinct. Îngenunche încă o dată la marginea bălţii. Acolo, în suprafaţa netedă a apei, descoperi reflexia propriului chip: un chip tânăr fără riduri, deşi, era sigură, asta avea să se schimbe. Timpul avea să-şi spună cuvântul, la fel cum se întâmplă cu toată lumea. Copilaşii ei aveau să crească; ea şi toţi oamenii pe care îi iubea aveau să dispară, aveau să devină amintiri, apoi amintirea amintirilor, după care nu mai avea să rămână nimic din ei. Era un gând trist, dar o făcea şi fericită într-un fel nou. Această insulă a refugiului: era menită să fie a lor. Îi aşteptase în tot timpul ăsta, încât istoria putea s-o ia de la capăt. Asta îi spuseseră cuvintele de pe placa aceea.

Şi poate că va veni o vreme când va simţi să împărtăşească acest lucru şi celorlalţi. În ziua aceea, avea să-i conducă la barcă şi să le arate ceea ce descoperise. Dar încă nu era timpul. Pentru moment – întocmai ca jurnalele şi ca povestea pe care o spuneau – avea să rămână secretul ei, acest mesaj din trecut, gravat pe catargul acelei bărci de salvare abandonate.

BERGENSFJORD
OSLO, NORVEGIA

88

Carter îşi ţinu respiraţia cât de mult putu. În jurul capului începeau să se ridice bulbuci; plămânii îi ţipau

după aer. Lumea părea la kilometri depărtare, deşi, în realitate, nu era decât la câțiva metri. În cele din urmă, nu mai putu îndura. Se împinse la suprafață, ieşind cu putere în lumina soarelui de vară.

— Încă o dată, Anthony!

Haley era agățată de spatele lui. Purta un costum roz din două piese şi nişte ochelari albaştri-cobalt care o făceau să arate ca un gândac uriaş.

— În regulă, zise el, râzând, dar lasă-mă numai o clipă. În plus, e rândul lui Riley.

Sora lui Haley stătea lângă piscină, bălăcindu-şi picioarele în apă. Costumul ei de baie era dintr-o singură piesă, verde, cu o fustiță cu volănaşe şi cu o margaretă din plastic pusă pe una dintre bretelușe; pe brațe avea aripioare portocalii. Carter ar fi putut s-o arunce în apă ore în şir, fără ca ea să se plictisească.

— Încă o dată! Încă o dată! îi ceru Haley.

Rachel veni spre ei din grădină. Purta o pereche de pantaloni scurți şi un tricou alb, murdar de pământ; pe cap avea o pălărie de paie cu boruri largi. Într-o mână înmănuşată avea o foarfecă, în cealaltă, un coş cu flori proaspăt tăiate, de diferite tipuri şi culori.

— Fetelor, lăsați-l pe Anthony să mai respire!

— Nu mă deranjează, spuse Carter, agățat de marginea piscinei. E în regulă.

— Vezi? făcu Haley. Nu-l deranjează.

— Asta pentru că e politicos.

Rachel îşi scoase mănuşile şi le lăsă în coş. Chipul îi lucea de la sudoare şi de la soare.

— Ce spuneți de ceva de mâncare?

— Ce avem la prânz? întrebă Haley.

— Să mă gândesc. Mama ei se încruntă teatral, apoi răspunse: Hotdogi?

— Iu-hu, hotdogi!

Rachel zâmbi.

— Cred că ne-am hotărât. Hotdogi să fie. Tu vrei unul, Anthony?

El încuviință din cap.

— Nu pot refuza niciodată un hotdog.

Ea se întoarse în casă. Carter ieşi din piscină şi aduse prosoape pentru el şi pentru fete.

— Mai putem înota? întrebă Haley, în timp ce-şi ştergea părul. Era blond, cu şuvițe arămii. Al lui Riley era moale, castaniu-închis, destul de lung. Îi plăcea să şi-l strângă în coadă când înota.

— Depinde de ce spune mama voastră. Poate după prânz.

Ea făcu ochii mari. Era genul de fată care făcea o scenă ca să primească ce voia. Era cel mai drăgălaş lucru.

— Dacă tu spui da, va trebui şi ea să spună.

— Ştii că nu merge aşa. O să vedem.

Îi stoarse ultimele picături de apă din păr şi le trimise pe amândouă să se joace, în vreme ce el se aşeză la masa din fier ca să-şi recapete răsuflarea şi să le urmărească cu privirea. Jucării erau împrăştiate prin toată curtea – păpuşi Barbie, animăluțe de pluş, un set din plastic viu colorat, pentru care Haley era mult prea mare, dar cu care îi mai plăcea încă să se joace, amândouă prefăcându-se că era altceva, de exemplu tejgheaua unui magazin. Haley o luase într-o direcție, sora ei, în cealaltă.

— Uite! strigă Riley. Am găsit un broscoi!

Stătea ghemuită în dreptul potecii de lângă poartă.

— Chiar așa? întrebă Carter. Adu-l încoace să arunc o privire.

Ea traversă curtea cu palmele făcute căuş întinse dinaintea ei, urmată de sora ei mai mare.

— Ia te uită, ce broscoi frumos! spuse Carter. Creatura, de o culoare închisă şi pestriță, respira cu repeziciune, bucăți de piele flască fluturându-i pe lângă corp.

— Mi se pare dezgustătoare, făcu Haley cu o față acră.

— Pot să-l păstrez? întrebă Riley. O să-i pun numele Pedro.

— Pedro, repetă Carter, încuviințând încet din cap. E un nume bun. Dar, fireşte, continuă el, posibil să aibă deja unul. Trebuie să te gândeşti şi la asta. Celelalte broaşte îl strigă deja cumva.

Fetița se încruntă.

— Dar broaştele nu au nume.

— De unde ştii? Vorbeşti limba broaştelor?

— Asta e o prostie! făcu cealaltă fată, trăgând de partea de jos a costumului. Nu-l asculta, Riley!

Carter se aplecă în scaun şi ridică un deget, atrăgându-le atenția asupra lui:

— O să vă spun ceva, începu el. Uitați cum stă treaba: totul are un nume. Aşa se cunoaşte fiecare lucru. E o lecție importantă în viață.

Cea mică îl privi lung.

— Şi copacii?

— Desigur, răspunse el.

— Şi florile?

— Copacii, florile, animalele. Orice ființă vie.

Haley îl privi întrebătoare.

— Inventezi.

Carter zâmbi.

— Nicidecum. Oamenii mari ştiu multe, o să vezi.

— Dar tot vreau să-l păstrez, stărui Riley.

— Aşa o fi. Şi sunt sigur că domnului Broscoi i-ar plăcea asta. Dar locul unei broaşte este în iarbă, cu celalalte broaşte care îl cunosc. Pe lângă asta, mama ta ar face o criză dacă l-ar vedea.

— Ți-am spus eu! mormăi Haley.

Carter se lăsă pe spate.

— Sunteți libere. Puteți să vă mai jucați cu el puțin dacă vă place, dar după aceea lăsați-l în pace.

Plecară. Carter se ridică să-şi îmbrace cămaşa, apoi se aşeză la loc. Soarele îi atingea uşor chipul ascuns în umbra

stejarilor; din depărtare, auzi zgomotul traficului. Trecură câteva minute înainte ca Rachel să iasă pe uşa din spate, ducând tava cu hotdogii promişi. Riley vru unul cu ketchup şi cu brânză, Haley, cu muştar; Carter, câte unul din fiecare. Pentru ea, Rachel îşi făcuse o salată. Se întoarse în bucătărie, de unde veni cu nişte farfurii de carton şi cu o pungă de chipsuri, apoi încă o dată, pentru băuturi: lapte pentru fete şi o carafă cu ceai pentru adulți.

— Riley a găsit un broscoi, anunță Carter. A vrut să-l păstreze.

Rachel puse hotdogii pe o farfurie şi întinse şervețele pe masă.

— Normal că a vrut să-l păstreze. Presupun că ai spus nu. Ridică privirea şi strigă: La masă, fetelor!

Mâncară hotdogii şi chipsurile şi băură ceaiul şi laptele. Apoi, avură îngheţată de cireşe, la desert. După ce au terminat, fetele începură să picotească. Riley trăgea un pui de somn după prânz; Haley de obicei comenta, însă nu era prea mare pentru aşa ceva, mai ales după dimineața intensă pe care o avuseseră, jucându-se ore întregi în piscină în soarele dogoritor. Cu promisiunea că aveau să înoate şi mai târziu, le băgară pe fete în casă, Carter ducând-o în brațe pe Riley, care era pe jumătate adormită. În dormitorul fetelor, i-o dădu lui Rachel, care schimbă costumul de baie ud al fetiței cu un tricou şi cu nişte pantalonaşi, băgând-o apoi în pat. Haley era deja sub pături.

— Acum, vreau să vă culcați, le spuse Rachel din prag. Fără prosteală.

Închise uşa cu un clic scurt.

— Dacă stau să mă gândesc, şi mie mi-ar prinde bine un pui de somn.

Carter încuviință din cap.

— La asta mă gândeam şi eu. Fetele m-au stors de vlagă.

În dormitor, îşi schimbă şortul cu o pereche de pantaloni scurți mai vechi care îi plăceau lui, moi de la spălat, şi se întinse pe cuvertură. Rachel veni lângă el. El îşi petrecu

brațul pe după ea şi o trase mai aproape. Părul ei avea mirosul dulce, de proaspăt spălat care lui îi plăcea atât de mult. Era cel mai frumos lucru dintre toate.

— Ştii, începu ea încetişor, mă gândeam…

— Ce mai e de data asta?

Ea ridică din umeri, cu capul pe pieptul lui.

— Ce dimineață minunată am avut. Şi grădina era atât de frumoasă!

Carter o trase şi mai aproape de el ca să-i spună că era de aceeaşi părere.

— Aş putea face asta la nesfârşit, zise ea.

Şi exact asta aveau să facă. Curând, răsuflarea ei deveni regulată, prelungă şi domoală, întocmai ca un val pe un țărm neted. El se lăsă purtat de ritmul ei ca de un curent lent.

Ce fericire! îşi spuse Carter, şi închise ochii. În sfârşit, ce fericire!

XIV. GRĂDINA DE LÂNGĂ MARE

343 D.V.

„De dragostea-într-o clipă înflorită,
Când merge-îndrăgostită să se culce."
William Shakespeare, Romeo și Julieta

89

Alesese un loc de unde să se vadă râul. Pământul era mai moale aici, însă acesta nu era singurul motiv. Pe măsură ce soarele răsărea deasupra şirului de dealuri, Amy începu să sape. Râul nu era adânc, aşa cum se întâmplă de obicei vara; ceața plutea deasupra apei ca un fum. Săpă mai întâi în trilurile păsărilor, apoi, pe măsură ce se lăsa căldura, în liniştea ce se întindea de-a lungul ținutului.

Oprindu-se din când în când ca să se odihnească, termină la amiază. La marginea râului, îşi stropi faţa şi bău nişte apă, ţinând palmele căuş. Transpira abundent din cauza arşiţei. O vreme, stătu pe un bolovan ca să mai răsufle, lopata odihnindu-se deasupra ei, pe mal. În apă, desluşi formele unor păstrăvi ascunşi printre pietre. La adăpost de curent, se ţineau pe loc dând uşor din coadă, pândind după insectele aduse de curent drept în gurile lor deschise.

Trupul era înfăşurat într-un cearşaf. Amy folosi o targă din lemn şi din frânghii, legate de o creangă zdravănă de copac, ca să-l coboare. Gândurile îi erau bine orânduite şi calme; se pregătise ani la rândul pentru momentul ăsta. Dar, când prima mână de pământ atinse giulgiul, fu cuprinsă de o emoţie puternică, un sentiment tulburător pe care nu-l putea numi. Părea că era o combinaţie de mai multe lucruri; nu-i izvora din minte, ci dintr-un loc mai adânc, aproape fizic. Pe obraji, lacrimile i se amestecau cu transpiraţia. Trupul dispărea treptat, lopată după lopată, devenind una cu pământul.

Bătători suprafaţa şi îngenunche în dreptul mormântului. Nu voia să ridice nicio cruce. O slujbă potrivită avea să fie ţinută cât de curând. Posibil să fi trecut un ceas; pierduse noţiunea timpului, nu că ar fi avut nevoie de el. Îşi simţea inima grea. Pe când soarele ajunse la linia orizontului, ea atinse cu palma pământul proaspăt răscolit.

— Adio, dragostea mea! spuse ea.

Peter murise, aşa cum crezuse demult că avea s-o facă, într-o după-amiază de vară. Cu patru nopţi în urmă, nu se mai întorsese acasă. Asta se mai întâmplase și înainte, când peregrinările lui îl purtaseră prea departe ca să se mai întoarcă înainte de zori. Dar, cum nu apăru nici în următoarea noapte, Amy se duse în căutarea lui. Îl găsi ghemuit pe o proeminenţă din partea de est a platoului, cu trupul strâns în peretele de piatră. Era doar parţial

conştient. Răsuflarea îi era rapidă şi slabă, pielea palidă, mâinile uscate şi reci. Ea îl înfăşură într-o pătură şi îl ridică în brațe; rămase uimită de cât de ușor îi era trupul. Îl cără în spate înapoi în casă şi în sus pe scări, în dormitor. Trăsese deja obloanele. Îl întinse pe pat şi se aşeză lângă el, ținându-l în brațe în timp ce dormea, iar a doua zi simți o prezență străină. Moartea intrase în casă. Părea să nu simtă nicio durere, ci doar că se stinge uşor. Nu deveni conştient de ce era în jurul său ori, cel puțin, aşa părea. Orele treceau. Ea nu îl părăsi nici măcar o clipă. La prânz, respirația i se domoli, până când deveni aproape imperceptibilă. Amy aştepta. La un moment, îşi dădu seama că el pierise.

Acum, odată împlinită datoria, se întoarse acasă şi îşi pregăti o cină simplă. Curăță prin bucătărie şi strânse vasele. Liniştea eternității se aşternuse prin încăperi. Se lăsă seara. Stelele tronau deasupra tărâmului mut. Mai avea pregătiri de făcut, însă acestea puteau aştepta până dimineață. Nu voia să meargă la etaj – zilele acelea se sfârşiseră. Se culcă pe canapea, cuibărindu-se sub o pătură, şi cât de curând adormi.

Fu trezită de lumina blândă a zorilor. Stând pe verandă, luă pulsul zilei, apoi se întoarse în casă pentru a-şi pregăti proviziile. Făcuse un rucsac simplu cu un cadru de lemn, pe care să-l poarte în spate. În el intrară lucrurile pentru viitoarea ei călătorie: o pătură, nişte unelte, haine de schimb, mâncare pentru câteva zile, o farfurie şi o cană, o prelată, un colac de frânghii, un cuțit ascuțit, sticle cu apă. De ceea ce îi lipsea sau nu se gândise să-şi ia avea să facă rost de pe drum. La etaj, se spălă şi se îmbrăcă. În oglinda de deasupra poliței, îşi privi chipul. Îmbătrânise şi ea. Era o femeie de patruzeci, poate patruzeci şi cinci de ani. Prin părul ei lung avea şuvițe cenuşii, aproape albe. Ridurile îi încrețeau colțurile ochilor; buzele i se subțiaseră şi îi păliseră, devenind aproape lipsite de culoare. Cât timp avea

să mai treacă până când acest chip, chipul ei, avea să fie văzut de un alt suflet? Avea să se întâmple una ca asta sau urma să părăsească această lume nevăzută?

În sufragerie, Amy se aşează la pian. Existenţa lui nu era ceva pe care ar fi putut s-o explice; când ea şi Peter sosiseră la fermă, cu atâţia ani în urmă, pianul îi aştepta acolo, un dar din lumea de dincolo. Amy cânta la el noapte de noapte; muzica era forţa care-l chema pe Peter acasă. Acum, cu mâinile deasupra clapelor, aştepta acel ceva să vină la ea; începu cu o notă gravă, lăsându-se condusă de mâini. Note puternice umpleau casa. În frazele muzicale lăsa să exprime tot ceea ce simţea. Treceau prin ea ca nişte valuri, crescând şi scăzând, apropiindu-se şi îndepărtându-se, un limbaj de emoţie pură. *Nu o să mă satur niciodată,* îi spunea Peter de fiecare dată. Obişnuia să se aşeze în spatele ei, punându-i mâinile pe umeri într-un gest tandru, în încercarea de a simţi şi el muzica aşa cum o simţea ea, ca pe o forţă care izvora din interior. *Aş putea să te ascult cântând la nesfârşit, Amy.*

Fiecare cântec este unul de dragoste, se gândi ea. Şi fiecare este pentru tine.

Ajunse la sfârşit. Mâinile i se opriră deasupra clapelor; ultimele note se pierdură încet, apoi dispărură cu totul. Aşadar, sosise momentul despărţirii. I se puse un nod în gât. Îşi roti privirea prin încăpere pentru o ultimă oară. Era o cameră ca oricare alta – mobilier simplu, un şemineu înnegrit de atâta folosinţă, lumânări pe masă, cărţi – dar pentru ea însemna mai mult de atât. Însemna totul. Aici îşi trăiseră viaţa.

Se ridică, îşi puse rucsacul şi porni cu paşi mari spre uşă, fără să se mai uite înapoi.

Ajunse în California la căderea serii. Mai întâi deşerturile, arse de soare, apoi munţii se ridicară din ceaţă, spinările lor mari şi albastre înălţându-se deasupra văii aride. Îi avu în ochi încă două zile, apoi începu să urce.

Temperatura scăzu; păduri înverzite şi răcoroase o aşteptau în vârf. Sub ea, văile şi munții marelui lanț Mojave se unduiau în ceață. Simțea vântul puternic şi uscat în față.

În cele din urmă, Zidul Coloniei îi apăru dinaintea ochilor. Rămăsese încă întreg pe alocuri, în alte părți fiind căzut complet, bariere de vegetație ivindu-se printre ruine. Amy se strecură printre dărâmături şi îşi croi drum spre centrul oraşului. Copaci mari se înălțau acolo unde înainte nu creştea nimic; majoritatea clădirilor nu mai erau, prăbuşite în propria fundație. Şi totuşi, câteva dintre cele înalte încă mai stăteau în picioare. Ajunse la clădirea care fusese cândva cunoscută drept Sanctuar. Acoperişul se surpase; clădirea era doar o cochilie goală. Urcă scările ca să se uite pe fereastra care, în chip miraculos rămăsese intactă. Era acoperită de un strat gros de praf; folosi o cârpă umedă ca să curețe o porțiune mică şi privi afară cu mâinile streaşină la ochi. Sub cerul liber, interiorul devenise o adevărată pădure.

Îi luă ceva până când îşi adună lucrurile, însă, în cele din urmă, găsi piatra. Intrase oarecum în pământ; multe dintre numele înscrise pe ea se şterseseră, fiind acum aproape ilizibile. Şi totuşi, reuşi să desluşească următoarele: Fisher, Wilson, Donadi, Jaxon.

Se lăsă seara. Îşi dădu jos rucsacul şi scoase din el uneltele: dălți de toate mărimile, târnăcoape şi două ciocane, unul mare şi unul mic. O vreme, stătu pe pământ, cu privirea pierdută la piatră. Ochii îi măsurau suprafața rece ca şi cum şi-ar fi plănuit atacul. Ar fi putut aştepta până dimineață, însă momentul prielnic părea să fie acum. Alese un loc, îşi luă dalta şi ciocanul şi se puse pe treabă.

Termină în dimineața celei de-a treia zile. Mâinile îi erau însângerate şi crăpate. Soarele era sus pe cer, când ea se trase înapoi ca să-şi examineze lucrul. Calitatea inscripției lăsa de dorit, dar, în mare, ieşise mai bine decât sperase. Dormi toată ziua şi noaptea următoare, apoi, de dimineață, refăcută, îşi strânse tabăra şi coborî de pe munte. Se

îndreptă spre vest, mai întâi cu spatele la soare, apoi cu fața. Tărâmul era pustiu, lipsit de istorie, golit de viață. Zilele treceau într-o tăcere bătută de vânt, până când, într-o dimineață, Amy auzi marea. În aer se simțea miros de flori. Sunetul, un vuiet grav, se înteți; brusc, dinaintea ei apăru Oceanul Pacific. Întinderea lui albastră părea infinită; se simțea ca şi cum ar fi privit o planetă întreagă. Valuri înspumate se spărgeau de țărm. Îşi croi drum de-a lungul malului cu trandafiri sălbatici şi cu alge, până la plaja largă de la marginea apei. Se simțea neliniştită, dar şi consumată de o dorință nestăpânită. Îşi dădu jos rucsacul, apoi hainele şi sandalele. Pe când primul val îi lovi trupul, forța lui aproape că o trânti la pământ; un al doilea urmă numaidecât şi, în loc să-i opună rezistență, se aruncă în apa ce se înălța. Nu mai ajunse să atingă fundul – totul se petrecuse prea repede. Nu simți frică, ci doar o bucurie sălbatică şi neaşteptată. Era ca şi cum îşi redescoperise o condiție cu totul nouă, în care se conectase cu forțele creației. Apa era minunat de rece şi de sărată. Cu nişte mişcări abia perceptibile din brațe şi din picioare, reuşea să se mențină la suprafață. Se lăsă să plutească la suprafață, apoi se cufundă din nou. Deschise ochii, însă nu reuşi să vadă nimic, doar nişte forme vagi; se răsuci cu fața în sus. Razele soarelui se reflectau în apă, formând un fel de aură. Uitându-se în lumina aceea divină, îşi ținu respirația pe cât putu, ascunsă în acea lume nevăzută de sub valuri.

Se hotărî să rămână o vreme. Înota în fiecare dimineață, de fiecare dată ajungând tot mai departe. Nu îşi punea la încercare hotărârea, ci mai degrabă aştepta un nou impuls ca să iasă la suprafață. Îşi simțea trupul curat şi puternic şi mintea eliberată de orice griji. Intra într-o etapă nouă din viața ei. Îşi petrecea zilele stând şi privind valurile ori făcând plimbări lungi pe întinderea de nisip. Avea nevoi simple şi puține; descoperi o livadă de portocali şi, lângă ea, un pâlc mare de afini, şi cu acestea se hrănea. Îi era dor de Peter,

însă sentimentul nu se asemăna cu unul al pierderii. El nu mai era, dar avea să rămână pe veci o parte din ea.

Aşa mulțumită cum era, îşi dădu seama pe parcursul lunilor că nu îşi încheiase călătoria. Plaja era doar o stație, un loc de pregătire pentru etapa finală. Când veni primăvara, îşi strânse tabăra şi porni spre nord. Nu avea nicio direcție în minte; voia să lase pământul să-i vorbească. Terenul deveni din ce în ce mai accidentat: promontorii stâncoase, frumusețea care-ți tăia răsuflarea a coastei californiene, copaci semeți, bătuți de vânturile sărate, profilând siluete ciudate, dominante, care străjuiau marea. Îşi petrecea zilele plimbându-se, cu soarele deasupra, cu oceanul lângă ea, valurile lui venind şi plecând; noaptea, dormea sub cerul liber ori, dacă ploua, întindea prelata de o frânghie legată de crengile copacilor. Văzu tot soiul de animale: veverițe, iepuri şi hârciogi, dar şi dintre cele mai mari, mai impunătoare, antilope, lincşi, ba chiar şi urşi, siluete uriaşe şi întunecate, strecurându-se prin frunziş. Era singură pe un întreg continent pe care omul îl cucerise, apoi îl abandonase. Curând, nu avea să se mai vadă deloc că fusese cândva locuit; avea să redevină un ținut virgin.

Primăvara deveni vară şi vara, toamnă. Zilele erau răcoroase, iar noaptea făcea focul ca să se încălzească. Se afla la nord de San Francisco, deşi nu ştia precis unde anume. Într-o dimineață, se trezi sub prelată şi ştiu pe dată că se schimbase ceva. Păşi afară într-o lume de lumină albă şi de linişte; zăpada căzuse peste noapte. Fulgi mari cădeau muți din cer. Îşi îndreptă fața în sus, gata să-i primească. Aceştia i se prindeau în gene şi prin păr; deschise gura ca să le simtă gustul pe limbă. Fu cuprinsă de un şuvoi de amintiri. Parcă era din nou doar o fetiță. Se lăsă pe spate şi îşi întinse brațele şi picioarele, mişcându-le înainte şi înapoi ca să facă un înger pe zăpadă.

Atunci înțelese natura acelei forțe care o trăgea spre nord. Ajunse în primăvară şi chiar şi atunci fu luată prin surprindere. Era într-o dimineață devreme, aerul pădurii

fiind gros de la ceață. În depărtare, la baza unei stânci înalte, marea era învolburată şi întunecată. În umbra deasă a copacilor, urcă pe vârful unui munte, când fu brusc cuprinsă de o senzație de desăvârşire, atât de puternică, încât rămase nemişcată. Îşi continuă apoi urcuşul şi ieşi într-un luminiş cu vedere la ocean, unde avu impresia că inima i se opreşte în loc.

Câmpia era tapetată cu cel mai bogat covor de flori sălbatice pe care îl văzuse vreodată – erau flori cu sutele, cu miile, cu milioanele. Irişi purpurii. Liliac alb. Margarete roz. Gălbenele şi muşcate şi multe altele ale căror nume nu le cunoştea. Vântul începuse să sufle uşor; soarele răzbătuse printre nori. Îşi dădu jos rucsacul şi înaintă încet. Era ca şi cum se pierdea într-o mare de culoare pură. Mergea atingând cu vârful degetelor petalele florilor. Acestea păreau să-şi plece capul în semn de salut, primind-o în îmbrățişarea lor. Copleşită de frumusețe, Amy înaintă printre ele. Raze aurii cădeau pieziş peste câmpie; în depărtare, dincolo de mare, o nouă eră începuse.

Aici avea să-şi facă grădina. Avea să-şi facă grădina şi să aştepte.

EPILOG

MILENARISTUL
REPUBLICA INDO-AUSTRALIANĂ. POP. 186 de MILIOANE
1003 D.V.

„Trecutul nu este niciodată pierdut,
nu este nici măcar trecut.“
William Faulkner, *Recviem pentru o Călugăriță*

Cea de-a Treia Conferință Globală despre Perioada de Carantină din America de Nord

Centrul pentru Studiul Culturilor și Conflictelor Umane

Universitatea din New South Wales, Republica Indo-Australiană

16–21 aprilie, 1003 D.V.

Transcriere: Şedinţa plenară nr. 1

Discurs de deschidere susţinut de către Dr. Logan Miles.

Profesor şi şef al catedrei de Studii Mileniale din cadrul Universităţii din New South Wales şi director al Grupului Rectoratului de Cercetare şi Reconversie din America de Nord

Bună ziua şi bine ați venit. Mă bucur să văd în public atâția prieteni şi colegi pe care îi respect şi la care țin. Avem un program plin şi ştiu că toată lumea e nerăbdătoare să înceapă prezentările, aşa că voi fi scurt.

Adunarea, a treia de acest fel, aduce laolaltă cercetători din toate domeniile şi efectiv din fiecare specializare. Printre aceştia se numără doctori în antropologie umană, în teoria sistemelor, în biostatistică, în ingineria mediului, în epidemiologie, în matematică, în economie, în folclor, în studii religioase, în filosofie – şi tot aşa. Suntem un grup divers, cu o gamă largă de metodologii şi de interese. Dar suntem uniți de un scop comun, unul care este mai presus de orice domeniu de studiu. Sper că această conferință să nu servească doar ca un stimulent pentru o colaborare inovatoare între cercetători, ci să fie de asemenea o invitație la reflecție – ocazia tuturor, atât la nivel individual, cât şi colectiv, de a ne pune marile întrebări cu privire la Carantina din America de Nord şi a istoriei acesteia. Acest lucru este cu atât mai important acum, când suntem în pragul noului mileniu, iar proiectul de reconversie a Americii de Nord, aflat sub autoritatea Consiliului

Transpacific şi al Acordului de la Brisbane, ajunge în a doua fază.

Acum un mileniu, istoria omului aproape că se sfârşise. Epidemia viralilor, cunoscută nouă drept Marea Catastrofă, a ucis aproape şapte miliarde de oameni, aducând omenirea în pragul extincției. Unii dintre noi ar putea presupune că acest eveniment a fost întâmplător – felul naturii de a da cu zarurile. Fiecare specie, indiferent de cât de bine îi merge, ajunge la un moment dat să întâlnească o forță mai mare decât ea însăşi, iar atunci a fost pur şi simplu rândul nostru. Alții au postulat că rana a fost autoprovocată, consecința asaltului neîncetat al omului asupra sistemelor biologice care ne susțineau existența. Am adus război pe această planetă, iar războiul s-a întors împotrivă.

Şi totuşi, sunt mulți – printre care mă număr şi eu – care privesc această perioadă a Marii Catastrofe nu ca pe un episod al pierderilor şi al suferinței, al aroganței şi al morții, ci ca pe unul al speranței şi al renaşterii. Cum şi de unde a venit virusul rămâne un mister încă nedezlegat. De unde a venit? Cum a dispărut de pe pământ? Mai este încă acolo, în aşteptare? Poate că nu vom afla niciodată răspunsurile şi, în cele din urmă, mă rog să nici nu o facem. Ştim doar că specia noastră, în ciuda tuturor dificultăților, a rezistat. Pe o insulă izolată din Pacificul de Sud, o mână de oameni au supraviețuit şi, în cele din urmă, au ajuns să împrăştie sămânța noii civilizații de-a lungul emisferei sudice, inițiind astfel a doua epocă a omenirii. A fost o luptă grea, înțesată de pericole şi încă avem multe de făcut. Istoria ne învață că nu există garanții, iar dacă alegem să ignorăm lecțiile învățate de pe urma Marii Catastrofe, o facem pe pielea noastră. Însă exemplul strămoşilor noştri nu ne este mai puțin folositor. Instinctul nostru de supraviețuire este de netăgăduit; suntem o specie cu o voință de neclintit şi cu capacitatea de a avea speranță. Iar dacă va mai veni încă o zi când forțele naturii se vor ridica împotriva noastră, omenirea nu va pieri neobservată.

Până foarte recent, strămoşii noştri nu aveau cunoştințe prea solide. Sfintele Scripturi ne spun că şi-au croit drum dinspre Pacificul de Sud spre America de Nord, ducând cu ei un avertisment. Se spunea că America de Nord era un ținut al monştrilor şi că, dacă se întorceau, aveau să aducă încă o dată pe lume moarte şi distrugere. Vreme de o mie de ani, niciun bărbat şi nicio femeie nu a mai pus piciorul acolo. Acest ordin a stat la baza civilizației noastre şi a fost transmis prin lege de fiecare instituție civică şi religioasă încă de la fondarea Republicii. Nu a existat nicio dovadă ştiințifică pentru a susține această supoziție ori sursa ei. Ca să spunem aşa, am luat chestiunea de bună credință. Însă reprezintă miezul ființei noastre.

S-au schimbat multe în ultimii câțiva ani. Odată cu descoperirea scrierilor antice denumite „Cartea celor Doisprezece", trecutul cunoscut de noi a fost pus într-o lumină nouă. Ascuns într-o peşteră din cel mai sudic punct din insulele Holy, acest text, al cărui autor a rămas necunoscut, a adus pentru prima oară o dovadă în istorie care să susțină credința noastră populară, ba chiar a reuşit să adâncească misterele originii noastre. Datând din cel de-al doilea secol D.V., „Cartea celor Doisprezece" ne relatează lupta epică dusă pe continentul Americii de Nord între un mic grup de supraviețuitori şi rasa aşa-numiților virali. În centrul acestei lupte este tânăra Amy – Fata de Nicăieri. Posedând nişte calități trupeşti şi spirituale unice, aceasta îşi conduce semenii – Peter, Bărbatul Zilelor, Alicia Lamelor, Michael cel Isteț, Sara cea Vindecătoare, Lucius cel Credincios etc. – în bătălia pentru salvarea omenirii. Povestea şi personajele ei ne sunt cunoscute tuturor, desigur. Niciun document din istoria noastră nu a fost supus atâtor studii şi speculații şi, în unele cazuri, chiar cu scepticism, cât a fost acest manuscris. Anumite elemente ale narațiunii sunt trase de păr, ținând mai degrabă de domeniul religiei decât al ştiinței. Şi totuşi, din momentul descoperirii lui, aproape toată lumea a fost de acord că

documentul este de o extraordinară importanță. Faptul că a fost găsit pe insulele Holy, leagănul civilizației noastre, face prima legătură solidă dintre America de Nord şi legenda care a prins formă şi care ne-a călăuzit paşii în ultimii aproape o mie de ani.

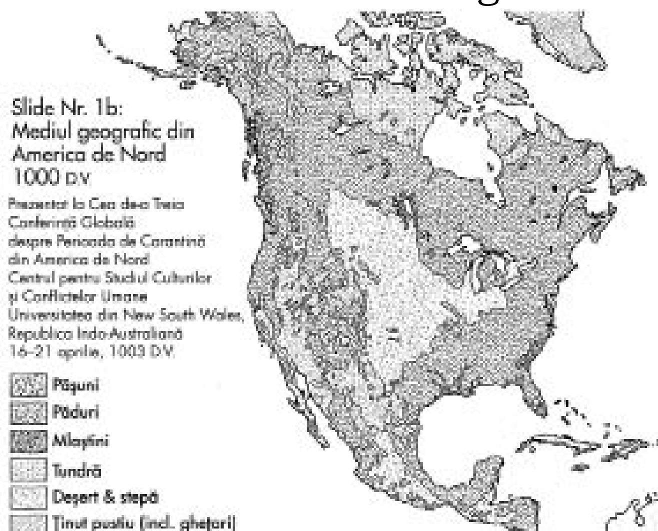
Eu sunt un istoric. Mă ocup de fapte, de dovezi. Crezul meu profesional îmi dictează că numai prin prisma îndoielii şi a unei cercetări îndelungate te poți aştepta ca adevărul despre trecut să-ți fie revelat. Însă, doamnelor şi domnilor, de-a lungul nenumăratelor mele călătorii în trecut, am învățat că în spatele fiecărei legende se ascunde un sâmbure de adevăr.

Puteți da la primul slide, vă rog?

Încă de la întoarcerea noastră în America de Nord, acum treizeci şi şase de luni, am aflat multe despre starea acestui continent atât dinainte, cât şi în timpul Perioadei de Carantină. Aceste imagini alăturate reprezintă două continente nord-americane foarte diferite. Contrastul nici că putea fi mai evident. În stânga avem reconstrucția continentului din ultimii ani ai Perioadei Imperiale Americane. Oraşe cu milioane de locuitori dominau ambele coaste. Agricultura abuzivă a decimat practic toate câmpiile

din interiorul continentului. Industria grea, susținută de combustibilii fosili, a făcut ca fâşii întinse de pământ să fie practic de nelocuit, solul şi apa fiind contaminate de metale grele şi de produse chimice. Deşi au rămas şi regiuni sălbatice, în special în zonele Munților Apalaşi, ale coastei Pacificului de Nord şi în zona intermontană de vest, nu prea lasă loc de îndoială faptul că imaginea reprezintă un continent, o cultură care se autodistruge.

În dreapta vedem America de Nord aşa cum o ştim noi astăzi. Cu ajutorul recunoaşterii aeriene, condusă de pe platforme plutitoare situate la trei sute de kilometri în spatele liniei de carantină, am descoperit o sălbăticie neatinsă, uimitoare în diversitatea ei organică. Acum cresc păduri virgine unde cândva erau mari oraşe ori complexe industriale toxice. Câmpurile din interiorul continentului au fost înlocuite de câmpii de o bogăție biologică incomparabilă. Şi, cel mai important, majoritatea dintre marile metropole de pe coastă, printre care se numără New York, Philadelphia, Boston, Baltimore, Washington D.C., Miami, New Orleans şi Houston au dispărut cu totul, înghițite de nivelul crescut al mării. Natura, aşa cum îi stă în obicei, şi-a revendicat drepturile asupra ținutului, curățând urmele puterii imperialiste care cândva radiase de pe țărmurile lui.

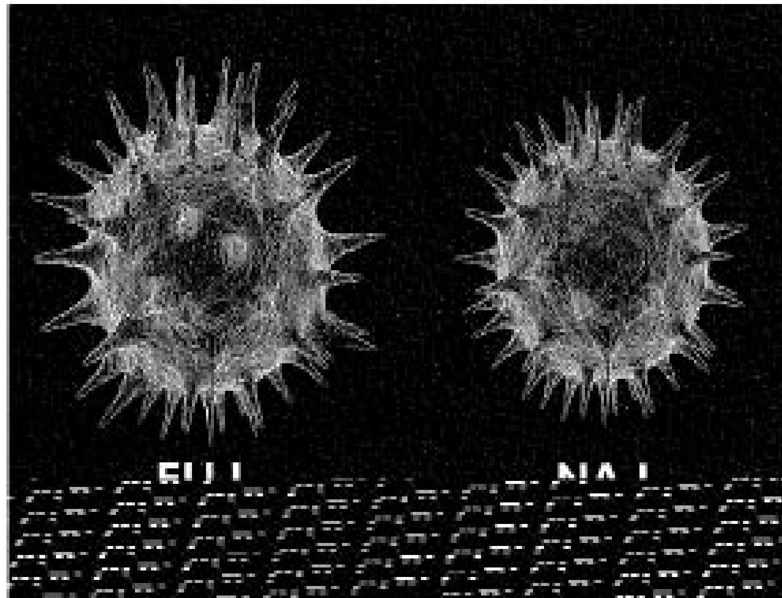
Imagini care vă pot afecta emoțional, într-adevăr, dar care nu vă iau câtuşi de puțin prin surprindere. La nivelul solului am descoperit cele mai surprinzătoare lucruri.

Următorul slide!

Aceste rămăşițe mumificate, un bărbat şi o femeie, au fost recuperate acum trei luni dintr-un bazin arid de la poalele munților San Jacinto din sudul Californiei. Înfățişarea lor monstruoasă este de netăgăduit. Observați oasele lungi, în special cele de la mâini şi de la picioare, care au căpătat aspect de gheare; structura facială plată, de o netezime aproape fetală, lipsită de personalitate; maxilarul masic şi dentiția radical alterată. Şi totuşi, surprinzător, testele genetice indică faptul că sunt, de fapt, ființe omeneşti – nişte omologi paramutați ai speciei noastre, înzestrați cu atributele psihologice ale celor mai temuți prădători. Scoase de la o adâncime mai mică de doi metri, aceste rămăşițe au fost găsite împreună cu multe altele, sugerând astfel un fel de dispariție în masă, care e probabil să se fi produs pe la sfârşitul primul secol D.V. – din aceeaşi perioadă de timp datând şi scrierea „Cartea celor Doisprezece“.

Să fie aceştia „viralii“ în privința cărora ne-au avertizat strămoşii noştri? Şi, dacă da, cum au avut loc aceste schimbări semnificative? La aceste întrebări posibil să fi găsit răspunsul.

Următorul slide!

În stânga vedem tulpina EU-1 a virusului GC, prelevată din corpul aşa-numitului „bărbat îngheţat“, un cercetător de la Polul Nord care a fost infectat acum mai bine de un mileniu. Credem că virusul a fost principalul agent biologic al Marii Catastrofe, un microorganism de o asemenea rezistenţă şi putere, încât a reuşit să-şi omoare gazda în doar câteva ore şi practic a şters de pe faţa pământului întreaga populaţie în mai puţin de optsprezece luni.

Vreau să vă atrag acum atenţia asupra virusului din dreapta, care a fost prelevat dintr-un ţesut timic al unuia dintre cele două cadavre găsite în bazinul Los Angeles. Credem că acesta ar fi precursorul tulpinii EU-1. În vreme ce virusul din stânga conţine o cantitate considerabilă de material genetic dintr-o sursă aviară – mai precis, Corvus Corax, cunoscut drept corb – cel din dreapta, nu. În locul lui, găsim material genetic înrudit cu o specie complet diferită. Deşi echipele noastre nu au identificat încă autorul genetic, acesta seamănă cu *Rhinolophus philippinensis* sau *liliacul-cu-potcoavă*. Am denumit acest virus NA-1 sau Nord America-1.

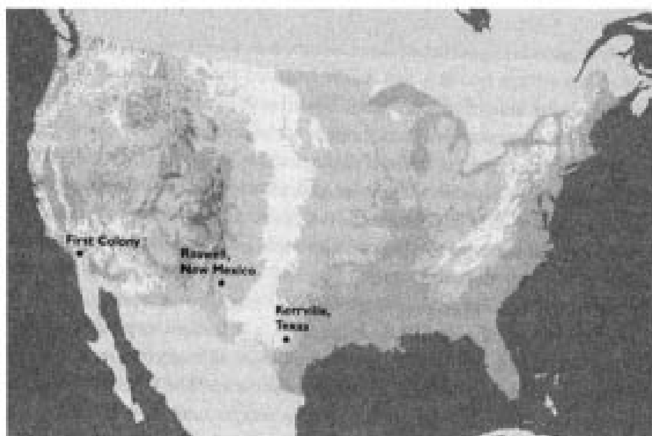
Cu alte cuvinte, Marea Catastrofă nu a fost cauzată de un singur virus, ci de două: unul din America de Nord şi un

al doilea, descendent al tulpinii care a apărut ulterior în altă parte a lumii. Din acest fapt, cercetătorii au alcătuit o schemă cronologică a epidemiei. Virusul a apărut prima oară în America de Nord, infiltrându-se în rândul populației umane prin intermediul unui vector necunoscut, deşi cel mai probabil să fi fost o specie de liliac; mai târziu, virusul NA-1 s-a modificat, dobândind ADN aviar; această nouă tulpină secundară, mult mai agresivă şi mai letală, s-a răspândit din America de Nord către restul lumii. De ce tulpina EU-1 nu a cauzat aceleaşi schimbări fizice ca NA-1 nu putem decât să speculăm. Însă opinia generală este aceea că îşi omora victimele mult prea repde.

Ce înseamnă acest lucru pentru noi? Pe scurt, „viralii“ din „Cartea celor Doisprezece“ nu sunt o invenție. Şi nu sunt nici vreun artificiu literar, o metaforă pentru lăcomia feroce a culturii nord-americane din perioada de dinainte de virali, aşa cum au sugerat unii. Au existat. Au fost reali. „Cartea celor Doisprezece“ îi descrie ca fiind o manifestare a dezgustului unui creator față de rasa umană. Această chestiune trebuie dezbătută de către fiecare în intimitatea propriei conştiințe. Astfel că aceasta este şi povestea unui bărbat pe nume Zero şi a doisprezece deținuți care au servit drept vectorii inițiali ai infecției. După părerea mea, juriul încă dezbate. Dar, între timp, ştim cine şi ce au fost viralii: bărbați şi femei obişnuiți, infectați cu o boală.

Dar cum rămâne cu omenirea? Cum rămâne cu povestea lui Amy şi a prietenilor ei? Să privim acum chestiunea din perspectiva supraviețuitorilor.

Următorul slide.

După cum mai mult ca sigur ştie toată lumea, am avut parte de un an surprinzător în domeniu, foarte surprinzător. Excavările din mai multe aşezăminte omeneşti din vestul Americii de Nord, datând din secolul întâi al Perioadei de Carantină, au început să dea roade. Mai e încă mult de muncă, dar cred că nu sunt departe de adevăr când spun că numai ce am descoperit în ultimele douăsprezece luni ne-a ajutat să ne schimbăm radical ideea despre acea perioadă.

Noi credeam că, la începutul Perioadei de Carantină, niciun om nu a mai rămas să locuiască în America de Nord între Istmul Ecuatorial şi Linia de Frontieră cu Hudson, începând din anul zero. Întreruperea infrastructurii biologice şi sociale a continentului s-a crezut a fi atât de deplină, încât l-a făcut incapabil de a mai susține viață umană, darămite orice alt fel de cultură organizată.

Ştim acum – şi repet, anul acesta a fost extraordinar – că nu avem informații complete cu privire la Perioada de Carantină. Într-adevăr, au existat supraviețuitori. Dar nu ştim exact câți anume. Dacă ne luăm după descoperirile de anul trecut, credem acum că e posibil, ba chiar foarte probabil, că existau cu zecile de mii, trăind în comunități numeroase între zona intermontană de vest şi câmpiile din sud.

Mărimea şi alcătuirea acestor aşezări variază considerabil, de la sate în vârf de munte, cu doar câteva

sute de locuitori, la complexe de mărimea unui oraş, pe dealurile din centrul Texasului. Însă toate dovezile ne indică faptul că aceste aşezări omeneşti au existat la mult timp după ce s-a crezut că populaţia continentului a fost nimicită. Aceste comunităţi au în comun o serie de caracteristici distincte, printre care, poate cea mai importantă, o cultură care era orientată înspre supravieţuire, dar şi, paradoxal, foarte atentă la aspectul social de a fi om. Înăuntrul acestor enclave protejate, bărbaţii şi femeile au supravieţuit Marii Catastrofe, iar generaţiile următoare şi-au văzut de vieţile lor, aşa cum se întâmplă de obicei. S-au căsătorit şi au avut copii. Au format guverne şi s-au angrenat în comerţ. Au construit şcoli şi locaşe de cult. Au lăsat mărturii scrise cu privire la experienţele lor – vorbesc, fireşte, despre documente pe care le cunoaşte oricine din această încăpere, ca de exemplu „Cartea Sarei“ şi „Cartea Mătuşicii“ – şi, poate, chiar au căutat să ia contact cu alţii ca ei, de dincolo de acele insule izolate ale umanităţii.

Folosindu-ne de traseul descris în „Cartea celor Doisprezece“, echipele de teren au identificat trei astfel de aşezări, toate pomenite în acea scriere. Printre acestea se numără Kerrville, Texas; Roswell, New Mexico, situl denumit „Masacrul de la Roswell“; precum şi comunitatea cunoscută drept Prima Colonie, din Munţii San Jacinto din sudul Californiei.

Puteți da la următorul slide, vă rog?

Această imagine este o reprezentare aeriană a sitului Primei Colonii, care ar putea, servind scopurile noastre, să fie considerată o aşezare omenească „tipică" pentru Perioada Carantinei. Situată pe un platou arid, la două mii de metri deasupra formațiunii de coastă a Los Angelesului, şi mărginită la vest de o structură de granit de încă o mie cinci sute de metri înălțime, aşezarea se înfățişa precum un oraş medieval fortificat – de aproape cinci kilometri pătrați, de o formă neregulată, cu metereze înalte care delimitau perimetrul exterior. Aceste fortificații din oțel şi din beton, înalte de douăzeci de metri, par să fie construite chiar în vremea Marii Catastrofe. Acest lucru se potriveşte cu cele

scrise în „Cartea celor Doisprezece“, care spune că Prima Colonie a fost construită drept adăpost pentru copiii evacuați pe Coasta de Est, oraşul Philadelphia. Dincolo de aceste fortificații, terenul prezintă acum o varietate de păduri de munte şi deşerturi cu tufişuri spinoase, dar mostrele de sol luate atât dinăuntrul, cât şi din afara perimetrului, ne induc faptul că versanții muntoşi au fost distruşi de foc în ultimii cincizeci de ani, iar în primul secol din Perioada de Carantină, terenul a fost aproape în totalitate despădurit. Întreaga aşezare pare să fi fost înconjurată de rânduri de lămpi cu vapori de sodiu la presiune înaltă. Acestea credem că erau alimentate de o serie de celule de combustie conectate, printr-un cablu îngropat sub pământ, la un şir de turbine acționate de vânt, şi acestea datând din perioada de dinainte de Carantină, localizate la patruzeci de kilometri la nord, în Trecătoarea San Gorgonio. Activitatea seismică a deformat versantul de nord al muntelui, dar mai avem de localizat sursa de alimentare ce conecta Prima Colonie la sursa ei primară de energie. Sperăm că acest lucru se va întâmpla cât de curând.

Înăuntrul zidurilor, găsim mai multe zone de activitate umană, aranjate concentric. Inelul exterior, care a fost cel mai intens excavat, pare să fi servit ca o platformă de apărare. Din aceste zone, am recuperat o serie de artefacte, inclusiv, la nivelurile de jos, o varietate de arme de foc tipice perioadei pre-Carantină, la nivelurile superioare găsindu-se şi mai mult armament, ca de exemplu cuțite, arcuri şi arbalete. Deşi mult mai primitive, aceste arme erau surprinzător de sofisticate ca design şi ca manufactură, cu vârfuri ascuțite ce se îngustează până la doar cincizeci de microni – suficient, credem noi, încât să pătrundă în platoşa din silicat cristalin a unui om infectat.

Mai spre interior, găsim regiuni dedicate medicinei, agriculturii, animalelor, negoțului şi gospodăriei. Structuri din părțile de est şi de nord par să servească drept

adăposturi, poate chiar pentru cupluri căsătorite ori familii. Fundația expusă din centru pare să fie un fel de şcoală datând din perioada pre-Carantină, dar transformată de cetățenii Primei Colonii aşa încât să servească la o serie de activități civice. Credem că structura, cea mai importantă clădire din întregul complex, să fi servit drept ultim refugiu în cazul în care apărarea coloniei era doborâtă. Dar, în viața de zi cu zi, pare să fi servit drept spital sau creşă.

Aceste descoperiri sunt în sinea lor remarcabile. Şi nu numai. „Cartea celor Doisprezece“ ne vorbeşte despre Prima Colonie ca fiind locul din care Amy şi prietenii ei au pornit către est, luând în cele din urmă contact cu alți supraviețuitori, inclusiv o grupare armată originară din Texas, cunoscută sub numele de Forțele Expediționare. Există oare vreo dovadă arheologică care să demonstreze acest lucru?

Vă atrag acum atenția către zona mare și deschisă din centru, în special către obiectul situat în colțul nord-est.

Următorul slide, vă rog!

Obiectul acesta, pe care noi îl numim Piatra Primei Colonii, este așezat adiacent față de spațiul public central al așezării. Piatra în sine este un bolovan de granit obișnuit, similar cu cele găsite de-a lungul podișului San Jacinto, cu înălțimea de trei metri și aproximativ patru metri la bază. Pe suprafața pietrei găsim gravate trei grupuri distincte de scrieri. Primul grup, care este de departe cel mai des întâlnit, începe cu o dată, 77 D.V., care se continuă cu o listă a ceea ce pare să fie 206 nume aranjate în patru coloane. Din câte se observă, ele sunt ordonate pe familii și includ 17 nume distincte. Cu toate că se poate discuta pe tema asta, aranjamentul sugerează că acești indivizi au pierit în același eveniment, poate chiar masivul cutremur care a lovit California în acea perioadă.

Al doilea grup, care este așezat sub primul, prezintă trei nume care pot fi lizibile: Ida Jaxon, Elton West și o persoană

pe numele Colonelul, cel din urmă fiind cu siguranță un lider militar cu un anumit statut. In memoriam este tot ce găsim sub aceste notări. Cea mai bună estimare a noastră arată că aceste persoane au dispărut într-o luptă, poate una care a determinat destinul Coloniei.

Cel de-al treilea grup a constituit de departe cea mai mare provocare. Din câte putem observa, scrierea este mult mai simplă, iar expunerea la diverse elemente a făcut ca numele să fie ilizibile cu ochiul liber. În mod surprinzător, analiza de uzură indică faptul că aceste notări au fost realizate în jurul anului 350 A.V., la mult timp după ce așezarea a fost abandonată. Apar din nou contradicții asupra acestui punct, dar părerea generală susține că aceste gravări sunt, la fel ca celelalte, un fel de memorial. Amplificarea digitală dezvăluie nume (foarte) cunoscute tuturor.

Și ultimul slide, vă rog!

Nu există, în schimb, nicio mențiune despre Amy, Fata de Nicăieri. Poate că nu vom afla niciodată cine a fost, dacă a

existat într-adevăr sau nu.

Există multe lucruri pe care nu le înțelegem. Nu știm cine au fost acești oameni. Nu știm ce rol au avut în extincția rasei paramutante cunoscută drept virali, în cazul în care a avut vreunul. Și nu știm nici ce s-a ales de ei sau cum au murit. Sper că toate aceste lucruri adunate vor conduce la dezvăluirea acestor mistere. Mai mult de atât, ceea ce îmi doresc este ca toți să apreciem întrebările fundamentale care ne definesc. Istoria reprezintă mai mult decât date, mai mult decât fapte, mai mult decât știință și cercetare. Aceste lucruri servesc doar unui scop mai important. Istoria este o poveste – povestea noastră. De unde venim? Cum am supraviețuit? Cum putem evita greșelile din trecut? Avem vreo însemnătate? Și dacă răspunsul este da, care este locul potrivit pentru noi pe pământ?

Ar trebui să întreb altfel: Cine suntem noi?

Privind lucrurile într-o manieră realistă și imediată, studiul Perioadei de Carantină al Americii de Nord este mult mai mult decât o investigație academică a trecutului. Este un pas crucial – și cred că toată lumea rezonează cu această noțiune – pentru protejarea sănătății și a supraviețuirii speciei noastre pe termen lung. Acest lucru este cu atât mai important acum, cu cât comtemplăm revenirea mult așteptată pe acel continent temut și pustiu.

91

Pentru Logan Miles, în vârstă de 56 de ani, şef al Catedrei de Studii Mileniale din cadrul Universității din New South Wales şi director al Grupului Rectoratului de Cercetare şi Reconversie din America de Nord, fusese o dimineață bună. O dimineață foarte bună, într-adevăr.

Conferința începe în forță. Sunt prezenți sute de savanți; presa este cu atenția concentrată la maximum. Înainte să ajungă la uşa sălii, un zid de reporteri îl înconjurară. Ce

înseamnă, vor ei să ştie, numele acestea pe piatră? Cei Doisprezece discipoli ai lui Amy au fost oameni adevăraţi? Care va fi efectul reconversiei Americii de Nord? Vor suferi primele aşezări întârzieri?

— Aveți răbdare, spune Logan.

În ochi îi sclipesc lumini de blițuri.

— Ştiți ce fac, nici mai mult nici mai puțin.

Odată scăpat de mulțime, părăsește clădirea printr-o ieşire din spate, prin bucătării. Era o dimineață plăcută de toamnă, cu cer senin şi cu o briză care venea dinspre port; în văzduh, două avioane zburau liniştit, acompaniate de bâzâitul elicelor lor uriaşe. Imaginea îl face mereu să îşi aducă aminte de fiul său; Race, pilot la serviciul aerian, abia fusese promovat căpitan, cu aeronava proprie – o realizare importantă mai ales pentru cineva atât de tânăr. Logan se oprește să tragă aer în piept înainte să dea colțul clădirii şi să pornească spre curtea centrală a campusului. Obişnuiții protestatari, vreo 40–50 la număr, rămân lângă scări, ținând pancarte: „America de Nord = moarte“, “Biblia e legea“, “Trebuie să rămânem în carantină“. Majoritatea sunt oameni mai în vârstă de la țară, adepți ai vechilor obiceiuri. Printre ei erau poate vreo douăsprezece ammaliți şi o mână de discipoli, femei îmbrăcate în halate simple, gri, legate cu un cordon în talie, tunse la fel ca Mântuitoarea. Veneau acolo de trei luni, apărând mereu la 8 fix dimineața, ca şi cum ar fi venit la serviciu. La început, lui Logan i s-au părut enervanți, ba chiar puțin deranjanți, dar, cu timpul, prezența lor a devenit inertă, putând fi uşor trecută cu vederea.

Erau zece minute de mers până la biroul său, iar el era bucuros şi, în același timp, surprins să găsească clădirea practic goală. Până şi secretara departamentului o tulise. Ajunse la biroul său de la etajul al doilea. În ultimii trei ani trecuse rar pe acolo; mare parte din munca lui se desfăşura în Capitoliu, iar uneori treceau săptămâni la rând fără să

treacă prin campus, nepunând la socoteală vizitele lui în America de Nord, care puteau dura luni întregi. Cu pereții ei cu biblioteci, biroul imens din lemn de tec – un moft făcut cu 15 ani în urmă, în cinstea promovării ca şef de catedră – şi în general cu un aer de izolare tipică unui profesor, camera îi amintea de cât de departe a ajuns, dar şi de rolul neobişnuit care îi fusese încredințat. Ajunsese într-un fel de vârf; totuşi, e drept că, din când în când, i se făcea dor de vechea lui viață, de liniştea şi rutina ei.

Făcea ordine într-un dosar cu hârtii – un raport al comitetului, formulare de absolvire pe care trebuia să le semneze, factura de la catering – când aude un ciocănit şi zărește o femeie stând în prag: avea treizeci sau poate treizeci şi cinci de ani şi era destul de impresionantă, cu părul roşcat, chip ce exprimă inteligență şi ochi căprui, vii. Poartă un costum bleumarin-închis şi tocuri înalte pe care se cam clatină; o geantă uzată din piele îi atârnă pe umăr. Logan are impresia că a mai văzut-o.

— Profesore Miles?

Nu aşteaptă să fie invitată înăuntru şi intră în încăpere.

— Mă scuzați, domnişoara...

— Nessa Tripp, de la Territorial News and Record.

Apropiindu-se de biroul lui, îi întinde mâna.

— Speram să-mi acordați un minut din timpul dumneavoastră.

Bineînțeles, un reporter; Logan şi-o amintește de la conferința de presă. Are o strângere fermă, însă nu masculină – transmitea un mesaj de seriozitate profesională. Logan simți notele de vârf ale parfumului ei, uşor florale.

— Mi-e teamă că o să trebuiască să te dezamăgesc. Sunt destul de ocupat astăzi. Am spus tot ce aveam de spus pentru o dimineață. Poate ar trebui să o suni pe secretara mea să stabileşti o programare.

Nu ia în seamă sugestia, ştiind foarte bine că e doar o cale prin care vrea să scape de ea; n-ar exista nicio programare. Zâmbeşte cochet, vrând să-l farmece.

— Promit că nu durează mult. Am doar câteva întrebări.

Logan nu voia. Nu îi plăcea să aibă de-a face cu presa, chiar şi în cele mai previzibile împrejurări. De multe ori, când deschidea ziarul de dimineață, descoperea că a fost citat greşit sau că ceea ce spusese a fost scos din context. Totuşi, îşi dădu seama că nu poate să scape prea uşor de femeia asta. Mai bine să îi facă pe plac, rapid, şi să treacă mai departe.

— Ei bine, să zicem…

Se luminează la față:

— Minunat!

Trage un scaun în fața lui şi caută prin geantă după un carnețel şi un reportofon mic, pe care le pune pe masă.

— Pentru început, mă întrebam dacă aş putea afla câteva informații personale, pentru imaginea de ansamblu. Nu am reuşit să aflu multe despre dumneavoastră, iar biroul de presă al universității nu a fost de prea mare ajutor.

— Asta, dintr-un motiv anume. Sunt foarte retras.

— Pot respecta asta. Însă oamenii vor să ştie despre omul din spatele descoperirii, nu credeți? Lumea e cu ochii pe dumneavoastră, profesore.

— Chiar nu sunt prea interesant, domnişoară Tripp. Cred că o să vă par foarte plictisitor.

— Îmi vine greu să cred asta. Sunteți doar modest.

Răsfoieşte repede paginile carnețelului.

— Aşa, din câte am înțeles, v-ați născut la… Headly?

O întrebare uşoară, ca să spargă gheața.

— Da, părinții mei au fost crescători de cai.

— Şi ați fost singur la părinți.

— Aşa este.

— Pare că nu prea v-a plăcut asta.

În mod clar, tonul îl trădase.

— A fost o copilărie că oricare alta. Au fost momente bune şi momente rele.

— Prea izolat?

Logan ridică din umeri.

— La vârsta mea, sentimentele astea nu mai sunt la fel de intense, deşi atunci probabil că aşa mi se părea. Până la urmă, viața aia n-a fost pentru mine – cam asta e tot ce ar fi de spus.

— Totuşi, Headly este un loc foarte tradițional. Unii ar spune chiar înapoiat.

Logan zâmbi:

— Probabil nu m-am exprimat bine. Vreau să spun că e o cale lungă de la o fermă din Headly către poziția de director al Grupului Rectoratului de Cercetare şi Reconversie E corect?

— Presupun că da. Dar eu nu m-am îndoit niciodată că o să merg la facultate. Părinții mei erau oameni de la țară, însă m-au lăsat să-mi aleg drumul.

Îl privi cu căldură.

— Un băiat sârguincios, aşadar.

— Dacă aşa vreți să-i spuneți.

Îşi verifică din nou notițele.

— Acum, continuă ea, aici scrie că sunteți însurat.

— Mi-e teamă că informația e cam veche. Sunt divorțat.

— Da? Când ați divorțat?

Întrebarea îl stânjeneşte. Totuşi, este o informație publică; n-are niciun motiv să nu răspundă.

— Acum şase ani. A fost foarte amiabil. Suntem încă prieteni buni.

— Şi fosta dumneavoastră soție este judecător, nu?

— A fost, la Curtea pentru Crimă Organizată. Dar nu mai face asta acum.

— Şi aveți un fiu, Race. El cu ce se ocupă?

— E pilot la serviciul aerian.

Fața i se înseninează.

— Nemaipomenit!

Logan aprobă dând din cap. Evident, ea ştia toate astea.

— Şi el ce părere are despre descoperirile dumneavoastră?

— Nu prea am vorbit despre asta, nu recent.

— Dar trebuie că este mândru de dumneavoastră, spune ea. Propriul tată, responsabil de un întreg continent.

— Cred că e o exagerare, dumneavoastră nu?

— Să reformulez. Trebuie să recunoaşteţi că întoarcerea în America de Nord este destul de controversată.

Ah! gândi Logan. Începem.

— Pentru majoritatea nu este. Conform sondajelor, nu.

— Cu siguranţă este pentru unii. Pentru Biserică, de exemplu. Ce părere aveţi despre opoziţie, profesore?

— N-am nicio părere.

— Dar cu siguranţă v-aţi gândit la acest lucru.

— Nu e de datoria mea să spun cine are dreptate. America de Nord – nu numai locul, dar ideea locului – s-a aflat în centrul conştiinţei omenirii timp de o mie de ani. Povestea lui Amy, oricare ar fi adevărul, aparţine tuturor, nu numai politicienilor sau Bisericii. Treaba mea este să fac în aşa fel încât să ajungem acolo.

— Şi care credeţi dumneavoastră că este adevărul?

— Nu contează ce cred eu. Oamenii vor trebui să analizeze dovezile cu ochii lor.

— Sună atât de...imparţial. Detaşat, chiar.

— N-aş spune asta. Îmi pasă foarte mult, domnişoara Tripp. Însă nu trag concluzii pripite. Luaţi spre exemplu aceste nume pe piatră. Cine au fost? Tot ce vă pot spune e că au fost oameni, că au trăit şi au murit cu mult timp în urmă şi că cineva i-a respectat îndeajuns de mult încât să le facă un mormânt. Asta spun dovezile. Poate că vom afla mai mult, poate că nu. Oamenii pot să umple golurile după cum doresc, însă asta e credinţă, nu ştiinţă.

Pentru o clipă, ea pare înmărmurită; el nu cooperează. Apoi, uitându-se din nou peste notițe, continuă:

— Aş vrea să ne întoarcem puțin la copilăria dumneavoastră. Considerați că vă trageți dintr-o familie religioasă, profesore?

— Nu neapărat.

— Dar cam aşa ceva.

Tonul ei asta dă de înțeles.

— Am mers la biserică, recunoaște Logan, dacă asta vreți să ştiți. E ceva normal prin părțile acelea. Mama mea era ammalită. Tatăl meu nu era în niciun fel.

— Aşadar era adepta lui Amy, spuse Nessa, dând din cap. Mama dumneavoastră.

— Aşa a fost crescută. Există credințe şi există obiceiuri. În cazul ei aş spune că era vorba mai mult de un obicei.

— Dar dumneavoastră? Vă considerați un om religios, profesore?

Aşadar, acesta era punctul central. Simte că trebuie să fie din ce în ce mai precaut. Sunt istoric. Cred că e o ocupație mai mult decât suficientă.

— Dar despre istorie s-ar putea spune că e un fel de credință. Până la urmă, trecutul nu e ceva ce poți şti cu certitudine.

— N-aş spune asta.

— Nu?

Se opreşte puțin să-şi adune gândurile. Apoi continuă:

— Dă-mi voie să te întreb ceva. Ce ați mâncat la micul dejun, domnișoară Tripp?

— Poftim?

— Este o întrebare directă. Ouă? Pâine prăjită? Poate un iaurt?

Ea ridică din umeri, făcându-i jocul.

— Dacă țineți neapărat să ştiți, am mâncat terci de ovăz.

— Şi sunteți sigură? N-aveți nicio îndoială?

— Niciuna.

— Dar marțea trecută? Tot terci de ovăz sau a fost altceva?

— De unde până unde curiozitatea aceasta legată de micul meu dejun?

— Faceți-mi pe plac. Marțea trecută. Nu a trecut atât de mult timp de atunci, cu siguranță ați mâncat ceva.

— N-am nici cea mai vagă idee.

— De ce nu?

— Pentru că nu e important.

— Nu merită să ții minte, adică.

Ea dă iarăşi din umeri.

— Bănuiesc că nu.

— Dar cicatricea de pe mâna dumneavoastră? Logan arătă spre mâna care ținea pixul pregătit. Semnul, mai multe adâncituri semicirculare, deschise la culoare, se întindea de la baza degetului ei arătător până unde începea încheietura mâinii. Cum v-ați ales cu ea? Pare destul de veche.

— Ce spirit de observație aveți!

— Nu vreau să fiu impertinent, vreau doar să demonstrez ceva.

Ea se fâțâie încurcată pe scaun.

— Dacă trebuie să ştiți, m-a muşcat un câine. Aveam opt ani.

— Deci asta vă amintiți. Nu vă amintiți ce ați mâncat săptămâna trecută, în schimb știți ce s-a întâmplat acum mult timp.

— Da, bineînțeles. Am tras o sperietură de moarte.

— Sunt sigur că aşa a fost. Era câinele vecinului? Sau poate unul fără stăpân?

Expresia de pe chipul ei devine din ce în ce mai iritată. Sau nu iritată, cât demascată. Sub privirile lui, duce mâna cealaltă la cicatrice şi o acoperă cu palma. Gestul a fost involuntar; nu și-a dat seama că îl face sau era numai parțial conştientă.

— Profesore, nu văd care este ideea aici.
— Aşadar a fost câinele tău.
Ea tresare.
— Iertați-mă, domnişoară Tripp, dar dacă nu ar fi fost, nu ați fi atât de defensivă. Felul în care tocmai v-ați acoperit mâna îmi spune altceva.
Îşi îndepărtează mâna intenționat.
— Şi ce vă spune?
— Două lucruri. Primul, credeți că a fost vina dumneavoastră. Poate vă jucați prea intens. Poate l-ați întărâtat, fără să vreți, sau poate ați vrut doar puțin. În orice caz, ați avut o parte din vină. Ați făcut ceva, iar câinele a reactionat muşcându-vă.
Ea nu are nicio reacție.
— Şi care e celălalt lucru?
— Nu ați spus niciodată nimănui adevărul.
Expresia de pe chipul ei îi spune lui Logan că a lovit drept la țintă. Bineînțeles, mai e un al treilea lucru care nu a fost spus: câinele a fost eutanasiat, probabil pe nedrept. În orice caz, după un moment, pe fața ei apare un rânjet. Jocul se poate juca şi în doi.
— Ce truc pe cinste, profesore! Pun pariu că studenții dumneavoastră îl adoră.
Acum el e cel care zâmbește.
— Touché! Dar nu e un truc, domnişoară Tripp, nu în totalitate. Ideea este importantă. Istoria nu e ce ai mâncat la micul dejun. Acelea sunt informații neimportante, luate de vânt. Istoria este cicatricea de pe mâna dumneavoastră. Sunt poveştile care au un impact, trecutul refuză să rămân trecut.
Ea ezită.
— Vreți să spuneți… ca Amy.
— Exact. Ca Amy.
Privirile li se intersectează. Pe parcursul interviului, se produce o uşoară schimbare. O barieră se prăbuşește pe

neaşteptate sau aşa părea. Logan observă din nou cât de atrăgătoare este – cuvântul care îi vine în mine, cam învechit, era “fermecătoare“ – şi că nu purta verighetă. De când divorțase, Logan avusese puține relații de scurtă durată. Problema nu era că o mai iubea încă pe soția lui. Căsătoria, îşi dăduse el seama, era un fel de prietenie mai elaborată. Nu ştia exact care era problema, deşi începuse să creadă c-ar fi unul dintre acei oameni sortiți să fie singuri, o ființă a muncii şi a datoriei şi nimic altceva. Era oare cochetăria interlocutoarei sale doar o strategie sau ceva mai mult de atât? Ştia că pentru vârsta lui era destul de atrăgător. Înota cincizeci de ture de bazin în fiecare dimineață, avea încă tot părul pe cap, purta costume scumpe, bine croite şi cravate colorate. Era atent cu femeile şi curtenitor – le ținea uşa, le oferea umbrela, se ridica atunci când o femeie se scuza şi pleca de la masă. Dar vârsta e vârstă. Nessa îi spunea „profesore“, care era formula adecvată de adresare, însă cuvântul amintea şi de faptul că avea cu douăzeci de ani mai mult decât ea, fiind destul de bătrân cât să-i fie tata.

— Ei bine, spune el, ridicându-se de pe scaun. Dacă îmi permiteți, domnişoară Tripp, mă tem că trebuie să ne oprim aici. Întârzii la o întâlnire la prânz.

Pare luată pe nepregătite de această declarație – smulsă dintr-o înşiruire complexă de gânduri de acest detaliu obişnuit.

— Desigur. Nu trebuia să vă rețin atât de mult.

— Îmi permiteți să vă conduc?

Merg prin clădirea liniştită.

— Aş vrea să mai vorbim, spune ea, în timp ce se afla pe treptele din față. Poate la finalul conferinței?

Scoate o carte de vizită din geantă şi i-o da. Logan aruncă o scurtă privire – Nessa Tripp, reporter la Territorial News and Record, cu numărul de acasă şi de la birou – şi o strecoară în buzunarul sacoului său. Tăcere din nou; ca să o rupă, îi oferă mâna. Studenți trec pe lângă ei, singuri şi în

grupuri, cei pe biciclete revărsându-se ca valurile în jurul unui debarcader. Zumzetul vocilor tinere dă viață împrejurimilor. Nessa mai întârzie strângerea de mână o clipă sau poate o face chiar el.

— Mulțumesc pentru timpul acordat, profesore.

O priveşte cum coboară scările. La capătul lor, se întoarce.

— Încă un lucru. Ca să ştiți, câinele nu era al meu.

— Nu?

— Era al fratelui meu. Îl chema Tunet.

— Înțeleg. Cum ea nu zice nimic, el continuă: Dacă nu vă supărați că întreb, ce s-a întâmplat cu el?

— Ah, ştiți dumneavoastră.

Tonul ei este relaxat, chiar puțin crud. Îşi ridică degetul arătător pentru a mima ghilimelele.

— Tata l-a dus la „o fermă".

— Îmi pare rău să aud asta.

Râde.

— Glumiți? Nu mai era vreunul mai nenorocit de atât care putea s-o pățească. Am avut noroc că nu mi-a rupt mâna de tot. Îşi ridică geanta mai sus pe umăr. Sunați-mă când sunteți pregătit, în regulă? zice, zâmbind în tot timpul ăsta.

Logan ia tramvaiul până în port. Este ora trei când ajunge la restaurant, iar chelnerița îl conduce la masa unde îl aşteaptă fiul său. Înalt şi deşirat, cu păr blond-deschis, îi seamănă mamei sale. Poartă uniforma de pilot, pantaloni negri, o cămaşă albă apretată cu epoleți pe umeri şi o cravată subțire, neagră, prinsă de partea din față a cămăşii. La picioare are aşezată o servietă mare, pe care o poartă mereu cu el când zboară şi care are gravată sigla serviciului aerian. Când îl zăreşte pe Logan, lasă meniul jos şi se ridică, zâmbind cu căldură.

— Iartă-mă că am întârziat, spune Logan.

Se îmbrățişează – o îmbrățişare scurtă, ca între bărbați – şi se aşază. Vin la restaurantul acesta de ani buni. Priveliştea de la masa lor cuprinde portul agitat. Vase de agrement şi altele de comerț roiesc pe suprafața apei, care străluceşte în lumina puternică a soarelui de toamnă; departe de coastă, turbine eoliene stau aliniate cu elicele învârtite de briza oceanului.

Race comandă un sandvici cu pui şi un ceai, Logan, o salată şi o apă minerală. Îşi cere încă o dată scuze că a întârziat şi pentru timpul scurt pe care îl vor petrece împreună, fiind prima lor întâlnire de luni bune. Discută despre chestiuni de zi cu zi – gemenii fiului său, călătoriile lui, pregătirile pentru conferință şi următoarea plecare a lui Logan în America de Nord, programată la sfârşitul iernii. Totul este familiar şi confortabil, iar Logan se relaxează. A fost plecat prea mult timp, privându-se de plăcerea de a petrece timp cu fiul său. Are anumite regrete legate de copilăria lui Race. Logan a fost prea absent, prea distras de muncă, iar multe lucruri cădeau astfel în grija mamei băiatului. Bărbatul acesta capabil şi atât de arătos în uniformă: ce a făcut Logan să merite un astfel de premiu?

În timp ce chelnerița le strânge farfuriile, Race îşi drege vocea şi spune:

— E ceva despre care am tot vrut să vorbim.

Logan simte o nuanță de nelinişte în vocea fiului său. Primul său impuls, venit din propria experiență, e că are probleme în căsnicie.

— Sigur. Spune-mi ce te macină.

Fiul său îşi strânge pumnul pe masă. Acum Logan e sigur: ceva nu e în regulă.

— În primul rând, tată, am decis să părăsesc serviciul aerian.

Cuvintele nu pot descrie şocul lui Logan.

— Eşti surprins?

Logan caută cu disperare un răspuns.

— Dar îți place. Ai vrut să zbori de când erai mic.

— Încă vreau asta.

— Atunci, care e motivul?

— Kaye şi cu mine am stat de vorbă. Călătoritul ăsta ne afectează, îi afectează pe băieți. Sunt plecat tot timpul. Lipsesc prea mult.

— Dar abia ai fost promovat. Căpitan de aeronavă. Gândeşte-te ce înseamnă asta.

— M-am gândit. Nu îmi e uşor, crede-mă.

— Kaye a venit cu ideea asta?

Logan îşi dă seama că vorbele lui sună oarecum acuzator. Ține la soția fiului său, profesoară de arte la şcoala primară, dar i s-a părut întodeauna că e puțin cam fantezistă, efect care, credea el, era o cauză a faptului că petrecea atât de mult timp cu copiii.

— La început, da, răpunde Race. Dar, cu cât am discutat despre asta, cu atât avea mai mult sens. Viața noastră e prea haotică. Avem nevoie ca lucrurile să fie mai simple.

— Lucrurile vor deveni mai simple. Mereu e greu când ai copii mici. Eşti doar obosit, atâta tot.

— Sunt hotărât, tată. Nu prea mai poți să spui nimic ca să mă faci să mă răzgândesc.

— Dar ce-o să faci în schimb?

Race ezită; Logan îşi dă seama că urmează punctul principal al veştii lui.

— Mă gândeam la fermă. Eu şi Kaye am vrea să o cumpărăm de la tine.

Vorbeşte despre ferma de cai a părinților lui Logan. După moartea tatălui său, Logan a vândut un sfert din ea ca să plătească taxele pentru proprietate. Din motive pe care nici el nu le ştie, a păstrat restul, deşi nu a mai trecut pe acolo de ani buni. Ultima dată când a văzut-o, casa şi anexele erau în ruină, dărăpănate şi pline de şoareci. Buruienile creşteau prin jgheaburi.

— Am economisit niște bani, spune Race. O să-ți oferim un preț bun.

— Din partea mea, poți s-o iei pe degeaba. Nu asta e problema.

Îl priveşte pe fiul sau o secundă, complet uluit. Doleanța nu are nicio noimă pentru el.

— Serios? Asta vreți?

— Nu numai eu şi Kaye. Băieții adoră și ei ideea.

— Race, au patru ani!

— Nu asta am vrut să spun. Îşi petrec jumătate din timp la grădiniță. Îi văd două săptămâni din patru dacă am noroc. Băieții ca ei au nevoie de aer proaspăt, de loc să zburde.

— Crede-mă, fiule, viața la țara e mai atractivă în teorie.

— Tu ai ajuns bine. Ia-o ca pe un compliment.

Simte o frustrare crescândă.

— Dar ce o să faceți acolo? Nu ştiți nimic despre cai. Chiar mai puțin decât ştiu eu.

— Ne-am gândit la asta. Vrem să plantăm o vie.

E un plan cel puțin nerealizabil; poartă semnătura visătoarei de Kaye.

— Am pus să fie evaluată zona, continuă Race, şi e aproape ideală – veri uscate, ierni umede, sol potrivit. Am şi nişte investitori. Nu o să se întâmple peste noapte, dar, între timp, Kaye poate preda la şcoala din localitate. Deja are o ofertă. Dacă suntem chibzuiți, ar trebui să ne ajungă până vom începe.

Fără să fie exprimată direct, critica se află în substrat: Race vrea să fie alături de băieți, pentru o bucată bună din viața lor, cum Logan nu a reușit să fie alături de el.

— Sunteți siguri?

— Suntem, tată.

O scurtă tăcere, timp în care Logan caută să spună ceva care l-ar descuraja pe singurul său fiu să urmeze planul ridicol. Însă Race este bărbat în toată firea; pământul stă

acolo degeaba; şi-a exprimat dorința de a sacrifica ceva important pentru familia sa. Cum poate Logan să se opună?

— Cred că pot să-l sun pe avocat să începem demersurile, cedează el.

Fiul său pare surprins; pentru prima dată, Logan îşi dă seama că Race se aştepta ca el să spună nu.

— Vorbeşti serios?

— Ți-ai spus punctul de vedere. E viața ta. Nu pot să mă împotrivesc.

Fiul său îi privi cu insistență.

— Am vorbit serios. Vreau să plătesc cât valorează.

Logan se întreabă: Cât valorează aşa ceva? Nimic. Totul.

— Nu-ți face griji în privința banilor, insistă el. Ne vom înțelege la momentul potrivit.

Chelnerița vine cu nota, pe care Race, binedispus, insistă să o plătească. Afară, o maşină aşteaptă să îl ducă la aerodrom. Race îi mulțumeşte din nou tatălui său, apoi spune:

— Deci, ne vedem duminică la mama?

Logan este confuz pe moment. Habar nu are despre ce vorbeşte fiul său. Race îşi dă seama.

— Petrecerea? Pentru băieți? Logan îşi aminteşte acum: o petrecere de ziua gemenilor, care împlinesc cinci ani. Desigur, spune el, ruşinat de faptul că îi scăpase.

Race îi face un semn râzând.

— E în regulă, tată. Nu-ți face griji.

Şoferul vine la uşă.

— Căpitane Miles, mi-e teamă că trebuie să plecăm.

Logan şi fiul său dau mâna.

— Nu întârzia! îl previne Race. Băieții sunt nerăbdători să te vadă.

Dimineața următoare, întors de la înot, Logan vede articolul Nessei în ziar. Prima pagină, jumătatea de jos; pe un ton neutru, cum sunt lucrurile de genul ăsta. Conferința şi discursul inaugural, sunt menționați protestatarii şi

“controversa constantă“, fragmente din conversația lor din birou. În mod curios, se simte dezamăgit. Replicile lui par exersate şi din topor. Articolul are un aer de superficialitate rigidă. Nessa l-a descris ca „profesoral“ şi “rezervat“; ambele erau adevărate, dar părea simplist. Asta era tot ce însemna el? Tot ce devenise?

Timp de două zile, conferința îl ține complet ocupat. Sunt grupuri şi întâlniri, prânzuri şi, seara, cine într-un cadru organizat. Este momentul lui de triumf şi, totuşi, simte o tristețe tot mai mare. Se datorează în parte veştii lui Race; lui Logan nu îi place să ştie că fiul său îşi abandonează realizările ca să ducă o viață de azi pe mâine în mijlocul pustietății. Headly nici nu poate fi numit un oraş în adevăratul sens al cuvântului. Nu are decât o prăvălie, un oficiu poştal, un hotel, un magazin cu articole pentru fermă. Şcoala, în care învață copii de toate clasele, se află într-o clădire urâtă, din beton şi nu are nici locuri de joacă ori bibliotecă. Şi-l imaginează pe Race purtând o pălărie cu boruri largi, o eşarfă îmbibată de transpirație la gât şi cu insecte roind în jurul feței lui, înfigând o cazma în solul neiertător, în timp ce nevasta şi copiii săi, plictisiți peste măsură, mişună prin casă. Scene dintr-o viață provincială: Logan ar fi trebuit să vândă locul cu ani în urmă. Totul e o greşeală groaznică pe care nu o poate îndrepta.

Joi seara, odată ce treaba la conferință se termină, se întoarce în apartamentul cu gradină unde locuiește de la divorț. Trebuia, ca multe alte lucruri în viață, să fie ceva temporar, însă, şase ani mai târziu, iată-l încă aici. E un apartament compact, ordonat, fără prea multă personalitate; mare parte din mobilier fusese cumpărat în grabă în timpul perioadei confuze imediat după separare. Îşi pregăteşte o cină simplă cu paste şi cu legume, se aşază în fața televizorului să mănânce, iar primul lucru pe care îl vede este propria lui față. Filmarea fusese făcută imediat după ceremonia de încheiere a conferinței. E el, microfoane

învârtindu-se în jurul capului său, cu chipul alb ca un cadavru din cauza strălucirii dure a reflectoarelor. “Dezvăluiri uimitoare“, scrie în partea de jos a ecranului. Închide televizorul.

Se hotărăşte să o sune pe Olla, fosta lui soție. Poate reuşeşte să îl lămurească în legătură cu planurile de neînțeles ale fiului lor. Olla locuieşte la marginea oraşului într-o casă mică, o cabană chiar, pe care o împarte cu iubita ei, Bettina, horticultoare. Olla a insistat că relația nu s-a suprapus cu căsnicia, că a început mai târziu, deşi Logan bănuieşte altceva. Nu contează; ba, într-un fel, chiar se bucură. Faptul că Olla s-a încurcat cu o femeie – a ştiut dintotdeauna că era bisexuală – a făcut lucrurile mai uşoare pentru el. I-ar fi venit mai greu dacă s-ar fi căsătorit cu un bărbat, dacă ar împărți patul cu un altul.

Îi răspunde Bettina. Au o relație distantă, dar cordială. Aceasta o cheamă pe Olla la telefon. Pe fundal, Logan aude ciripitul şi cârâitul colecției de păsări a Bettinei, care este considerabilă – cinteze, papagali, peruşi.

— Te-am văzut la televizor, începe Olla.

— Serios? Cum arătam?

— Chiar destul de chipeş. Inspirai încredere. Un bărbat în adevăratul sens al cuvântului. Nu ai zice, Bett? A zis că da.

— Mă bucur să aud asta.

Această uşoară tachinare dintre ei. Într-un fel, nu s-au schimbat multe. Au fost mereu prieteni care puteau vorbi.

— Cum e? întreabă Olla.

— Ce să fie?

— Logan, nu fi modest! Ai făcut ravagii. Eşti celebru.

Logan schimbă subiectul.

— Ai vorbit cumva cu Race în ultima vreme?

— Ah! oftează Olla. Nu prea m-a surprins. De fapt, tot bate apropouri de ceva vreme. Mă mir că nu te aşteptai la asta.

Încă un lucru care i-a scăpat.

— Tu ce părere ai? spune el, după care adăugă, pripindu-se să tragă concluzii: eu cred că o mare greşeală.

— Poate. Dar el ştie ce vrea – la fel şi Kaye. Asta îşi doresc. O să le-o vinzi?

— Nu prea am avut de ales.

— Mereu ai de ales, Logan. Dar, dacă mă întrebi pe mine, ai făcut ce trebuia. Locul a stat degeaba prea mult timp. Mereu m-am întrebat de ce nu ai renunțat la el. Poate ăsta a fost motivul.

— Ca fiul meu să-şi arunce cariera pe apa sâmbetei?

— Acum eşti cinic. E un gest frumos din partea ta. De ce nu vrei să îl vezi aşa?

Vocea îi este calmă, prudentă. Cuvintele ei, nu chiar exersate, sunt totuşi lucruri închipuite dinainte. Logan are din nou sentimentul tulburător că e cu un pas în urma tuturor, o marionetă care să fie trasă de sfoară de către cei mai pricepuți decât el.

— Sentimentele tale sunt complicate, ştiu, continuă Olla, dar a trecut mult timp. Într-un fel, nu e un nou început doar pentru Race. E un nou început și pentru tine.

— Nu ştiam că am nevoie de unul.

Urmă o pauză la capătul celălalt al firului; apoi Olla spune:

— Îmi pare rău. N-a sunat cum trebuie. Ce vreau să spună e că îmi fac griji pentru tine.

— De ce ți-ai face griji pentru mine?

— Te cunosc, Logan. Nu renunți ușor.

— Mi-e teamă că fiul nostru e pe cale să facă cea mai mare greşeală a vieții lui. Ce vrea el e un capriciu fantezist.

În tăcerea ce urmează, Logan şi-o imaginează pe Olla stând în bucătărie cu receptorul la ureche. Camera este primitoare, cu tavanul jos; oale din cupru şi ierburi uscate, legate în mănunchiuri cu sfoară, atârnă de grinzi. Ea roteşte firul telefonului în jurul degetului arătător, obicei pe care l-a avut dintotdeauna. Alte imagini, alte amintiri: felul în care

îşi împinge ochelarii spre frunte ca să citească scrisul mic; pata roşiatică ce se aprinde pe fruntea ei când se enervează; deprinderea de a-şi pune sare în mâncare înainte să o guste. Divorțați, dar încă împărțind aceeaşi istorie, inventarul vieților unul altuia.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, spune Olla.

— Sigur.

— Ești peste tot la ştiri. Ai muncit pentru asta toată viața ta. După părerea mea, primeşti mai mult decât ți-ai fi putut dori vreodată. Te bucuri de ceva din toate astea? Pentru că nu pare.

Întrebarea e ciudată. Să se bucure? Asta ar trebui să facă?

— Nu m-am gândit la asta.

— Atunci, poate e timpul să o faci. Lasă deoparte marile întrebări o vreme şi trăieşte-ți viața.

— Asta credeam că fac.

— Toată lumea crede asta. Îmi e dor de tine, Logan, şi mi-a plăcut să fiu soția ta. Ştiu că nu crezi asta, dar aşa e. Am avut o familie minunată împreună şi sunt foarte mândră de tot ce ai realizat. Dar Bettina mă face fericită. Viața asta mă face fericită. La urma urmei, nu e foarte complicat. Aş vrea să ai şi tu parte de asta.

El nu mai are nimic de spus; l-a nimerit mai bine decât ar fi crezut. Se simte rănit? De ce ar trebui s-o facă? E adevărat. Îşi dă seama dintr-odată că exact asta ce îi cere și Race. Fiul lui vrea ca el să fie fericit.

— Aşadar, ne vedem duminică? întreabă Olla, îndreptând discuția către un teren mai sigur. Patru fix, să nu întârzii.

— Race mi-a spus acelaşi lucru.

— Asta, pentru că te cunoaşte la fel de bine ca mine. Nu te simți jignit, ne-am obişnuit de acum.

Face o pauză.

— Dacă mă gândesc mai bine, de ce nu vii cu cineva?

Logan nu știe ce să creadă despre această sugestie ciudată.
— În general, asta nu ține de fostele soții.
— Vorbesc serios, Logan! Trebuie să începi de undeva. Eşti celebru. Sigur ai pe cine invita.
— Nu am, nu chiar.
— Dar biochimista aceea, cum o chema?
— Olla, aia a fost acum doi ani.
Olla oftează – un sunet specific soțiilor, specific căsniciei.
— Încerc doar să ajut. Nu îmi place să te văd aşa. E momentul tău important. N-ar trebui să faci asta de unul singur. Mai gândeşte-te, da?
Convorbirea se încheie, iar Logan începe să-și pună întrebări. Soarele a apus, întunecând încăperea. Nu îi place să îl vadă „aşa“? Dar cum era? Şi „celebru“: cuvântul e ciudat. Nu e celebru. E un bărbat cu o slujbă care locuieşte singur și care vine acasă într-un apartament ce arată ca o cameră de hotel.
Îşi toarnă un pahar de vin şi merge în dormitor. Îşi găseşte sacoul în dulap și, într-un buzunar exterior, cartea de vizită a Nessei. Răspunde după al treilea ton, cu răsuflarea puțin tăiată.
— Domnişoara Tripp, sunt Logan Miles. Vă deranjez?
Nu pare surprinsă de telefon.
— Tocmai m-am întors de la alergat. Dați-mi voie un moment, trebuie să beau un pahar cu apă.
Lasă telefonul jos. Logan îi ascultă paşii, după care aude apa la robinet. Mai aude altceva – pe altcineva? Nu i se pare. Revine după treizeci de secunde.
— Mă bucur că ați sunat, profesore. Ați văzut articolul? Bănuiesc că l-ați văzut.
— Mi s-a părut foarte bun.
Râde uşor.
— Nu vi s-a părut, dar nu-i nimic. Nu prea mi-ați dat multe informații. Sunteți un om secretos. Aş fi vrut să

discutăm mai mult.

— Da, vedeți, de asta am sunat. Domnişoara Tripp, mă întrebam…

— Vă rog, îl întrerupe, spuneți-mi Nessa.

Se simte dintr-odată agitat.

— Nessa, desigur. Înghite în sec şi îşi ia inima în dinți.

— Ştiu că e din scurt, dar mă întrebam dacă ai vrea să mă însoțești la o petrecere duminică asta, la ora patru.

— De ce, profesore? Pare amuzată timid. Mă invitați la o întâlnire?

Logan îşi dă seama imediat: se face de râs. Nici măcar nu ştie dacă e disponibilă. Invitația e ridicolă.

— Trebuie să te avertizez, spune, dând înapoi, este o petrecere pentru ziua de naştere a doi copii de cinci ani. Nepoții mei, de fapt.

Tare elegant din partea ta, să îi spui că eşti bunic, își zice în sinea lui. Cu fiecare cuvânt, simte cum îşi sapă propria groapă.

— Gemeni, adaugă, inutil.

— E şi vreun magician invitat?

— Poftim?

— Pentru că îmi plac foarte mult magicienii.

Râde de el? A fost o idee groaznică.

— Desigur, înțeleg că nu sunteți liberă. Poate altădată…

— Mi-ar plăcea, spune ea.

Vine şi ziua de duminică, însorită şi strălucitoare. Logan petrece dimineața cumpărând cadouri pentru băieți – un balansoar în formă de căluț pentru Noa; pentru fratele său, Cam, mai cerebral, un set de construcție – înoată ca să se calmeze, apoi aşteaptă să vină ora petrecerii.

La ora trei, îşi scoate maşina din garaj – pe care nu a mai condus-o de mai multe săptămâni și care, spre disperarea lui, e cam prăfuită – şi pornește spre adresa oferită de Nessa. Se afla în fața unui complex de apartamente mare și modern, la trei străzi distanță de port; Nessa îl aşteaptă la

intrare. Poartă pantaloni albi, o bluză de culoarea piersicii şi sandale cu toc jos şi vârf decupat. Are părul desprins şi proaspăt spălat. Logan coboară să-i deschidă portiera.

— Foarte drăguț din partea ta, spune el despre cutie, dar nu era nevoie să îmi iei un cadou.

— E o minge pe funie, spune ea, încântată. Pune cutia pe bancheta din spate alături de celelalte. Nu crezi că sunt prea mici? Nepoții mei se joacă cu a lor ore în şir.

E prima dată când pomeneşte ceva de familia ei, despre care Logan afla că e destul de numeroasă. Crescută într-o suburbie din nord, unde părinții ei încă locuiesc– tatăl ei este diriginte la poştă – este a patra din şase copii. Trei dintre ei, surorile ei mai mari şi un frate mai mic, sunt căsătoriți şi au familie. Aşadar, se gândeşte Logan, este singură, dar nu străină de viața pe care o are și el, viața aceea obişnuită cu copii şi cu slujbă, în care nu ai niciodată timp destul. Logan i-a explicat deja că petrecerea se va ține acasă la fosta lui soție, lucru despre care Nessa nu a avut nimic de comentat. Se întreabă dacă e un obicei specific jurnaliştilor, să îşi țină gândurile pentru sine tocmai ca alții să spună mai multe despre ei, după care se învinovățeşte din cauză că e bănuitor; poate nu contează pentru cineva din generația ei, crescută într-o lume mai flexibilă din punct de vedere moral, în care partenerii se schimbă mereu.

Drumul până la Olla durează treizeci de minute. Discuția se desfășoară firesc. Vorbesc puțin și despre conferință. El îi pune întrebări legate de munca ei, dacă îi place ce face, întrebare la care răspunde afirmativ. Îi mai place să călătorească, să întâlnească oameni noi, să învețe despre lume şi să încerce să o transforme în poveşti.

— Mereu am fost aşa, chiar şi atunci când eram mică, explică ea. Stăteam în camera mea şi scriam ore în şir. Prostioare în mare parte, elfi şi castele şi dragoni, dar, cu cât am crescut, au început să mă intereseze lucrurile reale.

— Mai scrii ficțiune?

— Da, din când în când, doar în joacă. Toți reporterii pe care îi cunosc au câte un roman scris pe jumătate pe undeva printr-un sertar, iar de obicei sunt oribile. E ca o boală pe care o avem cu toții, dorința asta de a străpunge cumva suprafața, de a găsi un tipar la o scară mai mare.

— Crezi că e posibil așa ceva?

Se gândeşte la întrebare privind pe geam.

— Cred că există unul. Viața trebuie să însemne ceva. Nu înseamnă numai să mergi la muncă, să pregăteşti cina şi să duci maşina la reparat. Nu credeți?

Trec printr-un cartier de la marginea orașului: case aşezate departe de şosea, cutii poştale în poziție de drepți la marginea străzii, câini care latră din curți în timp ce trecem prin dreptul lor.

— Cred că majoritatea ar fi de acord, spune Logan. Cel puțin, așa sperăm. Poate fi destul de greu de observat, totuşi.

Pare mulțumită de răspunsul lui.

— Aşadar dumneavoastră faceți lucrurile în felul dumneavoastră, iar eu, în al meu. Unii oameni merg la biserică. Eu scriu poveşti. Dumneavoastră studiați istoria. Nu e atât de diferit. Îl priveşte lung, după care îşi îndreaptă ochii asupra lumii de dincolo de sticlă.

— Am un prieten scriitor. E destul de cunoscut – poate ați auzit de el. Omul e un dezastru total, bea de stinge zilnic, abia dacă se schimbă de haine, întregul clişeu al artistului chinuit. L-am întrebat odată: de ce faci asta dacă te face să te simți oribil? Serios acum, nu o să apuce patruzeci de ani în ritmul ăsta. Iar cărțile lui sunt complet deprimante.

— Ce a spus?

— „Pentru că nu pot suport să nu ştiu."

Sosesc la destinație. Uşa e deschisă pentru întâmpinare; maşini stau aliniate pe aleea din fața casei. Părinți şi copii de diferite vârste înaintează pe alee, cei mai mici zbughind-o înainte, cu cadourile pe care abia aşteaptă să le vadă

deschise, cu magicul lor conținut la vedere. Logan nu îşi dăduse seama că petrecerea va fi atât de mare; cine sunt toți oamenii aceştia? Colegi de-ai băieților de la grădiniță, vecini, colegi de-ai lui Race şi de-ai lui Kaye şi familiile lor, surorile Ollei şi soții lor, câțiva prieteni vechi pe care Logan îi recunoaşte, dar printre care sunt şi câțiva pe care nu i-a văzut de ani buni.

Când intră, Olla îi salută. Poarte o rochie vaporoasă, un colier mare, puțin nearanjat; nu poartă nici pantofi, nici machiaj. Părul ei, grizonant încă de când avea vreo patruzeci de ani, îi cade liber pe umeri. A dispărut avocatul cu costum şi cu tocuri şi a fost înlocuit de o femeie cu obiceiuri şi cu gusturi mai relaxate. Îl sărută pe Logan pe ambii obraji şi se întoarce către Nessa să dea mâna cu ea, cu ochii strălucitori care abia dacă îi ascund surprinderea; fosta soție nu îşi imaginase niciodată că provocarea îi va fi acceptată. Nessa merge la bucătărie să ia ceva de băut, în vreme ce Logan şi Olla duc cadourile în camera goală de la capătul coridorului, unde o grămadă mare așteaptă deja pe pat.

— Cine e, Logan? spune Olla entuziasmată. E încântătoare.

— Vrei să spui tânără.

— Asta e complet treaba ta. Cum v-ați cunoscut?

Îi povesteşte despre interviu.

— Am mers la noroc, recunoaşte el. M-a surprins că a acceptat, cu un moş ca mine.

Olla zâmbeşte.

— Ei, mă bucur că ai chemat-o. Şi cu siguranță pare să te placă.

În sufragerie trece printre adulți, salutându-i pe cei pe care îi cunoaşte, făcând cunoştință cu cei pe care nu îi cunoaşte. Nessa e de negăsit. Logan iese pe uşile terasei pe o peluză amplă, înclinată, flancată de grădini, opera Bettinei. Copiii aleargă nebuneşte de colo-colo după un cod

secret al jocului. O spionează pe Nessa stând cu Kaye la marginea terasei, cele două fiind prinse într-o discuție animată, însă, înainte să meargă la ele, Race îl apucă de braț.

— Tată, trebuia să-mi fi spus, spune el cu o încântare ghidușă. Măi, să fie!

— Pe mama ta să dai vina. A fost ideea ei să vin însoțit.

— Bravo ei! Bravo ție! Băieți, strigă el, veniți să-l salutați pe bunicul vostru!

Ei întrerup jocul şi aleargă spre el. Logan se apleacă ca să le cuprindă corpul mic şi cald în brațe.

— Ne-ai adus cadouri? întreabă Cam radiind.

— Bineînțeles.

— Hai să te joci cu noi! imploră Noa, trăgându-l de mână.

Race îşi dă ochii peste cap.

— Băieți, lăsați-l pe bunicul vostru să-şi tragă răsuflarea.

Logan priveşte dincolo de nepoții săi şi observă că Nessa s-a alăturat deja copiilor.

— Ce, par prea bătrân?

Le zâmbeşte băieților. E copleşit de amintiri de la alte petreceri, de când era Race mic.

— Care sunt regulile?

— Nu te mişti când eşti atins, explică Noa, cu ochii mari.

Pare că anunță o descoperire care va schimba soarta omenirii.

— Când toată lumea rămâne nemişcată, câştigi.

— Arată-mi tu, spune el.

Petrecerea continuă, consumând energia copiilor, care pare a fi inepuizabilă, un motor care nu oboseşte. Logan se lasă atins cât de repede poate, deşi Nessa nu face acelaşi lucru, ferindu-se până când, cu un țipăt, cedează. Doi ponei sunt aduşi cu remorca, gârboviți şi năpârliți, ca hainele mâncate de molii. Sunt atât de blânzi încât par a fi drogați; cel care se ocupă de ei pare un om al străzii. Nu contează,

copiii sunt încântați. Cam şi Noa sunt plimbați primii, în vreme ce ceilalți se aşază la coadă şi îşi aşteaptă rândul.

— Te distrezi?

Logan, apropiindu-se de Nessa dintr-o parte, îi oferă un pahar cu vin. Are fruntea udă de transpirație. Părinții fac poze, urcându-şi copiii pe poneii jigăriți.

— De minune, spune ea zâmbind.

— Au distracția în sânge. Mă refer la copii.

Nessa soarbe vinul.

— Nora ta e adorabilă. Mi-a vorbit despre planurile lor.

— Eşti de acord?

— De acord? Cred că e minunat. Trebuie că ești încântat pentru ei.

Să fie din cauza atmosferei acelei după-amiezi faptul că dintr-odată chiar aşa se simțea? Poate nu entuziasmat, dar cu siguranță mai deschis cu privire la idee. Da, de ce nu, gândeşte el. O podgorie la țară. Spații deschise, dimineți reci, umede, cerul nopții cu o explozie de stele. Cine nu şi-ar dori asta?

— Și păstrezi şi terenul în familie, urmează Nessa.

Îşi ridică paharul pentru un scurt toast.

— Puțină istorie, nu? Mie îmi sună ca şi cum ar fi fix pe gustul tău.

Vine și timpul marelui eveniment: deschiderea cadourilor. Băieții abia se uită la unul înainte să înceapă să îl deschidă pe următorul. Hamburgeri şi hotdogi, chipsuri, căpşuni şi felii de pepene, tort. Printre copii apar capete moleşite, se iscă mici neînțelegeri, pleoapele devin grele. Odată cu lăsarea serii încep să plece, în vreme ce adulții mai rămân, bând pe terasă. Toată lumea pare să o recunoască pe Nessa drept o prezență nouă şi importantă, mai ales Bettina, care la lăsarea serii îi oferă Nessei un tur al grădinilor ei.

La momentul plecării lor nu mai rămâne aproape nicio maşină în față. Nessa, extenuată şi poate puțin amețită de băutură, se lasă pe spate în scaun în timp ce restul pleacă.

— Ai o familie minunată, zice ea adormită.

E adevărat, își spune Logan; chiar așa e. Până şi fosta sa soție, care, în ciuda problemelor lor, a apărut în această etapă târzie a vieții ca susținător al fericirii lui. Sub efectul celor întâmplate peste zi, simte cum o coardă lăuntrică se relaxează.

Viața nu e aşa de rea, dedicată strict carierei, cum crezuse el. Pe drum, gândul îi zboară la fermă. A vorbit deja cu avocatul să înceapă demersurile pentru întocmirea actelor. Curând fiul său şi familia lui voi fi acolo, hrănind locul cu viață, cu amintiri proaspete.

— Mă gândeam, începe Logan, poate ar trebui să merg până acolo să vizitez locul. N-am mai fost acolo de ani buni.

Nessa dă din cap visătoare.

— Cred că e o idee bună.

— Ai vrea să vii? Ar fi vreo două zile. Weekendul viitor, să zicem.

Nessa are ochii închişi. Încă o greşeală; se lăsase purtat de val. Ea e amețită; el profită de acest moment plin de căldură. Poate că a și adormit.

— Ți-ar putea fi de folos, adaugă. Pentru un alt articol, poate.

— Un articol, repetă Nessa pe un ton neutru.

Mai trece un moment.

— Deci, doar să clarificăm, mă chemi să petrecem un weekend împreună de dragul unui articol.

— Da, aşa cred. Dacă asta vrei.

— Trage pe dreapta.

— Nu ți-e bine?

Ce e mai rău abia acum urmează. Seara e distrusă.

— Te rog!

Trage maşina pe marginea străzii. Se aşteaptă ca ea să sară pe uşă, însă ea se întoarce către el.

— Nessa, eşti bine?

Pare că mai are puțin şi râde. Înainte ca el să mai poată spune ceva, îi apucă obrajii cu mâinile şi îl trage spre ea să-l sărute.

Iau prânzul împreună marți, merg la film noaptea următoare şi sâmbătă se despart în zori. Oraşul se prăbuşeşte în spatele lor în timp ce ei se îndreaptă spre inima țării. E o zi răcoroasă, cu nori mari și albi, deşi temperatura începe să crească cu cât se îndreaptă mai către vest, departe de mare.

Este abia amiază când ajung la Headly. Oraşul arată puțin mai bine. Sunt mai multe magazine de-a lungul străzii principale prăfuite, iar şcoala s-a extins. În capătul pieței este acum o nouă primărie.

Se cazează la han – Logan ia camere separate, nevrând să întindă coarda – și, cu prânzul la pachet, pornesc spre fermă.

Priveliștea e dezolantă. Terenul, de care nu se îngrijise nimeni de ani buni, e în paragină și năpădit de buruieni; hambarul e prăbușit în parte și la fel și multe dintre dependințe. Casa e doar cu puțin mai răsărită –, vopseaua e scorojită, pridvorul lăsat într-o parte, jgheaburile desprinse de streașină. Logan rămâne tăcut pentru o clipă, digerând ceea ce vede. Casa nu a fost niciodată mare, dar, ca toate locurile vizitate după mult timp, pare mai mică decât își amintea. Starea de degradare în care se găsește îl tulbură. Și totuși, e copleșit de o emoție pe care nu a mai avut-o de ani buni: sentimentul venirii acasă, la adevăratul său cămin.

— Logan, ești în regulă?

Se întoarce către Nessa, care stă la o mică depărtare de el.

— E ciudat să mă întorc aici, spune el, ridicând indiferent din umeri, deși ciudat e prea puțin spus.

— Chiar nu e atât de rău, să știi. Sunt sigură că o pot pune pe picioare.

Nu vrea încă să intre în casă. Așază pătura pe jos și pun de picnic: pâine și brânză, fructe, carne afumată, limonadă. Din locul ales se văd dealurile arse de soare, care strălucește cu putere. Norii însă nu s-au risipit, ceea ce creează pete de umbră. În timp ce mănâncă, Logan îi descrie zona și istoria ei: hambarele, padocurile, câmpurile unde candva păscuseră cai, desișurile unde își petrecuse ore bune pe când era copil, pierdut în lumea propriei plăsmuiri. Începe să se relaxeze; tensiunea dintre amintire și ceea ce vede acum se pierde; trecutul se revarsă pe lângă el, vrând să-i fie spusă povestea – deși, firește, e una lungă.

Vine și momentul când casa nu mai poate fi ignorată. Logan își scoate cheile din buzunar – zăcuseră neatinse în sertarul biroului vreme de ani buni – și le răsucește în broască. Ușa dă direct în sufragerie. Aerul e stătut. A mai rămas o parte din mobilier: două fotolii, niște rafturi, biroul la care tatăl lui obișnuia să-și țină socotelile. Un strat gros de praf acoperă fiecare suprafață. Înaintează. În bucătărie, toate dulapurile sunt deschise, ca și cum ar fi fost explorate de fantome flămânde. În ciuda aerului stătut, mirosurile îl copleșesc, purtând încă aroma trecutului.

Ajung în camera din spate. Nessa îl atrage ca un magnet. Acolo, sub o prelată, se distinge forma de neconfundat a unui pian. O trage deoparte și saltă capacul, scoțând claviatura la vedere, galbenă ca niște dinți bătrâni.

— Știi să cânți? întreabă Nessa.

Sunt primele cuvinte rostite de la intrarea în casă Logan apasă o clapă, stârnind un zgomot amar.

— Eu? Nu.

Sunetul plutește în aer, apoi se pierde. Mi-e teamă ca nu am fost întru totul sincer cu tine, spune el, ridicând privirea. M-ai întrebat dacă provin dintr-o familie religioasă. Mama obișnuia să fie o „ammalită visătoare“. Ți-este cunoscut termenul?

— Nu e doar un mit? întreabă Nessa, încruntând din sprâncene.
— Vrei să spui dacă știința modernă a redenumit fenomenul? Convențional vorbind, ai putea spune ca era nebună. Că suferea de schizofrenie, cu o aplecare spre grandomanie. Mai mult sau mai puțin ceea ce ne-au spus și doctorii.
— Dar tu nu crezi asta.
Logan ridică din umeri.
— Nu e o întrebare la care să răspunzi cu da și nu. Uneori cred că da, alteori că nu. Dar nu i se spunea așa degeaba. Numele de fată era Jaxon.
Nessa e vizibil uimită.
— Te tragi din Prima Familie?
— Nu este ceva despre care îmi place să vorbesc, răspunde Logan. Oamenilor le place să tragă concluzii.
— Nu prea cred că îi mai pasă cuiva de asta în zilele noastre.
— O, ai fi surprinsă. Pe aici, oamenii chiar pun preț pe așa ceva.
Nessa face o pauză, apoi întreabă:
— Și tatăl tău?
— Tata a fost un om simplu. Direct ar fi termenul potrivit. Dacă avea vreo credință, aceea erau caii. Asta, și mama. A iubit-o mult, chiar și atunci când lucrurile nu au mai mers prea grozav. Din ce zicea el, când s-au căsătorit, ea era ca toți ceilalți de prin părțile astea. Poate puțin mai credincioasă. Abia mai târziu a început să facă incantații. Să aibă viziuni, să umble prin somn sau cum vrei să-i zici.
— Pianul era al ei?
Nessa intuise corect.
— Mama a fost o fată simplă, de la țară, dar provenea dintr-o familie cu talent muzical. Cânta bine încă de la o vârstă fragedă. Unii chiar o considerau un copil-minune. Ar fi putut face carieră, dar apoi l-a întânit pe tata și asta a

fost. Din punctul ăsta de vedere, păstram tradiția. Mai cânta uneori, dar cred că nu o făcea cu aceeși plăcere.

Face o pauză, trage adânc aer în piept, apoi continuă:

— Apoi, într-o seară, m-am trezit în acorduri de pian. Eram mic, aveam vreo șase ani, poate șapte. Nu mai auzisem așa muzică. Era incredibil de frumoasă, aproape hipnotizatoare. Nici nu o pot descrie în cuvinte. M-a copleșit în întregime. După o vreme, am coborât la parter. Mama canta încă, deși nu era singura. Era și tata acolo. Stătea în fotoliul lui, cu fața în mâini. Mama ținea ochii larg deschiși, ațintiți în gol. Chipul îi era șters de orice expresie. Era ca și cum o forță din afară se întrupase în ea după bunul plac. E greu de explicat – poate că nu mă pricep eu – dar am știut imediat că persoana care cântă de fapt la pian nu era mama mea, ci altcineva. „Penny, oprește-te“, spunea tata, pe un ton rugător. „Nu e real, nu e real.“

— Trebuie să fi fost înfricoșător.

— A fost. Bărbatul acela mândru, puternic ca un taur, complet neajutorat tremura de plâns. M-a atins până în măduva oaselor. Voiam să plec naibii de acolo și să pretind că nu s-a întâmplat nimic, dar atunci mama s-a oprit din cântat.

Logan pocnește din degete pentru efect.

— Exact așa, reluă el, fix în mijlocul unei fraze muzicale, de parcă cineva ar fi apăsat pe un comutator. S-a ridicat de la pian și a trecut atât de aproape de mine de parcă nici nu aș fi fost acolo. L-am întrebat pe tatăl meu „Ce se întâmplă? Ce se întâmple cu ea?“. Dar nu mi-a răspuns. Am urmat-o afară. Nu știam cât este ceasul, cu toate că era târziu, undeva la miezul nopții. S-a oprit la marginea pridvorului, privind peste pajiște. Timp de câteva clipe nu s-a întâmplat nimic – doar a stat acolo, cu aceeași privire pierdută. Apoi a început să șoptească ceva. La început nu am înțeles ce spunea. Aceeași frază, pe care o tot repeta. „Vino la mine!“,

spunea. „Vino la mine, vino la mine, vino la mine!“ Nu o să uit niciodată asta.

Nessa se uită cu atenție la el.

— Cu cine crezi că vorbea?

Logan ridică din umeri.

— Cine știe? Nu îmi amintesc ce s-a întâmplat după aceea. Presupun că am mers la culcare. Câteva zile după aceea se întâmplă același lucru. De-a lungul timpului s-a transformat într-un ritual nocturn. „O, mama iar cântă la pian la 4 dimineața.“ În timpul zilei, părea în regulă, dar și asta s-a schimbat după aceea. A devenit tulburată, obsesivă, rătăcind prin casă fără direcție. Și ăsta a fost momentul când a început să picteze.

— Să picteze? repetă Nessa. Vrei să spui, tablouri?

— Vino, o să-ți arăt!

El o conduce la etaj. Trei dormitoare mici, ascunse sub streașină; în tavanul holului este o trapă cu o coardă. Logan o trage în jos și dezvăluie scările șubrede de lemn care duc la mansardă.

Urcă amândoi în spațiul îngust, cu tavanul foarte jos. Așezate în teancuri de câte douăsprezece, tablourile mamei lui ocupau aproape un perete întreg. Logan îngenunchează și îndepărtează pânza protectoare.

Parcă se deshide poarta către o grădină. Tablourile, de diverse mărimi, evocă un câmp cu flori sălbatice, culorile având o luminozitate aproape supranaturală. Unele au pe fundal munți, altele au marea.

— Logan, sunt frumoase!

Chiar sunt. Izvorâte din durere, sunt, cu toate acestea, creații de o frumusețe extraordinară. El ia primul tablou și îl duce Nessei, care îl prinde în mâini.

— Este... începe ea, dar apoi se oprește. Nu sunt sigură cum să o spun.

— Nepământesc?

— Eram pe cale să spun tulburător.

Ea privește împrejur.
— Și sunt toate la fel?
— Diferite puncte de vedere, iar stilul ei s-a îmbunatățit de-a lungul timpului. Dar subiectul e același. Câmpurile, florile, oceanul din fundal.
— Sunt sute.
— Trei sute șaptezeci și două.
— Ce crezi că este locul acesta? Să fie oare un loc unde să fi fost?
— Dacă e așa, eu nu l-am văzut niciodată. Și nici tata. Nu, cred că imaginea a venit din închipuirea ei. La fel ca muzica.
Nessa rămâne o clipă pe gânduri.
— O viziune.
— Poate că ăsta este cuvântul.
Ea examinează din nou tabloul. Se așterne tăcerea.
— Ce s-a întâmpat cu ea, Logan?
El inspiră adânc pentru a se liniști.
— Au ajuns-o din urmă. Amețeala, nebunia. Aveam 16 ani când tatăl meu a pus să fie internată. O vizita săptămânal, câteodată chiar mai des, dar pe mine nu mă lăsa să o văd. Presupun că starea ei era destul de gravă. S-a sinucis în primul meu an de facultate.
Pentru un moment, Nessa nu mai spune nimic. La urma urmei, ce mai era de spus? Logan nu aflase niciodată. Într-o clipă era acolo, în următoarea dispăruse. Toate astea se petrecuseră demult, acum mai bine de patruzeci de ani.
— Îmi pare rău, Logan. Cred că a fost foarte greu.
— A lăsat un bilet, a adăugat el. Nu a fost prea lung.
— Ce scria?
Funia, scaunul, clădirea tăcută după ce toată lumea merge la culcare: aici se termină imaginația lui. Nu i-a permis sa meargă mai departe, pentru a nu vizualiza momentul morții.
„Lăsați-o să se odihnească."

Se întorc la han. Acolo, pentru prima dată, în camera Nessei, fac dragoste. Totul se petrece fără grabă și fără prea multe cuvinte. Trupul ei, ferm și neted, este ceva extraordinar pentru el, cel mai minunat cadou pe care l-a primit vreodată. După care adorm.

Noaptea se lasă atunci când Logan se trezește auzind apa care curge. Dușul se închide cu zgomot și Nessa apare din baie într-un halat moale, cu un prosop în jurul capului. Se așază pe marginea patului.

— Ți-e foame? întreabă ea zâmbind.

— Nu sunt prea multe opțiuni. Am crezut că mergem la restaurantul de la parter.

Ea îl sărută pe gură. Un sărut scurt, ca apoi să-l privească îndelung.

— Îmbracă-te!

Ea se întoarce în baie să se aranjeze. Cât de rapid se poate schimba cursul vieții, gândește Logan. Nu era nimeni, acum este cineva; nu este singur. Realizează că a avut de la început intenția de a spune povestea mamei sale, pentru că nu are altă cale de a explica cine este. Asta este ceea ce doi oameni trebuie să-și ofere, se gândește el: istoria personală. Cum altcumva putem spera să ne facem cunoscuți?

Pune pe el pantalonii și tricoul ca să meargă să se schimbe pentru cină, dar, de îndată ce ajunge în coridor, se aude strigat pe nume.

— Doctore Miles, doctore Miles!

Vocea aparține proprietarului hotelului, un bărbat mic, bronzat, cu părul închis la culoare și o manieră agitată, formală. Urcă scările cu paşi mari.

— Vă caută cineva la telefon, spune el cu entuziasm.

Se oprește o clipă pentru a-și trage sufletul, făcându-și vânt cu mâinile.

— Cineva încearcă de dimineață să vă contacteze.

— Serios? Cine?

Din câte știa Logan, nimeni nu cunoștea locul în care se afla.

Proprietarul aruncă o privire către ușa camerei Nessei și reia.

— Ei bine, continuă el, în timp ce-și drege vocea, sunt chiar acum la telefon. Mi-au spus că este destul de urgent. Vă rog, vă conduc eu.

Logan îl urmează jos, pe scări, prin holul hotelului, până la o cameră mică din spatele recepției, unde un telefon mare și negru așteaptă pe o masă goală.

— Vă las, spune proprietarul, în timp ce face o scurtă plecăciune.

Rămas singur, Logan ridică receptorul.

— Profesorul Miles la telefon.

Răspunde o voce de femeie, străină lui:

— Doctore Miles, vă rog să așteptați până vă fac legătura cu Doctorul Wilcox.

Melville Wilcox este supervizorul de pe şantierul Primei Colonii. Astfel de apeluri au loc foarte rar și doar cu planificare. Doar prin poziționarea unui lanț de aeronave deasupra Pacificului, un aranjament nejustificat și scump, poate fi transmis semnalul. Indiferent ce dorește Wilcox, nu poate fi decât important. Timp de un minut, pe fundal se aud numai zgomote. Logan începuse deja să creadă că semnalul a fost pierdut, când îi aude vocea lui Wilcox.

— Logan, mă auzi?

— Da, te aud bine.

— Am încercat de câteva zile să aranjez asta. Stai jos? Pentru că s-ar putea să fie nevoie când vei auzi.

— Mel, ce se întâmplă acolo?

Vocea lui e plină de emoție.

— Acum șase zile, o aeronavă de recunoaștere fără echipaj, care studiază coasta Pacificului de Nord Vest a făcut o fotografie. O fotografie foarte interesantă. Ai acces la un fax?

Logan se uită prin cameră. Surprinzător, vede unul.

— Dă-mi numărul, spune Wilcox. Îți va trimite Lucinda fotografia.

Logan îl caută pe proprietar, care îi oferă plin de entuziasm informațiile solicitate și mașinăria.

— În regulă, se trimite, spune Wilcox.

Aparatul emite un sunet.

— Cred că a fost realizată conexiunea, declară proprietarul.

— De ce nu îmi spui direct ce este? îl întreabă Logan pe Wilcox.

— O, crede-mă, este mai bine să vezi cu ochii tăi.

După o serie de proceduri mecanice, mașinăria scoate o bucată de hârtie pe tăviță. Pe când aceasta se mişcă înainte şi înapoi, atenția lui Logan este captată de un alt zgomot, care vine de afară – un fel de bătaie ritmică. Și-a dat seama ce aude doar atunci când Nessa intră în cameră, îmbrăcată pentru cină. Pare însuflețită, chiar un pic alarmată.

— Logan, afară este un elicopter! Pare că va ateriza pe gazonul din față.

— Și iată-ne aici, anunță proprietarul.

Cu un zâmbet triumfător, pune imaginea primită pe birou. Este imaginea unei case, văzută din exterior. Nu o ruină, ci o casă adevarată. Este înconjurată de un gard; în acest perimetru se mai găsește o structură, mai mică, poate una privată și rândurile frumos plantate ale unei grădini de legume.

— Ei bine? întreabă Wilcox. Ai primit-o?

Este mai mult de atât. Pe pajiștea alăturată casei, pietrele sunt aranjate astfel încât să formeze litere, suficient de mari cât să poată fi citite din aer.

— Ce este, Logan? întreabă Nessa.

Logan își ridică privirea. Nessa îl privește insistent. El știe că lumea e pe cale să se schimbe. Nu doar pentru el. Pentru

oricine. În afara zidurilor hanului, zgomotul atinge punctul maxim, în timp ce ridicătorul se apropie de pământ.

— E un mesaj, îi spune el, în timp ce îi arată hârtia.

Trei cuvinte: VINO LA MINE.

92

Au trecut șase zile. Logan și Nessa stau în tăcere în sala de observație.

Timpul trece diferit într-o navă aeriană. Bucuria de a călători se dimineazā rapid, fiind înlocuită de un fel de hibernare mintală și psihică; zilele par la fel, din moment ce mișcările aeronavei sunt abia perceptibile. Logan și Nessa, singurii pasageri, pentru care tot echipajul se frământă inutil, și-au petrecut timpul dormind, citind sau jucând cărți. Seara, după ce iau cina singuri într-o sufragerie mult prea mare, aleg un film din colecția care se află la bordul aeronavei și îl vizionează singuri sau împreună cu unii dintre membrii echipajului.

Dar acum, de când sunt conștienți de destinația lor, timpul îşi reia curgerea obişnuită. Nava îndreptată către nord urmărește linia de coastă a Californiei de la o altitudine de la două mii de picioare. Stânci înalte, împrejmuite de ceața matinală, o pădure bătrână, nemărginita măreție a mării care întâlnește pământul: inima lui Logan începe să o ia razna, la fel cum se întâmplă de fiecare dată când vede locul acesta sălbatic și neexplorat.

— Este cum ți-ai imaginat? o întreabă el pe Nessa.

Cu privirea pe geam, abia dacă a mai spus câteva cuvinte după micul dejun.

— Nu sunt sigură de ce am crezut.

Își întoarce privirea către el, cu buzele strânse și ochii întredeschiși, parcă preocupată de ceva.

— Este frumos, dar este altceva. Un sentiment diferit.

Nu mult după aceea apare platforma. La o sută de metri deasupra oceanului, dă impresia unei structuri rigide, cu toate că, de fapt, plutește la ancoră. Aeronava se lasă grațios în jos şi se cuplează la doc; funiile și lanțurile sunt aruncate peste bord; vasul este tras încet către punte. În timp ce Logan și Nessa coboară, Wilcox se îndreaptă agale către ei: un bărbat masiv, cu o barbă neîngrijită, căruntă și cu fața și brațele arse de vânt și de soare.

— Bine ați revenit! spune Wilcox în timp ce-și strâng mâinile. Și tu, spune el în timp ce se întoarce, trebuie să fii Nessa.

Wilcox este conștient de rolul pe care îl are Nessa, cu toate că nu se simte în totalitate confortabil cu asta, iar Logan știe, fiind de părere că este mult prea devreme ca să implice presa. Dar asta face parte din planul lui Logan. Securitatea nu este niciodată atât de drastică pe cât ar trebui; vorbele se răspândesc repede și odată cu asta ei vor pierde controlul asupra poveștii. El ar oferi mai degrabă povestea unei persoane în care să poată avea încredere.

— Ai nevoie de mâncare sau să te reîmprospătezi? întreabă Wilcox. Totul este pregătit pentru orice ai nevoie.

— Cât de mult durează până vom ajunge la sit? întreabă Logan.

— Aproximativ nouăzeci de minute.

Logan o privește pe Nessa, care încuviințează.

— Nu avem niciun motiv pentru care să mai pierdem vremea, spune el.

Elicopterul mai aşteaptă o clipă pe platforma uşor ridicată, cu elicele îndreptate în sus. În timp ce se îndreaptă către el, Wilcox îl grăbește pe Logan. Conform instrucțiunilor date de Logan, nu s-a apropiat nimeni de casă, cu toate că locuitorul acesteia, o femeie, a fost surprinsă de nenumărate ori lucrând în grădină. Echipa lui Wilcox a mutat echipamentul în tabără pentru a putea tencui casa, în cazul în care Logan și-ar dori asta.

— Ea știe că este urmărită? întreabă Logan.

— Cred că și-a dat seama, cu toate elicopeterele alea tot venind şi plecând, deşi nu o arată.

Își ocupă locurile în avion. Din mapa pe care o ține la subsuoară, Wilcox scoate o fotografie și i-o înmânează lui Logan. Poza, făcută de la o distanță considerabilă, este veche şi neclară; în poză este surprinsă o femeie cu părul alb, aplecată deasupra unui petic de pământ pe care cresc legume. Poartă o rochie din pânză de sac, aproape fără formă; silueta ei, aplecată, nu este limpede.

— Deci ea cine este? întreabă Wilcox.

Logan îi aruncă o privire.

— Știu la ce te gândești, spune Wilcox, ridicând o mână să aibă răbdare, dar, cu scuzele de rigoare, nu pot să cred asta.

— Ea este singurul locuitor al unui continent care a fost depopulat timp de 900 de ani. Spune-mi tu o altă variantă.

— Poate oamenii s-au întors fără știrea noastră.

— Posibil. Dar de ce doar ea? De ce nu am mai găsit pe nimeni altcineva în 36 de luni?

— Poate că ei nu vor să fie găsiți.

— Ea nu are nicio problemă în a fi găsită. Vino la mine sună mai degrabă ca o invitație gravată.

Conversația este acoperită de zgomotul creat de motorul elicopterului. După o pauză sunt din nou în aer, ridicându-se drept. Când este atinsă o anumită altitudine, vârful este îndreptat în sus, în timp ce rotoarele revin în poziție orizontală. Elicopterul ajunge deasupra coastei. Oceanul dispare. Sub ei se află doar copaci, formând un covor verde. Zgomotul este teribil, fiecare dintre ei închizându-se într-o bulă plină cu gânduri proprii; nu va mai vorbi nimeni până la aterizare.

Logan este pe cale să adoarmă atunci când simte că elicopterul încetinește. Se ridică și privește pe fereastră.

Culoare.

Ăsta este primul lucru pe care îl observă. Nuanțe de roșu, albastru, portocaliu, verde, violet: începând de la baza munților și până la mare, florile pictează pământul într-o paletă de culori atât de variată, de parcă însăși lumina s-a împrăștiat. Rotoarele se înclină; aeronava începe să coboare. Logan simte privirea Nessei ațintită asupra lui și își întoarce fața de la fereastră. Ochii exprimă o mirare mută, în care se regăsește și el.

— Dumnezeule! spune ea aproape în șoaptă.

Tabăra este situată într-o depresiune îngustă, separată de câmpul cu flori sălbatice printr-o porțiune de copaci. În cortul principal, Wilcox își prezintă echipa, formată din aproximativ doisprezece cercetători, cu care Logan este obișnuit deja, având contact cu ei și în excursiile precedente. La rândul său, el o prezintă pe Nessa grupului, explicând că ea a venit doar în calitate de consultant special. El află că locuitorul casei lucrează în grădină încă de dimineață.

Logan formulează instrucțiunile. Toată lumea trebuie să aștepte, spune el; sub nicio formă nu trebuie ca cineva să se apropie de casă până nu primește răspuns de la el și de la Nessa. În cortul lui Wilcox, se dezbracă până la lenjerie și îmbracă biocostumele galbene. Este o după-amiază strălucitoare și fierbinte; costumele vor fi insuportabile. Wilcox le sigilează mânușile cu bandă adezivă și le verifică rezervele de oxigen.

— Mult noroc! le urează el.

Își fac drum printre copaci, spre pajiște. Casa se află la o distanță de vreo două sute de metri.

— Logan… începe Nessa.

— Știu.

Totul este perfect. Totul este fix la fel, fără nici cea mai mică schimbare. Florile. Munții. Marea. Direcția în care bate vântul și cum cade lumina. Logan își păstrează privirea ațintită înainte, încercând să nu se lase copleșit de emoțiile puternice care îl tulbură pe interior. Încet, în costumele

voluminoase, el și Nessa își croiesc drum de-a lungul terenului. Casa cu un singur nivel este primitoare și îngrijită: șezlonguri lăcuite în nuanțe de gri, un pridvor simplu, un acoperiș din turbă pe care crește un strat de iarbă verde.

Întocmai cum li se spusese, o găsesc pe femeie muncind în grădină, plantând trandafiri de diferite culori. Logan și Nessa se opresc chiar la intrare, în fața gardului. Îngenuncheată pe pământ, femeia nu îi observă sau cel puțin așa pare. Este foarte bătrână. Cu mâinile noduroase – degete strâmbe și înțepenite, pielea plină de riduri, articulații de grosimea unei nuci – smulge buruienile și le pune într-o găleată.

— Bună ziua! spune Logan.

Ea nu îi răspunde, ci își continuă munca. Mișcările ei sunt pline de răbdare și atenție. Poate că nu l-a auzit. Poate că aude mai greu sau e surdă.

Logan încearcă din nou.

— Bună ziua, doamnă!

Ea se oprește de parcă ar fi auzit un sunet îndepărtat; își ridică privirea încet. Ochii ei sunt umezi și aproape galbeni. Are câțiva dinți lipsă, care-i fac gura să-i pară strânsă.

— Așadar, te-ai decis să vii până la urmă, spune ea cu voce aspră. Mă întrebam când se va întâmpla asta.

— Numele meu este Logan Miles. Ea este prietena mea Nessa Tripp. Speram să putem purta o conversație. Ar fi în regulă?

Femeia își reia smulsul ierbii. A început să vorbească în șoaptă, ca pentru sine. Logan o privește pe Nessa, care transpiră în spatele măștii de plastic, exact cum i se întâmplă și lui.

— Vă putem ajuta? o întreabă Nessa pe femeie.

Întrebarea o nedumerește. Femeia se întoarce.

— Ajutor?

— Da, cu iarba.

Femeia își țuguie buzele.

— Te cunosc de undeva, domnișoară?

— Nu cred, răspunde Nessa. Noi doar ce am ajuns.

— De unde?

— De departe, spune Nessa. Foarte de departe. Am parcurs o distanță enormă ca să te putem vedea.

Face un semn către pietre.

— Am primit mesajul tău.

Ochii galbeni ai femeii urmăresc gestul Nessei.

— Ah, la asta te referi! spune ea după un moment. Le-am așezat cu foarte mult timp în urmă. Nici nu-mi mai amintesc motivul pentru care am făcut-o. Totuși, spuneai că vrei să mă ajuți cu iarba – în regulă. Intră pe poartă.

Ei intră pe pajiște. Nessa, luând-o înainte, îngenunchează în fața patului de trandafiri și începe să muncească, scoțând mizeria cu mănușa ei subțire; Logan face același lucru. El e de părere că cel mai bine ar fi să se obișnuiască unul cu altul, înainte de a mai pune întrebări.

— Trandafirii sunt minunați, spune Nessa. Ce specie sunt?

Femeia nu răspunde. Scormonește pământul cu un clește de metal. Pare oricum că nu îi pasă de vizitatorii ei.

— Și de cât timp sunteți aici? întreabă Logan.

Mâinile femeii se opresc, dar, după o clipă, își reiau activitatea.

— Am început să muncesc azi de dimineață. Grădina nu se odihnește.

— Nu, mă refeream la locul acesta. De cât timp locuiți aici?

— O, de mult timp!

Smulge altă buruiană, ia un fir și îl așază între dinții din față, rumegând la el ca un iepure. Cu un sunet de dezaprobare, clatină din cap și îl scuipă în găleată.

— Costumele astea pe care le purtați, spune ea, cred că le-am mai văzut.

Logan e nedumerit. A mai fost cineva aici?
— Îți amintești când s-a întâmplat asta?
— Nu-mi amintesc.
Își țuguie buzele.
— Mă îndoiesc că sunt prea confortabile. Oricum, voi puteți să purtați ce vă place. Nu e treaba mea.
Timpul trece. Găleata e aproape plină.
— Cred că nu v-am întrebat cum vă numiți, îi spune Logan femeii.
— Numele meu?
— Da. Cum vi se spune?
Părea că întrebarea nu are sens pentru ea. Femeia își înalță capul și privește către mare. Ochii ei se fac mici din cauza luminii puternice a oceanului.
— Nu e nimeni aici ca să mă strige în vreun fel.
Logan îi aruncă o privire Nessei, care dă cu precauție din cap.
— Dar sunt sigur că aveți un nume, insistă el.
Femeia nu răspunde. Începe din nou să șoptească ceva. De fapt, realizează Logan, că mai degrabă fredonează. Note misterioase, aproape în surdină.
— Te-a trimis Anthony? întreabă ea.
Logan se uită din nou la Nessa. Fața ei îi spune că și ea se gândește la același lucru: Anthony Carter, al treilea nume de pe piatră.
— Mi-e teamă că nu îl cunosc pe Anthony, răspunde Logan. Este pe aici?
Femeia se încruntă de absurditatea întrebării sau, cel puțin, așa pare.
— A plecat acasă acum foarte mult timp.
— Este un prieten?
Logan așteaptă un răspuns, dar nu mai primește nimic. Femeia apucă un trandafir între degetul mare și cel arătător. Petalele cad, fragile și ofilite. Din buzunarul rochiei scoate o

lamă subțire, taie tulpina de la primul rând de frunze și aruncă floarea veștejită în găleată.

— Amy: spune Logan.

Ea se oprește.

— Ești chiar tu? Tu ești... Amy?

Cu minuțiozitate, aproape mecanic, își întoarce fața. Preț de o clipă îl privește fără expresie, după care se încruntă de nedumerire.

— Încă sunteți aici.

Unde să fi plecat?

— Da, spune Nessa. Am venit să te vedem.

Își întoarce privirea către Nessa, după care îl privește pe Logan.

— De ce mai sunteți aici?

Logan simte o prezență adâncă în privirea ei. Gândurile ei încep să prindă contur.

— Ești... real?

Întrebarea îl oprește. Dar era de așteptat ca să întrebe asta. Este cea mai naturală întrebare, pentru o persoană care a fost singură atât de mult timp. Ești real?

— La fel de real cât ești și tu, Amy.

— Amy, repetă ea.

Pare că încearcă să digere cuvântul.

— Cred că numele meu a fost Amy.

Trece și mai mult timp. Logan și Nessa așteaptă.

— Costumele astea, începe ea, sunt din cauza mea, nu-i așa?

El face un lucru cu care se surprinde chiar și pe sine. Cu toate astea, nu ezită deloc; actul în sine pare o poruncă. Își îndepărtează mănușile și atinge cu mâinile încuietoarea care îi ține casca.

— Logan! îl avertizează Nessa.

El își scoate casca și o așază pe pământ. Aerul proaspăt îi invadează simțurile. Inspiră adânc, umplându-și plămânii cu mireasma florilor și a mării.

— Așa e mult mai bine, nu crezi? întreabă el.

I se umezesc ochii femeii. O privire mirată se zărește pe chipul ei.

— Tu chiar ești aici!

Logan dă din cap afirmativ.

— Te-ai întors.

Logan îi ia mâna. Este foarte ușoară și alarmant de rece.

— Îmi pare rău că a durat atât. Îmi pare rău că ai fost singură.

O lacrimă începe să se prelingă pe fața arsă de soare.

— Te-ai întors, după atâta timp!

Este pe moarte. Logan nu înțelege cum știe lucrul ăsta, dar își amintește de biletul mamei ei. Lăsați-o să se odihnească. A crezut mereu că este vorba despre mama lui. Dar acum înțelege că mesajul era pentru el, pentru momentul acesta.

— Nessa, spune el, neluându-și privirea de la Amy, întoarce-te la tabără și spune-i lui Wilcox să-și adune echipa și solicită încă un elicopter.

— De ce?

El își întoarce privirea către ea.

— Vreau ca ei să plece. Tot echipamentul, cu excepția radioului. Transmite-le mesajul și întoarce-te. Aș fi foarte recunoscător dacă ai putea face asta, te rog.

Ea face o pauză, după care dă aprobator din cap.

— Mulțumesc, Nessa.

Logan o urmărește cu privirea cât timp ea trece printre flori, ajunge la copaci și până dispare din raza lui vizuală. Își dă seama cât de multă culoare este împrejur. Și atât de multă viață pretutindeni. Se simte extrem de fericit. I s-a luat o piatră de pe inimă.

— Știi, mama te-a visat.

Capul lui Amy este aplecat. Lacrimile curg șiroaie pe obrajii ei. Este fericită? Este tristă? Este o fericire atât de

puternică de parcă ar fi tristețe, dar și invers, iar Logan știe asta.

— Mulți oameni te-au visat. Locul acesta, Amy. Florile, marea. Mama mea a pictat tablouri cu imaginea asta, sute de tablouri. Îmi spunea să te găsesc.

Face o pauză și reia.

— Tu ești cea care a scris numele pe piatră, nu-i așa?

Dă scurt din cap, tristețea trecutului reieșind la suprafață.

— Brad. Lacey. Anthony. Alicia. Michael. Sara. Lucius. Pe toți, familia ta, Cei Doisprezece ai tăi.

— Da, șoptește ea.

— Și Peter. Peter cel mai mult. „Peter Jaxon, soț mult iubit."

— Da.

El îi apucă bărbia și îi ridică ușor capul.

— Ne-ai oferit o întreagă lume, Amy. Îți dai seama? Noi suntem copiii tăi. Copiii tăi. Vino acasă!

Se lasă un moment de tăcere – un moment sfânt, crede Logan, în care el trăiește o emoție cu totul nouă. Este sentimentul unei lumi, a unei realități care depășește barierele vizibile și ajungând în necunoscut; de asemenea, crede că el – că toată lumea, viața și moartea și tot ce urmează să vină – aparțin acestei existențe divine, care se află în afara timpului. Ăsta este motivul pentru care a venit: să fie un agent al propriei cunoașteri.

— Poți să faci ceva pentru mine? întreabă el.

Ea dă din cap. Timpul petrecut împreună va fi scurt; Logan știe asta. O zi, o noapte, poate chiar mai puțin.

— Spune-mi povestea, Amy.

PERSONAJE

(În ordine cronologică)

B.V., OHIO, CAMBRIDGE ȘI NEW YORK

Timothy Fanning, student
Harold și Lorraine Fanning, parinții lui
Jonas Lear, student
Frank Lucessi, student
Arianna Lucessi, sora lui
Elizabeth Macomb, studentă
Alcott Spence, un pierde-vară
Stephanie Healey, studentă
Oscar și Patty Macomb, părinții lui Elizabeth Macomb
Nicole Forood, editor
Reynaldo și Phelps, polițiști detectivi
D.V., REPUBLICA TEXAS
Alicia Donadio, soldat
Peter Jaxon, muncitor
Amy Bellafonte Harper, Fata de Nicăieri
Lore DeVeer, petrolist
Caleb Jaxon, fiul adoptiv al lui Peter Jaxon
Sara Wilson, medic
Hollis Wilson, soțul ei; librar
Kate Wilson, fata lor
Sister Peg, măicuță
Lucius Greer, mistic
Michael Fisher, explorator
Jenny Apgar, asistentă
Carlos și Sally Jimenez, viitori părinți
Grace Jimenez, fata lor
Anthony Carter, grădinar
Pim, un copil abandonat
Victoria Sanchez, președintele Republicii Texas
Gunnar Apgar, generalul armatei
Ford Chase, șeful personalului președintelui
Maestrul, colecționar
Foto, laborant
Jock Alvado, laborant
Theo Jaxon, copilul minor al lui Caleb și al lui Pim Jaxon

Bill Speer, jucător

Elle și Merry ("Gândăcel") Speer, fiicele lui Kate Wilson Speer și ale lui Bill Speer

Meredith, partenera lui Victoria Sanchez

Rand Horgan, mecanic

Byron „Patch“ Szumanski, un mecanic

Weir, mecanic

Fastau, mecanic

Dunk Withers, criminal

Phil și Dorien Tatum, agricultori/fermieri/țărani

Brian Elacqua, medic

George Pettibrew, proprietar de prăvălie

Gordon Eustace, om al legii

Fry Robinson, adjunctul său

Rudy, un locuitor din Iowa

Nevasta Bărbatului Oposum, o locuitoare din Iowa

Rachel Wood, un sinucigaș

Haley și Riley Wood, fetele sale

Alexander Henneman, un ofițer

Hannah, o adolescenă, fata lui Jenny Apgar

D.V., REPUBLICA INDO-AUSTRALIA

Logan Miles, om de știință

Nessa Tripp, reporter

Race Miles, pilot, fiul lui Logan și al Ollei Miles

Kaye Miles, profesoară, soția lui Race Miles

Olla Miles, fosta soție a lui Logan Miles

Noa și Cam Miles, băieții gemeni ai lui Race și ai lui Kaye Miles

Melville Wilcox, arheolog

MULȚUMIRI

Multe mulțumiri suspecților obișnuiți: Mark Tavani, Libby McGuire, Gina Centrello, Bill Massey, și departamentului acestei spectaculoase editări, celui de marketing, de

producție, de vânzări, precum și echipei de publicitate de la Ballantine, Orion și tuturor editurilor din întreaga lume. Cu toții veți avea nevoie de un hambar mai mare.

Lui Ellen Levine, agentul și prietenul meu de 20 de ani: Ești o adevărată comoară în viața mea.

În timpul lucrărilor la trilogia de față am solicitat expertiza multora, pe teme variate, începând de la epidemiologie și până la strategii militare. Vă sunt tuturor recunoscător. O mulțumire specială doctorului Annete O'Connor de la Universitatea La Salle, care m-a sfătuit încă de la început în privința întrebărilor științifice.

Cu toate că în general ader la o politică de realism strict în ceea ce privește geografia și peisajul, acest lucru nu e întodeauna posibil. Scuzele de rigoare bunilor cetățenii din Kerrville, Texas, pentru libertățile permise în ceea ce privește topografia zonei. Schimbări similare au avut loc și în privința canalului navigabil Houston și a împrejurimilor acestuia.

Lui Leslie îi spun din nou: Fără tine, nu aș fi realizat nimic.

În cele din urmă, mulțumiri speciale fetei mele, Iris, care, în urmă cu zece ani m-a provocat să scriu o poveste despre „o fată care salvează lumea."

Draga mea, iat-o!

Observații

[←1]

În engleză: grație divină, milă, îndurare (n. tr.).

[←2]

Coranul, Surat An-Nahl, 16: 77, traducere de George Grigore, Ed. Herald, București, 2018 (n. tr.).

[←3]

John Milton, *Paradisul pierdut*, traducere de Adina Begu, Editura Aldo Press, Bucureşti, 2007 (n. tr.).

[←4]

W. Shakespeare, *Cei doi tineri din Verona,* traducere de Mihnea Gheorghiu, Editura Univers, București, 1983 (n. tr.).

[←5]

„Îți provoacă plăcere, domnișoară?“, în lb. fr. în orig. (n. red.).

[←6]
Facerea – Întâia Carte a lui Moise, cap.1 (n. tr.).

[←7]

W. Shakespeare – *Cum vă place*, act 2, scena 7, Opere, vol. 5, Editura Univers, București, 1986 – traducere de Virgil Teodorescu (n. tr.).

[←8]

Traducere de Victor Anestin, Editura Librăriei Alcalay&Co., București, 1908 (n. tr.).

[←9]

William Shakespeare, Măsură pentru măsură, traducere Ioana Ieronim, Ed. LiterNet, București, 2012 (n. tr.).

[←10]

Where the Wild Things Are, de Maurice Sendak (n. tr.).

[←11]

Traducere de Adolph Stern, p. 146, ediția a 2-a, rev., Editura Librăriei Socec & Co, Societate Anonimă, București, 1922.

[←12]

Pierre Corneille, Teatru, traducere de Aurel Covaci, Ed. Univers, București, 1983 (n. tr.).

[←13]

Specie de arbore pitic, specifică zonelor deşertice, des întâlnită în sudul şi sud-vestul Statelor Unite (n. tr.).

[←14]

Traducere de George Murnu, Editura Univers, București, 1985 (n. tr.).

[←15]

Denumirea ştiinţifică a mărăriţelor este *Cosmos bipinnatus* (n. tr.

[←16]

Traducere Emilia Neculai, p. 33, Editura Eduard, Constanța, 2009 (n. tr.).

[←17]

T. S. Eliot, *Opere Poetice 1909–1962*, ediție bilingvă, traducere de Șerban Foarță, Mircea Ivănescu, Sorin Mărculescu și Adriana-Carmen Racoviță, p. 51, Editura Humanitas Fiction, București, 2011 (n. tr.).

[←18]

Traducere de George Coșbuc, p. 210, Adevărul Holding, București, 2010 (n. tr.).

[←19]

Lev Tolstoi, *Război și pace*, vol. 1, p.7, trad. de Al Philippide, N. Parocescu, N. Teică și N. Radici, Ed. Adevărul Holding, București, 2011 (n. tr.).